

Dã Thú (Đam Tứ Tuyệt)

Contents

Dã Thú (Đam Tứ Tuyệt)	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	18
6. Chương 6	23
7. Chương 7	27
8. Chương 8	32
9. Chương 9	36
10. Chương 10	41
11. Chương 11	46
12. Chương 12	52
13. Chương 13	58
14. Chương 14	65
15. Chương 15	69
16. Chương 16	74
17. Chương 17	80
18. Chương 18	84
19. Chương 19	90
20. Chương 20	95
21. Chương 21	100
22. Chương 22	105
23. Chương 23	110
24. Chương 24	115
25. Chương 25	120
26. Chương 26	124
27. Chương 27	128
28. Chương 28	132
29. Chương 29	137
30. Chương 30	141
31. Chương 31	145
32. Chương 32	150
33. Chương 33	154
34. Chương 34	160
35. Chương 35	165
36. Chương 36	170
37. Chương 37	174
38. Chương 38	178
39. Chương 39	182
40. Chương 40	186

41. Chương 41	191
42. Chương 42	197
43. Chương 43	201
44. Chương 44	206
45. Chương 45	211
46. Chương 46	216
47. Chương 47	221
48. Chương 48	226
49. Chương 49	231
50. Chương 50	235
51. Chương 51	240
52. Chương 52	245
53. Chương 53	250
54. Chương 54	254
55. Chương 55	259
56. Chương 56	264
57. Chương 57	269
58. Chương 58	272
59. Chương 59	277
60. Chương 60	281
61. Chương 61	285
62. Chương 62	289
63. Chương 63	294
64. Chương 64	299
65. Chương 65	304
66. Phiên Ngoại 1	309
67. Phiên Ngoại 2 [hoàn]	310

Dã Thú (Đam Tứ Tuyệt)

Giới thiệu

Edit: Nhu Thanh. Thể loại: Nhất thụ lưỡng công (trá hình), ngụy phụ tử (trá hình), ngược thân ngụy

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/da-thu-dam-tu-tuyet>

1. Chương 1

- Bạch Dương, dậy chúng ta còn đến bệnh viện kiểm tra nữa. - Hứa Biên khuôn mặt anh tuần ôn nhu nhìn Bạch Dương vẫn còn say giấc ngủ.

Bạch Dương là một nữ nhân xinh đẹp dù đã ngoài ba mươi tuổi, cô dịu dàng, thùy mị, lại còn thông minh, Hứa Biên và Bạch Dương quen nhau từ thời cả hai còn là học sinh trung cấp, và đã nảy sinh tình cảm từ đó. Tình yêu của họ đã trải qua bao nhiêu khó khăn mới đến được với nhau, nay Bạch Dương lại mang hài tử trong bụng, Hứa Biên không khỏi cho rằng mình là người may mắn nhất thế gian. Hôm nay là ngày Hứa Biên dẫn Bạch Dương đi khám thai nên phải thức dậy thật sớm, nào ngờ khi bước chân vào căn phòng ấm áp của hai người, lại thấy Bạch Dương vẫn còn an tĩnh ngủ say.

- Ừm. - Bạch Dương khẽ run mi mắt nặng trĩu, đã thấy trước mắt mình là vẻ mặt tươi cười hớn hở của Hứa Biên.

- Đã tỉnh - Nhìn cô mệt mỏi mở mắt, Hứa Biên không nhịn được cười.

-Anh cười gì chứ, trên mặt em dính gì sao? - Bạch Dương vì nụ cười khó hiểu của anh mà bĩu môi.

-Không có gì, em mau thay quần áo, anh xuống chuẩn bị bữa sáng rồi chúng ta đi khám.

-Hừ, hài tử là con trai, em sẽ giết anh.

-Chúng ta lần đó đã có biện pháp sinh con gái rồi, em không cần lo lắng.

Bạch Dương nghe đến đó liền đỏ mặt, tỏ vẻ giận hờn rồi bước nhanh vào phòng tắm, khiến Hứa Biên khẽ cười nhẹ châm chọc.

Sửa soạn xong, hai người bọn họ liền nhanh chóng đi đến bệnh viện. Trong căn phòng trắng với những máy móc và tấm hình chụp X-quang, Bạch Dương ngồi trên chiếc giường rộng lớn mà tâm vô cùng sốt ruột, nàng lo lắng, hồi hộp, hai tay tự động đan chặt vào nhau. Chốc lát, bác sĩ và Hứa Biên bước vào, cô vội vàng mở miệng.

-Anh à, con chúng ta....

-Chúc mừng anh chị, hài tử trong bụng là bé gái.

Là con gái, là con gái thật rồi.. Bạch Dương mừng rỡ đến chảy nước mắt, liền chồm dậy bước tới Hứa Biên ôm lấy cổ anh.

-Anh... Nó là con gái - Cô hạnh phúc lắm, hạnh phúc đến phát điên.

-Ừ, đừng khóc nữa. - Hứa Biên cười nhẹ, cũng vươn tay ôm chặt lấy Bạch Dương.

Thời gian trôi qua, Bạch Dương và Hứa Biên chăm sóc rất tốt cho hài tử, sau 9 tháng, bụng cô đã phình to, cơn đau bụng cũng đến nhiều lần làm cô đau nhức khó chịu. Hứa Biên cũng vì thương cô mà đưa cô nhanh chóng tới bệnh viện.

- Hứa Biên, em đau bụng quá. - Bạch Dương không ngừng thở hổn hển, sắc mặt xanh xao đối Hứa Biên nức nở.

- Bác sĩ, làm ơn giúp vợ tôi. Vợ tôi sắp sinh.

- Anh bình tĩnh. Tôi sẽ cho cô ấy sinh đứa bé ra. Anh yên tâm - Vị bác sĩ ôn nhu trấn an tinh thần Hứa Biên.

Hứa Biên sợ rằng Bạch Dương sẽ đau mà không chịu được, liền mở miệng cầu xin bác sĩ đi vào. Căn phòng lúc này bao quanh những tiếng thét chói tai, tiếng rên đau đớn của Bạch Dương cùng lời động viên của Hứa Biên.-AAAAA.....AAAAA. Hộc... hộc!

-Oe....Oe....

Cuối cùng hài tử cũng chào đời. Bạch Dương vì kiệt sức mà ngất xỉu tại chỗ, điều này cũng không lấy làm lạ. Thanh âm của hài tử làm Hứa Biên hết sức vui mừng, liền đưa tay bế hài tử trong tay. Không ngờ anh lại chứng kiến một điều kinh khủng xảy ra đối với hài tử trước mắt. Chính là hài tử kia đang không phải là gái mà là... trai.

-Bác sĩ... Con của chúng tôi là con gái tại sao lại là.... tại sao nó lại có bộ phận này? - Hứa Biên hướng bác sĩ vừa khó hiểu vừa sợ hãi sau khi nhìn thấy bộ phận bên dưới của hài tử.

-Anh nói sao? Con của anh sao có thể là con gái? - Vị bác cũng bất ngờ trước câu nói của Hứa Biên.

-Chúng tôi đã đi khám, và xác định rằng con chúng tôi là con gái, thế tại sao nó lại....

-Anh chắc chứ?

-Tôi dám chắc, tôi cũng không rảnh rồi mà đặt chuyện.

-Chuyện này... bệnh viện chúng tôi chưa từng gặp trường hợp như vậy, tôi sẽ kiểm tra lại. - Vị bác sĩ ôm hài tử từ vòng tay của Hứa Biên đưa cho y tá đứng kế bên mang hài tử đi tắm.

Hứa Biên vẫn vẻ mặt đó, cực kì sợ hãi, khó hiểu và hoang mang. Trong đầu anh hiện tại vô cùng rối tung, hướng Bạch Dương nhẹ nhàng đi tới cạnh cô, bàn tay ôn nhu chạm nhẹ lên gò má ửng hồng của cô.

-Cảm phiền anh tránh ra, chúng tôi phải thay giường cho bệnh nhân.

-À ừ- Hứa Biên khẽ thở dài nhìn Bạch Dương bị kéo đi.

Bạch Dương bế hài tử trong tay, hài tử xinh xắn, nhỏ bé lại gầy yếu xanh xao. Chốc lát, hài tử đột nhiên khóc òa lên, Bạch Dương hoảng sợ liền đưa tay vỗ về nhưng vẫn không thể làm hài tử nín được. Hài tử không ngừng quằn quại rồi vùng vẫy kịch liệt, khiến Bạch Dương không thể kiểm soát được mà lỡ tay đánh rơi hài tử. Chiếc khăn cũng bị xốc ra, Bạch Dương kinh sợ nhìn hài tử trước mắt, trên thân mình máu me đỏ tươi lan ra, cô vội đưa mắt xuống, lại nhìn thấy phân thân nhỏ bé nhô ra bên dưới của hài tử, thất thanh mà hét lên một tiếng chói tai.

-Bạch Dương, em sao vậy. Bạch Dương, tỉnh lại.- Hứa Biên sau khi nghe bác sĩ nói rằng vẫn chưa có câu trả lời về trường hợp đứa con của mình, thất vọng đi đến phòng bệnh của Bạch Dương. Bất quá thời điểm khi anh mở cửa ra, đã nhìn thấy Bạch Dương miệng không ngừng thét lớn, trên trán lại lộ những nếp nhăn tỏ vẻ sợ hãi. Anh hoảng hốt lay tỉnh cô.

Bạch Dương đau khổ mở to mắt, khóe mắt có vài giọt nước đọng lại. Cô bỗng nhiên bật dậy, nắm lấy cổ tay Hứa Biên.

-Hứa Biên, em muốn gặp con.- Cô run rẩy, nước mắt rớt cuộc chảy xuống.

-Bạch Dương... anh..-Hứa Biên lúng túng.

-Em đã gặp ác mộng... trên người con toàn là máu me... con không ngừng khóc... phải rồi... bên dưới... bên dưới...- Cô lắp bắp, thân thể run cầm cập.-Em bình tĩnh.

-Không... không ... em muốn gặp con.-Bạch Dương bỗng nhiên gào thét, bác sĩ bên ngoài nghe thấy liền chạy vào.

-Có chuyện gì?

-Bác sĩ. Vợ tôi liên tục muốn gặp con tôi, tôi không muốn cô ấy buồn phiền im lặng, không ngờ lại kích động thế này.

-Được rồi. Y tá Du, mang đứa bé sang đây.

-Bác sĩ, vợ tôi sẽ thế nào?

-Chuyện này không thể giấu mãi được, hãy để cho cô ấy biết được sự thật này.

Hứa Biên đi tới cạnh Bạch Dương đang được hai cô y tá chặn lại, lòng chột đau nhói.

-Bạch Dương, trước em hãy bình tĩnh, có anh ở đây rồi, bác sĩ đang mang con đến đây.-Hứa Biên nửa quỳ nửa ngồi đối mặt Bạch Dương nói.

-Thật sao? Em sẽ được gặp con?-Bạch Dương mở to mắt tròn xoe nhìn chăm Hứa Biên.

-Thật.

Cô khẽ mỉm cười rồi ôm lấy cổ anh. Vẻ mặt rạng ngời của cô khiến anh lòng càng chua xót. Liệu sau khi cô biết đứa con nàng sinh ra lại có bộ phận của nam giới sẽ như thế nào? Cô sẽ đau lòng hay oán trách hay vẫn sẽ yêu thương chiều chuộng hài tử kia.

Cánh cửa phòng mở ra. Bạch Dương chạy vội đến bế hài tử từ tay y tá Du.

-Con gái của mẹ, mẹ nhớ con lắm. Con thật đáng yêu và nhỏ nhắn.

Mọi người trong phòng trừ Bạch Dương nhìn cô âu yếm hài tử trong tay. Trong đầu mỗi người ai nấy đều có những xúc cảm riêng biệt. Trong đó có Hứa Biên, anh vô cùng đau, xót xa, nhưng chuyện này không thể đổi lòng được nữa.

-Hứa Biên, anh xem này, mũi của nó, đôi môi của nó giống y hệt em vậy, còn đôi mắt thì trong vắt như anh vậy đó. Con gái của mẹ sau này sẽ trở thành một đại mỹ nhân a...

-Bạch Dương anh có chuyện muốn nói.- Hành động của cô càng làm anh ghen lòng, anh phải cho cô biết con của cô không phải là con gái.

-Con gái của mẹ đáng yêu thật a.- Cô lơ đi câu nói của anh, miệng liên tục kêu con gái con gái.

-Bạch Dương, thật ra con chúng ta là con trai, em xem đi.-Hứa Biên không thể để lâu thêm được nữa, anh nhanh chóng xoắn chặt quần quanh hài tử nhỏ bé. Hài tử lúc này trần trụi, bại lộ rõ cơ thể trắng nõn với làn da mịn màng nhưng lại khác hẳn phần bên dưới.

Cô trầm lặng, không nói một lời, ngậy người nhìn phía bên dưới của hài tử khiến cho căn phòng bỗng dưng tĩnh lặng có thể nghe được hơi thở mạnh của Hứa Biên.

-KHÔNGGGGGGGGGGGGGGGGGGGG! KHÔNG THỂ NÀO! KHÔNGGGGGGGG!

-Bạch Dương! Em làm sao vậy?-Hứa Biên giật mình, Bạch Dương đột nhiên hét lớn, bàn tay như muốn buông hài tử ra. Hài tử cũng vì tiếng hét của nàng mà bật khóc.

-MÀY KHÔNG PHẢI CON TAO!! MÀY KHÔNG PHẢI?-Bạch Dương đưa tay lay mạnh hài tử, hài tử khóc lớn. Hứa Biên và bác sĩ hoảng hốt nhanh tay giành lại hài tử ra khỏi vòng tay của cô.

-Bạch Dương! Tại sao em lại làm vậy. Nó là con em mà!-Hứa Biên thập phần tức giận.

-CÂM MIỆNG! NÓ KHÔNG PHẢI CON CHÚNG TA, CON CHÚNG TA SẼ KHÔNG QUÁI THAI NHƯ NÓ!

-Chát!-Một cái tát giáng lên gương mặt trắng bệch của Bạch Dương, cô lập tức bị nghiêng về một bên.

-Chính là con em đẻ ra, em lại nói ra những lời tàn nhẫn đó sao.

-HAHAHAHA!!HAAAAA...HA.-Tiếng cười rất lớn nhưng trên khuôn mặt cô lại đau đớn. Cô ngất.

Bác sĩ kịp thời đỡ Bạch Dương lên giường rồi kiểm tra mạch. Tại sao? Tại sao chuyện này lại xảy ra với Hứa Biên, mà không hài tử này lại vô tội, hài tử quá nhỏ lại có cơ thể dị dạng, thật cảm thấy thương, cảm thấy đau lòng.

Sau bao nhiêu tháng, mỗi khi cô tỉnh dậy lại luôn gào thét bảo “Không phải con tôi”, anh bối rối lắm, 1 ngày anh lại túng quẫn hơn nữa khi nghe bác sĩ bảo Bạch Dương có triệu chứng như người thần kinh.

Quả nhiên, ông trời không cho anh một cuộc sống hạnh phúc trọn vẹn, chỉ trong chốc lát, hạnh phúc trong anh liền vỡ òa như mảnh thủy tinh sứ. Nhưng nghĩ đến hài tử, con ruột của mình vừa sinh ra đã ốm yếu không như bao đứa trẻ khác, anh đành bỏ những nỗi đau về cô ra phía sau, tự mình chăm sóc hài tử nhỏ nhắn này.

Hứa Tinh. Phải rồi. Anh sẽ đặt tên cho con là Hứa Tinh. Hứa Tinh, baba sẽ chăm sóc con thật tốt, sẽ bảo vệ con, con... trai của baba.

15 năm sau...

HẾT CHƯƠNG 1

2. Chương 2

Hứa Tinh hiện tại đã 15 tuổi, thiếu niên xinh đẹp tuấn tú, gương mặt nhỏ nhắn trắng trẻo, nhưng cơ thể lại gầy yếu thân cao chưa đến 1m70. Điều này không khỏi làm cho Hứa Biên ngày càng lo lắng, mặc dù đã cho y ăn uống điều độ nhưng y không thể tăng cân nhiều hơn, cùng lắm thì chỉ lên được 1 kg.

Tuy nhiên Hứa Tinh từ đó đến giờ có thành tích học tập rất tốt, thiếu niên mặc dù rất tự ti và nhút nhát, bất quá vẫn luôn được sự ngưỡng mộ từ bạn bè và thầy cô. Y không chỉ chiếm được lòng của các cô gái trong trường mà những chàng trai cũng đem lòng yêu mến y. Hôm nay là ngày Hứa Tinh lên trường, y đã bước sang năm học cấp 3 nhưng lại không hề ra dáng một học sinh cấp 3, thiếu niên quá nhỏ gầy khiến cho ấn tượng lần đầu gặp mặt của y đối với bạn bè trong trường thì y chỉ là một tiểu hài tử.

Trải qua 3 tuần học ở mái trường mới, y đã làm quen với nhiều bạn bè mới. Ngày hôm đó, khi đang tản bộ trên sân trường thì y nghe thấy tiếng lạ. Âm thanh lúc xa lúc gần, đến gần âm thanh đó thì Hứa Tinh lại cảm nhận rằng âm thanh đó phát ra từ bụi cây phía trước.

-A...Ồ.. AAAA..Mạnh hơn nữa.. Dùng sức vào nữa....AA.

Hứa Tinh tròn to hai mắt, trước mặt y là một đôi nam nữ trần truồng không một mảnh vải đang quần quýt nhau. Nữ nhân vẻ mặt vô cùng dâm tà, bộ ngực to tướng tròn trĩnh không ngừng đưa đẩy, còn nam nhân kia... Đưa ánh mắt hướng về nam nhân, y có cảm giác rùng rợn sợ hãi, khiến y lạnh cả sống lưng. Nam nhân cao to, ánh mắt đáng sợ lạnh lùng, bỗng chốc liếc mắt sang nhìn y. Thiếu niên sợ hãi, hai chân bắt đầu run lấy bầy, mồ hôi không biết khi nào ướt đầm cả trán.

Nam nhân liền rút phân thân ra, thô bạo ném nữ nhân sang một bên rồi kéo khóa quần. Vẫn lần khี้ rùng rợn đó phát ra từ nam nhân, hần chậm rãi bước tới phía y. Hứa Tinh cảm thấy nỗi sợ lên đến tột cùng, theo bản năng liền lui về phía sau một bước. Cứ như vậy người bước kẻ lui, y tự hỏi tại sao mình không thể nâng chân chạy đi thật nhanh thật xa, tại sao cơ thể mình lại run đến mức muốn cứng đờ. Nam nhân hơn y 1 cái đầu, cúi đầu trừng mắt vô cùng đáng sợ, y chỉ biết ngẩng đầu nhìn vào ánh mắt băng lãnh đáng sợ đó mà liên té ngã. Hần đột nhiên cúi xuống, gờ tay chế trụ chiếc cằm nhỏ bé của y.

- Cậu là ai? - Thanh âm của hần vừa trầm thấp vừa lạnh lùng phát ra.

-Tiểu Tinh... Tiểu Tinh không thấy gì hết. -Bị nam nhân nắm chặt, quai hàm Hứa Tinh như sắp rớt ra, đau đớn mà chảy nước mắt.

- Vậy sao?

Nam nhân lạnh lùng mở miệng, bàn tay đột nhiên càng dùng sức nắm chặt hơn, thanh âm trầm thấp băng lãnh không khỏi khiến cho thiếu niên kia sợ hãi, khuôn mặt đau đến trắng bệch.

“Bịch” 1 tiếng, hần hung hăng đưa tay ném y xuống, đá vài cước chân vào người y. Hứa Tinh bị đánh tới tấp, run rẩy van xin, nước mắt không ngừng chảy xuống trên gò má nhỏ gầy của y.

-Hừ! Mặc kệ nó đi. Đang hứng thú tự dưng bị làm phiền.-Nữ nhân bên cạnh hừ lạnh, đưa ánh mắt khinh miệt nhìn Hứa Tinh, rồi nhanh chóng đứng dậy thay y phục.

- Tha cho tiểu Tinh.. tha cho tiểu Tinh.. tiểu Tinh biết sai rồi.....- Hứa Tinh kịch liệt run rẩy, vì sợ hãi đau đớn mà chấp hai tay yếu ớt cầu xin.

Hần hùng hổ đứng dậy định rời khỏi, trước khi đi còn không quên đá một cước vào bụng thiếu niên, trước mắt lập tức tối sầm.

=====

-Tiểu Tinh.

- Ngó. - Nghe thấy thanh âm quen thuộc gọi tên mình, Hứa Tinh liền bừng tỉnh, khẽ chậm rãi mở mắt, chỉ thấy trước mặt là Hứa Biên, không tìm được nước mắt mà khóc nức lên.

- Baba....

-Tiểu Tinh, baba ở đây, đừng sợ. - Hứa Biên vội vã cúi người ôm thiếu niên vào lòng, tay phải ôn nhu vuốt ve mái tóc y an ủi.

-Baba.. - Nhìn thấy Hứa Biên, y cảm giác hiện tại vô cùng an toàn, liền vòng tay ôm lấy thắt lưng anh, bắt đầu khóc.

Buông thiếu niên ra, Hứa Biên đau lòng nhìn gương mặt đầy vết bầm tím của y. Cảm giác lồng ngực như bị ai đó đâm thủng tim vậy. Thiếu niên từ đó đến giờ mỗi lần đến trường đều bị mọi người khi dễ. Năm y 3 tuổi, chỉ vì sợ ý làm đổ kem lên áo của một bạn học trong trường mà bị bắt nạt đến phát khóc, mà thiếu niên chỉ biết im lặng mà nhẫn nhịn, bất quá điều này đương nhiên sẽ khiến Hứa Biên anh thập phần nghi ngờ đi. Đến khi Hứa Tinh lên một lớp, thỉnh thoảng vẫn luôn gặp trường hợp như vậy, nhưng anh không ngờ lại tệ đến mức này.

- Tiểu Tinh. Con như thế nào lại thành ra như vậy. Ai đã đánh con? - Hứa Biên tựa hồ rất tức giận, ôm lấy bả vai Hứa Tinh mà nghiêm nghị nói.

- Tiểu Tinh.... xin lỗi.... đã làm baba lo lắng.... - Hứa Tinh lo sợ cúi đầu, thanh âm nhỏ như muỗi kêu.

- Baba hỏi ai đã đánh con?!! - Hứa Biên rốt cuộc không nhịn được phần nộ, lập tức lớn tiếng.

- Tiểu Tinh.... - Bị anh quát đến sợ hãi, Hứa Tinh không khỏi hoảng hồn.

“Cạch” Cánh cửa phòng đột nhiên mở ra, mà bước vào không phải ai khác đương nhiên là thầy hiệu trưởng Ninh và cô hiệu phó, theo sau còn có gã nam nhân đáng sợ kia và phụ mẫu của hắn.

- Nhà trường thực sự xin lỗi đã để chuyện này xảy ra. Chúng tôi đã nói chuyện với phụ huynh em Gia Trình, em ấy...

Hiệu trưởng Ninh áy náy cúi đầu xin lỗi Hứa Biên, bất quá chưa kịp dứt lời, anh đã hùng hổ tiến đến nam nhân kia, hung hăng giáng xuống cho hắn một nắm đấm.

- Tiểu Tinh nhà tôi đã làm gì mà cậu phải đánh nó. Cậu có còn lương tâm không hả?!! - Anh phần nộ chửi lớn.

- Tiên sinh, xin hãy bình tĩnh.- Hoàn toàn bất ngờ trước cú đấm của Hứa Biên, hiệu trưởng Ninh và cô hiệu phó liền vội vàng bước tới ngăn cản.

- Thực xin lỗi. Chúng tôi làm cha làm mẹ mà không dạy dỗ được con cái. Thực lòng xin lỗi anh Hứa và cháu Tinh.

Bị cú đấm mạnh bạo của Hứa Biên giáng xuống, Gia Trình chỉ lạnh lùng đưa lưỡi liếm khóe miệng bị vấy máu, trừng mắt nhìn Hứa Biên.

- Cái thằng này, còn không mau xin lỗi. - Khuất Minh tức giận đẩy Gia Trình quát.

Gia Trình lạnh lùng hừ lạnh một tiếng, chậm rãi tiến tới bên giường đối mặt với thiếu niên kia. Hứa Tinh đương nhiên khi nhìn thấy hắn, thời điểm kinh hoàng đó tuyệt không thể biến mất trong đầu y, ánh mắt đáng sợ kia tựa hồ như muốn nuốt chửng y vậy.

Hứa Tinh bất giác nhấc mông lùi về phía sau, cảm thấy không khí vô cùng căng thẳng, Hứa Biên liền khẩn trương bước đến ôm lấy bả vai thiếu niên.

- Xin lỗi. - Gia Trình chậm rãi cúi đầu, thanh âm hỏ trầm thấp mà nhẹ nhàng.

- Xin lỗi? Cậu nghĩ xin lỗi là tôi sẽ dễ dàng bỏ qua sao? - Hứa Biên nhếch miệng cười khinh bỉ, sau lại lạnh lùng mở miệng.

-Baba... đừng như vậy, anh ấy đã xin lỗi rồi. - Hứa Tinh vội vã nắm lấy tay áo Hứa Biên, nhỏ giọng cầu xin anh.

- Tiểu Tinh... - Hứa Biên do dự nhìn y, thiếu niên kia quả thật thiện lương đi.

- Tiên sinh yên tâm. Nhà trường chúng tôi sẽ có cách phạt em ấy, sẽ không để chuyện như ngày hôm nay xảy ra một lần nữa. - Hiệu trưởng Ninh khẩn trương nói.

- Chuyện này mà tái diễn tôi sẽ đi kiện nhà trường. - Hứa Biên lạnh lùng nhìn ông.

-Thực xin lỗi. Chúng tôi xin phép. - Tất cả mọi người liền thở phào nhẹ nhõm, rồi chậm rãi mở cửa ly khai.

Hứa Biên phần nộ đưa mắt nhìn Gia Trình bước đi, song hai tay vẫn ôm lấy thân ảnh nhỏ gầy của Hứa Tinh an ủ. Gia Trình hần trước khi đi còn không quên quay đầu đưa ánh mắt băng lãnh trừng với y. Thiếu niên lập tức sợ hãi, run rẩy ôm chặt anh.

=====

“Chát”. - Lần này là lần thứ mấy rồi hả thằng khốn, mày không làm tao xấu hổ là không được đúng không?!! Con với chả cái! - Khuất Minh tức giận vung cho Gia Trình một cái tát, quất lớn.

- Minh à, bình tĩnh. - Phương Nhị vội vã ngăn cản, cố gắng xoa dịu cơn thịnh nộ của ông.

- Bà còn bệnh vực nó, bà quá nuông chiều nó rồi! Còn mày, đứa trẻ kia đã làm gì mà mày phải đánh đến nỗi nhà trường phải gọi thế kia!!

-..... - Gia Trình không nói gì, hoàn toàn thờ ơ những lời nói của Khuất Minh.

- Thằng mất dạy!!- Khuất Minh định giáng thêm một cái tát vào Gia Trình, bất quá Phương Nhị liền nhanh chóng nói giúp.

- Minh à, đừng đánh con nữa, con đã xin lỗi nhà người ta rồi.

Gia Trình lạnh lùng cười, quay lưng bước đi không mở miệng nói một lời, không khỏi lại khiến cho Khuất Minh càng tức giận tột độ.

-Thằng khốn! Mày đứng lại cho tao! Gia Trình.... khụ khụ khụ.- Khuất Minh đột nhiên ho khan.

- Minh sao vậy..... Vào phòng nghỉ ngơi đi mình. - Nhìn thấy ông như vậy, Phương Nhị vô cùng lo lắng, liền ôn nhu đỡ Khuất Minh vào phòng nghỉ ngơi, còn sai người đem nước ấm cho ông.

Khuất Minh và Phương Nhị là phụ thân và mẫu thân của Gia Trình. Hần từ nhỏ đã lạnh lùng, ít nói, hành động hoàn toàn trái ngược với lời chỉ bảo của ông. Gia đình ông nổi tiếng giàu có nhất khu Đình Đăng (khu nhà của những người giàu có). Bốn năm trước, vì công việc bận rộn ở nước ngoài mà cha mẹ hắn phải sang Nga đột xuất, một mình Gia Trình hần tự thân tự túc ở Đài Loan, bất quá cả ngày ở trường hắn cũng chẳng học hành đàng hoàng gì, chỉ biết đi tìm đối tượng phát dục. Tối đến lại tụ tập đàn em vào bar chơi bời.

Gia Trình còn nổi với cái danh “gã đại ca đáng sợ”, từ khi hắn bước chân vào ngôi trường này, bao nhiêu lần luôn bị gọi phụ mẫu đến vì đánh nhau gây thương tích với đàn em trong trường. Tuy vậy mọi người không thể phủ nhận vẻ đẹp trai, tuấn tú, phong độ của hắn, bất quá điều khiến cho mọi người luôn có cảm giác tránh xa Gia Trình là đôi mắt băng lãnh của hắn, thế nên trong trường ai cũng không dám động chạm vào hắn. Bất quá chỉ những học sinh năm nhất sẽ bị bọn hắn khi dễ bất cứ lúc nào, đương nhiên thiếu niên kia không phải ngoại lệ.

Sáng hôm đó, Gia Trình như thường lệ mà trốn học, theo thói quen mà ra bụi cây sân sau của trường hút thuốc. Ngay lúc đó, một nữ nhân bỗng xuất hiện trước mặt hắn.

-Chậc! Chậc! Mới sáng sớm đã hút thuốc rồi sao?

Gia Trình ngẩng đầu ngược nhìn nữ nhân trước mắt, ả chỉ nhếch miệng mỉm cười, bất quá đáp lại chỉ là ánh mắt lạnh lùng của hắn.

- Hm... Thì ra đây chính là “gã đáng sợ của trường” sao? - Nữ nhân ngang nhiên ngồi bệt xuống cạnh Gia Trình, đưa tay giành lấy điều thuốc trên tay hắn.

-Bao nhiêu? - Hắn lạnh lùng hỏi.

- Hắc.. Trình đại ca hảo thông minh a. - Ả cười lớn.

- Tôi không muốn nhiều lời. Còn không mau cởi đồ.

- Hảo a. Nhưng làm với tôi không dễ dàng..... ba trăm ngàn. - Nữ nhân chậm rãi tiến sát Gia Trình, ghé vào tai hắn thì thầm.

Gia Trình ngồi ngây ra một lúc, mãi sau mới quay sang nữ nhân kia, hung hăng đưa tay cởi hết y phục trên người ả, đẩy ả nằm xuống nền đất, rồi hai người thay phiên nhau làm tình. Gia Trình từ đó đến giờ vốn thô bạo trong mọi chuyện, từ đánh nhau, thậm chí là quan hệ tình dục. Hắn cho rằng ả nữ nhân này hảo to gan đi, cố tình chạm phải chuồng hổ như hắn.

Mà Gia Trình từ hồi còn học năm nhất đã luôn nghĩ đến việc thỏa mãn cơn dục vọng của mình, làm cho bao nhiêu nữ nhân vừa thích thú vừa sợ hãi. Không ngờ nữ nhân này không những không sợ mà còn khát khao thêm dục vọng từ hắn.

Không lâu sau đó, hắn trở mặt, đằng sau bụi cây kia, một thiếu niên nhỏ gầy đã đứng đó từ khi nào không hay.

HẾT CHƯƠNG 2

3. Chương 3

Thiếu niên gương mặt rất xinh đẹp, làn da lại trắng trẻo, đôi mắt thì to tròn trong veo như giọt nước, chiếc mũi nhỏ thẳng tắp, đôi môi mỏng đỏ mọng như rượu, thật chẳng khác gì một thiếu nữ vậy.

Thiếu niên bỗng nhiên run sợ, vàng trán đầm mồ hôi mà gương ánh mắt hoảng hồn nhìn hắn, đương thời điểm y xuất hiện cực kì làm hắn mất hứng đi, liền thô bạo ném ả nữ nhân sang một bên, rút chiếc phân thân to tướng kia đã nhện xuống, chậm rãi đi đến thiếu niên nhỏ bé kia.

Thiếu niên lùi bước, hắn càng tiến tới, cứ thế thiếu niên ngã bịch xuống đất. Về mặt kia lo sợ, hãi hùng run lấy bầy khiến Gia Trình hắn không hiểu sao lại muốn khi dễ y.

Hắn hung hăng đưa tay bóp chặt quai hàm nhỏ gầy ấy mà lạnh lùng hỏi, thiếu niên bắt đầu sợ hãi mà rớt nước mắt cầu xin. Gương mặt ấy, giọng nói ấy thật trong trẻo, thiếu niên khi khóc lại có thể càng xinh đẹp như vậy. Hắn như bị thôi miên, muốn thiếu niên khóc thêm mà dùng lực siết chặt chiếc cằm kia. Những giọt nước mắt lại rơi xuống thấm trên mu bàn tay hắn.

” Ding! Ding! Ding!” Gia Trình nheo mắt đưa tay với lấy chiếc điện thoại bên cạnh. Đương nhiên theo thói quen hắn lại muộn học lần nữa. Lam Dĩ đang nằm trong lòng ngực của Gia Trình vì bị tiếng chuông điện thoại mà thức tỉnh.

- Chuyện gì vậy? Mới sáng sớm. Hừ!- Lam Dĩ về mặt than phiền.

- Tôi phải đến trường. - Gia Trình lạnh lùng đẩy Lam Dĩ ra, bước xuống giường thay quần áo.

- Nghỉ một ngày không được sao?-Lam Dĩ ủy khuất nhìn hắn

-.....-Gia Trình lơ đi câu hỏi của ả, im lặng tiếp tục mặc áo.

- Phải rồi, từ vụ hôm qua cha anh đã về nước sẽ giám sát anh kĩ hơn. Đại ca trường ta từ khi nào đã sợ phụ thân như vậy a? - Lam Dĩ chống tay lên cằm, nhếch miệng trêu chọc hắn.

Nhắc đến vụ hôm qua, Gia Trình bỗng nghĩ đến thiếu niên nhỏ bé kia, hắn tự hỏi vì cái gì mà đêm hôm qua nồng nàn với Lam Dĩ, trong đầu lại ần ần hiện hiện gương mặt khóc lóc cầu xin của y. Hắn bắt giác cong khóe miệng, rồi lạnh lùng ném lên giường tờ 300 ngàn trước mặt Lam Dĩ.

-Thái độ vậy là sao? Ném 300 ngàn trước mặt tôi là đi à? - Lam Dĩ tức giận ném chiếc gối bên cạnh hướng tới Gia Trình.

- Không phải cô muốn tiền sao? Tôi đã thỏa mãn.

- Anh...

Gia Trình vẫn ánh mắt lãnh khốc lạnh lùng ấy nhìn Lam Dĩ, sau lại thấy ả không nói gì, liền đành ngoảnh mặt quay lưng bước đi.

- Gia Trình..... anh đừng đi, ở bên cạnh tôi một chút thôi cũng được.

Lam Dĩ đột nhiên chạy tới vòng tay qua thắt lưng Gia Trình ôm chặt, bộ ngực to tướng gắt gao đè ép lên tấm lưng hần. Gia Trình hừ lạnh một tiếng, hung hăng đưa tay gỡ vòng tay của Lam Dĩ ra, đương nhiên ả lại to gan nứu chặt thêm.

- Buông ra. - Hần lạnh lùng nói.

- Không. Chết cũng không bỏ. Tôi tuyệt không cho phép anh đi.- Lam Dĩ cứng đầu.

Mất hết kiên nhẫn, Gia Trình liền một phen đẩy Lam Dĩ xuống đất, tiếp tục bước đi.

-Anh đứng lại đó!! Anh còn tiếp tục đi, tôi sẽ gửi cho cha anh những tấm hình này. - Cảm giác bản thân hoàn toàn bị Gia Trình lơ đẹp, không còn cách nào khác, Lam Dĩ đành nhanh chóng chụp lấy điện thoại ở đầu giường, chìa ra những tấm ảnh quần quít của hai người đêm qua.

- Cô muốn làm gì thì làm. - Gia Trình cười lạnh một tiếng, hướng Lam Dĩ nói.

-Anh... Không chỉ mình tôi với anh, tôi sẽ nói cho cha anh xem anh còn lên giường với bao cô gái khác.

Gia Trình tuyệt không thể tiếp tục nghe những lời lảm nhảm của Lam Dĩ. Rất nhanh liền mở cửa rồi dừng đứng ra ngoài, mặc cho đằng sau là cơn phẫn nộ của Lam Dĩ.

-Khuất Gia Trình.. Anh đứng lại... AA!.- Lam Dĩ bực tức văng gối hướng cửa ra vào, giận cá chém thớt mà ném hết đồ đạc, điên cuồng hét lớn.

Lam Dĩ ả chưa bao giờ bị từ chối nhanh chóng như vậy, bao nhiêu năm nay không một ai có thể không khuất phục trước vẻ đẹp của ả. Lam Dĩ sinh ra trong một gia đình giàu có nhưng cha mẹ ả đã ly hôn, mỗi người ai cũng ra đi có một cuộc sống mới, để mặc ả sống trong cô độc. Cuộc sống bị bạn bè và mọi người xung quanh ghẻ lạnh, Lam Dĩ chỉ còn cách thay đổi bản thân, ả vào bar xin làm việc. Mới đầu chỉ làm bưng bê, phục vụ khách, nhưng về sau khi thấy Lam Dĩ càng trưởng thành càng xinh đẹp, quản lý bar đã cho ả chính thức làm việc, công việc mà ai cũng nói là “đĩ”. Không sai, Lam Dĩ làm công việc này cũng thành thói quen. Sáng thì đến trường học cũng chẳng ra gì, đến khi tan học thì chạy thẳng đến bar làm việc. Một ngày ả phục vụ 4 đến 5 khách, cứ 1 đêm Lam Dĩ kiếm được hơn mấy trăm ngàn, vì hầu hết những người qua đêm cùng ả đương nhiên đều là mấy ông lớn.

Đến trường đối với Lam Dĩ mà nói là vô cùng nhàm chán, bắt quá ít nhất ả cũng được giết thời gian. Thế nhưng bây giờ đối với ả là vô cùng thú vị a. Sáng hôm đó, Lam Dĩ như thường lệ trốn tiết lên sân thượng, thì cùng lúc đó một nam nhân cũng đứng đó hút thuốc. Gã nam nhân đập vào mắt Lam Dĩ hảo là một đại mỹ nam, nam nhân cô độc lẻ loi hút thuốc, ánh mắt đầy lãnh đạm, không cảm xúc nhưng tràn ngập vẻ đáng sợ.

-Mới sáng sớm việc gì phải đứng đây hút thuốc rồi.- Lam Dĩ tiến về phía nam nhân hỏi, nhưng đáp lại câu trả lời chỉ là ánh mắt lạnh lùng của hần lướt qua ả.

- Hắc. Nếu tôi đoán không lầm thì anh chính là Gia Trình, có phải không? - Lam Dĩ nhếch miệng cười nói.

- Cô rảnh không? - Gia Trình hần lạnh lùng hướng Lam Dĩ hỏi.

-Chứ anh nghĩ tôi lên đây làm gì?

- Hảo, cô làm tình với tôi, 200 ngàn. Như vậy đủ cho cô chứ? - Hần thanh âm băng lãnh ra lệnh.

- Hắc... Anh nghĩ có được tôi dễ dàng thế sao? - Lam Dĩ cười lớn, nhưng trong đầu ả đã vui mừng từ lâu, vui mừng vì được số tiền lớn hiếm có, đặc biệt là được chiếm hữu đại mỹ nam như hần.

-Tùy cô.- Lơ Lam Dĩ, Gia Trình lại tiếp tục hút thuốc.

Lam Dĩ khẽ nhếch miệng, gã Gia Trình này quả là không hề bình thường chút nào, rất chi là thú vị a, không hổ danh là đại ca băng nhóm nổi tiếng của trường.

-Được thôi, nhưng với điều kiện.

-.....

-Tôi có thể thỏa mãn nhu cầu của anh, nhưng anh cũng phải thỏa mãn tôi. - Lam Dĩ hùng hổ tuyên bố.

-200 ngàn không đủ cho cô sao? - Gia Trình cười lạnh, lãnh khốc nói.

-Haha. Tiền là cái đương nhiên phải có, nhưng cái tôi muốn nhất là cái khác a.

-...

- Anh là một người rất cao ngạo và lạnh lùng, đặc biệt là vô cùng đẹp trai chẳng khác gì mỹ nam vậy, đương nhiên đã biết bao cô gái lên giường với anh, bất quá chỉ là thỏa mãn dục vọng của anh thôi phải không? Cho nên....- Lam Dĩ đột nhiên tiến sát đến ngực Gia Trình, hai ngón tay di chuyển chậm chậm từ ngực hấn rồi hạ xuống phân thân đã ngẩng đầu từ khi nào.

- Cái tôi muốn là anh. Vì vậy hôm nay anh phải thỏa mãn tôi. -Lam Dĩ ghé vào tai hấn khẽ nói.

-Cô phiền thật... Hảo, tùy cô.

Lam Dĩ cười đắc ý, quả nhiên với vẻ đẹp của ả đến ngay cả Gia Trình hấn cũng dễ dàng bị khuất phục. Nhưng thực chất hấn chỉ muốn thỏa mãn vọng dục của hấn. Nghe thấy tiếng người đến, hai người liền nhanh chóng tới phòng y tế cũ gần đó.

Lam Dĩ chậm rãi cởi bỏ y phục lộ thân hình tuyệt mỹ trước mắt. Vòng eo thon, bầu ngực căng tròn, làn da trắng nõn, lưng còn xăm một con mãng xà quyến rũ. Việc này đối với Gia Trình hấn cũng không mấy làm lạ, hấn trước giờ đã quen với bao nhiêu gái điếm, có thể đếm trên 10 đầu ngón tay. Thế là cả tiết học ngày hôm đó, hai người không ngừng quần quít nhau với bao nhiêu là tư thế.

.....

Gia Trình chỉnh sửa quần áo rồi lạnh lùng ném cục tiền trên giường, định xoay lưng rồi đi.

- Khoan đã.- Lam Dĩ cau mày.

-Anh đi vậy là được sao? Không phải anh đã nói là sẽ làm những gì tôi muốn mà.

-..... Có gì để mai hấn nói, tôi có việc rồi.

-Anh.... - Lam Dĩ tức giận định chạy đến núm Gia Trình lại, bất quá bộ dạng hiện tại của ả là không một mảnh vải che thân, chỉ có thể ngồi ôm cục tiền trên giường mà để bụng.

Đối với Lam Dĩ, Gia Trình thật sự thật sự đặc biệt, hấn là một nam nhân vừa cao to, hảo đẹp trai, nhiều tiền lại còn chuyện đó cực kì không tồi chút nào. Trong đầu ả bây giờ chỉ có một suy nghĩ là chiếm giữ hấn, Gia Trình hấn chỉ thuộc một mình ả mà thôi.

=====

Hứa Tinh khẽ cắn răng chịu đựng cơn đau từ tứ phía cơ thể, thận trọng thay y phục, nghĩ lại ngày đó nếu như mình không ngu ngốc mà tò mò xem hai người kia đang tình tứ với nhau, thì bây giờ đã không ra nông nỗi khắp thân thể đầy vết bầm tím xanh đỏ, lại còn làm Hứa Biên hảo lo lắng đi.

Nhớ đến ngày hôm qua, điều khiến Hứa Tinh không thể quên được là ánh mắt băng lãnh của Gia Trình, tựa như một con thú hoang đang tìm kiếm mồi ngon, gương mặt ấy lúc đó như muốn ăn tươi nuốt sống y vậy, nghĩ đến đây thiếu niên không khỏi lo sợ, sống lưng bắt đầu lạnh như băng.

“Cốc! Cốc!” - Tiểu Tinh, baba vào được chứ? - Hứa Tinh giật mình trấn tĩnh lại, không biết Hứa Biên đã ở bên ngoài gõ cửa từ lúc nào.

-Dạ vâng.

Hứa Biên mở cửa bước vào phòng, ngay lập tức đập vào mắt mình là tấm thân nhỏ gầy với bao nhiêu là vết thương lớn nhỏ trên cơ thể của Hứa Tinh. Anh đau lòng nhìn y, rồi vội đi tới ôm tấm thân kia vào lòng mình.

- Baba xin lỗi, để con xảy ra chuyện thế này. Baba đã hứa đã bảo vệ con, vậy mà.
 - Dạ không.... baba không có lỗi... là Tiểu Tinh... - Hứa Tinh nhỏ giọng đáp lại.
 - Tiểu tử ngốc này, baba đã bảo không được đổ lỗi cho mình... Hảo, baba đã quyết định rồi, từ giờ trở đi sẽ đưa tiểu Tinh đến trường, phòng khi những trường hợp ngoài ý muốn sẽ xảy ra.
 - Nhưng mà.... kia không cần... baba còn phải làm việc... cứ để chú Minh đưa tiểu Tinh đến trường là được rồi. - Hứa Tinh vội vã cự tuyệt.
 - Không được. Baba đã nói với chú Minh rồi. Tiểu Tinh phải nghe lời baba, baba hứa sẽ không ảnh hưởng gì đến công việc. OK?
 - Dạ vâng.... - Hứa Tinh bất đắc dĩ nghe theo lời anh, đành chậm rãi gật đầu.
 - Hảo, baba xuống dưới trước, Tiểu Tinh chuẩn bị đi. - Anh đưa tay xoa đầu Hứa Tinh, rồi xoay người ra khỏi phòng.
- Hứa Biên dù gì cũng đã quyết định một cách đúng đắn, đối với anh thiếu niên kia từ nhỏ đã không được ở bên mẫu thân, lại còn sinh ra cơ thể khác người, y là một tiểu hài tử cần được quan tâm chăm sóc bảo vệ.
- Sau khi Hứa Tinh chuẩn bị xong, hai người bắt đầu lên xe xuất phát đến trường. Vì vẫn còn luôn lo lắng cho Hứa Tinh, Hứa Biên phải luôn đi sát y đến cổng trường rồi mới an tâm rời khỏi. Bất quá ngay lúc này, bao con mắt xung quanh trường đều đổ dồn vào anh, người người tấm tắc khen ngợi.
- Baba đi đường cẩn thận. - Hứa Tinh nhỏ giọng chào anh.
 - Hảo, baba đi làm đây.- Hứa Biên cười nhẹ, xoa đầu thiếu niên rồi quay lưng lên xe rời đi.
 - Tiểu Tinh, đó là ai vậy? Hảo đẹp trai, quả thật là nam thần nha.
 - Phải đó, sao trước đây mình chưa thấy bao giờ. Ôi đẹp trai chết mất.
 - Tiểu Tinh à, hay đó chính là anh trai cậu. Giới thiệu anh ấy cho mình đi.
- Hứa Tinh hoàn toàn ngạc nhiên trước những lời khen ngợi của mọi người với phụ thân mình, liền vội vàng nhỏ giọng giải thích.
- Kia... là baba mình. Các cậu đừng hiểu lầm.
 - Hả? Là baba cậu sao?

HẾT CHƯƠNG 3

4. Chương 4

Hứa Biên yên tâm tiêu sái mở cửa xe, quay đầu hướng nhìn bóng lưng nhỏ gầy của Hứa Tinh lần cuối, khẽ thở dài rồi mới lên xe rời đi.

Thiếu niên kia từ nhỏ đến lớn toàn bộ đều một mực anh chăm sóc, lo lắng, anh thừa biết y vốn yếu đuối lại tự ti, lên trung cấp sẽ bị nhiều người khi dễ. Anh man mác niệm lại khi thiếu niên mới năm tuổi, lúc ấy hai cha con anh đang ở nhà thờ.....

- Baba, Tiểu Tinh ra ngoài chơi được không? - Hài tử gương ánh mắt nũng nịu nhìn Hứa Biên.
- Tiểu Tinh ngoan, cầu nguyện xong baba sẽ dẫn tiểu Tinh đi chơi.
- Nhưng là tiểu Tinh muốn bây giờ... baba cho phép tiểu Tinh a. - Hài tử lại tiếp tục nhỏ giọng cầu xin.
- Tiểu Tinh, nghe lời baba. - Hứa Biên thở dài, ôn nhu xoa đầu hài tử nói.

Hài tử bắt đầu lộ vẻ mặt ủy khuất, bất đắc dĩ đành nghe lời Hứa Biên mà chấp hai tay cầu nguyện. Anh vì thái độ bướng bỉnh đáng yêu của y, không nhịn được liền lén lút mỉm cười.

-Mama, Hồng nhi không muốn cầu nguyện nữa, Hồng nhi muốn chơi tàu lửa. - Đứa trẻ bên cạnh đột nhiên lên tiếng.

-Hảo, Hồng nhi nhà ta muốn đi đâu chơi cũng được.

-Hoan hô, hoan hô, mama của Hồng nhi là tuyệt nhất.

Hài tử ngay lập tức hé mắt quan sát hai mẫu tử đứng cạnh mình, đứa trẻ ấy hảo may mắn a, thực y cũng thích phải thường xuyên đi cầu nguyện, phải chi Hứa Biên được một phần của mẹ đứa trẻ ấy thì hay biết mấy, nhưng anh từ trước đến nay đều quan y rất nghiêm khắc.

Hài tử tiếc nuối nhìn bóng lưng hai mẫu tử họ rời khỏi cánh cửa nhà thờ to lớn, chán nản quay sang ngược cổ nhìn Hứa Biên vẫn đang nghiêm túc nhắm mắt cầu nguyện. Lợi dụng thời cơ đó, hài tử liền to gan rón rén đi khỏi cạnh anh, cảm giác được không bị anh phát hiện, hài tử tức khắc chạy vọt ra khỏi nhà thờ.

.....

-Vì chúa, chúng ta phải luôn để tâm được thanh thản, không phạm diêm xấu, luôn hướng diêm tốt.....

Hứa Biên mệt mỏi, an tĩnh che miệng ngáp một hơi dài, anh liền nghĩ ngay đến phải dẫn hài tử kia đi chơi sau khi lễ cầu nguyện đã kết thúc, chắc hẳn y đã phải mong chờ lắm.

-Thôi chết, cậu chủ Biên, tiểu Tinh biến mất rồi.- Bà vú Ninh từ nãy giờ đứng cạnh anh liền mấy chốc quay sang không thấy hài tử nhỏ bé kia, liền hốt hoảng.

Hứa Biên lập tức kinh ngạc, sốt ruột lo lắng, miệng liền thất thanh gọi lớn, đi tìm bóng dáng nhỏ bé của hài tử.

Anh lúc này chẳng khác gì một kẻ trắng tay, trên gương mặt nửa tức giận, nhưng lo lắng vẫn chiếm nhiều hơn phân nửa. Anh một mạch chạy ra ngoài, quên mất cả chiếc áo khoác trên ghế, vú Ninh đành phải cầm giúp rồi cùng anh kiếm tìm hài tử kia. Cho đến nghe thấy thanh âm xôn xao, chửi mắng cách nhà thờ không xa...

-Mày là con nhà ai? Hồn xược, dám đánh con trai tao. CHÁT!

- Tiểu Tinh thực sự...không có.- Thiếu niên bị giáng xuống bạt tai rất lớn, mất thăng bằng tự động ngã xuống đất, ôm bên má ửng đỏ khóc nức nở kêu oan.

-Còn chối? Xem ra hôm nay mày nên được dạy dỗ lại.

Hài tử nhắm chặt hai mắt, cuộn tròn mình chuẩn bị cho giáng đòn tiếp theo từ người đàn bà to béo trước mặt.

- Ách, cậu là ai, dám cản trở tôi.

- Tôi là baba nó, vì có gì bà lại đánh con tôi. - Hứa Biên hung hăng giữ chặt cổ tay bà, lạnh lùng nói.

Nghe thấy thanh âm quen thuộc, hài tử ngạc nhiên mà mở tròn mắt, là Hứa Biên.

-Tiểu Tinh, con đã ở đâu, chúng ta tìm con hảo lo lắng a. - Vú Ninh ôm chầm lấy thiếu bé nhỏ nằm trên mặt đất, lo lắng không thôi.

-Tiểu Tinh không sao ạ.- Thiếu niên nức nở.

-Tiểu tử ngốc này, chúng ta tưởng rằng con đã chạy mất rồi.- Vú Ninh ôn nhu chùi những giọt nước mắt trên gương mặt bé nhỏ của hài tử.

-Đưa tiểu Tinh vào xe.- Hứa Biên lạnh lùng ra lệnh cho vú Ninh.

-Hảo hảo, tiểu Tinh đi con. - Vú Ninh ấp úng hướng thiếu niên sai bảo.

-ĐỨNG LẠI. Thăng ranh con đó đánh con tôi, nó phải chịu trách nhiệm.- Mẹ đàn bà hét lớn.

-Tiểu Tinh nhà tôi chưa bao giờ đánh người. Chị có bằng chứng không?- Anh tuyên bố.

-Tôi.... tôi....

-Mẹ ơi, chính nó, chính nó đã đánh con, nó xô con xuống mà.- Đứa trẻ béo ục ịch từ nãy núp sau lưng người đàn bà ấy bây giờ mới chịu mở miệng lên tiếng.

-Cậu nghe thấy rồi đó. Trẻ con không biết nói dối, cậu làm sao đây, còn không mau để tôi dạy dỗ lại con của cậu.- Á nhếch môi dẹo miệng.

Hài tử khê trực rơi nước mắt, quả là oan ức đi, y chính là không hề làm chuyện đó, tại sao đứa trẻ ấy lại vu khống y.

-Tiểu Tinh, con có thực đã đánh bạn không?- Vú Ninh tra hỏi.

-Tiểu Tinh thật sự không làm.. - Thiếu niên nức nở.

-Thôi được, tiểu Tinh không làm. Đừng khóc. - Vú Ninh ôm chầm hài tử vào trong lòng, xoa đầu an ủi.

Hứa Biên ánh mắt đầy nghi ngờ, chậm rãi tiến tới đứa trẻ ấy.

-Chính xác là tiểu Tinh nhà chú không đánh con, có phải không?

Đứa trẻ sững người trước câu hỏi của anh, liền cứng ngắt không dám mở miệng trả lời. Mẹ đàn bà thấy con mình bị cậu nam nhân kia tra hỏi, liền đứng ra bảo vệ.

-Con tôi dạy dỗ rất kỹ, thế nào mà nó lại dám nói dối?

-Hắc...Vậy sao?- Hứa Biên nhếch môi cười hiểm, hai người họ vì bị nộ cười ấy mà trợn mắt hiếu kì.

-Nói đúng hơn là con chị hành động trước. Chị nhìn xem, đứa trẻ nếu thực sự là bị con tôi đánh, tại sao trên gương mặt hay trên cơ thể nó không có chút vết thương nào, ngược lại.....- Hứa Biên nhanh chóng bế Hứa Tinh từ vòng tay của vú Ninh.

-Tại sao vết thương này lại ở trên tay của con tôi, vốn dĩ trước đây nó chưa hề có, lại còn vết thương rất mới.- Hứa Biên chỉ thẳng vào vết cào cấu trên cánh tay nhỏ gầy của y, hài tử hốt hoảng bị anh phát hiện liền rụt rè đưa tay đem giấu.

-Cậu.. cậu... Con, nói cho mẹ biết, là ai làm. - Mẹ đàn bà nhăn nhó quay sang đứa trẻ ấy.

-Con.... con..... Oa..Oa... - Đứa trẻ đột nhiên bị hỏi dồn, không còn đường thoát liền cất thanh khóc lớn.

Hứa Biên thở dài, nửa ngồi nửa quỳ trước mặt đứa trẻ ấy.

-Con nói đi, là sự thật như vậy.

-Mẹ, con sai rồi, là con đã đánh bạn, nhưng vì.... hức... vì sợ mẹ biết sẽ sinh khí... nên... con đổ lỗi cho bạn...- Đứa trẻ bấy giờ mới thút thút nhận lỗi.

-Trời ơi là trời, đứa con này, thiệt là....- Mẹ đàn bà nổi đóa.

-Con sai rồi... lần sau sẽ không như vậy nữa, con... con.. là .. ngờ bạn là nữ hài tử.. bạn hảo xinh đẹp a.. nên... nên... đến chơi với bạn... khi biết bạn thực là nam ... cho nên...đã khi dễ bạn.

- Cái gì?

Mọi người bốn sáu con mắt quay sang nhìn nhau một cách ngạc nhiên, lý do thật ấu trĩ, chỉ vì thiếu niên giống nữ nhân nên khi dễ sao. Hứa Biên dồn hết ánh nhìn đầy lo lắng vào Hứa Tinh, tự hỏi thiếu niên mới còn nhỏ như vậy, y đã bị người khác ức hiếp, sau này lớn lên sẽ như thế nào.

-Tôi thành thật xin lỗi cậu, tôi là mẹ nó mà nuôi dạy con không tốt, thực xin lỗi.. thực xin lỗi.- Mẹ đàn bà liên tục cúi đầu.

-Không sao. Tôi đi trước.- Hứa Biên lạnh lùng ly khai, thiếu niên cảm nhận được sắc mặt anh không được tốt, liền cúi đầu cảm thấy có lỗi.

-Tốt rồi, sự việc đã được sáng tỏ. Tiểu tử này, lần sau không được chạy lung tung nghe chưa?- Vú Ninh an tâm khuyên răn y.

- Dạ vâng...- Thiếu niên mỉm cười gượng gạo, nhưng mấy chốc nụ cười liền vụt tắt, khi thấy Hứa Biên vẫn im lặng lái xe từ nãy giờ không nói lời nào, liền cúi đầu nhin không cho hốc mắt nhỏ giọt.

=====

-Hảo, vú đi nấu cơm, tiểu Tinh hôm nay muốn ăn gì a, cơm gà hay súp cua.

-Vú Ninh nấu gì cũng ngon... Tiểu Tinh ăn cái gì cũng được...- Hứa Tinh lém lỉnh trả lời.

-Tiểu tử này, nếu vậy vú sẽ nấu những món tiểu Tinh thích, được không?

- Dạ vâng.

Hài tử chậm chạp đi đến thư phòng Hứa Biên, trong lòng bất an, sợ hãi đứng trước cửa, một lúc lâu liền vươn bàn tay run rẩy gõ cửa.

-Baba, là tiểu Tinh ạ.

Chờ mãi không thấy thanh âm trả lời, thiếu niên khẩn trương lo sợ đẩy cửa phòng.

- Baba...

Hứa Tinh chậm rãi tiến vào, trong phòng một mảng tối đen, ánh mặt trời rọi chiếu lên gương mặt anh tuấn của Hứa Biên đang ngồi trên bàn làm việc suy tư.

Thiếu niên sợ sẽ làm phiền đến anh, định khép cửa ra ngoài thì thanh âm nghiêm minh ấy vọng lên.

-Tiểu Tinh.

-Ân?

-Con vào đây, đóng cửa lại.-Hứa Biên thanh âm sắc bén ra lệnh.

Hứa Tinh nghe lời nhẹ nhàng khép cánh cửa, sải chân bước đến bên cạnh chỗ Hứa Biên đang ngồi. Anh xoay người nhìn thân hình nhỏ bé trước mắt đang cúi đầu sợ hãi.

-Tại sao con không nghe lời baba?-Anh hỏi.

-Baba.... tiểu Tinh...-Thiếu niên vẫn cúi thấp đầu.

“Bộp! Bộp”. Hứa Biên đột nhiên vung tay đánh vài cái vào mông hài tử, lực đạo không mạnh cũng không nhẹ nhưng cũng đủ làm cho y run rẩy mà nức nở.

-Baba... - Hài tử khóc lớn.

-Baba đã dặn sao? Con có biết baba đã lo lắng, chạy khắp nơi để đi tìm con có biết không? Baba sẽ đánh cho đến khi nào con nhận lỗi thì mới thôi.

-Baba... đừng mà.. tiểu Tinh.. tiểu Tinh biết sai rồi, tiểu Tinh xin lỗi baba.. -Thiếu niên nước mắt ngấn dài không ngừng mở miệng nhận lỗi, chỉ mong anh đừng nổi nóng mà đánh y nữa.

Hứa Biên đau đớn ngừng laik, quỳ gối đưa tay ôm lấy cơ thể nhỏ bé đang khóc lóc kia.

- Hảo.. hảo.. đừng khóc nữa, tiểu Tinh hứa với baba lần sau không được làm sai nữa, có được không?

-Tiểu Tinh xin lỗi đã làm baba lo lắng.-Thiếu niên cũng đưa bàn tay nhỏ bé nắm chặt lấy chiếc áo của anh.

-Hảo, tiểu Tinh ngoan. Baba cũng xin lỗi vì đánh con.- Hứa Biên ôn nhu chùi lấy giọt nước mắt còn đọng trên gương mặt thiếu niên.

-Tiểu Tinh sai, tiểu Tinh như vậy là đáng.-Thiếu niên lắc đầu giải thích.

-Tiểu tử ngốc, vú Ninh chắc cũng đã nấu cơm xong rồi, chúng ta xuống dùng cơm đi, có được không?

Thiếu niên gật đầu mỉm cười, mũi vẫn còn sứt sứt vài giọt, đưa tay cho Hứa Biên nắm lấy đi xuống lầu dùng bữa trưa.

Hứa Biên thở dài, trong đầu vẫn cảm thấy hối hận không thôi, năm đó chỉ vì sinh khí vì thiếu niên kia không nghe lời mà lỡ tay đánh đứa trẻ tội nghiệp ấy, anh đảm bảo lần đó là lần đầu cũng như là lần cuối cùng không nên để cho y phải chịu đau đớn nào. Thế nhưng thiếu niên càng lớn càng bị người khác khi dễ không thôi, mà y bản tánh lại tự ti nhất gan, không ngừng cho rằng bản thân phải làm sai gì đó mới bị như vậy nên liên tục nhận lỗi.

Anh gằn vật suy nghĩ rằng ngày hôm qua không biết Hứa Tinh y đã làm gì mà bị thằng khốn Gia Trình kia đánh tã tời, y có sợ sệt không, có đau đớn không? Anh chỉ hận không thể đánh hấn chết đi cho xong, dù sao hấn vẫn còn đang tuổi đi học, đành phải nhẫn nại không được động tay động chân nhiều.

“Bang” một tiếng, Hứa Biên càng nghĩ càng nổi điên không thôi, giận cá chém thớt mà đánh vài cái lên bánh lái.

-Tít.tít.tít..... Alo, thư ký Tôn, hôm nay tôi sẽ đến công ty trễ một chút, toàn bộ bản thảo cô cứ để hết trên bàn làm việc cho tôi, nói với ông Michael hẹn bữa khác sẽ bàn bạc công việc.

-Hứa tổng, có chuyện gì sao?

-Chuyện riêng thôi.

-Vâng ạ.

Rút tai phone ra, Hứa Biên lạnh lùng nhấn ga đi về phía trước.

Cạch- Anh đóng sầm cửa lại, điểm dừng xe ngay trước mắt là một bệnh viện nổi tiếng quen thuộc. Cho tay vào túi áo khoác, bước đi đến khoa tâm thần. Đẩy cánh cửa, một người phụ nữ đầu tóc rối bù đang ôm chân ngồi co mình ở góc tường, bên cạnh còn có một cô y tá trẻ trung.

-Y tá, cô ấy sao rồi.-Hứa Biên nhìn lướt qua cơ thể đang ôm mình kia rồi quay sang hỏi.

-Chắc, cô ấy vẫn cứ như vậy thôi, liên tục đòi con mình. Có đêm lại chạy ra khỏi phòng, sang bên khoa sinh sản ôm lấy một hài tử rồi mang trở về, khi chúng tôi chạy tới giành lại thì la hét dữ dội. -Cô y tá bắt đầu đi lắc đầu, tường thuật.

-Vậy có nghĩa là cô ấy vẫn chưa hồi phục?-Hứa Biên hỏi.

-Xem ra sự việc năm đó khiến cô ấy rất shock, có khả năng vì nguyên do gì đó khiến cho nội tâm cô ấy bị dằn xé, nên bây giờ vẫn không thể hồi phục được. Phải mất khoảng thời gian khá lâu để cô ấy tịnh tâm lại hoặc là không bao giờ.-Cô giải thích.

-Nguyên do?-Anh cau mày khó hiểu.

-Có thể cô ấy từng trải qua việc gì khó khăn liên quan đến việc sinh đẻ, nên khi biết hài tử do chính mình sinh ra cơ thể dị thường phải chăng là đặc biệt shock a, từ đó....- Một lần nữa cô hướng anh giải thích.

“Trải qua khó khăn sao?” Hứa Biên hiểu kì, anh với cô gần bó với nhau từ khi là học sinh ngồi trên ghế nhà trường, không có việc gì của cô là anh không biết, chẳng nhẽ cô đang giấu anh chuyện gì chẳng.

Hứa Biên lắc đầu phủ nhận, có lẽ chỉ là suy đoán thôi, anh tin vợ mình luôn chân thành với anh như vậy, sao có thể lừa gạt anh chuyện gì được cơ chứ.

-Cảm ơn y tá.-Hứa Biên cười nhẹ.

-Không có gì, tôi xin phép.-Y tá cũng gật đầu rồi lỵ khai.

Hứa Biên nhẹ nhàng đến gần Bạch Dương, giơ tay khẽ chạm vào vai cô.

-Bạch Dương, là anh, Hứa Biên đây.

Bạch Dương cảm nhận có bàn tay chạm vào mình, mơ hồ xoay người lại. Vẫn là gương mặt ấy, luôn anh tuần điển trai, cơ thể trải qua bao năm tháng có gầy hơn so với trước kia nhưng vẫn vạm vỡ như ngày nào.

Cô dang tay ôm lấy thân hình cao ráo ấy, nức nở khóc.

-Hứa Biên..... Hứa Biên..... Hứa Biên.-Cô liên tục gọi tên anh.

-Phải, là anh đây. Em có khỏe không, dạo này em gầy đi nhiều lắm, anh lo lắng đấy có biết không?-Hứa Biên buông cô ra, ngắm nhìn lại cơ thể cô, đau đớn nói.

-Hứa Biên....Hứa Biên.... giúp em với, bọn họ... bọn họ ác lắm... không cho chúng ta gặp con mình.... bọn họ đã ăn cắp con của chúng ta đó.... bọn họ là ác nhân, có phải không anh?-Cô mơ màng.

Hứa Biên nhìn tình trạng trước mặt, tim bỗng co thắt lại. Bạch Dương năm tháng ấy đã không còn như xưa nữa rồi. Một Bạch Dương ưu tú, xinh đẹp, thông minh, hài hước bây giờ chỉ là một người tâm thần không biết rõ phương hướng.

-Bạch Dương, con chúng ta, tiểu Tinh, năm nay đã 15 tuổi rồi. Tiểu Tinh hay nhắc về em lắm, nó nhớ em, luôn miệng bảo hảo yêu em. Em xem, tiểu Tinh rất ngoan phải không? Cho nên... - Hứa Biên dừng lại hôn lên vầng trán xinh đẹp kia, cổ gượng cười nói.

-Cho nên em hãy nhanh nhanh bình phục, để gia đình chúng ta có thể đoàn tụ như xưa, có được không?-Anh hỏi.

-Tiểu Tinh.. tiểu Tinh.....- Bạch Dương ngơ ngẩn tò mò nhắc tên y, vẻ mặt như đang không hiểu chuyện gì.

-Phải, tiểu Tinh.. con trai của chúng ta.-Anh cố gắng thốt ra lời nói ấy.

-KHÔNG..KHÔNG..NÓ KHÔNG PHẢI.. NÓ KHÔNG PHẢI.. AAAAA. - Lại tái diễn, Bạch Dương điên cuồng thét lớn, khiến Hứa Biên anh vô cùng khó hiểu. Tại sao? Tại sao cô vẫn luôn chối bỏ hài tử ấy, hài tử ấy chính là do chính cô sinh hạ, hài tử chỉ vì sơ sót nên mang trong mình cơ thể của bé trai. Tại sao chỉ vì vậy, bây giờ cô lại thành ra thế này. Phải chăng cô đã giấu ạn chuyện gì. Hứa Biên liên tục suy nghĩ, không tài nào thấu hiểu cô từng trải qua những gì.

-Bạch Dương, đừng như vậy...-Hứa Biên thống khổ.

-TÔI KHÔNG CẦN.. LÀ NÓ.. QUÁI THAI NHƯ NÓ... KHÔNG.. NÓ không phải...- Bạch Dương đột nhiên hét gào thét, ngẩng đầu ngược nhìn thân hình cao lớn ấy.

-Hứa Biên, nó không phải con chúng ta, anh phải tin em, có lẽ.. có lẽ.. có lẽ ai đó đã ăn cắp con của chúng ta nên đã trao đổi con của họ cho mình. Phải rồi, chính là như vậy, con của chúng ta bây giờ chắc hẳn phải là một nữ nhân xinh đẹp đi, được nhiều người yêu mến a...-Bạch Dương luôn miệng khẳng định, điều này càng khiến cho anh đau lòng hơn, nhưng anh không thể chỉ biết đau lòng mà đứng chứng kiến, mà ngay tức khắc lại thập phần tức giận.

-Em thật tàn nhẫn, Tiểu Tinh nó rất yêu thương em, vậy mà em lại có thể nói những lời đó, em có nhớ chúng ta đã từng hứa rằng sẽ bảo vệ con cho đến khi con lớn khôn thành đạt không? - Hứa Biên bức xúc đến rơi nước mắt, anh nghĩ đến thân thể bé nhỏ ấy run rẩy trong sợ hãi khi bị người khác khi dễ, đánh đập. Ý ngày nào ở nhà cũng luôn vào thư phòng của anh nói nhớ mẹ, muốn gặp mẹ. Nhưng đáp lại thứ tình cảm thiêng liêng ấy chỉ là sự khinh rẻ, một cái nhìn ghê tởm trong mắt.

Anh biết bây giờ Bạch Dương cô đang bị bệnh tâm thần, anh có thể chấp nhận điều đó, nhưng chẳng lẽ cái thứ gọi là tình mẫu tử kia lại chôn vùi mãi sao.

Hứa Biên cảm lạnh để nước mắt rơi xuống, trấn tĩnh lại tinh thần rồi xoay người bước đi không ngoảnh lại nhìn cô một lần. Anh quá chán nản rồi, coi như bản thân kiếp trước làm điều ác nên kiếp này mới bị ông trời giáng xuống tình huống éo le kia. Thật xứng đáng mà, haha. Anh nhếch miệng cười khổ. Thu hồi lại cảm xúc, vứt bỏ mọi chuyện ra sau, lái xe hướng đến công ty.

HẾT CHƯƠNG 4

5. Chương 5

- Tiểu Tinh, là baba cậu thật hả? Chúng ta không tin đâu?

Từ trước đến nay Hứa Tinh toàn bộ đều được chú Minh vốn là tài xế riêng của Hứa Biên chở y đi học, nên bạn bè trong lớp không hề hay biết mặt mũi cha mẹ y ra sao. Hôm nay, bọn họ được tận mắt chứng kiến Hứa Tinh được một nam nhân khác lái xe chở đến trường.

Mà nam nhân này không phải là một người bình thường a, thân hình anh. cao ráo thon gọn, mặc một bộ vest đen sang trọng, và đáng chú ý hơn là nam nhân có gương mặt cực kì anh tuấn, thỉnh thoảng khẽ mỉm cười ôn nhu, chỉ liếc mắt thôi đã bị hàng tá cô gái ngả gục rồi.

Thế nhưng khi nghe Hứa Tinh bảo rằng nam nhân chính là phụ thân y, thì không khỏi nhướn mày tỏ vẻ không tin.

-Anh ấy hảo lịch lãm, sang trọng và anh tuấn còn hơn cả diễn viên điện ảnh, sao có thể là baba bạn được chứ.

-Đúng a.

Các cô gái cứ khẳng định cho rằng Hứa Tinh chỉ là đùa giỡn các cô mà thôi.

-Nhưng thật là baba mình. - Hứa Tinh lại một lần nữa khẳng định.

-Thôi đi các cô nương, các cô đúng là đại mê trai, tiểu Tinh trước giờ có lừa gạt ai bao giờ đâu. Nhìn đi, gương mặt nai con bé bỏng vậy ai lại đi nói dối. Các cô nên từ bỏ ảo mộng đó đi. - Mạch Quai cười khinh bỉ nói.

Hắn là người lấm lem lắm nhất trong lớp, bất quá cũng có thể gọi là có chút điển trai đi, nhưng lại có khuyết điểm là vô cùng quậy phá, lại còn tính cách dữ dằn, các cô không một ai có thể chịu đựng được hắn.

- Này, cậu thì biết gì mà xen vào, đi ra.

Hoành Thư cau mày, cô cũng không phải không thích hắn, mà chính là ngày nào cũng kêu cô với bọn này mê trai, khiến cô trong lòng cảm giác vô cùng khó chịu. Cô thân với Hứa Tinh từ khi lần đầu hai người gặp mặt, trong mắt cô tuy y thân hình không vạm vỡ, cao lớn và anh tuấn như các nam nhân khác nhưng y lại có vẻ đẹp thanh thoát, ưu tú, dịu dàng lại còn học giỏi và thân thiện, nói chung cô đối với y 200% là cực kì tốt.

-Gì hả? Tôi đây chỉ là đang nói sự thật, còn nữa các cô nương đừng có vì baba tiểu Tinh mà làm khó y. - Mạch Quai phản bác.

-Cậu..

-Thôi đi hai người, suốt ngày cãi nhau.. Mà tiểu Tinh này, mình không ngờ baba cậu lại trẻ đến thế a, baba cậu đã nhiều mươi rồi?-Tiểu Nhân hiếu kì hỏi.

-Ba mươi lăm a.-Y cũng không ngần ngại mà trả lời.

-Woa. Hảo lợi hại. Mình thề lúc mình có năm tuổi, baba mình lúc ấy cũng là ba lăm đi, còn già hơn ông thầy thanh nhạc trường chúng ta luôn...A! Cái tên đáng ghét kia.

- Chị hai, nói vậy chẳng phải là xúc phạm baba cậu sao, vậy cũng nói được à. - Hắn giáng xuống một cái cốc lên đầu Tiểu Nhân, thẳng lưng “dạy đời”.

-Hừ. Đừng làm như cha mẹ người khác nữa. Tiểu Tinh này, mẹ của cậu hảo may mắn a, lấy được một người như baba của cậu quả là tâm đầu ý hợp rồi. Thật ghen tị a, phải chi chúng ta sau này cũng lấy được một chàng trai như thế, có phải không?

-Phải a.

Các cô gái xúm nhau bàn tán, mơ về một tình yêu đầy lãng mạn như phim truyền hình, còn Mạch Quai chỉ biết liếc nhìn các cô một cách chán nản. Nhưng bọn họ lại không hề để ý rằng, thiếu niên nhỏ bé kia đang

cúi đầu buồn bã, đã lâu lắm rồi y không được vào viện thăm mẹ, nhưng mỗi một ngày đến thăm thì y không hề nhận được thứ tình cảm nào, chỉ biết tủi thân đau đớn đứng nhìn người mẹ liên tục kêu gào chữ bới y.

“BIẾN, THẲNG QUÁI THAI.....TRẢ CON GÁI LẠI CHO TAO, MÀY KHÔNG PHẢI CON TAO... CÚT NGAY..” Câu nói ấy từ nãy đến giờ vẫn luôn văng vẳng trong đầu y, thiếu niên thực sự cảm thấy có lỗi vô cùng, vì y mà cô lại chán ghét y, vì y mà cô bị bệnh tâm thần, y không nên được sinh ra, y chỉ mang lại bất hạnh cho mẫu thân, mang lại đau khổ luôn dằn vặt trong lòng baba, y chính là một hài tử đã cản trở hạnh phúc của phụ mẫu. Y chỉ mong bản thân có thể sinh ra là một nữ hài tử thực thụ, sẽ không mang cơ thể của một nam hài tử, như vậy y có thể được mẫu thân yêu thương che chở, mẫu thân sẽ không phải ở trong bệnh viện tâm thần trong 15 năm nay, sẽ có một gia đình hạnh phúc như bao gia đình khác. Thiếu niên tự ti trực khê rơi nước mắt.

-Tiểu Tinh, cậu khóc sao, đã xảy ra chuyện gì. - Mạch Quai phát hiện Hứa Tinh từ nãy đến giờ mãi cúi đầu không nói gì, một hồi lại thấy giọt nước chảy xuống đầu gối y, hần liền nắm lấy bàn tay nhỏ gầy kia lo lắng hỏi.

- Cậu không sao chứ?- Các cô gái cũng ngừng buồn chuyện, quay sang phía Hứa Tinh.

-A! Không có gì, mình chỉ nhớ mẹ thôi... chẳng là.. mẹ mình đi công tác xa mấy tháng nay, mà lại không liên lạc được với mẹ ... cho nên...-Thiếu niên giật mình ngẩng đầu hướng về mọi ánh mắt đang nhìn chăm chăm y mà nói dối.

-Ra là vậy. Cậu đừng lo, mẹ cậu sẽ sớm về thôi, đừng khóc nữa, nam tử hán ai lại khóc vì nhớ mẹ cơ chứ.-Hoành Thư bật cười.

-Phải a.

Nghe đến đây Hứa Tinh chỉ cố gắng nở nụ cười để bọn họ yên tâm, nhưng trong lòng thì đang không ngừng ủ rũ, mọi người luôn quan tâm y như thế, y cũng nên phải lạc quan lên, lại lắc đầu thay đổi suy nghĩ rằng một ngày nào đó mẫu thân sẽ chấp nhận y và yêu thương y mà thôi.

-Không ổn rồi. Mọi người, anh Liêu đang tới đây. Nghe nói hôm qua có kẻ “làm phiền” Đại Ca Trình, chẳng lẽ là lớp chúng ta sao?

Như Mục đột nhiên chạy lạch bạch vào lớp hét lớn, cơ thể vì chạy nhanh có chút mệt mà thở dốc. Cả lớp ai nấy cũng bàn tán xôn xao sau khi nghe tin động trời này. Chỉ có Hứa Tinh y vẫn đang ngơ ngác nhìn mọi người không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

-Có chuyện gì sao? - Y hỏi.

-Tiểu Tinh, cậu không biết sao. Một khi anh Liêu mà tới, chắc chắn sẽ có chuyện lớn xảy ra. - Tiểu Nhân kinh hãi nói

- Lớp ta lần đầu có người bị có phải không? Nghe nói hôm qua Gia Trìn “chạm” phải ai đó thì phải? - Mạch Quai chống cằm nhún vai.

-Tiểu Tinh, cậu thực là không biết? Trường ta có một băng nhóm của những đàn anh học sinh năm ba, anh Liêu là người vô cùng đáng sợ, luôn đứng đầu đàn, năm nào hễ có ai động tay động chân hay gây ảnh hưởng gì đến hần đều bị hần kêu đàn em đi “xử” đến nhập viện luôn.

-Thực ra anh Liêu vẫn chưa là gì hết. Người đáng sợ nhất chính là....

-KHUẤT GIA TRÌNH.- Bọn họ cùng nhau đồng thanh.

-Hần ta.. chính là.. còn hơn cả quỷ dữ.

-Phải a. Tiểu Tinh à, cậu cũng nên cẩn thận với hần ta. Một chú nai con như cậu một khi đã chạm phải thú dữ như hần có khi là ... chết không thể gọi hồn luôn được mà. Mình không hiểu tại sao cha mẹ hần lại có thể sinh ra được loại người như hần, suốt ngày dùng nắm đấm để nói chuyện. - Tiểu Nhân múa mép ánh lên vẻ mặt kinh dị.

Hứa Tinh nghe đến đây liền giật thót. Hôm qua... hôm qua chính là... chẳng lẽ y sẽ bị “xử” sao. Nhưng chỉ nghe qua nói bọn họ nói, y cũng không biết bị “xử” sẽ như thế nào, liệu có lẽ sẽ kinh khủng hơn ngày hôm

qua mà y đã gánh chịu. Bàn tay gầy gò bỗng run cầm cập lên, mồ hôi ướt đầm cả bàn chân từ khi nào không hay. Thiếu niên trong lòng sợ hãi, lo lắng, chuyện gì sẽ xảy ra đây.

RẦM! - Cánh cửa lớp đột nhiên bị hung hăng đập mạnh, mọi người xung quanh hốt hoảng ngừng nói chuyện, kẻ đang chăm chú làm bài thì lại nhanh chóng hạ cây bút xuống ngồi run rẩy sợ hãi.

Bảy tám gã học sinh to lớn, quần áo xộc xệch không chỉnh tề, thô bạo đập ngã mấy chiếc ghế xuống sàn. Gã đứng đầu đàn miệng đang ngâm điệu thuốc, chốc lát liền ném xuống, hung hăng giẫm nát.

-Hứa Tinh là thằng nào?-Gã trợn mắt nhìn xung quanh, nhưng đáp lại chỉ là không khí yên lặng vô cùng căng thẳng.

Cái gì? Là Hứa Tinh? Tiểu Quai, tiểu Nhân, Hoành thư cả kinh nhìn nhau. Không xong rồi, cái miệng này chỉ biết ăn hại mà thôi, suốt ngày nói những lời không may. Tiểu Nhân hối hận tự trách bản thân sao không chết đi cho xong, song lại lo lắng cho thiếu niên bé nhỏ kia đang run rẩy kịch liệt

-TAO HỎI HỨA TINH LÀ ĐÚA NÀO! MAU RA ĐÂY CHO TAO!- Hấn quát.

Hứa Tinh y bị gã nam nhân ấy hét đến sợ hãi, tim không ngừng đập nhanh liên hồi, mồ hôi gương mặt bé nhỏ từng giọt từng giọt mà chảy xuống.

-Ha! GIỎI LẮM! KHÔNG TRẢ LỜI! TỤI BÂY, PHÁ HẾT TOÀN BỘ LỚP HỌC CHO TAO.-Gã tức giận đến cực điểm, xoay đầu hướng đàn em đứng đằng sau ra lệnh.

RẦM! BANG! Bàn ghế giáo viên ngay lập tức đi đập đến đổ ngã, cứ nhiên đám bọn họ không hề sợ sệt bị kỉ luật, mà còn to gan làm những điều tệ hại hơn nữa. Lớp học lúc này tràn ngập trong sợ hãi và run rẩy, không ai dám nhúc nhích dù chỉ một giây. Các học sinh từ lớp khác cũng đổ dồn đứng trước cửa, chứng kiến khung cảnh trước mắt.

-Nghe nói hôm qua có một học sinh năm nhất bị đại Trình đánh đến vào phòng y tế. Nhưng sự việc chưa đơn giản vậy nha, phụ thân của y còn đến đánh đại Trình, đến cả hấn và cha mẹ hấn từ nước ngoài phải cúi đầu xin lỗi.

-Oh My God! Thật sao?

-Không thể tin được. Hấn chưa bao giờ cúi đầu xin lỗi trước bất kì ai, đây là lần đầu tiên sao? Cõi bộ tình hình không thể an ổn hơn được nữa rồi.

-Phải a. Quả là đáng tiếc cho học sinh ấy. Nhưng từ nãy đến giờ vẫn chưa thấy ai dám bước chân ra nhận, có vẻ như sợ hãi lắm.

-Ừm.

Bên ngoài mọi người cứ xôn xao bàn tán, kẻ nói người nghe ai nấy cũng trầm trồ soi mói.

-Tiểu Tinh, bạn còn không mau đứng lên, bạn cứ để cho lớp bị ảnh hưởng thế sao?-Như Mục nửa sợ hãi nửa tức giận hướng y răn đe.

-Cậu điên à, tiểu Tinh bạn tôi sẽ bị bọn họ “giết” chết mất.-Tiểu Nhân phẫn nộ.

-Mặc kệ các người.

Như Mục không thèm để ý đến lời nói ấy, to gan đứng dậy khai báo.

-Anh Liêu, Hứa Tinh chính là y.-Cậu mạnh bạo đưa tay chỉ về phía Hứa Tinh, y đang cúi đầu sợ hãi không biết nên làm thế nào, ngạc nhiên ngẩng đầu thấy ngón tay Như Mục đang ở trước mặt mình.

-DỪNG LẠI!-Gã nam nhân ra lệnh đàn em ngừng tay.

-TỐT! TỐT LẮM! ANH MÀY SAU NÀY SẼ THUỞNG!-Gã nhếch miệng vỗ vai Như Mục khen ngợi.

-Dạ.. Dạ.. Cảm ơn anh. Đa tạ.-Cậu lấp bắp liên tục cúi đầu cảm ơn, xem ra cậu không chỉ cứu lớp không bị phá hoại mà còn được đàn anh khen.

-TỤI BÂY! LÔI NÓ RA NGOÀI CHO TAO! NHANH!-Gã tàn nhẫn nói.

-VĂNG!- Bọn chúng nghe lời, hung bạo nắm lấy đầu y kéo ra ngoài, thiếu niên nhỏ bé bị nắm đến phát đau liền bật khóc van xin.

-Chắc! Chắc! Xem ra cậu nhóc ấy hôm nay sống không bằng chết rồi.

-Năm nay có vẻ nghiêm trọng hơn mọi năm trước.

-Còn không mau đến đó xem có chuyện gì. Mau lên!

Đám người không hề nuối tiếc thương xót cho y, chỉ biết cầm đầu bàn tán này nọ, cả bọn đổ nhau chạy nháo chẳng khác gì đi xem kịch vui.

-THĂNG KHỐN!- “Bộp” Mạch Quai tức giận giáng xuống một cú đấm thiệt lớn lên Như Mục.

-Tiểu Quai! Bình tĩnh!-Hoành Thư cùng các người khác chạy tới ngăn cản.

-MÀY THẤY VUI CHƯA? MÀY CÓ BIẾT ĐÓ LÀ AI KHÔNG? LÀ GIA TRINH ĐÓ! GIA TRINH! MÀY ĐÃ TỪNG BỊ HẮN ĐÁNH ĐẾN SUÝT LÊN THIÊN ĐÀNG RỒI. HỨA TINH BỌN TAO SẼ LÀM SAO, CÓ KHI HÔM NAY Y CÓ THỂ ĐI GẶP BÀ NỘI TAO ĐẤY MÀY CÓ BIẾT KHÔNG HẢ?

-Tiểu Quai. Đừng ở đây nữa chỉ biết tốn thời gian, chúng ta đi báo thầy cô đi, rồi tới xem tiểu Tinh có bị sao không?-Tiểu Nhân khẩn trương.

-Này, Cậu bị điên à. Hắn ta mà biết được chỉ có đường chết. - Mạch Quai kinh hãi W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

-Chứ phải làm sao.? Tiểu Tinh vốn gầy yếu như vậy, chịu đựng nổi hắn ta sao? - Tiểu Nhân lo lắng.

-Thôi, chuyện này hẵng tính sau. Chúng ta trước hãy tìm cậu ấy đã. - Hoành Thư vội vàng nói.

Tiểu Quai vẫn còn rất tức giận, nhưng nghĩ lại tiểu Tinh vẫn còn đang gặp nguy hiểm nên cùng mọi người chạy ra ngoài.

“Bịch” Thiếu niên bị đám người hung hăng ném xuống đất, cơ thể nhỏ bé nằm trên mặt đất lạnh lẽo co mình sợ hãi.

-Anh Trinh, bọn em đã đưa y tới. Y cũng to gan thật, không chịu hé miệng ra nhận bản thân. May là có thằng cùng lớp đứng lên khai báo.

Gã Liêu bước tới chỗ nam nhân đang đứng đưa lưng về phía gã, gã đã cao lớn, nam nhân đứng cạnh gã càng cao to và vạm vỡ hơn nhiều. Gã uy nghiêm, nhưng cơ thể có chút run rẩy nhẹ nhẹ khi đối diện với nam nhân.

Nam nhân chỉ lạnh lùng“Ừm” một tiếng rồi không nói gì, âm thanh ấy làm cho kẻ khác bất giác không rét mà run. Nam nhân bấy giờ mới chịu động đậy, rút điều thuốc ra khỏi miệng hà một hơi dài rồi ném xuống đất. Nam nhân xoay người chậm rãi tiến tới cơ thể đang nằm run rẩy trên mặt đất.

-A!-Thiếu niên bị một lực đạo cực lớn nắm lấy đầu ép ngẩng lên nhìn khuôn mặt hắn.

Là hắn, gã nam nhân ngày hôm qua, Gia Trinh. Khuôn mặt hơi ngăm đen, hai lông mày rất dày khê cau hiện lên vẻ mặt đang sinh khí rất đáng sợ, mái tóc đen che đi vầng trán cao rộng, sống mũi cao và thẳng rất có khí chất. Nhưng cái y chú ý lại là đôi mắt của hắn, một đôi mắt trông rất hung tợn và sắc bén, chốc lát lại phát sáng lạ thường trông không khác gì một con thú hoang bị bỏ đói lâu ngày khi tìm được con mồi lớn thì mắt sáng rực lên.

Y nhận thức được mình cuối cùng cũng sẽ bị “trừng phạt” dưới bàn tay của hắn, nhưng chỉ có thể kêu cứu trong lòng.

-Tiểu Tinh... đói..thực xin lỗi.. tiểu Tinh đã làm anh sinh khí.. lần sau.. sẽ không như vậy..-Thiếu niên vì bị chế trụ cằm đến trường đau chỉ có thể nhẫn nhịn lấp bắp cầu xin.

Gia Trinh không nói gì, chỉ khê nhếch miệng lên cười một cách quỷ dị nhưng chốc lát lại vụt tắt tức khắc. Hắn nghĩ thầm, tên tiểu tử này quả thật to gan, hôm qua bị phụ thân y đánh đến má sưng đỏ lại còn cư nhiên bắt hắn cúi đầu xin lỗi trước mặt y. Đó là lần đầu tiên hắn phải chịu nhục nhã như vậy, dám chọc tức hắn, hôm nay phải cho y biết thế nào là lễ độ.

-Chát! - Gia Trình vung tay hất cho Hứa Tinh một cái tát, thiếu niên bị đánh liền ngã xuống mặt đất, hai tay run rẩy ôm bên má có chút ửng hồng.

-Tiểu Tinh... thực.. xin lỗi.. Tiểu Tinh biết sai..-Hứa Tinh sợ hãi nói.

Choang! Hứa Biên vừa đọc bản thảo một tay cầm tách cà phê chưa kịp đưa lên miệng húp một ngụm đã rơi xuống đất vỡ toang, nước cà phê nâu đen văng tung tóe trên bản thảo và đùi anh.

-Tổng giám đốc có sao không. Để tôi kêu người tới dọn dẹp.-Thư ký Tôn nói.

-Ừm. - Hứa Biên bỏ bản thảo xuống bàn, thu dọn xung quanh. Chưa kịp lấy khăn giấy lau vết bẩn trên quần, cơn đau bỗng nhiên từ tim truyền đến.“Chết tiệt! Tại sao lại đau đến vậy?” Anh đưa tay lên ôm ngực, bộ dáng chật vật chưa từng thấy.

-Nhớ thu dọn sạch... Ối! Tổng giám đốc, tổng giám đốc ổn không? - Thư ký Tôn nhìn tình cảnh trước mắt, không khỏi hốt hoảng.

-Không sao. Hôm nay tôi cảm thấy không khỏe, sẽ về sớm, còn bản thảo dù gì cũng ướt rồi trước hãy để khô đã, có gì mai hân tiếp.

-Tổng giám đốc. Có cần tôi gọi chú Minh tới đón không? - Cô lo lắng hỏi.

-Cảm ơn. Tôi có thể tự về.-Hứa Biên mỉm cười nhẹ với cô rồi ly khai.

Anh cố gắng mở cửa xe, cơn đau lại truyền tới. Hứa Biên không khỏi thở dốc nhưng cũng ráng lái xe, trên đường đi có ghé tiệm thuốc nhỏ mua vài viên thuốc bổ rồi chạy thẳng về nhà.

-Bốp! Bốp ! Bốp! TO GAN, CƯ NHIÊN DÁM GỌI PHỤ THÂN TÔI, CÒN ĐỂ ANH TRÌNH PHẢI CÚI ĐẦU XIN LỖI, PHẢI CHO MÀY BÀI HỌC NHỚ ĐỜI. - Một đám gã nam nhân điên cuồng nắm lấy tóc thiếu niên, đập chân mấy cái vào bụng y, rồi lại cuối xuống đánh vào gương mặt bé nhỏ của Hứa Tinh.

-Đối.. thực xin lỗi... Tiểu Tinh biết sai... Làm ơn....Đau quá!-Thiếu niên nước mắt chảy giàn dụa, cơ thể run rẩy kịch liệt, đôi môi mấp máy cầu xin. Thiếu niên mở mắt hướng nhìn cơ thân thể cường tráng đang thần nhiên đứng nhìn, đưa mắt thống khổ cầu cứu. Nhưng Gia Trình tàn nhẫn nở ra nụ cười nham hiểm, lạnh lùng quay lưng để mặc thân thể gầy yếu kia bị đánh đến choáng váng mà nhanh chóng ngất xỉu tại chỗ.

-Anh Trình, nó bất tỉnh rồi. - Gã Liêu ra lệnh đàn em ngừng tay, bước tới sau lưng Gia Trình báo.

-Nhanh vậy sao. Gan cũng to nhỉ. - Hắn cười nhẹ.

-Hay để em kêu bọn nó đi lấy nước dội lên cho nó tỉnh lại. - Gã biết rõ hắn đang mất hứng, liền nhanh nhẩu nói.

-Không cần. - Hắn lạnh lùng mở miệng, xoay người bước đi.

-Tụi bây, nó ngất rồi, để nó ở đó, chúng ta đi. - Gã ra lệnh.

-Vâng..... Cho mày đáng đời. Bốp! - Bọn chúng tàn nhẫn cho thêm một cước vào bụng Hứa Tinh rồi ly khai.

Khuất Gia Trình vừa mở cửa ở tầng sân thượng ra, thì đập vào mắt là những con mắt tò mò của mọi người trong trường. Hắn hừ lạnh, mọi người sợ hãi tự giác né đường cho hắn đi. Chờ đến khi Gia Trình hắn và bọn đàn em xuống dưới hoàn toàn, mới thở phào nhẹ nhõm nhìn nhau.

-Đã kết thúc rồi sao? Cậu học sinh kia vẫn còn ngoài đó à? Chúng ta qua đó xem thử.

-Này, nhờ đại ca Trình quay lại thì làm thế nào?

Reng! Reng! Reng!

-Chết! Vào giờ học rồi. Mau mau về lớp nhanh.

Đám đông ủa nhau chạy xuống, Tiểu Nhàn và Hoành Thư đang chuẩn bị lên đó thì thấy mọi người ai nấy cũng chạy về hết. Kì lạ nhìn nhau, tiểu Quai bất an chạy nhanh lên tầng thượng.

-TIỂU TINH.. TIỂU TINH... TIỂU....- Mạch Quai lớn tiếng gọi tên tìm y, kinh ngạc nhìn trạng trước mắt. Hứa Tinh nằm bất động trên mặt đất, thân thể đầy những vết thương bầm xanh, quần áo có phần không chỉnh tề, gương mặt gầy nhỏ bị đánh đến sưng tím. Cơ thể chẳng khác gì một con búp bê bằng vải mới bị phá vỡ, hần đau lòng chạy tới ôm lấy cơ thể yếu ớt kia.

-TIỂU TINH... TỈNH LẠI.. TIỂU TINH. - Mạch Quai hết kiên nhẫn công Hứa Tinh chạy đi, ngay lúc này lại gặp Hoàn Thụ và Tiểu Nhân đang hấp hối, bọn họ nhìn thấy y cũng giật mình quay sang Mạch Quai hỏi sự tình, nhưng hần không nói gì chỉ cầm đầu chạy thật nhanh đến phòng y tế.

HẾT CHƯƠNG 5

6. Chương 6

Hứa Biên gượng gạo bước vào nhà, vú Ninh thấy anh về nhà rất sớm kì hoặc tiến tới hỏi.

-Cậu chủ Biên, có chuyện gì phải về nhà sớm?

-À, tôi chỉ là cảm thấy không khỏe một chút nên định về nhà nghỉ ngơi. - Hứa Biên cười nhẹ.

-A! Cậu chủ cảm thấy không khỏe chỗ nào, có cần tôi đi mua thuốc? - Vú Ninh vừa hỏi vừa đi rót ly nước mang tới cho Hứa Biên.

-Làm phiền vú Ninh rồi nhưng tôi không sao, trước khi về nhà có ghé tiệm thuốc. A.. - Hứa Biên đưa hai tay tiếp nhận ly nước, nhưng cơn đau từ ngực đột nhiên tái phát khiến anh không khỏi cau mày liền đưa tay ôm ngực.

-Cậu chủ.. cậu chủ...

-Chết tiệt! Tại sao cứ đau thế này?- Anh thì thầm chửi một câu.

-Để tôi đi gọi bác sĩ. - Vú Ninh khản trương.

-Vú Ninh, không cần....

Ding! Ding! Tiếng điện thoại vang lên cắt đứt lời nói của Hứa Biên. Vú Ninh vội vàng chạy tới bắt máy.

-Alo...

-Cho cháu hỏi có baba Hứa Tinh ở đó không ạ? - Đầu máy bên kia chưa chờ vú Ninh nói xong liền chặn lời.

-A.. có a. Có chuyện gì không? - Vú Ninh hướng mắt sang nhìn Hứa Biên đang ngồi ở sofa.

-Hứa Tinh có chuyện rồi, nhờ bác chuyển lời cho chú ấy đến bệnh viện ngay ạ.

-CÁI GÌ? BỆNH VIỆN NÀO? - Hứa Biên nhíu mày ngẩng đầu nhìn vú Ninh vẻ mặt đang bối rối gọi điện cho ai đó.

-Hảo.. hảo.. Cạch! Cậu chủ Biên, tiểu Tinh nhập viện rồi. - Vú Ninh hốt hoảng nói.

-SAO? - Hứa Biên sững sốt đứng dậy, hai chân hai cẳng liền chạy nhanh ra ngoài.

-Cậu chủ! Cho tôi đi cùng với, cậu chủ biết ở bệnh viện nào không? - Vú Ninh vội vã đi theo.

-Hảo, vú nhanh lên. - Anh sốt ruột nói.

Chẳng mấy chốc, hai người bọn họ liền tới bệnh viện X, bệnh viện này cách trường học Hứa Tinh không xa, Hứa Biên đầu đầy mồ hôi hỏi bác sĩ thông tin về y, vú Ninh đứng bên cạnh không khỏi lo lắng.

Rầm! Hứa Biên vừa mở cửa phòng thì nhìn thấy hai ba người đang ngồi trước chiếc giường trắng.

-A! Chú là.... - Tiểu Nhân đứng dậy, hiếu kì nhìn nam nhân cao ráo có phần quen thuộc.

-Chú là baba tiểu Tinh. Tiểu Tinh sao rồi? - Hứa Biên thở hổn hển nói.

-A! Cháu chào chú. Cháu chào bác. Tiểu Tinh..... - Tiểu Nhân ngay phút chốc liền nhận ra Hứa Biên chính là nam nhân hồi sáng, lễ phép cúi đầu chào anh và vú Ninh, Hoàn Thư và Mạch Quai thấy vậy liền cũng cúi đầu chào hỏi.

-TIỂU TINH! Tiểu Tinh, con sao vậy?

Hứa Biên giật mình nhìn thiếu niên yếu ớt nằm trên giường, anh bước tới ngồi bên cạnh giường, xoa trán y, gương mặt tái nhợt đầy những vết bầm tím, bàn tay gầy gò sưng lên những đốm đỏ ngầu. Hứa Biên đau đớn nắm lấy bàn tay Hứa Tinh.

-Tiểu Tinh! Ôi trời ơi, sao lại ra thế này. - Vú Ninh thấy tình cảnh trước mắt cũng giật mình nhưng đầy lo lắng.

-Đã xảy ra chuyện gì? - Hứa Biên hỏi.

Tiểu Nhân, Hoàn Thư cùng Mạch Quai nhìn nhau không nói gì, cả ba người ai cũng cúi đầu không dám ngẩng lên.

-CHÚ BẢO ĐÃ XẢY RA CHUYỆN GÌ? - Anh hết kiên nhẫn quát.

-Dạ.. - Tiểu Nhân ấp úng.

-Cậu ấy bị mấy anh năm ba đánh ạ. - Hoàn Thư chậm rãi trả lời, lời nói có chút sợ hãi.

-SAO? - Hứa Biên trợn lớn mắt.

Cả ba người bị Hứa Biên quát đến sợ hãi lại cúi đầu như thể đã làm sai chuyện gì.

-Thế nào lại bị đánh đến như vậy chứ? - Anh lại tiếp tục hỏi.

-Dạ... là vì vụ hôm qua ạ.

-A! Cậu chủ, tiểu Tinh đã tỉnh. - Vú Ninh đứng bên cạnh lo lắng nhìn Hứa Tinh, chợt thấy y khẽ run mí mắt liền mừng rỡ reo lên.

Hứa Biên quay đầu, càng ngày càng nắm chặt lấy bàn tay nhỏ gầy kia. Tiểu Nhân, Hoàn Thư, Mạch Quai cũng tới gần xem y.

-Tiểu Tinh. - Mạch Quai cùng Hứa Biên đồng thanh kêu.

Thiếu niên chậm rãi mở mắt, nhìn thấy trần nhà màu trắng mới biết mình đang ở bệnh viện. Y đưa mắt nhìn xung quanh thì thấy Hứa Biên và vú Ninh cùng với Mạch Quai và hai cô bạn đang nhìn chăm chăm vào y.

-Baba... - Hứa Tinh yếu ớt nói.

-Tiểu Tinh, con sao rồi. Có thấy đau chỗ nào không? - Hứa Biên lo lắng hỏi.

-Tiểu Tinh... lại làm baba lo lắng nữa sao.. tiểu Tinh thực xin lỗi. - Thiếu niên run rẩy nói.

Hứa Biên đau lòng nhìn đứa con trai trước mắt, chồm người xuống ôm lấy cơ thể nhỏ bé thều thào.

-Tiểu Tinh không có lỗi... đừng trách bản thân.

Mọi người ai nấy không khỏi đau lòng, thiếu niên bị đánh đến vậy nhưng miệng vẫn cứ cho rằng mình làm chuyện có lỗi. Mạch Quai ra hiệu cho các cô đi ra ngoài để phụ tử bọn họ được ở riêng, dù sao Hứa Tinh y cũng đã tỉnh là yên tâm rồi. Vú Ninh cũng theo sau ra ngoài cùng rồi khẽ đóng cửa.

-Các cháu, đã có chuyện gì xảy ra với tiểu Tinh?

-Dạ.. tiểu Tinh bị đàn anh hôm qua tìm tới. Bọn cháu khi đi tìm thì cậu ấy đã bị như vậy rồi. Cháu cũng không dám nói chuyện này cho nhà trường hay baba cậu ấy biết nên định đưa cậu ấy tới phòng y tế. Nhưng thấy tình hình có vẻ nghiêm trọng hơn, nên cháu đã đưa cậu ấy đến bệnh viện và gọi cho người nhà cậu ấy.
- Mạch Quai buồn phiền đáp.

-Ôi trời! Đứa nhỏ tội nghiệp. - Vú Ninh ôm mặt khóc.

-Bác à, bác bình tĩnh đã. - Hoành Thư và tiểu Nhân chạy tới đỡ lấy vú Ninh ngồi xuống băng ghế.

-Tiểu tinh nhà bác từ nhỏ bị mẹ bỏ rơi, bây giờ đang ở bệnh viện tâm thần. - Vú Ninh thút thít kể.

-Thật sao ạ? - Ba người bọn họ nhìn vú Ninh ngạc nhiên nói.

-Ừm. Cô ấy là một nữ nhân vô cùng xinh đẹp, thông minh và lạnh lùng, ngày cô ấy mang thai tiểu Tinh, cô ấy vô cùng hạnh phúc, sau khi khám thai thì mới biết hài tử trong bụng là con gái. - Mạch Quai, Tiểu Nhân, Hoành Thư nghe đến đây thì sững sờ ngẩn mặt nhìn nhau.

-Nhưng mà.... Sau khi sinh hạ hài tử ấy ra, hài tử ấy lại mang cơ thể của nam nhân. - Vú Ninh ghen ngào.

-Tiểu Tinh lúc đó rất nhỏ bé, lại gầy yếu. Baba của tiểu Tinh, là cậu chủ Biên, biết trước điều này nên rất đau lòng nhưng cũng phải nói cho cô ấy biết, kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra. Mẹ tiểu Tinh khi ấy rất shock, cô ấy bỗng nhiên hét lớn, nổi điên, liên tục kêu rằng tiểu Tinh nhà bác không phải là con cô ấy... - Vú Ninh rớt cuộc bật khóc, tiểu Nhân và Hoành Thư cũng có chút rơm rớm ở khóe mắt.

-Từ đó cô ấy bị bệnh tâm thần. Tiểu Tinh một ngày một lớn, nhưng ...

-Nhưng cậu ấy nhỏ yếu như hài tử 12, 13 tuổi. - Hoành Thư nơm nớp nước mắt tiếp lời.

-Phải, đứa trẻ ấy sinh ra đã có cơ thể dị dạng không như bao đứa trẻ bình thường khác, tính cách lại yếu đuối luôn bị người khác khi dễ. Cho nên... bác rất vô cùng, vô cùng cảm ơn các cháu đã luôn quan tâm tiểu Tinh nhà bác. Bác rất mừng vì tiểu Tinh đã có những người bạn tốt.

-Bác yên tâm, Hứa Tinh là một ... cậu nhóc rất đáng yêu, học giỏi và thiện lương. Chúng cháu sẽ luôn bên cạnh và an ủi cậu ấy. Còn nữa, vì tiểu Tinh là một tiểu hài tử vô cùng yếu đuối nên.. đã có anh chàng lắm mồm lắm mép điển trai này bảo vệ rồi a.

Hoành Thư bật cười đưa tay chỉ chỉ Mạch Quai, vú Ninh nhìn thấy vậy cũng bật cười theo. Mạch Quai đỏ mặt gãi gãi đầu, sau chừng mắt liếc nhìn Hoành Thư đang mỉm cười châm chọc hần.

Cạch! Hứa Biên mở cửa ra thì thấy tình cảnh vui vẻ trước mắt, không khỏi nhíu mày tò mò nhưng chốc lát liền thu hồi lại, tiến tới chỗ bốn người bọn họ nghiêm mặt nói.

-Chuyện hôm nay chú cảm ơn các cháu đã đưa tiểu Tinh đến đây. - Hứa Biên giương mắt nhìn Mạch Quai cảm tạ, hần liền gật đầu nhẹ.

-Các cháu, có phải Gia Trình là người gây ra chuyện này không? - Vụ việc chỉ mới hôm qua xảy ra, vả lại Gia Trình hần là người Hứa Biên cảm thấy cảm hận cực kì nên chuyện biết tên hần cũng không lấy gì làm lạ. Tiểu Nhân và Hoành Thư do dự một hồi lâu mới gật đầu lia lịa.

-Hảo. Chuyện này các cháu không cần lo lắng nhiều, cứ tập trung vào học hành, chú sẽ giải quyết cặn kẽ. Chờ đến khi tiểu Tinh khỏe lại có thể chú sẽ cho tiểu Tinh chuyển trường. - Hứa Biên bắt đầu dĩ nói.

-Sao ạ? Tiểu Tinh sẽ chuyển trường sao chú?

-Ừm. Ở đây tiểu Tinh không hề được an toàn, nên cho tiểu Tinh chuyển sang môi trường học mới sẽ tốt hơn.

-Nhưng mà.. - Hoành Thư nuôi tiếc.

-Hứa Tinh cậu ấy đã đồng ý chuyển trường ạ? - Mạch Quai cảm thấy có chút mất mát.

-Tiểu Tinh chưa biết chuyện này, nhưng chú cũng sẽ nói cho nó biết thôi. - Anh thở dài nói.

Vú Ninh cũng tiếc thay cho ba đứa trẻ bạn của Hứa Tinh y, liền mở miệng bảo anh suy nghĩ lại.

-Cậu chủ Biên, dù sao tiểu Tinh học ở trường X cũng được hơn ba tháng, bạn bè của tiểu Tinh rất tốt, luôn quan tâm đến tiểu Tinh. Liệu quyết định nhanh như vậy, tiểu Tinh sẽ cảm thấy vui?

-Phải đó chú. - Tiểu Nhân ủy khuất.

-Cũng không phải chuyển đi đâu xa, các cháu có thể đến nhà chú thăm tiểu Tinh..... Hảo, các cháu nên về trường sớm, tiểu Tinh ở đây đã có chú lo.

-Vâng ạ. - Hoàn Thư cúi đầu chào Hứa Biên và vú Ninh, kéo tay Tiểu Nhân đang thất vọng quay về trường học.

Vú Ninh thở dài, biết không thể làm gì hơn, liền đi vào phòng Hứa Tinh.

Mạch Quai lưu luyến quay đầu nhìn cửa phòng Hứa Tinh đang nằm, mi mắt sụp xuống như thể không muốn rời xa khỏi y. Hắn lại tự trách cứ bản thân là bạn thân nhất của Hứa Tinh, mà không thể bảo vệ được y. Hứa Biên thấy Mạch Quai đứng im phăng phắt vẫn chưa ra về, như hiểu rõ được tâm tình của hắn, anh đặt tay lên vai hắn an ủi.

-Chú biết cháu rất lo lắng cho tiểu Tinh. Cháu không làm gì sai, đừng ủ rũ như thế. Cháu nên về trường cùng các bạn đi. Còn tiểu Tinh

-Chú cháu..... tiểu Tinh, chú có thể đừng để cậu ấy chuyển trường? - Mạch Quai ngay lập tức liền chen lời Hứa Biên.

-Haizz...Cháu biết đấy. Tiểu tinh không phải như những nam nhân khác cao to khỏe mạnh, nó là một đứa trẻ yếu đuối lại tự ti nhất gan. Từ nhỏ luôn bị kẻ khác bắt nạt, chú thì bề bộn công việc không thể thường xuyên chăm sóc cho tiểu Tinh Phải, chú là người sai đầu tiên, nếu như ngày đó không tức giận mà đánh tiểu Tinh, bây giờ nó đã không phải luôn bị người khác đánh là cứ trách bản thân làm điều sai trái. Nhưng chú không thể để chuyện này cứ tiếp tục như vậy, chỉ có thể cho nó chuyển trường là cách tốt nhất.....

-Là tại cháu hết cả..... là bạn thân của cậu ấy nhưng... lại không thể

-Này, chú đã bảo không phải lỗi của cháu...

-Không được, cháu... từ giờ sẽ thay đổi... sẽ luôn bên cạnh cậu ấy và bảo vệ cậu ấy...không để cậu ấy bị kẻ khác bắt nạt nữa chú bảo có đúng không?

-Ha ha... phải phải, cảm ơn cháu. Hảo, bây giờ cũng không còn sớm, cháu nên về trường, hắn các bạn đang chờ cháu.

-Vâng ạ. Cháu chào chú.. - Mạch Quai hôn hờ cúi đầu thật mạnh, nở một nụ cười tươi rồi rồi xoay người ly khai. Hứa Biên cũng bật cười theo, anh từ đằng sau đánh giá con người kia. Anh tuấn lịch lãm, cao cũng bằng anh, nhưng lại có nét tinh nghịch như trẻ con, tuy nhiên lại mang theo cảm giác thật an toàn. Hứa Biên liền nghĩ rằng, có nên giao Hứa Tinh cho cậu nhóc này chăm sóc thay anh. Nghĩ đến đây Hứa Biên lại lắc đầu bó tay, đẩy cửa vào phòng y.

=====

-Ừm..... Ngô.....

Trong căn phòng kín, hai người một nam một nữ đang dây dưa kịch liệt, xung quanh tỏa ra một mùi dâm đãng không thể tả. Người phụ nữ trong một chiếc áo sơ mi bị cởi đến gần hết lộ ra một bờ vai trắng mịn, bầu ngực trần tròn trịa không ngừng cọ xát lên người của nam nhân.

-Umm Này, hôm nay có chuyện gì xảy ra với anh vậy? Một chút cương cứng cũng d*o nổi sao? - Sau một hồi dây dưa hôn môi kịch liệt không dứt, Lam Dĩ liền đưa tay xuống sờ đến hạ thân của người nọ nhưng lại phát hiện hắn không như ngày khác chỉ chốc lát phân thân liền ngắc đầu, bây giờ một chút cũng chẳng có. Á liền tức giận nói.

-Không có hứng thú. Cô không thích.. có thể đi.- Nam nhân lạnh lùng quay đầu sang hướng khác đáp.

-Gia Trình.... anh...

Gia Trình cho tay vào túi áo lấy ra một điều thuốc rồi châm lửa đưa lên miệng hà một hơi dài, không hề để ý Lam Dĩ ả đang thập phần tức tối trước mắt.

-Hôm nay anh đi gặp ai? - Lam Dĩ trừng mắt hỏi.

-Không phải chuyện của cô. - Vẫn thái độ lạnh lùng ấy, hắn nói.

-Tôi nghe trường đồn xung quanh anh đi gặp thằng nhóc ngày hôm qua, có phải không?

Gia Trình nhìn Lam Dĩ không nói gì, sau lại đưa điều thuốc lên hút tiếp.

-Anh.... Có phải đang để ý đến thằng nhóc đó? - Lam Dĩ quát lớn.

-Tại sao? - Hấn hiểu kì hỏi.

-Hắc... hắc.... Bây giờ là thời đại nào rồi, thế giới bây giờ đầy đồng tính luyến ái đó thôi. - Ắ khinh bỉ cười.

-Cô muốn nghĩ sao thì nghĩ.

Gia Trình đẩy ả xuống đất, đứng dậy chỉnh đốn lại quần áo. Ném cho ả một tờ chi phiếu với số tiền lớn định mở cửa ra ngoài. Lam Dĩ không thể bình tĩnh trước thái độ lạnh khốc của Gia Trình, ngay tức khắc liền đóng sầm cửa lại, điên cuồng hôn lên môi hấn, đẩy hấn ngã xuống đất. Gia Trình kinh ngạc nhìn ả, hung hăng đẩy ả ra. Nhưng Lam Dĩ lại không chịu bỏ cuộc, ngồi lên người Gia Trình rồi cuồng bạo xé toạc chiếc áo sơ mi trắng của hấn, hôn tứ phía lên cơ thể cường tráng vạm vỡ.

-Cô điên à.... Dừng lại ngay. - Gia Trình quát lớn.

-Có chết tôi cũng không cho anh đi. - Lam Dĩ áp môi hôn Gia Trình, một bên dùng đầu lưỡi liếm trọn đôi môi hấn, một bên đưa tay kéo khóa quần của Gia Trình. Tay còn lại nắm lấy bàn tay thon dài của Gia Trình đưa lên bầu ngực của Lam Dĩ sờ nắn.

Gia Trình hết kiên nhẫn áp đảo Lam Dĩ xuống đất. Hấn thầm nghĩ Lam Dĩ ả cũng thực to gan đi, ả muốn làm, được thôi, hấn sẽ nuông chiều con rắn độc dâm dăng này. Gia Trình hung hăng cởi bỏ toàn bộ y phục trên người Lam Dĩ, chốc lát cơ thể Lam Dĩ hoàn toàn trần trụi. Gia Trình ngắm nhìn nữ nhân hoàn mỹ trước mắt, khuôn mặt xinh đẹp sắc sảo không tí vết, bầu ngực to tròn, eo nhỏ gọn, bắp đùi cũng thon dài, nhưng thật sự không thể thu hút Gia Trình hấn một điểm nào.

Hấn dang rộng hai chân Lam Dĩ, điên cuồng đi vào nơi sâu nhất của ả, hung hăng dùng lực chà đạp bên trong Lam Dĩ.

-A...aaa...aa.. Hảo thoải mái... Của anh..... hảo lớn... hảo dài a....Tôi... muốn nữa.... dùng sức thao chết tôi đi.... a..aa. - Lam Dĩ dâm tà rên rỉ trong sung sướng, kêu gọi Gia Trình “khuyến khích” thêm. Gia Trình nhướng mày nhìn Lam Dĩ, ả một chút đau đớn cũng không có, lại còn vô cùng cảm thấy sướng khoái như lên thiên đường. Hấn vừa nhìn con người chán nản trước mắt vừa cuồng bạo đẩy mạnh. Cứ như thế, hai con người lại tiếp tục dây dưa...

HẾT CHƯƠNG 6

7. Chương 7

Hứa Tinh yếu ớt cố gắng ngồi dậy, nhưng cơn đau từ tứ phía lại truyền đến, làm y không khỏi đau đớn rên rỉ mà chảy nước mắt.

-A... tiểu Tinh, đừng vội ngồi dậy. -Vú Ninh từ bên ngoài đi vào, thấy Hứa Tinh đang thống khổ cắn chặt răng nhịn đau, vội đặt cà men lên bàn chạy tới đỡ y.

-Vú Ninh... tiểu Tinh không sao.

Y cố gắng mỉm cười nhẹ, khuôn mặt vô cùng xanh xao không chút ửng hồng, đôi môi lại khô nứt trắng bệch. Vú Ninh nhìn thấy liền đau lòng không thôi, đi tới bên bàn lấy cà men.

-Vú đã làm thức ăn mà tiểu Tinh thích, tiểu Tinh gầy quá rồi, nên ăn thật nhiều vào, có biết không? - Vú Ninh vừa nói vừa đưa tay cầm chén súp kê sát miệng Hứa Tinh.

-Tiểu Tinh có thể tự ăn ... - Hứa Tinh định cầm lấy chén súp nhưng lại bị vú Ninh từ tốn đặt bàn tay y xuống.

-Không được, con đang không khỏe.

-Nhưng tiểu Tinh bây giờ rất tốt, tiểu Tinh có thể tự ăn lấy....

-Được rồi vú Ninh, vú cực nhọc rồi, cứ để cho tôi. - Hứa Tinh ngạc nhiên nhìn Hứa Biên đột nhiên xuất hiện trước cửa phòng, chốc lát liền cúi thấp đầu không nói gì. Vú Ninh thấy vậy cũng nghe lời anh, liền đặt chén súp xuống bàn rồi ngồi xuống ghế sofa bên cạnh gọt trái cây.

-Tiểu Tinh, con có còn đau chỗ nào không? - Hứa Biên ngồi xuống giường bên cạnh y, đưa tay xoa đầu y lo lắng hỏi.

- Đã không còn đau... - Y thấp giọng nói.

Hứa Biên thở dài, anh biết Hứa Tinh chỉ đang nói dối, từ nhỏ đến giờ y luôn thầm lặng chịu đau đớn không bao giờ than vãn bất cứ điều gì.

-Baba....

-Hửm?

-Có phải hay không..... baba cảm thấy rất phiền..... vì tiểu Tinh... baba bị cản trở công việc..... tiểu Tinh sai rồi.... thực xin lỗi baba.... đã làm baba lo lắng.... lần sau sẽ không như vậy.... - Hứa Tinh càng nói càng cúi thấp đầu, giọng nói nhỏ như muỗi kêu.

-Tiểu Tinh.... Con không được nói vậy, baba là phụ thân của con, sao có thể không lo lắng cho con chứ? - Hứa Biên nắm lấy bàn tay nhỏ gầy của y, cười nhẹ nói.

-Nhưng mà....

-Được rồi. Không được trách bản thân nữa.... Ngoan, baba giúp con ăn, há miệng ra..Aa. - Hứa Biên đưa một muỗng súp kề môi Hứa Tinh. Y liền ngoan ngoãn húp sạch, Hứa Biên mỉm cười rồi lại tiếp tục đút y ăn.

Sau khi ăn xong, Hứa Biên kêu vú Ninh thu dọn, anh giúp Hứa Tinh y đi thay đồ rồi ôn nhu cho y nằm xuống giường nghỉ ngơi. Nhưng Hứa Tinh không chịu, liền tục kêu anh muốn đến trường tiếp tục việc học dở dang, Hứa Biên lại kịch liệt cự tuyệt, y chỉ còn cách nghe theo lời anh mà im lặng nằm xuống.

-Tiểu Tinh này, baba quyết định rồi, bắt đầu từ tuần tới baba sẽ cho con chuyển trường.

-Baba.. không cần phải như vậy a. - Hứa Tinh nhìn anh ngạc nhiên.

-Baba không thể để tiểu Tinh tiếp tục bị người khác đánh như vậy. Baba rất đau lòng, con có biết không? - Hứa Biên đau đớn nói.

-Tiểu Tinh không sao... Đều là tại tiểu Tinh, đã làm các đàn anh sinh khí.....tiểu Tinh hứa với baba lần sau sẽ không như vậy nữa.... Baba đừng để tiểu Tinh chuyển trường...

-Tiểu tử ngốc này, chẳng lẽ tiểu Tinh nỡ để baba cứ tiếp tục lo lắng cho con sao? - Hứa Biên có chút hờn giận nói.

-Tiểu Tinh.... đối... thực xin lỗi baba..... tiểu Tinh biết sai.

Hứa Tinh rơi lệ tự trách mình, không khỏi làm Hứa Biên đau lòng liền chồm xuống ôm lấy cơ thể kia.

-Ngoan... đừng khóc...

-Baba.... đừng cho tiểu Tinh chuyển trường, tiểu Tinh sẽ cố gắng học hành.... không để baba thất vọng và lo lắng nữa.. - Hứa Tinh thút thít cầu xin.

-Con thực muốn như vậy? - Anh nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên gương mặt y, hỏi.

Hứa Tinh nhẹ gật đầu, anh liền quay đầu sang nhìn vú Ninh cũng đang nhủu mắt như kêu anh đồng ý. Hứa Biên do dự một hồi rồi mới quyết định không để y phải chuyển trường. Từ nhỏ đến lớn, Hứa Biên anh luôn

một mực nghe theo ý kiến của Hứa Tinh, nhưng trong lòng vẫn không ngừng lo lắng cho y. Tuy nhiên, nếu như Hứa Tinh vui, anh liền tôn trọng quyết định của y.

-Hảo, tiểu Tinh ngoan ở đây nghỉ ngơi, baba sẽ sớm cho con xuất viện, đi học bình thường, nghe lời baba?

Hứa Tinh nhẹ gật đầu rồi chậm rãi nhắm mắt.

-Vú Ninh, tôi giao tiểu Tinh cho vú. Tôi có việc gấp cần phải giải quyết ngay.

-Hảo. Cậu chủ đi đường cẩn thận.

-Vây, tôi đi trước. - Hứa Biên cúi đầu chào vú Ninh, quay đầu nhìn thiếu niên đang an tĩnh ngủ, đưa ánh mắt kiên định rồi lỵ khai.

=====

-CÁI GÌ? ĐUỐI HỌC. - Khuất Minh bật dậy khỏi ghế ngồi, sững sốt nhìn hiệu trưởng Ninh quát.

-Chúng tôi thực xin lỗi, nhưng em Khuất Gia Trình đã gây quá nhiều rắc rối đi. Hôm nay em ấy lại đi đánh học sinh năm nhất phải nhập viện. Chúng tôi thực không có biện pháp nào ngoài cách này. - Hiệu trưởng Ninh bắt đầu dĩ nói.

-Thằng khốn nạn bất hiếu. - Khuất Minh phẫn nộ nắm chặt tay chửi.

-Thưa hiệu trưởng, chúng tôi hiện giờ rất bề bộn công việc, không thể có nhiều thời gian cho con mình. Bất quá trường của các ngài là trường tốt nhất ở đây, cha mẹ chúng tôi sao nỡ để cho con mình rời khỏi ngôi trường danh giá này. Hiệu trưởng, xin hãy suy nghĩ lại, hãy vì ân nhân chúng tôi trước đây từng giúp ngài, có được không? - Phương Nhị nhỏ nhẹ cầu xin.

-Nhị phu nhân, tôi.....

Hiệu trưởng Ninh không biết làm thế nào cho phải, dạo này trường học luôn xảy ra nhiều chuyện. Mà tất cả đều do Khuất Gia Trình hấn gây ra. Trước đó, ông bị cuộc gọi Hứa Biên đến đề nghị đuổi học hấn vì gây thương tích cho Hứa Tinh y, nếu không sẽ đi kiện nhà trường. Ông còn có hai con nhỏ và một người vợ hiền ở nhà, nếu như ngôi trường này bị hủy hoại, ông cũng không biết lấy gì nuôi thân gia đình. đành hết cách mà nghe lời anh.

“Bịch” một cái, Khuất Minh ném xuống một phong bì dày cộm. Hiệu trưởng Ninh mở to mắt ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn hấn, đưa tay cầm lấy phong bì, bên trong bao nhiêu là tiền mặt với số lượng không hề nhỏ.

-Với số tiền này, ông có thể nuôi nấng gia đình. Bù vào đó, tôi đề nghị hiệu trưởng Ninh có thể để cho con tôi vẫn ở lại đây học. Xem như chưa có chuyện gì xảy ra? - Khuất Minh thản nhiên nói.

-Nhưng mà.... tôi....

-Hiệu trưởng Ninh, trước đây chúng tôi đã giúp đỡ ông chữa bệnh cho vợ. Cũng là nhờ chúng tôi, hiệu trưởng Ninh mới có thể xây dựng được ngôi trường tốt danh giá này. Hiệu trưởng Ninh nỡ đành lòng quên? - Khuất Minh nhú mày nhìn vẻ mặt ngơ ngác của ông.

-Không dám! Không dám! Tôi sao có thể quên được ân tình mà hai người đã giúp đỡ. Chẳng qua..... hôm nay Hứa tiên sinh đã đề nghị tôi phải làm vậy, nếu không sẽ kiện.

-Haizz, Hứa tiên sinh thật ra cũng không có sai. Cha mẹ nào ai cũng phải luôn lo lắng cho con cái. Nhưng Gia Trình cũng là con chúng tôi vậy, hiệu trưởng Ninh làm ơn làm phước có thể cho Gia Trình một cơ hội sửa sai. Chúng tôi cũng sẽ cố gắng dạy dỗ lại thằng bé. - Phương Nhị từ nãy đến giờ nhìn hai người trao đổi kịch liệt, liền thở dài van cầu.

-Thôi được rồi. Tôi sẽ xem xét lại, bất quá nếu như Gia Trình em ấy còn tái phạm lần nữa, tôi cũng không còn cách nào khác..... - Hiệu trưởng Ninh nghĩ rằng, dù sao trước đây vợ chồng bọn họ từng giúp đỡ ông, nể tình lần này tha cho Khuất Gia Trình hấn cũng chẳng mất mát gì.

-Đa tạ hiệu trưởng. - Khuất Minh vui vẻ cười cúi đầu cảm ơn ông.

-Không có gì.

-Vậy, chúng tôi xin phép về. Chào ông.

-Không tiễn.

Hai người bọn họ ra ngoài thở phào nhẹ nhõm, nhưng cơn giận tột độ của Khuất Minh vẫn chưa giải tỏa. Hấn vẫn liên tục mồm mép chửi đũa con bất hiếu.

-Mình à, chuyện này lỗi sai đều do con mình và cũng có ở chúng ta. Mình cũng không nên lấy tiền ra giải quyết như vậy. Tiền không phải là tất cả, mình biết rõ mà. - Phương Nhị nắm chặt cánh tay Khuất Minh nói.

-Tôi cũng không còn cách nào khác. Chúng ta chỉ biết đến công việc, không thể nuôi con đến nơi đến chốn, vả lại Gia Trình tánh nó đã như vậy từ còn nhỏ, không thể sửa đổi được. Tôi chỉ mong sau này nó sẽ vì một người nó yêu mà có thể thay đổi được bản thân, bất quá không biết nó có thể tìm được ai vừa ý nó không thôi.

-Mình đừng lo xa quá, tôi mong một ngày nào đó con mình sẽ thay đổi.

-Ừm... khụ ... khụ... khụ. - Khuất Minh đột nhiên ho khan.

-Mình à. Ổn không? - Phương Nhị ôn nhu vuốt lưng ông.

-Không sao.

Phương Nhị vẫn thập phần lo lắng cho Khuất Minh, bèn dìu ông lên xe, sai tài xế chở đi.

=====

Hứa Tinh trong lòng vui mừng vì có thể xuất viện về nhà, nhưng thương tích trên cơ thể gầy yếu vẫn chưa khỏi hẳn. Thỉnh thoảng cơn đau đột nhiên truyền đến khiến y phải cắn chặt răng mà nhẫn nhịn. Y tự nhủ bản thân cần phải chú ý hơn nữa để không làm baba phải lo lắng.

Buổi tối, Hứa Biên vào phòng y, liên tục bảo y cho xem lại thương thế, cẩn thận xoa thuốc lên nhưng vết tích chưa lành trên tấm thân nhỏ bé kia.

-Baba, tiểu Tinh đã không sao... Tiểu Tinh xin phép đi tắm rửa. - Thiếu niên cúi đầu nhỏ giọng kêu.

-Khoan đã. Thương thế của con còn chưa lành, để baba giúp con tắm.

-Baba, không cần phải vậy. Tiểu Tinh có thể tự làm lấy. - Hứa Tinh vội vàng từ chối, y đã hứa sẽ không bao giờ phiền baba làm những công việc nhỏ nhen này.

-Ngoan, nghe lời baba. - Hứa Biên ôm vai y định bước vào phòng tắm.

-Baba, nhưng mà....

-Không nhưng nhị gì cả. Hay là tiểu Tinh muốn baba để cho con chuyển trường, sẽ không gặp lại bạn bè nữa? - Hứa Biên giả vờ nghiêm mặt “đe dọa”.

-A! Không muốn. Tiểu Tinh.... ngay lập tức nghe lời. - Y giật mình trước lời “đe dọa” của anh, đành ngoan ngoãn nghe theo.

-Hảo, như vậy mới được chứ. - Anh bật cười xoa đầu y.

Thương thế của Hứa Tinh vẫn còn chưa lành, nếu dùng nước nóng sẽ gây rát, anh sợ Hứa tinh y sẽ không chịu nổi, mà khí trời mùa này bắt đầu sang lạnh, anh lại không nỡ. Vì vậy, Hứa Biên liền đưa tay cẩn thận kiểm tra nhiệt độ của nước, chờ nước thật ấm, anh có thể yên tâm giúp y tắm rửa.

Hứa Tinh lo lắng cởi bỏ y phục, ngay lập tức thân thể trắng nõn lộ ngay trước mắt Hứa Biên. Thiếu niên nhỏ gầy, cao chỉ đến chiếc cổ của Hứa Biên, tấm lưng trắng nõn nhưng đầy thương tích quay về phía anh. Bên dưới lộ ra cặp mông nhỏ nhắn vô cùng quyến rũ.

Hứa Biên giật mình trấn tĩnh lại bản thân, liên tục tát cho mình vài cái vào mặt. Song từ nãy đến giờ vẫn thấy Hứa Tinh đứng im không hề động đậy. Anh nhú mày hỏi y.

-Tiểu Tinh, sao con còn đứng đó?

-Tiểu Tinh..... - Thiếu niên cất tiếng nhỏ nhẹ như muỗi kêu.

-Con mau lại đây ngâm nước vào bồn đi. Không sẽ bị cảm lạnh.

Hứa Biên định đưa tay ôm Hứa Tinh đến bên bồn tắm thì ngay lập tức bị vẻ mặt hoảng sợ của y làm cho ngạc nhiên.

-Baba... dừng.... - Thiếu niên xoay người đối mặt anh rồi khẽ lùi bước, đôi mắt to tròn lộ vẻ sợ hãi, bàn tay lại che đi bộ phận bên dưới.

-Tiểu Tinh... có chuyện gì? - Anh lo lắng hỏi.

-Baba.... tiểu Tinh.... ở dưới.... - Thiếu niên cúi đầu, tay không ngừng đặt ở hạ thân.

-Tiểu Tinh. Phía dưới làm sao? - Anh gạt tay Hứa Tinh ra khỏi vị trí.

-Baba... dừng...

Thiếu niên run rẩy. Baba đã thấy rồi, phải làm sao đây, baba có phải hay không..... sẽ thấy mình là một quái nhân, nhất định thập phần ghê tởm và chán ghét.

Hứa Biên kinh ngạc mở lớn mắt, đại bộ phận bên dưới đập ngay trước mặt anh. Thiếu niên phân thân vô cùng non nớt và nhỏ bé, không như bao nam nhân khác.

Thiếu niên lo sợ trước vẻ mặt kinh ngạc của anh, kịch liệt quỳ gối nắm tay Hứa Biên yếu ớt cầu xin, sợ rằng khi anh nhìn thấy bộ phận kinh tởm kia sẽ dọa đến chết khiếp mà ghét bỏ. Nước mắt liên tục chảy dài trên gương mặt nhỏ bé.

-Baba..... cầu baba, đừng chán ghét tiểu Tinh.... Tiểu Tinh quả là quái nhân.... thực xin lỗi.... cầu baba...

Hứa Biên bình tĩnh lại, gạt tay của y ra. Y bị hành động này của anh mà lại càng sợ hãi lo lắng. Phải chăng baba đã muốn thấy mình hạ thể biến dị rồi?

-Baba.... dừng.... tiểu Tinh thực xin lỗi.... đừng ghét bỏ tiểu Tinh..... - Thiếu niên không ngừng khóc lóc van xin.

Hứa Biên quỳ gối ôm lấy thiếu niên. Cảm nhận trên bờ vai mình một giọt nước ấm nóng chảy xuống, Hứa Tinh mới nhận ra rằng anh đang khóc.

-Tiểu tử ngốc.. Baba phải làm sao...Baba sao có thể ghét bỏ con chứ? - Hứa Biên gắt gao ôm chặt y.

-Baba..... - Thiếu niên ngẩn người ngừng khóc.

-Baba rất yêu thương tiểu Tinh. Dù tiểu Tinh có là nam hay nữ, quái nhân hay người, baba là phụ thân con, sẽ không có chuyện chán ghét con. - Anh đưa tay chùi đi nước mắt của Hứa Tinh.

-Baba..... là nói thật... Baba sẽ không ghét bỏ tiểu Tinh.... nhưng mà nơi đó.... - Thiếu niên thút thít nói.

-Sẽ không.... sẽ không. - Hứa Biên ôn nhu vuốt ve mái tóc y.

-Tiểu Tinh.... cảm ơn baba... - Thiếu niên dang tay ôm lấy cơ thể cường tráng trước mắt, nước mắt vì hạnh phúc mà một lần nữa chảy ra.

-Hảo... Tiểu Tinh ngoan... baba giúp con tắm rửa sạch sẽ rồi đi ngủ, mai còn phải đến trường nữa, có phải không?

Y gạt đầu nhẹ nở một nụ cười tươi. Hứa Biên từ tốn dùng xà phòng thoa lên người y rồi nhẹ nhàng tẩy rửa. Mọi hành động của anh đều thật ôn nhu, thật cẩn thận không làm cho Hứa Tinh phải đau.

- Tiểu Tinh, baba ngủ cùng con tối nay nhé.

Thiếu niên giật mình, y lại làm phiền baba nữa rồi. Thật đáng trách, y liền kịch liệt xua tay.

- Baba không cần. Tiểu Tinh.... đã khỏi hẳn rồi, không muốn phiền đến baba.

- Không phải vì thương thể của con. Baba dạo này bận rộn công việc, ít có thời gian dành cho tiểu Tinh. Cho nên, có thể hay không... tiểu Tinh cùng baba đêm nay ngủ chung, có thể tâm sự cùng nhau?

Hứa Tinh nhìn anh một hồi lâu, đáy mắt hiện lên bao nhiêu là cảm động. Y gật đầu mỉm cười.

Thiếu niên sau khi được baba giúp tẩy rửa sạch sẽ, liền nhanh chóng thay y phục rồi ra ngoài chuẩn bị bài vở. Đêm đến, hai cha con họ an tĩnh mà ôm nhau ngủ.

=====

Trong căn phòng tối đầy sang trọng, một nam nhân ngang nhiên cầm ly rượu uống một ngụm hết sức chậm rãi. Trên đùi hắn là một nữ nhân với nhan sắc tầm thường nhưng lại quyến rũ với chiếc váy ngắn. Nam nhân đưa tay vuốt ve chiếc eo của nữ nhân, chốc lát một gã lùn gỗ cửa bước vào cung kính cúi đầu trước mặt. Đôi môi liền theo thói quen mà đưa lưỡi liếm quanh mép, nhếch miệng khẽ cười.

- Anh Khải, nghe bên trường X đồn xung quanh về việc Gia Trình hắn bị đuổi học nhưng vì phụ mẫu hắn đến cầu xin cho nên không thành.

- Vậy sao? Hắn cũng may mắn nhỉ. - Nam nhân lại nở nụ cười nham hiểm hướng gã nói.

- Đại ca, anh tính làm thế nào? - Gã ngẩng đầu hỏi hắn.

- Hmm.....Nữ nhân hay kè kè theo hắn là ai?

- Dạ, hình như ả có danh là Lam Dĩ. Cả ngày bọn họ luôn kiếm nhau thỏa mãn dục vọng, quan hệ hắn là không hề xa lạ.

-Lam Dĩ sao? Hắc.. hắc.. Đi kêu người theo dõi ả cho tao, ngày mai lập tức thông báo ngay. - Hắn cười nhẹ.

- Vâng thưa đại ca. - Gã lùn ngay lập tức cúi đầu chào hắn rồi ly khai.

- Anh~... Anh định sẽ để ý con ả Lam Dĩ gì đó sao. Còn em? Anh có phải hay không chán em rồi? - Nữ nhân ngồi trên đùi hắn từ này đến giờ mới lên tiếng, lộ vẻ mặt thất vọng nhưng lại cố gắng uốn éo câu dẫn hắn.

- Không thể nào. Cực xinh đẹp quyến rũ như vậy, anh đây sao có thể chán được chứ. Chẳng qua..... haizz, cực cũng biết rồi đó, anh chỉ là đang muốn bày trò chọc tức Khuất Gia Trình. - Nam nhân vô sỉ đưa tay xuyết xoa chiếc cằm của nữ nhân, nũng nịu lý do.

- Thật không đó~...?

- Đương nhiên là thật. Vậy, đêm nay chúng ta chơi tới bến luôn, chịu không?

- Hứ! Thấy ghét.. Ngô...

Nữ nhân chưa kịp dứt lời đã bị nam nhân hung hăng mút lấy đôi môi, kịch liệt dây dưa. Nữ nhân cũng cuốn lấy đáp trả hắn. Ngay tức khắc, hắn đứng dậy luồn tay bế ả lên, đi vào phòng “sâm” đóng cửa lại.

HẾT CHƯƠNG 7

8. Chương 8

Hứa Tinh sáng hôm sau được Hứa Biên đưa đến trường như thường lệ, bạn bè khi thấy y thì hết sức vui vẻ. Từ khi vụ đuổi học bất thành của Khuất Gia Trình được lan ra, hắn không hề xuất hiện. Mọi người trong trường ai cũng bàn tán về hắn, có người nói trường đình chỉ học hắn 1 tháng, có kẻ lại kêu vì phụ mẫu hắn đột nhiên trở về Đài Loan, lần này sẽ không đi Nga nữa, nên sẽ giám sát hắn kỹ càng.

Hứa Tinh y từ đó cũng không hề gặp phải chuyện gì về Gia Trình hắn, Hứa Biên không khỏi thập phần an tâm nhường nào. Cứ thế, học kỳ đầu trôi qua nhanh chóng, y được phong danh hiệu học sinh xuất sắc của trường, bạn bè thì nhiệt liệt ủng hộ y. Thiếu niên ngây ngô đem giải thưởng về khoe baba, anh chỉ mỉm cười xoa đầu, bảo y là một đứa trẻ ngoan.

Nhưng Hứa Biên bao ngày vẫn luôn lo lắng cho y, thiếu niên liên tục cầu xin muốn đến bệnh viện thăm mẹ. Mà anh lại thừa biết Bạch Dương nếu gặp y sẽ phát bệnh mà nổi điên, sợ thiếu niên vì tánh tự ti nhất gan mà buồn bã. Vì vậy anh chỉ biết nói dối bận rộn công việc không có thời gian cho Hứa Tinh đi gặp cô.

Thiếu niên ban đầu có chút thất vọng, bất quá vì biết Hứa Biên anh trước đây vì phải chăm sóc cho y mà bỏ bê công việc, bây giờ lại dồn hết cho anh giải quyết, có đêm anh không hề chớp mắt mà thức cho đến sáng để soạn thảo văn kiện, Hứa Tinh không khỏi đau lòng. Cho nên y chỉ nhỏ giọng gật đầu cho qua.

Hứa Biên nhìn bộ dạng ủ rũ hàng ngày của Hứa Tinh, anh do dự không biết có nên cho y thăm Bạch Dương một lần. Thiếu niên kia thật thiện lương và trong sáng, cho dù có bị mẫu thân đuổi đi, ghét bỏ đến đâu, thiếu niên vẫn không hề một lời oán trách, chỉ luôn thông cảm cho bệnh tình của cô. Mỗi đêm, y thường đem những tấm ảnh hồi trẻ của Bạch Dương ra ngắm nghía, y khẽ sờ tay lên gương mặt rạng rỡ của thiếu nữ trong ảnh, nước mắt ngay lập tức rơi xuống mà nhỏ giọng kêu “Mẹ”.

-Tiểu Tinh.... con có muốn đi gặp mẹ? - Sau vài ngày suy nghĩ thật kĩ càng, rốt cuộc Hứa Biên cũng đưa ra quyết định.

-Baba..... baba sẽ cùng con đi gặp mẹ sao? Tiểu Tinh.... đương nhiên là rất muốn..... - Thiếu niên mỉm cười ngạc nhiên nhìn anh, phải chăng y có hy vọng được gặp mẹ lần nữa rồi.

-Nếu vậy, sáng mai, dù sao cũng là ngày nghỉ, baba sẽ cùng tiểu Tinh đến bệnh viện thăm mẹ, có được không? - Hứa Biên ôn nhu sờ tóc y, hỏi.

-Tiểu Tinh..... cảm ơn baba..... như vậy tiểu Tinh có thể nhìn thấy mẹ nữa rồi. - Hứa Tinh ngây thơ nở nụ cười, ngay lập tức hứng thú liền đi đến cạnh tủ học, lấy ra một chiếc găng tay được đan len hết sức công phu.

-Baba xem.... mùa đông đến hảo lạnh, tiểu Tinh đã lên mạng học cách đan găng tay. Nếu như mẹ đeo chiếc găng tay này.. có phải hay không sẽ cảm động mà đáp nhận thành ý của tiểu Tinh? - Hứa Tinh đem chiếc găng tay tới trước mặt anh, vui vẻ nói.

Hứa Biên mở to mắt ngạc nhiên, tiểu tử này, sao có thể một chút cũng không hề oán hận. Tâm tình lại tốt bụng thế kia, Bạch Dương sao có thể hiểu được nỗi lòng yêu thương của y đối với cô.

-Tiểu Tinh ngoan như vậy.... chắc chắn mẹ con sẽ hảo cảm động và yêu thương con.... - Anh cứng ngắt thốt ra từng chữ một.

Hứa Tinh mừng rỡ, với tâm nguyện chân thành của y, mẹ sẽ không hề chán ghét y nữa rồi, có thể hảo hảo yêu thương y. Thiếu niên đem chiếc găng tay bản thân tự tay đan len, cẩn thận cất vào trong cặp. Tối đến, Hứa Tinh trần trọc vui vẻ ngủ không được, đôi môi bất giác luôn mỉm cười sung sướng. Nghĩ đến sáng mai phải đi gặp mẫu thân nên cần phải ngủ thật sớm để tránh ngày mai vô cớ mà ngủ gật, thiếu niên liền nhắm mắt đi vào giấc ngủ đẹp.

Ngày hôm đó, thiếu niên thức dậy từ rất sớm. Hứa Biên chán nản nhìn bộ dáng hứng khởi liên tục của y, trong lòng thầm nghĩ rằng, liệu hôm nay sẽ hay không xảy ra chuyện gì chẳng, Bạch Dương cô ấy sẽ tái phát cơn thịnh nộ mà chán ghét đuổi y đi không.

- Baba.. chúng ta đi thôi. - Thiếu niên hớn hờ, anh chỉ biết gật đầu gượng cười.

- Ừm.

Con đường đến bệnh viện tuy chỉ trong thời gian khá ngắn, nhưng Hứa Biên lại muốn mãi mãi sẽ không bao giờ đến. Anh khẽ liếc mắt nhìn thiếu niên đang vui vẻ ngồi bên ghế lái, y từ này đến giờ vẫn đang loay hoay với chiếc găng tay không rời, miệng bất giác mà nở nụ cười hạnh phúc.

“Cạch”, Hứa Biên chậm rãi đóng cửa xe, nắm tay thiếu niên bước vào. Dây hành lang của khoa tâm thần quen thuộc, bao nhiêu tiếng hét chói tai, những hành động bất bình thường của các bệnh nhân đập vào mắt Hứa Tinh, khiến y không khỏi sởn da gà. Song khi bước vào căn phòng kia, thiếu niên lại vui mừng không thôi. Bàn tay nhỏ gầy khẽ chạm đến gương mặt tái nhợt đang yên tĩnh ngủ trên giường thì liền bị Hứa Biên ngăn cản.

- Tiểu Tinh, mẹ con đang ngủ, chắc chắn đã hảo mệt, chờ mẹ tỉnh lại rồi hẵng tính.

- Vâng baba.

Một vị y tá bước vào, nhìn thấy hai cha con họ thì có chút lo lắng.

- A! Hứa tiên sinh, anh đã tới. Tôi có chuyện cần nói với anh.

- Hảo. Tiểu Tinh, con ở đây với mẹ, baba chốc nữa sẽ quay lại. - Hứa Biên hướng y ân cần nói.

Thiếu niên gật đầu nhìn bóng lưng anh đi ra ngoài cùng vị y tá kia. Y lấy ra từ trong cặp một chiếc khăn, vào phòng toilet xả nước ấm, cẩn thận dùng khăn xoa lên những giọt mồ hôi thấm trên gương mặt trắng bệch của Bạch Dương, ôn nhu lau trên cánh tay, bàn tay của cô.

Tuy mọi hành động của y đều hết sức nhẹ nhàng, nhưng cơn giật mình của Bạch Dương ngay lúc này lại làm cô đột nhiên thức tỉnh.

- A! Mẹ....

Bạch Dương ban đầu mở mắt ra thì nhìn xung quanh, chốc lát khuôn mặt của y đập vào mắt cô. Cô nhúu mày, nhìn chăm chăm y như thể đang suy nghĩ gì đó. Song bất chợt nghe thấy tiếng gọi “mẹ” của Hứa Tinh, cô dường như nhận ra y, trợn lớn mắt bật người dậy mà hét lớn.

- CÚT! NGAY LẬP TỨC CÚT KHUẤT MẮT TAO!

- Mẹ..... là Tiểu Tinh.... con của mẹ.....- Thiếu niên sợ hãi nói.

- KHÔNG! MÀY KHÔNG PHẢI! ĐỒ THÚ QUÁI THAI CHẾT TIỆT..... NGAY LẬP TỨC CÚT RA. - Bạch Dương càng nói càng hét lớn, hung hăng ném gối về phía Hứa Tinh.

- Mẹ.... mẹ đừng sinh khí.... tiểu Tinh mấy ngày qua đã cật lực đan chiếc găng tay này cho mẹ mẹ ở đây hẳn sẽ không đủ ấm.... cho nên... - Thiếu niên run rẩy cầm chiếc găng tay, rơi nước mắt nói.

- ĐỒ NÓI DỐI! TAO KHÔNG PHẢI MẸ MÀY. TAO BẢO MÀY ĐI KHỎI ĐÂY CHO TAO.... - Bạch Dương phẫn nộ giành lấy chiếc găng tay mà điên cuồng xé nát, từng mảnh len chỉ rơi tứ tung.

- Mẹ... đừng mà... - Thiếu niên thống khổ nhìn Bạch Dương không ngừng xé chiếc găng tay do chính y tự tay làm, cúi người nhặt từng mảnh trên mặt đất.

- THẲNG QUÁI NHÂN, CÒN KHÔNG MAU CÚT!

- Mẹ..... - Thiếu niên nước mắt không ngừng rơi nhìn cô, không dám động dậy.

- Khoan đã! Phải rồi! Mày, mày giấu con tao ở đâu. Con gái tao mày đem nó giấu đi đâu rồi. Trả con lại cho tao, đồ tiện nhân! - Bạch Dương lúc này như phát hiện ra điều gì, ngay tức khắc đưa tay hung hăng nắm lấy tóc y quát.

- Mẹ... đừng mà.... Tiểu Tinh sai rồi..... Thực xin lỗi.... hức... hức...- Hứa Tinh liên tục khóc nức nở, mà cũng không ngừng van xin. Y quả là một quái thai không nên được sinh ra, để cho bây giờ mẹ y phải thành ra như vậy, y đáng chết, đáng hận. Thiếu niên vẫn luôn tự trách bản thân.

Hứa Biên sau khi được vị y tá kia thông báo về tình trạng sức khỏe của Bạch Dương. Không hiểu sao từ lúc anh tới thăm cô vào trước đó, tinh thần trở nên hỗn loạn, bệnh càng nặng thêm. Bất quá điều này Hứa Biên nghe hoài cũng đã quen, anh nghĩ chỉ có khi nhắc tới Hứa Tinh y, bệnh cô mới càng nghiêm trọng.

Tuy nhiên, điều anh hiểu nhất là vị y tá kia nói rằng ngày anh đến thăm Bạch Dương, sau khi anh rời đi thì có một người phụ nữ vô cùng lạ mắt cũng đến thăm cô. Mà người phụ nữ này khi hỏi có quan hệ gì với Bạch Dương thì im lặng không nói gì, vả lại ả từ đầu đến cuối đều che kín mặt mũi, một chút cũng không thể thấy rõ mặt. Người phụ nữ ấy ăn mặc rất sang trọng, không hề giống như người tầm thường, có thể là một phu nhân của một gia đình giàu có nào chẳng. Mà điều đáng nghi là, người phụ nữ kia sau khi rời khỏi, thì Bạch Dương liền thay đổi sắc mặt, cô không hề la hét om sòm nữa, chỉ run rẩy kịch liệt, vô cùng sợ hãi một điều gì đó, cô liên tục khóc lóc vào ban đêm.

Hứa Biên vừa đi vừa cau mày suy nghĩ, nhưng nghi vấn vẫn luôn văng vẳng trong đầu anh. Người phụ nữ ấy là ai, rốt cuộc có quan hệ gì mờ ám với Bạch Dương, cô phải chăng đúng như anh dự đoán, đã giấu anh chuyện gì. Bỗng nhiên tiếng hét từ hành lang đột nhiên càng lúc càng rõ. Đây không phải giọng nói của Bạch Dương sao, không ổn, chẳng nhẽ điều anh luôn lo lắng cuối cùng cũng xảy ra. Hứa Biên lợi dụng đôi chân thon dài của mình mà chạy nhanh đến phòng Bạch Dương.

Khung cảnh đau lòng ngay trước mắt, Bạch Dương điên cuồng gào thét nắm lấy tóc thiếu niên, mà cơ thể nhỏ gầy kia chỉ biết ngồi bệt trên sàn khóc lóc, miệng không ngừng xin lỗi. Hứa Biên tức tối đẩy Bạch Dương ngã xuống đất, đem cơ thể của thiếu niên ôm chặt vỗ về.

- Hứa Biên, anh đến rồi. Anh xem, thằng ranh con tiện nhân này dám kêu nó là con em. Hứa Biên, giúp em với... - Bạch Dương lão đảo ngồi dậy, nhìn thấy Hứa Biên thì hết sức vui mừng, nắm lấy áo anh mà sinh khí.

“Chát” Hứa Biên tức giận giáng xuống cho Bạch Dương một cái tát. Hứa Tinh hốt hoảng, bò đến đỡ lấy cô.

- Mẹ.... Mẹ không sao chứ?

- BUÔNG RA! ĐỒ TIỆN NHÂN! - Bạch Dương ngay lập tức dạt y sang một bên, tàn nhẫn nói.

- Bạch Dương! Em dám.... - Hứa Biên trừng mắt phẫn nộ, lại bị y chồm tới ngăn cản.

- Baba... làm ơn đừng đánh mẹ... là tiểu Tinh sai.... đừng đánh mẹ nữa... cầu baba... - Hứa Tinh là lần thứ hai thấy anh tức giận đến như vậy, lại còn vung tay đánh Bạch Dương trước mặt y, liền sợ hãi nói.

- Tiểu Tinh! Con thôi cái thái độ đó đi! Tại sao chỉ biết trách bản thân? Ngay cả bị mẹ đối xử như vậy, con cũng không thể phản bác?

- Tiểu Tinh.... thực xin lỗi... baba đừng sinh khí.... đừng đánh mẹ nữa.... mẹ như vậy không phải do Tiểu Tinh hết sao.? - Y cúi đầu nức nở.

- Con!..... Bạch Dương! Em như thế nào lại có thể nói những lời tàn ác đó. Ngay cả con em, em không thể nhận ra nó sao? Em làm ơn tỉnh ngộ giúp tôi có được không? - Hứa Biên lay vai cô, nước mắt rơi cuội cũng rơi xuống.

- Baba...

- ANH BỊ NÓ ẾM BỪA RỒI. SAO ANH LẠI TIN NÓ HƠN EM? THẲNG RANH CON KHỐN KHIẾP! MÀY DỰA VÀO CÁI GÌ, DÁM CẢ GAN KÊU TAO LÀ MẸ. CỨT NGAY! Hứa Biên, làm ơn hãy đuổi nó đi, giết chết nó đi cũng được, nó chính là yêu nghiệt, là yêu nghiệt.....

Hứa Biên có chút run rẩy, tay nắm thành quyền. Anh không thể ngờ ngày hôm nay lại tột độ đến như vậy. Hứa Biên cười khổ, song lại im lặng không nói gì, trầm mặc đứng dậy, nắm lấy tay Hứa Tinh kéo ra ngoài.

-Baba.... Còn mẹ...

- Tiểu Tinh, từ giờ trở đi con đừng bao giờ đến đây nữa.

- Baba nhưng mà....

- Baba nói thì nghe lời, không nói nhiều.

Hứa Tinh ngay lập tức im bặt, mặc cho anh nắm tay đi đến bãi đậu xe.

- Baba..... - Trong xe lúc này vô cùng im lặng, thiếu niên run rẩy đột nhiên lên tiếng.

- Chuyện gì? - Hứa Biên thanh âm có chút lạnh lùng.

- A.... Dạ không có việc gì. - Nghe qua thanh âm của Hứa Biên, y biết anh lúc này đang thực sinh khí, lời muốn nói ngay lập tức nuốt vô trong.

Hứa Biên thở dài, trong lòng thầm trách mắng Bạch Dương, nhưng sau một hồi nghĩ lại vẫn thấy bản thân cũng có một phần sai. Trước đó anh không nên sinh khí mà tát Bạch Dương trước mặt y, y dường như có vẻ rất khiếp đảm.

- Tiểu Tinh, baba biết con hẳn rất buồn. Nhưng baba không nỡ để mẹ đối xử với con như vậy. Baba cũng không cố ý đánh mẹ.

- Baba.... tiểu Tinh không sao.... vả lại... mẹ dù sao cũng đang bị bệnh.... tiểu Tinh tuyệt sẽ không trách mẹ hay baba.... Nhưng mà.....chiếc găng tay kia..... mẹ đã xé rách nó....

Hứa Biên nghe đến đây thì tay lái có chút không vững.

- A! Baba đừng bận tâm..... tiểu Tinh sẽ đan cái khác.... mẹ chẳng qua là đang nóng nảy mới làm vậy.... tiểu Tinh biết mẹ hẳn là không cố ý - Hứa Tinh ngập ngừng giải thích.

- Baba xin lỗi.... nếu biết trước sẽ xảy ra chuyện như ngày hôm nay, baba đã không để con đi gặp mẹ.

- Tiểu Tinh.... có thể được nhìn thấy mẹ là đủ rồi.... - Thiếu niên cúi đầu nhỏ giọng nói.

Hứa Biên đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ gầy đang nắm chặt của Hứa Tinh. Ôn nhu an ủi y.

- Tiểu Tinh đừng lo, con ngoan như vậy, baba hy vọng một ngày nào đó, mẹ sẽ khỏe bệnh và yêu thương con. Con đừng suy nghĩ nhiều. - Mặc dù anh thừa biết chuyện này khó có thể xảy ra, chỉ nói dối để y yên tâm.

Thiếu niên khẽ gật đầu, có lẽ baba nói đúng. Đợi cho mẹ y khỏe lại, y sẽ cố gắng làm cho mẹ phải tự hào về y, như vậy mẹ có thể hảo hảo thương yêu y như bao đứa trẻ khác. Hứa Biên nhìn thiếu niên tâm trạng dần vui hẳn lên, yên tâm lái xe tiến về phía trước.

=====

Khuất Gia Trình sau khi bị đình chỉ học hơn 1 tháng, tâm tình vô cùng uể oải. Đã vậy, phụ mẫu hẳn từ đó đến giờ ít nhắc đến việc làm ăn, cả ngày luôn sai người giám sát hẳn, hẳn làm những gì, hẳn ở đâu, đi chơi với ai tất thấy bọn họ đều biết rõ. Vì vậy sẽ càng nghiêm khắc với hẳn hơn.

Sáng mai Gia Trình hẳn có thể đi học bình thường, tuy nhiên hẳn phải chịu áp lực lớn là giáo viên từng li từng tí theo dõi hẳn. Nếu hẳn có bỏ tiết học, ngay lập tức gọi điện báo cho phụ mẫu hẳn. Gia Trình cũng chẳng phải sợ sệt gì bọn họ, bất quá nếu hẳn không nghe lời, Khuất Minh sẽ cho hẳn chuyển tới Nga học. Mà hẳn thì chán ghét không khí ở ngoài nước, ở Đài Loan không tốt hơn sao.

Hắn thầm nghĩ, tất thấy mọi chuyện đều do tên tiểu quỷ Hứa Tinh gây ra. Mà không, nói đúng hơn là cha của y, thiếu niên kia chẳng qua được anh nuông chiều quá mức nhưng cũng có chút nghiêm khắc đi. Cuộc đời hẳn từ khi gặp y không hề yên ổn một chút nào.

Y thật to gan, từ đầu đến cuối chỉ biết lợi dụng đến phụ thân mà biến hẳn thành ra “ngoan ngoãn” thế này đây. Coi như Gia Trình hẳn chỉ vô tình giẫm phải con nai nhỏ mà cho qua đi. Tuy nhiên, từ giờ trở đi, y đừng hòng nghĩ đến điều đó.

Gia Trình bất giác nở nụ cười thâm độc, thì thầm nhắc tên y.

- Hứa Tinh.....

HẾT CHƯƠNG 8

9. Chương 9

Ding! Ding! Ding. Văn Khải đưa tay mò mẫm chiếc điện thoại. Thanh âm có chút mệt mỏi.

-Chuyện gì?

-Anh Khải, anh không tính đến trường à? Hôm qua anh đã hẹn bọn em sáng nay đến trường Gia Trình hẳn tính sổ mà.

-Hả!!! - Văn Khải đưa tay lên nhìn đồng hồ “Chết tiệt! Đã hơn 8h sáng rồi sao?!” hẳn mở miệng chửi thề, nhắc người ra khỏi giường, đầu thì đau như muốn nổ tung. Hôm qua hẳn uống quá liều rồi, hẳn xoay người, bên cạnh một nữ nhân vẫn đang an tĩnh ngủ say. Hắn vội vã ném chiếc điện thoại sang một bên, vụng về thay y phục. Cầm lấy bóp tiền lấy ra 2 tấm chỉ phiếu đặt ở đầu giường rồi nhanh chân ly khai.

Sau 1 tháng đình chỉ học, cuối cùng Khuất Gia Trình có thể đi học lại bình thường, Văn Khải biết được tin này cũng từ việc điều tra của đàn em hẳn, hẳn khẽ nhếch môi lên cười âm hiểm, “Khuất Gia Trình, mày đợi đó!”. Văn Khải dứt chiếc khóa vào lỗ, rình tay ga rồi phóng chiếc xe mô tô chạy đi.

-Anh Khải, anh rút cuộc cũng đến! - Gã đàn em này có tên gọi là Vương, nhìn thấy Văn Khải tới, rồi rít chạy đến bên cạnh cúi đầu nói.

-Bọn kia đâu? - Hấn vẫn ngồi yên trên xe, mở mắt nhìn xung quanh chỉ thấy mỗi gã Vương thân hình to béo đứng đây, nhũn mảy hỏi gã.

-Chờ anh lâu quá, em bảo bọn nó tới trường X trước rồi.

-Ừm, lên xe đi. - Văn Khải gạt đầu, đưa mắt chỉ ghé đằng sau ý bảo gã Vương ngồi.

Văn Khải không ngại gì đường xá mà tay liên tục rình ga tăng tốc độ nhanh hết sức có thể. Chốc lát hai người bọn họ đã nhanh chóng tới trước cổng trường X. Ở đó còn có năm sáu chiếc xe tay ga với những gã nam nhân to lớn.

-Anh Khải. - Cả đám thấy Văn Khải trước mắt, ngay lập tức liền cung kính lễ phép cúi chào.

-Chào hỏi gì, phiền quá! - Hấn mắt hững hờ xua tay.

-Anh Khải, khi nào chúng ta mới vào?

Văn Khải chán nản nhìn gã Vương, gã rút cuộc là đầu óc không hề thông minh tí nào sao? Hấn tròn mắt không thềm để ý đến gã, móc tay vào túi quần lấy ra điện thoại, chậm rãi bấm số.

- Alo! - Thanh âm lạnh lùng bên đầu máy truyền đến.

-Hắc.... hắc.... Gia Trình! Mày thế nào rồi, nghe nói 1 tháng đình chỉ học của mày cũng thú vị lắm a~. Thế nào? Còn nhớ tao là ai? - Hấn khinh bỉ cười.

-Tít.... tít.... tít. - Đầu dây ngay tức khắc bị cắt đứt.

-Alo! Alo!.... Chết tiệt! - Phát hiện Gia Trình hấn ngang nhiên tắt máy, Văn Khải nổi điên chửi lớn.

-Anh Khải! Sao rồi? - Gã Vương tò mò hỏi.

-Sao chẳng gì? Tắt máy rồi! - Văn Khải tức tối hướng gã quát.

-Em nghĩ anh gọi lại cho hấn nói thẳng ra luôn đi, đông dài làm chi cho mệt! - Gã Vương bĩu môi chế nhạo Văn Khải.

-Mới nói gì đó! - Hấn cau mày.

-A.... Dạ không có gì.... hắc... hắc - Gã đưa tay gạt đầu ngược cổ nhìn Văn Khải làm như vẻ mình vô tội.

Văn Khải “hừ” lạnh một tiếng, không thềm đếm xỉa gì đến gã. Hấn hắng bấm số Gia Trình gọi lại, nhưng Gia Trình một lần nữa tắt máy, khiến Văn Khải hấn không khỏi phẫn nộ. Bất quá hấn vẫn mặt dày mà gọi lại bao nhiêu lần, rút cuộc Gia Trình không thể chịu nổi đành đưa máy lên nghe.

-Gia Trình! Bọn tao đang ở dưới cổng trường. Hoặc là mày xuống đây hoặc là bọn tao lên thẳng lớp mày.

Đầu dây im lặng không trả lời, Văn Khải nghĩ thầm Gia Trình hấn có phải hay không sẽ tái tắt máy. Nhưng thanh âm lạnh lùng chốc lát đột nhiên phát ra.

-Tao xuống!

Nói xong Khuất Gia Trình ngay lập tức đứng dậy khỏi chỗ ngồi, kêu với vị giáo viên đang say sưa giảng bài rằng hấn muốn đi vệ sinh, tuy nhiên Gia Trình hấn trước giờ gây bao nhiêu là tai họa, những lời hấn nói chưa chắc giáo viên sẽ tin. Nhưng ánh mắt vô hồn, lạnh lùng của hấn chẳng khác gì một con dã thú đi kiếm mồi, làm cho vị giáo viên kia không khỏi lạnh sống lưng, chỉ biết cầm nín “ừm” một tiếng cho qua.

Văn Khải cùng gã đàn em đứng chờ sốt ruột, như thế nào Gia Trình hấn đến giờ vẫn chưa xuống, chẳng nhẽ hấn nuốt lời.

-Anh Khải, tại sao hấn còn chưa xuất hiện? - Gã Vương sốt ruột nói.

-Lâu ngày không đánh nhau liền ngứa tay ngứa chân à? Chờ chút nữa đi! Phiền phức! - Văn Khải mặt mày hướng gã đông dài.

-A! Anh Khải! Hắn đến rồi! - Một gã đàn em đứng đằng sau hô lên.

Khuất Gia Trình rút tay vô túi quần, ngang nhiên bước đi không một cảm xúc, nói đúng hơn là vô cùng lạnh lẽo đi. Gã đàn em nhìn thấy hắn không biết làm sao mà khẽ run rẩy sợ hãi, Văn Khải thờ dãi nhìn đám đàn em vô dụng, thân hình lại cao to cường tráng, như thế nào lại yếu hèn trước mặt Gia Trình. Chẳng nhẽ anh đây Đại ca trường S không bằng gã Gia Trình hắn sao?

-Khuất Gia Trình, mày xem lại mày đi, chân dài thế kia, đi gặp bọn tao thôi thế nào lại sợ hãi mà chậm như rùa bò vậy... hắc... hắc - Văn Khải tự luyến cười lớn.

-Mày có t*rym không? - Gia Trình lạnh lùng nói.

-Cái gì? - Hắn không nghe nhầm chứ, Gia Trình hắn bây giờ lại đi hỏi câu hỏi ngớ ngẩn thế này.

-Tao hỏi mày có t*rym không?

-Thằng khốn! Mày hỏi cái quái gì anh Khải đó! - Gã Vương tức tối tiến lên nói thì bị Văn Khải đưa tay ngăn chặn.

-Hắc.... Tất cả chúng mày không có t*rym phải rồi, tao đây phải đi vệ sinh, không thì táo bón cả đời, sao có thể thao chết mấy bọn đĩ được. - Hắn cười lạnh thốt ra lời lẽ thâm độc, khiến cho ai nấy đều cảm tức mà cũng không ngừng run rẩy.

- Vậy sao? Tao lại nghĩ sau một tháng đình chỉ học, mày hóa thành mấy con chó chỉ biết bám đuôi cha mẹ rồi chứ?

Hai bên không ngừng quanh co, người khinh bỉ kẻ xem thường. Cứ như vậy, hai người bọn họ ngang hàng giằng xé nhau. Không đông dài, Văn Khải đưa tay ra lệnh bọn đàn em xông lên. Hắn thầm nghĩ, hôm nay Gia Trình hắn chỉ có một mình, tất thấy Văn Khải hắn sẽ thắng mà thôi. Đương nhiên, Gia Trình hắn vốn “lười lao động”, không lý nào tự mình giải quyết đám náo nhào này, ngay lập tức, bọn gã Vương chưa kịp xông lên thì đằng sau một đám người nháp nhô chạy tới.

- Gia Trình! Tao lại tưởng đám đàn em mày đi đời hết rồi. Ngay cả tới cũng chậm trễ như vậy. - Văn Khải có chút hụt hẫng, nhưng hắn nhất quyết lần này phải thắng Gia Trình.

- Tụi bây, xông lên! - Văn Khải quát lớn ra lệnh.

Dòng người xua nhau đánh nhau tấp tới. Bất chấp tính mạng, không ai ngừng đánh, kẻ dùng gậy, người dùng thiết liên (*xích sắt*). Nhưng hai bên vẫn chưa phân chia thắng thua.

Văn Khải chán nản đứng nhìn tình cảnh ồn ào trước mắt, không khỏi ngáp dài một hơi. Lúc này hai bên đều mệt mỏi thở dốc, Văn Khải nhếch miệng cười tròng mắt nhìn Gia Trình. Hùng hổ nhảy lên đưa chân đạp lên bụng Gia Trình, Gia Trình gắng trụ vững chống đỡ không để bị ngã.

Gia Trình ngay lập tức tiến tới xoay người hai vòng vung chân đá lên mặt Văn Khải nhưng bị Văn Khải kịp thời đưa tay đỡ. Đối với mọi ánh nhìn xung quanh, bây giờ đây trận đấu của hai người bọn họ là vô cùng tuyệt hảo. Trước đó, bọn gã đàn em chỉ dùng vũ khí mà xông lên đánh. Tuy nhiên, từ nhỏ, Văn Khải và Gia Trình đã học rất qua chiêu bài võ công, hai bọn hắn ngay từ 5 tuổi đã thành kẻ địch của nhau. Bất quá, bọn họ tài mười nguyên mười, không thể phân ai hơn ai.

Cứ như thế, Văn Khải tiến tới đánh thì Gia Trình lại phản động, mà Gia Trình vung tay vung chân thì Văn Khải lại đánh trả. Cho đến khi hai bên mệt mỏi ngồi bệt xuống đất thở dốc.

- Cậu không thể dừng lại được hay sao? Cứ như vậy tôi thấy thật phiền. - Gia Trình mệt mỏi đứng dậy nhìn thân thể cường tráng của Văn Khải đang thở dốc kịch liệt.

- Mày... nghĩ sao vậy.... vết thương trên lưng tao ... năm đó bị mày chém đến khâu bao nhiêu mũi.... như thế nào tao lại bỏ qua mày ... - Văn Khải tròng mắt hướng Gia Trình, phần nộ nói.

- Mặc kệ cậu... tôi không muốn đông dài, cậu về đi. - Gia Trình quay lưng đi, hất cằm ra lệnh đàn em quay trở về, để mặc cho Văn Khải đang tức tối nằm sấp trên mặt đất.

=====

- Tiểu Tinh, bài này chúng ta không hiểu, cậu giúp bọn này được không? - Hứa Tinh đang làm bài dở dang thì đột nhiên bị các cô gái trong lớp đổ xô chìa vở sách ra trước mặt y, thiếu niên chỉ mỉm cười ôn nhu, chỉ giảng từng chút, mọi lời nói của y đều thấm trong đầu các cô.

- Là như vậy đấy, mấy cậu đã hiểu chưa?

- Woa, tiểu Tinh, cậu lợi hại thật. Bọn này ngồi cả buổi nghe ông thầy lăm mồm lăm mép kia mà vẫn không ăn chữ nào vô não. Cậu mới chỉ có chút xịu, không ngờ lại dễ dàng như vậy a.

- Đúng a.

Hứa Tinh ngượng ngùng cười nhẹ, khiêm tốn nói.

- Không dám... Mình chẳng qua đọc thêm sách thôi...

- Dù sao cũng cảm ơn cậu. - Các cô gái hơn hở nói lời cảm tạ rồi quay về chỗ ngồi tiếp tục bài vở.

Thiếu niên đang định cúi đầu làm bài tiếp thì một bàn tay thon dài đột nhiên đập bàn y, y giật mình ngước cổ nhìn, thì ra là Mạch Quai.

- Tiểu Tinh, sao cậu suốt ngày chỉ có học với hành, giải trí của cậu bay đi đâu hết rồi. Đẹp đẹp, hôm nay hai tiết tiếp theo giáo viên không đến lớp, thôi thì ra ngoài chơi với bọn này đi. - Mạch Quai khó chịu nhìn bộ dáng siêng năng của Hứa Tinh, không khỏi ngán ngẫm mà đưa tay tự nhiên gấp hết sách vở của y ném vào ngăn bàn, thiếu niên chưa kịp mở lời đã bị hất kéo tay ra khỏi lớp.

- Tiểu Quai, cậu đưa mình đi đâu vậy? - Thiếu niên ngơ ngác nhìn tấm lưng của Mạch Quai, ôn nhu hỏi.

- Cậu xem, khí trời đẹp thế này, ra đây ăn uống không phải tốt hơn sách vở kia sao? - Hất một mạch dẫn y tới một bãi cỏ sau trường. Thiếu niên ngạc nhiên vì ở đây còn có Hoàn Thư, Tiểu Nhân và vài nam nhân lạ mắt. Phía dưới nền cỏ là một bàn thức ăn, còn có bia và những mỹ thực (*thức ăn ngon*) khác.

- A! Tiểu Tinh. Đến đây quẩy với bọn này đi. Đừng có suốt ngày suốt đêm giăng mắt vào học hành nữa, cậu vốn giỏi bẩm sinh rồi mà, lâu lâu thả lỏng chút đi. Lại đây! - Hoàn Thư đưa tay vẫy vẫy ý bảo Hứa Tinh ngồi xuống bên cạnh cô.

- Nhưng mà.... còn đang giờ học.... - Thiếu niên sợ hãi sẽ bị phát hiện, nhỏ giọng nói.

- Mặc kệ đi. Tới đây. Mình giới thiệu qua một chút, đây là anh La Khởi, học bên năm hai, chúng ta mới quen biết nhau ở câu lạc bộ nhiếp ảnh, còn đây là bạn học của anh ấy. - Hoàn Thư ngay tức khắc liền kéo tay Hứa Tinh ngồi xuống nền đất, giới thiệu nhân vật đang ngồi đối diện y.

- A! Tiểu Tinh chào anh a.... - Thiếu niên háp tấp cúi đầu lễ phép chào hỏi.

- Chào! Nhóc là Hứa Tinh có phải không, Hoàn Thư và Mạch Quai nhắc nhiều về em lắm. - La Khởi thâm ý đưa tay bắt lấy cánh tay nhỏ gầy của thiếu niên.

- Dạ... - Thiếu niên lần đầu bắt chuyện với đàn anh lớp trên, thanh âm có chút ngượng ngùng.

Mạch Quai cau mày nhìn tình cảnh bất bình thường trước mắt, liền đổi chủ đề xua tan bầu không khí căng thẳng này, to mồm nói.

- Thôi nào. Cùng nhau cạn ly, hôm nay phải uống cho thật đã mới được.

- Cái tên chết tiệt kia! Mồm mép cẩn thận một chút có được không? Còn nữa, đã hết tiết học đâu, cậu mà uống cho say mềm tí nữa sao mà lên lớp. - Tiểu Nhân nhăn nhó nhìn Mạch Quai, cái tên này thói nham nhố chưa thể bỏ hẳn. Chỉ biết làm mất mặt người ta mà thôi.

- Ê cô nương, ai mượn cô nhiều chuyện. Đúng là đàn bà. - Mạch Quai bĩu môi nhạo báng.

- Đàn bà bọn tôi thì sao hả? - Tiểu Nhân tức giận quát lớn.

- Thôi đi hai người! Đàn anh ngay trước mắt, không biết giữ khuôn phép gì hết trơn. - Hoàn Thư đối hai người bọn họ dạy dỗ.

- A! Không sao, không sao. Nhìn hai đứa cãi lộn như vậy, làm anh nhớ đến hồi nhỏ cũng tinh nghịch như mấy đứa. - La Khởi gượng cười tỏ vẻ không có chuyện gì.

- Hắc.. hắc.. Mà anh Khởi này, nhìn anh phong độ như vậy, đã có bạn gái chưa a. - Hoàn Thư cười âm hiểm tiến gần hỏi La Khởi.

- Đương nhiên là chưa! - La Khởi thản nhiên trả lời câu hỏi của cô.

- Thiệt không đó? Ai tin đây? - Tiểu Nhân nhếch môi chọc hấn.

- Ha ha.. Mấy đứa này thiệt tình! Thôi, mau ăn mau ăn. - La Khởi không hiểu nổi tánh cách nham hiểm của hai cô nàng, cười lớn đối chủ đề.

Hoàn Thư đưa con mắt đầy thâm ý nhìn Tiểu Nhân, bọn họ nghĩ La Khởi đây thật biết nói đùa, có ma mới tin hấn chưa có bạn gái. Nhưng lại không hề biết rằng, từ đầu đến cuối La Khởi hấn chỉ để ý đến cơ thể nhỏ gầy kia từ nãy đến giờ chỉ cúi đầu ngại ngùng không nói gì. Hấn vô tình nhếch miệng cười, ngấm nghĩa thiếu niên nhỏ bé kia, thỉnh thoảng y nở ra một nụ cười gượng trông thật động lòng người.

Mạch Quai nghi ngờ để ý La Khởi từ nãy đến giờ mãi ngấm nhìn Hứa Tinh không rời mắt, trong lòng dâng lên cảm xúc khó tả.

- Anh Khởi, uống với em một ly. - Mạch Quai cố tình đưa chiếc ly rót đầy bia tới trước mặt La Khởi. La Khởi ngay lập tức giật mình tỉnh táo lại, cười nói như thể không có chuyện gì xảy ra.

- A! Cảm ơn em. - La Khởi đưa tay tiếp nhận ly bia từ Mạch Quai, sau lại không thèm để ý gì đến hấn, tiếp tục công việc vừa đưa ly bia kề miệng húp một ngụm vừa đưa mắt ngấm nhìn Hứa Tinh.

Thiếu niên nhận thấy mọi người ở đây ai cũng vui vẻ cùng nhau trò chuyện, nào là cách chọn góc ảnh đẹp để chụp, nào là cách rửa ảnh sao cho thật lộng lẫy, tất thấy toàn bộ đều liên quan đến nhiếp ảnh gia. Mà Hứa Tinh y thì từ đầu đến cuối chỉ biết ngượng ngùng nhìn bọn họ, lại lo sợ không biết có phải hay không sẽ bị sớm ai đó phát hiện mà báo giáo viên.

Thiếu niên đang mãi lo lắng không biết phải làm thế nào để ra khỏi chỗ này mà mau chóng lên lớp, thì đột nhiên một ly bia đưa tới trước mặt y.

- Nhóc con, sao lại ủ rũ một mình vậy, sao không cùng mọi người uống bia trò chuyện cho vui. - La Khởi một tay khoác lên vai Hứa Tinh, một tay kề sát ly bia trên môi y.

-A!.. Thực ra... tiểu Tinh không biết dùng bia... vả lại... cần bản nghe những gì bọn họ nói, tiểu Tinh... cũng chẳng hiểu gì mấy... - Thiếu niên tránh né ly bia đang cận kề trước mắt, cúi đầu nhỏ giọng nói.

- Hả! Như thế nào chưa biết uống bia. Em xem, các bạn em ai nấy cũng đổ bộ uống thành thực đó thôi. Nào, uống thử cho biết, đảm bảo sẽ thích.- La Khởi tuy ngữ điệu vô cùng ôn nhu, nhưng thanh ý thì như muốn gượng ép Hứa Tinh.

- Thực xin lỗi...Tiểu Tinh... thực sự không biết uống, ... cũng không muốn uống... - Thiếu niên liên tục bị La Khởi kề sát ly bia không ngừng, có chút sợ hãi nói.

- Vậy thì thôi vậy. - La Khởi mắt húng liên một hơi uống hết sạch ly bia, song lại ghé sát thiếu niên dò nhìn. Thiếu niên là nam nhân, không ngờ lại da trắng mịn màng đến như vậy, đôi mắt to tròn như nai con, bờ môi đỏ mọng mỏng manh trông thật quyến rũ, xương quai hàm lộ rõ, nếu nhìn sơ lướt qua, ai cũng ngấm hiểu lầm rằng y chính là nữ nhân đi, mà không, phải là nữ hài tử mới đúng. Y vô cùng nhỏ nhắn, có thể ôm trọn một vòng tay đến dư thừa. Không những vậy, tánh cách lại tự ti nhất gan, ngây thơ thuần khiết như nai con, nhìn đã muốn khi dễ rồi.

Thiếu niên không hiểu sao La Khởi từ nãy đến giờ cứ nhìn chăm chăm y, phải chăng trên mặt y dính cái gì chẳng. La Khởi như hiểu được Hứa Tinh đang nghĩ gì, nhếch môi cười, tiến sát gần thiếu niên.

- Nhóc con, anh thấy em chẳng khác gì một nữ hài tử. Thật xinh đẹp nha~. - La Khởi nham nhở nói, thổi một hơi nóng rực trên tai y, không hề sợ sệt mọi người xung quanh có thể sẽ thấy bất cứ lúc nào.

- A! - Thiếu niên trợn lớn mắt né tránh La Khởi, sợ hãi nhìn nam nhân hành động lẫn lộn nói thật kì quặc kia.

- Ha ha! Anh đùa thôi mà. Nhìn nhóc kìa, chưa gì đã sợ hãi như vậy rồi. - La Khởi cố tình cười lớn.

-A! Là vậy sao!.... Tiểu Tinh... thực xin lỗi..... đã làm anh chê cười rồi. - Thiếu niên thẳm thở phào nhẹ nhõm, nở nụ cười yếu ớt hướng La Khởi giải thích.

- Nhóc thật dễ thương a! Anh rất có cảm tình với em đó!

Thiếu niên khó hiểu nhìn đàn anh quay lưng tiến tới chỗ Hoàn Thư và những người khác. Nhưng cũng lắc đầu cho qua, được đàn anh khen ngợi như vậy không phải rất tốt sao. Như vậy Hứa Tinh y có thể sẽ có thêm bạn rồi.

Sau một thời gian “ăn chơi” thoải mái, hai tiết học hết cuộc cũng trôi qua, bọn họ thu dọn đồ đạc để chuẩn bị về lớp.

- Anh Khởi, có gì cùng bọn này đi chơi một phen. - Hoàn Thư vừa cười vừa nói.

- Đương nhiên là vậy rồi. Bữa đó anh bao mấy đứa. Chịu không?

- Hoan hô. Anh Khởi là tốt nhất. Thôi, bọn em về lớp đây, mai gặp. - Hoàn Thư hớn hỏ nói, rồi giơ tay tạm biệt La Khởi.

Hứa Tinh cũng ngay lập tức lễ phép cúi người 90 độ chào hỏi đàn anh, rồi mới quay người ly khai. Một nụ cười âm hiểm giáng lên bóng lưng y.

- Khẩu vị mới đây.. hắc.. hắc.

HẾT CHƯƠNG 9

10. Chương 10

Trong căn phòng với cách trang trí đồ thảm, trên chiếc giường trắng lệt phũ với bao nhiêu cánh đồ hồng hoa rực rỡ, nam nhân cùng một vị nữ nhân quần quít kịch liệt.

- A..... Ô... Ô....Aaaaa. - Nữ nhân dâm dăng rên rỉ cười trên người nam nhân, chiếc mông cong vĩnh không ngừng đưa đẩy.

- Nhanh... hảo thoải mái.... Lam Dĩ... tôi sắp..... - Nam nhân phút chốc hừ lạnh phát tiết.

Sau một hồi dây dưa kịch liệt, nữ nhân ly khai khỏi cơ thể nam nhân, nằm sấp trên giường bên cạnh hần, thần nhiên đưa tay đến đầu tủ với lấy hộp thuốc, cho vào miệng hút rồi thở một hơi dài.

- Thế nào? Giữa tôi với Khuất Gia Trình, ai thoải mái hơn? - Văn Khải xoay người về phía Lam Dĩ, nhếch môi hỏi.

- Hắc.... hắc..Đương nhiên là Gia Trình. - Lam Dĩ cười khinh bỉ.

- Cô!... như thế nào tôi lại không bằng hần ta? - Văn Khải tức giận nói.

- Anh xem lại mình đi. Cái của hần còn thô dài gấp ngàn lần anh, vả lại tôi với hần có khi làm từ đêm đến sáng. Tất thấy mọi thứ hần đều hơn anh, còn muốn gì nữa? - Lam Dĩ lướt mắt đánh giá Văn Khải từ đầu đến cuối, bĩu môi chế giễu.

Văn Khải bị lời lẽ khinh bỉ của ả làm cho phát điên, những ngón tay hung hăng nắm chặt tấm chăn đến muốn trắng bệch.

- Tiền? - Lam Dĩ thờ ơ chìa tay tới trước mặt Văn Khải.

Hần thô bạo xốc chăn lên, đi đến mở tủ, lục lọi trong túi áo khoác lấy ra bóp tiền, ném tờ ngân phiếu lên giường.

- Gì đây? Như thế nào chỉ có 200 ngàn. Đích thị là cố gắng sức đến mấy cũng đ*o hơn nổi Gia Trình. - Lam Dĩ cầm lấy tờ chi phiếu, nhếch môi chê bai Văn Khải.

Văn Khải trừng mắt nhìn Lam Dĩ, con đàn bà này chả khác gì một con rắn độc, chỉ muốn chồm lấy ả thao cho đến chết rồi quăng xác cho cầu gặm nát. Hắn thô bạo ném thêm 1 tấm chi phiếu 500 ngàn, lúc này đây mới thỏa mãn được cơn khát tiền của Lam Dĩ.

- Cầm lấy tiền rồi rút ra ngoài. - Hắn lạnh lùng hướng Lam Dĩ nói.

- Hắc.. hắc... vậy cũng tốt. Dù sao tôi đây cũng chẳng muốn tái lên giường với thằng thấp hèn chẳng khác gì con cầu nhà anh. - Lam Dĩ đứng dậy thay nhanh y phục rồi mở cửa, trước khi ra ngoài còn thốt ra những lời lẽ thâm độc.

- Đồ đi cái! Còn mày, Khuất Gia Trình, tại sao tao chưa bao giờ có thể đánh bại mày, lũ khốn tụi bây thật đúng trời sinh một bề. Toàn là một bọn khốn.

Văn Khải hung hăng cầm đại chiếc gối trên giường ném thẳng xuống nền đất. Ngày đó hắn sai người đi theo dõi thông tin về ả nữ nhân hay dính bám Gia Trình mà nguyên lai chính là Lam Dĩ ả. Sau khi biết được lịch sử của Lam Dĩ chẳng mấy tốt đẹp gì, mỗi đêm hay làm việc ở bar kiếm khách lấy tiền, ban ngày thì tìm nam nhân trong trường mà trong đó chủ yếu là Khuất Gia Trình. Mấy ngày nay Văn Khải cố ý gặp gỡ Lam Dĩ, để ý rằng ả nữ nhân này không những xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành mà ả còn có một cơ thể cực kì quyến rũ khiến cho mọi nam nhân lên giường với ả đều không khỏi quên được khẩu vị qua đêm.

Văn Khải hẳn căn bản tiếp cận Lam Dĩ không những để thỏa mãn dục vọng của bản thân, mà còn muốn tất cả mọi thứ về Gia Trình, hắn phải chiếm đoạt cho bằng được. Tuy nhiên, sau đêm hôm nay, Văn Khải đã thừa biết bản chất khốn nạn của một con đi như Lam Dĩ. Mọi hao tổn chuẩn bị một đêm quần quật để “lấy lòng” ả, tất thấy đều vô dụng, vả lại ả một chút cũng không hề xứng đáng.

Văn Khải tức tối không thôi. Tại sao hắn không thể nào trả thù được Gia Trình. Mặc dù hắn không ưa mắt gì Lam Dĩ, nhưng ngay cả người phụ nữ của Khuất Gia Trình hắn cũng không thể nào chiếm đoạt được.

Văn Khải và Gia Trình quen biết với nhau từ nhỏ, căn bản là công ty gia đình hai bên cùng hợp tác với nhau. Bất quá cha mẹ hắn lại vô cùng có thiện cảm với cha mẹ Gia Trình, tuy nhiên hắn lại không hề có suy nghĩ phải thân thiết với Gia Trình. Từ nhỏ, Gia Trình hắn đã lãnh đạm, một chút cũng không mở miệng nói chuyện với bất cứ ai, mà khi Khuất Minh dạy dỗ hắn thì không chịu nghe lời, chỉ biết thờ ơ những lời nói của ông. Thái độ đó của Gia Trình ngay từ đầu đã khiến Văn Khải không hề ưa mắt.

Văn Khải năm nay 17 tuổi, học thấp hơn Gia Trình một năm. Tuy nhiên quan hệ giữa bọn họ như thể hai người ngang tuổi nhau. Năm 5 tuổi, hai bên gia đình cho bọn họ cùng nhau học võ công, hai người lại sức ngang nhau, bất quá Văn Khải lại căm ghét Gia Trình nên muốn giỏi hơn hắn về mọi mặt. Đến năm 14 tuổi, cuộc thi đấu kiếm tổ chức, xui xẻo thay là Văn Khải đêm trước đó bị cảm nặng, cha mẹ hắn khuyên ngăn nên ở nhà nghỉ ngơi nhưng hắn lại cố chấp tiếp tục đi thi và nhất quyết thắng cho được Gia Trình. Đến lúc đang “đấu tranh” kịch liệt dở dang thì cơn sốt đã lên đỉnh cao, hắn mất phương hướng liền bị Gia Trình chém một phát trên lưng, tạo ra vết sẹo dài thấy kinh người. Từ đó cơn thù của Văn Khải đối với Gia Trình càng đến tột độ. Mà dù Văn Khải hắn có cố gắng mấy thế nào vẫn không tài nào trả được mối thù năm đó.

- Gia Trình! Mày đừng tưởng tao sẽ bỏ cuộc. Có chết tao cũng kéo mày xuống địa ngục cho mà xem. - Văn Khải tức giận thảm tuyên bố. Nhanh tay thay y phục chỉnh đốn rồi hung hăng đóng sầm cửa ra ngoài.

=====

Hứa Biên mệt mỏi xoa vầng thái dương. Công việc dạo này cứ đổ dồn cho anh giải quyết, lại không có thời gian để nghỉ ngơi, anh vô cùng chán nản. Từ sự việc trước đó, Hứa Tinh ngoan ngoãn không hề nhắc tới việc gặp Bạch Dương, tuy nhiên Hứa Biên thừa biết rằng thiếu niên kia rất muốn tới bệnh viện thăm cô.

Hứa Biên thở dài, chốc lát lại cau mày nghĩ ngợi, ngày đó vị y tá nói rằng có một người phụ nữ cũng tới thăm Bạch Dương, anh tự hỏi Bạch Dương từ nhỏ đã sống ở cô nhi viện, khả năng người thân đến thăm là không thể nào. Chẳng nhẽ là một người bạn của Bạch Dương, nhưng nếu chỉ là bạn bình thường, có nhất thiết ả ta phải che giấu thân phận, lại còn ăn mặc kín mít. Một tá câu hỏi không ngừng trong đầu Hứa Biên, song chốc lát liền nghe tiếng gõ cửa thư phòng, làm thức tỉnh suy nghĩ của anh.

- Baba... là tiểu Tinh.

- Con vào đi.

Hứa Tinh chậm rãi đi vào, tay còn cầm theo một mâm cơm nhỏ với nhiều mỹ thực vô cùng bắt mắt.

- Baba... cả buổi chiều baba không hề ăn cơm, baba ăn một chút rồi hãy làm việc. - Hứa Tinh ôn nhu khuyên nhủ anh.

- Cảm ơn con. - Hứa Biên mỉm cười xoa nhẹ đầu thiếu niên, nghĩ thầm rằng đứa trẻ này không tốn công mình nuôi lớn, lại còn ngoan ngoãn như vậy.

- A! Tiểu Tinh, không cần phải như vậy. Baba không sao. - Hứa Biên cảm nhận được đằng sau đột nhiên có bàn tay nhỏ bé đang xoa bóp vai anh, liền gạt tay thiếu niên xuống.

- Baba cứ ăn đi.... cả ngày làm việc baba hẳn sẽ mệt lắm. Cứ để tiểu Tinh.

- À... Vậy thì nhờ con.

Hứa Biên đành để mặc cho Hứa Tinh tiếp tục động tác. Anh chăm chú đưa thức ăn lên miệng, lại khẽ nhắm mắt cảm nhận tư vị thoải mái mà Hứa Tinh đang cẩn thận xoa bóp vai cho anh. Đứa trẻ này sao có thể thuần thực như thế, mọi động tác của y hết sức điêu luyện, thật thoải mái a. Hứa Biên gượng cười nói đùa.

- Tiểu Tinh, sau này baba mở cho con một khách sạn làm spa có được không?

- Dạ? - Thiếu niên ngạc nhiên nhìn anh.

- Baba đùa thôi mà. Con đâu cần phải ngạc nhiên thế.

Thiếu niên ngay lập tức xấu hổ mà đỏ mặt. Y đột nhiên cúi đầu không nói gì, Hứa Biên liền xoay lưng cầm lấy tay y, kéo y ngồi xuống đùi anh.

- Tiểu Tinh! Baba ăn một mình chán lắm. Con ăn cùng baba nhé.

- Tiểu Tinh lát nữa sẽ dùng sau. Baba cứ ăn. - Thiếu niên lắc đầu từ chối, định rời khỏi cơ thể to lớn của Hứa Biên thì ngay lập tức bị anh gắt gao ôm chặt eo.

- Baba bảo ăn. Tiểu Tinh gầy quá rồi. Ăn nhiều một chút sẽ không tổn hại gì. Mau há miệng. - Hứa Biên thanh âm hờn dỗi nói.

- Để... để tiểu Tinh tự ăn lấy...

Thiếu niên đưa tay cầm lấy thìa cho mỹ thực vào miệng thưởng thức. Hứa Biên hài lòng gạt đầu, bất quá nhìn thấy thiếu niên kia một thìa gấp thức ăn vô cùng ít ỏi, liền lo lắng.

- Gắp nhiều vào mà ăn. Con xem, gầy như vậy, còn nhẹ ký hơn cả một thùng văn kiện của baba....

Hứa Biên giành lấy chiếc thìa từ tay Hứa Tinh, đem thức ăn múc đầy rồi đút vào miệng y. Thiếu niên đột ngột bị anh đút ăn có chút ngượng ngùng mà đỏ mặt, chốc lát bốn ánh mắt vô tình va chạm nhau.

Hứa Biên nhìn chăm chăm vào đôi mắt đang mở lớn của thiếu niên đang nhìn anh, con ngươi khẽ dao động, thỉnh thoảng phát sáng như vì sao. Đôi lông mi hơi dài chớp liên tục, ánh mắt của thiếu niên thật thuần khiết như giọt nước. Nghĩ lại, Bạch Dương là mẫu thân của Hứa Tinh mà cũng không hề có đôi mắt đẹp như y. Anh chậm rãi đưa tay sờ lên gương mặt nhỏ bé của thiếu niên...

- Baba.... - Thiếu niên kì quặc nhìn anh.

- A! Xin lỗi.... Hảo, con tự ăn đi. Baba phải làm việc tiếp. - Hứa Biên sực tỉnh lại, anh đang làm gì thế này, liền vội vã đặt bàn tay mình xuống.

- Baba không dùng cơm nữa sao?

- Không cần. Lát nữa soạn xong văn kiện này, baba sẽ xuống ăn cơm với tiểu Tinh, được không?

- Vậy, tiểu Tinh không làm phiền baba nữa.

Thiếu niên ngay lập tức thu dọn mâm cơm, cẩn thận đem khỏi thư phòng.

Hứa Biên chờ y rời đi hẳn, thở dài ngẩng đầu nhìn trần nhà, tay đặt lên trán suy tư. " Đạo này mình bị sao thế này? ", " Tiểu Tinh có hay không sẽ nghĩ gì về hành động lúc nãy của mình đây." , " Chẳng nhẽ mình..... Không thể nào, mình là phụ thân tiểu Tinh, chẳng qua chỉ lo lắng cho y thôi". Anh quay lại nhìn đồng hồ trên tường còn chưa hoàn thành trên bàn, mắt húng mà đặt bút xuống, rời khỏi bàn làm việc.

-A! Cậu chủ Biên. Tới đây dùng cơm với chúng tôi đi. - Vú Ninh nhìn thấy Hứa Biên đang từ trên lầu bước xuống, liền lên tiếng.

Hứa Biên tiêu sái đến bàn ăn, nhẹ nhàng đẩy ghế ngồi xuống, khẽ đưa mắt nhìn Hứa Tinh đang ngồi đối diện ngoan ngoãn xới cơm cho anh.

- Baba dùng cơm. - Thiếu niên cười nhẹ đưa bát cơm cho Hứa Biên, vui vẻ nói.

- Hả? À .. ừm.. - Anh ngập ngừng cảm ơn y, nhận lấy bát cơm.

Ba người bọn họ vui vẻ trên bàn ăn. Thiếu niên vì biết phụ thân đạo này công việc bề bộn hẳn sẽ rất vất vả và mệt mỏi, trên bàn ăn không ngừng kể chuyện y chăm ngoan học hành trên lớp cho Hứa Biên. Anh và vú Ninh tấm tắc khen ngợi y, nhưng đồng thời cũng khuyên răn y không nên dành thời gian cho việc học nhiều quá, rảnh rỗi có thể giải trí một chút cho thư thả. Y nghe vậy cũng gật đầu vâng lời.

Sau khi dùng bữa xong, Hứa Tinh giúp vú Ninh dọn dẹp, rồi lên phòng tranh thủ tắm rửa. Hứa Biên nhìn hoài những dòng chữ miên man trong các tờ soạn thảo không khỏi mỏi mắt, quyết định đứng dậy tắm rửa một chút.

- Tiểu Tinh! Con chuẩn bị tắm phải không? Để baba giúp con. - Hứa Tinh đang lục lọi tìm quần áo thì anh đột ngột bước vào phòng.

- A! Baba chính là không cần..... tiểu Tinh có thể tự làm lấy. - Thiếu niên vội vàng cự tuyệt, baba cả ngày cực nhọc như vậy, vả lại bản thân y cũng 15 tuổi rồi, ai lại để cho phụ thân mình giúp tắm rửa nữa chứ.

- Trời lạnh lắm. Baba lo cho con sẽ bị cảm mạo. Hơn nữa, hai ta có thể kì cọ lưng cho nhau, có được không?

Hứa Biên kì thực là lo lắng cho Hứa Tinh, đạo này y có dấu hiệu như sổ mũi, hay ho nhẹ, mà bản thân đứa trẻ này lại không hề thương cho sức khỏe của bản thân, e rằng sẽ lò mò trong nhà tắm không biết khi nào sẽ ra ngoài, không chừng sẽ bị cảm lạnh đến sốt cao.

Hứa Tinh bất đắc dĩ đành gạt đầu, y không phải không muốn Hứa Biên cùng một chỗ tắm, mà trong lòng chỉ lo sợ phiền hà đến anh.

Căn phòng tắm lúc này tràn ngập hơi nước bốc lên, mùi hương thơm của vị hoa hồng tỏa khắp. Hứa Tinh nửa ngồi nửa quỳ ôn nhu dùng miếng mút chà sát lưng Hứa Biên. Tắm lưng to lớn, bờ vai rộng của anh khiến cho y mất rất nhiều hao lực để tẩy rửa.

- Tiểu Tinh, có mệt không? - Anh xoa đầu ôn nhu hỏi y.

- Dạ không... không mệt...

- Thôi được rồi, con lại đây ngâm mình cho ấm... baba giúp con kì.. - Anh đứng dậy ôm bả vai nhỏ gầy của thiếu niên đến bồn tắm.

Hứa Biên đau lòng nhìn cơ thể ốm yếu của y, thiếu niên sao có thể không to cao cường tráng như bao nam nhân khác. Nhìn xem, chiếc cổ thì nhỏ , bờ vai lại gầy gò, tắm lưng thì như mảnh dẻ, cánh tay chẳng khác gì que củi. Hứa Biên đưa tay sờ lấy vết thương còn đỏ nhọt ngày đó bị kẻ xấu hung hăng đập mạnh. Từng động tác kì lưng, anh nhẹ nhàng ôm lấy thiếu niên từ đằng sau, cầm đặt lên vai y.

- Baba.... đã có chuyện gì....

- Tiểu Tinh! Baba rất đau. Con biết không?

- Baba đau chỗ nào.... tiểu Tinh ngay lập tức gọi vú Ninh. - Thiếu niên giật mình lo lắng, xoa người định rời khỏi bồn tắm ra ngoài, lại bị Hứa Biên gắt gao kéo tay ngồi xuống.

- Ở đây. - Hứa Biên cầm tay thiếu niên đặt lên ngực anh, nhìn thẳng vào mắt y nói.

Hứa Tinh cảm nhận được tiếng tim không ngừng đập thành thịch. Liền đỏ mặt cảm nín, hai bên nhìn nhau thật lâu, sau cảm thấy có gì đó không đúng, Hứa Biên xoa đầu y mở miệng.

- Nhìn con rất gầy yếu, baba đương nhiên rất đau lòng. Hứa với baba, từ nay về sau phải chăm sóc thân thể thật hảo, có được không?

- Vâng baba. Tiểu Tinh... thực xin lỗi.... đã khiến baba lo lắng....- Thiếu niên cúi đầu nhỏ giọng.

- Thôi được rồi. Mau đứng dậy, không sẽ cảm lạnh.

Hứa Biên ôn nhu tự tay thay y phục cho y. Anh càng nhìn đứa trẻ này càng thập phần yêu thương, mà không, còn hơn cả thế. Thiếu niên liên tục được anh chăm sóc tận tình, vô cùng cảm kích, biết ơn, Hứa Biên từ nhỏ đã yêu thương y, luôn quan tâm chăm sóc cho y, y không được để anh phiền lòng, phải hảo hảo chăm sóc bản thân mới được, để anh không phải ngày đêm lo lắng cho y nữa.

Tối đó, Hứa Biên mặt dày đòi Hứa Tinh cùng y một chỗ ngủ. Thiếu niên ban đầu muốn cự tuyệt, nghĩ không muốn quấy nhiễu giấc ngủ của anh, vả lại y không phải con nít lên ba. Bất quá có nói thế nào anh đều khẳng khái phải ngủ cùng, thiếu niên đành ngoan ngoãn nghe lời.

- Tiểu Tinh, hai tuần nữa baba sẽ nghỉ dài hạn 5 ngày. Có thể hay không.... cùng baba đến Nhật Bản? - Hứa Biên một tay chống đầu, người nằm 90 độ, hướng Hứa Tinh đang an tĩnh nằm bên cạnh.

Thiếu niên nghe đây liền mở to mắt nhìn anh. Y không nghe nhầm chứ, 5 ngày... sẽ cùng anh đi Nhật Bản sao... nhưng còn việc học ở trường, trong lòng y nửa phấn khích nửa lo lắng. Như thấu hiểu Hứa Tinh y đang nghĩ gì, anh mỉm cười an ủi.

- Baba sẽ xin phép giáo viên, con không cần phải lo. Hơn nữa, đừng có suốt ngày chỉ cắm cúi vào học, baba dự định lần này sẽ cho con biết nhiều hơn về thế giới bên ngoài. Nhật Bản là một đất nước phát triển, ở đó có rất nhiều cảnh đẹp, tiểu Tinh hẳn sẽ rất thích.

- Baba.... tiểu Tinh....

- Baba đã đặt vé trước rồi. Tiểu Tinh đừng nghĩ đến việc cự tuyệt. - Hứa Biên bá đạo nói.

- Sẽ không.... tiểu Tinh... chẳng qua muốn cảm ơn baba... - Hứa Tinh giọng nhỏ như muỗi kêu.

- Ừm. Vậy thì tốt. Hảo, đã không còn sớm. Mau nhắm mắt ngủ.

Hứa Biên mạnh mẽ kéo Hứa Tinh vào lòng ngực của anh, hai tay ôm chặt y không rời, cảm đặt lên mái tóc y thoải mái nhắm mắt. Hứa Tinh bị anh ôm chặt có chút khó thở, nhưng đồng thời lại cảm thấy vô cùng ấm áp, thiếu niên lén lút nở nụ cười hạnh phúc, vô tư vùi đầu vào trong ngực Hứa Biên, cánh tay nhỏ gầy ôm lấy thắt lưng anh.

Hứa Biên cảm nhận được vài sợi tóc khê nhúc nhích không khỏi khiến anh cảm thấy ngứa ngáy, biết rằng đứa trẻ kia trong lòng ngực mình đang ngứa thớ vui vẻ mà đưa tay ôm lấy mình. Hứa Biên bất giác nhíu mày khẽ cười, nhẹ nhàng hôn lên mái tóc y rồi mới yên lặng nhắm mắt.

=====

Văn Khải bức bối đi qua đi lại trong phòng, thỉnh thoảng lại tự nhiên vò đầu bứt tóc, mở miệng chửi thề.

- Anh Khải, từ này đến giờ anh cứ đi qua đi lại chóng mặt quá. - Gã Vương khó chịu.

- Tất cả chúng mày đều là một lũ vô dụng. Tồn công tao đi huấn luyện võ công cho tụi bây cũng chẳng làm nên trò chống gì. - Văn Khải hướng gã và bọn đàn em trước mắt quát.

- Anh bình tĩnh đi mà. Cũng sẽ có cách thôi, chẳng qua thằng khốn Gia Trình đó quá cao siêu, chúng ta không thể chống lại nổi.

- Tình hình kiểu này, phải nhờ đến băng nhóm Quạ Đen ở trường A tới trợ giúp mới được.- Văn Khải không còn cách nào khác, bây giờ mới chịu ngồi xuống đưa ra quyết định.

- Anh Khải, thường ngày anh thông minh lắm mà. Sao hôm nay lạ thế, nhóm Quạ Đen trước đó không hề có ma nào biết đến võ công, kêu chúng nó trợ giúp thì được cái gì. Bọn nó chỉ được cái tiếng. - Gã Vương bĩu môi chế nhạo.

- Nhưng bên đó có rất nhiều vũ khí. Nghe nói chúng nó có ... súng...

- Cái gì! Súng! Anh Khải, anh đừng làm quá. Em chưa muốn vô tù đâu. Em còn yêu đời lắm nha. - Gã Vương cùng bọn đàn em trong lòng khóc ròng, sợ hãi lắc đầu.

- Ăn cái gì mà ngu vậy. Tao đã bảo tụi mày phải dùng đến cái đó đâu. Chẳng qua chỉ lợi dụng để dọa thằng khốn đó thôi. Còn nếu bị phát hiện, trước mắt cứ để tao xử lý. - Văn Khải bó tay với bọn đàn em trước mắt.

- Aaa... hiểu rồi.... Anh Khải, anh thông minh thật đấy. - Gã Vương bấy giờ mới sáng mắt hiểu rõ sự tình.

- Hiểu rồi còn không mau đi gặp chúng nó. Nhanh lên! - Văn Khải đảo mắt quát lớn.

- Dạ thưa anh Khải. - Cả bọn hùng hổ đứng dậy cung kính cúi chào rồi ly khai.

Văn Khải khẽ nhếch miệng cười thâm hiểm. Lần này hẳn chắc chắn sẽ đánh bại được Gia Trình, như vậy hẳn có thể trả được mối thù năm đó rồi.

- Khuất Gia Trình, mày đợi đó.

HẾT CHƯƠNG 10

11. Chương 11

Gia Trình chán nản ngồi tựa lưng vào ghế, thỉnh thoảng lại há miệng cố tình ngáp ngắn ngáp dài, thật là phiền phức, như thế nào hẳn phải ngoan ngoãn trong lớp học mà lắng nghe giáo viên giảng bài kia chứ. Giờ này hẳn đáng nhẽ phải tìm ai đó để thỏa mãn dục vọng của mình rồi. Gia Trình không thèm để ý, đưa tay chống cằm liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, chốc lát đột nhiên dưới sân trường thấp thoáng bóng dáng nhỏ bé vô cùng quen thuộc của ai kia.

Đây chẳng phải là tiểu quỷ tử Hứa Tinh kia sao, y làm gì ở dưới đó, như thế nào mà trốn tiết học giữa chừng, lại còn lén la lén lút quan sát xung quanh như thể sợ ai đó sẽ phát hiện ra y. Xem ra Gia Trình hẳn lại có cơ hội để “gặp” y một lần nữa rồi. Hắn bất giác cong khóe miệng, đứng dậy xin phép giáo viên ra ngoài, mà cũng chẳng thèm liếc mắt một cái đã xoay người ly khai.

Hứa Tinh sợ hãi nhìn trái nhìn phải, liệu ai đó sẽ phát hiện ra mình, giữa ban ngày ban mặt mà trốn tiết học đi ra ngoài này, y đây là lần thứ hai phải trốn tiết chỉ vì ba người bạn Mạch Quai, Tiểu Nhân và Hoàn Thư. Hứa Tinh lúc sớm đang chăm chú làm bài ở trên lớp, thì đã bị ba người bạn họ lôi kéo ra đằng sau trường cùng với các anh năm hai mà trước đó y có gặp qua.

Thiếu niên đang loay hoay sau bóng cây, miệng lẩm bẩm thầm cầu xin đừng để y bị ai đó phát hiện. Bỗng bóng tối từ đâu che khuất y, thiếu niên giật mình cúi đầu, bóng của ai đó trên nền đất, người này là nam nhân, lại còn to cao cường tráng, chẳng nhẽ chính là thầy thể dục đi. Thiếu niên run rẩy khẽ xoay người, đôi mắt nhắm nghiền, chốc lát khi đối diện với nam nhân kia, liền kịch liệt cúi đầu xin lỗi.

- Tiểu Tinh.... thực sự xin lỗi.... thực xin lỗi thầy lắm...đã to gan bỏ tiết học giữa chừng ... Tiểu Tinh sai rồi.... mong thầy lượng thứ...

Nam nhân như dờ khóc dờ cười trước hành động của thiếu niên, lạnh lùng mở miệng.

- Vậy sao? Thế thì bây giờ chịu phạt đi.

Sao cơ? Chịu phạt? Mà thanh âm lạnh lùng kia trông thật nghe quen tai, y hình như đã nghe ở đâu rồi thì phải. Thiếu niên cảm thấy có gì đó không đúng, liền ngẩng đầu chậm rãi nhìn lên trên thân ảnh cao lớn trước mắt.

- Anh anh Trình. - Thiếu niên run rẩy mấp máy nói. Trong đầu y, cái ngày đáng sợ ấy lại tái hiện, thiếu niên đưa tay nắm chặt góc áo, bàn chân chậm rãi lùi bước. Gia Trình đưa ánh mắt sát khí trùng cơ thể thấp bé không ngừng lùi bước kia, đôi chân ngay tức khắc cũng tiến tới. Thiếu niên bất lực ngã bệt xuống đất, giường to con mắt sợ hãi nhìn con thú hoang đang ngày càng tiến sát con mồi nhỏ bé là y. Hứa Tinh nhắc móng lùi về phía sau, chốc lát liền bị bàn tay to lớn của Gia Trình mạnh mẽ chế trụ cằm.

- Thế nào? Sợ tôi?

- Dạ..... tiểu Tinh không..... không dám.... - Thiếu niên bị nam nhân bóp đến đỏ ửng, đau đớn chảy nước mắt.

- Thực? Như thế nào lại khóc ?

- Không... Tiểu Tinh không có....

Thiếu niên thanh âm ngày càng run rẩy kịch liệt. Thế nhưng chưa kịp nói xong, đã bị Gia Trình hung hăng kéo cổ tay rời đi. Hứa Tinh cổ tay vô cùng đau đớn, Gia Trình đang dẫn y đi đâu, nhưng nói thế nào thì y thừa biết hẳn đang rất vô cùng sinh khí.

Mạch Quai sốt ruột hết đi trái lại đi phải, khuôn mặt nhăn nhó vô cùng khó coi. Tiểu Nhân vì hành động của hắn mà không khỏi hoa cả mắt, liền đưa tay ném chiếc giày vào lưng hắn.

- Cái tên kia, ngứa tay ngứa chân à. Ngồi im giùm tôi đi. Hừ!

- Liên quan gì đến cậu. Còn nữa, Hứa Tinh giờ này sao còn chưa đến. Không phải gặp chuyện gì rồi chứ. - Mạch Quai bấy giờ mới chịu đứng yên, cúi xuống hướng Tiểu Nhân lo lắng hỏi.

- Chắc cậu ấy vẫn đang làm bài. Tiểu Quai, cậu thừa biết cậu ấy vốn chăm ngoan mà.

- Dù sao cũng gần vào tiết rồi. Cậu ấy cũng phải xuống sớm chứ.

- Cậu phiền thật đấy. Có đàn anh bên cạnh, không thể giữ chút thể diện gì sao? - Tiểu Nhân hất cằm chỉ các nam nhân đang cùng Hoàn Thư bàn tán gì đó.

- Mặc kệ tôi. Cậu đúng là thứ đàn bà nhiều chuyện. - Mạch Quai không thèm để ý đến Tiểu Nhân, vẫn một mực ngó tới ngó lui, liên tục nhìn đồng hồ. ” Tiểu Tinh, cậu định không xuống cùng bọn này sao?” Hắn nghĩ vậy.

- Này, tôi hỏi cậu, có phải hay không.... cậu.... thích Tiểu Tinh? - Tiểu Nhân mờ ám nghi ngờ hành động kì quái kia, cô nhớ lại, dạo này Mạch Quai đi đâu cũng nhắc về Hứa Tinh, lúc không thấy Hứa Tinh thì lại sợ y sẽ xảy ra chuyện, mà quan trọng hơn là ánh mắt lo lắng của hắn ta vô cùng thực lòng, phải chăng....

Mạch Quai sững sốt nghe lời Tiểu Nhân thốt ra, hắn khựng người lại, trợn lớn mắt, bàn tay thon dài khẽ run rẩy. Tiểu Nhân thấy vậy liền cau mày, hành động của hắn là sao, thế nào lại ngạc nhiên như vậy, phải chăng điều cô nói là ... đúng.

- Sao không trả lời tôi? Hay tôi nói trúng tim đen? - Tiểu Nhân cố tình mở ra nụ cười âm hiểm.

- Ừm. Là vậy đấy.

Mạch Quai xoay người, hướng cô gật đầu, Tiểu Nhân vì lời nói không hề do dự và thẳng thắn của hắn liền ngạc nhiên. Thật ra cô chưa bao giờ nhìn thấy bộ dáng nghiêm túc của hắn như bây giờ, vốn dĩ chẳng phải hắn phải to mồm phá rối bọn cô, liên tục nhiều chuyện mà chọc tức cô, suốt ngày chỉ biết có quậy phá thôi sao. Nhiều lúc Tiểu Nhân còn nghĩ rằng Mạch Quai hẳn có cả đời cũng chẳng được cô nàng nào đưa vào lòng. Thế mà giờ đây Tiểu Nhân gần như không thể tin vào mắt mình, không ngờ Mạch Quai hẳn lại thích nam nhân, mà không, nói chính xác hơn phải là một hài tử, mà người kia không phải ai xa lạ chính là Hứa Tinh.

- Tiểu Quai..... cậu... cậu là ... nói thực.... Cơ mà... cậu thì trước giờ có bao giờ nói dối đâu...

Tiểu Nhân trong nháy mắt liền cuống quýt hắn lên, thô bạo đưa tay nắm mạnh lên đầu Mạch Quai, khiến hắn không khỏi đau đớn mà hét toáng lên.

- Này! Cậu điên à!

- Ôi cậu bạn của tôi! Tại sao không nói sớm, xem kìa, mặt đỏ ửng hết cả rồi! Haha ..haha!- Tiểu Nhân đưa tay nhéo lấy đôi má của hân.

- Cậu..... cậu là...không thấy kinh tởm sao? - Mạch Quai kinh ngạc nhìn cô.

- Thế cậu có thấy vậy không? - Cô khoác tay lên cổ hân, gương ánh mắt sát khí hời hân.

- Đương nhiên là không.

- Vậy thì tôi cũng không! Haha!

Tiếng cười lớn của Tiểu Nhân khiến mọi người phải xoay đầu nhú mày nhìn cô. Hoành Thư tự hỏi có phải hay không Tiểu Nhân hôm nay ăn phải gì mà lại điên dại cười lớn thế kia, cô không sợ vì tiếng cười kia có thể làm ai đó sẽ nghe thấy và phát hiện hay sao.

- Tiểu Nhân, có chuyện gì lại vui vậy? - Hoành Thư cùng đàn anh tiến tới hỏi Tiểu Nhân.

- Không có gì... không có gì... phải không tiểu Quai? - Tiểu Nhân xua tay, cố ý đẩy lấy cánh tay Mạch quai như thể không có chuyện gì.

- Đúng... đúng... không có gì đâu... - Mạch Quai đưa tay gỡ đầu.

- Ai tin hai người chứ? Nhìn hai người đáng nghi lắm a..... - Hoành Thư đưa tay đặt lên cằm, cố gắng suy nghĩ gì đó.

- Thôi nào, bây giờ chúng ta cùng đi ăn đi. ... Cơ mà, Hứa Tinh bạn em hôm nay không có tới sao. - La Khởi nhìn qua nhìn lại tìm bóng dáng của Hứa Tinh.

- Tiểu Tinh chắc sẽ không tới, vốn dĩ cậu ấy chăm học như vậy cơ mà. Vả lại, nếu như cậu ấy mà bị phát hiện, baba cậu ấy biết có mà chết. - Tiểu Nhân thở dài.

- Thế thì chúng ta cứ đi đi. - Hoành Thư lắc đầu, hướng La Khởi và các đàn anh khác nói.

- À... mấy đứa cứ đi trước đi. Anh hơi buồn, sẽ đi vệ sinh một lát, anh sẽ theo sau. - La Khởi vờ vịt nói.

- Thế thì bọn em cùng chờ anh!

- A! Không cần! Anh sẽ theo kịp mà. Mấy đứa cứ tới đó kêu món trước đi, dẫu sao hôm nay cũng là anh trả tiền mà, phải không? - La Khởi xua tay, cố gắng không để mọi người nín kéo.

- Vậy bọn em đi trước. Anh Khởi, cẩn thận giáo viên thấy.

- OK! Mấy đứa yên tâm.

La Khởi chờ bọn họ hân rời khỏi trường, nhếch miệng cười nham hiểm. Xem ra hân có cơ hội cùng thiếu niên Hứa Tinh kia “tìm hiểu” nhau rồi. Liền tức khắc, hân chạy một mạch tới dãy nhà dành cho khối năm nhất.

Hứa Tinh sợ hãi bị Gia Trình hung hăng ném trên nền đất, thân thể khẽ run rẩy nhìn nam nhân to lớn. Hân là muốn làm gì y đây, sẽ đánh y sao, thiếu niên hốt hoảng, tại sao lại là bây giờ, y tự trách phải chỉ trước đó không nên nghe lời bọn họ mà trốn tiết, để bây giờ không phải chạm mặt Gia Trình ở đây.

- Anh Trình... làm ơn... tiểu Tinh thực xin lỗi... trước đó đã làm anh sinh khí... tiểu Tinh chỉ cầu anh... tha cho tiểu Tinh... lần sau sẽ không như vậy... - Thiếu niên thống khổ quỳ gối cầu xin, chỉ mong lần này hân đừng làm gì y, y chỉ lo sợ nếu như bị ai đó phát hiện y trốn tiết, lại còn để baba biết được chắc chắn sẽ tức giận và lo lắng, mà y trước đó có thề hứa sẽ không bao giờ để baba phải lo lắng cho y một lần nào nữa.

-

- Gia Trình! Sao anh lại ở đây?

Gia Trình trong nháy mắt liền cảm thấy thiếu niên nhỏ bé kia cầu xin, tâm lãnh như băng cảm thấy có chút kì lạ mà thương xót , nhưng trong chốc lát suy nghĩ ấy ngay lập tức liền biến mất. Hân chờ ngày nay đã lâu, lần này nhất định phải xử phạt y. Vì y mà hân lại chịu hoàn cảnh như bây giờ, phải nghe lời phụ mẫu

mà gương mẫu học hành.... Nhưng bỗng giọng nói từ đằng sau phát tới trông thật quen tai, hẳn khẽ xoay đầu, là Lam Dĩ, ả như thế nào lại xuất hiện ngay lúc này.

- Gì đây? Chẳng phải thằng nhóc bữa trước sao? - Lam Dĩ nhìn thấy cơ thể nhỏ bé kia trông thật quen mắt, liền nhận ra y.

Hứa Tinh khó hiểu nhìn hai người, lại quay đầu quan sát nữ nhân đứng bên cạnh Gia Trình. Ả tại sao lại biết y, lại còn trưng bản mặt vô cùng chán ghét nhìn y, nhưng nói thế nào thì y cũng thâm thở nhẹ trong lòng, sự xuất hiện của nữ nhân kia có phải hay không sẽ thoát nạn cho y.

- Không phải chuyện của cô. - Gia Trình lạnh lùng tránh né, không thèm đếm xỉa gì đến Lam Dĩ.

- Anh! Hảo, thế thì tôi sẽ đi khai báo cho nhà trường biết, anh giữa ban ngày ban mặt đi tìm học sinh năm nhất để gây gỗ.

Hứa Tinh nghe đến đây thì giật bắn người, nữ nhân kia sẽ nói cho nhà trường sao. Gia Trình phẫn nộ nhìn ả, hẳn hướng ả với ánh mắt sát khí.

- Cô muốn làm gì thì làm.

- Anh dám.....

Thiếu niên từ nãy đến giờ không hề lên tiếng, nhưng trong lòng lại vô cùng lo sợ, không dám nhúc nhích mà ngồi im trên mặt đất. Y sợ rằng nếu một cử động nhỏ nhoi của y thôi, có phải hay không Gia Trình hẳn sẽ sinh khí mà đánh y.

- Tiểu Tinh!

Hứa Tinh nghe thấy ai đó gọi tên mình, đầu bắt giác ngó tới ngó lui tìm thanh âm. Từ xa xa xuất hiện bóng dáng của nam nhân, thiếu niên khẽ nheo mắt, là La Khởi, hẳn làm gì ở đây, lại còn gọi tên y một cách thân mật như vậy.

- Tiểu Tinh, sao em lại ngồi đây.. A! Anh Trình cũng ở đây sao?

La Khởi sau khi giả vờ đi vệ sinh thì liền chạy lên lớp Hứa Tinh tìm y, nhưng tìm mãi vẫn không hề thấy bóng dáng của thiếu niên. Hành động lén la lút của hắn không khỏi khiến cho vị giáo viên đang giảng bài trong lớp phải hiểu kì mà bảo hắn không được qua lại bên năm nhất giữa giờ học. Hắn chỉ ngượng ngùng gật đầu rồi thất vọng ly khai. Đến khi đi khắp cả trường học thì mới thấy y nằm bệt ở gần khu nhà thể thao đã bị bỏ hoang, mà vốn dĩ trước đây không hề có người nào qua lại.

Gia Trình nhìn thấy La Khởi thì khẽ cau mày, chuyện gì xảy ra vậy, như thế nào hôm nay hắn mới có cơ hội gặp lại Hứa Tinh y mà bao nhân vật đã xuất hiện rồi.

- Tiểu Tinh, em ngồi đây làm gì. Giáo viên đang đi tìm em khắp nơi đấy!. - La Khởi đến bên đỡ Hứa Tinh dậy, phủi đất trên quần áo y.

- Anh... là nói thực ...- Hứa Tinh sững sốt, điều y lo sợ rốt cuộc cũng xảy ra rồi sao.

- Đúng a! Còn không mau về lớp!

La Khởi cầm lấy tay y kéo đi, thiếu niên ngơ ngác quay đầu đưa mắt khẽ nhìn Gia Trình rồi cúi đầu mặc cho La Khởi tự ý dẫn y đi.

Gia Trình ngẫm lại vẫn thấy có gì không đúng, định rời khỏi thì bị Lam Dĩ gắt gao nắm chặt cánh tay hắn.

- Anh đi đâu? Theo đuôi thằng nhóc đó sao!

- Cô cứ phải xen vào chuyện của tôi sao? - Gia Trình hung hăng gạt tay Lam Dĩ xuống rồi xoay người ly khai, chốc lát hắn như nhớ ra điều gì, liền quay lại kéo lấy cổ tay Lam Dĩ vào khu nhà thể thao bị bỏ hoang gần đó. Hắn không nói lời nào, chỉ lạnh lùng tự ý cởi bỏ sạch quần áo của Lam Dĩ, cùng ả mây mưa không ngừng.

La Khởi đưa Hứa Tinh được nửa đường thì dừng lại, quay đầu xem thử có ai đi theo sau không, phát hiện đằng sau chỉ có cây cổ thụ bao năm vẫn ở đó, liền thở phào nhẹ nhõm.

- Anh bảo giáo viên đang tìm em kia mà.... Vậy sao - Hứa Tinh khó hiểu nhìn La Khởi.
- Anh chỉ đáng nói dối thôi. Em xem, nếu không nhờ anh, có lẽ bây giờ em bị Gia Trình hấn “xử” đến như nào rồi. - La Khởi hướng y gương cười.
- A! Ra là vậy.... Tiểu Tinh cảm ơn anh lắm... thực cảm ơn anh.... - Thiếu niên không ngừng cúi đầu tạ ơn.
- Không có gì! Chúng ta quen nhau mà!
- A... Cái đó... tên của anh... - Hứa Tinh xấu hổ cúi đầu.
- Như thế nào lại quên tên anh nhanh như vậy a! Hảo thất vọng ... - La Khởi lộ vẻ mặt thất vọng, hai người chỉ mới biết nhau, y sao có thể quên hấn nhanh vậy được, chẳng nhẽ hấn một chút cũng không thể nằm trong lòng y.
- Đối... thực xin lỗi.. - Thiếu niên càng xấu hổ, mạnh mẽ cúi đầu.
- Thôi quên đi, anh là La Khởi. Nhớ anh thật kĩ, người hôm nay đã cứu em đó nha. - La Khởi tỏ vẻ thân thiết với Hứa Tinh, xoa đầu y. Thiếu niên chỉ khẽ né tránh bàn tay ấy, lễ phép gật đầu.
- Các bạn đang chờ em đấy, chúng ta cũng mau đến đó nhanh.
- Ô... nhưng mà.... - Y do dự.
- Còn không mau đi, đứng đây lâu không chừng sẽ bị phát hiện cho đấy!
- Ân....

Hứa Tinh bất đắc dĩ phải đi theo La Khởi, dù sao y đã lỡ bỏ tiết rồi thì đành phải vậy thôi.

Hoành Thư và mọi người chờ một hồi lâu bấy giờ mới thấy bóng dáng của La Khởi, lại còn sau đó còn có Hứa Tinh bên cạnh hấn. Mạch Quai thấy cảnh tượng kia không khỏi phẫn nộ, tại sao hai người bọn họ lại đi cùng nhau, chẳng phải La Khởi chỉ đi vệ sinh thôi sao, hấn còn tưởng rằng Hứa Tinh vì bài vở mà không đến chứ. Ai ngờ được bọn họ lại tới đây cùng lúc như vậy.

- Tiểu Tinh! Mình còn tưởng cậu chỉ biết đến học hành, quên mất bọn này luôn rồi chứ. - Hoành Thư chạy tới kéo lấy bàn tay nhỏ gầy của Hứa Tinh.
- Mình.....
- A! Anh là vô tình gặp được em ấy ở sau trường nên mới cùng em ấy đến đây luôn. - Hứa Tinh đang ngập ngừng không biết nên giải thích như thế nào, y không thể kể cho bọn họ chuyện y gặp Gia Trình lúc đó được, sợ rằng bọn họ sẽ lo lắng cho y. Nhưng ngay tức khắc liền có La Khởi nói giúp, y không khỏi an tâm.
- Ra là vậy. Nào mọi người, mau đến đây ăn thôi. - Hoành Thư gật đầu biết rõ được đầu đuôi sự việc.
- Hảo.

La Khởi đưa tay ôm lấy eo Hứa Tinh dẫn y đến ngồi ghế. Hành động kì quặc của hấn khiến cho Mạch Quai từ nãy đến giờ luôn theo dõi sát khí, gã La Khởi kia hấn rốt cuộc là muốn làm gì, Mạch Quai nhìn qua đã thừa biết hấn ta cố ý tiếp cận thân thiết với y, mà thiếu niên kia lại hồn nhiên chỉ biết mỉm cười hướng La Khởi không ngừng cảm ơn.

- Sao rồi? Ghen phải không? - Tiểu Nhân từ nãy đến giờ quan sát Mạch Quai, mọi vẻ mặt của hấn đều thu vào mắt cô.
- Nói nhảm gì đó.
- Còn chối! Tôi đây biết tất nhá. Đừng qua được con mắt đại bàng của tôi. - Tiểu Nhân cười âm hiểm.
- Cậu nhiều chuyện thật. - Mạch Quai không thèm để ý đến cô, đi tới bên ghế ngồi, đôi mắt vẫn không ngừng quan sát từng cử chỉ của La Khởi.
- Mọi người, tối nay chúng ta đến Diamond đi. - Hạ đưa xuống chén, La Khởi hấn hử.
- Anh Khởi, chúng ta chưa có đủ tuổi, vả lại bọn này chấy túi rồi a. - Tiểu Nhân ủy khuất lên tiếng.

- Không sao. Không sao. Anh có người bạn làm ở Diamond, anh thường xuyên đến đó lắm. Còn nữa, tối nay cứ để anh lo, bọn em chỉ việc xả láng mà giải trí.
 - Thiết chứ! Woa! Anh Khởi, dạo này anh giàu ghê ha. Nếu vậy, bọn em không khách sao đâu a. Tiểu Tinh này, tối nay cùng bọn này đi chứ. - Hoàn Thư khoái chí, hôm nay cô và mọi người quả thật hảo may mắn, mà tất thấy đều nhờ La Khởi hết đi.
 - Baba mình sẽ không đồng ý..... Mình còn phải làm bài tập nữa, hôm nay mình đã bỏ tiết nhiều lắm rồi..... - Hứa Tinh cúi đầu nhỏ giọng nói.
 - Cậu chỉ biết có học với hành... rảnh rồi dành thời gian cùng bọn này được không? - Hoàn Thư thất vọng khuyên vãn y.
 - Các cậu đi một mình đi. Gia đình tiểu Tinh rất nghiêm khắc, cậu ấy cũng là học sinh gương mẫu của lớp, hôm nay nghỉ tiết học chỉ vì bọn mình là đủ rồi. Cứ để cậu ấy về nhà. - Mạch Quai đứng ra nói thay, Hứa Tinh không khỏi thở phào nhẹ nhõm.
 - Tiểu Tinh, đi cùng bọn anh. Không lẽ em quên mất anh đã giúp em sao, phải nể mặt anh chứ. - La Khởi đột nhiên đưa tay nắm lấy bờ vai nhỏ gầy của thiếu niên, cố gắng lôi kéo y.
 - nhưng mà tiểu Tinh
 - Làm ơn. Tiểu Tinh... - Tiểu Nhân lộ bản mặt nũng nịu nhìn y, thiếu niên liên tục bị mọi người làm khó, bản thân lại không nỡ từ chối, y cũng nhớ rằng Hứa Biên đã từng khuyên y nên thả lỏng cơ thể một chút, không nên chú tâm vào học hành nhiều quá. Nếu là như vậy, có phải hay không y nên đồng ý bọn họ. Hứa Tinh sau một hồi do dự, bất đắc dĩ gật đầu.
 - Hay quá! Vậy thì hẹn mấy đứa tối nay 8 giờ gặp nhau ở Diamond.
 - Ok anh.
 - Tiểu Tinh này, tối nay anh tới nhà đón em nhé. - La Khởi nói.
 - A! Cái đó... là không cần.... tiểu Tinh không muốn phiền anh Khởi.... - Thiếu niên kịch liệt xua tay, y không muốn La Khởi phải nhặt công vì y.
 - Không sao. Anh không thấy phiền gì hết. Vả lại, baba em không phải rất nghiêm khắc hay sao. Nếu như baba của em biết được em đến Diamond, phải chăng sẽ thực sinh khí đi.
 - Đúng đó tiểu Tinh. Anh Khởi hảo tốt, cậu đừng phụ tấm lòng anh ấy chứ, có phải không ... Mạch Quai? - Tiểu Nhân gian xảo hướng Mạch Quai đá lông nheo, cô đây là muốn chọc tức hấn đây mà.
 - Vậy phiền đến anh rồi.... - Hứa Tinh lúng túng trả lời. Thực sự thì bản thân y cũng không hề hay biết bọn họ sẽ đến là nơi nào, bất quá y biết rằng mình vốn dĩ trước giờ chỉ biết đến học và học, nên khả năng hiểu biết về đời sống bên ngoài cũng chẳng nhiều ít gì mấy. Mà bọn họ lại thừa biết những thứ ấy hơn Hứa Tinh, nên y cũng chỉ ngây thơ nghe theo.
- =====
- Hứa Tinh lo lắng đi lại trước cửa thư phòng, y nên nói cho baba như thế nào đây, anh sẽ cho phép y chứ. Thiếu niên không biết phải làm thế nào, Hứa Biên đột ngột mở cửa, nhú mày nhìn y hỏi.
- Tiểu Tinh, con đứng đây làm gì? Có chuyện gì sao?
 - A..... Là.....
 - Chuyện gì?
 - Cái kia.... có thể hay không.... baba cho phép tiểu Tinh đi chơi cùng các bạn..... - Theo thói quen, thiếu niên thấp đầu xuống.
 - Đương nhiên là được. Baba rất vui vì con đã chịu gác việc học sang một bên. Thỉnh thoảng nên như vậy mới đúng... Vậy, các bạn hẹn tiểu Tinh là khi nào? - Hứa Biên hạnh phúc quỳ gối xoa đầu y.
 - Là.... tám giờ tối nay ạ.....

- Nếu vậy là hơn 1 tiếng nữa rồi. Địa điểm ở đâu, baba sẽ đưa con đến. - Hứa Tinh cảm thấy y bây giờ thực có lỗi đi. Nguyên do là Hứa Biên không hề hay biết y sáng nay đã to gan cúp tiết, lại còn tại đây xin phép anh cho đi chơi cùng bạn bè. Mà anh không những không cự tuyệt, còn vui mừng cho phép y. Hứa Tinh nhìn thấy gương mặt hạnh phúc kia của anh, không khỏi khó chịu trong lòng, bất quá đành chịu đựng cho qua.

- A! Baba không cần.... Tiểu Tinh... bạn sẽ đến đưa tiểu Tinh đi.

- Vậy sao? Thế chúng con đi chơi ở đâu? - Hứa Biên gật đầu, sau lại hỏi Hứa Tinh.

- A! Tiểu Tinh

- Ding! Ding! Ding!

Hứa Tinh đang do dự không biết phải nói ra sao, thực sự thì y cũng không hề hay biết y sẽ cùng bọn họ đi đến nơi gọi là Diamond gì đó là nơi nào. Cũng may là tiếng điện thoại của Hứa Biên đột nhiên vang lên.

- Alo! - Hứa Biên đứng dậy bắt máy.

- Tổng giám đốc! Hai ngày nữa ông Brown sẽ đến đây! - Bên đầu dây là thư ký Tôn.

- Không phải là một tuần nữa ông ấy sẽ đến sao? - Hứa Biên dường như vô cùng có chút lo lắng nhưng lại không hề biểu lộ ra mặt.

- Tôi cũng không rõ. Ban nãy ông ấy vừa gọi báo rằng ông ấy đang bay đến đây. Bản báo cáo và dự thảo, còn bữa tiệc chào mừng ông Brown chúng ta còn chưa chuẩn bị xong, phải làm sao đây tổng giám đốc.

- Hảo, thời gian rất gấp rút. Bây giờ tôi sẽ đến đó ngay, nói với trưởng phòng Trương kêu nhân viên chuẩn bị bữa tiệc. Còn dự thảo cứ để tôi sắp xếp.

- Vâng. Tổng Giám Đốc.

Hứa Biên tắt máy, ôn nhu căn dặn Hứa Tinh.

- Baba có việc gấp, phải đến công ty ngay. Tiểu Tinh cứ việc đi chơi thỏa thích, nhưng nhớ là phải đi sớm về sớm, không được chơi khuya, có được không?

- Vâng baba..... - Hứa Tinh vô cùng cảm động, gật đầu nghe lời.

- Hảo, baba đi đây.

- A..... Cái kia... Tiểu Tinh... thực cảm ơn baba lắm.... - Thiếu niên muốn mở miệng nói lời xin lỗi, nhưng khi nhìn thấy gương mặt của Hứa Biên, lại không thể nào thốt ra được.

- Ừm. Tiểu Tinh đi chơi vui vẻ, baba phải đi ngay đây. Tạm biệt con! - Hứa Biên xoay lưng rời đi, thiếu niên đối mặt với bờ lưng rộng của anh không khỏi muốn chạy tới ôm chầm lấy mà ngần ngại nói xin lỗi anh, y đã làm anh thất vọng rồi, bản thân y thật đáng trách. Nhưng y cũng không thể cự tuyệt bạn bè, bởi lẽ từ đó đến giờ y chưa lần nào cùng họ chơi đùa, y chỉ luôn nghĩ đến học hành.

Hứa Tinh tiếc nuối nhìn Hứa Biên lái xe đi khỏi, mới quay về phòng tắm rửa thay y phục. Cho đến khi La Khởi đã đứng dưới lầu chờ y, cảm giác lo sợ đột nhiên lại dấy lên.

HẾT CHƯƠNG 11

12. Chương 12

Trong đại sảnh tiếng nhạc du dương của đàn vĩ cầm, xung quanh được trang trí bởi những cành hồng đỏ vàng, cây xanh,.... Dòng người tới lui tấp nập nhưng không hề nhốn nháo, phía dưới đại sảnh là hàng trăm bàn ghế được trang bị vô cùng công phu và đẹp mắt, mà ở đó lại có rất nhiều nam nhân, bên cạnh là những

nữ nhân được chải chuốt trong y phục theo phong cách Trung cổ. Mọi người cảm thấy nơi này vô cùng đặc sắc, trang hoàng không giống những chốn tráng lệ xa xỉ khác.

- Woa! Anh Khởi! Em không ngờ Diamond lại phong cách cổ như vậy a. Hảo tuyệt mỹ a~. - Mọi người ai cũng trầm trồ khen ngợi, đặc biệt là Tiểu Nhân và Hoành Thư là nữ nhân chưa bao giờ được đến nơi như thế này lại càng phấn khích hơn.

-Nói cho hai đứa biết, ở đây chỉ được cho nam nhân vào thôi, tuy nhiên nhờ có anh mà bọn em mới vinh hạnh vào được đây. Xem ra phải biết ơn anh a~. - La Khởi giọng điệu đùa cợt.

-Vâng! Vâng! Cảm tạ, cảm tạ sư huynh nhiều lắm! - Hoành Thư và Tiểu Nhân chấp tay cung kính nói lời cảm ơn.

-Haha! Anh đùa thôi! A, anh đã đặt phòng rồi, mấy đứa đi theo anh..... Tiểu Tinh! Em còn đứng đó làm gì? - Hứa Tinh từ nãy đến giờ không ngừng ngắc ngía chốn mỹ lệ này, quên mất cả bản thân đang đi cùng ai.

-A! Đói.....Thực xin lỗi..... - Hứa Tinh giật mình tiến tới, xấu hổ cúi đầu.

-Mau đi thôi!

La Khởi đột nhiên vươn tay nắm lấy tay Hứa Tinh, thiếu niên giật thót định tránh né nhưng lại bị hấn gắt gao nắm chặt dẫn đi. Mạch Quai từ đầu đến cuối vẫn luôn quan sát từng cử chỉ của La Khởi, gương mặt không khỏi đỏ bừng sát khí, bàn tay lại kịch liệt nắm thành quyền, La Khởi hẳn là muốn làm gì y, không nhẽ hẳn muốn cùng y một chỗ sao. Mạch Quai hẳn tuyệt không thể để chuyện này dễ dàng xảy ra, ngay tức khắc liền vọt tới giành lấy Hứa Tinh khỏi vòng tay La Khởi. Mọi người ai nấy cũng ngạc nhiên nhìn Mạch Quai, Hứa Tinh cũng sửng sốt trước hành động của hắn.

- Xin lỗi! Tiểu Tinh không quen đi chung với người lạ như anh đâu. Hơn nữa, đây là lần đầu cậu ấy tới những nơi như thế này, thỉnh anh thận trọng một chút. - Mạch Quai thẳng thắn tuyên bố trước mặt La Khởi, một bên vẫn mạnh mẽ cầm lấy bàn tay nhỏ gầy của Hứa Tinh.

- Đây Mạch Quai, hôm nay cậu bị sao vậy. Đột nhiên nói vậy với đàn anh là sao? - Hoành Thư có chút khó chịu, cái tên Mạch Quai này không có lần nào là không gây chuyện, cô thật sự bó tay với hắn ta.

-A! Không sao, không sao. Hảo, chúng ta đi tiếp thôi. - La Khởi hướng Hoành Thư và Mạch Quai gương cười, sau lại xoay người bước đi lộ ra bản mặt vô cùng khó coi, hẳn nghĩ Mạch Quai là muốn chọc tức hắn đây, thực là muốn Mạch Quai ngay lập tức biến khuất khỏi nơi này cho xong, nhưng lại muốn lấy lòng tiểu hài tử kia, bản thân cần phải biết kiềm chế và tạo ấn tượng cho y, không nên vì chuyện nhỏ nhặt mà sinh khí.

Hứa Tinh lại cảm thấy không khí có chút căng thẳng, chỉ vì y mà Mạch Quai phải nói những lời khó nghe với đàn anh, theo thói quen lại cúi đầu tự trách bản thân, y tự thâm nhủ bản thân phải chú ý hơn nữa mới được.

Ngược lại, từ nãy đến giờ Tiểu Nhân lại thập phần cảm thấy rất phấn khích, cô nghĩ phải chăng cuộc chiến tranh giành đã sớm bắt đầu rồi, không chừng cả tối nay sẽ có nhiều điều thú vị xảy ra đây.

La Khởi mở ra một căn phòng tối om, chốc lát hắn với tay bật công tắc, ánh đèn nê ông tỏa khắp căn phòng rộng lớn. Căn phòng với cách trang trí theo phong cách Vampire, bộ sa lông đặt giữa căn phòng tất cả đều phủ lớp vải mềm mịn những đường chỉ hình ma cà rồng. Góc bên phải căn phòng là phòng vệ sinh, góc bên trái đặt một chiếc giường mini vòm cung, tất thấy mọi thứ trong căn phòng này không tài nào chèn vào đâu, hảo tuyệt mỹ. Hoành Thư và Tiểu Nhân không khỏi phấn khích mà la hét om sòm, thán nhiên một mạch chạy tới bên chiếc giường, hung hăng thả chiếc giày cao gót, nhảy vọt lên giường nhún nhảy trông rất sung sướng.

- Hai cô nương! Hai cô có biết ý tứ không? Đây không phải nơi để vui đùa đâu a..... Đúng là đàn bà! - Mạch Quai khó ưa lên tiếng.

-Này cái tên chết tiệt kia, ai mượn cậu nói. Anh Khởi~..... - Hoành Thư một phát nhảy “bịch” xuống giường, hướng La Khởi giọng điệu nũng nịu.

- Anh thấy Mạch Quai nói đúng đấy. Dù sao ở đây cũng không phải anh làm chủ, hai em nên trật tự một chút. Không chừng lát nữa có người tới đuổi bọn em về, anh không có chịu trách nhiệm đâu a. - La Khởi nhún vai, bắt đầu dĩ nói.

- Hừ! Nể mặt anh Khởi. Chứ không tôi đã ném cậu ra khỏi đây rồi. - Hoành Thư bĩu môi lên tiếng.

- Cậu.....

- Hai người thôi đi, đúng thật trẻ con! Nhìn xem, tiểu Tinh từ nãy đến giờ có nháo như các cậu không? Lo mà học tập cậu ấy đi. - Tiểu Nhân chán nản cái tên Mạch Quai kia, miệng thì cứ nói thích Hứa Tinh, luôn sợ kẻ khác chiếm độc y, mà bản thân hắn lại không bao giờ chứng chặc hơn, thế này thì sao mà Hứa Tinh y để mắt đến hắn đây. Nếu như không phải hắn là bạn cô, cô đã sớm giúp La Khởi hợp với Hứa Tinh y một chỗ rồi.

Mọi người chán nản nhìn hai người bọn họ, suốt ngày không ngừng cãi nhau. Chốc sau Mạch Quai cũng không muốn đếm xỉa gì đến Hoành Thư, bản thân chỉ luôn chú ý đến Hứa Tinh, tránh để cho tên La Khởi kia bất cứ lúc nào có thể tiếp cận thân mật với y.

Mọi người náo nức cùng nhau nói chuyện phiếm, cùng nhau uống rượu bia, thậm chí Hoành Thư và Tiểu Nhân lại còn hùng hổ mời mọc các đàn anh lên nhảy múa. Duy nhất chỉ Hứa Tinh lại không quen với không khí nơi đây, trong lòng có chút lo sợ muốn về nhà. Bởi y chưa bao giờ đi chơi đêm như vậy, mà thời gian lại không còn sớm. Trong lòng y luôn nghĩ rằng có phải hay không baba đang đợi y ở nhà. Đợi đến khi mọi người đã say nhèm mệt mỏi, thiếu niên lên lút rời khỏi chỗ ngồi, khẽ đóng cửa rồi ra ngoài.

La Khởi từ lúc vào phòng vẫn luôn để ý đến Hứa Tinh, thâm tâm không ngừng suy nghĩ làm thế nào để Mạch Quai không bám víu y nữa. Cho đến khi vui chơi cùng mọi người không ngừng, mới mệt mỏi nằm bệt trên sôpha nghỉ ngơi thì lại thấy bóng dáng nhỏ bé của thiếu niên rời đi. Hắn khẽ nhíu mày, y là muốn đi đâu, hắn một lượt quan sát mọi người đã say nhèm, yên tâm đóng cửa ly khai.

Dãy hành lang vừa tối vừa dài không một bóng nhân viên, phòng ốc phải gần như cả trăm căn, mà nơi gọi là Diamond này lại vô cùng rộng lớn đi, khiến Hứa Tinh không tài nào tìm được lối ra. Y bắt đầu dĩ vào từng căn phòng để tìm nhân viên giúp đỡ, nhưng phòng nào cũng đóng kín cửa từ bên trong. Đi thêm vài bước, thiếu niên nhận ra phía trước có căn phòng mở hé cửa, lại còn khe khẽ nghe vài thanh âm của người. Y như nhẹ nhõm trong lòng, vậy là y có thể tìm người giúp rồi. Thế nhưng y càng tiến gần thanh âm đó lại có chút kì lạ đi.

- Ngõ.... Aaaaa... nhẹ một chút..... không..... đừng..... nhẹ một chút

Hứa Tinh bị thanh âm kỳ kỳ quái quái kia thu hút, không tự chủ hướng khoảng cách kia đi đến. Khoảng cách càng tới gần bên trong thanh âm càng nghe rõ ràng.

Giờ phút này, cách một khoảng cách cửa, đột nhiên nghe tiếng va chạm thân thể “Ba ba” vang lên. Hứa Tinh đưa tay mở nhẹ cánh cửa kia một chút, đối diện cảnh sắc bên trong cả kinh đến nỗi mắt miệng đều không thể khép lại, chỉ nhìn thấy một vị nam nhân cường tráng quần áo không chỉnh tề hung hăng đặt một vị nam tử thanh nhã trần như nhộng ở dưới, hung khí của hạ thân mãnh liệt đưa đẩy bên trong hậu huyệt của vị nam tử, mà nam tử kia đôi chân trắng thật dài lại đang gắt gao quấn quanh trên người nam nhân cường tráng kia...

Hứa Tinh kinh hoàng không thốt lên lời. Cái kia..... là.... tại sao nam nhân lại cùng nam nhân..... mà họ tại sao lại làm ở đây được chứ.... Thiếu niên mặt tái mét ngã khụy xuống nền đất, móng bắt giắc lui về phía sau. Y hiện giờ rất muốn nhấc chân chạy thật nhanh thật xa, nhưng một chút cử động cũng không thể.

- Tiểu Tinh! Em là muốn đi đâu? Sao lại ngồi đây? - La Khởi bỗng nhiên xuất hiện, nhìn thấy bộ dạng hốt hoảng của Hứa Tinh, không khỏi cau mày hướng nhìn cánh cửa phòng trước mắt. Hắn khẽ nhìn vào căn phòng kia, thấy hai vị nam nhân đang kịch liệt làm tình. Hắn bất giác cong khóe miệng, Hứa Tinh y vì thấy cảnh tượng kia mà hốt hoảng đến như vậy sao, thật đúng là con nai nhỏ thuần khiết như nước.

- Tiểu Tinh! Em đã đi đâu, anh tìm em này giờ.

- Anh Khởi.... Tiểu Tinh anh có thể hay không đưa tiểu Tinh về nhà, đã không còn sớm nữa. Baba nhất định đang chờ em

- Sao phải vội? Bạn bè em còn ở đây mà.

- Nhưng.....

- Mau về phòng thôi! Bạn em đang chờ em đấy. - La Khởi nắm lấy bàn tay Hứa Tinh, kéo y đi.

Hứa Tinh y thật sự là không hề muốn ở lại đây một phút nào, tình cảnh mới này đã dọa sợ y chết khiếp rồi, y nên về nhà ngay mới được. Thiếu niên khẽ né tránh bàn tay của La Khởi, cúi đầu xin lỗi rồi định quay lưng rời đi. Nếu như La Khởi không muốn giúp y, y cũng có thể tự mình về lấy.

Thế nhưng Hứa Tinh chưa đi được nửa bước, đã có bàn tay to lớn chụp lấy, y kịch liệt dấy giụa. Bất quá cơ thể nhỏ bé của thiếu niên không thể so với cơ thể cường tráng kia.

Nam nhân to lớn một phát kéo Hứa Tinh vào một căn phòng gần đó. Thiếu niên sợ hãi, nước mắt rớt cuộc rơi xuống, dùng sức thoát khỏi nam nhân kia. Thế nhưng y lại càng kinh hoảng hơn, nam nhân trước mắt nguyên lai không phải ai khác chính là La Khởi. La Khởi đưa tay tắt công tắc, căn phòng lúc này chỉ còn mỗi bóng đèn cam mờ ảo, tạo cho căn phòng thêm vẻ sắc êm dịu. La Khởi đẩy mạnh Hứa Tinh vào tường, thiếu niên sợ hãi muốn tránh khỏi, lại bị lực đạo của hắn khống chế không cho y có chỗ nào để thoát.

- Tiểu Tinh! Anh để ý em từ rất lâu rồi. Anh rất thích em, em có thể cùng anh một chỗ được không? - La Khởi ghé sát tai Hứa Tinh, hơi thở nóng hổi hả vào người y.

- Anh Khởi..... nhưng.... tiểu Tinh là nam.... không thể..... - Hứa Tinh một bên kinh hoảng nhìn La Khởi, một bên đưa tay lên lút dùng lực đẩy hắn ra.

- Thế thì đã sao? Ban này em cũng có thấy hai người kia rồi, bọn họ là nam nhân vẫn làm tình đó thôi.

- Cái kia.... đối... thực xin lỗi.... tiểu Tinh không thể..... thỉnh anh.... làm ơn.... để Tiểu Tinh đi.... - Thiếu niên tự ti cúi đầu, thanh âm có chút run rẩy sợ hãi.

- Chẳng nhẽ.... Anh đối xử tốt với em như vậy, em lại nỡ cự tuyệt anh sao? - La Khởi tựa hồ như rất tức giận, phần nộ nói.

- Dạ không.... tiểu Tinh không có..... Tiểu Tinh thực rất biết ơn anh... Tiểu Tinh tuyệt sẽ không quên..... - Thiếu niên như lần đầu tiên nhận thấy La Khởi tức giận như vậy, thanh âm nhỏ nhẹ không ngừng giải thích.

- Thế tại sao cự tuyệt? - La Khởi thanh âm lạnh lùng, đôi mắt đỏ ửng sát khí.

- Tiểu Tinh.... Cái đó..... thực sự không thể.... thực xin lỗi anh..... - Hứa Tinh bàn tay run rẩy nắm chặt góc áo, sợ đến mức không dám ngẩng đầu, chỉ cúi xuống nhìn bàn chân mình.

- Hừ....

La Khởi đưa ánh mắt hung hiểm từ trên cao nhìn xuống làm Hứa Tinh cảm thấy rất tự ti. Thế nhưng mãi không thấy y trả lời, hắn đột nhiên vung tay chế trụ chiếc cằm nhỏ gầy của y, bắt y phải ngẩng cao đầu đối mặt với hắn. Thiếu niên sợ đến mặt mũi trắng bệch, y đã làm cho La Khởi hắn tức giận rồi sao, nhưng là lần đầu tiên hắn lại sinh khí đến như vậy, trông thật đáng sợ chẳng khác người nào đó.... là Khuất Gia Trình. Phải, bây giờ La Khởi chẳng khác gì Gia Trình, ánh mắt hung ác như muốn ăn tươi nuốt sống y.

- Đối... thực xin lỗi anh.... Tiểu Tinh.... làm ơn..... đau.. - Khí lực của hắn càng tăng thêm, thiếu niên liền cảm thấy đau muốn rớt cả hàm, nước mắt một lần nữa rơi xuống.

La Khởi trầm mặc không nói gì, một khắc bóp chặt cánh tay gầy gò của Hứa Tinh kéo đến bên giường, hắn ném y xuống. Thiếu niên sợ hãi muốn trốn thoát, hắn lại gắt gao nắm chặt cổ chân y, đem y đặt dưới thân. Hứa Tinh hoảng sợ yếu ớt giãy dụa.

- Anh Khởi..... đừng mà..... đừng như vậy.....

La Khởi không quan tâm Hứa Tinh đang đặt dưới thân cầu xin, hắn nắm chặt quần áo của y, mạnh mẽ xé, trong phút chốc Hứa Tinh hoảng sợ căng mắt to, quần áo Hứa Tinh trong tay La Khởi lập tức biến thành miếng vải rách.

- Không được....làm ơn đừng mà..... - Hứa Tinh kịch liệt lấy tay che hạ thân, lại bị La Khởi hung hăng lấy dây thắt lưng vặn ngược hai tay ra sau lưng trói chặt.

Phút chốc thân thể thiếu niên lỏa lồ trước mắt La Khởi. Làn da trắng mịn màng không tì vết, nụ hoa hồng nhạt trước ngực vô cùng quyến rũ, cơ thể tuy nhỏ gầy nhưng lại không hề thấy trơ xương, từ đầu đến cuối đều trắng nõn, có khi hấp dẫn hơn cả cơ thể của nữ nhân. La Khởi sau một hồi ngắm nhìn cơ thể kia, chiếc lưỡi bắt giắc liếm khước miệng, hần nuốt nước bọt, chậm rãi đưa tay sờ nắn cơ thể tuyệt mỹ.

- Anh Khởi.... cầu van anh..... đừng như vậy.... làm ơn thả tiểu Tinh đi mà.... - Hứa Tinh thống khổ nhìn nam nhân đang thần nhiên sờ mó cơ thể của y, nước mắt đầm đìa, không ngừng van xin.

- Đúng là tuyệt mỹ.... hảo tuyệt mỹ.... Chẳng khác gì nữ nhân a.

La Khởi như bị cuốn hút bởi cơ thể của thiếu niên, miệng liên tục tấm tắc khen ngợi, bàn tay vẫn như cũ chạm vào y. Cơ thể hần như bị lửa đốt, chốc lát phân thân liền dựng đứng căng cứng đầy quần, hần để mặc cho Hứa Tinh không ngừng khóc lóc van xin, hung hăng đem gỡ bỏ quần lót của Hứa Tinh, y hốt hoảng giãy dụa. Không được, hần nhất định sẽ thấy, sẽ thấy nó.

- Tiểu Tinh! Đây là cái gì a.....- La Khởi nghi hoặc nhìn hạ thể, Hứa Tinh nghe rõ ràng âm thanh hần hô hấp, vẻ mặt hần kỳ quái hòa lẫn kinh ngạc, thiếu niên lúc này thập phần hoảng sợ, hãi hùng nhìn hần.

- Đừng mà..... van cầu anh.... đừng nhìn.....

- Haha! Haha! Đây chẳng khác nào nữ nhân bị biến dạng cơ thể, ngay cả thứ của nam nhân lại nhỏ bé như vậy a, nếu vậy sao mà thao nổi nữ nhân, mà không, có khi còn không thể nhét vô chỗ đó nữa a. - La Khởi tàn nhẫn mở miệng trêu đùa Hứa Tinh, thiếu niên ban đầu sợ hãi, bây giờ lại đưa ánh mắt tự ti nhìn hần, hần có phải hay không cảm thấy ghê tởm rồi. Nước mắt thống khổ dâng trào, Hứa Tinh bây giờ chỉ muốn chết đi cho xong.

- Đôi chân thật thon gọn mịn màng, da lại căng mềm như nữ nhân. Tiểu Tinh, em chính thực là một nữ hài tử đi. - La Khởi liên tục trêu đùa cơ thể thiếu niên.

- Van cầu anh.... để Tiểu Tinh về nhà đi mà.... Tiểu Tinh.. thực xin lỗi đã cự tuyệt anh.... làm ơn.... đừng đối Tiểu Tinh như vậy cầu anh..... hức...

La Khởi cảm thấy cơ thể bên dưới không ngừng khóc lóc van xin kia vô cùng phiền phức đi, hần một phen đem quần áo đã xé rách của Hứa Tinh, vo thành khối, nhét vào miệng y, nhất thời thiếu niên chỉ có thể kêu ra thanh âm “ngô... ngô” nức nở.

La Khởi như không muốn hao phí thời gian, hần nhảy xuống giường, vội vã cởi sạch quần áo, ngay cả chiếc quần lót trên người hần cũng đem cởi nốt, phân thân cứng rắn lập tức nhảy ra, hình dạng của nó dữ tợn thon dài, dựng đứng thẳng tắp trước mắt Hứa Tinh.

Hứa Tinh hốt hoảng nhìn hạ thể to lớn gấp hai ba lần của y, sợ hãi cố gắng đưa cơ thể lui về trong góc. La Khởi sau khi cởi bỏ y phục, trần như nhộng trước mặt Hứa Tinh, ngay tức khắc nhảy chồm lên giường, đem Hứa Tinh đặt dưới thân, gát gao mở rộng hai chân thon gầy gò của y. Hứa Tinh thống khổ nức nở, nước mắt đầm đìa đến ướt đầm cả giường. Y cả kinh nhìn nam nhân tràn ngập dục vọng, nghĩ muốn tránh xa hần càng nhanh càng tốt, liền kịch liệt giãy dụa, đôi chân đột nhiên đạp lấy La Khởi, hần ngã xuống giường. Thiếu niên lợi dụng thời cơ cố gắng nhấc thân di chuyển.

La Khởi lúc bấy giờ tức tối đến đỏ cả mắt, y thể nào dám to gan đạp ngã hần. La Khởi như thú hoang vồ lấy Hứa Tinh, ” Chát” hần thô bạo tát mạnh y, y bị đánh đến nghiêng ngã trên giường, tâm lúc này kịch liệt sợ hãi, nước mắt chảy đầy mặt.

- To gan! Xem ra em không hề biết ơn tôi đã từng giúp em! Đêm nay em phải ngoan ngoãn để tôi thao chết em!

- Ngô..... ngô... - Hứa Tinh cảm thấy vô cùng đau rát ở hai bên má, nước mắt không nhịn được tiếp tục rơi xuống.

La Khởi đem Hứa Tinh đặt nằm úp trên giường, chiếc mông nhỏ nhắn ngay lập tức bị hần kéo lên trên, hung hăng đưa ngón tay trỏ sấp bên trong hậu huyệt.

- Ngô..... ngô..... - Thiếu niên đau đến nức nở, yếu ớt lắc đầu, trong đầu y bây giờ không ngừng kêu lớn ” Baba... baba.... cứu tiểu Tinh..... tiểu Tinh sợ lắm.... baba... ”

La Khởi không quan tâm Hứa Tinh đang thống khổ dưới thân, hung hăng đưa bốn năm ngón tay đâm thẳng bên trong lục lợi, tinh dịch cùng máu theo đôi chân nhỏ gầy chảy xuống. Hứa Tinh đau đến mặt mũi tái mét, mà không ai có thể tới giúp y, y ngay từ đầu không nên theo bạn bè mà tới đây. Để mà bây giờ phải chịu cực hình như thế này.

- Haha! Mới chạm một tí đã chảy máu rồi. Là lần đầu sao? ...Đúng là đàn bà đội lót nam hài tử a~... Haha! Haha! Bên trong lại hảo chặt a.

La Khởi thốt ra những lời lẽ dâm dăng, lại còn nhần tâm tiếp tục trêu đùa thiếu niên nhỏ bé bên dưới. Hứa Tinh liên tục bị nam nhân ngón tay thon dài chà đạp bên trong hậu huyết non nớt, không nhịn được đau đớn, trước mắt lập tức tối sầm lại, giọt nước mắt cuối cùng nhanh chóng chảy xuống trên gò má gầy bé của thiếu niên.

- Hừ! Chưa gì đã bất tỉnh. Đúng là nai con vô cùng thuần khiết a. Cơ mà không sao, mình còn cả một đêm dài kia mà.... - La Khởi bất giác nở ra nụ cười âm hiểm, thừa cơ xoa nắn chiếc mông trắng nõn căng mịn của Hứa Tinh, rồi lại lật ngửa thiếu niên đối diện với hắn, sờ mó hai nụ hoa trước ngực.

" Rầm" La Khởi bị tiếng cửa đột nhiên mở ra dọa đến hoảng hốt, bước vào là một nam nhân cao lớn vô cùng lạ mắt. Hắn tức tối đứng dậy, không thèm lấy vải che thân, lỏa lồ trước mắt nam nhân quát.

- Mày là ai? Dám cản trở tao, mau cút ra ngoài.

" Bốp" La Khởi ngay tức khắc bị nam nhân kia giáng xuống một cú đấm không thương tiếc, hắn ngã xuống đất, máu ở khóe miệng rớt cuộc cũng chảy xuống. La Khởi chưa kịp định lại tinh thần, đã bị nam nhân kia một lần nữa lấy chân không ngừng đạp lấy hạ thân đang dựng đứng của hắn. Hắn đau đớn thét đến chói tai, nam nhân dừng lại, đạp hắn vào tường, hắn chỉ có thể quằn quại ôm lấy hạ thể.

Nam nhân chạy tới bên giường. Đau lòng nhìn tình cảnh trước mắt. Hứa Tinh cơ thể không một mảnh vải, hai tay bị thắt lưng trói chặt, trên người đầy dấu đỏ hồng bị La Khởi trêu đùa, hai bên má bị đánh sưng đến đỏ ửng, viền mắt vì khóc quá nhiều mà có chút sưng đen, hai chân thon gầy thì đang rộng chưa kịp khép lại mà phía dưới vẫn còn lưu lại vài vết máu đỏ tím khá mới.

Nam nhân ôn nhu ôm Hứa Tinh vào lòng, một tay xốc chần lên phủ lấy cơ thể của y, anh luồn tay bế cơ thể nhỏ gầy kia đi ra ngoài. Trước khi ra còn không quên đá một cước vào bụng của La Khởi đang vằn vẹo nằm trên mặt đất. Nam nhân vừa bước đến cửa, ba bốn người đã vây quanh ở đó.

- Chú à! Tiểu Tinh..... A! Tiểu Tinh, cậu làm sao vậy? - Hoàn Thụ hốt hoảng khi nhìn thấy Hứa Tinh nằm gọn trong lòng Hứa Biên, máu từ đầu ứa đầm chiếc chần trắng. Y rốt cuộc sao lại thành ra thế này.

- Tiểu Tinh! Tiểu Tinh! - Mạch Quai chạy tới lay nhẹ y.

Hứa Biên tựa hồ như rất tức giận không hề liếc mắt một cái đến ba người trước mắt, lạnh lùng bế Hứa Tinh ly khai.

Cả ba người Hoàn Thụ, Tiểu Nhân, Mạch Quai ai nấy cũng sợ hãi cúi đầu, cảm thấy vô cùng có lỗi. Chốc sau bọn họ vào căn phòng kia, lại giật mình khi nhìn thấy La Khởi đang chặt vật thay quần áo.

- Anh Khởi..... Tại sao? - Hoàn Thụ ngạc nhiên mở lớn mắt.

- Anh là người hại Tiểu Tinh ra nông nỗi này sao. Đồ khốn nạn! - Mạch Quai như phát hiện ra điều gì, ngay lập tức liền tiến tới La Khởi vùng cho hắn một nắm đấm.

- Ngay từ đầu tôi đã nghi ngờ anh rồi. Đúng là loại cầm thú. - Mạch Quai tức giận quát.

- Thì ra anh là loại người như thế sao? Vậy mà bọn em trước giờ lại kính nể anh. Thật không ngờ! - Tiểu Nhân thất vọng nhìn La Khởi.

- Anh từng nói với em rằng anh rất thích Hứa Tinh, em cũng vì anh mà giúp hai người bọn anh. Tiểu Tinh chỉ là một tiểu hài tử yếu đuối, luôn tự ti nhất gan, thế mà anh đối xử với cậu ấy như vậy. Đồ thứ giả tạo! - Hoàn Thụ thất vọng hướng La Khởi quát lớn, sau lại không thêm để ý đến La Khởi.

- Chúng ta không cần nhiều lời với kẻ khốn nạn như hắn. Mau đi thôi, tiểu Tinh không biết giờ ra sao rồi? - Mạch Quai khinh miệt mở lời, cùng Hoàn Thụ và Tiểu Nhân rời khỏi.

=====

- Baba.... baba.... cứu Tiểu Tinh.... tiểu Tinh sợ lắm... không đừng..... làm ơn đừng mà.... đau quá..... van cầu anh ... Baba... - Hứa Tinh đôi mắt vẫn nhắm nghiền, thân thể nằm trên giường cứ nhiên đang trong cơn ác mộng, cả người kịch liệt run rẩy, một trận mồ hôi lạnh tuôn ra, đôi môi khô khốc, tái nhợt càng không ngừng nói ra những lời cầu xin.

- Tiểu Tinh! Tiểu Tinh! Mau tỉnh lại! Baba đây. - Hứa Biên lo lắng cố gắng lay tỉnh Hứa Tinh, nhưng y không ngừng run rẩy, bàn tay trong cơn ác mộng liền nắm chặt ra trải giường.

- Đừng mà.... làm ơn đừng..... đau quá..... Anh Khởi.... đừng như vậy mà..... van cầu anh.... Tiểu Tinh sai rồi..... thực xin lỗi.... không....Baba.... cứu Tiểu Tinh..... Baba..... - Hứa Tinh thống khổ khóc nức nở, cơn ác mộng liên tục giày vò y. Nhìn thiếu niên nhỏ gầy không ngừng chập vọt trên giường, Hứa Biên vô cùng sợ hãi, liền chồm lấy ôm gọn cơ thể kia vào lòng, một tay ôm chặt thân thể Hứa Tinh, một tay ôn nhu xoa nhẹ đầu y an ủi.

- Baba đây.... baba đây.....

- Baba..... - Thiếu niên trong cơn ác mộng cảm nhận được sự ấm áp của ai đó, lập tức tỉnh lại, y chậm rãi mở mắt, là baba.... là baba.

- Baba đây.... không phải sợ nữa..... đừng sợ.... - Hứa Biên vẫn động tác xoa đầu y trấn an. Thiếu niên hạnh phúc như tìm được người trên hòn đảo xa, nước mắt không kiềm được rơi xuống, vùi đầu vào lòng ngực Hứa Biên khóc lớn, đồng thời cũng kịch liệt run rẩy.

- Không sao nữa rồi.... đừng khóc.... baba ở đây..... ngoan, đừng khóc.... - Hứa Biên nhẹ nhàng hôn lên trán thiếu niên, hôn lên đôi mắt đầm nước của y, lên má của y, bàn tay to lớn ôn nhu đưa đầu của Hứa Tinh đặt dưới cằm anh.

Hứa Tinh khóc đến sưng cả mắt, thân thể gầy yếu ở trong lòng ngực Hứa Biên bởi vì khóc mà dần trở nên suy yếu, dần dần chỉ phát ra tiếng khóc nhỏ vụn. Hứa Tinh đã khóc mệt, cảm thấy rất kiệt sức liền chậm rãi an tĩnh nhắm mắt.

Hứa Biên lại hôn lên hai má đầy nước mắt của Hứa Tinh còn lưu lại, ôn nhu khẽ đặt y nằm lên giường, đắp chăn cho y, anh vén mái tóc vì tuôn mồ hôi mà ướt đầm của thiếu niên, hôn lên vầng trán nhỏ nhắn. Đợi đến khi hơi thở của thiếu niên đã đều đặn, Hứa Biên đưa tay lau đi những giọt nước mắt trên gương mặt của thiếu niên. Thở dài, anh chậm rãi đóng cửa đi ra ngoài.

HẾT CHƯƠNG 12

13. Chương 13

Hứa Biên đóng cửa phòng, bên ngoài ba bốn người đang ngồi ở hàng ghế chờ đợi, vẻ mặt vô cùng lo lắng đồng thời không ít ăn năn.

- Chú! Bọn cháu..... thực xin lỗi..... thực xin lỗi chú..... vì bọn cháu mà tiểu Tinh.. cậu ấy..... - Hoàn Thư khi thấy bóng dáng của Hứa Biên, liền đứng dậy kịch liệt cúi đầu xin lỗi. Mạch Quai và Tiểu Nhân bên cạnh đó cũng hối hận không ít.

- Ai! Trong các cháu ai là người bắt đầu chuyện đi đến Diamond..... Các cháu vốn biết chỗ đó không phải giành cho lứa tuổi các cháu, tại sao lại đến đó! - Hứa Biên không nhịn được sự tức giận, một khắc liền hướng ba người bọn họ quát lớn.

- Dạ.... bọn cháu thực xin lỗi..... Nhưng.... Chuyện này thật ra là do anh La Khởi, anh ấy đã rủ bọn cháu..... cho nên.... - Hoàn Thư cúi đầu nhỏ giọng.

- La Khởi? La Khởi là hán ta sao? - Hứa Biên nhíu mày nghi hoặc.

- Dạ vâng anh ấy.... có bạn làm ở Diamond.... cho nên bọn cháu mới có thể vào được đó.....

- Chết tiệt! - Hứa Biên càng nghĩ đến chỉ càng thấy tức giận, chỉ muốn giết chết tên La Khởi kia.

- Thực xin lỗi chú..... - Ba người không ngừng cúi đầu xin lỗi.
- Các cháu đang làm hại Tiểu Tinh có biết không hả! Khốn nạn! Nó có biết gì đâu chứ..... Nếu như lúc đó chú không lo lắng mà gọi cho bọn cháu, không biết giờ này Tiểu Tinh nó thành cái dạng gì nữa rồi... - Hứa Biên phẫn nộ, giận cá chém thớt mà hung hăng lấy chân đạp vào ghế vài phát, nghĩ đến bộ dạng của thiếu niên nhỏ bé thống khổ bị kẻ biến thái làm nhục thân thể, ngực anh như muốn nổ tung.
- Thực xin lỗi chú..... thực xin lỗi.....
- Gì chứ? Các cháu đi mà xin lỗi Tiểu Tinh kia kìa! Nói với chú làm gì! - Anh lại một lần nữa quát lớn, không hề ngần ngại bản thân đang ở bệnh viện.
- Tiên sinh, anh là người nhà của cháu Hứa Tinh? - Vị bác sĩ tay cầm tờ giấy, tiến tới Hứa Biên hỏi.
- Phải, tôi là phụ thân nó. - Hứa Biên cố gắng kiềm chế cơn thịnh nộ, bình tĩnh trả lời.
- À, tôi đã kiểm tra thân thể của cháu. Cháu nó sức khỏe rất yếu, lại còn rất gầy, hậu môn chảy không ít máu, còn nữa, trên tay lại có vết hằn.... Nhưng tiên sinh đừng lo lắng quá, cháu nó đã không sao, đợi khi vết thương ở hậu môn lành hẳn, cháu có thể xuất viện.
- Cảm ơn bác sĩ. - Hứa Biên chốc lát liền thở phào nhẹ nhõm, cúi đầu hướng vị bác sĩ kia cảm ơn.
- Không có gì. - Vị bác sĩ nở nụ cười thân thiện rời đi, nhưng trong đầu không ngừng thờ dài lắc đầu ” Cháu nó còn nhỏ thế kia, làm sao lại để tổn thương ở chỗ đó được chứ. Haizz.... chuyện đời không thể biết trước được.... ”
- Các cháu về đi, đã không còn sớm. Có thể cha mẹ các cháu đang đến đây, chú không muốn làm lớn chuyện.
- Hướng ba người bọn họ, Hứa Biên lạnh lùng mở miệng.
- Nhưng mà... Tiểu Tinh cậu ấy....
- Chú bảo các cháu về đi!
- A! Dạ.... Vậy, cháu chào chú.... Và cũng thực xin lỗi chú và Tiểu Tinh.... - Hoành Thư, Tiểu Nhân lễ phép cúi đầu rồi ly khai.
- Đứng đó làm gì? - Hứa Biên định xoay lưng vào phòng, thì thấy Mạch Quai vẫn đứng đó cúi đầu không chịu rời đi.
- Chú.....cháu
- À~ Phải rồi a, lần trước chính miệng cậu bảo với tôi rằng cậu sẽ thay đổi bản thân và bảo vệ Tiểu Tinh, thế nhưng cậu lại để Tiểu Tinh ở cùng với kẻ xấu và gặp phải chuyện thế kia, như vậy cậu lại hứa với tôi sao? - Hứa Biên nhớ lại ngày trước những lời Mạch Quai hứa với anh, anh tựa hồ có chút nóng giận liền thay đổi xưng hô.
- A! Cái kia....Cháu... thực xin lỗi chú.... cháu đã không giữ lời.... cháu đã để Tiểu Tinh phải gặp nguy hiểm.... thực xin lỗi chú... - Mạch Quai biết trước anh sẽ trách mắng hẳn vì chuyện này, mà bản thân hẳn cũng không ngừng cảm thấy có lỗi, tự giác nhận sai.
- Lẽ ra tôi sớm nên cho nó chuyển trường rồi. Nhưng vì tôi tin cậu và tôn trọng quyết định của nó, ai ngờ được những chuyện thế này lại tiếp tục xảy ra. - Hứa Biên lắc đầu chán nản nhìn Mạch Quai, thanh âm có chút lãnh khốc .
- Cháu xin lỗi.....
- Thôi được rồi, cậu về đi.

Hứa Biên xoay lưng, lạnh lùng mở miệng, không thèm liếc mắt đến Mạch Quai liền mở cửa phòng bước vào. Mạch Quai vẫn một mực đứng đó cúi đầu, hẳn là kẻ vô dụng, chỉ nghĩ đến bản thân, không hề nghĩ đến người khác, hẳn ngay từ đầu không nên hứa với anh để rồi không thực hiện được. Mạch Quai nhớ hồi nhỏ bà ngoại hẳn từng dặn rằng ” Làm được thì hẳn hứa, không làm được thì đừng bao giờ hứa”. Hẳn nên nghe lời bà mới phải, haha, không sao, chỉ cần có hậu quả, hẳn sẽ chấp nhận. Nhưng hẳn không hề chấp nhận

hậu quả tồi tệ thế này, vì hấn mà người hấn thâm thích đã gặp nguy hiểm, hấn thực đáng chết, đáng giận mà.

Mạch Quai cười khổ nhìn cửa phòng, nước mắt rớt cuộc rơi xuống. Đây là lần thứ hai hấn khóc, bà ngoại là người một mực yêu thương hấn nhất trong nhà. Năm đó bà ngoại hấn đột ngột bệnh nặng mà qua đời, ngày đưa tang bà ngoại hấn đã khóc rất nhiều. Bất quá Mạch Quai không hề vì chuyện đó mà bất lực, hấn cố gắng nghe lời dạy của bà hấn, phải sống thật tốt, luôn mở lòng với tất cả mọi người, cho nên hấn mới ” không chừng chặc” như ngày hôm nay.

Mạch Quai là lần thứ hai rơi lệ, mà những giọt nước mắt này chỉ rơi xuống vì người hấn thực lòng yêu thương. Hấn vì tâm hồn trong sáng thuần khiết, tánh cách tự ti nhất gan nhưng lại vô cùng đáng yêu kia của thiếu niên, mà phải làm hấn động lòng. Tuy y là nam nhân, nhưng Mạch Quai không ngần ngại chuyện đó, hấn vẫn luôn lắng nghe lời bà hấn dạy bảo ” Chỉ cần là người cháu yêu thật lòng, không quan trọng địa vị, sắc đẹp, giới tánh, cháu luôn vì người đó mà làm tất cả mọi thứ, người ta gọi đó là tình yêu đó cháu.....” . Những lời căn dặn của bà đều là những câu nói rất hay, Mạch Quai luôn luôn ghi nhớ. Thế nhưng đây là lần đầu tiên hấn không thực hiện được điều đó. ” Bà ơi, cháu phải làm sao? ” Mạch Quai đi ra ngoài, vừa ngược nhìn bầu trời vừa nói, một lần nữa rơi lệ.

=====

Hứa Tinh cảm thấy trong giấc mộng có ai đó to lớn đang che chắn bảo vệ cho mình, cảm thấy vô cùng ấm áp và an toàn đi. Thiếu niên chậm rãi mở mắt, ngay lập tức liền đối diện với gương mặt của Hứa Biên đang an tĩnh ngủ. Thiếu niên mở lớn mắt quan sát, Hứa Biên vì tối hôm qua mất ngủ mà mắt có quầng thâm nhè nhẹ, nhưng vẫn không ảnh hưởng gì đến vẻ ngoài tuấn mỹ của anh, lông mày khá dày khê nheo lại, đôi mi dài rũ xuống trông mê người, chiếc mũi thon dài thẳng tắp, đôi môi không dày không mỏng toát ra khí phách rất oai hùng. Nói chung gương mặt kia không thể chê vào đâu, tất thấy đều tuyệt mỹ như một diễn viên điện ảnh, có khi y tự hỏi tại sao anh không đi làm người mẫu đi. Thiếu niên cố gắng đưa tay ra khỏi vòng ôm của anh, nhè nhẹ sờ lên đôi mắt có quầng thâm kia, nước mắt không hiểu sao lại rơi xuống, miệng không ngừng run rẩy lấp bắp.

- Baba..... Tiểu Tinh.... thực xin lỗi...

Hứa Biên đang yên giấc ôm Hứa Tinh ngủ say, cảm nhận được bàn tay nhỏ nhắn đang chạm lên gương mặt của mình, lại còn thoang thoảng nghe tiếng khóc nghẹn ngào, anh mở mắt.

- Tiểu Tinh! - Hứa Biên ngạc nhiên.

- Baba.... tỉnh rồi.... - Thiếu niên vội vàng đưa tay gạt nước mắt, lại bị Hứa Biên gạt gao nắm lấy.

- Sao lại khóc? Con gặp ác mộng nữa sao? Ngoan, đừng khóc, có baba ở đây rồi.

- Baba.... không phải....

Hứa Biên không kịp nghe Hứa Tinh giải thích, một phất liền đem thiếu niên nhỏ bé kia ôm vào lòng, bàn tay to lớn ôn nhu xoa đầu y an ủi.

Thiếu niên đột ngột bị anh ôm chặt. Baba lo lắng cho mình, mình lại để baba liên tục thất vọng, mình thật đáng khinh. Y nằm trong lòng Hứa Biên càng không ngừng rơi nước mắt, cảm thấy vô cùng có lỗi đi.

- Baba.... Tiểu Tinh xin lỗi.... thực xin lỗi baba.... Đã làm baba lại lo lắng, làm baba thất vọng rồi.....- Hứa Tinh nức nở.

- Con không làm gì sai. Đừng tự trách bản thân... - Hứa Biên thở dài, đứa trẻ này vẫn như vậy, luôn đặt mọi lỗi lầm lên đầu mình, mặc dù bản thân y không hề làm gì sai trái.

- Không.... không phải.... là Tiểu Tinh... từ đầu đến cuối.... đều sai.... Tiểu Tinh.... đã trốn....

- Không nói nữa. Baba không muốn nghe con nói những lời này.....Hảo, baba giúp con làm vệ sinh rồi chúng ta hãy ăn sáng.

Hứa Biên không chờ thiếu niên trả lời, đứng dậy bế y đến phòng toilet, giúp y đi tiểu tiện, đánh răng,... Mọi hành động của anh đều hết sức cẩn thận, sợ sẽ làm tác động đến vết thương ở vùng hậu môn của thiếu

niên. Thế nhưng anh càng quan tâm y, y càng cảm thấy thập phần có lỗi.

- Tiểu Tinh nằm đây nghỉ ngơi, baba sẽ mua đồ ăn sáng cho con. - Hứa Biên nhẹ nhàng đặt Hứa Tinh lên giường, xoa đầu y cẩn thận.

Hứa Tinh chưa kịp mở lời, Hứa Biên đã quay lưng ra khỏi phòng. Thật sự thì y vô cùng áy náy và thập phần cảm thấy có lỗi, thế nhưng anh vẫn cứ đối xử tốt với y, anh có thể mắng y, chửi rửa y mà, nhưng một chút cũng không hề có, tất thấy đều một mực nuông chiều và lo lắng cho y.

Thiếu niên nằm yên trên giường không ngừng áy náy, chốc lát cánh cửa phòng đột nhiên mở ra.

- Tiểu Tinh.....

Bước vào là Hoàn Thư, Tiểu Nhân và Mạch Quai. Hứa Tinh gương cười, cố gắng ngồi dậy, trên người nhất thời lại đọng đến vết thương từ phía sau, thiếu niên khẽ kêu lên tiếng đau đớn nho nhỏ. Mạch Quai nhìn thấy bộ dạng kia, liền nhanh chóng tiến tới nhẹ nhàng đỡ y.

- Tiểu Tinh! Cậu sao rồi? Chuyện kia..... bọn mình thành thực xin lỗi cậu..... - Hoàn Thư và Tiểu Nhân cúi đầu ăn năn.

- A! Không.... không phải lỗi các cậu.... - Thiếu niên kịch liệt xua tay, thực sự thì bọn họ từ đầu đến cuối đều không liên quan, như vậy sao có thể có là lỗi bọn họ được chứ.

- Tiểu Tinh! Bọn mình không nghĩ La Khởi.... anh ấy lại....

Hoàn Thư vừa mở lời, thiếu niên liền chấn động, y bất giác nhớ lại đêm hôm đó, bị La Khởi vũ nhục y, không ngừng hành hạ y. Thiếu niên chốc lát liền sợ hãi, bàn tay nhỏ gầy nắm chặt góc áo, đôi mắt mở lớn tỏ vẻ khiếp đảm. Tiểu Nhân cau mày, Hoàn Thư sao có thể nhắc đến La Khởi vào lúc này chứ, làm cho Hứa Tinh y có thể nhớ lại đêm đó, phải chăng bị dọa đến kinh sợ rồi. Tiểu Nhân ngay tức khắc đưa chân đạp lấy Hoàn Thư, cô liền nhanh nhẩu mở miệng xin lỗi.

- Tiểu Tinh! Hôm nay chúng ta chỉ đến đây thăm cậu. Mình đã xin phép giáo viên, cậu không cần phải lo lắng, cứ từ từ dưỡng sức khỏe. - Tiểu Nhân nhìn thấy thân thể Hứa Tinh ngày càng ốm yếu đi, sắc mặt lại nhợt nhạt, cô không khỏi lo lắng liền nắm lấy bàn tay của y.

- Cảm ơn.....

- Tiểu Tinh, mình.....

- A! Hai bọn này có việc cần phải ra ngoài. Tiểu Tinh, cậu ở đây cùng Mạch Quai nhé. - Hoàn Thư định mở lời nói gì đó, lại bị Tiểu Nhân chen ngang, cô khẽ nhún mày, hôm nay Tiểu Nhân bị sao vậy, cô với Hoàn Thư có việc gấp gì đâu chứ, hôm nay bọn họ được nghỉ học cơ mà, sao Tiểu Nhân lại nói dối thế kia.

- Này, Tiểu Nhân....chúng ta có việc gì.... Ngõ....

- Haha! Tiểu Tinh à, bọn mình ra ngoài đây....

Tiểu Nhân phản xạ nhanh liền bật lấy miệng Hoàn Thư, cố gắng đưa Hoàn Thư ra khỏi phòng. Trong phòng lúc này chỉ còn mỗi Hứa Tinh và Mạch Quai, Hứa Tinh từ nãy đến giờ nhìn thấy bộ dạng kì quái của Tiểu Nhân trông thật khó hiểu, bất quá Tiểu Nhân luôn như vậy, Hứa Tinh thừa hiểu rõ tánh cách tính nghịch của cô. Thiếu niên thậm thở dài, lại phát hiện bản thân từ đầu đến cuối đều nằm trong vòng tay của Mạch Quai, mà còn nửa nằm nửa ngồi trên đùi hân. Y giật mình định rời khỏi, Mạch Quai lập tức nín chặt y.

- Đừng nhúc nhích, phía dưới sẽ đau!

- Nhưng mà.... cái kia.... mình đã khỏe rồi.... không còn đau.... làm ơn... để mình xuống... - Thiếu niên đỏ mặt xấu hổ, cư nhiên lại tự tiện ngồi trên đùi Mạch Quai, cảm thấy có chút kì quái.

Mạch Quai biết thiếu niên rất khó xử, ngấm lại thì mới thấy tư thế của bọn họ vô cùng kì quặc đi, hân bắt đất dĩ để y nằm xuống giường.

- Tiểu Tinh.... Mình xin lỗi.... thực xin lỗi..... - Mạch Quai cúi đầu, không ngừng kêu những lời xin lỗi với Hứa Tinh.

- A!.. Đừng như vậy.... Mạch Quai... cậu không làm gì hết.... Đều là do mình, lúc đó đã không ở cùng bọn cậu..... - Thiếu niên không muốn để ai khác vì y mà đổ lỗi cho bản thân, mà Mạch Quai chính là không hề làm gì, hẳn tại sao lại phải xin lỗi y.

- Không đúng.... Là mình... mình đã không bảo vệ được cậu.... Mình đã hứa.... - Mạch Quai nói đến đây liền im ngắt, cúi đầu trầm mặc.

- Mạch Quai.... Mình không sao, cậu nhìn đi.... mình vẫn khỏe.... đừng đổ lỗi cho cậu nữa.... mình không muốn... - Thiếu niên cố gắng gượng dậy, nắm lấy tay áo Mạch Quai, không ngừng giải thích. Mạch Quai ngẩng đầu đối mặt với Hứa Tinh, thiếu niên gương mặt tái nhợt yếu ớt, thân thể đã gầy còn gầy hơn, đôi mắt trong sáng thuần khiết phát sáng nhìn hẳn. Hẳn mạnh mẽ nghiêng rằng, một phen đưa tay kéo Hứa Tinh vào ngực, thiếu niên nhỏ gầy nên hẳn có thể dễ dàng ôm trọn y, một chút cũng không có chỗ hở.

- Mạch.... Quai..... - Y sửng sốt.

- Tiểu Tinh..... Mình xin lỗi! Đã không để ý đến cậu, để cậu phải gặp nguy hiểm! Mình đáng chết!

- Mạch... Quai.... Nhưng cái kia... không phải do cậu.... mình thực sự không sao....

- Tiểu Tinh.... - Mạch Quai buông Hứa Tinh, đưa tay chạm lên gương mặt tái nhợt của y. Y tròn xoe mắt nhìn hẳn, tựa hồ có chút ngạc nhiên.

- Mình..... mình thích.....

Cánh cửa phòng đột nhiên mở ra, khiến cho lời nói của Mạch Quai ngay lập tức chui hết xuống dưới cổ họng.

- Là cậu sao?

Hứa Biên bước vào liền thấy cảnh tượng trước mắt, anh khẽ nhíu mày. Sáng sớm Mạch Quai đã đến đây rồi sao, lại còn đang làm gì với Hứa Tinh thế kia. Anh tiến tới, đặt thức ăn xuống bàn, thanh âm tuy từ tốn nhưng có chút tức giận.

- Cậu đến đây làm gì?

- Dạ.... cháu là đến thăm Tiểu Tinh.... - Mạch Quai nắm chặt tay, cố gắng không để cho lời nói run rẩy.

- Cảm ơn. Bây giờ Tiểu Tinh đã khỏe rồi. Cậu không cần phải lo. Dù sao cũng có tôi ở đây, cậu về đi! - Hứa Biên lạnh lùng nói.

- Baba.... Mạch Quai cậu ấy.... - Hứa Tinh cảm thấy Hứa Biên dường như không hề ấn tượng Mạch Quai, cố gắng mở miệng giải thích.

- Tôi bảo cậu về đi! Không hiểu sao? - Hứa Biên quát lớn.

- Dạ vâng.... Vậy cháu xin phép.... Tiểu Tinh, gặp cậu sau.... - Mạch Quai biết rõ Hứa Biên vẫn đang còn giận hẳn, bất đắc dĩ liền lỵ khai.

Hứa Tinh không hiểu sao Hứa Biên lại quát lớn Mạch Quai. Hẳn là không hề làm gì sai, hẳn chỉ là lo lắng mà đến thăm y. Hay có thể anh đang tức giận vì chuyện hôm đó, thiếu niên không muốn gây mâu thuẫn bọn họ chỉ vì mình, nhỏ giọng giải thích.

- Baba..... baba đừng giận cậu ấy.... Mạch Quai cậu ấy không có lỗi.... là Tiểu Tinh sai.... có thể hay không, baba đừng cùng cậu ấy mà sinh khí....

- Tiểu Tinh! Đừng có suốt ngày nói giùm kẻ khác mà đổ lỗi bản thân nữa! Bỏ cái thói đó đi! - Hứa Biên đột nhiên hét vào mặt y, thiếu niên ngăn người nhìn anh, cơ thể có chút sợ hãi khẽ run rẩy, anh là lại lần nữa vì y mà nổi nóng, y lại làm gì sai nữa rồi.

- Đối.... thực xin lỗi baba.... - Thiếu niên nhỏ giọng, cúi đầu nhìn bàn tay, cố gắng không để cho nước mắt rơi xuống.

Hứa Biên giật mình, thu hồi lại tinh thần, anh tại sao lại tức giận thế kia. Thật ra bản thân anh không phải vì y mà quát lớn, vậy thì tại sao? Không lẽ mới này nhìn thấy tình cảnh Mạch Quai cùng Hứa Tinh hành

động thân mật kia? Trong đầu anh lúc đó như muốn nổ tung, lòng ngực nóng hổi như bị xé rách, không hiểu sao lại cảm thấy vô cùng khó chịu, liên sinh khí mà lỗ lờ to tiếng với y, khiến cho y phải khiếp sợ rồi.

- Tiểu Tinh! Baba không cố ý lớn tiếng với con.... Baba xin lỗi....

- Không phải.... là Tiểu Tinh sai.... - Thiếu niên thanh âm nhỏ như muỗi kêu.

- Ban này baba đã nói sao? Không được đổ lỗi cho mình nữa, baba nói phải nghe lời, có được không? - Đưa tay xoa đầu Hứa Tinh, Hứa Biên ôn nhu nói.

- Dạ.... vâng.... - Thiếu niên khẽ gật đầu, nhưng trong lòng vẫn không ngừng trách cứ bản thân.

- Tiểu Tinh ngoan. Hảo, con ăn sáng đi, kéo thức ăn nguội mất.

- Ân....

Hứa Biên thở dài nhìn thiếu niên chậm rãi ăn cơm, trong đầu anh suy nghĩ rằng bản thân anh dạo này có chút kì lạ, không ngừng quan tâm chăm sóc thiếu niên, không hề quan tâm việc làm ở công ty có bị ảnh hưởng tốt xấu hay không, chỉ luôn lo lắng cho Hứa Tinh, lại còn hành động ban này của anh cũng dọa anh chết khiếp rồi, anh quả là không hề thích y cùng Mạch Quai một chỗ, tại sao khi đó lại tức giận đến như vậy. Có thể anh đã suy nghĩ quá nhiều rồi, anh là phụ thân của y, đương nhiên việc không thích Mạch Quai cùng Hứa Tinh cũng không có gì đáng lo ngại. Hứa Biên nhất thời nở nụ cười gượng gạo, quan sát tiểu hài tử đang ngấu nghiến ngon lành.

Hai ngày sau, Hứa Tinh được xuất viện, đồng thời sau khi đi học trở lại, bạn bè y cũng không dám nhắc lại chuyện đêm hôm đó. Bất quá La Khởi hấn ta dường như mặt cũng mỏng đi, hấn đã chuyển trường ngay sau đó, cũng chẳng ai hay tin gì về hấn học trường nào, ở đâu.. Nhưng như vậy cũng tốt, thiếu niên có thể yên tâm học hành, tuy nhiên Hứa Biên vẫn luôn lo sợ rằng y có thể hay không sẽ tái gặp những trường hợp thế này. Hứa Tinh tách vốn tự ti nhút nhát, dễ dàng bị bắt cứ ai khi dễ, nói như thế nào thì anh vẫn không thể cho y chuyển trường, điều đó sẽ càng ảnh hưởng đến y. Anh đành phải chờ đợi trong lo âu, liệu về sau Hứa Tinh y sẽ xảy ra chuyện gì.

=====

Văn Khải đưa tay bấm điện thoại, miệng bất giác nở nụ cười khoái chí.

- Anh Khải, mọi chuyện đã chuẩn bị ổn thỏa, như vậy ngày mai chúng ta có thể hạ gục được tên Gia Trình đó rồi.

- Tốt lắm! Nhớ là ngày mai phải làm đúng theo kế hoạch, không được chủ quan, Gia Trình hấn rất thông minh, có thể sẽ đoán trước được việc làm của chúng ta. - Văn Khải cẩn thận nhắc nhở đàn em bên đầu dây.

- Vâng anh Khải! - Đầu dây cung kính đáp lại.

- Hảo, mai gặp. “Tít”

Văn Khải thỏa mãn tắt máy, ngày mai hấn nhất định phải hạ gục Gia Trình, mối thù năm đó hấn có thể trả được rồi.

- Khuất Gia Trình! Ngày mai mày chết chắc. - Văn Khải lớn tiếng cười ha hả, đưa tay ngúp một ly rượu.

Chiều hôm sau, Văn Khải cùng đàn em đứng trước cổng trường X. Bọn chúng gây bao ánh mắt soi mói của mọi người xung quanh, ai nấy cũng tò mò bọn chúng đến đây là muốn gây sự với ai, bất quá dù sao đã hết tiết học, ai cũng nuối tiếc phải về nhà chuẩn bị bữa cơm, không thể có cơ hội ở lại xem kịch vui.

Trời đã tối đen, đợi mãi Gia Trình hấn bấy giờ mới chịu ra đến cổng trường. Văn Khải đưa ánh mắt xem thường nhìn hấn, lắc đầu ra hiệu bọn đàn em chặn đường.

- Lại là cậu sao? - Gia Trình một chút cũng không hề liếc mắt đến Văn Khải, ánh mắt vô hồn đưa về phía trước lạnh lùng đến đáng sợ.

- Thăng kia, ăn nói kiêu gì với anh Khải đó. - Gã Vương tức giận quát lớn.

- Bình tĩnh..... Haha! Hôm nay tao đến là để..... kết liễu mày đó thằng khốn. - Văn Khải chậm rãi tiến gần, đàn em ngoan ngoãn né đường cho hắn, hắn im lặng một hồi, đột nhiên vươn tay giáng một cú đấm lên mặt Gia Trình.

Gia Trình cố gắng giữ thăng bằng không để cho mình bị ngã, khoe miệng chảy xuống vài giọt máu đỏ tươi. Hắn bất giác cười âm hiểm, xoay đầu trừng ánh mắt sát khí nhìn Văn Khải, rồi đưa mắt khoét nhanh bọn đàn em của Văn Khải đang tụ tập xung quanh. Bọn chúng khó hiểu nhìn Gia Trình, một lát Gia Trình đột ngột một phát đưa chân đạp lên bụng Văn Khải, rồi nhảy lên một cước hạ gục bọn đàn em của hắn. Văn Khải tức tối ra lệnh xông đến đánh Gia Trình, lại bị Gia Trình chưa đầy một phút đã làm bọn chúng ngã nhào trên mặt đất.

Văn Khải nghiêng rằng, hắn không thể kiên nhẫn thêm được nữa, liền vùng chân đánh Gia Trình. Cả hai người không ngừng kẻ đánh người đấm. Rốt cuộc Văn Khải đã kiệt sức liền ngã xuống nền đất. Gia Trình định đưa chân đạp lấy hắn. Ngay tức khắc Văn Khải vội vàng rút súng từ trong túi quần ra.

- Cậu..... - Gia Trình có chút bối rối trước cây súng kia.

- Haha! Sao vậy. Sợ rồi? - Văn Khải nhanh chóng đứng dậy, tay vẫn cầm cây súng, hắn điều chỉnh nòng súng,

chĩa trước mặt Gia Trình.

- Cậu nghĩ có thể lừa tôi bằng cây súng đó sao? - Gia Trình khinh bỉ cười, Văn Khải là muốn chọc sợ hắn đây. Gia Trình hắn không đời nào lại khuất nhục trước hành động giả tạo kia được.

- Hahahahaha! Mày đùa tao à.

"Đoàng" - Văn Khải đưa súng lên cao bóp cò, tiếng nổ kia bất giác làm cho Gia Trình phải mở lớn mắt nhìn Văn Khải. Là súng thật sao?

- Sao rồi? Nhìn mày xanh xao quá. Trước đó còn nhiều khí lực lắm mà. Haha! - Văn Khải cười lớn thỏa mãn, không ngờ kế hoạch này của hắn lại hoàn hảo đến như vậy.

- Cậu thật hèn nhát! Cưng nhiên lại không dám đối mặt với tôi mà đánh bại tôi, phải dùng đến súng sao? - Gia Trình nham hiểm cười.

- Mày! Mày đừng tưởng tao không dám bóp cò! - Văn Khải đưa tay nổ súng, ngay tức khắc bị Gia Trình chồm tới hung hăng giành lấy. Gia Trình dùng sức, lại vô tình tay cào vào da thịt Văn Khải, cố gắng giữ cho cò súng không bị Văn Khải di chuyển. Cả hai kịch liệt dây dưa, nhất thời cây súng bị di chuyển tứ phía, vang lên những tiếng "Đoàng Đoàng" chói tai. Văn Khải mạnh mẽ chống cự, hắn nhất định phải hạ gục Gia Trình trong ngày hôm nay, hắn không thể thất bại.

"Đoàng" một tiếng, Văn Khải ngừng lại, trợn lớn mắt nhìn Gia Trình. Hắn rõ ràng nghe tiếng súng nổ trong da thịt, mà bản thân lại không hề cảm thấy đau đớn, không phải hắn, vậy thì là.... Gia Trình sao. Gia Trình cau mày, hắn đột nhiên ngã xuống đất, đưa tay ôm lấy đùi loang lổ vết máu. Văn Khải khuôn mặt tràn đầy kinh ngạc, hắn khiếp đảm nhìn bộ dáng chật vật của Gia Trình, như kẻ mất hồn mà ném vội cây súng xuống đất, tự đưa hai tay nhìn.

Chốc lát đột nhiên nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát. Văn Khải ngẩng đầu nhìn xung quanh, không thềm để ý đến Gia Trình, liền tiến tới chỗ bọn đàn em ra lệnh chạy về.

- Anh Khải..... Còn.... còn hắn ta.... - Gã Vương run rẩy nói.

- Mặc kệ đi. Mau lên! Cảnh sát gần đến rồi. - Văn Khải kéo lấy gã đi đến chỗ đậu xe, bọn chúng từng lượt nổ ga chạy mất bóng dáng.

Gia Trình thống khổ ôm đùi, vẻ mặt đau đớn nằm quằn quại trên mặt đất.

Hắn một phen lấy rằng cần rách góc áo, quần chật quanh đùi đang chảy đầy máu. Hắn nghe rõ thấy tiếng bước chân của cảnh sát đang dần đến gần, cố gắng gượng dậy lết thân bước đi.

- Hả? Rõ ràng nghe thấy tiếng súng ở đây mà. Người đâu? - Một vị cảnh sát tay cầm đèn pin, hướng mọi người gần đó khó hiểu.

- Khoan đã! Kia không phải máu sao. - Vị cảnh sát khác như đã phát hiện ra vết máu lưu lại trên nền đất của Gia Trình, liền ra hiệu cho mọi người trong tổ thi nhau tìm kiếm.

Gia Trình một tay ôm đùi, một tay dựa vách tường lần theo đường đi. Hắn thầm chửi Văn Khải, bất quá vì sự di chuyển của hắn tác động đến viên đạn bên trong da thịt, khê kêu lên tiếng rên rỉ đau đớn. Chốc lát vì mất máu khá nhiều, Gia Trình cảm thấy đầu óc có chút choáng váng, liền ngã bệt xuống đất thở dốc, đôi mắt nhắm nghiền đau đớn.

HẾT CHƯƠNG 13

14. Chương 14

Hứa Tinh mãi mê loay hoay bài vở trên bàn học. Đáng nhẽ ngày hôm nay y phải về nhà sớm, bất quá vì trước đó lại nghỉ học khá nhiều, đồng thời bản thân y vốn chăm chỉ học tập, nên y quyết định ở lại trường giải quyết nốt các bài học vừa qua. Y thầm nghĩ, bản thân từ nay về sau nên chú ý nhiều hơn nữa, để không phải bây giờ bài vở lại chồng chất thế này.

Hứa Tinh mệt mỏi nhất thời ngáp ngắn ngáp dài, ngẩng đầu nhìn đồng hồ. Đã 7 giờ tối, hảo muộn, y phải về nhà ngay mới được. Thiếu niên thu dọn sách vở vào trong cặp, dọc theo hành lang tối đen lần tìm phòng của bảo vệ.

Hứa Tinh đưa tay bật công tắc, đối với chiếc điện thoại bàn chạy tới, nhẹ nhàng bấm số.

- Alo! - Đầu dây bên kia thanh âm có chút mệt mỏi.

- Baba.... là Tiểu Tinh.

- A! Tiểu Tinh học xong rồi sao? Hảo, con đứng ở trường đợi, baba đến đón con. - Nghe được thanh âm của Hứa Tinh, Hứa Biên như tràn đầy khí lực trả lời.

- Dạ vâng... - Thiếu niên lễ phép đáp lại, cúp máy, y cẩn thận tắt đèn rồi ra ngoài.

Sở dĩ Hứa Tinh phải dùng đến điện thoại của bảo vệ, bởi bản thân y cảm thấy không cần thiết lắm phải có đến nó. Mặc dù trước đây Hứa Biên có cho y một chiếc điện thoại di động để sử dụng những khi cần thiết, hoặc y có thể gọi điện cho bạn bè. Bất quá, Hứa Tinh một mực không chịu, cảm thấy vừa tốn kém lại không cần thiết mấy, y ít khi sử dụng, nếu có cần, y có thể mượn tạm của bạn bè, hoàn cảnh của y không phải thuộc dạng tạm bợ, tuy nhiên với tánh cách của thiếu niên, Hứa Biên anh không thể không đồng ý, anh tôn trọng quyết định của y, đồng thời cũng luôn tấm tắc khen ngợi Hứa Tinh có phải hay không là một đứa trẻ ngoan quá mức rồi.

Dọc theo đường đi trên sân trường, thời tiết hảo lạnh, thiếu niên cơ thể có chút run rẩy, thỉnh thoảng đưa hai tay lên miệng hà một hơi nóng lên lòng bàn tay. Một lát, cảm thấy như dẫm phải một cái gì đó, thiếu niên bất giác đưa chân lên, dưới đế giày theo một tinh dịch nhão nhẹt chảy xuống, là nhớt sao... Y cúi xuống gỡ bỏ chất dịch đó ra, mới nhìn ra rằng kia không phải nhớt mà đích thị là máu đi. Hứa Tinh mở lớn mắt, tâm có chút hoảng hốt mà ngã trên mặt đất. Tại sao.... tại sao lại có máu ở đây..... nghĩ lại mới nhớ, lúc y đang mãi mê làm bài, hình như có nghe thấy thanh âm vô cùng chói tai tựa như tiếng súng, chẳng nhẽ ai đó bị bắn sao. Thiếu niên giật mình lắc đầu, không phải đâu, y suy nghĩ khoa trương quá rồi. Hứa Tinh đứng dậy, cố gắng không để ý đến vết máu kia, bước chân ly khai.

- Aa..... học học..... - Thanh âm tuy nhỏ nhưng đủ để lọt tai của thiếu niên, y thắc mắc, giờ này ở trường vẫn còn có người ở lại sao.

Hứa Tinh lần theo thanh âm kia, càng lúc càng rõ, thỉnh thoảng có cảm giác như thanh âm có chút đau đớn, thổ dốc dồn dập. Thiếu niên rẽ bước, xuất hiện trên nền đất những giọt máu đỏ tươi theo hàng đường dài, không chừng điều y suy nghĩ lúc này.... là đúng sao..... Hứa Tinh lần theo vết máu, đằng sau bụi cây

đang kia khe khẽ lên tiếng hơi thở dồn dập trầm lắng. Y tiến gần, xuất hiện bóng dáng một nam nhân to lớn, cả người ngồi bệt xuống đất....

- A! Anh..... anh Trình..... - Hứa Tinh sững sốt, tròn xoe mắt nhìn nam nhân.

Gia Trình bị ai đó phát hiện, hấn ngẩng đầu, chỉ cầu đừng là cảnh sát đi, ai ngờ được lại gặp tiểu quỷ tử Hứa Tinh ở đây?

Phát hiện từ nãy đến giờ Hứa Tinh vẫn đứng ngơ ngác nhìn hấn, hấn chán nản thở dài, lạnh lùng mở miệng.

- Sao vậy? Lần đầu thấy tôi thế này ngạc nhiên lắm à?

- A! Dạ.... không có... Tiểu Tinh không dám..... - Thực sự thì y không hề nghĩ vậy, nghe được Gia Trình hấn nói những lời kia, y nhanh chóng xua tay lắc đầu, nhỏ giọng nói.

- Hừ.... - Gia Trình không muốn nhiều lời với tiểu hài tử kia, liền cắn chặt răng nhịn đau đớn, bàn tay ôm đùi đang loang lổ vết máu, cố gắng đứng dậy bước đi.

- A! Cái kia..... anh đang chảy máu..... - Hứa Tinh như phát hiện điều gì đó, hướng Gia Trình nói.

Gia Trình không thêm mở lời, bước qua Hứa Tinh, chốc lát như bị viên đạn trong da thịt tác động đến, hấn đau đớn rên rỉ, mất thăng bằng ngã xuống, lại được một bàn tay nhỏ bé đỡ lấy.

- Anh Trình..... anh không sao chứ.... - Thiếu niên hoảng lên nhìn vết thương trên đùi hấn không ngừng chảy máu. Gia Trình một phát đẩy y ra, thế nhưng cơn đau lại truyền đến.

- Aa.... - Hấn đau đớn khe khẽ lên.

- Để để Tiểu Tinh gọi người.... - Hứa Tinh đứng dậy định bước đi, lại bị bàn tay to lớn chụp lấy.

- Không cần! Cậu phiền quá.... - Gia Trình lạnh lùng cự tuyệt, một lần nữa gắng gượng dậy.

Hứa Tinh lại không nỡ để hấn đang bị thương nặng mà không quan tâm. Chốc lát liền nghe thấy thanh âm của nhiều người từ xa đang tiến gần.

- Này, ở đây có vết máu. Mau đi tìm nhanh lên.

- Mẹ nó! - Gia Trình phiền phức văng tục, như thế nào bọn cảnh sát lại ở đây. Hấn xoay người trở lại, hướng vô trường bước tới. Bất quá đi không được bao lâu, mất máu khá nhiều, Gia Trình cảm thấy đầu óc choáng váng, liền ngã xuống. Đôi mắt trong lúc đang dần mờ nhạt, chỉ thấy được khuôn mặt nhỏ bé của thiếu niên vô cùng sợ hãi, không ngừng kêu tên hấn. Chốc lát, hấn để mặc cho bóng tối che khuất.

Gia Trình có cảm giác như ai đó đang ôn nhu lau những giọt mồ hôi trên gương mặt hấn, bàn tay hấn, trên ngực hấn..... Là ai..... Hấn chậm rãi mở mắt, mờ ảo thân hình nhỏ bé của thiếu niên...

- Làm gì? - Hấn lạnh lùng mở miệng.

- A! Anh.... tỉnh rồi.... - Thiếu niên tay cầm chiếc khăn trắng, tựa hồ như thở phào nhẹ nhõm khi nhìn thấy Gia Trình tỉnh lại.

- Tôi hỏi cậu đang làm gì? - Hấn một lần nữa hỏi, đưa ánh mắt sát khí đối y.

- Dạ..... Tiểu Tinh.... anh đang bị thương..... Tiểu Tinh chỉ muốn giúp.... - Thiếu niên cúi đầu, thanh âm dần nhỏ như muỗi kêu.

Gia Trình trợn lớn mắt, vẻ mặt tràn đầy ngạc nhiên nhìn Hứa Tinh, y là như thế nào lại giúp hấn, đùa hấn à, tính chơi trò mèo vờn chuột với hấn sao.

- Không sợ tôi? - Hấn đột nhiên lên tiếng.

- Ân? - Hứa Tinh giật mình ngẩng đầu, kinh ngạc trước câu hỏi của hấn.

- Không sợ tôi? - Hấn hừ lạnh, tái hỏi y.

- Dạ.... cái kia.... Tiểu Tinh..... không dám....

Bộ dạng thiếu niên kia mãi cứ ập a ập ứng, cảm thấy vô cùng khó chịu đi. Gia Trình đảo mắt, không thèm liếc mắt đến y, sau lại mới để ý bản thân đang nằm trong phòng y tế của trường, hấn chống tay ngồi dậy, nhìn thấy đùi đã bằng bó vết thương. Hấn nhủ mày.

- A! Cái kia.... anh chảy máu nhiều quá.... cho nên Tiểu Tinh đã mượn tạm băng y tế để cầm máu..... - Hứa Tinh thấy Gia Trình từ nãy đến giờ cứ nhìn chằm chằm đùi hấn, biết hấn đang thắc mắc, liền nhỏ nhẹ giải thích.

Gia Trình hiểu kì, tại sao thiếu niên kia lại làm chuyện này với hấn, có phải hay không đang có âm mưu hại hấn để trả thù cho những việc trước đây hấn làm với y. Bất quá sau khi nhìn kĩ lại, tiểu hài tử kia từ đầu đến cuối đều nhỏ bé yếu ớt, trước mặt hấn lại còn ăn nói lấp bắp, thừa biết rằng y sợ hấn đến mức nào rồi. Nói thế nào thì chuyện Hứa Tinh y bày kế hại hấn là không thể nào, chỉ là trong đầu hấn luôn nghi vấn tại sao y lại giúp hấn.

- Nói! - Gia Trình khoanh tay, hạ mi mắt, thanh âm lãnh khốc đối y nói.

- Ân? Nói.... nói gì ạ? - Hứa Tinh không hiểu Gia Trình có ý gì, trong đầu hoàn toàn trống rỗng.

- Tại sao giúp tôi? - Hấn thở dài, thiếu niên cứ luôn trưng bộ mặt ngây thơ kia, thật một khắc muốn xông tới mà khi dễ y.

- Dạ..... Cái kia.... Tiểu Tinh không có.... Tiểu Tinh chỉ muốn giúp anh thôi..... - Theo thói quen cúi thấp đầu, Hứa Tinh ngập ngừng giải thích.

- Không sợ tôi sẽ làm gì cậu?

- Nhưng..... cái kia.... anh đang bị thương..... sao có thể.... - Thiếu niên sức tỉnh, cảm thấy bản thân thật ngu ngốc, tại sao y lại nói như thế chứ, có phải hay không sẽ khiến Gia Trình hấn sinh khí.

Hấn kinh ngạc, y nói cũng phải a, xem ra tiểu hài tử kia cũng biết lợi dụng cơ hội, gan lớn thật. Hấn bắt giác cong khóe miệng, lên tiếng.

- Vậy sao?

Thiếu niên khó hiểu ngẩng đầu, cảm thấy Gia Trình đột nhiên tiến sát y, hấn là muốn làm gì, đánh y sao. Hứa Tinh sợ hãi nhắm nghiền mắt, chờ đợi cú đánh từ hấn. Gia Trình nhìn bộ dạng khẫn trương kia của thiếu niên, cười thầm trong lòng, một phen mạnh mẽ kéo Hứa Tinh lên giường, dùng cả người hấn đè ép lên y. Hứa Tinh trong chốc lát bị Gia Trình toàn bộ đặt dưới thân, có chút hoảng hốt liền giãy dụa đẩy hấn ra, lại bị hấn dùng lực đạo chế trụ hai tay.

- Anh..... anh Trình.... - Thanh âm kịch liệt run rẩy, thiếu niên sợ hãi nhìn hấn.

- Sao vậy? Sợ rồi? - Gia Trình trông thấy thiếu niên bên dưới không ngừng run rẩy kia, thật nực cười, hấn căn bản là chưa làm gì y, lại khẫn trương như vậy.

- Dạ không.... không có.... - Thiếu niên xấu hổ không dám nhìn hấn, y tự hỏi, hấn là muốn làm gì đây, tại sao lại ngay lúc này. Chốc lát, cảm nhận được Gia Trình hấn đã rời khỏi, thở phào nhẹ nhõm, y ngồi dậy.

- Tôi không có hứng thú loại người như cậu. Đừng suy nghĩ nhiều! - Thanh âm lạnh lùng, Gia Trình đưa mắt nhìn thiếu niên nhỏ bé kia. Hấn đưa tay vào túi, lấy ra chiếc điện thoại di động cảm ứng, bấm số.

- Liều! Đến trường, tao bị bắn rồi. - Đầu dây vừa bắt máy, Gia Trình đã lên tiếng. Hứa Tinh nghe thấy hấn nói chuyện, mở lớn mắt, sững sốt nhìn hấn. Cái gì.... hấn là bị bắn.... tại sao lại không nói, vậy mà bộ dạng vẫn đứng đờ như không hề có chuyện gì xảy ra. Thiếu niên khẽ đưa mắt xuống, trên đùi hấn ướt đầm cả máu, y hoảng hốt, chờ hấn nói chuyện xong, đổi hộp sơ cứu, lấy ra một dải băng.

- Cái kia.... anh bị bắn... tại sao lại không nói... Tiểu Tinh có thể đưa anh tới bệnh viện rồi - Hứa Tinh cẩn thận gỡ bỏ dải băng đầy máu, thay vào cái mới. Mọi hành động của y đều hết sức thành thạo, không để cho Gia Trình hấn tác động đến vết thương.

- Phiền phức! - Gia Trình khinh bỉ nhỏ giọng, tới bệnh viện không phải chỉ càng thêm phiền phức thôi sao, hấn hừ lạnh, ngồi yên không hề nhúc nhích, để mặc cho Hứa Tinh y tiếp tục động tác.

Từ trên nhìn xuống, Gia Trình hần khe quan sát thiếu niên kia, gương mặt trắng trẻo với ngũ quan sắc sảo, đặc biệt là đôi mắt thỉnh thoảng lại phát sáng như vì sao, chiếc mũi thì nhỏ nhắn, đôi môi đỏ mọng. Cứ nhiên lại giống như một nữ hài tử vậy a. Một lát, Hứa Tinh đã băng bó xong, ngẩng đầu nhìn Gia Trình từ nãy đến giờ không hề động đậy, vô tình bốn mắt chạm nhau đến bất thường. Bị nam nhân to lớn nhìn chăm chú, thiếu niên gò má nóng hổi đến ửng hồng, liền quay đầu tránh né ánh nhìn ấy. Đột nhiên nhớ ra điều gì, y sững sốt đứng dậy, đối Gia Trình nói.

- A! Tiểu Tinh phải về rồi..... Vết thương của anh.... hãy đến bệnh viện chữa trị.... Vậy, Tiểu Tinh xin phép....
- Y cúi đầu chào hần, trước khi đi còn không quên nhắc nhở hần, song liền xoay lưng chạy đi mất.

Gia Trình vẫn ngồi yên tựa như người máy, khoảnh khắc nhìn thấy tiểu hài tử kia ly khai, tâm lãnh như băng liền cảm thấy có chút mất mát. Song, Gia Trình sự tỉnh, hần là đang nghĩ cái gì a, thật ngớ ngẩn. Hần đứng dậy, nhìn lại vết thương đã được băng bó kia, lạnh lùng gỡ bỏ dải băng, ném vào sọt rác, bước chân rời đi.

Hứa Tinh gắng sức chạy thật nhanh, có phải hay không từ nãy đến giờ baba vẫn đứng ở dưới chờ y. Thiếu niên mệt mỏi thở dốc, trước cổng trường thấp thoáng thân hình cao gầy của nam nhân vô cùng quen thuộc. Y chạy tới phía nam nhân, nam nhân kia vẻ mặt vô cùng lo lắng, bất quá khi nhìn thấy y, anh như tìm ra bảo bối mà hung hăng ôm chầm lấy thiếu niên.

- Baba! Tiểu Tinh.... đối... thực xin lỗi.... đã để baba chờ lâu - Hứa Tinh kịch liệt thở dốc, miệng không ngừng xin lỗi.

- Baba rất lo lắng cho con, có biết không? - Hứa Biên từ lúc tới đã không thấy thiếu niên, nghĩ rằng y một lát sẽ xuống, nhưng chờ mãi không thấy bóng dáng nhỏ gầy kia, trời đã tối, y có thể đi đâu chứ. Hứa Biên cố gắng trấn tĩnh bản thân, nghĩ thầm trong lòng Hứa Tinh chắc hẳn vẫn là đang ở trong lớp, nên đã đứng ở đây suốt. Nhưng trong lòng anh vẫn không ngừng lo lắng cho y.

- Tiểu Tinh xin lỗi baba.... xin lỗi baba.... - Hứa Tinh vùi đầu vào lòng ngực anh, cảm thấy vô cùng có lỗi đi.

- Lần sau baba sẽ không cho phép con ở trường muộn như thế này nữa. Đây là lần cuối, nếu bị trễ bài học, có thể về nhà làm, ở trường sẽ rất nguy hiểm, hứa với baba? - Buông Hứa Tinh, anh cúi người đối mặt y, nghiêm nghị dặn dò.

- Dạ vâng... - Hứa Tinh gật đầu nghe lời.

- Hảo, Tiểu Tinh ngoan. Baba dẫn Tiểu Tinh đi ăn.

Hứa Biên yên tâm mỉm cười, nắm lấy bờ vai nhỏ gầy của thiếu niên. Hai cha con bọn họ trò chuyện vui vẻ rồi lên xe ly khai. Lại không hề hay rằng, từ đầu đến cuối, một đôi mắt băng lãnh đều ẩn thân ở một chỗ lạnh nhạt nhìn chăm chú vào bọn họ.

=====

Gã Vương bối rối không ngừng đi tới đi lui, đứng không yên ngồi cũng không xong, gã đưa tay vào đầu bứt tóc, chốc lát liền quay đầu, hướng Văn Khải đang ngồi thản nhiên hút thuốc quá lớn.

- Anh Khải! Sao anh có thể đứng đưng như vậy! Bọn cảnh sát mà biết được thì phải làm sao? Em chưa muốn vào tù a.

- Tao bắn hay mày bắn. Trước đó tao đã bảo, nếu có chuyện gì xảy ra cứ để tao xử lý. Hơn nữa, bọn cảnh sát hẳn cũng không hề hay biết! - Văn Khải chán nản thở dài, căn bản chuyện này không hề liên quan đến gã, thế nhưng gã cứ phải làm cho lớn chuyện .

- Nhưng mà lỡ như.... lỡ như Gia Trình.... hần hần nói cho bọn cảnh sát thì sao? - Gã Vương thanh âm run rẩy nói.

- Ăn cái gì mà ngu vậy! Trong chuyện này Gia Trình hẳn cũng liên quan, vả lại hần ta cũng không có dân độn như mày, gan đâu mà đi khai báo cho bọn chúng, có mà vào đường cùng. - Văn Khải đưa chân đá vài phát vào người gã, khinh bỉ chửi mắng.

- Nhưng mà.....

- Không nói nhiều! Mày cũng thấy rồi đó, tao cuối cùng đã hạ gục được Gia Trình hẳn. Đúng là một kế hoạch hoàn hảo, mày đừng lo, đêm nay chúng ta cứ ăn chơi trác táng, tao sẽ khao chiều này. - Văn Khải đứng dậy, ném xuống giường thuốc đang hút dở, đến khoác vai gã Vương mập mập không ngừng lo sợ kia.

- A! Thật sao anh? Anh Khải, anh tốt thật đó nha. Haha! Tụi bây, mau mau, đêm nay anh Khải sẽ đãi chúng ta. Vậy thì chúng ta cũng nên ” tặng đồ chơi ” cho anh Khải chứ, có phải không? - Gã vui sướng, đối bọn đàn em khác ở đằng sau tuyên bố.

- Phải a.... - Bọn chúng hô lớn ủng hộ nhiệt tình.

Văn Khải lắc đầu bó tay, thiết tình, bọn đàn em này cứ nhiên cả ngày không hề làm trọn nhiệm vụ hẳn giao, chỉ biết tìm cách lấy lòng hẳn. Tuy có chút chán nản, nhưng không bao giờ hẳn cảm thấy phiền phức, chỉ khi cùng bọn đàn em một chỗ hợp tác, Văn Khải cứ nhiên không hề cảm thấy cô đơn.

Phụ mẫu hẳn cũng như phụ mẫu của Gia Trình, chỉ biết có công ăn việc làm, từ nhỏ hẳn ít được cha mẹ chăm sóc, chỉ được dì Lâm là người luôn đi theo chăm sóc hẳn đến lớn. Bất quá, cũng giống như Gia Trình, hẳn không hề học hành gì, cả ngày chỉ có tìm mọi giải tỏa dục vọng, rủ đàn em đi đánh nhau, tuy nhiên trong hẳn vẫn có một chút gọi là tâm đi. Thỉnh thoảng, Văn Khải thường giao nhiệm vụ cho đàn em, bọn chúng không những không hoàn thành, mà còn bị kẻ khác đánh đến trọng thương. Ban đầu hẳn cảm thấy rất tức giận, miệng liên tục chửi mắng, nhưng vẫn một lòng đến cứu giúp, tận tình đưa chúng đến bệnh viện chữa trị. Bởi thế, gã Vương và những kẻ khác mới trung thành với hẳn cho đến ngày hôm nay.

Gã Vương thân hình tròn trĩnh, nũng nịu kéo tay Văn Khải rời đi, miệng không ngừng bảo sẽ tìm một cô nàng xinh đẹp quyến rũ cho hẳn. Văn Khải hẳn liên tục chửi mắng gã, nhưng trong lòng lại âm thầm bật cười. Hẳn tự nhủ, cuộc sống của hẳn sẽ hoàn toàn là con số 0 nếu như không có bọn chúng. Thở dài, hẳn mặc cho tên gã mập ục ịch kia kéo tay áo rời đi.

HẾT CHƯƠNG 14

15. Chương 15

Trong một nhà hàng to lớn đầy sang trọng, người người tới lui nào là quý ông, quý bà, già trẻ ai nấy cũng diện mặc đẹp. Hứa Tinh ngơ ngác ngắm nghía nơi đất tiền quý phái này, cảm thấy có chút hiếu kỳ. Y tự hỏi, không phải Hứa Biên chỉ dẫn y đi ăn thôi sao, như thế nào lại tới một nơi sang trọng thế này.

Hứa Biên cầm lấy bàn tay nhỏ gầy của thiếu niên, dẫn y tới thang máy, Hứa Tinh nhìn quanh, từ thang máy được làm bằng kính, y có thể nhìn thấy toàn bộ khung cảnh thành phố bên dưới. Thiếu niên đưa tay khẽ chạm lên mặt kính ngắm nghía, ngây ngốc mỉm cười....Đài Loan ban đêm hảo đẹp a... Hứa Biên không phải không thấy được tiểu hài tử kia đang vui vẻ trông cảnh đẹp, chỉ tà tà cười, anh tiến tới, nắm lấy bờ vai của y.

- Tiểu Tinh thích sao? Nếu vậy, baba sẽ thường xuyên dẫn con đến đây ăn, có được không?

-A! Tiểu Tinh..... không cần.... ở đây chắc hẳn rất đắt tiền.... Tiểu tinh không muốn baba phải tốn kém... - Hứa Tinh xua tay nhẹ nhàng cự tuyệt, thực sự thì y rất thích nơi này, nhưng mà nếu như ngày nào đều tới đây, chẳng phải vô cùng tốn kém sao, mặc dù Hứa Biên rất giàu có, bất quá không phải vì vậy mà có thể tiêu sài hoang phí chỉ vì nơi này được. Hảo không nên a.

- Hảo hảo.... Chỉ khi nào có dịp đặc biệt, baba sẽ cho Tiểu Tinh đến đây ăn, được không? - Hứa Biên bật cười xoa đầu y, anh thừa hiểu rõ thiếu niên kia đang nghĩ gì, chỉ thở dài trong lòng, y quả là ngoan quá mức rồi, không uống công anh và vú Ninh nuôi y từ nhỏ đến lớn.

Thang máy mở, trước cửa là một cô nhân viên ăn mặc ngăn nắp, đang cúi đầu cung kính chào Hứa Biên.

- Biên tổng, ông Brown đang chờ ở trong phòng, mời đi lối này.

- Cảm ơn.

Hứa Tinh mãi đang ngỡ ngác, Hứa Biên thấy thế không khỏi bật cười, anh đưa tay kéo lấy y bước vào phòng, bên trong là hai vị khách vô cùng lạ mắt, một quý ông và quý bà hẳn cũng đã ngoài 40 tuổi.

-A! Biên tổng! - Nam nhân kia khi thấy Hứa Biên bước vào, vội vàng đứng dậy bắt tay anh.

- Chào ông Brown. Xin thứ lỗi, đã để ông phải đợi lâu.. - Hứa Biên ngại ngần, cũng cung kính bắt tay ông.

- Không sao, không sao..... Còn nữa, đừng gọi tôi là ông Brown, hiện tại tôi đang ở Đài Loan, không phải ở Nga, cứ gọi tôi là Văn Đình Chiết được rồi. - Về mặt ủy khuất, nam nhân tự xưng là Văn Đình Chiết kia đối Hứa Biên căn dặn.

- Hắc.. hắc.. Nếu vậy tôi không cần phải khách sáo a. Quên giới thiệu với ông, đây là con trai tôi, Hứa Tinh.

- Tiểu Tinh chào bác.... - Hứa Tinh lễ phép cúi đầu chào Đình Chiết.

- A? Là con trai cậu sao? Tôi còn tưởng đây là cháu gái nữa cơ.... - Đình Chiết nói đùa cười lớn. Nghe vậy, Hứa Biên chỉ gượng gạo mỉm cười, thiếu niên cũng cúi đầu xấu hổ, y thật giống một nữ hài tử sao...

- A! Còn đây là bà xã của tôi, Nhã Nhã. - Phát hiện từ này đến giờ chưa giới thiệu vợ ông cho Hứa Biên, Đình Chiết bây giờ mới để ý.

- Chào phu nhân.

- Chào! Ông xã tôi nhắc nhiều về cậu lắm, tôi rất vui vì ông ấy hợp tác với người tài năng như cậu đây.

- Nhã Nhã lịch sự khen ngợi, bà nhìn qua tướng tá cao ráo lại điển trai của Hứa Biên, hiểu rõ anh hẳn là người đúng như lời đồn.

- Phu nhân quá khen! - Hứa Biên khiêm tốn trả lời.

- Còn đứng đó.... Mau mau qua đây ngồi... - Đình Chiết thấy mọi người từ này đến giờ cứ đứng đó nói chuyện, cảm thấy thật khó chịu, liền xua tay bảo mọi người tới dùng bữa.

Hứa Biên ngại ngần cười nhẹ, dẫn Hứa Tinh tới chỗ ngồi.

- A! Baba không cần... để Tiểu Tinh.... - Thấy Hứa Biên định kéo ghế cho y, y nhanh chóng cự tuyệt, y đã gần tuổi này, không nên để cho anh làm mọi chuyện cho y được.

- Con trai của cậu hảo ngoan a. Không giống con trai của tôi, suốt ngày chỉ biết ăn chơi lê lẻo, cả ngày toàn ở bên ngoài, không bao giờ về nhà - Đình Chiết thở dài, thầm nghĩ phải chi con trai ông bằng một nửa của tiểu hài tử kia, vừa hiền lành vừa ngoan ngoãn lễ phép.

- Phải a. Cậu Biên, cháu Tinh ở trường học hành thế nào? - Nhã Nhã vừa nhìn qua đã rất vừa lòng Hứa Tinh y, nếu như y ngoan ngoãn như vậy, liệu rằng việc học của y có phải hay không sẽ rất tốt a.

- À, cái này..... thật ngại quá.. - Hứa Biên không biết phải nói thế nào, anh không thể tự cao tự đại mà khen ngợi Hứa Tinh, như vậy thật không phải quá kiêu ngạo sao.

- Đừng khiêm tốn làm gì? Nếu tôi đoán không lầm, cháu nó phải học giỏi nhất trường phải không a? - Đình Chiết tánh vốn nhiệt tình, không ngần ngại mà đoán mò, chỉ cầu những lời ông nói là đúng.

- Hắc... hắc..... ông thật vui tánh... - Hứa Biên ngượng ngùng trả lời.

- Đây, tôi đoán không sai.... Cậu hảo may mắn a, có đứa con trai hoàn hảo như vậy, chúc mừng chúc mừng...Nào, uống với tôi một ly... - Đình Chiết tự cao cười lớn, đưa ly rượu tới trước mặt Hứa Biên mời mọc, Hứa Biên chỉ có thể gượng cười đáp nhận.

Nhã Nhã chứng kiến thói quen nhiệt tình quá lộ của Đình Chiết, chỉ lắc đầu bó tay, lại phát hiện từ này đến giờ Hứa Tinh ngồi yên không động đậy, liền gấp vào bát y hai ba miếng bò bít tết còn nóng hổi, thanh âm nhẹ nhàng quan tâm thiếu niên.

- Cháu Tinh.... Nhìn cháu gầy quá, nên ăn nhiều thịt một chút....

- Ân... Tiểu Tinh cảm ơn bác.. - Hứa Tinh mãi ngơ ngẩn nhìn Hứa Biên cùng Đình Chiết vui vẻ cười nói, đột nhiên một chiếc đĩa đầy thức ăn đưa trước chén y, ra là Nhã Nhã, y cảm thấy hảo cảm động đi, vội vàng lễ phép cảm tạ.

- Cháu ngoan quá! Cậu Biên này, cháu nó sao lại nhỏ gầy thế kia? Tôi hiểu cậu vốn bận rộn công việc, bắt quá cũng nên quan tâm cháu một chút. - Nhã Nhã đau lòng, nhìn thiếu niên kia vừa ngoan vừa hiền lành nhưng thân thể lại gầy yếu, bà cảm thấy thương xót, không như đứa con trai của bà, vừa cao to khỏe mạnh nhưng rất hư đốn. Hứa Biên là một người tài năng, có địa vị, có tiền tài, thế nhưng Hứa Tinh y phải chăng ở nhà không được ai quan tâm chăm sóc, nên mới nhỏ gầy như một hài tử 12, 13 tuổi thế này.

- Kia..... thực xin lỗi phụ nhân. Tiểu Tinh nhà tôi sanh ra đã như vậy, dù tôi có bắt ép nó ăn nhiều thế nào vẫn không thể mập và cao lên một chút được. - Nhã Nhã đột nhiên lên tiếng, Hứa Biên không khỏi sững sốt, anh khẽ nhìn thiếu niên kia, y vừa nhỏ gầy lại yếu đuối, anh cũng đau lòng lắm, ngay từ đầu Hứa Tinh y phải là một nữ hài tử, nếu như sự việc kì lạ năm đó không đột ngột xảy ra, Hứa Tinh đã không phải thành một nam hài tử gầy yếu thế này.

- Dạ không.... là Tiểu Tinh... Tiểu Tinh đã không hảo hảo chăm sóc cho bản thân.... Bác.... không phải lỗi của baba... là Tiểu Tinh sai..... - Hứa Tinh không muốn để mọi người trách cứ Hứa Biên không chăm sóc y thật tốt, tất thấy là do y, đã không chăm lo cho bản thân, lại luôn làm phiền đến baba như vậy, hảo đáng chán ghét...

- Tiểu Tinh! Baba mọi bữa đã bảo sao? Con không nghe lời baba phải không? - Thiếu niên kia lại tự trách bản thân nữa rồi, Hứa Biên cảm thấy vô cùng thất vọng, y tuyệt không thể bỏ thói quen tự ti nhất gan, sau này sẽ như thế nào.

Hứa Biên đột nhiên tựa hồ có chút tức giận, có phải hay không y đã làm anh sinh khí, theo thói quen, thiếu niên cúi đầu nhỏ giọng xin lỗi. Cảm thấy khung cảnh càng lúc càng thẳng, Đình Chiết cười qua loa xóa tan bầu không khí ấy.

- A! Thức ăn nguội hết rồi. Hai cha con Biên tổng, mau mau ăn. Cháu Tinh, đừng có ngại, cứ ăn nhiều vào.

- Dạ vâng..... - Hứa Tinh nhỏ giọng đáp.

Dù sao hôm nay cũng là ngày dùng bữa cùng chủ tịch công ty hàng đầu của nước Nga, đó là Văn Đình Chiết, Hứa Biên cũng nên nể mặt ông mà không nên làm căng chuyện với Hứa Tinh, có gì anh có thể từ từ về nhà hẳn nói. Hứa Biên đành thở dài trong lòng, gượng cười hai vợ chồng họ rồi bắt đầu dùng bữa.

- Ông à, có nên gọi nó tới đây không? Hôm nay vui như vậy, cho nó đến, học tách con nhà người ta, có phải tốt hơn? - Nhã Nhã sau một hồi giao lưu với cha con Hứa Biên, cảm thấy vô cùng hài lòng và ấn tượng rất tốt, đặc biệt là Hứa Tinh, là một nam hài tử lại có thể ngoan ngoãn và hiền lành như vậy, bà nên để cho con trai bà đến đây học tập y, có phải hay không hẳn sẽ có ý thức một chút.

- Phải a. Bà nói tôi mới để ý. - Đình Chiết đột nhiên đập bàn, sau cảm thấy hành động của bản thân hơi quá, liền ngại ngùng hướng cha con Hứa Biên thứ lỗi, song mới đưa tay vào túi áo lấy ra chiếc điện thoại, bấm số.

- Thăng này! - Đầu dây mãi không chịu bắt máy, Đình Chiết bắt đầu cảm thấy tức giận.

- Gọi lại đi ông. Lỡ con nó đang đi đường, không chừng không thể nghe thấy điện thoại. - Nhã Nhã sốt ruột nói.

- Thăng đó bây giờ nó chỉ có tụ tập bè phái ăn chơi mà thôi. Cái đứa con hư đốn!!!

Hứa Biên nhìn thấy bộ dạng nổi trận lôi đình của Đình Chiết, không khỏi bật cười, giới trẻ hiện nay chủ yếu chỉ có việc ăn và chơi, đương nhiên chuyện này cũng là lẽ thường, không giống Hứa Tinh y, chưa bao giờ nghĩ đến việc chơi bời, luôn xem việc học là hàng đầu.

- Alo ba! - Sau vài lần gọi, rốt cuộc đầu dây bên kia cũng bắt máy.

- Mà đang ở đâu? Sao lại ồn ào thế kia? Đang ở vũ trường phải không!!!! - Đình Chiết vốn hiểu rõ đứa con trai của mình, ông không hề ngần ngại có hai cha con Hứa Biên trước mặt, ngay lập tức đối đầu dây mà quát lớn.

- Ba gọi con có việc gì? Nếu không có gì quan trọng, con cúp máy đây.

- Đương nhiên tao gọi mày là có việc. Nhanh! Ngay lập tức đến nhà hàng Vạn Thiên. - Đình Chiết tuyên bố.

- Đến đó làm gì? Con có việc rồi!!!

“Tít, tít” Phát hiện đầu dây đột nhiên cúp máy, Đình Chiết không khỏi tức tối đến mặt đỏ bừng sát khí, đưa con hồn xược, xem ra từ trước đến giờ hai vợ chồng ông chỉ lo đến công việc làm ăn, nên bây giờ cậu con trai của ông mới hư đốn thế này đây. Đình Chiết kiên quyết không bỏ cuộc, một lần nữa gọi.

- Gì nữa ba? - Cảm thấy thực phiền phức đi, như thế nào phụ thân hần lại không thể tha cho hần.

- Tao nói lần nữa! Mày lập tức đến đây, nếu không, tao cắt hết toàn bộ thẻ tín dụng và tiền mặt của mày, từ bây giờ đừng nghĩ đến việc chơi bời. - Nói xong, Đình Chiết ném điện thoại vào túi áo, để mặc cho đầu dây bên kia liên tục gọi tên ông trong vô vọng.

- Cậu thấy đấy! Con trai tôi nó vậy đó. Không thể nào dạy dỗ được. Bây giờ tôi mới thực sự ganh tị với cậu. Phải chi thằng con trai tôi bằng một nửa cháu Tinh có phải tốt hơn không? - Đình Chiết thở dài than vãn, đối Hứa Biên tỏ vẻ sự ganh tị.

- Hắc.. hắc... Trẻ con ngày nay nó như vậy đấy, tôi đây có thể hiểu rõ nỗi khổ của ông. - Hứa Biên đắc ý nhận xét, một lát dâng ly rượu tới trước mặt Đình Chiết cạn ly.

Đình Chiết đành bó tay, nhưng vì hôm nay là một ngày vui, ông đành phải bỏ hết mọi phiền phức ra sau lưng. Sau, bọn họ cùng nhau ăn uống, vui vẻ cười nói.

=====

- Chết tiệt! - Văn Khải phần nộ tắt di động, hôm nay chẳng phải là ngày may mắn của hần sao, như thế nào lại bị phụ thân hần gọi đến có việc.

- Anh ~~! Uống với em một ly. - Một nữ nhân ngồi bên cạnh Văn Khải, chiếc đùi trắng nõn thon thả đang dính lấy người Văn Khải, bàn tay lại dâng trước mặt hần một cốc rượu mời mọc, cố gắng câu dẫn hần.

Văn Khải không nói gì, đứng bật dậy, không quan tâm đến nữ nhân kia, tiến tới chỗ gã Vương đang say mềm trong vòng tay các cô gái, từ bóp tiền lấy ra một tờ chi phiếu đưa trước mặt gã.

- Bọn mày cứ ở đây chơi. Tao có việc phải đi gấp.

- Ok anh... Ừ... Tạm biệt anh Khải..... Ừ.. - Gã Vương trong cơn say không hề biết rõ đang xảy ra chuyện gì, chỉ qua loa xua tay, hướng Văn Khải chào hần.

Văn Khải ” Ừ” nhẹ rồi ly khai, hần nhanh chóng ra bãi đỗ xe, đút chìa khóa vào xe mô tô, rình ga phóng đi. Đến nơi, hần gỡ bỏ xuống chiếc mũ bảo hiểm, quét mắt sơ qua nơi sang trọng trước mắt, miệng không ngừng chửi thề.

- Con mẹ nó có chuyện gì phải gọi mình đến đây. Đúng là phiền phức! Hừ!

Văn Khải đậu xe ở phía ngoài, tay cầm nón bảo hiểm, thời điểm khi hần bước vào, đã bị bao ánh mắt nhìn ngắm xung quanh của nữ nhân không ngừng đặt lên người hần.

- Woa, đó là ai a, hảo soái.

- Nhìn qua đã biết hần ta là tay ăn chơi rồi!

- Như vậy mình càng thích, rất có phong độ.

Bao lời nói trầm trồ khen ngợi kia không phải không lọt được vào tai Văn Khải, hần nhất thời bĩu môi, cảm thấy thực chán ghét, đúng là đàn bà ngày nay, suốt ngày chỉ mơ thấy trai đẹp. Chốc lát đột nhiên một nữ nhân từ đâu xuất hiện trước mặt Văn Khải, tay cầm ly rượu đưa cho hần.

- Anh đẹp trai mũi trần, có muốn cùng tôi uống một ly. - Cô lẳng lơ nói.

- Cảm ơn.

Văn Khải đưa tay tiếp nhận, tưởng chừng hắn có thể cùng cô một chỗ, liền cười đắc ý. Bất quá, Văn Khải đột nhiên đi qua cô, thản nhiên nâng ly húp một ngụm bước đi. Cô không khỏi sững sốt, liền đứng ngây ngốc tại chỗ, gây bao ánh nhìn khinh rẻ cho cô.

Dọc theo hành lang, Văn Khải miệng không ngừng chửi thầm phụ thân hắn, khoanh khắc hắn đang nghĩ ngợi lung tung, một nhân viên phục vụ từ căn phòng gần đó bước ra. Vì lối đi khá hẹp, Văn Khải đành nghiêng người tránh né, một lát, trên người hắn tất thấy đều ướt đầm, rượu cầm trên tay cũng hết sạch.

- A! Tiểu Tinh xin lỗi.... thực xin lỗi.... - Một nam hài tử nhỏ gầy đứng trước mặt Văn Khải, cư nhiên dám vụng về mà đụng phải hắn, mới thành ra bộ dạng ướt đầm thế này. Văn Khải tựa hồ có chút tức giận, hướng y quát lớn.

- Đi đứng kiểu gì vậy hả? Chết tiệt! Hôm nay gặp toàn cái gì vậy??

- Cái kia.... thực xin lỗi... thực xin lỗi.... để Tiểu Tinh lau sạch cho anh.... - Thiếu niên vội vàng cúi đầu xin lỗi, bàn tay nhỏ gầy lấy ra một chiếc khăn, khẽ lau trên áo Văn Khải.

- Cái con mẹ gì đây? Khăn đầy máu như vậy dám đụng trên người tao. To gan!

” Chát” Thiếu niên không hề cố ý đụng phải Văn Khải, khi hắn tức giận, y vô cùng sợ hãi, nghĩ rằng chỉ cần xin lỗi và lau sạch vết bẩn trên người, hắn sẽ cho qua. Không ngờ lại càng làm Văn Khải hắn sinh khí, ngay lập tức một cái tát giáng thật mạnh lên mặt thiếu niên, y bị đánh đến đầu óc choáng váng liền ngã trên mặt đất, nước mắt rớt cuộc cũng chảy xuống, trộn theo máu tanh từ khóe miệng tràn ra.

- Đối.... thực xin lỗi.... Tiểu Tinh không cố ý.... thực xin lỗi. - Bàn tay run lẩy bẩy khẽ đưa lên bên má bị sưng đỏ, thiếu niên không ngừng nức nở..

- Bước qua đây! - Văn Khải hung hăng nắm lấy tóc tiểu hài tử kia, kéo y rời đi, hành động thô bạo của hắn không khỏi khiến y khẽ đau đớn rên rỉ, liên tục xin lỗi hắn, đồng thời cũng kịch liệt sợ hãi.

- Thằng ranh con!!! Mày đi theo ai? Mau kêu phụ mẫu mày tới đây! - Văn Khải mở miệng mắng nhiếc y, bàn tay vẫn tiếp tục động tác mà hung hăng nắm tóc y.

- Tiểu Tinh sai rồi.... thực xin lỗi.... Tiểu Tinh không cố ý... làm ơn.... - Thanh âm run rẩy, thiếu niên cầu xin hắn.

- VĂN KHẢI!!!!!!

- Ba..... - Văn Khải nghe thấy ai đó gọi tên hắn, khẽ quay đầu, ra là phụ thân hắn, Văn Đình Chiết.

- Mày đang làm gì?!!!!- Đình Chiết phẫn nộ, Văn Khải hắn đang làm gì Hứa Tinh y thế kia.

- Tiểu Tinh!!! Cậu dám, buông con trai của tôi ra. - Hứa Biên chạy tới, một phát đẩy ngã Văn Khải xuống, đem thiếu niên nhỏ gầy kia không ngừng nức nở vào lòng.

Văn Khải vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, tại sao phụ thân hắn lại bênh vực tiểu hài tử kia, lại còn một nam nhân kì quặc mà hắn không hề quen biết, ngang nhiên đẩy ngã hắn. Tất thấy là mọi chuyện là như thế nào.

- Ba! Thằng nhóc ranh đó đổ rượu lên người con! Con phải xử lý nó. Không cần ba quản!

Văn Khải một phen tiến tới, lại bị lực đạo của phụ thân hắn đẩy ra. “Chát” Hắn đột ngột bị Đình Chiết đánh đến má đỏ ửng, tròng mắt quát lớn.

- Sao lại đánh con?!!!!

- Mày!! Đứa trẻ ấy là con của đồng nghiệp tao.... Xem ra tao phải dạy dỗ lại mày cho nên người. - Đình Chiết định giơ tay đánh Văn Khải thêm một cú, lại bị Nhã Nhã ngăn cản.

- Ông à, bình tĩnh. Con nó mới tới, lại đánh nó.

- Hừ! Mày vô đây nói chuyện cho rõ ràng..... - Đình Chiết cố gắng thu hồi lại bình tĩnh, thanh âm vẫn tức giận như cũ với Văn Khải. Văn Khải đành im lặng, bàn tay nắm thành quyền theo sau ông.

Đến khi mọi người đã tập trung đầy đủ tại phòng ăn, sau một hồi im lặng nhìn nhau, cảm thấy bầu không khí vô cùng căng thẳng, Hứa Tinh mới nhỏ giọng lên tiếng.

- Cái kia.... là Tiểu Tinh.... Tiểu Tinh đã không cẩn thận mà đụng phải anh ấy.... cho nên ly nước..... - Thời điểm đó, Hứa Tinh y xin phép mọi người ra ngoài, không ngờ lại vụng về mà chạm mặt Văn Khải, y cũng không hề cố ý.

- Ai mượn mày lên tiếng!!!

- Văn Khải! Cảm miệng! - Văn Khải đột nhiên lớn tiếng chửi mắng Hứa Tinh. Ngay lập tức bị Đình Chiết chặn lời.

- Đối.... thực xin lỗi..... - Thiếu niên cúi đầu nhỏ giọng, tất cả là do y, nên mọi chuyện mới bé thành ra lớn thế này.

- Tiểu Tinh nhà tôi rất biết quy củ, nó chắc chắn là không cố ý, hơn nữa đã xin lỗi cậu. Bất quá chỉ là chiếc áo, cậu có nhất thiết phải làm lớn chuyện như vậy không? - Mặc dù trong lòng Hứa Biên tuyệt không hài lòng về hành động thô bạo của Văn Khải, nhưng vì có mặt phụ mẫu hấn ở đây, anh đành phải nhẫn nhịn, nếu không, anh cũng không ngần ngại mà giáng cho hấn một nắm đấm rồi.

- Hừ! - Văn Khải cảm thấy Hứa Biên thực phiền phức đi, đây là chuyện giữa hấn và tiểu hài tử kia, hấn không cần anh quản.

- Khải! Con nể mặt cha mẹ chút đi. Chú Biên là đồng nghiệp của cha con, không nên dùng thái độ đó..... Hảo, dù sao mọi người đã có mặt đầy đủ, chúng ta cũng không nên vì chuyện cỏn con này mà làm lớn được, có phải không? - Nhã Nhã ôn nhu nói, vốn dĩ bà muốn Văn Khải đến đây là để giới thiệu hấn cho cha con Hứa Biên, đồng thời cũng để cho hấn học tập mà noi gương Hứa Tinh y, bà không muốn để Hứa Biên có ấn tượng xấu với gia đình bà, như vậy hảo không được a.

- Mày liệu hồn! Mọi việc lát nữa về nhà chúng ta hấn nói. Xem như chưa có gì xảy ra. - Đình Chiết vẫn còn cảm thấy tức giận Văn Khải, nhưng đành phải nhẫn nhịn cho qua.

- Ba! Nhìn cái gì!!!! - Cảm nhận được Hứa Tinh đang khẽ ngắc đầu lén la lén lút nhìn hấn, ánh mắt tự ti của y không khỏi khiến hấn thập phần chán ghét, liền một khắc quát.

- Đối.... thực xin lỗi..... - Hứa Tinh bị hấn quát đến dọa sợ toát cả mồ hôi, theo thói quen cúi đầu, giọng lí nhí như muỗi kêu.

- Khải!!! Mày không thể để cho tao một ngày yên ổn được sao? Cứ phải làm tao tức đến chết thì thôi! Mày xem, con nhà người ta có như mày không? - Đình Chiết không thể nhịn được cơn thịnh nộ, một lần nữa hướng Văn Khải mắng.

- Hừ!! Vậy rốt cuộc ba mẹ muốn con đến đây là để làm gì? Lại đi học tập con nhà người ta sao? Nhìn bộ dạng chán ghét kia đã thấy không ưa mắt rồi? Thử ranh con!!!!

Hứa Tinh mãi luôn phải nghe những lời lẽ chua chát, thập phần chán ghét của Văn Khải, khiến cho y càng cảm thấy tự ti hơn. Y rốt cuộc đã làm hấn sinh khí cực độ rồi, lại còn là con trai của Văn Đình Chiết.

Đình Chiết không tài nào chịu đựng được bản tánh hống hách, hỗn xược của Văn Khải, ông đành phải xấu hổ mà xin phép Hứa Biên ra về, đồng thời cũng lôi kéo Văn Khải về nhà dạy dỗ lại hấn ta. Hứa Biên cũng không muốn ở lại đây suốt với hành động không ra gì của Văn Khải, đành phải cùng Hứa Tinh y rời khỏi. Bọn họ ai nấy cũng ra về trong một tâm trạng phần nộ.

HẾT CHƯƠNG 15

16. Chương 16

- Văn Khải!!!! Từ giờ đừng nghĩ đến việc ra ngoài chơi bời. Tất cả chi phiếu, tiền mặt tao sẽ tịch thu hết! - Văn Đình Chiết rốt cuộc cũng tức giận, ông nhất định phải dạy dỗ lại đứa con hư đốn này, không thể để hấn tiếp tục tự do tự tại mà ăn chơi lêu lổng được.

- Ba!! Như vậy không phải quá đáng sao? - Đình Chiết ông là bị làm sao vậy, hôm nay đột nhiên gọi hấn tới nhà hàng Vạn Thiên, cư nhiên bắt hấn phải đi học tập tiểu hài tử đáng ghét kia, y rốt cuộc đã dùng mưu kế gì mà lấy lòng ông thế này.

- Tao quá đáng?? Xem ra tao nên gác công việc sang một bên, ở lại đây lâu dài để dạy dỗ lại mày. - Đình Chiết tuyên bố đưa ra quyết định.

- Ba!! Mẹ nói ba giùm con đi!! - Văn Khải không còn cách nào khác, phải nhờ đến mẫu thân hấn.

- Mẹ nghĩ ba nói đúng đấy. Bất quá nếu con bớt chơi mà chịu học hành một chút, thì không đến nỗi ba phải làm vậy. - Nhã Nhã nhún vai, bắt đầu dĩ nhiên.

- Hừ!!! Ngay cả mẹ cũng vậy sao?

- Không nói nhiều. Bắt đầu từ bây giờ mày lo mà chỉnh đốn lại bản thân đi. Không thì đừng nghĩ đến việc chơi bời. - Đình Chiết nói xong liền xoay lưng lên lầu. Để mặc cho Văn Khải không ngừng tức tối mà chờ đợi ông. Tất thấy là do tiểu quỷ tử đáng ghét kia, Văn Khải cực kì chán ghét y, hấn nhất định phải cho y một bài học. Nhưng khổ là Văn Khải không hề biết y học trường gì, ở đâu, từ đầu đến cuối chỉ hay rằng y có cái tên là Hứa Tinh. Bất quá cũng không sao, khi nào có dịp hai bên gặp mặt, hấn nhất định phải xử lý tên hài tử kia.

Văn Khải đành nhẫn nhịn cơn thịnh nộ mà bước lên phòng, cởi bỏ y phục ném xuống đất rồi tắm rửa. Sau khi tẩy sạch thân thể, hấn nhảy lên giường, xem như mọi chuyện chưa có gì xảy ra, hôm nay hấn đã mệt lắm rồi, liền an tĩnh nhắm mắt.

=====

Hứa Biên cẩn thận bôi thuốc lên chỗ sưng đỏ bên khóe miệng của Hứa Tinh, lấy ra thuốc sát trùng, nhẹ nhàng xoa.

- Baba... như vậy đã hảo.... Tiểu Tinh không sao... - Hứa Tinh không muốn vì vết thương nhỏ nhặt này mà Hứa Biên phải làm tất, bất quá Hứa Biên vẫn một mực thực hiện động tác, không hề để ý đến lời nói của y.

- Được rồi. Tiểu Tinh lên phòng đi. - Hứa Biên thu dọn giấy và bông gòn, đem thuốc sát trùng cất đi, hướng Hứa Tinh nói.

- Kia... Tiểu Tinh cảm ơn baba... Vậy, Tiểu Tinh xin phép baba lên phòng.... - Hứa Tinh định xoay lưng bước đi, lại bị Hứa Biên gạt hỏi.

- Tiểu Tinh! Ban nãy baba thấy khăn cầm tay của con có máu, đã có chuyện gì?

Hứa Biên đột nhiên hỏi vậy, khiến cho thiếu niên không khỏi sửng sốt mà khựng người lại, bàn tay khẽ run rẩy. Sau một hồi ngơ ngẩn, Hứa Tinh gượng cười mà nói dối.

- A! Là Tiểu Tinh... hôm nay ở trường... không cẩn thận bị ngã nên chảy máu...

- Vậy sao? Con mau nói sự thật đi! - Hứa Biên nhìn qua đã biết rõ thiếu niên kia là đang nói dối, với lý do không hề thuyết phục kia, anh chắc chắn y đang giấu anh chuyện gì đó.

- Tiểu Tinh... - Y có nên nói cho baba biết không, liệu nếu nói ra, có phải hay không anh sẽ sinh khí.

- Hôm nay baba đợi con ở trường, baba đã gặp cảnh sát, bọn họ nói nghe thấy tiếng súng và phát hiện vết máu, nhưng tìm mãi không thấy người. Tiểu Tinh!! Nói thật cho baba biết, có phải con đã gặp hấn? - Hứa Biên vừa nói vừa khẽ quan sát Hứa Tinh, sắc mặt y dường như có chút hốt hoảng, xem ra anh đã đoán đúng rồi.

- Tiểu Tinh.... thực ra.... hôm nay Tiểu Tinh đã gặp anh Trình... anh ấy bị thương... cho nên... - Thiếu niên thanh âm run rẩy, nhỏ như muỗi kêu.

-Gia Trình!!!!? Con đi gặp hấn ta? Tại sao vậy hả?!!!!!! - Hứa Biên nghe đến tên Gia Trình thì không khỏi sửng sốt, y rốt cuộc là đang nghĩ cái gì.

- Tiểu Tinh... đôi... thực xin lỗi baba... Tại vì anh ấy bị thương rất nặng... Tiểu Tinh không nỡ.... - Hứa Biên cuối cùng cũng nổi giận, y cảm thấy thực có lỗi lắm, bất quá y không thể để mặc Gia Trình bị thương nặng mà bỏ đi được.

- Ở gần hần ta, nếu như hần ta lại hại con, baba sẽ như thế nào đây?!!!! Tiểu Tinh, con làm ơn suy nghĩ thấu đáo một chút được không? Nếu là như vậy, có phải hôm nay con ra muộn, là vì Gia Trình hần?? - Hứa Biên nheo mày, tiểu hài tử kia tại sao cứ mãi luôn như vậy, y quá thiện lương đi, tuy nhiên hảo thiện lương có thể dẫn đến nguy hiểm, đặc biệt là Khuất Gia Trình hần, kẻ trước đây đã gây ra bao nhiêu tổn hại cho Hứa Tinh, thế mà y vẫn một mực giúp hần.

- Dạ vâng.... Tiểu Tinh thực xin lỗi baba.... - Hứa Tinh cúi đầu nhìn hai bàn tay mình đang nắm chặt vào nhau, cố gắng không để cho nước mắt rơi xuống, y là một đứa hảo chán ghét, hết lần này đến lần khác luôn làm Hứa Biên sinh khí.

- Hảo, dù sao sự việc cũng qua, nhưng baba không cho phép con gặp hần một lần nữa, lần này chẳng qua hần ta bị thương, lỡ như lần sau hần ta làm gì con, baba ngay lập tức cho con chuyển trường. Nghe lời baba, được không? - Hứa Biên thực ra chỉ là quan tâm và lo lắng cho thiếu niên, anh cũng không muốn la mắng y, chỉ vì y quá thiện lương đi, đôi khi không biết hậu quả đằng sau sẽ như thế nào, anh khuyên nhủ y cũng nhằm cho y biết rằng không phải bất cứ lúc nào cũng mở lòng với người khác, như vậy hảo không nên.

- Dạ vâng.... Tiểu Tinh lần sau sẽ không.... - Hứa Tinh nhẹ gật đầu vâng lời.

- Được rồi, con lên phòng đi!! - Hứa Biên thở dài, xoay người bước đến bàn làm việc, cũng không hề liếc mắt đến Hứa Tinh y, liền cầm cúi soạn thảo các văn bản liên quan đến công ty.

Hứa Tinh vẫn cúi đầu, ủ rũ rời đi, trước khi ra ngoài còn không quên nhìn Hứa Biên một lượt, chỉ thấy anh vẫn cúi đầu vào làm việc, hạ mi mắt, y đóng cửa phòng rồi ly khai.

=====

Hứa Tinh ngồi trước bàn học, thực không thể tài nào chú ý đến bài vở, đầu óc y cứ mông lung những suy nghĩ u phiền. Y trầm nghĩ, có phải hay không Hứa Biên đã cảm thấy y quá phiền phức rồi. Không đâu, y không nên suy nghĩ tiêu cực như vậy. Hứa Tinh cố gắng thu phục bản thân, gượng cười yếu ớt, sau cảm thấy đầu có chút ong ong đau đớn, liền xin phép giáo viên đi ngoài.

Hứa Tinh vào phòng toilet, rửa mặt cho tỉnh táo lại tinh thần, thế nhưng đầu vẫn cứ đau, vang lên những tiếng ong ong càng đau đớn hơn. Y là làm sao vậy, bị cảm mạo rồi sao, thiếu niên khẽ đưa tay lên trán, hảo nóng a. Y tuyệt không thể để cho bản thân bị ngã bệnh được, cần phải chú ý về cơ thể hơn nữa. Thiếu niên loạng choạng bước ra ngoài, vô tình chạm phải ai đó. Bởi vì đầu óc không thể tỉnh táo hơn, y chỉ có thể cúi đầu xin lỗi rồi cho qua. Không ngờ chưa đi được nửa bước, lại bị bàn tay to lớn của người đó chụp lấy.

- Thái độ gì đấy?? - Thanh âm kia dường như rất trầm thấp, đồng thời cũng lạnh lùng lạnh khốc, Hứa Tinh cảm thấy có chút quen tai, liền xoay đầu, cố gắng mở lớn mắt nhìn nam nhân trước mắt vô cùng cao lớn kia.

- Là... anh... Gia Trình sao...

Hứa Tinh tựa hồ như không thể đứng vững nổi, ngay lập tức trước mắt tối sầm, ngã nhào vào lòng ngực của nam nhân, nam nhân kịp thời đỡ lấy y. Hần cau mày, đưa tay vén lấy mái tóc của thiếu niên, khẽ chạm lên, nóng quá, y là cảm mạo sao. Gia Trình đảo mắt, bất đắc dĩ liền bế lấy thiếu niên, hảo nhẹ a, chẳng khác gì hần đang cầm một con búp bê vậy. Đến phòng y tề quen thuộc, hần đặt y lên giường. Gia Trình nhìn quanh, chửi thầm, như thế nào một bóng y tá cũng không có. Hần lục lọi cả căn phòng, hết chỗ này đến chỗ khác, không có a. Gia Trình hừ lạnh, bước chân ly khai.

Hứa Tinh trong giấc mộng thấy mọi người dùng ánh mắt chán ghét nhìn y, trong đó có Bạch Dương, Hứa Biên, Mạch Quai và cả hai cô nàng bạn thân của y Hoàn Thụ và Tiểu Nhân. Thiếu niên không ngừng thống khổ cầu xin, thế nhưng ai cũng một mực mà chửi mắng y, nói y là một kẻ hèn hạ, quái nhân, ... Thân thể cứ nhiên trong cơn ác mộng mà toát mồ hôi lạnh, Hứa Tinh nhất thời chỉ có thể lăm lăm trong miệng những lời cầu xin, nước mắt không ngừng rơi xuống ướt đẫm khăn trải giường.

- Tỉnh lại???

Giọng nói của ai..... là ai.... Hứa Tinh cố gắng mở to mi mắt nặng trĩu như đeo chì. Mơ hồ nhìn thấy gương mặt của một nam nhân, đến khi con ngươi rớt cuộc đã nhìn rõ, là... là Gia Trình, hắn sao lại ở đây. Mà không đúng, tại sao y lại nằm đây, không lẽ đã ngã bệnh rồi. Không được, y không thể để bản thân ngã bệnh được, nếu như baba biết được, baba sẽ lại lo lắng cho y, y có phải hay không làm phiền đến baba.

Không suy nghĩ nhiều, Hứa Tinh đã lật đặt ngọc ngậy muốn bò xuống giường, cũng không quan tâm toàn thân đang nóng hổi như nước sôi, tứ chi nặng trĩu, hơn nữa thân thể hư nhược, khiến cho y không còn một chút sức lực, liền mất đà mà ngã xuống.

- Đi đâu? - Nhìn thấy bộ dạng chật vật khó coi của Hứa Tinh, Gia Trình hắn không khỏi cau mày khó hiểu, y là đang sốt cao như vậy, lại muốn đi đâu, hắn nhanh tay đỡ lấy thiếu niên yếu ớt kia, đặt y lên giường.

- A! Tiểu Tinh.... không sao.... đang còn giờ học.... Tiểu Tinh phải quay về lớp.

- Nằm yên đó... Đến, uống thuốc!!! - Hắn ra lệnh.

- A! Không cần.... Tiểu Tinh không muốn làm phiền anh.... - Hứa Tinh cúi đầu tránh né bàn tay của Gia Trình.

- Mau uống!! - Gia Trình lạnh lùng mở miệng, hắn cực ghét nhất tánh chậm chạp, đặc biệt là thói quen áp a áp úng của Hứa Tinh.

Hứa Tinh bị hấn dọa đến toát mồ hôi tay, liền im bất không dám mở miệng, y nhìn chăm chú vào bàn tay đang cầm ly nước và thuốc của Gia Trình, do dự một hồi lâu. Gia Trình chán nản hừ lạnh, mất hết kiên nhẫn, tự mình hộp lấy một ngụm nước, khi Hứa Tinh còn chưa kịp phản ứng, nâng cằm thiếu niên lên, đôi môi băng lãnh khốc liền bao phủ bờ môi của y, thuốc trong miệng không để chảy ra một giọt mà toàn bộ đều trôi tuột vào yết hầu của thiếu niên.

Hứa Tinh mở căng mắt kinh hãi nhìn động tác của Gia Trình, thiếu niên đột ngột bị uy thuốc, nhất thời ho nhẹ vài tiếng yếu ớt trong khoang miệng của Gia Trình. Gia Trình khẽ đưa mắt quan sát tiểu hài tử cận kề hắn, đôi mắt trong suốt thuần khiết mở lớn xen lẫn kinh ngạc nhìn chăm chú vào hắn. Lúc thời điểm Gia Trình chạm vào đôi môi của Hứa Tinh, hắn cảm nhận được tư vị của mùi cỏ tự nhiên, rất thơm, đồng thời cũng hảo mềm mại, không giống như bao nữ nhân hắn đã từng dây dưa trước đây, chỉ ngửi thấy mùi nồng nặc của son phấn.

Gia Trình bị đôi môi mềm mại ấy thu hút, chốc lát, hắn như một con thú hoang mà hung hăng mút lấy. Hứa Tinh sưng sốt, yếu ớt giãy dụa muốn thoát khỏi người hắn, lại bị hấn gắt gao kéo vào trong ngực. Gia Trình tham lam hôn môi Hứa Tinh, đầu lưỡi mềm mại trơn trượt tham lam mút vào, mạnh mẽ xâm phạm mọi góc ngách trong khoang miệng của Hứa Tinh. Hắn thô bạo cắn lấy đôi môi mỏng manh kia, nhất thời thiếu niên chỉ khẽ đau đón rên rỉ, mùi vị của máu tanh loãng lơ lửng khắp khoang miệng. Hứa Tinh lúc này sợ đến cực độ, nước mắt rớt cuộc rơi xuống. Cơ thể vốn suy yếu bây giờ bị Gia Trình thô lỗ càn quấy, cảm thấy có chút khó thở, hai tay không ngừng chống cự liền mềm nhũn buông xuống, đôi mắt lim dim muốn ngất đi.

Gia Trình mãi mê tận hưởng mỹ vị bên trong khoang miệng của Hứa Tinh, vừa thơm lại vừa ngọt, khiến cho hắn dâng lên một tia dục hỏa mãnh liệt, phân thân ngay lập tức dựng đứng căng gồng cả đáy quần. Gia Trình rốt cuộc cũng buông tha, liền rời khỏi bờ môi của Hứa Tinh vì bị hấn hôn lấy mà có chút ửng đỏ, sợi chỉ bạc liên kết giữa hai người theo khoe miệng tràn ra từ từ chảy xuống.

Không đợi cho thiếu niên ổn định lại tinh thần, hắn một phen áp đảo y nằm xuống giường, dùng hai chân đè lấy y. Hứa Tinh ban đầu có chút khó hiểu nhìn Gia Trình, sau một hồi bị hấn đặt dưới thân, tâm liền hốt hoảng mà cố gắng giãy dụa.

- Anh.... Trình....

Hứa Tinh run rẩy nói, Gia Trình không thèm đếm xỉa gì thiếu niên bên dưới, hắn một phen đem quần áo thiếu niên xé nát, y kinh hãi nhìn hắn. Con ngươi đỏ ửng sát khí vừa lạnh lùng vừa lãnh khốc đến đáng sợ, Hứa Tinh kịch liệt run rẩy, sợ hãi nói.

- Anh... Trình... đừng mà...

Gia Trình kéo lấy chiếc quần lót của thiếu niên xuống, ném xuống đất. Thiếu niên hoảng hốt lấy tay che hạ thân. Không được.... không được.... y không muốn.... ngày u ám ấy lại tái hiện nữa rồi... Gia Trình hấn là bị làm sao vậy, hấn muốn làm gì, vũ nhục y sao... tại sao lại vào lúc này, ngay trong phòng y tế của trường chứ..

Gia Trình giữ chặt cổ tay gầy gò của Hứa Tinh, gạt bỏ ra ngoài, mặc cho thiếu niên bên dưới không ngừng khóc lóc cầu xin. Hạ thân non nớt một lần nữa lại bị phơi bày trước mặt người khác, Hứa Tinh nước mắt không ngừng rơi nhìn về mặt kính ngực của Gia Trình. Hấn trợn lớn mắt, như thế nào đây là bộ phận của một nam hài cơ chứ, lại nhỏ bé non nớt như vậy, thậm chí lông mao gần như không có, đây.... đây rồi cuộc là cái gì a.

- Anh Trình.... làm ơn đừng nhìn.... Tiểu Tinh không muốn... đừng.... đừng làm vậy... đừng ở đây mà....

Gia Trình không hiểu sao lồng ngực nóng hổi như lửa đốt, phân thân cư nhiên càng mãnh liệt cương cứng. Hấn hừ lạnh, bây giờ hấn không muốn để ý đến điều gì khác, hấn chỉ muốn giải tỏa dục vọng của mình mà thôi. Gia Trình đi tới bên cửa phòng, “rầm” một tiếng, hấn hung hăng đóng lại, khóa chặt, kéo kín hết màn. Nhân lúc Gia Trình rời khỏi, Hứa Tinh cố gắng gượng người bước xuống giường. Tuy nhiên, thân thể trong cơn cảm mạo yếu ớt, liền ngã xuống đất, đầu đang đau như búa nổ ngay lập tức vì bị té ngã mà đập mạnh vào nền đất.

Gia Trình nghe thấy tiếng động, hấn khẽ quay đầu, thì ra tên quỷ tử kia dám to gan định trốn tránh. Hấn lúc này như một tên ác ma đang khùng bố mà trừng mắt nhìn cơ thể nhỏ gầy kia, vô duyên vô cớ mà tức giận, tiến tới thô bạo nắm lấy tóc Hứa Tinh.

- Làm gì??

- A! Không..... không có.... Tiểu Tinh... Anh Trình.... cầu anh... đừng đối Tiểu Tinh như vậy.... làm ơn... tha cho Tiểu Tinh.... - Hứa Tinh thống khổ nhìn Gia Trình hung ác đang bùng bùng sát khí mà nắm tóc y, không ngừng cầu xin.

” Chát” Gia Trình hất tay cho Hứa Tinh một cái tát, đánh y một lần nữa ngã trên mặt đất. Thiếu niên kịch liệt run rẩy ôm mặt bị đánh đến sưng đỏ, nước mắt ướt đầm cả gương mặt đang dần tái mét. Gia Trình hung hăng nắm lấy cổ tay Hứa Tinh, ném lên giường. Thiếu niên không ngừng yếu ớt giãy dụa, y không muốn chuyện này lại tái xảy ra, baba nhất định sẽ lo lắng cho y, y không thể liên tục hết lần này đến lần khác gây họa, liền dùng sức đẩy Gia Trình ra, đồng thời cũng xua tay giãy dụa muốn thoát khỏi hấn. Hứa Tinh vô ý đưa tay cào lấy da thịt trên mặt Gia Trình. Hấn ngừng động tác, đưa tay chạm lên bên má, máu.

- Đối... thực xin lỗi... Tiểu Tinh... không cố ý... - Hứa Tinh ngây ngốc nhìn Gia Trình hung ác trước mặt, toàn thân run lẩy bẩy.

” Bốp” Tên tiểu hài tử này quả thật to gan. Gia Trình vốn tức giận đến phát cuồng rồi cuộc không thể nhẫn nại được nữa, lúc bấy giờ hấn như một ác quỷ mà hung hãn đánh Hứa Tinh vào tường, cơ thể gầy yếu ngay lập tức mất thăng bằng liền ngã trên đất. Gia Trình đạp chân mấy cái vào bụng Hứa Tinh, rồi cúi xuống đánh y.

Hứa Tinh bị đánh tới choáng váng đầu óc. Bất đắc dĩ buông lỏng tay ra, tuyệt vọng nhìn tên ác ma không ngừng đánh y, y rồi cuộc đã làm gì sai rồi sao, tại sao hấn lại đánh y, tại sao lại đối xử với y như vậy, không lẽ hấn cực chán ghét y nên mới đánh y sao. Hứa Tinh nghĩ đến việc bị Gia Trình căm ghét mà đánh y, ngay lập tức liền đưa ánh mắt tự ti nhìn hấn, nước mắt không ngừng tuôn trào.

Gia Trình chưa bao giờ cảm thấy tức tối như ngày hôm nay, lần đầu tiên hấn muốn giải tỏa dục vọng lại mất nhiều thời gian như vậy. Gia Trình chỉ cảm thấy phân thân trường đến phát đau, ngay lập tức kéo khóa quần, đem phân thân to lớn ra ngoài, bên trên phân thân nổi thêm mấy đạo gân xanh đến kinh dị, phân thân vốn dĩ không hề nhỏ nay lại trưởng to thêm một vòng.

Hấn đi đến phía sau thiếu niên, đem lật y nằm đối diện hấn, cơ thể vốn đang trần trụi lại bị sót cao, cư nhiên bị Gia Trình đặt trên nền đất lạnh lẽo, khiến cho Hứa Tinh kịch liệt run rẩy đồng thời cũng sợ hãi. Gia Trình hừ lạnh, không kịp báo trước, không thuốc bôi trơn, phía sau cũng chưa kịp khuếch trương, đã vật của hấn liền hung hăng cắm vào tiểu huyệt non nớt kia.

-Aa.....

Hứa Tinh đột ngột bị phân thân to lớn của Gia Trình đi vào nơi ẩn náu nhỏ bé, đau đớn kêu lên một tiếng thảm thiết chói tai. Đằng sau nhiễm một mảng lớn máu tươi tràn ra. “Chát” Hứa Tinh cứ nhiên trong cơn đau đớn mà hét lớn, Gia Trình hấn cảm thấy cực kì phiền não, y là muốn bị ai đó nghe được sao, một phát Gia Trình giáng xuống cho Hứa Tinh một bạt tai, y đau đến gương mặt trắng bệch, nước mắt ứa đầm cả khuôn mặt nhỏ bé.

- Đau.... đau quá.... cầu anh.... van xin anh.... Aaa.... - Hứa Tinh nước mắt giàn dụa cầu xin hấn, thế nhưng hấn càng mãnh liệt ra vào. Hậu huyết non nốt nhờ có máu chảy mà dễ dàng đưa đẩy bên trong.

Hứa Tinh nhìn thấy Gia Trình trước mắt thật giống như một con mãnh thú hung ác. Chỉ tuyệt vọng đưa ánh mắt thống khổ mà cầu xin hấn. Y thực đáng ghét như vậy sao, phải a, y sinh ra đã là một quái thai, chỉ gây phiền phức cho phụ mẫu, vì y mà mẹ phải vào viện tâm thần, vì y mà baba phải chồng chất công việc không ngừng nghỉ, suốt ngày gây phiền toái đến cho anh, hạo đáng chết.

- Thực xin lỗi.... xin lỗi đã làm anh sinh khí.... đã làm anh chán ghét.... Tiểu Tinh thực xin lỗi.... - Hứa Tinh bị cơn cảm mạo đồng thời phía sau bị hành hạ mà nhất thời trước mắt liền mờ ảo mông lung, y cố gắng mở miệng nói gì đó, sau để mặc cho bóng tối che khuất đi.

Khoảnh khắc nhìn thấy thiếu niên nhỏ gầy bên dưới đau đến mặt mũi tái mét không một giọt máu, nước mắt không ngừng rơi thống khổ cầu xin hấn, nói ra những lời cực kì thương tâm, khiến cho Gia Trình hấn phải mở lớn mắt kinh ngạc, đầu óc trống rỗng, hấn.... hấn là đang làm cái gì a.... tại sao lại đối một hài tử yếu đuối kia như vậy... Gia Trình rút phân thân to tướng ra khỏi cơ thể suy nhược kia, khẽ quan sát. Thân thể vốn gầy yếu cứ nhiên bị hấn đánh đập nổi lên những vết bầm xanh tím, tiểu huyết non nốt chảy quá nhiều máu, nhất thời tiểu hài tử nằm bất động trên sàn chẳng khác gì một con búp bê bằng vải bị chủ nhân hành hạ, cấu xé nó.

- Tiểu Tinh!! Tỉnh??

Đây là lần đầu tiên Gia Trình hấn gọi tên y, hấn bấy giờ như một kẻ trắng tay, gương mặt thỉnh thoảng lộ vẻ sợ hãi lẫn kinh ngạc. Gia Trình đến bên đỡ lấy thiếu niên, gương mặt nhỏ bé bị đánh đến sưng đỏ, nước mắt đầm đìa lưu lại trên gò má. Hấn đưa tay lay tỉnh y, mãi không thấy y mở mắt, hấn bế thiếu niên lên, cởi bỏ áo sơ mi choàng lấy thân thể kia, chạy ra ngoài.

Tiết học cũng đã kết thúc, mọi người đang trong giờ giải lao chuyện trò vui vẻ, Gia Trình không quản đến những người xung quanh đang chăm chăm khó hiểu nhìn hấn, chỉ một mực bế lấy Hứa Tinh chạy thật nhanh ra khỏi trường. Hấn đến bãi đậu xe, ôm lấy Hứa Tinh phóng ga rời đi. Bất quá đi được đến giữa đường, siêu xe mô tô của hấn cứ nhiên bị hết xăng.

- Chết tiết!! - Gia Trình tức giận chửi mắng. Hấn vội vã đưa tay vào túi lấy ra điện thoại di động, bấm số.

- Liêu!! Mau đến đường X, tao đang ở đầu đường. Nhanh lên!!

Gia Trình như là lần đầu tiên sốt ruột đến như vậy, từ nhỏ đến lớn hấn chưa bao giờ để mắt đến bất cứ ai, kể cả cha mẹ hấn, chỉ luôn trưng bộ mặt lãnh khốc đáng sợ nhìn mọi người. Gia Trình bản tánh vốn dĩ là ác ma của trường, hấn dễ dàng khi dễ bất cứ ai, luôn dùng nắm đấm để nói chuyện. Hấn mặc kệ dù đó là nam hay nữ, tất thấy ai làm hấn sinh khí đều bị xử lý hết. Bởi vậy, tâm lãnh như băng của hấn, cả đời không ai có thể làm tan chảy lớp băng dày đặc đó.

Thế nhưng, ngày tiểu hài tử này xuất hiện, Gia Trình như một con mãnh thú hoang dã, chỉ muốn vồ lấy y mà gặm lấy ăn tươi nuốt sống, thiếu niên xinh đẹp vừa yếu đuối vừa tự ti nhút nhát như nữ nhân, càng khiến cho Gia Trình muốn khi dễ y, vì y mà những ngày tháng hấn dẫu cùng bao nữ nhân khác cảm thấy thực chán nản, thỉnh thoảng đôi khi cùng Lam Dĩ làm tình, trong đầu hấn không ngừng xuất hiện hình ảnh thiếu niên nhỏ bé kia khóc lóc. Gia Trình hấn có phải hay không đã có hứng thú với nam nhân, không phải đâu a, tuyệt không thể được... Hấn cố gắng phủ nhận. Bất quá mỗi lần chạm mặt thiếu niên kia, Gia Trình lòng ngực như muốn sinh sôi nảy nở, dâng lên một ngọn lửa dục vọng khoái cảm. Khoảnh khắc khi nhìn thấy y khóc lóc cầu xin hấn, y cho rằng hấn chán ghét y, cảm hận y nên mới đối xử với y như vậy. Vì cái gì, vì cái gì mà Gia Trình hấn luôn tức giận mà dùng đến bạo lực, lại còn là một nam hài tử yếu ớt.

- Anh Trình!! - Gã Liêu rốt cuộc cũng đến, nhìn Gia Trình hấn đang ôm trong lồng ngực một nam hài tử vô cùng quen mắt đi, a, không phải là tên tiểu tử ngày đó sao, y sao lại ở đây....

- Mau!! Đến bệnh viện!!! - Hấn lạnh lùng ra lệnh..

Gã Liêu bất đắc dĩ vâng lời. Trên đường đi, gã không ngừng thắc mắc, Gia Trình là đang định làm cái gì a. Bất quá, hấn chỉ đàn em, không nên tùy tiện tò mò chuyện riêng tư của hấn.

Gã Liêu chưa kịp tắt xe, Gia Trình đã ôm lấy cơ thể gầy yếu kia chạy vào trong bệnh viện, gã lắc đầu khó hiểu, sau lại phát hiện dọc trên đường đi vết máu đỏ thẫm rải rác.

HẾT CHƯƠNG 16

17. Chương 17

Mạch Quai sốt ruột chạy khắp trường, hấn đi hết chỗ này sang chỗ khác tìm kiếm, Hứa Tinh y đang ở đâu, đã qua 3 tiết học, y có thể đi đâu được chứ.

- Tiểu Quai, đã tìm thấy Tiểu Tinh chưa? - Hoàn Thư và Tiểu Nhân sau cuộc tìm kiếm mệt mỏi xung quanh ngôi trường rộng lớn, cảm thấy có chút mệt mỏi mà thở dốc.

- Vẫn chưa!! - Mạch Quai cau mày khó hiểu, ban nãy không phải Hứa Tinh y chỉ xin phép giáo viên đến phòng toilet thôi sao, như thế nào vào đây cũng không thấy, lại còn lâu như vậy.

Ba người bọn họ không ngừng suy nghĩ, đến khi dòng người tấp nập đột nhiên nháo nhào chạy về phía phòng y tế của trường. Ba người không khỏi nhú mày, nhìn nhau hỏi.

- Có chuyện gì vậy?

- Không biết. Qua đó xem thử!!! -

Ba người liền theo sau đám người chen lấn kia, chỉ thấy được trước cửa phòng y tế xung quanh là những học sinh bàn tán sôi nổi.

- Này, nghe gì chưa? Ban nãy có người thấy Gia Trình bế ai đó ra khỏi trường đấy, nghe nói trên người khắp đầy máu, kinh quá!!!!

- Còn nữa, không những vậy, mà Gia Trình hấn trên người còn cởi trần như nhộng!!! Chẳng nhẽ mới làm *** với ai đó?

- Suyt. Nói khê thôi!! Các cậu xem, đằng kia máu nhiều thế kia, chắc chắn đã có một vụ “ẩu đả” ở đây.

Hoàn Thư và Tiểu Nhân hốt hoảng nhìn Mạch Quai, Mạch Quai nghiêng rằng nghiêng lợi, cố gắng nhắc người chen vào giữa đám đông kia. Hấn sững sốt mở lớn mắt, căn phòng vươn vãi những miếng vải rách, trên sàn ướt đẫm vũng máu đỏ thẫm. Mạch Quai chậm rãi bước vào, nồng nặc mùi tanh của máu và tinh dịch, hấn khê đưa tay lên che mũi. Nghĩ thầm, đã có chuyện gì xảy ra ở đây.

- Này, này, các em làm gì ở đây, mau vào lớp đi!! - Hiệu trưởng Ninh tới, ra lệnh đoàn người trở về lớp học, nhất thời bọn họ chỉ có thể bĩu môi, tuyệt vọng quay lưng rời khỏi, nhưng vẫn không ngừng bàn tán sôi nổi.

- Còn em nữa, mau nhanh về lớp!! Các cô lau sạch chỗ này, dọn hết mọi thứ xung quanh đi!! Hừ, tanh quá!!

- Hiệu trưởng Ninh mở miệng sai bảo nhân công, đồng thời cũng đưa hai tay lên bịt mũi.

Mạch Quai níu kéo không muốn quay về lớp, hấn rất nghi ngờ về căn phòng kia, còn nữa, ban nãy hấn có nghe đám người nói chuyện, Khuất Gia Trình đã bế ai đó ra khỏi trường, không nhẽ... có phải hay không... là Hứa Tinh.... Mạch Quai lắc đầu phủ nhận, không phải đâu, hấn suy nghĩ quá nhiều rồi. Mạch Quai bất đắc dĩ quay về lớp, thỉnh thoảng xoay đầu nhìn chăm chú vào phòng y tế, chỉ thấy các cô nhân công không ngừng lau chùi vết máu trên sàn.

Trở về lớp, Mạch Quai ủ rũ ngồi vào bàn học, hần đưa tay lên trán suy nghĩ, Hứa Tinh đã đi đâu được chứ, tại sao không trở về lớp, y có thể hay không đã xảy ra chuyện gì. Hần cảm thấy linh cảm không tốt về chuyện này, liền thở dài.

- Mạch Quai, lơ như Tiểu Tinh cảm thấy không khỏe, nên cậu ấy đã về rồi. - Tiểu Nhân an ủi.

- Phải a. Cậu đừng suy nghĩ nhiều. - Hoành Thư bên cạnh đó cũng an ủi theo.

- Hừ!! Có ai suy nghĩ gì đâu. Mấy cô nương nhiều chuyện quá... Mau mau về chỗ ngồi đi. - Mạch Quai hừ lạnh, hướng hai cô chán nản nói.

- Này!! Bọn tôi là quan tâm cậu nên mới an ủi, nếu như không phải vì cậu thích Tiểu Tinh, tôi đây cũng không thèm đếm xỉa gì đến cậu rồi. Hừ!! - Hoành Thư nổi giận quát.

- Cậu... sao cậu biết được chuyện này... Tiểu Nhân!! Là cậu nói phải không? - Mạch Quai tức tối, hần ngay từ đầu đã nghi ngờ Tiểu Nhân thể nào cũng lắm mồm lắm mép mà nói hết cho Hoành Thư rồi.

- Haha.. Thực xin lỗi.... Chúng ta dẫu sao cũng là bạn thân, nói cũng đâu mất mát gì? - Tiểu Nhân lơ đãng huýt sáo, đưa tay vuốt ve mái tóc của mình.

- Cậu... Hừ!! - Mạch Quai phiền phức nằm gục đầu xuống bàn, giận dữ không thèm liếc mắt đến hai cô. Hoành Thư và Tiểu Nhân chỉ có thể nhìn nhau cười trêu chọc rồi quay về chỗ ngồi.

=====

Văn Khải tức tối ôm bụng, miệng không ngừng chửi thề, như thế nào mới sáng sớm ngủ dậy bụng đã đau muốn nổ tung rồi, lại còn bị tiêu chảy nghiêm trọng nữa, hần phải cố gắng mảy mò điện thoại gọi gã Vương tới tận nhà đưa hần tới bệnh viện. Sau khi kiểm tra, bác sĩ bảo hần vì uống rượu bia quá liều lượng, dẫn đến viêm dạ dày và tiêu chảy. Gã Vương lúc ấy liên tục lên la lên lút mà cười Văn Khải, còn hần chỉ có nỗi óa mà trừng mắt chửi mắng gã.

Đợi đến khi bác sĩ kê thuốc và dặn dò Văn Khải, hần bây giờ mới có thể yên tâm ra về.

- Haha! Anh Khải, anh xem, nhìn em mập mạp như vậy, mà còn không mang bệnh, còn anh, vừa cao to đẹp trai vừa cường tráng, ai lại ngờ được bị tiêu chảy chứ. Hahahaha!!!! - Gã Vương không ngừng trêu chọc Văn Khải, không ngần ngại bản thân đang ở bệnh viện mà cười lớn ra tiếng.

- Hừ!!! Mày có im không? Chết tiệt!! Tao uống có nhiều đâu chứ?!! - Văn Khải rất cuộc không thể nhịn nổi tên mập mạp chết tiệt kia, nổi giận mà cốc mạnh một cái vào đầu gã Vương, miệng không ngừng thối mắng về căn bệnh tiêu chảy của mình.

- Đau!! A, anh Khải, kia kia không phải Gia Trình sao, tại sao hần ta lại ở đây?? - Gã Vương đưa tay lên đầu xoa xoa, sau lại phát hiện bóng dáng cao gầy của ai đó vô cùng quen mắt, chẳng phải là Khuất Gia Trình sao, như thế nào hần lại ở đây, lại còn trên người không hề mặc một chiếc áo nào, hảo kì quái.

Văn Khải đưa mắt nhìn về phía gã Vương đang chỉ tay, hần khẽ nheo mày, phải a, Gia Trình làm gì ở đây, bộ dạng trông thật khó coi, hần ngồi trầm tĩnh trên băng ghế trước cửa phòng bệnh, gương mặt lạnh như băng thỉnh thoảng lộ vẻ sốt ruột, chính là bộ dạng này của hần Văn Khải chưa bao giờ nhìn qua.

Văn Khải thắc mắc, không nhẽ người thân của Gia Trình đang ở đây, mà cũng không đúng, Gia Trình hần từ nhỏ đến lớn không hề quan tâm đến bất cứ ai, kể cả cha mẹ hần, đàn em hần, dù có mệnh hệ xấu gì Gia Trình hần một chút cũng không hề đếm xỉa đến; cứ mặc nhiên mà vô tư sống nhe răng như người vô cảm.

- Anh Khải!! Chúng ta đến đó xem thử. - Gã Vương nhắng nhít muốn tới chỗ Gia Trình, lại bị bàn tay Văn Khải chụp lấy.

- Mày vội làm gì? Để xem hần ta ngồi chờ ai? - Văn Khải đưa ánh mắt âm hiểm nhìn Gia Trình. Hần bắt giác cong khóe miệng, xem ra đã có ai đó tác động đến con người băng lãnh này rồi.

Chiếc đèn đỏ cuối cùng cũng tắt, Gia Trình vội vã đứng dậy, vị bác sĩ đưa tay tháo bịt mắt, gương mặt thâm đầy mồ hôi lộ vẻ mệt mỏi.

- Cậu bé sốt rất cao, hậu môn bị rách trầm trọng, mất máu rất nhiều, xem ra cần phải ở lại đây chữa trị thêm. - Ông thở dài khai báo. Gia Trình cau mày, nghiêm trọng vậy sao, hần đã làm gì thế này. Gia Trình không nói gì, chỉ biết hướng đến phòng bệnh bước vào.

- A! Cậu là gì của bệnh nhân? - Vị bác sĩ bấy giờ mới để ý, ông nhìn sơ qua nam nhân cao lớn trước mắt, gương mặt lạnh như băng khiến cho người ta bất giác không rét mà run, cứ nhiên trước cửa phòng bệnh mà cởi trần, thừa biết đây là con người chẳng tốt lành gì. Mà tiểu hài tử kia thân thể lại gầy yếu, như thế nào phía sau bị rách đến mất khá nhiều máu, y rút cuộc là có quan hệ gì với nam nhân này.

- Người quen. - Gia Trình lạnh lùng trả lời nhanh gọn, rồi xoay lưng bước vào phòng, để mặc cho vị bác sĩ đằng sau mãi đứng ngây người, có chút lạnh sống lưng.

Thời điểm khi Gia Trình bước chân vào căn phòng kia, trước mắt là một thiếu niên nhỏ gầy đang nằm bất động trên giường bệnh, gương mặt trắng bệch đến khô khốc đầy những vết bầm tím, trên trán ướt đầm mồ hôi, nhìn qua trông rất thương tâm.

Gia Trình chậm rãi tiến tới, từ từ ngồi xuống bên cạnh thiếu niên, chăm chú nhìn y không rời mắt. Hần đã làm cái gì vậy, vì cái gì hần lại làm chuyện này với y, không nhẽ hần có hứng thú với nam nhân rồi, mà tiểu hài tử ngay trước mắt lại vô cùng yếu đuối nhất gan, diện mạo xinh đẹp như một nữ nhân, nhìn qua cứ ngỡ rằng y là người bán nam bán nữ. Hần hết lần này đến lần khác mỗi lần gặp thiếu niên nhỏ gầy này, tâm hồn bay phách tứ nơi, lồng ngực thì nóng hổi như lửa cháy, dâng cho hần một cơn khát dục mạnh mẽ, thậm chí còn vô duyên vô cớ mà nổi giận, đánh đập y, tất thấy hần chỉ muốn dùng đến bạo lực, muốn tiêu diệt, hủy hoại, ăn tươi nuốt sống y, như một thú hoang lâu năm bị bỏ đói đột nhiên có được con mồi ngon.

Ngày đó, Gia Trình bị thương, thiếu niên cứ nhiên lại đi giúp hần. Khi hần vũ nhục y, y chỉ biết khóc lóc cầu xin, miệng không ngừng xin lỗi hần, y cho rằng hần chán ghét y, căm hận y. Thiếu niên luôn đưa ánh mắt vừa tự ti nhất gan vừa sợ hãi nhìn hần, thế nhưng càng nhìn thấy bộ dạng thống khổ đó của thiếu niên, hần càng muốn hủy hoại con người kia. Tại sao hần lại như vậy? Làm ơn... có ai hãy cho hần biết lý do.

Gia Trình khẽ đưa bàn tay thon dài lên gương mặt tái mét kia, khẽ khựng lại. “Um” Đã tỉnh rồi sao??? Hần nhanh chóng rút tay về, lạnh lùng nhìn thiếu niên.

Hứa Tinh mơ hồ nhìn thấy bóng dáng to lớn của ai đó đang cận kề, y chậm rãi mở mắt, hốt hoảng, là... là Gia Trình.... hần... hần làm sao lại ở đây.... có phải hay không muốn đánh y. Nghĩ đến đây, Hứa Tinh liền sợ hãi đến cơ thể run rẩy, không chú ý đến cơ thể đang bị thương nặng, cố gắng nhấc cơ thể lui về góc giường, không ngờ lại tác động đến hậu huyết bị tàn phá đằng sau, nhất thời thiếu niên chỉ có thể rên rỉ đau đớn, nước mắt không ngừng chảy xuống.

- Đi đâu? - Gia Trình chồm người nắm lấy cổ tay Hứa Tinh kéo về phía hần, thanh âm lãnh khốc hỏi.

- Dạ.... không.... không có.... đừng mà.... Tiểu Tinh sai rồi..... thực xin lỗi..... - Thiếu niên đột nhiên bị hần dùng lực đạo nắm lấy cổ tay nhỏ gầy kéo về, thân thể kịch liệt run rẩy, sợ rằng Gia Trình hần sẽ sinh khí mà tái đánh y, liền nhanh chóng mở miệng nức nở, tranh thủ xin lỗi hần.

Gia Trình mở lớn mắt nhìn cơ thể suy nhược bị hần hành đến mức này, cứ nhiên cứ mỗi lần nhìn thấy bộ dạng nức nở sợ hãi của thiếu niên, không hiểu sao lại muốn khi dễ y, hần là đáng sợ đến như vậy sao.

- Nín ngay!!! - Gia Trình tựa hồ như rất tức giận, lãnh khốc ra lệnh.

Hứa Tinh bị hần dọa đến gương mặt trắng bệch không một giọt máu, ngay lập tức im bất không để cho tiếng khóc vang lên, thế nhưng nước mắt vẫn cứ rơi.

Gia Trình hừ lạnh, buông lỏng cổ tay Hứa Tinh ra, đi đến cửa phòng khóa trái. Hần.... hần định làm gì... tại sao lại khóa cửa phòng. Thiếu niên sợ hãi nhấc thân lui về phía sau, gương con mắt khiếp đảm nhìn Gia Trình. Hần chậm rãi bước tới chỗ Hứa Tinh, y càng run rẩy mà lui xuống. Cảm nhận được thiếu niên sợ đến mặt mũi tái mét, Gia Trình thở dài, đưa tay kéo y về phía hần, đặt y nằm lên giường, hần cũng leo lên giường nằm theo. Nhân lúc Hứa Tinh còn đang ngơ ngác không hiểu hần đang làm cái quái gì, Gia Trình một phen đưa cơ thể nhỏ gầy kia vào lồng ngực săn chắc của hần, ôm chặt.

Hứa Tinh tuy có chút ngạc nhiên, nhưng vẫn không dám cả gan giãy dụa, sợ rằng Gia Trình hần sẽ sinh khí mà đánh y, đành im lặng nằm trong lồng ngực của hần, nhưng mà....kia... hảo âm áp a.... Thiếu niên vì cơ

thể đang bị cảm nặng mà có chút mệt mỏi, đành chậm rãi đi vào giấc ngủ.

Chờ Hứa Tinh hơi thở đã đều đặn, Gia Trình đưa tay vén lấy mái tóc của y, khẽ chạm lên, vẫn còn nóng. Hấn càng đưa cơ thể kia vào trong lòng, cố gắng sưởi ấm cho Hứa Tinh.

.....

- Anh Khải, Gia Trình hấn ta đóng trái cửa phòng rồi. Phải làm sao đây a? - Gã Vương rồi rít cau mày.

- Hmm!! - Văn Khải đưa ánh mắt âm hiểm nhìn cửa phòng mà bước tới. Đưa tay lên gõ cửa.

“Cốc, cốc” Tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên, Gia Trình cau mày, hơi ngẩng người ngồi dậy. Cái quái gì vậy, không phải bác sĩ đã khám xong hết rồi sao, lại còn gõ cửa mà không nói lời nào. Hấn nhẹ nhàng rút tay ra khỏi Hứa Tinh, đứng dậy mở cửa.

- Chào!! Lâu rồi không gặp!!!

- Cậu....

Văn Khải?!!! Hấn ta sao lại ở đây? Lại muốn kiếm chuyện với Gia Trình hấn sao? Không suy nghĩ nhiều, Gia Trình đưa tay đóng cửa lại, lại bị Văn Khải phản xạ nhanh đẩy ra, ngang nhiên bước vào.

- Chắc chắc. Khách tới thăm mà lại đuổi đi sao?? - Văn Khải giọng điệu đùa cợt, chậm rãi đi quanh căn phòng ngắm nghía.

- Tôi không phải bệnh nhân. Không cần cậu tới thăm. Nhanh cút ra ngoài!! - Gia Trình đưa ánh mắt sát khí nhìn Văn Khải, thanh âm lạnh lùng đến sởn gai ốc.

- Hắc... hắc..... Gia Trình, nếu tao nhớ không nhầm, chẳng phải từ trước đến nay mày chưa bao giờ đến thăm bệnh ai?? Không lẽ, mày phải lòng con đ* nào rồi? - Văn Khải vươn cằm, không ngừng giễu cợt Gia Trình.

- Không phải việc của cậu. Tôi nói lại lần nữa, mau ra ngoài!!!! - Gia Trình rít cuộc cũng tức giận, bất quá vì không muốn đánh thức đến Hứa Tinh y đang nằm ngủ, hấn đành phải nhỏ giọng, đồng thời xen lẫn thái độ phẫn nộ như muốn quát Văn Khải.

- Hắc hắc.... Được thôi!! Tao sẽ ra ngoài..... trừ phi..... tao phải biết được đây là ai..... - Văn Khải cười âm hiểm định hướng người bước ra khỏi phòng, sau một hồi chần chừ, hấn tiến tới chiếc giường, nhanh tay gạt bỏ chiếc chăn che phủ cơ thể của Hứa Tinh, hung hăng nắm lấy cánh tay nhỏ gầy kéo về đối diện hấn.

-A! - Hứa Tinh đang yên giấc ngủ, đột nhiên cánh tay bị ai đó nắm chặt kéo ra khỏi chỗ nằm, thân thể cư nhiên đang trong cơn cảm mạo đồng thời phía sau bị tổn thương nghiêm trọng, thiếu niên khẽ đau đớn rên rỉ.

- Ranh con!!!! Là mày..... - Văn Khải khi nhìn thấy khuôn mặt vô cùng vô cùng quen thuộc kia, là Hứa Tinh, sao có thể trùng hợp như vậy, xem ra Văn Khải hấn có duyên với tiểu quỷ tử này rồi.

- Anh..... - Tên hấn là gì nhỉ, nói thế nào đi nữa chính là Văn Khải hấn, con trai của đồng nghiệp Hứa Biên, Hứa Tinh tuyệt không thể quên, nhưng tại sao.... hấn lại ở đây, Hứa Tinh một chút cũng không thể động dậy nổi, tứ chi nặng trĩu như mang cả tấn đá trên người.

Trong lúc Văn Khải còn đang ngẩn người nhìn Hứa Tinh, Gia Trình một phát đẩy Văn Khải ra, đem cơ thể suy nhược kia về phía hấn ôm chặt.

- Tôi bảo cậu cút ra ngoài!! - Gia Trình phẫn nộ lớn tiếng, ánh mắt vẫn đỏ ửng bừng bừng sát khí như muốn đe dọa Văn Khải.

- Hừ!!! Thì ra là ranh con chết tiệt này. Tao phải xử lý nó, không cần mày quản! - Trước đó vì Hứa Tinh y mà Văn Khải hấn mới ra nông nổi này, hôm nay ông trời quả là có mắt, cho hấn cơ hội gặp lại Hứa Tinh, Văn Khải hấn nhất định phải xử lý y. Liên một phen giành lấy Hứa Tinh, nắm chặt cánh tay thiếu niên định lôi ra ngoài.

- Tiểu Tinh đang sốt cao. Tôi cấm cậu đụng vào em ấy!! - Gia Trình lớn tiếng tuyên bố.

- Haha!!! Cái gì đây??? Gia Trình, mày bây giờ có hứng thú với nam nhân sao. Haha!! Hảo thú vị a. - Văn Khải không thể tin vào mắt mình, Gia Trình chưa bao giờ trưng bộ dạng nghiêm túc đó với bất kì ai, nhưng đối với tiểu hài tử kia lại khác, không chừng Gia Trình hẳn bắt đầu có cảm giác với cả nam nhân rồi.

- Không phải là chuyện của cậu!! Còn nữa, ở đây không ai tiếp cậu đâu. Mau ra ngoài!!!

- Haha!! Được thôi.... Nhóc con, bữa khác chúng ta sẽ gặp nhau a. Tạm biệt.... haha, trái đất này quả thật là tròn mà.... Haha!!

Văn Khải cười lớn đe dọa, khiến cho Hứa Tinh không khỏi kịch liệt run rẩy, liền nắm chặt cánh tay Gia Trình, sau Văn Khải cũng không thêm mặt dày mà ở lại đây lâu, liền xoay người ly khai.

- Quen hẳn?!! - Chờ Văn Khải rút cuộc đã rời khỏi, Gia Trình mở miệng.

- A! Dạ vâng.... - Hứa Tinh bị Gia Trình đột nhiên hỏi vậy, cúi đầu nhỏ giọng.

- Phía sau còn đau??? - Thanh âm tuy có chút lạnh lùng, nhưng thiếu niên vẫn cảm nhận được Gia Trình là đang quan tâm mà hỏi y, liền chậm rãi lắc đầu.

- Dạ không..... đã không còn đau....

Gia Trình thở dài, hẳn ôn nhu xoa mái tóc Hứa Tinh, như biết được thiếu niên đang nghĩ gì, hẳn nói.

- Đau cứ nói. Đừng có chịu đựng!!!

Hứa Tinh ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Gia Trình. Hắn... sao lại... như thế nào lại ôn nhu dịu dàng với y như vậy, không phải ban nãy còn ghét y, đánh đập, vũ nhục y sao, chỉ trong chốc lát lại thay đổi ngoắt 180 độ rồi.

- Ngủ đi!!! - Gia Trình như phát hiện ra điều gì, nhanh chóng đưa tay về, ho nhẹ ra lệnh, thanh âm lại lãnh khốc như cũ.

- A.... Vâng...

Hứa Tinh vội vàng nằm xuống, đưa chân lên đắp, lại phát hiện ra Gia Trình hẳn cũng nằm theo, nghĩ thầm, hẳn cũng muốn ngủ sao.

- A! Cái kia.... anh...

- Sao vậy? Không muốn tôi nằm cùng?? - Gia Trình nhíu mày hỏi.

- A! Dạ không.... Tiểu Tinh không dám.... - Thiếu niên ấp a ấp úng nói, gương mặt không còn trắng bệch như trước nữa, mà nổi lên một tầng đỏ ửng.

Gia Trình mở lớn mắt, không hiểu sao khi nhìn thấy thiếu niên kia thẹn thùng mà đỏ mặt, cảm thấy y.....thực sự rất đáng yêu a. Hắn bắt đầu cảm thấy lồng ngực nóng như lửa đốt, đầu óc không hề tỉnh táo rõ bản thân đang làm gì. Một phen kéo Hứa Tinh vào kịch liệt hôn môi. Hứa Tinh hoảng hốt muốn giãy dụa nhưng không thể. Gia Trình ban đầu tham lam mút lấy đôi môi nứt nẻ kia, sau lại dùng lưỡi liếm lấy môi Hứa Tinh, cố gắng dùng đầu lưỡi hé mở miệng Hứa Tinh. Hắn hung hăng “ăn” trọn toàn bộ bên trong, từ kẽ răng, đến lợi, cuối cùng đưa lưỡi không ngừng quần lấy chiếc lưỡi nhỏ bé của thiếu niên.

HẾT CHƯƠNG 17

18. Chương 18

Gia Trình cảm giác được Hứa Tinh không còn sức lực để phản kháng, khiến cho nụ hôn vốn mãnh liệt bây giờ càng trở nên cuồng bạo hơn. Đầu lưỡi Gia Trình từng tất từng tất liếm trọn khoang miệng của Hứa Tinh, quần quanh lấy đầu lưỡi của y chơi đùa không rời.

- Anh... Trình... đừng mà.... Ngô.... - Hứa Tinh bất ngờ bị Gia Trình hôn kịch liệt không dứt khiến cho y không tài nào có không khí để thở, thân thể vốn suy yếu nay lại bủn rủn không thể kháng cự, khóe mắt

tràn ngập hơi nước rồi cuộc cũng rơi xuống, bàn tay khô run rẩy sợ hãi, Gia Trình hấn lại như vậy nữa, có phải hay không chốc lát sẽ tái vũ nhục y.

Gia Trình trong cơn hôn mê nồng nhiệt bỗng nhiên cảm nhận được mùi vị mặn chát, hấn hơi mở mắt, chỉ thấy Hứa Tinh gương mặt đang sợ hãi mà rơi lệ. Gia Trình bấy giờ mới chịu rời khỏi khoang miệng của Hứa Tinh, đưa lưỡi liếm lấy giọt nước mắt trên gương mặt của thiếu niên.

- Sợ?

Hứa Tinh rồi cuộc cũng có chút không khí, liền yếu ớt thở dốc, hơi nước mỏng manh liên tục chảy xuống trên gò má đột nhiên bị Gia Trình liếm trọn, y kinh ngạc nhìn hấn, nhẹ lắc đầu phủ nhận.

- Tôi sẽ không làm gì cậu. Đừng nghĩ nhiều. Hấn còn mệt, ngủ đi!!

Không chờ Hứa Tinh định lại tinh thần, Gia Trình đã ôm lấy cơ thể kia vào lòng, hấn mặc kệ hành động có kì quái đến đâu, vẫn đưa tay xoa xoa chiếc đầu nhỏ nhắn của thiếu niên, Gia Trình biết bản thân hấn chưa bao giờ làm những việc này với bất cứ ai, lại chưa bao giờ ôn nhu với ai đến thế, bất quá không hiểu sao hấn muốn làm vậy với Hứa Tinh y, trong lòng hấn cảm thấy rất kì quái, thỉnh thoảng dâng lên một trận dằn xé ở ngực khi nhìn thấy thiếu niên kia giương con mắt sợ hãi nhìn hấn, hấn kì thực không muốn như vậy.

Hứa Tinh trong đầu không ngừng thắc mắc tại sao Gia Trình lại thay đổi nhanh đến thế, bất quá hấn không còn đánh đập y nữa, y cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều. Thiếu niên nằm yên trong lồng ngực của nam nhân to lớn, hạo thoải mái, Hứa Tinh tự nghĩ, khi y được Hứa Biên ôm vào lòng, cũng không thoải mái như Gia Trình hấn, tuy sợ hãi nhưng cảm giác rất an toàn. Không nghĩ thêm nữa, thiếu niên chậm rãi nhắm mắt.

=====

- Anh Khải. Sao rồi?? - Gã Vương từ nãy đến giờ đứng bên ngoài sốt ruột chờ Văn Khải, tự hỏi hấn ở bên trong làm cái gì mà lâu thế, đến khi Văn Khải bước ra trong tâm trạng vô cùng phấn khởi, liền thắc mắc hỏi.

- Không có gì. Chỉ là tao mới phát hiện một sự thật rất thú vị a. - Văn Khải đắc ý nói, rồi bước chân rời đi.

- Anh Khải, sự thật gì vậy, kể cho em đi. Anh Khải!!! - Gã Vương khó hiểu suy nghĩ, sau lại phát hiện Văn Khải đã đi từ lúc nào, liền lảo đảo theo sau hấn.

“Ding! Ding! Ding!”

- Alo mẹ!

- Văn Khải, mẹ nghe Vương bảo con bị viêm dạ dày, con có sao không? - Nhã Nhã lo lắng hỏi.

- Con không sao!! Mẹ đừng lo. - Văn Khải quay sang gã Vương trừng mắt, gã nhất thời chỉ đưa tay gỡ đầu cười cười.

- Hảo hảo, nếu đã không khỏe, hôm nay hấn đừng đến trường, về nhà để mẹ xem sao. - Nhã Nhã tuy vậy vẫn không ngừng lo lắng cho Văn Khải, dặn hấn.

- Con đã bảo không sao rồi mà, mẹ cứ tiếp tục công việc đi.

- Mày thử không về xem!!! - Văn Đình Chiết đột nhiên giành lấy điện thoại mà hét lớn, khiến cho Văn Khải phải ghé tai sang một bên.

- Được rồi. Con về, con về!! Hừ! - Văn Khải tức tối cúp máy, miệng không ngừng chửi thề, Đình Chiết ông quả là vô cùng phiền phức đi, những ngày tháng vui vẻ của hấn cư nhiên bị tên tiểu quỷ tử Hứa Tinh cướp mất, phải chi ban nãy cố gắng ở lại lâu một chút để xử lý y cho biết mặt. Văn Khải bất đắc dĩ trở về nhà, về mặt cau có cực kì khó coi.

Văn Khải chưa kịp bước chân vào cửa, Đình Chiết đã đứng đó mà trừng mắt nhìn hấn.

- Cũng biết vâng lời mà về cái nhà này nhĩ?!! - Đình Chiết nói xong liền quay lưng vào nhà, để mặc cho Văn Khải đằng sau liên tục thề chửi mắng ông.

Hắn bước vào phòng khách, trên ghế là một thân ảnh quen thuộc của ai đó, Văn Khải cau mày, kia chẳng phải là Hứa Biên sao.

- Văn Khải, mẹ xem, con đau ở đâu? - Nhã Nhã khi nhìn thấy Văn Khải, liền chạy tới lo lắng hỏi han.

- Con chỉ đau bụng thôi. Mà, chú ấy đến đây làm gì? - Văn Khải nhướn cằm chỉ Hứa Biên, hỏi bà.

- Chú Biên đến đây bàn bạc vài công việc với ba con. Con biết rồi đó, từ giờ trở đi ba mẹ sẽ không đi Nga làm việc nữa, như vậy ba với chú Biên sẽ dễ dàng trao đổi công việc làm ăn với nhau hơn, có phải không? - Nhã Nhã từ tốn giải thích.

- Vậy sao?

Văn Khải nhếch miệng lên cười âm hiểm, chậm rãi tiến tới chỗ Hứa Biên, ngồi đối diện anh, ngang nhiên bắt chéo chân với giọng điệu đùa cợt.

- Tôi thực sự không hiểu. Phụ thân thì ở đây chăm lo công việc, để con cái phải ở bệnh viện một mình với thằng khốn nạn. - Văn Khải vừa nói vừa nhìn Hứa Biên, xem phản ứng của anh.

- Cháu nói gì? - Hứa Biên nhíu mày khó hiểu, Văn Khải hẳn là có ý gì.

- Khải!! Mày ăn nói kiểu đó với người lớn thế hả? Mau bước lên phòng ngay!! - Đình Chiết ngồi cạnh bức xúc không ít, mở miệng mắng Văn Khải.

- Chẳng qua ban nãy tôi vào bệnh viện, vô tình gặp được đứa con trai hiếu thảo của chú. Chắc.... chắc.... thế giới này thật là nhỏ bé, thật không ngờ con chú lại ở bên cạnh âu yếm một gã khốn nạn. Không chừng..... tôi không chắc rằng.... con chú là trai thẳng a.. Haha.....!! - Văn Khải không quan tâm đến lời chửi mắng của Đình Chiết, trước mặt ông không ngừng cười lớn trêu chọc Hứa Biên, thái độ vô lễ không xem ai ra gì, bất quá chỉ vì Văn Khải hẳn cực kì căm ghét cha con Hứa Tinh, đặc biệt là y, điều này cũng xem như là lẽ thường.

- Cháu nói sao? Tiểu Tinh, con chú ở bệnh viện?? - Hứa Biên sững sốt đứng dậy.

- Khải!!! Tao bảo mày lên phòng ngay!!! Biên tổng, đừng nghe con trai tôi, nó là một đứa hư hỏng, chỉ biết trêu đùa người khác thôi, hẳn đừng tin lời nó. - Đình Chiết an ủi Hứa Biên, đồng thời cũng không ngừng chửi Văn Khải.

- Chú tin hay không thì tùy? Nhưng tôi nói trước, con trai của chú.... lúc ấy trông rất là xanh xao... có vẻ như sắp chết đến nơi rồi... Hahaha!!! - Văn Khải thỏa mãn cười lớn ra tiếng, rồi xoay lưng bước lên lầu.

Hứa Biên tức giận đưa tay nắm thành quyền. Văn Khải hẳn ta rút cuộc là nói sự thật hay chỉ đùa giỡn, tuy nhiên anh có linh cảm không tốt về chuyện này, không chừng những lời hắn vừa nói là đúng.

- Văn Khải!! Tiểu Tinh đang ở đâu?? - Hứa Biên đành nhẫn nhịn trong lòng, đứng dậy hướng Văn Khải hỏi.

Văn Khải hẳn thừa biết thể nào Hứa Biên cũng sẽ tin lời hắn, hắn bắt giác cong khóe miệng, xoay người lại trả lời anh. Hứa Biên bất đắc dĩ cúi đầu chào vợ chồng Đình Chiết, rồi bước chân rời khỏi.

=====

” Khụ, khụ, khụ” Hứa Tinh vì bị cơn đau họng đột xuất liên búng tỉnh, khẽ vang lên những tiếng ho nhẹ yếu ớt. Gia Trình cũng bởi tiếng ho khan của thiếu niên mà tỉnh theo, hắn đưa tay lên trán thiếu niên, khẽ cau mày, Hứa Tinh y rút cuộc vẫn chưa thể nào giảm sốt, cứ nhiên lại càng nặng thêm, trán bây giờ còn nóng hơn cả lò thiêu. Mà vốn dĩ tất thấy đều do Gia Trình hẳn mà ra, Hứa Tinh ngay từ đầu đã sốt cao, lại còn hành y đến mức suy nhược thể này, liệu y có chịu đựng nổi.

Gia Trình nhẹ nhàng rời khỏi chăn, đứng dậy ra khỏi phòng. Hắn tất nhiên không phải đi đâu xa, mà chính là gọi bác sĩ đến.

- Hmm... Sốt cao như vậy, trước hết cứ cho cậu bé uống thuốc hạ sốt, nếu như vài ngày sau vẫn chưa khỏe lại, cậu bé cần phải ở lại đây chữa trị thêm. - Bác sĩ sau khi kiểm tra lại thân thể Hứa Tinh, thở dài đối

Gia Trình căn dặn. Hấn không nói gì, chỉ chăm chú quan sát thân ảnh gầy gò suy yếu trên giường. Chờ bác sĩ kê thuốc, Gia Trình ngồi xuống bên cạnh Hứa Tinh, đỡ thiếu niên ngồi dậy.

- Uống được không? - Hấn hỏi.

“Khụ, khụ” Hứa Tinh thực không còn sức lực để mở miệng trả lời, chỉ có thể kịch liệt ho khan như trước. Nhìn bộ dạng kia của thiếu niên, Gia Trình chỉ còn dùng đến cách trực tiếp uy y uống thuốc. Đặt đầu Hứa Tinh nằm lên vai, hấn một hơi hớp hết ngụm thuốc, từ từ cho vào khoang miệng của thiếu niên.

“Rầm” một tiếng, cánh cửa phòng đột nhiên mở toang, một nam nhân cao ráo bước vào, ánh mắt cực kì hung hãn khi nhìn thấy tình cảnh trước mắt.

- Tiểu Tinh!! Gia Trình, cậu.... cậu dám.... - Hứa Biên vừa đặt chân vào phòng đã nhận ra Gia Trình, anh tức tối một phen tiến tới kéo Gia Trình đứng dậy, giáng xuống cho hấn một cái đấm không thương tiếc. Gia Trình nhất thời đưa lưỡi liếm khóe môi đã chảy máu, trừng mắt nhìn anh.

- Tiểu Tinh!!! Tiểu Tinh!! Con sao rồi?? Là cậu hành nó đến mức này phải không? - Hứa Biên ngẩng đầu hướng Gia Trình quát lớn.

- Thế thì đã sao? - Gia Trình lạnh lùng trả lời, hấn bắt quá chỉ là đang nói sự thật.

- Cậu.... Đồ khốn nạn!! - Hứa Biên một phát đứng dậy, định đánh Gia Trình thêm một cước, lại bị một bàn tay nhỏ bé nắm lấy góc áo của anh.

- Baba.... đừng mà.... đừng đánh anh ấy.... - Hứa Tinh cố gắng nhắc người di chuyển, bàn tay gắt gao nắm lấy áo Hứa Biên, thanh âm khàn đặc cầu xin.

- Tiểu Tinh!! Bây giờ con còn nói giúp hấn. Không được, tên khốn này baba nhất định không thể tha. - Hứa Biên chỉ cần nhìn thấy bản mặt của Gia Trình, anh đã như muốn hùng hổ mà giết chết hấn rồi. Không nghe đến lời van xin của Hứa Tinh, Hứa Biên không ngần ngại mà liên tục đánh Gia Trình, Gia Trình đương nhiên không thể để ai đó vô cớ mà đánh hấn, liền vùng tay cho Hứa Biên một cước lên mặt. Cứ thế hai người kịch liệt giằng co nhau trong căn phòng chật hẹp.

- Baba... đừng đánh mà... làm ơn... khụ khụ.... - Hứa Tinh dùng hết sức lực nhắc thân di chuyển, cố gắng mở miệng nói, thế nhưng cả hai người bọn họ vẫn không ngừng đánh đấm nhau.

- Baba... Van cầu baba đừng đánh..... Baba.... A! - Hứa Tinh thân thể đang suy yếu cơ nhiên lại muốn bước xuống giường, liền mất đà ngã xuống đất một cách rất khó coi. Trên người chỗ miệng vết thương từ phía sau cũng vì té ngã va đập mà truyền đến một cơn hỏa lạc vô cùng đau nhức, không nhận được đau đớn, thiếu niên ngay lập tức ngất xỉu tại chỗ.

- Tiểu Tinh!!! Tiểu Tinh!! Bác sĩ!! - Hứa Biên nghe thấy tiếng động thân thể va chạm trên nền đất, anh bấy giờ mới chịu ngừng tay, khê quay đầu thì nhìn thấy cơ thể nhỏ gầy kia đang nằm bất động trên sàn nhà vô cùng thương tâm, Hứa Biên hốt hoảng chạy tới, hét lớn gọi bác sĩ.

.....

- Cháu bé đang cảm mạo nên cơ thể mới yếu như vậy. Ban nãy tôi đã nói cho cậu thanh niên kia rồi! - Vị bác sĩ thở dài nói, đưa tay chỉ Gia Trình đang đứng dựa lưng vào cửa phòng.

- Ý bác sĩ là sao? - Hứa Biên cau mày khó hiểu.

- À, cậu thanh niên kia đã đưa cháu bé đến bệnh viện, tôi cũng không biết quan hệ hai người thế nào, nhưng thấy cậu ta có vẻ sốt ruột, cho nên tôi đã báo tình trạng sức khỏe của cháu cho cậu ta biết.

Sao? Gia Trình hấn đã đưa Hứa Tinh đến bệnh viện, hấn làm vậy là có mục đích gì. Không phải trước đó hấn đã tự nhận làm Hứa Tinh y ra nông nổi này sao. Tất thấy rốt cuộc mọi chuyện là thế nào, chẳng lẽ Gia Trình hấn thuộc dạng vừa đấm vừa xoa, như vậy chẳng phải hảo kì quái sao.

Hứa Biên cúi đầu cảm ơn bác sĩ, rồi tới bên nắm lấy bàn tay gầy gò của Hứa Tinh, vuốt trán ướt đầm mồ hôi của thiếu niên. Đứa nhỏ tội nghiệp, hết lần này đến lần khác luôn gặp nguy hiểm, mà bản thân anh chỉ biết đến công việc, thỉnh thoảng lại luôn lớn tiếng với y, biết rõ y bản tánh tự ti nhất gan, thế nào cũng không dám làm phiền đến anh, nên bây giờ mới thành ra thế này.

Thực chứng mắt làm sao! Nhìn thấy tình cảnh kia, Gia Trình không nhịn được mà đưa tay nắm chặt. Thời điểm khi nhìn thấy thiếu niên kia ngã trên sàn nhà, hần sừng sốt mở lớn mắt, muốn đưa chân tiến tới đỡ lấy cơ thể ốm yếu kia, thế nhưng Hứa Biên đã nhanh chân hơn hần, nhất thời hần chỉ có thể ngây người đứng nhìn anh ôm lấy thiếu niên. Tại sao trong lòng lại khó chịu như vậy, không hề... hần... không thể nào... tuyệt đối không thể. Gia Trình không muốn ở lại đây lâu mà ngấm nhìn hình ảnh thân mật của hai cha con Hứa Biên, liền lặng lẽ bước chân ly khai.

=====

Một tuần trôi qua, Gia Trình đã không thấy gương mặt tiểu hài tử kia nữa. Kể từ ngày cùng thiếu niên trong bệnh viện, hần cũng không để ý gì chuyện của y. Bất quá những lúc ở trường, không hiểu sao Gia Trình hần lại cảm thấy vô cùng trống trải, nói tóm gọn là.... hần nhớ y đi. Thật nực cười! .. hần tự khi nào đã trở thành bộ dạng như người thất tình vậy. Cũng từ ngày đó, hần không còn dây dưa gì với Lam Dĩ hay làm tình với các nữ nhân khác, thỉnh thoảng chỉ chán nản mà lấy thuốc ra hút cho đỡ buồn.

Gia Trình theo thói quen đi ngang qua lớp học của Hứa Tinh, hần đứng từ đằng xa quan sát lớp học của y, trong nháy mắt hần mơ hồ nhìn thấy thân ảnh của thiếu niên đang cắm cúi làm bài. Tưởng chừng như lâu ngày không gặp Hứa Tinh, Gia Trình hần mới bị ảo giác, thế nhưng kia thực không phải là ảo giác, chính là Hứa Tinh y. Hần kinh ngạc mở lớn mắt, y đã đi học lại rồi sao, trong lòng bỗng dưng cảm thấy vô cùng thanh thản, hần là... đang vui sao? Không thể nào, Gia Trình... Khuất Gia Trình.... đây không phải là hần... hần có phải hay không thay đổi thật rồi.

Gia Trình nhìn thấy Hứa Tinh đứng dậy khỏi bàn học, cười nói với bạn bè gì đó, rồi bước chân ra ngoài. Hần cũng theo đó mà tiến tới gần cửa lớp học, hai người rất cuộc cũng chạm mặt nhau. Khoảnh khắc khi Gia Trình nhìn thấy thân ảnh nhỏ gầy ngay trước mắt, hần như nghe thấy tiếng gì đó, "thình thịch, thình thịch" đây chẳng phải tiếng tim đập sao, Gia Trình hần như thế nào khi thấy thiếu niên kia lại hồi hộp đến thế.

Hứa Tinh không ngờ được lại gặp được Gia Trình ở đây, y vô cùng ngạc nhiên, đồng thời không hiểu sao trong lòng lại cảm thấy vui. Thiếu niên bất giác nở nụ cười nhìn hần, sau như nhớ ra điều gì, y cúi đầu hạ mi mắt, nhỏ giọng nói.

- Tiểu Tinh chuyện hôm trước... thực cảm ơn anh Trình nhiều lắm.... A! Thầy hiệu trưởng cho gọi Tiểu Tinh rồi, vậy... Tiểu Tinh xin phép. - Hứa Tinh cúi đầu chào Gia Trình, gượng cười yếu ớt rồi bước qua hần.

Gia Trình không hiểu sao nụ cười của Hứa Tinh lại vụt tắt đi, hần cảm nhận được khi y nhìn thấy hần, y rất vui, không ngờ chỉ chốc lát, cách nói chuyện của thiếu niên kia như thể hai người vô cùng xa lạ. Trong ngực nổi lên một trận đau đớn khó tả, hần cau mày khó hiểu, nhưng vẫn đứng ngây ngốc ở đó không hề động đậy.

Ngày hôm sau, Gia Trình lại theo thói quen đứng trước cửa phòng học của Hứa Tinh. Mọi người ai nấy cũng tò mò hần là đang đứng chờ ai, nhìn chăm chú vào hần thì thào to nhỏ.

- Nhìn đủ chưa?? - Gia Trình cảm thấy thực phiền phức bị bao ánh mắt soi mói, hần trừng mắt quay sang nhìn bọn họ, lạnh lùng mở miệng.

Bị ngữ khí lạnh khốc kia gọi hoàn hồn khiến bọn họ nhất thời giật mình mà sợ hãi, khẽ cúi đầu bước đi không dám nói lời nào. Gia Trình cũng không thèm ngó đến những con người vô dụng kia, hần lại hướng vô căn phòng trước mắt, chăm chú quan sát Hứa Tinh đang trò chuyện vui vẻ cùng bạn bè. Thiếu niên kia khi cười lên trông rất đẹp, vừa có nét thanh nhã vừa dịu dàng như cỏ mùa xuân, không như bao nụ cười những nam nhân khác, nhìn qua đã đủ để động lòng người rồi. Đột nhiên Hứa Tinh xoay đầu về phía hần, hần kinh ngạc nhìn y. Thiếu niên chỉ nhìn hần một hồi lâu, rồi lại tiếp tục cùng bạn bè nói chuyện. Y như thế nào lại lơ hần, thái độ đó là sao.

Hứa Tinh sau một hồi lâu khẽ quay lại nhìn ngoài cửa lớp, Gia Trình hần đã đi rồi sao, trong nháy mắt thiếu niên vừa cảm thấy thất vọng đồng thời cảm thấy có lỗi. Trước đó, Hứa Biên đã dặn y không được phép qua lại với Gia Trình, dù có chạm mặt cũng phải tìm cách né tránh, đặc biệt là phải luôn ở chỗ đông người, để phòng khi hần có cơ hội mà làm hại y. Thiếu niên ban đầu cũng nói với anh rằng sẽ không sao, bất quá vì tánh nghiêm khắc của anh, y đành im lặng ngoan ngoãn nghe lời. Hứa Tinh kì thực cũng không

muốn như vậy, nhưng Hứa Biên chẳng qua vì lo lắng cho sự an toàn của y, những lời anh nói có vẻ như cũng hoàn toàn đúng, bởi thế y phải tìm cách càng tránh xa Gia Trình hần càng tốt. Thế nhưng mỗi lần như vậy, thiếu niên cảm thấy rất đau lòng, y nhận ra rằng Gia Trình cũng không hẳn là người xấu, hẳn bất quá vốn dĩ là người băng lãnh, ưa bạo lực, hề chuyện nhỏ hay lớn đều dùng đến nắm đấm mà thôi.

Hết tiết học, Hứa Tinh mệt mỏi ra về, vừa bước chân ra khỏi cửa lớp, đột nhiên bị một bàn tay to lớn chụp lấy.

- A! Anh..anh Trình...

Gia Trình im bất không nói gì, hần hung hăng nắm lấy cánh tay nhỏ gầy của thiếu niên siết chặt, mạnh bạo kéo đi. Hứa Tinh cảm thấy có chút đau nhói, hẳn là định đưa y đi đâu.

- Anh Trình... đau... ..

Không quan tâm đến lời của Hứa Tinh, Gia Trình vẫn một mực trầm mặc kéo đi. Thiếu niên cảm nhận được trên gương mặt của hắn tựa hồ như rất tức giận. Không lẽ, có phải hay không, hắn sinh khí thật rồi.

-A! - Hứa Tinh bị Gia Trình kéo đến phòng âm nhạc, hung hăng ném y xuống nền đất, khóa trái cửa phòng. Hứa Tinh sợ hãi nhấc mông lui về phía sau, giương con mắt khiếp đảm nhìn hắn.

- Anh.... anh Trình...

” Chát chát” Gia Trình hung hăng nắm tóc Hứa Tinh kéo lên, hai cái tát giáng xuống thật mạnh gương mặt của thiếu niên, Hứa Tinh bị đánh đến nghiêng sang một bên, có chút choáng váng, chỉ cảm thấy khoe miệng tự lúc nào đã chảy ra huyết. Hứa Tinh run rẩy đưa hai tay lên ôm mặt, nước mắt theo gò má chảy xuống, theo thói quen miệng lắp bắp xin lỗi.

- Đối... thực xin lỗi... Tiểu Tinh xin lỗi...

Gia Trình một phen túm lấy tóc Hứa Tinh kéo lên đối diện hắn, gương mặt hung hãn như mãnh thú, lãnh khốc mở miệng.

- Thái độ ban nãy là sao? Lơ tôi??

- Dạ... không.... Tiểu Tinh không cố ý.... thực xin lỗi.... thực xin lỗi.... - Hứa Tinh nhắm nghiền hai mắt khóc lóc, thanh run rẩy kịch liệt. Y đã làm hắn sinh khí thật rồi.

- Nói! - Gia Trình hung hăng đưa tay bóp chặt quai hàm của Hứa Tinh, bắt y phải mở mắt nhìn hắn.

- Đối... thực xin lỗi...

- MAU NÓI!!!! - Hắn quát lớn.

Bị hắn quát đến gương mặt tái mét, Hứa Tinh không nhận được sợ hãi, liền thả ra quần.

- Tiểu... Tinh... không cố ý... lần... sau.. sẽ không....

“Bốp” Gia Trình rút cuộc không tài nào chịu nổi cơn thịnh nộ, một phen vung tay đấm Hứa Tinh ngã trên mặt đất. Hắn thô bạo xé rách y phục nòng nặc mùi khai của thiếu niên, đưa hai chân giơ lên cao, hung hăng đưa dĩa vật khổng lồ đâm vào hậu huyết non nớt.

-Aaaa.....

Hứa Tinh đau đớn kêu lên tiếng thét thảm thiết, lại bị Gia Trình một lần nữa vung xuống một cái tát. Thiếu niên ngay lập tức sợ đến mức không dám thét lớn, đưa răng cắn chặt môi dưới nhẫn nhịn, nhưng thực sự là đau quá, đau đến không thể diễn tả bằng ngôn ngữ, đau đến người tựa như thân thể bị người khác chém thành hai nửa vậy, ngay sau đó, cảm thấy tiểu huyết bị xé rách có chất lỏng chảy ra, bốc lên một mùi tanh của máu.

Hứa Tinh là lần thứ hai mất đi thứ quý giá nhất, nước mắt không ngừng chảy xuống.

- Anh... Trình... đau quá.... Van cầu anh... đừng mà... Aa...- Thiếu niên thống khổ cố gắng mở miệng cầu xin Gia Trình tha thứ, Gia Trình lúc này tựa như một tên ác ma không hề để ý tới lý trí, nhẫn tâm để mặc cho thiếu niên không ngừng khóc lóc van xin hắn.

Bên trong Hứa Tinh vô cùng chật hẹp, khiến cho Gia Trình phải dùng sức liên tục đẩy mạnh dương vật thô to đi vào. Hứa Tinh đau đến mặt mũi trắng bệch, trước mắt lập tức tối sầm.

HẾT CHƯƠNG 18

19. Chương 19

Hứa Tinh thống khổ liên tục van xin Gia Trình tha thứ, nước mắt giàn dụa trên gương mặt của thiếu niên. Gia Trình một chút cũng không quan tâm đến lời cầu xin của Hứa Tinh, phân thân to lớn không ngừng đẩy mạnh bên trong hậu huyệt non nớt.

Không nhận được đau đớn, thiếu niên liền bất tỉnh, nhưng rất nhanh phía sau liền truyền tới cơn đau tê tâm liệt phế bắt buộc Hứa Tinh phải tỉnh lại. Dương vật Gia Trình dữ tợn như một thanh kiếm sắc bén, thật mạnh đâm vào hậu huyệt chưa được bôi trơn, cơn đau ập đến như muốn xé thân thể y làm hai mảnh.

- Tiểu Tinh sai rồi.... thực.... xin lỗi.... Tiểu Tinh cầu van anh.... van anh đừng làm vậy..... oa... aaa..... - Hứa Tinh cảm thấy bản thân đau như muốn chết đi, y thực không cố ý né tránh Gia Trình, y thực sự không muốn, bất quá y chỉ là nghe lời Hứa Biên. Không ngờ lại làm Gia Trình hấn sinh khí như vậy.

- Lần sau còn dám dùng thái độ đó với tôi nữa đi!!!

Gia Trình gân xanh nổi lên, tựa như một mảnh thú đầu phần nộ phun hỏa, hấn hung hăng lật Hứa Tinh nằm úp mặt xuống nền đất, đem chiếc móng trắng nõn vươn vãi đầy máu kéo lên trên, đưa dĩa vật thô to đi vào.

-Oa.... Aa..... - Hứa Tinh đột nhiên bị Gia Trình đối tư thế càng làm cho phân thân của hắn đi sâu vào hậu huyệt mềm yếu, chất lỏng màu đỏ tươi một lần nữa theo đôi chân nhỏ gầy chảy xuống. Hứa Tinh đau khổ khóc rống, Gia Trình hấn như một con dã thú muốn đâm thủng nội tạng y, phân thân vốn dĩ đã to lớn lại càng đưa đẩy mạnh mẽ bên trong thiếu niên.

- Van cầu anh..... Tiểu Tinh sai rồi.... sẽ không.... lần sau sẽ không..... cầu xin anh.... đừng đối Tiểu Tinh như vậy.....

Hứa Tinh tuyệt vọng yếu ớt lắc đầu cầu xin hắn. Gia Trình càng nhìn thấy bộ dạng thống khổ của thiếu niên, hấn càng muốn giằng xé cúc hoa nhỏ bé kia. Gia Trình một phen nắm tóc Hứa Tinh, thô bạo đè đầu y xuống nền đất, thiếu niên mặt mũi vốn đã bầm dập nay lại bị ép mạnh trên sàn nhà lạnh lẽo, một chút không khí để thở cũng không có.

Gia Trình hung hăng kéo rộng hai chân của Hứa Tinh, bắt ép y phải quỳ hai đầu gối xuống đất. Hắn rút phân thân to lớn ra, tưởng chừng như đã dừng lại, thiếu niên tâm có chút đỡ phải sợ hãi, đột nhiên dĩa vật thô to kia một lần nữa mạnh mẽ đi vào tận sâu bên trong tiểu huyệt nhỏ bé, vết thương phía sau vốn dĩ vừa mới lành nay lại bị xé rách trầm trọng. Hứa Tinh không ngờ hôm nay mình lại chịu một cực hình hoang dã như thế này, cảm thấy vô cùng có lỗi với Gia Trình hấn, thiếu niên nội tâm không ngừng trách móc bản thân, ngay từ đầu y không nên né tránh hắn rồi.

Chốc lát, Hứa Tinh đôi chân như muốn nhũn ra thành từng mảng, không nhận được mỗi một, liền ngã xuống đất. Gia Trình tức tối một phen kéo lại lên trên, lần này hấn càng đang rộng hơn trước, tiếp tục đem dĩa vật cắm sâu vào bên trong. Thiếu niên thân thể vốn gầy yếu không có sức lực để phản kháng, nước mắt giàn dụa ướt đầm cả gương mặt, một lần nữa trước mắt tối sầm.

Tên tiểu hài tử này gan quả thật rất lớn, cư nhiên dám ngắt xủ hai lần làm Gia Trình hấn vô cùng tức giận. Hắn không nhận được cơn thịnh nộ, đưa tay tóm lấy tóc Hứa Tinh, đập mạnh vào khuôn tường bắt buộc y phải tỉnh lại.

Cảm thấy đầu óc vô cùng đau nhức choáng váng, Hứa Tinh ngay lập tức bừng tỉnh, chỉ mơ hồ nhìn thấy gương mặt sát khí của Gia Trình trước mắt, cơ thể liền kịch liệt run rẩy. Gia Trình một phen đưa hai tay thiếu niên vặn ngược ra sau, chỉ nghe được tiếng “rắc” giòn tan vang lên.

-Oaa....aa.... - Gãy thật rồi, Hứa Tinh thống khổ khóc lớn, đau quá, Gia Trình rốt cuộc cực kì sinh khí, tất thấy là do y, ngay từ đầu không nên né tránh hẳn, thừa biết hẳn đã căm ghét y, vậy mà vẫn khiến hẳn nổi giận. Y biết hẳn đánh đập, vũ nhục y vì hẳn vô cùng chán ghét y. Nghĩ đến đây, lồng ngực liền nổi lên một trận đau đớn. Thiếu niên lần này nước mắt rơi xuống không phải vì đau, mà chính là.... vì hẳn. Hứa Tinh đã nhận ra rằng, khoảnh khắc khi y cùng hẳn một chỗ, trước đó được hẳn đưa vào bệnh viện, ôn nhu ôm vào trong lồng ngực hẳn, được hẳn uy thuốc, cảm thấy hảo cảm động đi, nghĩ rằng Gia Trình hẳn có phải hay không đã hết chán ghét y, bất quá y hết lần này đến lần khác khiến hẳn sinh khí, quả thật hèn hạ.

Hứa Tinh cố gắng quay đầu nhìn Gia Trình, nước mắt tuyệt vọng theo gò má chảy xuống, miệng lẩm bẩm.

- Thực xin lỗi.... Tiểu Tinh xin lỗi.... đã khiến anh chán ghét rồi.... xin lỗi....

Gia Trình mở lớn mắt nhìn cơ thể gầy gò bên dưới, vẻ mặt đó là sao, cảm thấy vô cùng quen thuộc đi, đúng vậy, kia chính là ánh mắt chứa đầy yêu thương và tuyệt vọng khi nhìn hẳn. Khốn khiếp!! Hứa Tinh y chẳng nhẽ là thích hẳn sao? Thật kinh tởm, hẳn chính là cực kì căm hận bộ dạng đó. Y chẳng khác gì những người đàn bà dễ tiện hẳn đã từng dây dưa, chỉ muốn lấy lòng hẳn.

Gia Trình lúc này mặt đen như muốn giết chết thiếu niên bên dưới. Được thôi, nếu Hứa Tinh y đã thích hẳn, hẳn cũng nên “cưng chiều” y mới đúng. Tàn nhẫn ý cười, Gia Trình hung hăng lật ngửa Hứa Tinh lên, đưa hai chân lên cao, tàn bạo ra vào phía sau của thiếu niên.

- Oaa... đừng mà.... anh Trình.... đau quá.... aa.... van cầu anh.....

- Không phải cậu rất muốn sao. Tôi sẽ chiều ý cậu.... - Gia Trình tàn nhẫn mở miệng, dùng sức đẩy mạnh.

- Không.... Tiểu Tinh không.... van xin anh.... oaaaa... làm ơn...đau quá..... - Hứa Tinh sợ hãi nhìn mãnh thú tàn ác trước mắt, hẳn từng tát từng tát như muốn đâm thủng nội tạng y vậy.

- Thích lắm mà.... hả???? Đồ đi đực!!

Gia Trình lạnh lùng không ngừng mắng nhiếc Hứa Tinh. Thiếu niên đau khổ rơi lệ, hẳn chán ghét y như vậy, y cũng không cần đòi hỏi gì nữa. Một lát, Gia Trình gầm lên một tiếng, đem tinh dịch nóng bỏng bắn vào trong cơ thể thiếu niên. Thoả mãn được dục vọng, Gia Trình hung hăng ném Hứa Tinh ở trên mặt đất, đưa chân đạp mạnh vào chiếc mông đang trải đầy tinh dịch cùng máu.

- Tiện nhân!!!! - Nói xong, Gia Trình chỉnh đốn lại y phục, sau đó xoay người rời đi.

Hứa Tinh nằm bất động lẻ loi trên sàn nhà lạnh lẽo, nước mắt không ngừng rơi xuống. Miệng liên tục lẩm bẩm những lời xin lỗi, thân thể một chút động đậy cũng không thể, cảm thấy thể lực hoàn toàn cạn kiệt, Hứa Tinh liền hôn mê bất tỉnh.

=====

Hứa Biên đưa chìa khóa mở cửa, căn nhà im ắng không một tiếng nói, anh mệt mỏi ngáp dài, đóng cửa lại, bước chân lên phòng của Hứa Tinh.

- “Cốc cốc” Tiểu Tinh!! Baba vào được không?

-.....

- Tiểu Tinh! Con vẫn còn ngủ sao?

Mãi không nghe thấy ai trả lời, Hứa Biên thử xoay ổ khóa, kê cau mày, không đóng cửa sao. Anh bước vào, căn phòng trống trải không một bóng người, chiếc giường thẳng tắp ngay ngắn. Hẳn là Hứa Tinh y đã dậy rồi, chắc y đang trong phòng toilet.

- Tiểu Tinh!! Con trong đó sao? Tiểu Tinh....

Vẫn không có ai, Hứa Tinh y đang ở đâu được chứ. Hứa Biên sốt ruột chạy xuống nhà, miệng không ngừng gọi tên tìm kiếm thân ảnh của thiếu niên. Đưa tay lấy điện thoại, anh bấm số.

- Alo! Chú Minh! Hôm qua chú có đưa Tiểu Tinh về tận nhà không?

- Hả? Cậu chủ? Không phải cậu chủ đã chở Tiểu Tinh về sao?

- Chú nói sao? Tôi đã dặn chú đón Tiểu Tinh cơ mà!!! - Hứa Biên kinh ngạc lớn tiếng.
- Hôm qua tôi đợi ở trường, mãi không thấy Tiểu Tinh ra ngoài. Tôi tưởng cậu chủ đã đưa Tiểu Tinh về rồi.... cho nên tôi cũng về luôn....
- Cái gì?? Chú giỡn với tôi sao?? Chết tiệt!!

Hứa Biên tức giận đưa chân đá một phát vào tường. Điên cuồng chạy ra khỏi nhà, không được, tuyệt đối không thể được, Hứa Tinh y không được xảy ra chuyện gì. Tất cả là do anh, kì nghỉ dài hạn sắp đến, Hứa Biên sẽ cùng Hứa Tinh đi du lịch ở Nhật Bản, cho nên cả đêm hôm qua anh ở lại công ty, cố gắng hoàn tất cho xong công việc. Bởi vậy anh mới nhờ đến chú Minh đón Hứa Tinh về nhà, không ngờ sau khi kết thúc những việc cần làm, cảm thấy vô cùng thoải mái, lại trở về căn nhà không nhìn thấy thân ảnh gầy yếu kia.

Hứa Biên vội vã bước lên xe, lái thẳng tới trường học.

=====

Sáng sớm, học sinh ai nấy cũng tới trường, người người vừa đi vừa trò chuyện cùng nhau, kẻ kẻ thì chăm chú học bài. Mạch Quai mới bước chân vào trường, liền bị ai đó một cú đánh vào đầu hấn.

- Gì vậy hai cô nương!!! - Mạch Quai đưa tay xoa xoa đầu, thì ra là hai cô bạn Hoàn Thư và Tiểu Nhân.
 - Hôm nay sao đi học sớm vậy. Thường ngày không phải cậu hay đến trễ sao? - Hoàn Thư thắc mắc hỏi.
 - Không biết. Có hứng thú thôi!! - Mạch Quai bĩu môi nói.
 - Hứ! Cái thứ đàn ông nhìn là thấy gai mắt. - Hoàn Thư chán ghét nói.
 - Mặc kệ tôi!! - Mạch Quai cười thầm trong lòng, hấn không đợi hai cô, một phát liền chạy nhanh lên lớp.
- Hấn mở cặp lấy ra một hộp chữ nhật được bao bọc vô cùng đẹp mắt. Hoàn Thư và Tiểu Nhân khó hiểu nhìn nhau, trong nháy mắt liền lộ ý cười, bước tới chỗ Mạch Quai.
- E hèm.. Tặng cho ai đó? - Tiểu Nhân nham hiểm cười tà.
 - Tôi tặng ai liên quan gì đến các cậu? - Mạch Quai không thèm để ý gì hai cô, hai mắt không ngừng ngắm nghía chiếc hộp to lớn trước mắt.
 - Là... của Tiểu Tinh phải không? - Hoàn Thư cười cười nói.
 - Ủ. Biết vậy là tốt. - Mạch Quai liếc mắt nói.
 - E hèm..... Tiểu Tinh.... Hôm nay mình muốn đem món quà này dâng tặng cho cậu. Cậu biết không... mình đã thích cậu từ lâu lắm rồi... cậu có thể hay không... chấp nhận lời tỏ tình của mình..... Hahahahahaha! - Hoàn Thư cố tình trêu chọc Mạch Quai, khiến cho Tiểu Nhân không nhịn được cười.
 - Cậu dám..... mau phần ngay cho tôi. Hừ!! - Mạch Quai ngay lập tức đỏ mặt, giận dữ mà hướng hai cô quát lớn.
 - Hahahaha! Sao vậy.. Tôi nói gì sai sao? Haha.... - Hoàn Thư cười lớn ra tiếng, không ngừng trêu đùa Mạch Quai.
- Mạch Quai giận hờn hung hăng cất hộp quà bỏ vào cặp, không thèm đếm xỉa gì đến hai cô, rời khỏi chỗ ngồi bước ra ngoài.
- Gì vậy? Đi đâu thế.. Giận rồi sao? - Tiểu Nhân và Hoàn Thư đuổi theo sau, miệng vẫn liên tục cười chọc Mạch Quai.
 - Các cậu đừng có mà theo tôi mà trêu chọc tôi nữa nha. Tôi ném hai người vô sọt rác bây giờ!! - Hấn không nhịn được quát lớn.
 - Hahaha... Ok... không nói nữa.... - Hai cô đưa tay kéo khóa miệng, cười cười nhìn hấn.
 - Aaaaaaaaaaaaa.....

Tiếng hét bỗng nhiên từ đâu vang lên. Cả trường ai nấy cũng nhốn nháo xôn xao. Mạch Quai, Hoàng Thư và Tiểu Nhân cũng cau mày khó hiểu. Đã có chuyện gì xảy ra vậy. Nhìn thấy đoàn người đổ bộ chạy lên tầng bốn, ba người cũng theo đó chạy theo. Khi bọn họ bước lên, chỉ theo đám người kinh hoàng nhìn nhau bàn tán, đứng chen lấn nhau xung quanh phòng âm nhạc.

- Có..... có người... chết.... máu..... Aaaaa..... - Một nữ sinh từ căn phòng kia bước ra, gương mặt kinh hoàng tái mét, miệng run rẩy nói.

Mạch Quai, Hoàng Thư và Tiểu Nhân trợn lớn mắt nhìn nhau, ba người cố gắng chen vào giữa đám đông kia.

- Tiểu Tinh!!!!!!!

Bọn họ sững sốt hết lớn. Cả người Hứa Tinh đầy vết xanh tím, hai tay bởi vì gãy mà sưng tấy lên, hậu huyệt thì vô cùng thâm, mị thịt như muốn trôi hết ra ngoài, hỗn hợp máu tươi cùng với tinh dịch không ngừng chảy ra, cuối cùng khô cạn đọng lại dưới sàn giữa hai chân không cách nào khép lại của thiếu niên.

Hoàng Thư và Tiểu Nhân khiếp đảm quay mặt sang một bên không dám nhìn tình cảnh trước mắt. Mạch Quai hét hoảng chạy tới, ôm lấy cơ thể kia, hét lớn.

- Tiểu Tinh!!! Tỉnh lại!!! Tiểu Tinh.....

Hắn áp tai vào ngực của thiếu niên... vẫn còn sống.... y chưa chết..... Ngay lập tức, Mạch Quai cởi bỏ áo khoác choàng lên cơ thể Hứa Tinh, luồn tay bế lấy y.

- Mau gọi cấp cứu!!! Tiểu Tinh vẫn còn thở.... Nhanh lên!! - Mạch Quai hướng Hoàng Thư lớn tiếng.

Hoàng Thư vội vàng lấy điện thoại ra, bàn tay run rẩy bấm số gọi đến bệnh viện. Sau đó Hoàng Thư và Tiểu Nhân đi theo Mạch Quai chạy ra khỏi trường. Thời điểm khi Mạch Quai bước khỏi cổng trường, cũng là lúc Hứa Biên hét hải chạy vào.

- Các cháu... có chuyện gì sao?? - Nhìn thấy đoàn người đổ xô nhau chạy tán loạn, Hứa Biên dừng lại hỏi một nhóm học sinh gần đó.

- Dạ... ban nãy chúng cháu phát hiện một nam sinh năm nhất đang nằm thoi thóp trong phòng âm nhạc. Nghe bảo em ấy vẫn còn thở nên mọi người đang đưa em ấy tới bệnh viện....

- Sao? - Hứa Biên sững sốt.

- Chúng cháu cũng không rõ lắm. Xin phép chú... - Nói xong, nhóm học sinh kia liền đổ nhau chạy đi mất.

Hứa Biên ngây người một hồi lâu. Nhất định tuyệt không thể là Hứa Tinh.... không thể được.... Nhưng không hiểu sao anh có cảm giác đó chính là y, theo bản năng liền chạy theo đám đông kia.

Gia Trình đang trầm mặc hút thuốc trên tầng thượng, gã Vương đột nhiên mở rèm cửa, cơ thể vì một mối mà thổ dốc.

- Anh Trình.... có chuyện rồi.....

Gia Trình trầm mặc không nói gì, đưa ánh mắt nhìn gã, ý bảo gã cứ tiếp tục nói.

- Sáng nay... cả trường mình phát hiện thi thể của nam sinh trong phòng âm nhạc.... - Gã Vương vừa thở vừa nói.

- Thì sao? Liên quan gì đến tao? - Hắn lạnh lùng mở miệng.

- Nhưng mà.... kia chính là... thằng nhóc... bữa trước anh kêu em đưa đến bệnh viện mà.... - Gã nuốt một ngụm nước bọt xuống yết hầu, thanh âm run rẩy nói.

- Sao?!!! - Nghe đến đây, Gia Trình trợn lớn mắt, một phát đứng dậy, không liếc mắt gì đến gã Vương, liền đưa chân chạy mất bóng dáng.

Hứa Tinh được đưa đến bệnh viện, thiếu niên nằm bất động trên chiếc giường đang đẩy đi. Mạch Quai, Hoàng Thư và Tiểu Nhân ở gần đó tâm vô cùng sợ hãi.

- Bác sĩ..... Cậu ấy sẽ không sao chứ. - Mạch Quai cau mày nhìn bác sĩ...

- Chúng tôi cũng không chắc..... Hiện tại bệnh nhân mất quá nhiều máu, tay bị gãy thành biến dạng như vậy....

- Tiểu Tinh.... cậu nhất định sẽ không sao... đừng làm sao hết.... - Mạch Quai đau lòng nhìn thân thể suy nhược trên giường.

Tức khắc chiếc giường được đẩy qua thân ảnh cao ráo của một nam nhân, khoan đã, Văn Khải khẽ xoay đầu nhìn đám người đang chạy kia, thắc mắc tự hỏi " Người trên giường kia thực sự vô cùng quen mắt, là ai vậy, mà tại sao lại có một đám người ồ ạt đổ vào bệnh viện thế kia. Chính là đồng phục trường X, không phải là trường của Gia Trình sao, chẳng nhẽ có người bị tai nạn". Một lát, hắn nhìn thấy Hứa Biên chạy vào, kinh ngạc mở mắt. Tại sao anh lại ở đây, vài phút sau, lại trông thấy bóng dáng của Gia Trình. Chuyện gì xảy ra vậy, như thế nào người quen đều chạy vô đây hết là sao.

Văn Khải tò mò đi theo, chỉ thấy được một đồng kẻ người chen lấn nhau. Một chút đường đi cũng không có, hắn đành phải đứng phía ngoài chờ đợi.

- Trước hết các cháu đứng ngoài đây chờ đã... bệnh nhân cần phải chữa trị... - Hứa Tinh được kéo vô trong phòng, vị bác sĩ đóng sầm cửa lại. Mạch Quai lưu luyến đứng ngay trước cửa lo lắng cho tình trạng của thiếu niên. Hai tay chấp vào nhau không ngừng cầu nguyện. Y sẽ không sao.... sẽ không sao...

- Tiểu Tinh cậu ấy sao lại thành ra thế này?? - Tiểu Nhân đau lòng hỏi.

- Chuyện này từ từ chúng ta hẳn tính... Bây giờ phải cầu nguyện cho Tiểu Tinh tai qua nạn khỏi đã.... - Hoàn Thư đưa hai tay úp vào nhau, miệng lầm bầm cầu xin chúa, Tiểu Nhân thấy vậy cũng làm theo.

Hứa Biên cố gắng nhét thân vào đám đông kia, trước mắt liền thấy ba người bạn thân của Hứa Tinh.

- Các cháu.... Đã có chuyện gì?...

Hoàn Thư và Tiểu Nhân vô cùng kinh ngạc khi Hứa Biên lại ở đây, hai cô nước mắt rùng rục, run rẩy nói.

- Chú.... Tiểu Tinh... cậu ấy... cậu ấy..... đang trong cơn nguy kịch.....

" Choang" một phát, điện thoại trên tay Hứa Biên rớt xuống vỡ toang... Không.... không thể nào....

- Các cháu đang nói dối... Tiểu Tinh!!!! Không được.... Tiểu Tinh nhất định không ở trong đó đúng không... Các cháu nói đi!!!! - Hứa Biên thống khổ hét lớn.

Đám người đằng sau xôn xao không hiểu chuyện gì đang xảy, chỉ là không ngừng to nhỏ bàn tán. Gia Trình từ đằng sau theo đám đông đó chen vào.

- Mày!!! Thằng khốn!!! Mày chết đi!!! Là mày phải không? Là mày hại Tiểu Tinh ra nông nỗi phải không.....

- Mạch Quai vô cùng tức giận khi nhìn thấy Gia Trình, một phen tiến tới giáng cho hắn một nắm đấm.

- Mạch Quai!! Bình tĩnh!!! - Hoàn Thư và Tiểu Nhân chạy tới ngăn cản.

- Buông ra!! Hai ngày nay mày đứng trước cửa lớp là muốn gặp Tiểu Tinh phải không? Được thôi, để tao nói cho mày biết, Tiểu Tinh cậu ấy là thích mày đó. Cậu ấy ra nông nỗi này, mày đã vừa lòng chưa?? - Mạch Quai khóc lớn quát thẳng vào mặt Gia Trình.

- Mạch Quai?!!! Cậu nói vậy là sao?? - Hoàn Thư và Tiểu Nhân khó hiểu nhìn hắn. Hứa Biên cũng sững sốt theo. Mạch Quai đang nói cái gì vậy.

Mạch Quai ngồi bệt xuống đất, tức giận đưa tay ôm mặt khóc lóc. Hắn đã nghi ngờ Hứa Tinh từ rất lâu rồi. Ngày Hứa Tinh ở lại lớp, hắn thực sự lo lắng cho y, nên đã thâm lặng trốn ở một góc quan sát thiếu niên. Khi Hứa Tinh bước chân ra khỏi trường, hắn đã núp ngay sau bóng cây. Nhìn thấy Hứa Tinh đột nhiên hốt hoảng khi phát hiện gì đó, Mạch Quai cũng cau mày tò mò. Chốc lát, Hứa Tinh không ra khỏi cổng trường nữa, mà thay vào đó lại lần theo vết máu trên mặt đất. Mạch Quai đi đến chỗ vũng máu kia, thì phát hiện cách đó không xa có cây sừng, hắn cầm lên, trầm mặc một hồi, rồi lẻo đẻo theo sau Hứa Tinh.

Ngay sau đó, khi trông thấy Hứa Tinh và Gia Trình, Mạch Quai sợ Gia Trình sẽ làm gì y, không ngờ hắn ta lại bị thương. Mạch Quai tự hỏi, có phải hay không Gia Trình bị trúng đạn. Hứa Tinh đột nhiên đỡ lấy

Gia Trình, hần cảm thấy vô cùng cảm tức, y tại sao lại muốn giúp Gia Trình hần. Không nghĩ nhiều, Mạch Quai tức tối rời đi, lại phát hiện thì ra cảnh sát cũng ở đây, nghĩ muốn phá đám Gia Trình và Hứa Tinh, Mạch Quai đã gọi cảnh sát tới chỗ bụi cây kia. Bởi thế, Gia Trình mới không hiểu sao cảnh sát lại vô được chỗ hần trốn, liền mở miệng chửi mắng.

Ngày đó, Mạch Quai cũng thấy Gia Trình đứng trước cửa lớp, hần lén lút đưa mắt nhìn Gia Trình, biết chính xác là Gia Trình đang nhìn chăm chăm Hứa Tinh. Liền đó, Mạch Quai cố ý tiếp chuyện với Hứa Tinh, tránh để cho y nhìn thấy hần. Khi thiếu niên bước ra ngoài, Mạch Quai cau mày nhìn hai người, tại sao bọn họ như thể vô cùng thân thiết như vậy. Ánh mắt của Gia Trình, và cả của Hứa Tinh y nữa, như thể nào lại âu yếm, ôn nhu, dịu dàng đến thế. Chốc lát, Hứa Tinh đột nhiên nói gì đó, rồi đi qua Gia Trình. Mạch Quai cảm giác được Gia Trình là đang ngăn người tại chỗ, hần bất giác cười đắc ý, thì ra Gia Trình hần cũng có bộ dạng tuyệt vọng như người thất tình vậy sao.

Cùng thời điểm đó, vào giờ giải lao, Mạch Quai đã hẹn Hứa Tinh đến sân sau của trường.....

- Mạch Quai!!! Cậu.... có chuyện gì sao? - Hứa Tinh nhìn thấy bộ dạng ngượng ngùng ấp a ấp úng của Mạch Quai, cảm thấy vô cùng khó hiểu đi.

- Tiểu Tinh... Mình có chuyện quan trọng muốn nói với cậu.... mình.... thực ra.... mình....

- Mạch Quai.....

- Mình.....mình thích cậu....

HẾT CHƯƠNG 19

20. Chương 20

- Tiểu Tinh..... mình.... mình thích cậu... - Nói ra được rồi, Mạch Quai như trút được nặng nề trong lòng, liền thở phào nhẹ nhõm.

- Mạch Quai.... nhưng mà... mình.... - Hứa Tinh vô cùng kinh ngạc, y không ngờ được người bạn thân nhất của y lại thích y, thiếu niên ấp úng không biết nên xử sự ra sao, thực sự là hảo bất ngờ.

- A! Cái kia... cậu không cần phải trả lời ngay. Mình biết thế này là rất đột xuất, đúng vậy, mình là đồng tính luyến ái, mình rất thích cậu. Tiểu Tinh.... cậu có thấy kinh tởm? - Mạch Quai chỉ muốn hỏi cho chắc chắn.

- A! Không... không có... chẳng là mình.... quá ngạc nhiên... mình không ngờ được cậu lại.... - Hứa Tinh cúi đầu nhỏ giọng nói.

- Vậy sao? Vậy thì tốt quá! - Hần thở nhẹ trong lòng, gương mặt vẫn đỏ ửng như trước.

- Tiểu Quai.... mình... chuyện này... mình thực sự xin lỗi cậu... - Hứa Tinh đưa hai tay nắm chặt, theo thói quen cúi đầu, Mạch Quai hần thực sự rất tốt, nhưng y tuyệt không thể thích hần, y chỉ xem hần là bạn, dù có cho y bao nhiêu ngày suy nghĩ đi nữa, y cũng chỉ đưa ra một quyết định duy nhất mà thôi.

- Cậu.... đang từ chối mình?

- Đối... thực sự xin lỗi.... xin lỗi cậu nhiều lắm... mình cảm ơn cậu vì đã thích mình.... nhưng cái kia... mình thực sự không thể.... - Hứa Tinh đang cực kì sợ hãi, y sợ rằng sau ngày hôm nay y và hần sẽ không thể trở thành bạn bè như trước nữa, y cực kì không muốn điều ấy sẽ xảy ra, bất quá y lại không thể đáp nhận tình cảm của hần, như vậy là không nên.

Mạch Quai trong nháy mắt lồng ngực nổi lên một cơn đau nhức không thể tả, hần biết điều này rất khó chấp nhận.

- Tiểu Tinh! Đây không phải lỗi của cậu, cậu đừng xin lỗi mình như vậy. Không sao, mình có thể hiểu được. Có lẽ mình đã quyết định quá vội vàng. - Mạch Quai từ tốn đưa tay xoa đầu thiếu niên, ôn nhu nói.

- Mình xin lỗi Mạch Quai..... - Hứa Tinh không kiềm được nước mắt, liền rơi xuống.

- Tiểu Tinh!! Sao lại khóc? Mình không sao, cậu đừng khóc, được không? - Mạch Quai đau lòng ôm lấy Hứa Tinh, đưa đầu y đặt dưới cằm hần khẽ xoa xoa, hần không hiểu sao bản thân cũng rơi lệ. Cứ thế hai người vừa ôm nhau vừa lặng lẽ khóc.

- Mình không sao thật mà. Tiểu Tinh, cậu đừng khóc, mình khóc theo bây giờ!! - Mạch Quai thanh âm có chút run rẩy, Hứa Tinh biết hần đã khóc thật rồi, cảm thấy vô cùng có lỗi đi.

Buông Hứa Tinh, Mạch Quai cúi đầu ôn nhu lau giọt nước mắt trên gò má của thiếu niên.

- Tiểu Tinh.... có thể hay không... cậu cho mình biết lý do... - Mạch Quai biết hỏi như vậy là không đúng, đã bị người mình thích từ chối, bây giờ lại còn mặt dày muốn biết vì sao y lại không thích hần, bất quá dù sao sau chuyện này cả hai vẫn là bạn, hỏi một chút chắc cũng không mất mát gì.

Hứa Tinh nghe đến đây thì sững sốt, bàn tay nắm chặt góc áo khẽ run rẩy, hần muốn biết lý do sao...

Mạch Quai từng tất từng tất quan sát kỹ càng gương mặt của Hứa Tinh. Y tại sao lại kinh hoảng như vậy, không hề..... y đã có người trong lòng rồi...

- Có phải hay không.... cậu đã thích ai khác? - Mạch Quai trầm mặc hỏi.

- Mạch Quai..... mình..... - Như bị đoán trúng nội tâm, Hứa Tinh không khỏi sợ hãi, Mạch Quai tại sao lại biết được chứ.

- Là Gia Trình phải không? - Hần lạnh lùng nói.

- A? - Hứa Tinh kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Mạch Quai, không thể nào, hần tại sao..

- Hahaha! Mình đùa thôi mà! Cậu xem, gương mặt tái mét luôn kia.... Hahaha !! - Mạch Quai ôm bụng cười lớn trêu chọc Hứa Tinh, thiếu niên ngơ ngác nhìn chăm chú vào hần. Như vậy là sao?

- Thôi được rồi! Mình chỉ giỡn thôi, hai ta vẫn là bạn bè như cũ được chứ.. Hảo, đã gần vào tiết rồi, mình vào lớp trước đây!! - Nói xong, Mạch Quai một phắt chạy đi. Đau quá, thực sự đau quá, Hứa Tinh không cần nói, chỉ cần nhìn thấy từng cử chỉ của y, hần đã thừa biết y là thích Gia Trình rồi. Mạch Quai dừng lại thở dốc, nước mắt liên tục rơi xuống, hần điên cuồng đưa chân đạp vào thân cây cạnh đó.

- Tại sao vậy???!! Tại sao vậy hả???!! AAA!! Tại sao lại là hần ta ?!! - Mạch Quai đau khổ hét lớn, hần rốt cuộc là có gì không bằng Gia Trình. Tên khốn nạn đó luôn hại đến Hứa Tinh, tại sao y lại thích hần. Mạch Quai quỳ gối xuống ôm mặt khóc lóc, miệng không ngừng chửi thề Gia Trình.

Sau một hồi lâu, Mạch Quai cố gắng ổn định lại tinh thần. Đưa hai tay lên lau sạch gương mặt ướt đẫm nước mắt. Hần sẽ không sao, chỉ cần âm thầm thích Hứa Tinh, lặng lẽ quan sát y, là hần đã mãn nguyện lắm rồi. Mạch Quai gượng cười yếu ớt, hần tuyệt không thể để ai nhìn thấy bộ dạng này của hần. Liền quay lại là một chàng trai ngỗ nghịch như xưa.

Tối hôm qua, Mạch Quai mừng quýnh ôm hộp quà trong tay, hần đã suy nghĩ lại rồi, tuy rằng Hứa Tinh y là không thích hần, nhưng hần có thể lấy lòng y được mà. Trước đó hần đã đến trung tâm mua sắm, cẩn thận lựa chọn một bộ y phục cho Hứa Tinh. Nghĩ rằng sáng mai nhất định sẽ tặng cho y, liền vui vẻ như điên, không ngờ sáng nay lại xảy ra chuyện thế này.

- Tại sao mày lại im lặng như vậy? Tao nói đúng phải không?!! Mày đã làm Tiểu Tinh thành cái dạng này rồi đó. Mày vừa lòng chưa???!! Vừa lòng chưa hả???!! - Mạch Quai hung hăng nắm lấy cổ áo Gia Trình, thét lớn vào mặt hần, nước mắt vẫn không ngừng rơi xuống.

Mọi người xung quanh ai nấy cũng trầm trồ phán xét. Người người thì tỏ vẻ khinh miệt, kẻ kẻ thì đưa ánh mắt căm hận nhìn Gia Trình.

- Trời ơi!! Thì ra là câu chuyện bi kịch của những kẻ đồng tính luyến ái. Đúng là ghê tởm!!

- Nếu là như vậy, Gia Trình hần ta chẳng nhẽ là... gay sao?

- Suyt... khê thôi. Mặc dù không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng tôi dám chắc Gia Trình hẳn là người sai trong vụ này.

- Thôi đi cô! Biết gì mà nói. Gia Trình vốn là tên ác ma của trường, tên học sinh kia có chữ hán cũng vô dụng thôi. Không ai có thể chinh phục được dã tâm băng lãnh của hắn ta đâu!!

Các cô gái, chàng trai không ngừng bàn luận sôi nổi. Gia Trình không phải không nghe được bọn họ nói gì. Hắn chính là một tên ác ma đấy, hề một cái là nổi trận lôi đình, giận cá chém thớt mà trút hết lên người khác. Đêm qua, Gia Trình hẳn rất tức giận, hẳn cực kì không thích thái độ bị người khác lơ đi, đặc biệt là Hứa Tinh. Vì vậy điên cuồng mà không ngừng đánh đập y, vũ nhục y, nói những lời lẽ tàn nhẫn động chạm đến y.

- Mày nghĩ Tiểu Tinh giống như nữ tiện nhân khác sao. Hả?!!! Cả ngày mày hết đi tìm con này đến con khác làm tình, bọn nó chỉ thích cái t*r*m của mày thôi!!!! Mày nghĩ Tiểu Tinh cậu ấy thích lắm hay sao?!!!!

- Mạch Quai là lần đầu tiên to tiếng mà chữ rửa với ai như vậy. Hắn bây giờ còn hơn cả người điên mà nói hết nội tâm ra phun vào mặt Gia Trình.

- Mạch Quai... bình tĩnh... có gì từ từ nói... ở đây là bệnh viện đấy. - Tiểu Nhân mặc dù cũng cảm thấy căm ghét Gia Trình cực kì, những lời Mạch Quai nói chắc chắn không hề sai, bất quá đây dù sao cũng là chuyện mâu thuẫn cá nhân, không nên lớn tiếng ở nơi công cộng thế này, sẽ ảnh hưởng đến các bệnh nhân khác.

Hứa Biên từ nãy đến giờ vẫn luôn trừng mắt sát khí nhìn Gia Trình, nghĩ muốn giết chết hắn đi; không ngờ con người của hắn ta vốn dĩ không hề tốt lành gì. Chốc lát, cánh cửa đột nhiên mở ra, mọi người ai nấy cũng sợ hãi, tại sao lại nhanh như vậy, không lẽ Hứa Tinh đã xảy ra chuyện gì rồi. Vị bác sĩ trán đầy mồ hôi, vẻ mặt cực kì căng thẳng hỏi.

- Bệnh nhân mất máu nhiều quá. Ở đây có ai là người thân của cháu không??

- Tôi là phụ thân của nó. - Hứa Biên sốt ruột trả lời.

- Hảo, chúng tôi cần tiếp máu cho bệnh nhân. Mời tiên sinh đi theo tôi.

Hứa Biên liền chạy theo vị bác sĩ kia vào phòng. Anh đau lòng nhìn thiếu niên nhỏ gầy tiều tụy trên giường. Xung quanh dụng cụ bao khắp cơ thể của thiếu niên. Anh muốn chạm lấy thân ảnh kia, muốn ôm trọn Hứa Tinh trong lòng.

- Tiên sinh, mời anh qua đây!! Chúng tôi sẽ kiểm tra máu.

- Được rồi. Cảm ơn bác sĩ.

Mọi người bên ngoài không ngừng sốt ruột chờ đợi. Mạch Quai vẫn không ngừng tức giận, bàn tay nắm thành quyền như muốn giết chết tên ác ma băng lãnh trước mắt.

- Xin lỗi. Nhóm máu của bệnh nhân không trùng khớp với nhóm máu của tiên sinh. - Sau khi kiểm tra máu của Hứa Biên, bác sĩ liền thông báo cho anh, bất quá kết quả lại không như mong đợi.

- Bác sĩ nói sao.... không trùng khớp... tại sao lại như vậy.. - Hứa Biên kinh ngạc mở lớn mắt hỏi.

- Nhóm máu của tiên sinh là nhóm máu O. Nhưng của bệnh nhân lại là AB. - Vị bác sĩ cũng cảm thấy vô cùng khó hiểu, ngày nay nhóm máu AB cực kì hiếm có, cư nhiên lại chính là tiểu hài tử kia.

- Bác sĩ có sai sót gì ở đây không? Chúng tôi là cha con ruột thịt, vợ tôi cũng không mang nhóm máu AB. Sao có thể - Hứa Biên như không thể tin vào lời nói của ông, hôm nay anh đã phải chịu nhiều sự việc lăm ròi, bây giờ lại kéo thêm chuyện động trời này nữa....

- Bệnh viện của chúng tôi 10 năm nay chưa bao giờ có sai sót nào cả. Xin lỗi tiên sinh!!

- Khoan đã... Nếu vậy... ai sẽ truyền máu cho con trai tôi... - Hứa Biên vẻ mặt vô cùng lo lắng hỏi.

- Anh yên tâm! Việc này chúng tôi sẽ có biện pháp, con trai anh sẽ qua khỏi... - Nói xong, vị bác sĩ thở dài ly khai. Hứa Biên gương mặt thờ thẩn bước ra ngoài, chuyện này là sao, tại sao anh và Hứa Tinh lại khác nhóm máu. Nếu đã như vậy, chẳng nhẽ cha con anh.... không phải ruột thịt.... Không đâu, tuyệt đối không thể nào... Anh không tin, ông trời chỉ là muốn trêu đùa anh mà thôi, tất cả đều là dối trá....

- Chú, sao rồi ạ? - Hoàn Thư và Tiểu Nhân lo lắng chạy lại hỏi Hứa Biên. Anh chỉ lắc đầu thở dài, anh thực mệt mỏi quá rồi. Tại sao hết chuyện này sang chuyện khác đều đổ dồn hết vào anh. Mà không đúng, phải chính là tiểu hài tử kia mới phải. Tất cả đều do Gia Trình hấn mà ra, đúng vậy.

- Tiểu Tinh mà có xảy ra chuyện gì, là tôi giết chết cậu đó thẳng mắt dạy!!!!!! - Hứa Biên rốt cuộc cũng nổi giận, ngay lập tức đưa tay chỉ Gia Trình quát lớn.

Gia Trình từ đầu đến cuối một chút cũng không quan tâm những lời chửi mắng của mọi người. Hấn vẫn một mực nhìn chăm chú cánh cửa kia, chỉ để ý đến tình trạng nguy kịch của Hứa Tinh.

Văn Khải ngáp dài một hơi, thực tình không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra, đám người đằng trước này cứ xen xen lẫn lẫn làm hấn không tài nào bước vào được, chỉ có thể nghe thấy tiếng cãi nhau vô cùng kịch liệt. Hấn chán nản rời đi, miệng không ngừng chửi thề.

- Con mẹ nó ở đây có gì vui đâu mà cứ nhốn nháo như ổ kiến không bằng!!

Văn Khải đưa tay vào túi quần, lấy ra một cây thuốc lá ra hút một hơi, sau hấn bỗng dưng phát hiện một thân ảnh vô cùng quen thuộc. Hấn ném điếu thuốc xuống, khẽ cau mày, kia không phải Lam Dĩ sao, ả chẳng nhẽ cũng đi theo đám người kia. Thực không ngờ Lam Dĩ ả cũng nhiều chuyện ghớm, mà không đúng, nghe rằng chuyện kia có liên quan đến Gia Trình, mà Lam Dĩ vốn dĩ hay bám riết theo hấn, nên việc đến đây cũng không có gì lạ.

Văn Khải để ý Lam Dĩ mãi đưa mắt nhìn đám đông ồn ào trước mắt, ả đưa tay nắm chặt thành quyền lộ vẻ tức giận, đôi môi đỏ chói khẽ cắn chặt vào nhau. Ánh mắt đỏ ửng như muốn ăn tươi nuốt sống một ai đó. Văn Khải đưa mắt nhìn qua đám đông kia, chỉ thấy dáng người cao ráo của Gia Trình, không nhẽ ả ta đang nhìn hấn. Văn Khải vừa quay đầu lại, Lam Dĩ đã không còn ở đó nữa. Hảo kì quái, ả ta như thế nào đã biến mất bóng dáng rồi. Thôi thì mặc kệ, dầu sao Văn Khải hấn cũng cực kì căm ghét Lam Dĩ, ả muốn làm gì hấn không hề quan tâm.

Văn Khải liếc mắt một lần nữa chỗ đông người, nở nụ cười mỉa mai rồi bước đi.

Sau vài tiếng đồng hồ chờ đợi trong lo âu sợ hãi, đám đông chen lấn cũng dần tản đi, bóng đèn đỏ chói rốt cuộc cũng tắt ngấm, mọi người vội vã đứng dậy trước cánh cửa đang mở ra.

- Bệnh nhân đã qua khỏi cơn nguy kịch, hiện tại cháu bé đã tỉnh dậy, mọi người có thể yên tâm vào thăm được rồi. - Vị bác sĩ nở ăn cần nở nụ cười.

- Woa.... Tốt quá rồi... Thực cảm ơn bác sĩ, cảm ơn nhiều lắm... - Hứa Biên vui như mùa xuân sắp đến, thở phào nhẹ nhõm không ngừng cảm ơn bác sĩ.

- Đây là trách nhiệm của chúng tôi, tiên sinh không cần khách sáo. Vậy tôi xin phép.

Hứa Biên chạy một mạch vào căn phòng kia, chỉ thấy được Hứa Tinh đang nằm ngửa trên giường, cánh tay được bó bột cẩn thận, phía dưới bao trùm cả gạc băng, nhằm tránh cho thiếu niên tác động đến vết thương bị rách ở đằng sau.

- Tiểu Tinh!! - Bốn người chạy tới bên giường, không ngừng hỏi thăm Hứa Tinh, chỉ có Gia Trình vẫn một mực lặng lẽ đứng ở phía cửa, đôi mắt băng lãnh nhìn cơ thể gầy yếu trên giường.

- Baba..... - Hứa Tinh yếu ớt mở miệng.

- Tiểu Tinh... Con có đau chỗ nào không? - Hứa Biên lo lắng hỏi.

- Dạ không.... Tiểu Tinh... không sao... đã không còn đau...

Nghe đến đây, bốn người không khỏi nhìn nhau, thiếu niên đã thành ra bộ dạng thế này, lại còn bảo không sao, thực sự nhìn thấy vô cùng thương tâm.

- Tiểu Tinh!! Cậu đau thì cứ nói, đừng nhẫn nhịn trong lòng. - Mạch Quai đau lòng khuyên nhủ.

- Mình thực sự không sao... cảm ơn cậu.... Baba... thực xin lỗi.... Tiểu Tinh lại phiền đến baba nữa rồi.... Tiểu Tinh đáng chết có phải không..... - Thiếu niên nức nở nhìn Hứa Biên, không biết đây là lần thứ mấy rồi, y luôn làm anh phải lo lắng.

- Không... Tiểu Tinh không làm gì sai.... Kể sai là Gia Trình... - Hứa Biên đưa tay vuốt tóc thiếu niên, đứa trẻ này vẫn luôn như vậy, không thể bỏ được thói quen tự ti.

Nghe đến đây, Hứa Tinh không khỏi kinh hoàng.... Gia Trình.... phải a.... y đã khiến hắn nổi giận, y xứng đáng nhận những điều này.

- Thằng khốn nạn, cũng may là Tiểu Tinh không sao. Nếu không tao sẽ giết mày!!!! - Mạch Quai bấy giờ mới nhớ đến Gia Trình, hắn một khắc quay đầu quát lớn.

Sao? Gia Trình hắn đang ở đây? Hứa Tinh kinh ngạc đồng thời xen lẫn sợ hãi, khiến y nhớ đến tối hôm qua bị Gia Trình hắn cưỡng bạo, bị hắn nói những lời vô cùng chán ghét y, ngay lập tức, thiếu niên tự ti nhắm mắt, khóe mắt bắt đầu nổi lên tầng nước mỏng.

- Cậu ta đã không sao. Vậy tôi có thể yên tâm ra về?!! - Gia Trình khinh miệt mở miệng, ánh mắt vô lãnh nhìn Hứa Tinh.

- Chó chết!! Mày làm nó ra nông nổi này, còn dám nói cái giọng đó.. - Hứa Biên phẫn nộ xông tới nắm cổ áo Gia Trình, định gior tay vung cho hắn một nắm đấm.

Thiếu niên khi nghe Gia Trình nói những lời kia, cảm thấy vô cùng tự ti, nước mắt rồi cuộc cũng rơi xuống. Tại sao lại đau đến thế, ngay từ đầu y không nên mơ tưởng nhiều như vậy, ngỡ rằng Gia Trình hắn có phải hay không sẽ hết chán ghét y. Bất quá người ta thường nói treo cao quá ngã càng đau, đúng vậy.

- Baba.... đừng mà... đừng đánh anh ấy.... - Mặc dù biết Gia Trình hắn cực kì chán ghét, nhưng y vẫn muốn vì hắn mà làm một điều gì đó, y quả thật ngốc nghếch.

- Tiểu Tinh!!! Cậu đừng có mà bênh vực Gia Trình. Cậu thích hắn ta đến như vậy sao?!! - Mạch Quai tựa hồ như rất tức giận, hắn không thể nhịn được nữa, Gia Trình đã hại y như vậy, y còn một mực muốn bảo vệ, nhất định phải làm y tỉnh ngộ lại mới được.

Hứa Tinh sững sờ nhìn Mạch Quai, cũng nhìn mọi người xung quanh, kể cả Gia Trình nữa, đã biết hết rồi sao... ai cũng biết hết rồi... cả Hứa Biên, Hoành Thư, Tiểu Nhân, Mạch Quai và người y thầm thích...

- Đối.... thực xin lỗi.... xin lỗi.... - Thiếu niên giọng nhỏ như muỗi kêu, nước mắt không ngừng rơi xuống..

Gia Trình từ nãy đến giờ vẫn im lặng không nói gì, không ai có thể biết rõ hắn đang nghĩ gì trong đầu, cũng không hề biết cảm xúc hắn ra sao, chỉ có bản thân hắn thừa biết rõ, chẳng qua không thể bộc lộ ra ngoài.

- Mày mau cút khuất mắt tao đi!! - Hứa Biên mệt mỏi không muốn nói một lời nào với Gia Trình hắn nữa, không thèm liếc mắt đến hắn, anh tiến tới ngồi cạnh Hứa Tinh.

Gia Trình khẽ nhếch miệng khinh miệt cười, rồi xoay lưng rời đi.

Sau một thời gian dài trôi qua, Hứa Tinh cuối cùng cũng đã khỏe hơn, cánh tay đã cử động được, phía sau không còn cảm thấy đau nữa. Điều này khiến y cảm thấy an tâm phần nào, bất quá điều Hứa Tinh lo âu bây giờ là bắt đầu từ ngày mai y phải bước vào ngôi trường mới. Như vậy, y sẽ không bao giờ gặp Gia Trình nữa, cũng ít chạm mặt Mạch Quai, Tiểu Nhân và Hoành Thư. Thật ra chuyện này tất thấy đều do Hứa Biên quyết định, anh không muốn Hứa Tinh phải gặp thêm rắc rối nào nữa, nếu như y tránh xa được Gia Trình, anh đã thấy yên tâm lắm rồi.

Tối đến, Hứa Tinh lên thư phòng của Hứa Biên, tay cầm khay thức ăn bước vào.

- Baba... Baba nên ăn một chút... đã không còn sớm... - Hứa Tinh gượng cười đưa khay thức ăn đặt xuống bàn, hướng Hứa Biên nói.

- Baba không ăn... con đem ra ngoài đi.. - Hứa Biên lạnh lùng mở miệng, mắt vẫn giáng vào màn hình máy tính, bàn tay cầm cúi đánh máy.

- Nhưng mà... kia... baba từ chiều đến giờ vẫn chưa ăn....

- Baba đã bảo không ăn!!! Mau đem ra ngoài đi!! Không nghe hay sao??

Hứa Biên đột nhiên quát lớn, khiến y không khỏi sợ hãi ngây người, theo thói quen cúi đầu, thiếu niên tiến tới cầm khay thức ăn lên, nhỏ giọng nói.

- A! Dạ... Tiểu Tinh xin lỗi... đã phiền đến baba... Tiểu Tinh ngay lập tức mang xuống...

Hứa Tinh run rẩy chậm rãi bước ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa. Đã lâu lắm rồi, đúng vậy, từ ngày ở bệnh viện khi Hứa Biên nghe được Mạch Quai nói rằng Hứa Tinh thích Gia Trình, anh đã ít nói chuyện với y, cũng không còn ôm y, xoa đầu y, an ủi y như trước nữa, kể cả Mạch Quai và hai cô bạn thân của Hứa Tinh, cũng không đến thăm y. Có vẻ như họ vẫn còn giận chuyện y thích Gia Trình hẳn, không lẽ y thích hẳn là sai trái. Cũng đúng, hẳn ta ghét y, hại y nhiều như vậy, y vẫn một mực thích hẳn. Hứa Biên tức giận với y là điều đương nhiên, y không nên phản bác điều gì. Thế nhưng không hiểu tại sao nước mắt cứ rơi, có phải hay không Hứa Biên đã dần chán ghét y, cảm thấy y vô cùng phiền phức rồi. Hứa Tinh bước vào phòng ngồi bệt xuống đất, lặng lẽ rơi lệ.

HẾT CHƯƠNG 20

21. Chương 21

Ngày hôm nay cuối cùng cũng đến, Hứa Tinh vừa lo lắng vừa buồn rầu, đã đến lúc y phải làm quen với bạn bè mới rồi, thiếu niên tự hỏi y nên vui hay buồn đây. Bất quá nếu như vậy làm Hứa Biên hài lòng, Hứa Tinh cũng không nên làm trái ý, chỉ cần được an toàn, cuộc sống bình yên được trở lại, y đã thỏa mãn lắm rồi.

Bước chân đến cổng trường S, Hứa Tinh thở dài trong lòng, cố gắng mỉm cười thật tươi, hãy quên hết những chuyện trong quá khứ đi, phải thân thiện với bạn bè và thầy cô giáo, tôn trọng các anh chị khóa trên.

Hứa Tinh bước vào lớp, không khí ồn ào sôi nổi bấy giờ liền im phăng phắc, mọi ánh mắt soi mói đặt hết lên người y, thiếu niên không biết phải xử sự ra sao, y đột nhiên làm quen với ngôi trường mới, bạn học mới cứ nhiên vào giữa học kì thế này, mọi người thấy lạ cũng là lẽ đương nhiên.

- Các em, lớp chúng ta từ bây giờ sẽ có một bạn học mới, vì lý do cá nhân nên em ấy chuyển đến trường của chúng ta. Các em cố gắng thân thiện với bạn được không?

Mãi không thấy ai trả lời, vị giáo viên ngại ngừng, gượng cười nắm lấy bờ vai nhỏ gầy của Hứa Tinh.

- Em đừng lo lắng quá. Chẳng qua các bạn thấy không quen thôi. Hảo, bên kia có chỗ trống, em có thể ngồi bên đó.

- Dạ.. Cảm ơn cô..

Hứa Tinh cúi đầu nhỏ giọng cảm ơn, chờ vị giáo viên kia rời khỏi, thiếu niên mới chậm rãi bước chân đến chỗ trống phía trước.

- A! - " Bịch" một cái, Hứa Tinh cảm giác như bản thân vướng phải bàn chân của ai đó, liền mất thăng bằng mà ngã nhào xuống đất. Ngay lập tức, cả lớp bỗng nhiên phá lên một trận cười lớn, Hứa Tinh ngơ ngác nhìn mọi người, mông đau quá, tại sao ai cũng cười nhạo y vậy.

- Này nhóc... mày là nam hay nữ vậy... hay là... mày bị 3d..... Hahahaha!!! - Một nam sinh mập mập đứng trước mặt Hứa Tinh miệng không ngừng trêu chọc y, thiếu niên không hiểu gã đang nói gì, chỉ biết bản thân đang bị mọi người cười nhạo, theo thói quen liền cúi thấp đầu.

- Nó là đực hay cái vậy tụi bây??!! Ranh con, mày rốt cuộc là trống hay mái, hay mày chuyển đổi giới tính?!!

- Hahahaha..

Một lần nữa cả lớp cười lớn ra tiếng, Hứa Tinh xấu hổ cúi đầu, y là nam nhân mà, tại sao mọi người ai cũng hỏi như vậy chứ.

- Mình ... thực là nam..... - Thiếu niên nhỏ giọng hướng nam sinh trước mắt nói.

- Gì cơ?! Mày nói sao? Tao nghe không rõ?? Mày mới nói mày là nữ hả???..... Tụi bây, nó bảo nó là nữ kia.... Hahaha!!!

Tại sao lại như vậy, y chỉ là học sinh mới, chưa hề quen biết ai ở đây, như thế nào bọn họ lại muốn trêu chọc y. Hứa Tinh không thể kìm hãm tiếng cười đùa của mọi người, nước mắt liền rơi xuống. Y nhớ Mạch Quai, nhớ Hoàng Thư và cả Tiểu Nhân nữa, y thực sự muốn gặp bọn họ lắm.

- Gì đây??? Khóc rồi!!! Hahahaha!!! Tụi bây chọc cô gái này khóc rồi kìa, tao không biết gì đâu a... - Nam sinh không ngừng nói lời đùa bỡn Hứa Tinh, khiến y cảm thấy vô cùng xấu hổ và tự ti. Hứa Tinh cố gắng tư hồi lại tinh thần, gượng đứng dậy, đi đến chỗ ngồi còn trống gần cửa sổ.

“Reng, reng, reng” Tiết học kết thúc cũng đến, Hứa Tinh thở phào trong lòng, sẽ như thế nào để y mới có thể quen được không khí ở lớp học mới này, cảm giác vô cùng xa lạ đi. Bất quá y không nên yêu cầu quá nhiều, Hứa Biên đã tìm một ngôi trường mới cho y, y phải nghe theo lời anh, những gì mọi người bàn tán y sẽ cố gắng để ngoài tai. Nhiệm vụ của y bây giờ chủ yếu là học hành mà thôi.

Hứa Tinh đang chăm chú nghe giảng bài học của giáo viên, đột nhiên ” bịch” một cái, có thứ gì đó ném vào đầu y, thiếu niên khẽ quay đầu xuống, chỉ thấy những nam sinh đang nhìn chằm chằm lên bảng. Hứa Tinh cảm thấy khó hiểu vô cùng, nhưng cũng không muốn để ý nhiều, y lại tiếp tục nghe bài giảng.

Một lần nữa, “bịch”, cú ném có vẻ mạnh hơn trước đó, khiến cho Hứa Tinh cảm giác hơi đau ở đầu. Y xoay người, bên dưới các nam sinh đang nhìn nhau cười khúc khích. Thiếu niên biết rõ bọn họ là đang phá y, nhưng y lại không hiểu tại sao họ lại làm vậy, chẳng lẽ bọn họ chán ghét y. Nghĩ đến đây, thiếu niên ngay lập tức tự ti cúi đầu, ngày đầu đi học đã như vậy rồi, sau này sẽ như thế nào đây.

- Vương, em đang làm cái gì a?!! Mau đưa cái đó cho cô!! - Giáo viên như phát hiện nam sinh ngồi cuối lớp đang loay hoay một vật gì đó, liền bước xuống mắng gã.

- Em không làm gì hết. Em đang nghe cô giảng bài mà!! - Nam sinh liên tục biện lý do.

- Không nói nhiều, cô bảo đưa là đưa. Mau lên, em đang ảnh hưởng đến lớp học đấy.. - Vị giáo viên rất cuộc cũng nổi nóng, liền hướng nam sinh mập ú trước mắt lớn tiếng. Gã nhất thời bĩu môi, không còn cách nào khác, đưa tay vào ngăn bàn lấy ra một vật.

- Gì đây, nỗ gỗ, em mang lên lớp làm gì. Cô sẽ tịch thu!! - Vị giáo cầm lấy rồi bước lên bục đặt nỗ gỗ trên bàn, tiếp tục công việc giảng bài của mình.

Nam sinh tức tối trừng mắt nhìn thân ảnh nhỏ gầy phía trên, đúng là thứ đàn bà đột lốt một thằng ranh con, chốc lát, gã như nghĩ ra điều gì, liền nở nụ cười âm hiểm, quay sang mọi người xung quanh thì thầm to nhỏ.

Giờ giải lao đến, nam sinh kia cùng những đồng bọn trong lớp lên tầng thượng, trên đó đã xuất hiện thân ảnh cao ráo quen thuộc của một nam nhân đang dựa người vào lan can hút thuốc.

- Anh Khải!!!! - Nam sinh mừng quýnh chạy về phía hắn.

- Sao lại lên đây?!! - Nam nhân kia chính thực là Văn Khải đi. Văn Khải cau mày nhìn đàn em trước mắt, thường ngày bọn chúng có lên tầng thượng đâu, sao hôm nay lại đến gặp hắn.

- Anh Khải, lớp em hôm nay có học sinh mới. Mà tên nhóc con đó y chang như đàn bà, nhìn chướng mắt lắm. Anh Khải!! Anh vốn có nhiều chiêu trò mà phải không, bày cho bọn em một chiêu đi. Ha?? - Gã Vương nắm lấy cánh tay Văn Khải nũng nịu.

- Chuyện này thì có liên quan gì đến tao. Tụi bây tự đi mà lo liệu!! - Văn Khải cau mày, sau không thèm đếm xỉa gì đến gã.

-Anh Khải!! Van cầu anh mà. Em ghét thằng nhóc đó lắm, nó khác hẳn khác gì đàn bà, lại còn cứ im im nhút nhát như thỏ đế. Nếu mà phá thằng nhóc đó chắc là vui cực kì.... À, hay anh Khải tham gia cùng bọn em đi!!! - Gã Vương bây giờ mới để ý, Văn Khải vốn thông minh, nếu như để hắn tham gia vào vụ này hẳn sẽ rất thú vị a.

- Thôi đi!! Tao không có hứng thú!! - Văn Khải lạnh lùng cự tuyệt.

- Anh Khải!! Đi mà, coi như em cầu xin anh đi, nếu như chúng ta để thằng nhóc đó tự ra khỏi trường, khi đó em sẽ đền đáp cho anh. Đi mà anh Khải!! - Gã Vương cứ trưng bộ mặt phúng phính nũng nịu, khiến

cho Văn Khải cảm thấy muốn nôn vô cùng. Thôi thì dù sao dạo này hắn cũng không việc gì làm, lâu lâu giải trí cho vui.

- Hảo hảo hảo, phiền quá!! - Văn Khải chán nản trả lời.

- Woa, anh Khải là nhất!! Đi thôi, thằng nhóc đó đang ngồi học bài trong lớp a. - Gã Vương đưa tay lôi kéo Văn Khải, hắn nhất thời chỉ thở dài trong lòng, mặc cho gã kéo hắn về lớp của gã.

Gã Vương dắt Văn Khải đứng trước cửa lớp, đưa tay chỉ chỉ thân ảnh nhỏ gầy ngồi cạnh cửa sổ, chỉ thấy được một nhóc tí đang ghi đầu chăm chú làm bài, gì chứ, thời buổi nào rồi còn có người siêng năng như vậy, cơ mà nhìn y trông thật quen mắt, hình như hắn đã gặp ở đâu rồi thì phải. Thế nhưng thiếu niên kia mãi cứ cúi đầu, khiến Văn Khải không tài nào nhìn rõ được khuôn mặt của y.

- Này, cậu ta tên gì vậy? - Văn Khải mở miệng hỏi gã Vương.

- A? Tên sao? Hmm.... hình như là Hứa Tinh thì phải....

- Sao? Hứa Tinh? - Văn Khải sửng sốt kinh ngạc.

- Anh quen nhóc ta à? - Gã Vương cau mày nhìn Văn Khải.

Văn Khải đưa mắt nhìn Hứa Tinh, miệng bất giác nở nụ cười âm hiểm, không ngờ hắn và y lại có duyên như vậy, ông trời đúng là thương hắn mà. Nhưng tại sao y lại đột ngột chuyển sang trường S học vậy. Thôi thì cũng mặc kệ, quan trọng đây là trước mắt hắn là tên tiểu quỷ tử hôm đó đã khiến cho cuộc sống của hắn hỗn loạn thế này, hắn nhất định phải xử lý y.

Văn Khải không thèm liếc mắt đến gã Vương, ngang nhiên bước vào lớp học của gã, hắn đưa tay lấy ghế cạnh đó, ngồi trước mặt Hứa Tinh.

- Ranh con! Lâu rồi không gặp!!

Hứa Tinh đang mải mê viết bài, bỗng nhiên một giọng nói từ đâu nghe tới, thiếu niên ngẩng đầu, đập vào mắt là gương mặt của Văn Khải đang tà tà cười. Y hốt hoảng đến rút cây bút xuống đất, miệng lắp bắp không nói nên lời.

- Anh... - Tại sao đến tên của hắn ta còn không nhớ, Hứa Tinh sắc mặt tái mét, như thế nào.. Văn Khải hắn lại ở đây.. chẳng nhẽ hắn ta học trường này sao.

- Sao nhóc xanh xao vậy??

- A? Dạ không... Tiểu Tinh.. không có.. - Thiếu niên cúi đầu phủ nhận, giọng nhỏ như muỗi kêu.

- Anh Khải! Anh quen thằng nhóc này sao? - Gã Vương phát hiện Văn Khải và Hứa Tinh như thể hai người đã biết nhau từ trước, liền chạy tới cau mày hỏi hắn.

- Đương nhiên... mà còn cực kì quen nữa kia!! - Văn Khải nhếch miệng nhìn Hứa Tinh, thiếu niên liền sợ hãi cúi đầu, hắn nói vậy là có ý gì.

Chốc lát, bỗng nhiên chiếc cằm của Hứa Tinh bị kéo lên, khiến y phải ngẩng cao đầu nhìn Văn Khải, hắn hung hăng nắm lấy chiếc cằm kia, kéo sang trái rồi kéo sang phải.

- Hmm.. Nhìn kỹ trông nhóc con giống nữ nhân thật... gương mặt cũng sắc sảo không kém đàn bà... cái này dễ đi câu dẫn nam nhân lắm a... - Văn Khải cười cười mở miệng trêu chọc thiếu niên, khiến cả lớp ai cũng dấy lên một trận cười lớn, y bị hắn chế trụ cằm cảm thấy vô cùng đau đớn, liền rơi nước mắt.

- Anh... làm ơn... Tiểu Tinh... đau.... - Hứa Tinh nức nở cầu xin Văn Khải, hắn quay sang nhìn mọi người xung quanh rồi cười ra tiếng. Thiếu niên không hiểu sao ai cũng nhạo báng y như vậy, y đã làm gì sai sao. Ngay lập tức, Hứa Tinh liền đưa ánh mắt tự ti nhìn mọi người, y thực nhớ ngôi trường cũ của y, lớp học cũ, bạn bè cũ, y nhớ Mạch Quai, Hoàn Thụ và cả Tiểu Nhân nữa.

“Reng reng reng” giờ giải lao cuối cùng cũng kết thúc, Hứa Tinh không khỏi thở phào trong lòng. Chết tiệt, như thế nào vào lớp lại nhanh như vậy, Văn Khải tức giận chửi mắng, sau liền cười tà nham hiểm, không sao, hắn còn có cả bọn thời gian dài sau đó nữa kia mà, không cần phải vội vàng như thế. Văn Khải bấy giờ mới chịu buông tay khỏi cằm của Hứa Tinh, đứng dậy khỏi chỗ ngồi.

- Hắc.... Mai gặp lại nhóc con... Đừng nghĩ rằng trốn thoát được tao... - Hắc đưa tay tát nhẹ vài cái lên mặt của Hứa Tinh rồi ly khai.

Hứa Tinh đau đớn xoa nhẹ chiếc cằm của mình, nước mắt một lần nữa rơi xuống. Sau laik phát hiện mọi người ai cũng chăm chăm nhìn vào mình cười nhạo, liền vội vã đưa tay lau sạch gương mặt, tiếp tục lấy sách vở ra học.

Hứa Tinh thu dọn cặp sách, ủ rũ bước ra ngoài. Trước cổng trường thấp thoáng bóng dáng của một nam nhân quen thuộc, thiếu niên gượng gạo nhìn anh cười nhẹ.

- Tiểu Tinh, để chú xách cho!!

- A.. Dạ không.... chú Minh cứ để Tiểu Tinh.... - Hứa Tinh lễ phép cự tuyệt, chú Minh liền cười cười xoa đầu y, đứa trẻ này ngoan như vậy, phải chi anh có một đứa con trai như y thì tốt quá rồi.

Trên đường về nhà, chú Minh mãi để ý Hứa Tinh từ nãy đến giờ cứ luôn buồn rầu, như biết được thiếu niên nghĩ gì, liền mở miệng an ủi.

- Tiểu Tinh đừng buồn. Baba của con chỉ là bận rộn công việc, nên mới không có thời gian đón con.

- A... Dạ không.... Tiểu Tinh không có.. Baba bận rộn công việc... Tiểu Tinh hiểu mà.... - Chú Minh đột nhiên nói vậy, Hứa Tinh liền xua tay phủ nhận, bất quá đã lâu lắm rồi Hứa Biên không còn đưa y đến trường như trước nữa, lại còn ít nói chuyện và gặp y, khiến y cảm thấy có chút tủi thân, mặc dù biết anh chỉ là bề bộn công việc, nhưng không hiểu sao lại buồn đến thế, y đang lo sợ rằng có phải hay không anh vẫn còn giận y chuyện trước đó.

- Phải rồi a... Tiểu Tinh, hôm nay học trường mới thế nào rồi? Có quen nhiều bạn bè không? - Chú Minh sực nhớ ra hôm nay là ngày Hứa Tinh bước vào ngôi trường mới, liền hỏi y ra sao.

- Dạ... Tiểu Tinh... - Thiếu niên cúi đầu không biết nên trả lời thế nào, thực sự ngày đầu vào lớp học mới cũng chẳng hề tốt lành gì, y liên tục bị người khác chê trách đủ thứ, lại còn gặp Văn Khải. Hứa Tinh tự hỏi làm sao để có thể thân thiện được với bọn họ đây, và làm thế nào để Văn Khải hẳn không còn tức giận chuyện quá khứ nữa, bất quá tất cả đều là lỗi của y, đã khiến hắc sinh khí đến tận bây giờ.

- Không sao... chú biết làm quen với bạn học mới sẽ rất khó khăn. Tiểu Tinh cũng đừng suy nghĩ nhiều!! - Chú Minh nhẹ nhàng an ủi.

- Dạ vâng...

Về đến nhà, Hứa Tinh không thấy xe của Hứa Biên, anh vẫn chưa đi làm về sao, thiếu niên ủ rũ bước vào phòng, chuẩn bị đồ đạc rồi tắm rửa. Xong xuôi, y ngồi vào bàn học chuẩn bị bài cho ngày mai. Cho đến khuya, Hứa Tinh đang ngồi chờ ở phòng khách, đã hơn 12h, Hứa Biên vẫn chưa về, không nhẽ anh ở lại công ty rồi. Thiếu niên cố gắng ngồi chờ thêm tí nữa, đôi mắt lim dim như muốn ngủ đi, đầu cứ gật ga gật gù trông thật khó coi. Đến khi nghe tiếng cổng mở, y biết anh đã về rồi, thiếu niên vội vàng ngồi dậy bước ra sân, vẻ mặt lo lắng đứng trước cửa xe của Hứa Biên.

- Baba...

Hứa Biên gượng gạo ra khỏi xe, đóng sầm cửa lại, loạng choạng bước đi.

- Baba... baba sao vậy.... - Hứa Tinh để ý gương mặt của anh đỏ ửng như lửa đốt, xung quanh toàn phát ra mùi rượu nồng nặc khiến y cảm thấy khó ngửi vô cùng.

Mãi không thấy Hứa Biên trả lời, lại còn đi chập chững chập chững gần như muốn té ngã, Hứa Tinh choàng tay anh lên cổ, dìu anh vào nhà. Y đặt anh lên ghế sofa, chạy vào nhà bếp lấy một xô nước và khăn lau.

- Tại sao... tại sao lại như vậy.... Bạch Dương... tại sao em lại lừa dối tôi.... - Hứa Biên trong cơn say mèn, khẽ nói sáng những điều khó hiểu. Hứa Tinh quỳ xuống bên cạnh, nhẹ nhàng lấy khăn lau trên gương mặt, cổ, bàn tay của Hứa Biên.

Chốc lát, Hứa Biên tỉnh rượu, mở mắt ra thì thấy thân ảnh gầy gò của thiếu niên, không nói lời nào, anh vội vàng ngồi dậy, định bước lên phòng.

- Baba... Baba không khỏe... để Tiểu Tinh dìu baba lên phòng... A!...

Hứa Tinh tiến tới nắm lấy cánh tay Hứa Biên, đột nhiên bị anh hung hăng đẩy ngã xuống đất, y kinh hoàng nhìn anh, chỉ thấy khuôn mặt anh tựa hồ như rất tức giận, lớn tiếng quát.

- Đừng chạm vào tôi!!!! Cút ngay!!

Hứa Biên nói xong liền hùng hổ bước lên phòng, “rầm” một tiếng, Hứa Tinh nghe được tiếng cửa phòng bị anh đóng rất mạnh, y đã làm gì, tại sao anh lại tức giận như vậy. Hứa Tinh cảm thấy có chút sợ hãi, có phải hay không anh đã chán ghét y rồi. Theo thói quen, thiếu niên cúi đầu tự ti, nước mắt rơi xuống từ khi nào không hay, miệng liên tục lẩm bẩm những lời xin lỗi.

Sáng hôm sau, Hứa Tinh thức dậy từ rất sớm, đứng trước phòng Hứa Biên gõ cửa.

- Baba....

Mãi không thấy ai trả lời, thiếu niên mở cửa bước vào, căn phòng trống trải không một bóng người, anh đã đi làm rồi sao. Hứa Tinh thở dài trong lòng, ủ rũ đến trường.

- Ranh con!!! - Hứa Tinh cảm giác như ai đó đang gọi mình, liền quay đầu, thì thấy gã Vương và một bọn nam sinh khác chạy tới.

- Đây, đây nữa. Xách lên lớp cho bọn tao, mau lên!!! - Gã Vương đột nhiên cởi bỏ chiếc cặp, những nam sinh khác của gã cũng theo, dồn hết đặt lên người Hứa Tinh, cư nhiên chính là bắt y phải mang cặp lên lớp cho bọn chúng.

- Nhưng... nhưng mà.... - Hứa Tinh do dự nhìn gã, tại sao lại là y chứ.

- Nhưng gì? Định cự tuyệt bọn tao à? - Gã tiến sát đe dọa.

- A.. Không... Mình không có... - Phát hiện gã Vương có vẻ đang nổi nóng, Hứa Tinh vội vàng phủ nhận, nhỏ giọng nói.

- Hừ!! Vậy thì mau mang lên đi!! - Nói xong, gã Vương và đồng bọn cười lớn rồi bỏ đi.

Hứa Tinh hạ mi mắt nhìn đồng cặp sách trên tay, vụng về mà làm rớt xuống vài cái, thiếu niên nhanh chóng cúi xuống nhặt lên, chậm rãi bước lên lớp.

- Hắc... bây giờ ra ngoài mua nước đi. Để xem, một ... hai.. ba... tụi tao có 10 đứa, mày phải đi mua 10 cái cho bọn tao!!! - Nhìn thấy Hứa Tinh loạng choạng khiêng một ổ cặp nặng nề trên tay, chờ y đưa cho bọn chúng, gã Vương lại tiếp tục ra lệnh.

- Nhưng mà... cái kia... mình còn phải làm bài... - Hứa Tinh ấp úng nói.

Gã Vương một phất ngồi dậy, thân hình mập ục ịch tiến sát Hứa Tinh, đưa tay hung hăng đẩy thiếu niên nhỏ gầy trước mắt, hung tợn trừng mắt quát.

- Giờ không đi phải không??? Hả?!!! Cái thứ đàn bà bày đặt chảnh chó hả mày!!!

Hứa Tinh ngay lập tức bị đẩy ngã xuống đất, sợ hãi ngẩng đầu nhìn gã, đồng thời cũng nhìn mọi người xung quanh, ai ai cũng đưa ánh mắt khinh miệt nhìn y. Thiếu niên tự ti cúi đầu, miệng lắp bắp.

- Không... không có.. mình mình sẽ đi...

Hứa Tinh chậm rãi đứng dậy, ngẩng ngốc nhìn gã, ý bảo gã Vương đưa tiền.

- Đúng đó làm gì, còn không mau đi!!

- Nhưng... cái kia... cậu đưa tiền cho mình... - Thiếu niên giọng nhỏ như muỗi kêu.

- Gì chứ!! Tự lấy tiền mày mà mua!! To gan dám kêu tao đưa tiền hả mày?!! - Gã đưa tay tát nhẹ lên mặt của Hứa Tinh, còn đồ quát lớn.

Thiếu niên sững sờ ngẩng đầu, dùng tiền của y sao, nhưng mà y thực sự một xu trong túi còn không có. Hứa Biên vẫn thường bảo y đi học cần phải mang tiền theo để phòng khi y muốn ăn uống hay mua gì đó, nhưng Hứa Tinh một mực bảo không cần, tiền là do anh vất vả làm việc, y không nên sử dụng bữa bãi, và

lại y một chút cũng chẳng cần đến, Hứa Tinh luôn chuẩn bị cơm hộp khi đến trường nên đến bữa trưa y không cần phải xuống căn tin mua thức ăn. Cho nên từ đó đến giờ trong túi y một chút cũng không mang theo tiền.

- Minh... mình không có tiền.... - Hứa Tinh cúi đầu nhìn chân mình, thanh âm run rẩy nói.

- Hả?? Không có tiền?? Mày giỡn mặt tao à?? Nhìn mày cũng giàu sang lắm mà, như thế nào một đồng cũng không?? - Gã có nghe lầm không, tên ranh con này dám bảo không có tiền, y là đang đùa với gã sao.

- Nhưng... mình là nói thật... mình thực sự không có....

- Hừ!! Mày nghĩ tao tin mày chắc. Tụi bây , lục cặp nó cho tao. - Gã Vương tức tối ra lệnh, ngay lập tức, 7, 8,9 nam sinh xông tới giành lấy cặp của Hứa Tinh, hung hăng đem đồ đạc trong túi ném hết xuống đất.

- Đừng mà... Mình thực sự không mang theo tiền... - Hứa Tinh hốt hoảng nhìn đồng hồ phía dưới, liền khẩn cầu nhìn gã Vương, rồi cúi xuống nhặt mọi thứ.

- Lục soát trên người nó!! Đem cởi hết quần áo tìm hết mọi góc ngách cho tao!! - Gã nhếch miệng cười tà, một lần nữa ra lệnh.

Cả bọn hùng hổ lôi Hứa Tinh đặt y nằm trên bàn, hai tay lẫn chân của thiếu niên bị bọn chúng giữ chặt, hung hăng muốn cởi bỏ y phục của y không ngừng mò mẫm xung quanh.

- Đừng mà... làm ơn đừng mà... Mình thực sự không có tiền... Các cậu đừng như vậy...

Hứa Tinh sợ hãi giãy dụa muốn thoát khỏi, lại bị bọn chúng ghì chặt hai tay hai chân khiến y không tài nào cử động được, nước mắt không ngừng rơi xuống trên gương mặt của thiếu niên.

Ngay lập tức cả lớp nổi lên một trận cười vô cùng thích thú, thiếu niên nức nở khóc lóc, tại sao y lại bị đối xử như vậy, tại sao không ai muốn giúp y, tại sao y lại khiến mọi người chán ghét đến thế, không lẽ chỉ vì y giống một nữ hài tử thôi sao.

- Dừng lại!! Chắc nó nói thật đấy. - Gã Vương cảm thấy cứ thế này thì chán chết mất, phải dùng nhiều chiêu trò hơn mới được, liền ra lệnh đồng bọn dừng tay.

Hứa Tinh bàng hoàng ngồi dậy, kéo lấy chiếc áo khoác bị chúng cởi xuống, đưa tay lau nước mắt sục sịt.

- Đây, tiền đây. Mau đi!! - Gã Vương hung hăng ném tờ tiền trước mặt Hứa Tinh, thiếu niên run rẩy nhặt lấy, định bước ra ngoài.

- Khoan đã!! Lớp ta có ai muốn ăn uống gì không, tao sẽ bao hết, tụi bây cứ nói, để thằng nhóc này đi mua!!

- Gã Vương lớn tiếng tuyên bố, chốc lát, cả lớp đổ nhào về phía Hứa Tinh sai vật, nào là bảo y mua bánh mì, mua kem, mua nước, nào là kêu y mua thuốc lá, bla bla....

Hứa Tinh choáng váng không nghe kịp bọn họ nói gì, chỉ có thể ngơ ngác nhìn chúng phân vân.

- Còn đứng đó!! Nhanh rút ra ngoài!! - Gã Vương tức giận hướng y quát.

- A... Mình ngay lập tức đi.... - Hứa Tinh bị hấn dọa đến sợ hãi, liền xoay người, cầm lấy tiền chạy ra khỏi lớp.

HẾT CHƯƠNG 21

22. Chương 22

Hứa Tinh lật đật chạy xuống căn tin của trường, lúng túng gọi nước uống và thức ăn, thật sự là bọn họ kêu nhiều thứ quá, y một chút cũng không nhớ nổi. Bất quá y phải nhanh chóng mua mau mau mới được, không chừng sẽ vào tiết mất.

Xong xuôi, Hứa Tinh chộp chững mang một tá thức ăn vặt trên tay, chậm rãi bước lên lớp.

- Hắc hắc.... Cả lớp!!! Có thức ăn rồi!!! - Nhìn thấy bóng dáng từ xa của Hứa Tinh, gã Vương liền hướng trước lớp lớn tiếng.

Hứa Tinh vừa mới đặt chân vào phòng học, cả đám học sinh đã nháo nhào chạy tới tranh nhau lấy đồ đặc, thiếu niên cảm thấy vô cùng choáng váng đi, chốc lát, trên tay đã không còn gì, y liền tiến tới chỗ gã Vương, cúi đầu nhỏ giọng.

- Cái kia.... tiền thừa của cậu...

- Vẫn còn tiền sao? Nếu vậy thì mày đi mua thêm thuốc lá cho tao đi, tao đang cần nó!!! - Gã Vương lại tiếp tục chiêu trò của mình.

- Nhưng mà... đã vào tiết học rồi...

Gã Vương một phắt đứng dậy, đưa chân đạp ngã chiếc ghế gần đó, hung hăng nắm lấy tóc của Hứa Tinh, ánh mắt sát khí quất.

- Sao mày ngu quá vậy?? Tao bảo mày làm gì thì phải nghe theo, ở đó mà lý do lý trấu!! Tao cắt t*rym mày bây giờ đồ cái thứ đàn bà!!

- Đối... thực xin lỗi... mình đi... mình đi... - Hứa Tinh hoảng sợ nhìn gã, miệng lắp bắp.

- Vương!!! Em đang làm cái gì?!!! - Vị giáo viên vừa bước vào lớp thì nhìn thấy tình cảnh trước mắt, không khỏi tức giận mà quát lớn.

Gã Vương liền buông tay xuống, huyết sáo đi về chỗ ngồi của mình. Hứa Tinh cũng đứng yên tại chỗ cúi đầu không dám mở lời.

- Em làm vậy với bạn học mới thế hả? Có tin cô báo cho phụ huynh không?!! - Vị giáo viên tức giận hướng gã Vương chửi mắng, thấy gã thờ ơ không trả lời, liền quay sang Hứa Tinh đang mãi thấp đầu, ôn nhu nói.

- Em có sao không? Về chỗ đi em, có cô ở đây rồi, họ không dám làm gì em đâu!!!!

- Dạ không... các bạn chỉ đang nhờ Tiểu Tinh mà thôi.... - Hứa Tinh thấy gã Vương đang trừng mắt nhìn y, liền lo sợ ấp úng trả lời.

- Hừ!! Cô biết tánh Vương mà, nó chuyên đi bắt nạt bạn bè lắm. Em không cần phải nói dối. Hảo, về chỗ ngồi đi em!! - Vị giáo viên cười cười xoa đầu thiếu niên, chờ y đã ổn định chỗ ngồi, rồi bước lên bục thực hiện công việc giảng dạy của mình.

=====

Hứa Biên đưa tay xoa vầng thái dương, đầu nhức quá, hôm qua anh đã uống quá liều rồi, bây giờ một chút cũng không tài nào tập trung vào công việc được. Hứa Biên đứng dậy, cầm áo khoác rồi bước ra ngoài.

- Chào Tổng giám đốc! - Bước xuống hành lang là một nữ nhân viên đang cung kính cúi đầu chào Hứa Biên.

- Ủ. - Anh cười nhẹ xua tay rồi đi ra ngoài. Đứng trước công ty to lớn, Hứa Biên thở dài trong lòng, nước mắt đột nhiên rơi xuống, tại sao anh và Hứa Tinh lại không phải cha con ruột. Hứa Biên nhớ rõ ngày cưới của anh và Bạch Dương, hai người đã có một tuần trăng mật rất nồng nhiệt kia mà. Như thế nào Hứa Tinh do chính Bạch Dương sanh ra lại không phải là con của anh.

Mấy ngày nay, từ ngày biết được nhóm máu của Hứa Biên không trùng khớp với tiểu hài tử kia, đêm nào anh cũng trằn trọc không ngủ được, anh không ngừng suy nghĩ tại sao lại như vậy. Ngỡ rằng có lẽ vị bác sĩ kia có phải hay không sai sót gì đó, nên Hứa Biên đã đến hết bệnh viện này đến bệnh viện khác kiểm tra nhóm máu của hai người. Tuy nhiên kết quả vẫn y như một, Hứa Biên sau đó cố gắng suy nghĩ lại, cuối cùng anh chỉ còn nghĩ ra một điều duy nhất, đó là con của anh có lẽ bị tráo đổi bởi Hứa Tinh, nên nhóm máu của y mới không trùng với cả hai vợ chồng anh. Hứa Biên sau đó liền đi xét nghiệm DNA giữa Bạch Dương và Hứa Tinh.....

- Tiên sinh, chúng tôi đã có kết quả kiểm tra DNA của cháu Hứa Tinh và cô Bạch Dương, hai người chính là mẹ con ruột....

- Sao? Bác sĩ không nhầm lẫn gì chứ?? Có thể kiểm tra lại được không?!!! - Hứa Biên vô cùng sửng sốt trước kết quả kia, thỉnh cầu bác sĩ kiểm tra lần nữa.

- Haizz.... Được thôi... chúng tôi sẽ xem xét lại - Vị bác sĩ thở dài, cầm lấy tờ giấy xét nghiệm bước vào phòng.

.....

- Tiên sinh, kết quả vẫn như vậy. Chúng tôi khẳng định 100% bọn họ là mẹ con ruột.!!

Hứa Biên há hốc mồm ngây người, không thể nào, tuyệt đối không thể. Anh như người mất hồn mà ngã quỵ xuống đất, bàn tay run rẩy cầm lấy tờ giấy trong tay. Chốc lát, Hứa Biên điên cuồng mà xé nát tờ giấy, hung hăng ném đi.

- Aaaaaa!!!! Không được!! Không thể nào!!! Tại sao lại như vậy!! Bạch Dương, em rốt cuộc đang giấu tôi chuyện gì?!!! Dối trá.. tất cả là dối trá!!!

Hứa Biên ôm đầu thét lớn, nước mắt liên tục chảy xuống, anh đã làm gì nên tội, tại sao ông trời cứ dần vặt anh thế này. Tối đó, Hứa Biên đau khổ mà đến bar uống rượu, cuối cùng về nhà mà hung hăng chửi mắng Hứa Tinh, anh rất tức giận, anh cực kì căm hận Bạch Dương, cô rốt cuộc đã làm những gì trong quá khứ, ngay cả anh còn ngu ngốc mà không biết.

Không được, anh nhất định phải điều tra cho ra lẽ, không thể để chuyện này xảy ra vô lý như vậy. Hứa Biên đưa tay vào túi áo lấy ra điện thoại, bấm số.

- Thư ký Tôn, tôi muốn nhờ cô một việc quan trọng.....

.....

=====

Hứa Tinh mở vòi nước, đưa tay xoa xoa rồi rửa mặt, y thở dài, hôm nay hảo mệt mỏi, ban này ngồi trong lớp bị bọn gã Vương không ngừng ném giấy vào đầu, lại còn trên bàn đầy những vết chữ viết gì không đầu, khiến y không tài nào tập trung vào bài học được.

Hứa Tinh cố gắng thu hồi lại tinh thần, mở cửa bước ra ngoài. Ngay lập tức, đập vào mắt là gã Vương và bọn nam sinh khác đang đứng ngay trước mặt.

- V.. Vương..... - Hứa Tinh thanh âm run rẩy nhìn gã.

- Mà làm gì ở trong đó mà lâu vậy? Có bí mật gì sao? - Gã Vương nhếch miệng rồi ngo tới ngo lui ra đằng sau, mĩa mai hỏi.

- A... không.... không có... mình chỉ đi vệ sinh thôi mà.... - Thiếu niên đưa tay nắm chặt góc áo, cúi đầu nhỏ giọng trả lời.

- Hmm... vậy sao? Nhưng mà tao không nghĩ vậy a, mà có bí mật gì trong đó phải không? Hay là cơ thể mà bị làm sao hả?!!!

Gã Vương đột nhiên hung hăng nắm chặt cánh tay nhỏ gầy của Hứa Tinh, bàn tay không ngừng lục lọi quần áo của thiếu niên.

- Mình không có.... Vương... đừng mà... - Hứa Tinh sợ hãi muốn né tránh, lại bị gã Vương càng gia tăng khí lực khiến y cảm thấy đau nhói ở cánh tay, nước mắt liền rơi xuống.

- Vương! Nó khóc rồi kìa!!! Hahaha..... - Một đám đồng bọn ở đằng sau phá lên một trận cười lớn.

- Gì đây?!! Cái con mẹ nó chưa gì đã khóc rồi?!! Mà rốt cuộc là nam hay nữ vậy hả!!! - Gã Vương mở miệng trêu chọc, đưa tay chế trụ chiếc cằm của Hứa Tinh.

- Mình... thực là nam... Vương.... đau... - Hứa Tinh khiếp đảm nhìn gã, nước mắt một lần nữa rơi xuống.

- Cái thứ đàn bà như mày tao còn lâu mới tin. Để tao kiểm tra cái đó của mày xem!!! - Gã Vương trong nháy mắt liền nghĩ ra một ý định vô cùng thú vị, ngang nhiên muốn cởi bỏ y phục của Hứa Tinh.

- Không... đừng.... Mình thực là nam... làm ơn đừng lại đi mà...

Hứa Tinh kịch liệt giãy dụa định tránh khỏi bàn tay đầy thịt mỡ của gã Vương. Gã tức tối vung cho y một cái tát, thiếu niên bị đánh đến choáng váng liền ngã bệt xuống đất.

- Tội bây! Mau lột sạch quần áo nó cho tao, để xem nó có cái đó không?!! - Gã Vương hướng đồng bọn ra lệnh. Ngay lập tức, cả đám xông tới áp đảo Hứa Tinh nằm trên sàn nhà ướt đẫm, hung hăng cởi bỏ y phục của thiếu niên.

- Các cậu ... đừng mà.... làm ơn đừng như vậy..... mình thực sự là nam.... tại sao các cậu không tin mình.... - Tứ chi bị năm sáu nam sinh to lớn đè ép khiến Hứa Tinh một chút cũng không thể cử động được, nước mắt thống khổ dâng trào, tại sao bọn họ lại như vậy, y đã đụng chạm gì đến bọn họ đâu chứ.

Gã Vương thỏa mãn đứng dựa lưng vào tường cười đắc ý, còn đưa tay chỉ chỉ ra lệnh.

- Tuột quần nó ra cho tao!!!!

Bọn chúng thi nhau cười đùa gỡ bỏ chiếc quần của Hứa Tinh, đôi chân trắng nõn thon gầy lộ ra ngoài, khiến ai nấy cũng trầm trồ nhìn nhau.

- Mày ơi!! Nó là nữ hay sao đó mày, có thằng đực rựa nào chân đẹp như nó không?!! - Một nam sinh hướng gã Vương lên tiếng, gã ngay lập tức tiến tới chỗ Hứa Tinh, trợn lớn mắt nhìn cặp chân tuyệt mỹ bên dưới.

- Van xin các cậu đừng như vậy..... Làm ơn tha cho mình đi mà.... - Hứa Tinh đưa ánh mắt thống khổ cầu xin bọn chúng, nước mắt ướt đẫm cả gương mặt của thiếu niên.

- Tội mày làm gì vậy?!!!!

Một giọng nói trầm thấp từ đâu vang lên, bọn chúng dừng động tác, xoay đầu tìm kiếm thanh âm kia.

- A! Anh Khải!!! - Gã Vương hớn ha hớn hở chạy tới phía Văn Khải, kéo lấy tay hắn.

- Tao hỏi chúng mày đang làm cái gì?!!- Văn Khải nhú mày hỏi gã Vương.

- Đương nhiên là bọn em đang xử lý tên ranh con kia rồi. Anh Khải?!! Em mới phát hiện ra một điều, thằng nhóc này nó thực là nữ nhân a.

Văn Khải kinh ngạc nhìn gã Vương, gã đá lông nheo cười nham hiểm, kéo Văn Khải sang chỗ Hứa Tinh. Hắn trông thấy thiếu niên kia đang nằm trên sàn nhà, hai chân hai tay bị bọn đàn em kịch liệt khống chế, phía dưới không một mảnh vải che đôi chân thon gầy trắng nõn của y, gương mặt đẫm đìa nước mắt đang nhìn hắn.

- Anh xem, nó chính là một con đàn bà, chắc là tiem hoocmôn nam giới rồi, anh nghĩ xem em nói đúng không?!!!! - Gã Vương không ngừng mở miệng xỉ vả Hứa Tinh, khiến cho thiếu niên cảm thấy tự ti vô cùng, y rút cuộc đã làm gì sai, tại sao bọn họ lại căm ghét y đến thế.

- Van cầu các cậu... tha cho mình đi.... mình thực sự là nam kia mà....

Gã Vương tức tối đưa chân đạp vài cái vào bụng của Hứa Tinh, thiếu niên nhất thời khẽ rên rỉ đau đớn, không ngừng rơi lệ.

- Câm miệng!! Đã đàn bà mà còn lảm lời!!!

Văn Khải quan sát tình cảnh trước mắt, cảm thấy vô cùng thú vị a, hắn bắt giắc cong khoe miệng, khoanh tay rồi bắt chéo chân dựa lưng vào vách, tàn nhẫn mở miệng.

- Tội mày đừng lại làm gì?!! Mau tiếp tục đi, đang vui mà!!!

- Hắc... hắc.... Anh Khải là số một a. Bọn bây... lột quần lót nó xuống cho tao!! Kiểm tra xem nó có cái đó không?!! Hahaha! - Gã Vương một lần nữa hướng bọn chúng ra lệnh, cười lớn đắc ý chứng kiến cảnh vui trước mắt.

- Không.... đừng mà.... Mình van xin các cậu.... đừng đối mình như vậy.... van cầu các cậu mà....

Hứa Tinh kịch liệt van xin, nước mắt thống khổ dâng trào. Thế nhưng bọn chúng càng vui thích mà trêu cười, bao nhiêu bàn tay dơ bẩn đặt lên hạ thân của thiếu niên xoa nắn.

- Các em đang làm gì đó?!! Mau tránh ra!! - Tất cả các thầy cô giáo đổ bộ đứng trước phòng toilet, tức giận mà quát lớn.

Văn Khải giật mình xoay người, như thế nào giáo viên lại đột nhiên xuất hiện ở đây, cư nhiên vào thời điểm quan trọng như thế này chứ. Cả đám kể cả gã Vương xám mặt nhìn bọn họ, liền đứng dậy cúi đầu chào.

- Ngay lập tức bước lên phòng hội đồng cho tôi!!!!

=====

“Ding ding ding”

- Alo thư ký Tôn, việc điều tra thế nào rồi?? - Chưa kịp nhìn tên ai gọi đến, Hứa Biên đã nhanh chóng bắt máy, vẻ mặt sốt ruột muốn biết sự việc như thế nào.

- A.. Có phải phụ huynh em Hứa Tinh phải không ạ? - Đầu dây lịch sự hỏi anh.

- Phải. Có chuyện gì không? - Hứa Biên thất vọng thở dài, sau lại nghe thấy tên của Hứa Tinh, liền cau mày trả lời.

- Chúng tôi mời anh đến trường ạ. Em ấy đang ở trong phòng hội đồng kỉ luật, đã có vài chuyện xảy ra....

- Hảo, tôi sẽ đến đó ngay!!

Tắt máy, Hứa Biên dứt chìa khóa vào xe, đạp phanh chạy đi về phía trước.

=====

- Các em nghĩ các em đang làm gì?? Cư nhiên là trai tráng to lớn lại đi bắt nạt một kẻ yếu!! Các em không cảm thấy hổ thẹn sao?!!!! - Cô hiệu trưởng tức giận hướng một đám học sinh hư đốn trước mắt quát lớn.

Nhìn thấy gã Vương và bọn đàn em mãi cúi thấp đầu không nói lời nào, Văn Khải chán nản chửi thề bọn chúng, rồi đều cả ngang nhiên mở miệng.

- Bọn em đã làm gì nó đâu?!! Ai kêu nó giống đàn bà quá làm chi, bọn em chỉ là đang kiểm tra nó có t*rym của đàn ông không thôi?!!!

- Em dám!!!! Mất dạy, em nói với tôi như thế hả?!!

- Cô đừng sinh khí.... các bạn chưa làm gì em cả... tại em nên các bạn mới tức giận.... - Hứa Tinh cảm thấy không khí vô cùng căng thẳng, tất cả là do y nên mới làm chuyện bé xé ra to thế này, theo thói quen, thiếu niên cúi đầu nhỏ giọng nói.

- Thằng ranh con!!! Ai mượn mày nói!! Im đi!! - Văn Khải cười khinh miệt nhìn Hứa Tinh, không quan tâm bản thân đang ở trong phòng hội đồng mà đối y chửi mắng.

- Em lập tức câm miệng cho tôi!!! Thái độ đó ai dạy em vậy hả?!!!!..... Còn em nữa, lần sau phải nói cho thầy cô biết. Đừng có nhần nhện để các bạn bắt nạt như vậy nữa, được chứ? - Cô hiệu trưởng ôn nhu hướng Hứa Tinh khuyên nhủ.

- Dạ vâng.... - Thiếu niên giọng nhỏ như muỗi kêu.

Gì chứ, tên tiểu quỷ tử kia tại sao ai cũng bênh vực y. Đúng là vô cùng chán ghét mà!! Văn Khải tức tối nghiêng răng nghiêng lợi, đưa tay nắm thành quyền, một phen xông tới túm lấy tóc của Hứa Tinh.

- Cái thằng ranh con chết tiệt này, mày đừng có ngồi đây trưng bản mặt giả tạo nữa!!

- Em dám..... - ” Chát” cô hiệu trưởng tức giận đẩy Văn Khải ra, giáng xuống cho hắn một cái tát thật mạnh.

- Có chuyện gì ở đây vậy?!! - Một nam nhân tiêu sái bước vào trông thấy tình cảnh trước mắt, liền cau mày khó hiểu.

Hứa Biên trừng mắt nhìn Văn Khải, hắc ta học ở trường này sao, không để ý nhiều, anh lạnh lùng bước tới, hướng cô hiệu trưởng mở miệng.

Cô hiệu trưởng cố gắng kiềm chế cơn thịnh nộ, thở dài, kể lại toàn bộ sự việc cho anh.

- A... không nên, không nên... cháu là bị các bạn trong lớp bắt nạt, tôi chỉ mong phụ huynh cháu nên khuyên nhủ cháu đừng nên im lặng mà chịu đựng như vậy thôi!.... A.. Dẫu sao cũng gần hết tiết học rồi, tiên sinh có thể đưa cháu về.... - Cô hiệu trưởng xua tay kêu anh ngừng đầu dây, gượng cười giải thích.

- Tiểu Tinh chào cô.... chào anh... - Hứa Tinh cúi đầu chào cô hiệu trưởng rồi quay sang nhỏ giọng chào Văn Khải, dù gì gia đình hai bên cũng quen biết nhau, hẳn cũng lớn tuổi hơn y, y cũng nên biết phép tắc một chút.

Vài phút sau, đương nhiên Đình Chiết và Nhã Nhã cũng có mặt, bất quá chỉ được nghe cô hiệu trưởng kể lại, ban đầu ông cũng ngạc nhiên vì Hứa Tinh chuyển đến đây học, nếu như ông đến kịp thời thì đã nhanh chóng xin lỗi tiểu hài tử kia rồi. Ông thở dài trong lòng, đứa con hư đốn này không biết là lần thứ mấy gây bao nhiêu tai họa, ông cảm thấy thực xấu hổ đi. Ngay lập tức, Đình Chiết tức giận nhéo lấy tai Văn Khải, ông phải nghiêm khắc hơn với hắn nhiều hơn nữa, dạy dỗ hắn cho nên người mới được.

Trên đường về nhà, Hứa Tình khẽ đưa mắt quan sát Hứa Biên đang tập trung lái xe, phát hiện từ nãy đến giờ anh không nói lời nào, lại còn từ lúc gặp y ở trường chưa hề liếc nhìn y một cái, thiếu niên cúi đầu sợ hãi, có phải hay không anh đang rất tức giận. Mà tất cả là do y, bao nhiêu lần gây ra là chuyện, khiến anh phải bỏ bê công việc giữa chừng hết lần này đến lần khác.

Hứa Tinh chưa kịp dứt lời, Hứa Biên đột nhiên đập phanh tăng tốc độ chạy về phía trước. Thiếu niên sợ hãi nhìn anh, nhanh quá, anh không sợ sẽ gây tai nạn hay sao, y đưa tay nắm chặt đai thắt an toàn, anh đã sinh khí thật rồi, y phải làm sao đây, cảm thấy vô cùng có lỗi đi.

HẾT CHƯƠNG 22

Chúc mọi người năm mới vui vẻ!!

Hứa Biên gương mặt tối sầm hùng hổ bước vào nhà, hung hăng ném chìa khóa xe xuống đất, đi đến nhà bếp lấy ra một cốc nước uống một ngụm, vẫn không hề nói một lời nào.

110

“Choang” một tiếng, Hứa Biên đột nhiên đưa ly nước trên tay ném xuống đất, từng mảnh từng mảnh thủy tinh vỡ toang tứ phía. Hứa Tinh hét hoảng giật bắn người, bàn tay ướt đầm mồ hôi nắm chặt góc áo, sợ hãi nhìn anh.

- Đây là lần thứ mấy rồi hả?!!! Khốn nạn, tôi hết lần này đến lần khác đều quan tâm lo lắng cho cậu, vì cậu mà tôi phải gác công việc sang một bên!!! Tại sao cậu cứ làm tôi phải khốn khổ vậy?!!!! - Hứa Biên ánh mắt hung tợn hướng Hứa Tinh quát thẳng vào mặt y, thậm chí anh còn nhớ in hai người cũng không phải có cùng máu thịt gì.

Hứa Tinh không hiểu vì sao Hứa Biên lại thay đổi cách xưng hô một cách xa lạ như vậy, có lẽ vì anh đang rất giận y, theo thói quen, thiếu niên cúi đầu run rẩy trả lời.

- Đối.... thực xin lỗi baba.... Tiểu Tinh xin lỗi.....

- Thôi đi!!! Đừng có suốt ngày mà xin lỗi tôi! Bỏ ngay cái thói tự ti của cậu đi, phiền phức!!!!

Nhìn thấy Hứa Biên định xoay lưng bước đi, Hứa Tinh luống cuống chạy tới nắm lấy cánh tay của anh.

- Baba.... Tiểu Tinh xin lỗi.... Tiểu Tinh lần sau sẽ không.... baba làm ơn đừng sinh khí.... - Nước mắt đột nhiên rơi xuống, thiếu niên không ngừng nói những lời xin lỗi Hứa Biên.

- Buông ra!! Đừng gọi tôi là baba, tôi không phải baba cậu!

Hứa Biên hung hăng gạt bỏ bàn tay của Hứa Tinh, đẩy y ngã xuống đất, tức giận bước lên phòng đóng sầm cửa lại.

Anh tại sao lại như vậy, tại sao lại nói anh không phải phụ thân y, chắc hẳn anh bởi vì là đang sinh khí nên mới nhờ lời nói thế. Hứa Tinh loạng choạng ngồi dậy, chạy lên phòng của Hứa Biên đứng trước cửa, gương mặt sợ hãi ướt đầm nước mắt.

- Baba..... Tiểu Tinh sai rồi.... Tiểu Tinh sẽ không như vậy nữa... thực xin lỗi baba.... cầu baba đừng sinh khí..... - Thiếu niên thống khổ cầu xin Hứa Biên, y thực sự không muốn anh chán ghét y, y đã bị Bạch Dương ruồng bỏ rồi, chẳng nhẽ ngay cả anh cũng sẽ như vậy sao?

Mãi không thấy Hứa Biên trả lời, Hứa Tinh biết anh đã không thềm nói chuyện với y nữa, thiếu niên đau khổ ngồi bệt xuống đất, đưa tay ôm đầu gối rơi lệ. Y cũng biết bản thân vô cùng nhu nhược, tánh cách lại tự ti nhất gan, y không thể phản bác hay nổi nóng với bất cứ ai, chỉ có thể để mặc người khác xỉ vả, vũ nhục, khi dễ y. Bất quá Hứa Tinh không tài nào bỏ được thói quen đó, có lẽ y sanh ra vốn dĩ là một nữ nhân vô cùng yếu đuối, cư nhiên lại mang cơ thể của nam hài. Phải a, anh nhất định đã cảm thấy phiền phức rồi, bản thân y thật vô dụng mà.

- Tiểu Tinh xin lỗi.... thực xin lỗi baba..... - Hứa Tinh đưa tay lau gương mặt ướt đầm, thế nhưng lệ vẫn cứ rơi, miệng không ngừng lẩm bẩm xin lỗi. Cứ thế, Hứa Tinh lê loi ngồi đó cho đến sáng hôm sau....

“Cạch” Thiếu niên cảm giác được cửa phòng đã mở, liền ngẩng đầu mơ màng, y bình tĩnh, vội vã ngồi dậy hướng Hứa Biên đang chậm rãi bước ra ngoài.

- Baba....

Hứa Tinh run rẩy nắm lấy góc áo của Hứa Biên, lại bị anh hung hăng gạt bỏ xuống, không thềm liếc nhìn y một cái, anh lạnh lùng mở miệng.

- Lát nữa tự mà đi học!! Không ai hầu hạ mà đưa đón cậu đâu!!!

Nói xong, Hứa Biên xoay người ly khai, để mặc cho Hứa Tinh vẫn còn ngây ngốc đứng tại chỗ nhìn bóng lưng anh rời đi. Tự đi học? Ý anh là sao? Y phải đi bộ đến trường ư? Phải rồi a, trước đó Hứa Tinh có nghe chú Minh nói phải về nhà chăm mẹ ốm, có thể một tuần sẽ không đưa y đi học. Ban nãy Hứa Biên lại lạnh lùng nói vậy, y cũng không còn cách nào khác, y bất quá chỉ là một đứa con hư đốn, chỉ biết gây phiền toái đến phụ thân, lại còn được mọi người trong nhà nuông chiều như vậy, y không có quyền được yêu cầu cao xa. Thở dài, Hứa Tinh không thềm đựng đến chiếc bụng đói từ hôm qua đến giờ, ủ rũ chuẩn bị cạy sách ra khỏi nhà.

Đã lâu lắm rồi y không được ngắm cảnh vật bên ngoài thế này. Bầu trời trong xanh thoáng đãng, dòng người tấp nập qua lại bên đường, ở đó, một thân ảnh nhỏ gầy đang đơn độc bước trên vỉa hè dài. Gió lạnh thổi lướt qua thân hình nhỏ bé kia khiến cho thiếu niên bất giác đưa hai tay lên nắm chặt chiếc áo khoác. Lạnh quá, bất quá đây những gì y phải đáng nhận, y không nên ý kiến này nọ. Hứa Tinh sực nhớ lại, y có nên tới trường X thăm lại bạn bè cũ không nhỉ, cũng đã lâu lắm rồi y không được gặp họ. Hiện tại, Hứa Tinh cảm thấy vô cùng cô đơn, y muốn có ai đó bên cạnh, dẫu sao thời gian còn sớm, y cũng nên một lần ghé qua trường cũ xem thử. Hứa Tinh hà hơi vào hai lòng bàn tay, cố gắng di chuyển tại chỗ để sưởi ấm cơ thể của mình, rồi hướng về phía trước bước đến trường X.

Dọc theo hành lang quen thuộc, Hứa Tinh cười nhẹ tiến tới phòng học của mình, từ xa xa thiếu niên đã nhìn thấy Mạch Quai, Hoàng Thư và Tiểu Nhân đang vui vẻ nói chuyện cùng nhau. Mạch Quai hẳn ta vẫn tinh nghịch như ngày nào, suốt ngày chửi mắng hai cô nàng kia.

- Tiểu Tinh?? - Giáo viên chủ nhiệm cũ của Hứa Tinh đột nhiên phát hiện ra y, không khỏi mừng rỡ .

- Tiểu Tinh chào cô.... - Hứa Tinh lễ phép cúi đầu.

- Woa!! Chỉ mới hai tuần thôi mà cô đã nhớ em rồi. Em vốn là học sinh xuất sắc của lớp mà, thế nhưng lại rời xa lớp học này cô thấy tiếc quá!

- Dạ... Tiểu Tinh cũng nhớ cô và bạn bè nữa.... - Hứa Tinh ngượng ngùng trả lời.

- A! Cô phải đến phòng họp rồi. Em muốn thăm bạn bè thì cứ vào lớp đi a. Hẹn gặp em sau. - Vị giáo viên cười cười xoa đầu y rồi vội vã ly khai.

Hứa Tinh nhìn thấy Mạch Quai bước ra khỏi lớp, liền luống cuống theo sau gọi tên.

- Mạch Quai....

Mạch Quai nghe thấy ai đó gọi tên mình, hẳn xoay người tìm kiếm thanh âm kia, thật không ngờ, Hứa Tinh lại đứng ngay trước mặt hắn đây. Mạch Quai kinh ngạc trợn lớn mắt, y như thế nào lại.... Chốc lát, hắn như nhớ ra điều gì, liền rũ mắt xuống lạnh lùng nhìn y, không thêm liếc mắt đến liền bước qua Hứa Tinh.

- Mạch.... Mạch Quai.... - Hứa Tinh ngơ ngác đứng tại chỗ, tại sao hắn lại lơ y như thế hai người không hề quen biết nhau như vậy, chẳng lẽ sau hai tuần hắn đã không nhìn ra y rồi.

- Mạch Quai.... là mình... Tiểu Tinh đây... dạo này cậu có khỏe không? - Hứa Tinh nhanh chân chạy đến bắt lấy cánh tay Mạch Quai, cười nhẹ hỏi thăm hắn.

- Khỏe! Xin lỗi, mình có việc bận, lần khác chúng ta hẳn gặp nhau. - Mạch Quai đột nhiên gạt bỏ bàn tay Hứa Tinh xuống, lạnh lùng mở miệng rồi lại tiếp tục đi về phía trước.

Hứa Tinh run rẩy níu lấy góc áo, Mạch Quai hẳn là làm sao vậy, tại sao lại lạnh lùng với y đến thế, không nhẽ sau hai tuần bọn họ không gặp nhau, hắn đã không thêm đếm xỉa gì đến y rồi. Hứa Tinh tự ti cúi đầu, cố gắng mở to mắt ngăn cho nước mắt chảy xuống, lặng lẽ ly khai.

=====

Gia Trình phờ phạc ngồi ngây người bên bàn học của hắn, vẫn ánh mắt lãnh khốc đáng sợ như trước, vẻ mặt vô hồn thỉnh thoảng lộ nét mệt mỏi. Hắn lẻ loi đưa tay lên hút thuốc, hung hăng ném xuống sàn nhà, rồi lại lấy ra một điều thuốc khác.

- Đây, đã hơn 2 tuần rồi đấy. Gia Trình hẳn ta rốt cuộc bị làm sao vậy? - Một nữ sinh cùng lớp ngồi trên cùng không ngừng lén lút xoay đầu nhìn Gia Trình, thì thầm với cô bạn bên cạnh.

- Ai mà biết được. Dạo này hẳn ta đột nhiên siêng năng ngồi im trong lớp ghê nhỉ, tưởng rằng có phải hay không đã bớt ăn chơi hư đốn như trước rồi, không ngờ tự nhiên hễ ai chạm nhẹ hẳn ta một cái là điên cuồng đánh đến nhập viện luôn. Hãi hùng quá!!!

- Ủ ừ.... Cậu nhìn đi, Gia Trình hẳn ta rốt cuộc đã hút thuốc đến điều thứ mấy rồi, mình dám chắc hẳn sẽ sớm bị ung thư phổi cho xem....

- Đây, cậu điên à! Nói khê thôi, hẳn mà nghe được chúng ta chỉ có mà chết như xương.

Cô đưa tay bịt miệng sợ hãi, rồi hai người lại lén lút quan sát Gia Trình. Đột nhiên, hấn đứng phắt dậy, chạm tay lên cửa sổ nhìn phía dưới. Chốc lát, Gia Trình như một kẻ điên mà chạy bạch mạng ra ngoài khiến hai cô không khỏi hốt hoảng giật thót tim.

Gia Trình hấp hối nhanh chân chạy xuống dưới, mọi người xung quanh ai cũng tròn mắt kinh ngạc nhìn hấn, hấn là đi đâu mà vội vàng đến thế chứ.

“Hộc, hộc, hộc” Hấn nhất định nhìn không sai, Hứa Tinh đang ở đây, y đang ở đây, hấn muốn gặp y, muốn nhìn thấy y.... Kia rồi, lần này hấn tuyệt không để y trốn thoát. Một phát, Gia Trình vươn tay nắm chặt cánh tay của Hứa Tinh kéo lại, thở hồng hộc nhìn y.

- Anh... Anh Trình...

Hứa Tinh sững sốt mở căng mắt, y gặp lại Gia Trình hấn rồi, phải làm sao đây. Gia Trình không nói gì, một phen kéo Hứa Tinh đến nơi không người qua lại. Hấn dồn y vào tường, cúi người hung hăng hôn lấy môi của thiếu niên. Mũi Hứa Tinh lập tức ngập tràn mùi nồng của thuốc lá, cảm thấy có chút khó thở mà ho khan vài tiếng, một bên tay cố gắng đẩy cơ thể cường tráng trước mắt.

Cảm nhận được Hứa Tinh đang muốn đẩy hấn ra, Gia Trình một bên nắm chặt cổ tay y giơ lên cao, một bên chế trụ cằm y tiếp tục hôn lên bờ môi của thiếu niên. Hứa Tinh không tài nào có thể kháng cự, bị Gia Trình bắt mở miệng ra, lộ ra đầu lưỡi hồng nhạt, một lát, hấn gât gao cắn cái lưỡi nhỏ bé của Hứa Tinh...

- Ngõ..... - Đau quá, máu chảy ra thật rồi. Gia Trình bá đạo đảo qua tất cả các góc ngách trong khoang miệng của Hứa Tinh, y chỉ cảm thấy miệng bị Gia Trình hôn có chút đau đến khó chịu, thân thể không tự chủ được co rút nhanh, muốn trốn tránh. Đầu lưỡi của mình bị hấn quấy rối gần cả dặm thế kỷ khiến cho Hứa Tinh mất tri mất giác, khí lực cạn kiệt muốn ngất đi.

- Ha..... - Gia Trình bấy giờ mới chịu buông tha Hứa Tinh, hai người hôn nhau thật lâu cảm thấy có chút kiệt sức liền thở dốc. Hứa Tinh mệt mỏi liền ngã đầu vào ngực Gia Trình hỗn hển, ánh mắt mờ mịt lung ảo ảo không rõ trước mắt là gì.

- Tại sao không đến trường??? - Gia Trình ngẩng đầu Hứa Tinh dậy, hai tay nắm lấy bờ vai nhỏ gầy của thiếu niên, chăm chú nhìn vào y lạnh lùng mở miệng.

- A... Tiểu Tinh.... Tiểu Tinh đã chuyển trường..... - Hứa Tinh đột nhiên bị hấn hỏi, liền cúi đầu nhỏ giọng trả lời.

- Tại sao?? - Hấn sững sốt mở lớn mắt, rồi lại hỏi tiếp.

- Tiểu Tinh..... Tiểu Tinh..... - Y phải nói làm sao đây, mọi chuyện thực ra đều do Hứa Biên sắp đặt, mà tất thấy là anh chỉ muốn y không được qua lại với Gia Trình, nếu còn tiếp tục để y cùng hấn dây dưa, hội sẽ xảy ra nhiều chuyện.

- Em đang trốn tránh tôi?? - Gia Trình cau mày, thanh âm trầm thấp lãnh khốc không khỏi khiến cho Hứa Tinh sồn gai ốc, y cúi đầu nhìn chân mình, run rẩy nói.

- Dạ không.... Tiểu Tinh không có....

- Thế tại sao phải chuyển trường??

-

Hứa Tinh mãi cúi đầu không trả lời câu hỏi của hấn, mất hết kiên nhẫn, Gia Trình đột nhiên lớn tiếng quát.

- Nói!!!

- Dạ... Tiểu Tinh..... là baba bảo Tiểu Tinh..... thỉnh anh.... đừng sinh khí. - Hứa Tinh sợ hãi đưa tay nín chặt góc áo.

- Hừ!!! Có biết tôi mấy ngày nay tìm em thế nào không??

Sao? Gia Trình, hấn ta tìm y? Không phải hấn rất chán ghét y sao? Tại sao lại tìm y chứ? Hứa Tinh kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Gia Trình, trong đầu không ngừng thắc mắc.

- Kia.... không phải anh Trình rất chán ghét Tiểu Tinh sao?... Vậy tại sao....? - Y đã bị hắn đánh đập, chửi mắng, vũ nhục bao nhiêu lần, như thế nào hắn lại muốn tìm y được chứ. Hứa Tinh không thể tin vào tai mình, lo sợ cúi đầu lúng túng hỏi Gia Trình.

Gia Trình trầm mặc không nói gì, thực sự khi nghe thiếu niên kia hỏi vậy, hắn cũng ngạc nhiên lắm. Phải a, chẳng phải hắn rất ghét y sao, như thế nào từ ngày không gặp Hứa Tinh, hắn lại sốt ruột và muốn gặp y đến thế. Ngày đó y làm hắn nhớ đến những ả nữ nhân trước đây hắn từng dây dưa, miệng thì luôn nói thích hắn, nhưng trong thâm tâm chỉ muốn thỏa mãn dục vọng và tiền tài của mình. Mặc dù không để ý nhiều đến những chuyện nhỏ nhặt như thế, Gia Trình vốn dĩ cũng chỉ muốn giải tỏa dục vọng của mình, hắn một chút cũng không hề có hứng thú với thứ gọi là tình yêu, bất quá không hiểu sao hắn lại cực kì căm ghét bọn họ.

Thế nhưng từ ngày gặp tiểu hài tử trước mắt này, mọi chuyện có vẻ không giống trước kia, Gia Trình hắn như một người hoàn toàn khác vậy, hắn biết được cảm giác sợ hãi, vui buồn, lo lắng, hồi hộp, ... mà tất cả từ trước đến giờ hắn chưa hề có. Đặc biệt là chỉ cần nhìn thấy Hứa Tinh, chỗ đó của Gia Trình đã muốn căng cứng lên rồi, hắn như mất hết lý trí mà không ngừng dùng bạo lực mà đánh đập, vũ nhục y. Nhưng chỉ cần một phút một giây không nhìn thấy gương mặt ngây thơ thuần khiết xinh đẹp kia, hắn như muốn chết đi vậy.

- Làm gì? - Phát hiện Hứa Tinh đang lén lút muốn đẩy hắn ra, Gia Trình cau mày hỏi.

- Tiểu Tinh phải đến trường đã không còn sớm nữa

- Để tôi đưa em đi. Ở đâu?

- A.. dạ không... không cần.... Tiểu Tinh có thể tự đi... Anh Trình còn phải học.... Tiểu Tinh không muốn làm phiền.... - Hứa Tinh vội vàng xua tay cự tuyệt, Gia Trình hắn tại sao đột nhiên lại tốt như vậy chứ.

- Tôi hỏi em học ở đâu?? - Hắn lạnh lùng hỏi lại lần nữa. Không còn cách nào khác, Hứa Tinh đành phải cúi đầu nhỏ giọng trả lời.

Y nói trường S? Không phải trường của Văn Khải hay sao? Tại sao y lại học ở đó chứ? Nếu là như vậy, không chừng Văn Khải và Hứa Tinh sẽ gặp nhau hàng ngày rồi. Gia Trình thực không thích điều này, hắn tuyệt đối không thể để chuyện này xảy ra, bất quá hắn không thể làm gì khác, thôi thì hắn chờ thử xem, Văn Khải dám động tay động chân với y, Gia Trình hắn tuyệt sẽ không tha.

Gia Trình nắm lấy bàn tay nhỏ gầy của Hứa Tinh kéo đi, thiếu niên chỉ có thể ngượng ngùng lẻo đẻo theo sau. Tay hắn lớn thật, vừa thon dài lại vừa đẹp, Hứa Tinh bất giác ngây ngốc nở nụ cười..... hảo ấm áp a.

Đến bãi đậu xe, Gia Trình kêu Hứa Tinh đứng bên ngoài đợi, hắn lái chiếc mô tô ra ngoài, thiếu niên ngây người nhìn siêu mô tô trước mắt. Hắn là muốn y đi bằng cái này sao, có nguy hiểm không a.

- Sao vậy? Không muốn?!! - Gia Trình để ý Hứa Tinh mãi chăm chú nhìn chiếc xe của hắn, liền nhíu mày hỏi.

- A! Dạ không.... Tiểu Tinh không có..... - Thiếu niên xấu hổ cúi đầu.

- Hừ!! Vậy thì mau lên xe!!! - Gia Trình hừ lạnh rồi ra lệnh.

Hứa Tinh chậm rãi tiến gần Gia Trình, do dự nhìn siêu mô tô của hắn, thực sự thì y cũng có thấy mấy chiếc xe kiểu này trên tivi, nhưng mà trông nó nguy hiểm quá, chỗ ngồi có vẻ hơi cao so với ô tô thì phải, y phải ngồi lên thế nào đây.

- A!....

Gia Trình như biết được thiếu niên kia đang nghĩ gì, chỉ tà tà cười, hắn một phen ôm lấy eo Hứa Tinh, đặt y ngồi lên xe.

- Chưa đi bao giờ phải không? Giờ đi thử cho biết!!! - Gia Trình gian tà nhìn Hứa Tinh cười.

Thiếu niên xấu hổ cúi đầu, tại sao hắn cứ trêu chọc y vậy chứ. Gia Trình cười thầm trong lòng, sau lại phát hiện trên xe của mình chỉ có duy nhất một chiếc nón bảo hiểm, phải làm sao đây. Hứa Tinh để ý Gia Trình

mãi cứ cầm chiếc nón bảo hiểm chần chừ suy nghĩ gì đó, y nhớ ra rồi, trên ti vi y có thấy bọn họ phải đội chúng lên đầu để phòng khi xảy ra tai nạn, liền hướng hấn cười nhẹ.

- A.... Cái kia.... Tiểu Tinh không cần dùng đến nó đâu.... Anh Trình cứ.... Ồ...

Hứa Tinh chưa kịp giải thích xong, đột nhiên Gia Trình xoay người lại về phía y, trên đầu bỗng nhiên xuất hiện một thứ gì đó nặng nề, thiếu niên biết hấn đang đội nón bảo hiểm cho y.

- A.... Anh Trình..... Tiểu Tinh thực sự không cần..... anh là người lái.... bắt buộc phải mang nó.... không chừng sẽ gây tai nạn..... - Thiếu niên bối rối muốn gỡ bỏ nó xuống, lại bị Gia Trình nắm lấy bàn tay y ngăn chặn.

- Câm miệng!! - Hấn bá đạo ra lệnh, nhưng trong lòng không hiểu sao lại cảm thấy vui vô cùng, y có phải hay không đang lo lắng cho hấn.

Hứa Tinh sợ hãi liền im bất không dám mở miệng, Gia Trình thấy vậy liền thở dài trong lòng, hấn ôn nhu cài khóa cho thiếu niên. Phát hiện mái tóc của Hứa Tinh rối bù đến nỗi che gần hết đôi mắt của y, hấn đưa tay chậm rãi vén sang một bên.

“Thình thịch, thình thịch, thình thịch” có chuyện gì vậy, tại sao tim lại đập nhanh thế này. Là tim hấn đập hay y đập. Hứa Tinh cảm giác được hai gò má của y đang nóng rần như lửa đốt, y là đang đỏ mặt sao, lại còn tim đập nhanh nữa, làm ơn hãy dừng lại đi mà.

Gia Trình nhìn thấy Hứa Tinh bỗng nhiên mặt đỏ ửng lên; cảm thấy thiếu niên vô cùng đáng yêu đi. Hấn chậm rãi chồm người tiến sát Hứa Tinh, từng tất từng tất đến cự ly milimét. Hấn đang làm gì a, định hôn y sao, Hứa Tinh hốt hoảng muốn nghiêng đầu né tránh, chốc lát, bờ môi mềm mại liền bị Gia Trình hấn phủ lấy.

HẾT CHƯƠNG 23

24. Chương 24

Hứa Tinh đưa tay lên lồng ngực của Gia Trình, khẽ đẩy hấn ra, lại bị Gia Trình đột nhiên vòng hai tay y ra phía sau cổ hấn, nắm lấy eo y kéo sát vào lồng ngực, rồi ôm lấy đầu thiếu niên hôn càng thêm mãnh liệt. Đầu lưỡi không ngừng càn quấy bên trong lẫn ngoài khoang miệng của Hứa Tinh. Một lát, Gia Trình sực nhớ ra điều gì, liền rời khỏi bờ môi của Hứa Tinh. Phát hiện bên mép của y còn lưu lại nước bọt của hấn, liền đưa tay ôn nhu chùi lấy.

Hứa Tinh ngượng ngùng mãi cúi đầu không dám mở miệng, y bây giờ chỉ muốn chui đầu xuống đất cho xong. Gia Trình không khỏi thu hút bởi bộ dạng thẹn thùng của thiếu niên, hấn cười thầm trong lòng, đưa tay xoa xoa đầu Hứa Tinh.

- Ngồi cho vững. Dang rộng hai chân ra, ngã tôi không chịu trách nhiệm!!!

” Vrin, Vrin” Gia Trình bắt đầu nổ xe, phía sau đột nhiên run run khiến cho Hứa Tinh không khỏi giật mình mà bất giác nhấc mông ngồi sát vào tấm lưng của hấn. Gia Trình nhếch miệng cười tà, nắm lấy hai tay của thiếu niên ôm lấy eo hấn. Một phát, hấn phóng ga chạy đi.

Hứa Tinh cảm thấy nam nhân với nam nhân cứ nhiên ôm nhau trên chiếc mô tô này trông thật kì quái đi, muốn rời lỏng bàn tay của mình thì đột nhiên Gia Trình hấn lại gắt gao nắm chặt lấy. Thiếu niên ngượng chín mặt dần dần nắm chặt chiếc áo của Gia Trình, lén lút tiến sát gần lưng hấn. Thơm quá, là mùi nước hoa sao, không ngờ Gia Trình hấn đến trường cũng xịt nước hoa như vậy, mùi hương hảo để chịu a.

Đến nơi, Hứa Tinh luống cuống nhảy xuống xe, trả lại chiếc nón bảo hiểm, cúi đầu chào Gia Trình rồi định chạy vào trường, đột nhiên bị một bàn tay to lớn chụp lấy.

- Tan học tôi chờ em ở ngoài cổng.

- A.... Anh Trình không cần phải như vậy..... Tiểu Tinh có thể đi bộ về..... - Thiếu niên lúng túng xua tay cự tuyệt, gương mặt vẫn đỏ ửng như cũ.

- Không nhiều lời !!!..... Còn nữa, không được lại gần Văn Khải..... Hảo, tôi đi đây !!!- Nói xong, hắn nỗ ga phóng xe chạy đi.

Hứa Tinh mãi ngây ngốc đứng yên nhìn bóng lưng Gia Trình chạy đi, hắn đột nhiên tại sao lại nói với y như vậy, không được đến gần Văn Khải sao, Gia Trình hắn là có ý gì, không lẽ Không phải, không phải, y quá tự cao tự đại rồi... suy nghĩ lung tung gì vậy chứ. Thở dài, Hứa Tinh chậm rãi bước lên lớp.

Từ phía trên một ánh mắt đang chăm chú nhìn tình cảnh bên dưới, hắn bất giác cong khóe miệng, đây là cái gì a, hai thằng con trai cứ nhiên lại hành động thân mật dưới cổng trường như vậy, lại còn chính là Gia Trình và Hứa Tinh. Xem ra Văn Khải hắn có trò vui để làm rồi.

- Anh Khải, nó đến trường rồi kìa!! Chúng ta mau xử lý nó đi!! - Gã Vương ngồi bên cạnh xua tay chỉ trỏ.

- Không cần. Tao có kế hoạch khác còn thú vị hơn nhiều!!!

- Kế hoạch gì vậy anh!! - Gã Vương khó hiểu đưa tay gãi gãi đầu hỏi Văn Khải.

Văn Khải không nói gì, đưa mắt nhìn thân ảnh nhỏ gầy phía dưới, tà tà cười gian, hắn nhất định phải chọc Gia Trình tức chết mới được.

- Lần này tụi bây không cần can thiệp, một mình tao làm là được rồi!!! - Văn Khải hướng gã Vương căn dặn.

- Như vậy chán lắm a.... - Gã lắc đầu một mực không chịu.

- Hừ! Mặc kệ tụi bây!!! - Văn Khải nói xong liền ngồi dậy bước xuống dưới.

Hứa Tinh tâm trạng bây giờ có vẻ tốt hơn trước, lần đầu tiên được Gia Trình đưa y đến trường, lại còn được hắn đột ngột hôn nữa..... Không được, không được suy nghĩ bậy bạ, y là bị làm sao vậy, cứ đột nhiên được Gia Trình đối xử tốt một chút, liền quên hết những lúc hắn hành hạ y mà trong lòng bỗng nhiên phần khởi hắn lên. Dù sao bản thân y vẫn bị Gia Trình xem như những nữ nhân trước đây hắn từng dây dưa, điều này không khỏi khiến cho y tuyệt vọng, bất quá cũng không sao, chỉ cần hắn đối tốt với y một phút hay một giây gì cũng được, y đã thấy mãn nguyện lắm rồi.

- Ranh con!!

Hứa Tinh ngẩng đầu, Văn Khải đang ở phía trước chạy tới, thiếu niên sợ hãi đưa tay nắm chặt góc áo, hắn sẽ làm gì y đây. Đột nhiên, Văn Khải tiến tới nắm lấy bờ vai Hứa Tinh, thiếu niên sững sốt muốn né tránh, lại bị hắn dùng lực kéo y sát vào hắn.

- Ranh con!!! Chuyện hôm qua anh xin lỗi nhóc nha, nhóc bây giờ rảnh không, đi ăn với anh!!!

Hắn là bị làm sao vậy, đột nhiên thân thiết với y vậy là sao.

- Kia.... Cảm ơn anh.....nhưng mà sắp vào tiết học rồi..... Tiểu Tinh phải lên lớp..... - Hứa Tinh vội vàng cúi đầu cự tuyệt.

- Đừng nhiều lời? Đến, anh khao nhóc, đi theo anh!!! - Văn Khải đưa tay kéo lấy Hứa Tinh, thiếu niên kinh ngạc nhìn hắn, hôm nay hắn kì lạ thật, bất quá như vậy cũng tốt, có lẽ Văn Khải đã quên chuyện trước đó, y có thể yên tâm không bị hắn khi dễ nữa rồi.

Văn Khải cười ác trong lòng, cứ như vậy mà cứ xử thân mật với tiểu hài tử này, không chừng Gia Trình sẽ tức hộc máu cho xem, hắn hảo may mắn a, một lúc có thể trả đũa được hai người hắn cực kì cảm ghét.

Văn Khải kéo Hứa Tinh đến căn tin, mua rất nhiều thứ, nào là bánh mì, rồi cơm hộp, rồi nước uống,.... Hứa Tinh choáng váng nhìn những thứ玲玲 trên tay Văn Khải, hắn tại sao lại mua nhiều vậy chứ. Chỗ lát, thiếu niên bị hắn dẫn đến bàn ăn, bày mọi thứ lên trên, cười nhếch miệng nói.

- Nhóc ăn đi, anh mua cho nhóc mà!!

- Nhưng mà..... chỗ này.... nhiều quá.... - Hứa Tinh lúng túng nhìn một bàn ăn trước mắt.

- Nếu vậy.... anh ăn cùng với nhóc, được không?

Văn Khải cười cười, rồi chồm lấy cơm hộp trước mắt, múc một thìa cơm cho vào miệng, sau đó lại lấy thêm một thìa cơm đưa ra trước mặt Hứa Tinh. Mãi thấy y cứ ngây người nhìn chăm chăm vào hân, hân chán nản thở dài trong lòng, tiểu quý tử kia sao mà ngốc quá vậy, đúng thật phiền phức mà. Văn Khải vờ mở miệng cười, nhúu mày hỏi y.

- Không ăn sao? Anh dứt cho nhóc ăn?!!!

- A... không cần... Để Tiểu Tinh tự ăn lấy..... - Hứa Tinh vội vàng cầm lấy thìa cơm trước mắt, do dự một hồi lâu, dù sao từ tối hôm qua đến giờ y vẫn chưa ăn gì, hảo đói. Thiếu niên chậm rãi cho vào miệng, thưởng thức vị kia, không ngờ cơm của căn tin lại ngon đến vậy a.

- Nhóc chờ anh một lát!! Cứ ăn đi!!

Văn Khải thỏa mãn cười đắc ý, hân đi đến hai nữ sinh đang trò chuyện bên bàn ăn đằng sau, đưa tay lấy ra điện thoại.

- Làm phiền quá!!! Có thể chụp giùm tôi tám ảnh được không?!!!

- Woa!! Đó không phải Văn Khải sao, cậu ấy đang nhờ chúng ta kìa..... - Hai nữ sinh cuống quýt khi nhìn thấy Văn Khải.

- Có thể được không?!! - Văn Khải vờ cười thân thiện với hai cô.

- Được chứ, đương nhiên là được!!!! - Hai cô luống cuống cầm lấy điện thoại của hân, trong lòng không ngừng gào thét vui mừng.

- Cảm ơn, vậy làm phiền hai cậu rồi. Tôi muốn nhờ hai cậu chụp lại tôi và cậu nhóc đằng kia đang ngồi ăn, có được không?!!! - Văn Khải đưa tay chỉ Hứa Tinh đang ngồi ở phía trước.

- Hảo, hảo!! - Hai cô vui mừng đến nỗi không hề tò mò Văn Khải sai vật để làm gì, chỉ thấy gương mặt hảo soái của hân ta hai cô đã muốn ngất xỉu rồi.

- Các cậu muốn chụp bao nhiêu tùy ý cũng được, càng nhiều càng tốt, nhưng phải rõ nét a.... - Nói xong, Văn Khải tiến tới ngồi đối diện Hứa Tinh, cố tình dùng chiêu trò ép y phải ăn lấy thức ăn hân dứt cho, rồi nghĩ cách làm sao có thể cùng y trò chuyện, sau đó hân lại nhúu mày nhìn hai cô ra hiệu chụp lại.

Xong xuôi, Văn Khải cảm ơn hai cô, bước tới chỗ Hứa Tinh tiếp tục hành động thân mật.

=====

” Tít tít tít, có tin nhắn, có tin nhắn” Cái gì đây, cứ nhiên đang trong giờ học, ai lại đi nhắn tin vào lúc này chứ, Gia Trình hừ lạnh, đưa tay vào túi quần, mở hộp thư ra xem.

Ngay lập tức, những hình ảnh thân mật của Văn Khải và Hứa Tinh đập ngay vào mắt hân, hân cau mày lướt nhìn những tấm hình kia, thấy được Văn Khải đang đưa thức ăn vào miệng của Hứa Tinh, hai người lại còn cười cười trò chuyện với nhau. Gia Trình tức tối đưa tay nắm thành quyền, giận cá chém thớt mà hung hăng xé nát tờ giấy gần đó.

” Ding ding ding” tiếng điện thoại đột nhiên vang lên, Gia Trình một phắt đứng dậy ra khỏi lớp, đưa tay lên bắt máy.

- Gia Trình a, thế nào? Tấm hình tao gửi mày đã nhận chưa? Có kích thích không a? - Đầu dây bên kia đương nhiên chính là Văn Khải.

- Cậu đừng tưởng tôi không biết cậu đang mưu kế gì?? - Gia Trình lạnh lùng nói.

- Hahaha!! Đừng kêu tao mày không tin vào những bức hình đó a, người thật việc thật ngay trước mắt mày mà!! Hảo a, cứ tùy mày tin hay không tin!!!

Cúp máy, Văn Khải nham hiểm cười nhếch miệng, Gia Trình là không tin hân sao, được thôi, hân nhất định sẽ làm cho Gia Trình phải tin.

- Khốn nạn!! - Gia Trình tức tối chửi thề, nắm chặt điện thoại trong tay, tên khốn Văn Khải là đang cố tình chọc tức hấn đây, để xem Văn Khải còn tiếp tục chiêu trò gì nữa không, khi đó Gia Trình hấn nhất định sẽ không bỏ qua.

Gia Trình đem những bức ảnh kia xóa sạch, cất điện thoại vào túi, chậm rãi quay về lớp.

=====

Hứa Tinh cảm thấy hôm nay có gì đó lạ lạ, gã Vương và đồng bọn kia không còn tới làm phiền y gì nữa, cũng không chửi mắng hay trêu chọc, thậm chí ngay cả nói chuyện vài cái cũng không hề, tuy nhiên trong giờ học Hứa Tinh vẫn có cảm giác bọn chúng đang trừng mắt sát khí mà nhìn y, khiến y có cảm giác hơi rùng mình. Bất quá nếu là như vậy thì y có thể yên tâm được rồi.

Tan học, Hứa Tinh đang đi trên sân trường, Văn Khải đột nhiên từ đâu chạy đến, xoa xoa đầu thiếu niên thân mật.

- Ranh con! Bây giờ nhóc có rảnh không, đi ăn cùng anh?!!!

- Kia.... thực xin lỗi anh.... Tiểu Tinh phải về nhà rồi.... cảm ơn anh đã mời.... - Hứa Tinh hướng Văn Khải cười nhẹ cự tuyệt, y thực ra một chút cũng không hề quen ở cùng với hấn một chỗ được.

- Vậy sao? Tiếc quá!! Nếu vậy anh cùng nhóc về được không?!! - Văn Khải đột nhiên vươn tay ôm lấy eo của Hứa Tinh.

- Dạ.... Tiểu Tinh.... nhưng mà... a.. anh Trình.... - Hứa Tinh lúng túng không biết phải trả lời Văn Khải như thế nào, thì Gia Trình đã đứng ngay trước mắt y.

Thiếu niên luống cuống muốn tránh né bàn tay của Văn Khải nhưng hấn ta càng gắt gao ôm lấy eo y chặt hơn, hấn rốt cuộc là đang làm cái gì vậy a.

- A... Gia Trình, tao không biết mày sẽ đến đây. Sao vậy? Mày muốn đến đây gây sự với tao hay là.... muốn gặp em ấy....?!!! - Văn Khải nhếch miệng cười tà hướng Gia Trình mĩa mai nói, bàn tay vẫn không ngừng nắm chặt chiếc eo nhỏ gầy của Hứa Tinh.

Gia Trình lúc này gương mặt tối đen như củi than, hấn kịch liệt đưa tay nắm thành quyền, gân xanh nổi lên, ánh mắt băng lãnh sát khí trừng Văn Khải. Chốc lát, Hứa Tinh ngay lập tức bị Gia Trình kéo sang ôm lấy, y sửng sốt mở lớn mắt.

- Tôi cấm cậu đụng vào Tiểu Tinh!!! Không thì đừng trách tôi!! - Gia Trình lạnh lùng tuyên bố.

- Ahahahaha! Mày nghĩ tao sợ mày sao?!! Gia Trình, từ khi nào mày đã có hứng thú với một nam nhân vậy, không lẽ thao đàn bà chán rồi bây giờ đổi khẩu vị. - Văn Khải cười lớn.

- Cậu muốn nghĩ sao thì nghĩ!!!

Nói xong, Gia Trình liền quay phắt lưng, kéo lấy Hứa Tinh ôm y ngồi lên xe, nổ ga phóng đi.

- A!....

Gia Trình hấn tại sao đột nhiên đi nhanh như vậy chứ, lại còn ban nãy vì hấn vội vàng phóng xe đi mà y quên mất đội nón bảo hiểm, thật sự vô cùng nguy hiểm a. Có vẻ như Gia Trình hấn tức giận rồi thì phải, Hứa Tinh sợ hãi không dám ôm lấy eo Gia Trình, đưa tay vịn lấy yên xe, gương mặt trắng bệch, cứ nhiên lại giữa mùa đông lạnh giá thế này y đột nhiên trên trán ứa đầm mồ hôi. Làm ơn dừng lại đi mà!

Đến nơi, Hứa Tinh run rẩy đưa hai tay đan chặt vào nhau, chậm rãi ngẩng đầu, đây là nơi nào, Gia Trình hấn đưa y đến chỗ nào vậy, kia là nhà của ai, hạo rộng lớn a.

Thiếu niên vẫn còn đang ngơ ngẩn ngẩn nhìn biệt thự to lớn kia, Gia Trình đột nhiên nắm lấy cánh tay y, hung hăng kéo vào.

- Anh.... Anh Trình..... đau quá.....

Cánh tay thiếu niên vốn nhỏ gầy nay lại bị Gia Trình nắm chặt lấy cảm thấy có chút phát đau, Hứa Tinh sợ hãi nhìn hấn, hấn như thế nào lại tức giận như vậy.

Gia Trình đem Hứa Tinh vào căn biệt thự xa hoa rộng lớn trước mắt, bước lên phòng ngủ của hắn, đưa tay khóa chặt cửa lại, hung hăng ném Hứa Tinh lên giường.

- Anh.... Anh Trình.....

Hứa Tinh run rẩy nhìn gương mặt sát khí của Gia Trình, hắn chậm rãi tiến tới gần y.

- ĐÊ TIỆN!!!! - " Chát" Gia Trình tức tối vung cho Hứa Tinh một cái tát, thiếu niên ngay lập tức bị đánh đến nghiêng ngã trên giường, cảm thấy bên má vô cùng đau rát, Hứa Tinh sợ hãi rơi nước mắt, tại sao hắn lại đánh y.

Gia Trình một phen túm lấy tóc của Hứa Tinh, trợn lớn mắt hùng hổ nói.

- Em là thích Văn Khải phải không?!!! Tại sao lại đi cùng hắn ta?!!!!

- Tiểu Tinh không có..... Anh ấy chỉ muốn mời Tiểu Tinh đi ăn thôi.... Tiểu Tinh không có ý gì khác..... - Hứa Tinh nức nở giải thích, Gia Trình hắn như thế nào lại kêu y thích Văn Khải chứ, không thể nào.

- Nói dối!!! Đừng tưởng tôi không thấy em làm gì với hắn ta!!! Hai người rất thân mật với nhau. Phải rồi, dùng gương mặt này đi câu dẫn nam nhân là đúng rồi a. Đúng là tiện nhân!!!!

Gia Trình đưa tay kéo Hứa Tinh từ trên giường xuống, hung hăng đập Hứa Tinh một cước, sau đó liền hung hăng túm tóc của y. " Chát chát" tiếng hai cái tát hung hăng tát đến trên gương mặt nhỏ bé của thiếu niên, Hứa Tinh bị đánh đến choáng váng không rõ đầu đuôi trời đất, máu từ khóe miệng chảy xuống. Hứa Tinh run rẩy nức nở không ngừng giải thích.

- Tiểu Tinh.... thực sự không có.... thực sự không có mà....

Gia Trình hừ lạnh một tiếng, tên tiểu hài tử trước mắt này không khác mấy con đàn bà làm điếm, y mà là thích hắn sao, không hề, chỉ có giỏi đi câu dẫn người khác mà thôi. Cư nhiên trước đó y ngượng ngùng vì được hắn hôn, mặt đỏ ửng nhìn chăm chăm vào hắn, tất cả đều là giả tạo.

Gia Trình lúc này tựa như một con mãnh thú ghen tuông điên cuồng gắt gao nhìn cơ thể nhỏ gầy đang run rẩy ở phía dưới, hung hăng lấy chân liên tục đánh Hứa Tinh, thô bạo mà đập mấy cước vào bụng của y.

- Tiện nhân!! Đi đêc!!! To gan trước mắt tôi dám thân mật cùng nam nhân khác!!!

- Đừng mà.... đừng mà.... Tiểu Tinh thực sự không có.... làm ơn....

Thiếu niên sợ hãi đưa tay ôm lấy đầu bị Gia Trình điên cuồng đập lấy. Đau quá, tại sao hắn lại không tin y, y là đang nói sự thật mà.

Gia Trình cúi xuống thô bạo túm lấy tóc của Hứa Tinh kéo lên, phát cuồng nâng hàm dưới của Hứa Tinh, hung hăng hôn môi, sau đó đè Hứa Tinh nằm trên giường, giống như một người điên mà xé rách quần áo trên người của y. Phút chốc trên người Hứa Tinh không một mảnh vải, cơ thể tuyệt mỹ lộ ngay trước mắt Gia Trình, làn da vừa trắng vừa căng mịn như trẻ sơ sinh, đôi chân thon gầy không một sợi lông, ngay cả chỗ đó của thiếu niên cũng gần như không hề có, phân thân bên dưới lại vô cùng nhỏ bé non nớt. Hứa Tinh thống khổ nước mắt giàn dụa cầu xin Gia Trình.

- Van cầu anh.... đừng đối Tiểu Tinh như vậy.... Tiểu Tinh là nói thật mà Cầu xin anh hãy tin Tiểu Tinh....

Gia Trình tựa như một con dã thú hung ác không hề để ý tới lý trí, phát cuồng nhìn Hứa Tinh đang thống khổ cầu xin hắn bị đặt ở dưới thân, cảm thấy lửa giận ngút trời, hắn thô bạo lật ngửa thiếu niên lại, bắt y tạo thành tư thế quỳ sắp đầy khuất nhục. Bàn tay giống như sắt thép chế trụ vòng eo mềm mại của Hứa Tinh, hắn đưa tay tuột quần của mình xuống, đem dục vọng cứng rắn thô to ra ngoài, đặt ở trên tiểu huyết non nớt đang khép kín của Hứa Tinh. Hứa Tinh còn không kịp phản ứng lại cái nóng bỏng đó là gì, một trận xé rách đau đớn liền xâm chiếm tất cả thân kinh y.

- Aaaa.....

Phía sau như bị đâm thủng một mảng lớn, Hứa Tinh đau đến thét khan một tiếng. ” Chát” Một lần nữa cái tát giáng xuống lên gương mặt y, thiếu niên thống khổ rơi nước mắt. Dòng máu đỏ tươi không ngừng trào ra theo đôi chân nhỏ gầy chảy xuống.

Gia Trình dương vật to lớn cực đại ở trong cơ thể của Hứa Tinh hung hăng đưa đẩy thật mạnh, thiếu niên đau đớn muốn thét lên nhưng vì sợ Gia Trình hấn sẽ tái vung y một cái tát, liền đưa răng cắn chặt môi dưới đến xuất huyết. Chốc lát, cảm thấy có chút buồn nôn, thiếu niên cơ thể vốn suy yếu không nhịn được lâu, liền thải ra một bãi trên giường.

- Ọe...

” Chát” một tiếng, Gia Trình phần nộ như phun hỏa hung hăng giáng cho Hứa Tinh cái tát, tên tiểu tử này thật to gan, cư nhiên dám nôn mửa trên giường trong lúc hắn đang muốn giải tỏa dục vọng của mình thế này. Hứa Tinh trước mắt một mảng mờ mịt đến hàng tá ngôi sao bay quanh trên đầu, ngay lập tức bị bóng tối dần dần che khuất lấy.

HẾT CHƯƠNG 24

25. Chương 25

Ngay lúc còn đang mê man trong bóng tối, dưới sườn đột nhiên truyền đến một trận đau đớn kịch liệt, làm cho Hứa Tinh ngay lập tức bật người thanh tỉnh. Trước mắt liền chống chọi với gương mặt băng lãnh hung tợn của Gia Trình, Hứa Tinh vừa sợ vừa đau đến cả cơ thể kịch liệt run rẩy bầy, nước mắt thống khổ không ngừng rơi xuống.

- Cầu van anh.... làm ơn đừng như vậy.... Tiểu Tinh biết sai rồi.... thực xin lỗi.... lần sau sẽ không... sẽ không Oaaa..... đừng mà... đau quá....

Hứa Tinh chỉ biết nước mắt giàn dụa, không ngừng kêu khóc mà cầu xin Gia Trình tha thứ, hấn một chút không lấy thương tiếc mà càng dùng sức đẩy mạnh dương vật to lớn vào tận sâu trong nội bích mềm yếu, huyết đầm một bãi trải tràn trên ra giường.

- Tiện nhân chỉ có thể tận hưởng tư vị của dục vọng được thôi!!!! Hảo a, tôi sẽ chiều em!!

Gia Trình tàn nhẫn mở miệng, đem Hứa Tinh lật sang một bên nằm 90 độ, đưa một chân của thiếu niên giơ lên cao, hung hăng dùng vũ khí to lớn đưa đẩy bên trong y. Hứa Tinh đột nhiên bị hấn đổi tư thế càng làm cho phân thân đi sâu vào tiểu huyết của thiếu niên, không nhịn được đau đớn liền khóc rống.

- Oaa..... Tiểu Tinh... đau... Cầu van anh đừng đối xử Tiểu Tinh như vậy.... Tiểu Tinh xin lỗi.... lần sau không dám.... sẽ không như vậy nữa.... làm ơn tha cho Tiểu Tinh....

Hứa Tinh tuyệt vọng rơi nước mắt, tại sao hấn không tin y, y trong lòng chỉ có mình hấn, một chút cũng không có cảm tình với Văn Khải, mà Văn Khải từ trước đến giờ cũng không ưa mắt gì y, như thế nào hôm nay lại thân mật cười nói với y khiến cho Gia Trình giận dữ thế này.

Gia Trình lúc này chẳng khác gì một con thú hoang không nắm được con mồi trong tay liền điên cuồng quyết tâm giành lấy, hung hăng tàn xé mà ăn tươi nuốt sống con mồi bé nhỏ kia. Miệng hấn nói rằng này những trong thâm tâm lại suy nghĩ đằng nẻo, hấn thực tế chỉ là lần đầu trải nghiệm sự ghen tức, phải, một con dã thú ghen tuông vì con mồi của mình nằm trong tay kẻ khác. Gia Trình không ngừng suy nghĩ tuyệt phải chiếm trọn Hứa Tinh, từ đôi mắt, đến mũi, miệng, cơ thể tuyệt mỹ, gương mặt xinh đẹp tất thấy phải thuộc về hấn. Có thể nói hấn bị điên đi, phải, hấn từ khi gặp thiếu niên nhỏ bé yếu ớt này đã không còn bình thường như trước nữa rồi. Khi nhìn thấy những bức ảnh kia, Gia Trình bỗng dưng máu sôi dâng lên như núi lửa phun trào, thiếu niên đang cười đùa với kẻ thù không đội trời chung của hấn, trong khi đó y chưa bao giờ nở nụ cười một lần với hấn. Nụ cười ấy thật trong trẻo như ánh ban mai, dễ chịu hơn cả lá cỏ mùa xuân, tại sao Gia Trình hấn chưa chiêm ngưỡng được nụ cười đó.

Khoảnh khắc khi trông thấy bàn tay dơ bẩn của Văn Khải chạm vào người Hứa Tinh, ôm lấy vòng eo nhỏ gầy của y, Gia Trình phát điên đến không còn biết cha mẹ hấn là ai, điên đến không phân biệt được trái đất tròn hay vuông, chỉ không ngừng suy nghĩ phải giành lấy y từ tay Văn Khải, không cho Văn Khải một

chút đụng chạm vào y. Gia Trình không muốn những thứ hấn thích thú lại bị Văn Khải đoạt lấy, đặc biệt là Hứa Tinh, hấn tuyệt đối không cho phép.

Để ý thiếu niên không biết đã ngất xỉu từ lúc nào không hay, Gia Trình tức giận túm lấy tóc của thiếu niên, kéo y đến đầu giường, hung hăng đập đầu y vào, bắt buộc y phải tỉnh lại. Nhân lúc Hứa Tinh còn đang mơ màng choáng váng đầu óc mà tỉnh lại, Gia Trình liền hung hăng giáng xuống cho y hai cái tát, ghé sát y hung tợn nói.

- Lần sau còn dám câu dẫn nam nhân trước mặt tôi xem!!!!

Hứa Tinh kịch liệt run rẩy trước vẻ mặt ác ma của Gia Trình, nhin không được liền rơi nước mắt, ấp a ấp úng sợ hãi nhìn hấn.

- Đối..... thực xin lỗi.... Tiểu Tinh lần sau sẽ không....

Gia Trình hừ lạnh, đem Hứa Tinh lật ngửa xuống, ép y quỳ trên giường, thô bạo đè đầu y xuống, một lần nữa đem hung khí dữ tợn đâm sâu vào hậu huyệt non nớt của thiếu niên.

- Aa..... Anh Trình.... đừng mà... đau quá.... van cầu anh... làm ơn dừng lại... đừng làm vậy mà.... oaa.....

Hứa Tinh tuyệt vọng yếu ớt lắc đầu, thiếu niên đau đến gương mặt trắng bệch không một giọt máu, phía sau không ngừng bị Gia Trình hung hăng xé rách, cảm giác như bản thân đang bị đâm thủng nội tạng vậy.

Hứa Tinh một lần nữa ngất xỉu, nhưng Gia Trình lại tiếp tục bắt ép y tỉnh lại. Cứ như thế, những tiếng thét đau đớn, tiếng khóc rống, cầu xin tha thứ, tiếng khóc thê lương giống như từ địa ngục vọng lại, quanh quẩn mãi không ngừng trong căn phòng xa hoa rộng thênh thang.

=====

” Ding ding ding” Hứa Biên uể oải mở mắt, đưa tay với lấy điện thoại trên bàn, bắt máy.

- Alo!

- A... Tổng giám đốc, tôi đã thuê được một thám tử tư điều tra về việc mà tổng giám đốc đã giao cho tôi rồi! Tổng giám đốc có muốn hẹn ông ấy ở đâu không?!!! - Đầu dây bên kia là thư ký Tôn.

- Hảo, hẹn với ông ấy lát nữa gặp ở văn phòng của tôi!! - Hứa Biên mệt mỏi trả lời.

- Vâng tổng giám đốc.

Tắt máy, Hứa Biên choáng váng nhìn đồng hồ trên bàn, hôm qua anh lại uống quá liều rồi, anh đưa tay lên xoa vầng thái dương, lắc lắc đầu cho tỉnh táo, bước vào phòng toilet rửa mặt, rồi kêu nhân viên tới dọn sạch bàn khách.

Đêm qua đương nhiên Hứa Biên đã không về nhà, anh ở lại văn phòng công ty cho đến sáng, nói chính xác hơn là anh không muốn nhìn thấy Hứa Tinh, chỉ cần gặp y thôi nó khiến anh càng tức giận thêm chuyện của Bạch Dương. Hứa Biên cúi đầu cười khổ, tiểu hài tử kia chính thực là không phải con anh, vậy mà bao lâu nay anh đã luôn quan tâm lo lắng yêu thương y, chửi mắng Bạch Dương chỉ vì muốn bảo vệ cho y. Thật không ngờ tất cả chỉ toàn vô dụng, anh rốt cuộc đã dành tình cảm cho con của ai, haha, nực cười thật, anh đúng là đại ngu ngốc, bị ngay chính vợ lừa dối mà không hề hay biết từ đó đến giờ.

Hứa Biên ổn định lại tinh thần, thở dài suy nghĩ, lần này anh tuyệt không thể để cho mình bị ai lừa gạt nữa. Tâm tình thiện lương vút hết sang một bên hết đi, mệt mỏi lắm rồi. Nhất định phải điều tra rõ về việc này, Bạch Dương rốt cuộc bao năm qua giấu anh chuyện gì và Hứa Tinh là con ai, anh tuyệt đối phải biết.

=====

- ĐỒ QUÁI THAI!! MÀY KHÔNG PHẢI CON TAO, MAU CÚT KHUẤT MẮT TAO!!!!

- Tại sao cậu cứ liên tục hét lần này đến lần khác làm phiền tôi vậy??!!!!!! Cái thứ phiền phức chỉ được khóc lóc xin lỗi, đừng bao giờ gọi tôi là baba!!!

- Tại sao mình đối xử tốt với cậu như vậy, cậu lại đi thích người không ra gì như Gia Trình vậy chứ?!! Chúng ta từ nay đừng làm bạn nữa!!!!

- Cái thứ đàn bà như mày tao khinh!!! Đúng là ghê tởm. Hahahaha!!!!

- Tiện nhân chỉ biết đi câu dẫn người khác chẳng khác gì đàn bà!!! Đời này đừng hòng trốn thoát khỏi tay tôi!!

Những câu nói chửi mắng, xua đuổi, vũ nhục liên tục văng vẳng trong đầu của Hứa Tinh, thiếu niên cư nhiên trong cơn ác mộng mà không ngừng khóc lóc xin lỗi mọi người, bàn tay run rẩy ôm lấy cơ thể. Lạnh quá, Hứa Tinh lập tức tỉnh lại, cố gắng mở mi mắt nặng trĩu ra nhìn bốn phía, trước mắt đương nhiên không phải là căn phòng của y, xung quanh là một mảng tối u ám lạ lẫm, chỉ thấy được một tia nắng từ cửa sổ chiếu qua khe màn, trời đã sáng rồi sao.

Hứa Tinh cố gắng nhấc cơ thể yếu ớt ngồi dậy, nhưng ngay cả bàn tay một chút còn không thể cử động nổi, chỉ cảm thấy thân thể hôm qua vì bị Gia Trình đánh tới tấp mà vô cùng nhức nhối, đặc biệt là phía sau đau đến mức không biết diễn tả, cổ họng vì khóc nhiều mà có chút khô rát. Thiếu niên tuyệt vọng nằm bất động trên giường, cảm giác buồn nôn bỗng dưng dậy lên. Căn phòng lúc này tràn ngập mùi tanh của máu và mùi hôi thối của tinh dịch khiến cho người ta ngửi qua thôi đủ muốn nôn mửa rồi. Đêm qua Hứa Tinh không biết bao nhiêu lần bị Gia Trình hấn hung hăng xâm phạm, y chỉ hay rằng bản thân dường như ngất xỉu hơn cả chục lần nhưng lại bị hấn bức đến tỉnh dậy, liên tục chống chọi với cơn cực hình thô bạo. Y thậm chí còn nghĩ rằng bản thân có phải hay không không giữ được cái mạng này rồi.

Hứa Tinh cảm thấy cơ thể thập phần lạnh rét, trên mình trần như nhộng không một mảnh vải, cũng không lấy một chiếc chăn để đắp. Thiếu niên run rẩy ráng sức lết thân di chuyển ra đầu giường, không ngờ hậu huyệt phía sau bị tác động mạnh mẽ, y ngay lập tức ngã bịch xuống đất.

- Aaa....

Hứa Tinh thống khổ rơi lệ, đau quá, phía sau như muốn xé ra làm hai mảnh vậy. Thiếu niên tuyệt vọng không ngừng nức nở, trong đầu không ngừng kêu gọi tên phụ thân, phụ mẫu, bạn bè của y.

Đột nhiên cánh cửa phòng tắm mở ra, Hứa Tinh chậm rãi ngẩng đầu dậy, ngay lập tức đập vào mắt là cơ thể cường tráng của Gia Trình. Hắn quần một chiếc khăn ở phía dưới, chỉ thấy được lồng ngực săn chắc vạm vỡ của hắn, mái tóc ướt đầm lải nhải vài giọt nước càng tôn lên khí phách lạnh lùng anh tuấn.

Hứa Tinh mở lớn mắt sợ hãi nhìn nam nhân cao lớn trước mắt, nỗi ám ảnh tối hôm qua lại tái hiện, thiếu niên cố gắng nhắc người di chuyển lui vào trong góc, hai tay ôm lấy cơ thể kịch liệt run rẩy. Đột nhiên Gia Trình tiến tới, hung hăng túm Hứa Tinh đứng dậy, ném lên giường, vung tay cho y một cái tát, thanh âm vừa lạnh lùng vừa hung ác nói.

- Đê tiện đừng có làm bộ mặt giả nai đó!!!

Hứa Tinh khiếp đảm nhìn Gia Trình ác ma trước mắt, sợ đến mặt mũi trắng bệch, nước mắt không ngừng rơi xuống.

- Tiểu Tinh.... không có....

Gia Trình khinh miệt cười, sau lại quan sát cơ thể gầy yếu đang run rẩy trên giường, khắp nơi tứ phía đều những vết bầm xanh tím do tự tay hắn tạo ra, cánh mỏng nhỏ nhắn bị sưng đến ửng đỏ, hậu huyệt từ đêm hôm qua liên tục bị hấn hành hung gần như muốn lòi thịt hết ra ngoài nhìn thấy ghê người, đôi chân thon gầy còn lưu lại vết máu đã khô. Gia Trình cười lạnh trong đầu, phải rồi a, cơ thể này đều phải do chính tay hắn quyết định, không cho phép bất cứ ai chạm phải, đặc biệt là tên khốn Văn Khải đó.

Gia Trình ngồi xuống giường tiến sát Hứa Tinh, thiếu niên sợ hãi muốn nhấc thân lui về phía sau, lại bị hắn gắt gao kéo lấy cổ tay mảnh mai của y về phía hắn, hắn cúi đầu hung hăng hôn môi Hứa Tinh.

Hứa Tinh bây giờ không còn cảm giác tim đập thình thịch nữa rồi, trong lòng thập phần kinh hãi Gia Trình ác quỷ này, bất quá y không dám kháng cự, sợ rằng hắn sẽ nổi giận mà đánh y, chỉ có thể khóc lóc run rẩy để mặc hắn hôn.

Gia Trình điên cuồng dùng đầu lưỡi đảo quanh mọi góc ngách xung quanh khoang miệng của Hứa Tinh, tất cả mọi thứ hắn tuyệt phải xâm chiếm hết, từ lưỡi, đến cổ họng, đến hàm răng, lợi của y. Gia Trình hung hăng cắn nát chiếc lưỡi của Hứa Tinh, thiếu niên đau đớn khẽ khóc rên, mùi máu tanh trong khoang miệng

bốc lên nồng nhiệt, hần liền đưa lưỡi liếm những giọt máu ấy, từng tắt từng tắt nuốt xuống. Sau đó lại hung hăng mút lấy đôi môi của thiếu niên, động tác hần vô cùng mãnh liệt đến mức vang lên những tiếng nhóp nhép hết sức dâm dăng. Hứa Tinh cơ thể vốn dĩ đã suy nhược nay lại bị Gia Trình liên tục càn quấy bên trong khoang miệng của y, khí lực gần như cạn kiệt rã rời, đôi mắt lim dim muốn ngất đi.

Cảm nhận được thân thể của thiếu niên kia đã muốn mềm nhũn đi, nhưng Gia Trình hần vẫn không chịu buông tha, ngay lập tức Hứa Tinh trước mắt tối sầm hôn mê bất tỉnh. Hứa Tinh ngã vào lồng ngực săn chắc của Gia Trình ngất xỉu, hần khẽ quan sát gương mặt ướt đẫm nước mắt cận kề, đầu óc lúc này vô cùng trống rỗng, đưa tay lên ôn nhu chùi lấy những giọt nước mắt kia, vén mái tóc ướt đẫm mồ hôi, hôn lên vàng trán của y.

Gia Trình bế Hứa Tinh lên, bước vào phòng tắm, ôm lấy y đặt vào bồn nước ấm. Hần một lần nữa hôn lên chiếc môi nhỏ nhắn của y, điên cuồng mút lấy, phía dưới thì đưa tay rửa sạch cơ thể của thiếu niên. Ngón tay của Gia Trình nhanh chóng đưa vào cửa huyết bị xé rách, ở xung quanh khuếch trương dẫn đường cho tinh dịch cùng tơ máu chảy ra. Khi đầu ngón tay vô tình quét qua nội bích mềm yếu, Hứa Tinh vì cảm thấy đau đớn mà bừng tỉnh. Ngay lập tức mở mắt liền thấy Gia Trình đang hôn môi mình, thiếu niên bị hần liên tục ngo ngoáy phía dưới cảm thấy đau rất vô cùng liền rên một tiếng, cơ thể khẽ giật nảy lên muốn né tránh bàn tay hần.

Gia Trình biết được Hứa Tinh đã tỉnh dậy, luyến tiếc buông môi y ra. Thấy được thiếu niên đang rơi lệ cắn chặt môi nhịn đau từ phía sau, hần lạnh lùng ra lệnh.

- Không rửa sạch chỗ đó không chừng sẽ bị nhiễm trùng. Ngồi yên để tôi rửa sạch cho em!!

Gia Trình đưa ngón tay vào chỗ sâu kín nhất lấy từng tinh dịch ra ngoài. Tinh dịch cùng máu trôi theo dòng nước ấm áp chảy xuống. " Chết tiệt, chỗ này sao có thể chật hẹp đến thế!! " Gia Trình tức tối chửi thề, hôm qua hần đã làm kịch liệt thế kia, vậy mà bên trong thiếu niên vẫn chật hẹp như cũ, hảo ngày thơ thuần khiết a.

Hứa Tinh cảm thấy phía dưới đã đau nay lại càng đau thêm, không dám kêu van chỉ có thể yếu ớt thở dốc, nước mắt không ngừng rơi, không nhịn được liền liều mạng đưa tay bám lấy cánh tay của Gia Trình.

Đến khi cảm giác được hậu huyết đã sạch sẽ, Hứa Tinh không khỏi thở phào nhẹ nhõm, thế nhưng ngón tay của Gia Trình mãi cứ nằm bên trong không ngừng càn quấy. Chẳng qua tiểu huyết vừa mềm vừa ấm áp kia làm hần luyến tiếc không muốn rút ngón tay ra, còn nhịn không được vuốt ve qua lại cánh mỏng mịn màng của Hứa Tinh, ngay lập tức khiến cho khó gian của hần có phản ứng.

Hứa Tinh cảm giác có cái gì đó vừa cứng rắn vừa nóng cọ xát vào da thịt của mình, liền đưa mắt nhìn xuống dưới. Thiếu niên kinh hoàng trước phân thân thô dài đang dựng đứng thẳng tắp của Gia Trình, sợ hãi ngẩng đầu nhìn hần.

- Anh.... Anh Trình....

Gia Trình rốt cuộc không thể nhịn được nữa, một phen đẩy Hứa Tinh nằm sát bề bồn tắm, hung hăng hôn môi, đầu lưỡi một lần nữa dầy đưa kịch liệt bên trong khoang miệng của thiếu niên.

Hứa Tinh sợ hãi đưa tay muốn đẩy hần ra, lại bị hần dùng lực đạo khổng lồ chế hai cổ tay đưa lên cao. Gia Trình đưa tay mò mẫm xuống phía dưới, dang rộng hai chân của Hứa Tinh, mạnh mẽ đưa vũ khí tiến vào.

- Oaaa.....

Hứa Tinh phát ra tiếng kêu khóc thê lương, vốn nên là thanh âm trong trẻo của thiếu niên mười lăm tuổi lại khó nghe giống như tiếng xé vải, bao hàm cực độ thống khổ cùng tuyệt vọng, mồ hôi lạnh trong nháy mắt làm ướt lầy sột trên trán.

Khoảnh khắc thiếu niên kêu lên một tiếng thảm thiết ấy, Gia Trình tức tối vung cho y một cái tát. Hứa Tinh đành phải cắn chặt môi nhịn nhẹn, đau quá rồi, phía sau đêm qua vừa bị xé rách bây giờ lại bị hần một lần nữa hung hăng xâm phạm. Y một chút gần như không còn sự sống, còn đau hơn cả khi người mẹ sanh con ra, thiếu niên thống khổ khóc lóc, liên tục cầu xin hần.

- Đau quá.... Cầu van anh tha cho Tiểu Tinh.... làm ơn.... anh Trình.... oaa.....

Gia Trình thực không chịu nổi tiếng khóc của Hứa Tinh, một phen liền chìm y xuống dưới nước. Hứa Tinh đột nhiên nằm trợn trong dòng nước mà không có chút không khí, chỉ có thể nhắm nghiền hai mắt sợ hãi, vang lên những tiếng ” ọc ọc ” khó thở, hai tay không ngừng giãy dụa muốn thoát khỏi. Gia Trình liền lặn xuống phủ lấy bờ môi kia, Hứa Tinh bấy giờ liền kịch liệt thở dốc trong khoang miệng của hắn; cố gắng tìm kiếm oxy.

Gia Trình khẽ mở mắt nhìn Hứa Tinh đang sợ hãi, mãnh liệt đưa dương vật vào bên trong tiểu huyết non nớt vừa mới rửa sạch kia.

- ọc.... ọc..... ọc...

Hứa Tinh đau đớn liền mở miệng định thét lớn nhưng xung quanh chỉ tràn ngập nước và nước, một lần nữa khó thở mà ra sức giãy dụa. Gia Trình lại tiếp tục hôn lấy bờ môi mềm mại của thiếu niên, đưa hết không khí truyền cho y.

Hứa Tinh sợ đến cực độ không còn khí lực, nước mắt trợn lẫn theo dòng nước ấm áp, ngay lập tức liền ngất xỉu tại chỗ.

HẾT CHƯƠNG 25

26. Chương 26

Hứa Biên bước ra khỏi xe, đưa tay đóng sầm cửa lại, phía trước là bệnh viện vô cùng quen thuộc, anh thở dài, ánh mắt nghiêm nghị tiến thẳng về phía trước.

Bước đến căn phòng của Bạch Dương, anh định mở cửa tiến vào, thế nhưng một giọng nói vang lên khiến anh ngừng động tác, đứng yên bên ngoài lắng nghe.

- Cô đúng là ngu ngốc, cuộc đời của cô chỉ có thể bước tới đây thôi, nhìn bộ dạng điên khùng này của cô, cô nghĩ xem Hứa Biên còn có thể yêu cô được không?!!!!

Giọng của một người phụ nữ, ả đang nhắc đến tên của Hứa Biên. Anh cau mày khó hiểu, ả ta là ai, tại sao lại nói những lời kia, Hứa Biên cố gắng áp tai vào cửa để nghe được rõ ràng hơn.

- KHÔNG CÓ!! KHÔNG CÓ!!! CÚT RA NGOÀI!! DỐI TRÁ!!! MAU CÚT RA NGOÀI!!! - Hứa Biên nghe được tiếng thét lớn trợn lẫn tiếng khóc của Bạch Dương, dường như cô muốn xua đuổi người phụ nữ kia.

- Hahahahaha!!!!!! Cô xem lại mình đi, cô đang là một người điên đó... Haha!!! Thật hổ thẹn cho cô có một đứa con trai quái dị bán nam bán nữ!!!

- CÂM MIỆNG!! NÓ KHÔNG PHẢI CON TÔI!! KHÔNG PHẢI!!! ĐỪNG NÓI NỮA!! MAU CÚT RA NGOÀI!!! AAAAAA!!!

Hứa Biên nghe đến lời nói của người phụ nữ kia, liền sửng sốt mở lớn mắt. Tại sao ả ta lại biết được chuyện này. Hứa Biên không thể tiếp tục nghe hai người nói chuyện được nữa. “Rầm” một tiếng, anh một phát đẩy mạnh cửa bước vào. Người phụ nữ kia giật bắn mình liền xoay người lại, ngay lập tức liền há hốc mồm khi nhìn thấy Hứa Biên. Hứa Biên cũng hết sức kinh ngạc nhìn ả.

- Hứa.... Hứa Biên....

- Lam Tạ Đường!!!!!!

=====

Tỉnh lại, Hứa Tinh phát hiện mình đã về căn phòng to lớn xa hoa của Gia Trình. Thân thể chịu đủ tàn phá bần rùn vô lực, tiểu huyết lại đau như lửa thiêu đốt, vừa cử động một chút đã bị dấy lên một trận đau đớn giống như bị xé rách vậy.

Hứa Tinh cố gắng mở to mắt, cảm giác có cái gì đó ở lưng mình vừa rộng lớn vừa ấm áp, phát hiện có hai bàn tay thon dài đang đặt ngay trước ngực mình. Thiếu niên biết được Gia Trình là đang ôm lấy y từ đằng sau, hơi thở của hắn đang phả vào mái tóc của y, thật nóng.

Hứa Tinh cố gắng di chuyển, đột nhiên một trận đau đớn kéo đến, phát hiện ra rằng hung khí khủng bố đã tra tấn y chết đi sống lại của Gia Trình đang nằm bên trong tiểu huyết của mình. Thiếu niên đau đến chảy nước mắt, đưa tay chậm rãi với ra sau muốn thoát khỏi vật thể thô lớn kia.

- Làm gì?

Thanh âm lạnh lùng đột nhiên vang lên bên tai của Hứa Tinh, thiếu niên sợ đến gương mặt trắng bệch, bàn tay run rẩy định đem về chỗ cũ, ngay lập tức bị Gia Trình nắm chặt lấy cổ tay, hung hăng kéo về phía sau.

- Tôi hỏi em làm gì??

- Dạ... không.... Tiểu Tinh không có....

Hứa Tinh bị Gia Trình bóp chặt cổ tay thanh mảnh có chút phát đau, nước mắt không ngừng rơi xuống run rẩy nói. Gia Trình nổi điên đem Hứa Tinh nằm ngửa xuống dưới, phân thân nằm sấn bên trong thân thể của thiếu niên liên mạch mẽ đưa đẩy, máu theo đôi chân nhỏ gầy chảy xuống. Thiếu niên chưa kịp kêu thét vì đau đớn ngay lập tức liền bị hấn bịt miệng lại, y chỉ có thể nức nở rơi lệ. Tại sao hấn lại đối xử với y như vậy, y chẳng lẽ đáng ghét đến thế sao. Nhân lúc Hứa Tinh còn đang sợ hãi đến cực điểm, điện thoại đột nhiên vang lên.

Gia Trình mất hứng chửi thề, hấn đưa tay với lấy điện thoại trên bàn gần đó, là Khuất Minh. Hấn tắt máy, tiếp tục đưa đẩy bên trong hậu huyết của Hứa Tinh. Một lần nữa điện thoại vang lên, Gia Trình mất hết kiên nhẫn, liền tắt máy.

- Thăng khôn, mày đang ở đâu đó?!! Tại sao lại không đi học?!!! - Khuất Minh tức giận quát.

- Ở nhà. - Hấn lạnh lùng trả lời.

- Ngay lập tức đến trường cho tao. Đừng tưởng tao quay về lại Nga là mày có thể thích làm gì thì làm. Mau, lát nữa giáo viên mà gọi tiếp mắng vốn thì coi chừng. - Nói xong, Khuất Minh phẫn nộ tắt máy.

Gia Trình tức tối ném điện thoại sang một bên, trừng mắt nhìn cơ thể nhỏ gầy đang co mình kịch liệt run rẩy nằm phía dưới. Hấn hung hăng lật ngửa Hứa Tinh lại, dùng sức đẩy mạnh bên trong thiếu niên.

- Oaaa..... Anh Trình đừng mà..... Đau quá..... làm ơn.... tha cho Tiểu Tinh.... aaa....

Gia Trình mặc kệ những lời kêu khóc cầu xin của Hứa Tinh, hung hăng trườn sấp tiểu huyết non nớt. Trườn sấp không biết bao nhiêu lần, một lát, hấn gầm lên một tiếng, toàn bộ tinh dịch đều phát tiết bên trong thân thể của thiếu niên. Hứa Tinh đau đến khóc rống một tiếng, cảm thấy kiệt sức trước mắt liền tối sầm.

Gia Trình rút phân thân to lớn ra ngoài, máu cùng tinh dịch một lượng lớn chảy xuống. Hấn đứng dậy, vào phòng tắm tẩy sạch cơ thể một lần nữa, chỉnh tề thay y phục. Xong xuôi, hấn bước ra ngoài, lấy chìa khóa khóa trái cửa phòng, cất vào túi áo rồi xoay người ly khai, để mặc cho Hứa Tinh cơ thể đầy vết thương lẻ loi hôn mê trên giường.

=====

Văn Khải chán nản ngồi hút thuốc trên sân thượng, tiểu quỷ tử kia tại sao hôm nay lại không đi học chứ, không có ai để trêu chọc hết, rõ chán chết đi được mà. Hấn thở dài, ném điếu thuốc xuống dưới đất, đứng dậy rời khỏi.

Hấn đi ngang qua lớp học của Hứa Tinh, chỉ thấy được cả lớp nhốn nháo như một cái chợ, đằng sau là bọn đàn em của hấn. Văn Khải ngang nhiên bước vào lớp, thấy gã Vương đang ngồi chỗ của Hứa Tinh, hấn một phen nhéo lấy tai của gã, trừng mắt nói.

- Ai cho mày ngồi đây, mau cút ra!!

- A! Đau ... đau... anh Khải, mau bỏ ra đã..... Học.. học.. Hôm nay thằng ranh con đó không đến lớp, em đương nhiên là được ngồi chỗ nó rồi. Hừ!! - Gã Vương bĩu môi hướng Văn Khải nói.

Văn Khải một phen lôi thân hình mập mạp của gã Vương ra khỏi chỗ ngồi của Hứa Tinh, hấn đột nhiên lại ngồi vào, bắt chéo chân hướng gã cau mày.

- Tại sao nó không đến lớp?!!

- Cái này làm sao em biết được chứ?! Hay là không chịu nổi bọn em nên trốn học rồi.... mà cũng không đúng, thằng ranh con đó vốn chăm ngoan học hành vậy mà, chắc không đâu... hoặc cũng có thể là nó bị ốm.... Sao vậy? Anh tự nhiên nhớ nó hử, em thấy không có nó càng tốt đấy chứ?!!! - Gã Vương gật đầu suy nghĩ.

- Gì chứ?!!! Tao chỉ là cảm thấy chán không có ai để trêu đùa thôi!! - Văn Khải ập a ập ứng phản bác.

- Anh Khải nói cũng có lý.... Không có thằng ranh con đó để chọc, chán chết được.... Phải chi nó có ở đây thì hay biết mấy, em sẽ dùng tuyệt chiêu cho nó khóc rống y chang như đàn bà!!! Hahaha! - Gã Vương cười lớn đắc ý, song lại để ý Văn Khải từ nãy đến giờ trầm mặc không nói gì, vẻ mặt như đang suy nghĩ gì đó.

- Này, đừng nói với em là anh.... có gì đó với thằng ranh con đó nha..... - Gã đưa tay đánh Văn Khải một cái, ánh mắt âm hiểm nói.

- Thôi nói xàm đi!! Tao phải đi đây, tạm biệt!!

Văn Khải trừng mắt nhìn gã Vương, rồi đứng dậy rời khỏi lớp. Hắn đưa tay vào đầu bứt tóc, gì vậy, hắn là cực kì cực kì không ưa gì tên tiểu quỷ tử kia, tại sao lại nhớ y chứ, hắn bị điên thật rồi. Không được, chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra, Văn Khải liền lén la lén lút trốn học, hắn nhất định phải tìm một nữ nhân nào đó làm tình cho thỏa mãn dục vọng của mình mới được.

=====

- Lam Tạ Đường!!! Tại sao cô lại ở đây?!!!

Hứa Biên sững sờ nhìn người phụ nữ xinh đẹp trước mắt, ả ta chính là Lam Tạ Đường. Hai người đã quen biết nhau từ hồi còn trung học, Hứa Biên trong một lần cùng bạn bè tới bar thì gặp được Tạ Đường. Đúng vậy, ả chính là gái bán thân, năm đó Hứa Biên một chút cũng không có hứng thú với Tạ Đường, nhưng ả lại một mực bảo rằng yêu anh. Anh không tin, bởi ả chỉ là một gái điếm, sao có thể có dành được tình cảm cho ai đó. Ngày Tạ Đường cố ý dùng mưu kế thân mật cùng Hứa Biên một chỗ, anh đã hưng hăng mà chửi mắng ả rồi quay lưng bỏ đi. Năm lên cấp ba, Hứa Biên cũng không còn gặp lại Tạ Đường nữa, chỉ nghe đồn rằng ả ta trong một lần sơ hở làm tình nên đã mang thai và phải cưới sanh con. Từ đó trở đi tin tức gì về Tạ Đường anh cũng không hề hay biết và cũng chẳng cần quan tâm.

Thế nhưng lúc này đây, Tạ Đường đã đứng ngay trước mắt anh, ả ăn mặc sang trọng và chau chuốt hơn trước, gương mặt tuy đã hơn ba mươi nhưng Hứa Biên vẫn nhận ra. Bất quá chuyện anh quan tâm bây giờ là tại sao Tạ Đường lại xuất hiện trong căn phòng của Bạch Dương, có nghĩa là Bạch Dương và ả thì ra đã có quen nhau từ trước. Nhưng tại sao Tạ Đường lại biết được Bạch Dương bị bệnh tâm thần và tại sao ả lại rõ chuyện Hứa Tinh y sanh ra là bán nam bán nữ, không phải chuyện này chỉ có anh, Bạch Dương và bác sĩ biết thôi sao.

- Lam Tạ Đường!! Tại sao cô lại biết được những chuyện này?!! - Hứa Biên cau mày hỏi Tạ Đường.

- Tôi... tôi...Anh nói chuyện này là chuyện gì. Dù sao hôm nay tôi tới đây cũng chỉ hỏi thăm Bạch Dương, xin phép. - Tạ Đường luống cuống muốn bước chân rời khỏi nơi này nhưng đột nhiên lại bị Hứa Biên chặn đường.

- Cô đứng lại đó!! Bao năm qua cô đi đâu, có chuyện gì muốn giấu tôi, tại sao cô lại biết Bạch Dương, và tại sao lại biết được về chuyện hài tử kia?!! Cô nói rõ ràng cho tôi biết ngay!!! - Hứa Biên trừng mắt như muốn đe dọa Tạ Đường khiến cho ả không khỏi sồn gai ốc, ả cố gắng trấn định lại tinh thần, hưng hăng xô Hứa Biên ra, trợn lớn mắt nói.

- Tôi không biết!! Đừng có ở đó mà ăn nói hồ đồ!! Không phải năm đó anh đã từ chối tôi sao, tôi có lý do gì phải nói chuyện với anh. Hắc.... dù sao thì đây cũng chỉ là chuyện của phụ nữ, không liên quan đến đàn ông như anh, vì thế.... đừng có lên mặt mà đe dọa tôi!!! - Tạ Đường lúc này như một con đàn bà hung ác mà quát lớn, nói xong liền xoay lưng rời đi.

Hứa Biên thực không thể hiểu nổi con người này, ả ta thì ra là loại người như vậy, nhưng anh tuyệt không tin vào những lời Tạ Đường nói, anh có cảm giác như ả và Bạch Dương đang có bí mật giấu giếm suốt bao nhiêu năm qua. Cứ chờ đó, một ngày Hứa Biên anh nhất định sẽ truy tìm ra.

- Hứa Biên.... Hứa Biên.... Ắ ta là người xấu đó.... anh đừng nghe những gì ả nói.... phải đuổi ả đi.... phải đuổi đi. - Bạch Dương đột nhiên chạy tới ôm lấy cánh tay của Hứa Biên, hành động không bình thường mà lảm nhảm nói.

- Bạch Dương!! Em hãy tỉnh táo lại một chút và nói cho anh biết!!! Tiểu Tinh là con của ai?!! - Hứa Biên xoay người nắm lấy bờ vai của Bạch Dương, vẻ mặt nghiêm túc hỏi.

- Tiểu Tinh..... Tiểu Tinh..... KHÔNG!! NÓ LÀ QUÁI THAI, LÀ QUÁI NHÂN!! PHẢI GIẾT CHẾT NÓ!!! NÓ KHÔNG PHẢI CON CHÚNG TA!!! Hứa Biên.... Anh phải tin em.... nó không phải là con của chúng ta..... - Bạch Dương đột nhiên hét lớn, điên cuồng lay cánh tay của Hứa Biên. Hứa Biên lúc này không thể bình tĩnh hơn được nữa, liền hướng cô quát lớn.

- Em lầm rồi!!! Nó chính là con em, nhưng không phải con anh!! Tại sao vậy?!! Em rốt cuộc đã giấu anh chuyện gì?!! Em đã quan hệ với ai?!! Em nói đi!! Em nói đi !!! - Hứa Biên thống khổ rơi nước mắt, trái tim đau như muốn xé làm hai nửa vậy.

- Hahahahahahaha!!!! Hahahahaha!!!

- Em cười cái gì?!!! - Hứa Biên cau mày khó hiểu nhìn Bạch Dương cười lớn.

- Anh nói đúng a.... Nó không phải con anh.... Hahahaha!!! Nó không phải con anh a!!! Hahaha!!! - Bạch Dương vừa cười vừa khóc, khiến cho Hứa Biên thập phần vô cùng tức giận xen lẫn đau khổ.

- Tại sao lại như vậy?!! Em nói cho anh biết đi?!! Tại sao lại lừa dối anh?!!!

Hứa Biên không ngừng hỏi Bạch Dương nhưng cô chỉ có thể cười trong nước mắt, ngay lập tức, cô đột nhiên bất tỉnh.

- Bạch Dương!!! Bạch Dương !!! Y tá!!

=====

Hứa Tinh trong cơn hôn mê liên tục gặp cơn ác mộng mà ngay lập tức thanh tỉnh. Y đã ngất xỉu mấy tiếng đồng hồ rồi nhỉ, thân thể đau nhức quá, phía sau đương nhiên là phải đau hơn rồi, dường như đã bị xé rách trầm trọng. Thiếu niên mở mắt ra nhìn xung quanh, không có Gia Trình, hẳn đã đi đâu, bất quá như vậy cũng tốt, Hứa Tinh có thể yên tâm mà thở phào nhẹ nhõm trong lòng. Gia Trình hẳn quả thật như một đại ác ma vậy, không ngừng hung hăng xâm phạm bên trong Hứa Tinh, liên tục đánh y, không tài nào buông tha y. Hắn rốt cuộc đã chán ghét y đến mức nào vậy, y càng thương hắn, hắn lại càng đối xử tệ với y. Yêu một người là sai lầm sao, không lẽ vì y là một nữ hài tử mang cơ thể của nam nhân, vì y liên tục gây phiền toái đến baba, nên ông trời mới trừng phạt y bằng cách này sao.

Hứa Tinh đau khổ rơi nước mắt, phải rồi a, y xứng đáng bị như vậy, không nên than vãn bất cứ điều gì khác, y bị như vậy là đúng, có khi còn chưa đủ nữa. Ông trời hãy trừng phạt y đi, cho đến khi nào y được nhìn thấy phụ mẫu vui vẻ bên cạnh mình, phụ thân không còn cực nhọc nữa, Gia Trình cũng không còn chán ghét y nữa. Như vậy y mới có thể thỏa mãn, không cần sự yêu thương từ hắn, bất quá chỉ cần hắn đối xử tốt với y, y cả đời vì hắn mà làm mọi thứ. Thế nhưng có vẻ như Hứa Tinh càng dành tình cảm cho Gia Trình bao nhiêu, hắn càng căm ghét mà đánh đập, vũ nhục y bấy nhiêu. Hứa Tinh tuyệt vọng nhắm nghiền hai mắt, nức nở khóc.

Hứa Tinh nằm bất động trên giường khóc cho đến tối, y nhớ Hứa Biên, nhớ Bạch Dương và bạn bè của y. Thân thể run rẩy kịch liệt vì lạnh, nhưng một chút cử động lấy chăn đắp cũng không thể. Đột nhiên y nghe thấy tiếng chìa khóa mở cửa, là ai, Gia Trình sao. Thiếu niên sợ hãi cố gắng nhấc thân lui về trong góc, đưa rằng cắn chặt môi nhin đau đớn từ phía sau, hai tay ôm lấy cơ thể run lẩy bẩy.

Cánh cửa mở ra, một nam nhân anh tuấn cao lớn chậm rãi bước vào. Hứa Tinh kinh hãi nhìn hắn, bàn tay đột nhiên run đến co giật.

Gia Trình đưa ánh mắt sát khí nhìn cơ thể nhỏ gầy bầm dập vết thương đang núp vào trong góc, hung hăng cởi caravat ném xuống đất, bàn tay chậm rãi gỡ từng nút áo trên người.

Hứa Tinh khiếp đảm quan sát từng động tác của Gia Trình, hắn định làm gì, sẽ làm chuyện đó tiếp sao. Nghĩ đến đây, thiếu niên sợ đến mặt mũi trắng bệch, không suy nghĩ nhiều, liền liều mạng di chuyển cơ thể muốn rời xuống giường.

- A!

Hứa Tinh ngay lập tức ngã xuống đất, lén lút quay đầu nhìn Gia Trình, hắn vẫn ung dung cời y phục của mình, nhưng ánh mắt sát khí vẫn chăm chăm vào y. Thiếu niên sợ đến cực độ, bởi vì hai chân không có khí lực, phía sau cũng rất đau, toàn thân một chút khí lực cũng không có, Hứa Tinh chỉ có thể cắn răng dùng hai tay bò, bò từng bước một, nghĩ rằng muốn thoát khỏi Gia Trình.

Hứa Tinh vừa bò vừa quay đầu nhìn Gia Trình. Hắn đã cời xong toàn bộ y phục, trần như nhộng không một mảnh vải, đặc biệt là đã vật khùng bố kia dựng đứng thẳng tắp khiến cho Hứa Tinh vô cùng khiếp đảm, liền to gan bò từng bước từng bước một.

Thế nhưng thiếu niên càng di chuyển, Gia Trình càng chậm rãi tiến gần. Hứa Tinh sợ đến mức khóc thành tiếng, run rẩy nhìn Gia Trình càng ngày càng tiến sát. Nhân lúc y còn đang muốn bò thêm bước nữa, đột nhiên dưới cổ chân bị hắn hung hăng kéo đi.

- Muốn bò phải không?!! Hảo a, tôi sẽ chiều em.

Gia Trình thô bạo nắm lấy cổ chân của Hứa Tinh kéo hết chỗ này sang chỗ khác. Hứa Tinh liên tục bị hắn kéo đi cảm thấy phía dưới bụng da thịt bị chà xát trên sàn nhà lạnh lẽo vô cùng đau đớn, liền thống khổ kêu khóc.

- Van cầu anh.... Tiểu Tinh xin lỗi.... làm ơn dừng lại đi mà....

Gia Trình vẫn một mực không quan tâm, không ngừng chà xát cơ thể Hứa Tinh trên sàn nhà khô rát, còn tàn nhẫn đưa chân dẫm lên tấm lưng nhỏ gầy của thiếu niên, hung hăng đạp xuống.

- Oaa..... đau quá... dừng mà.... Cầu van anh.... Tiểu Tinh xin lỗi.... lần sau sẽ không như vậy....

Gia Trình rốt cuộc dừng lại, Hứa Tinh liền tranh thủ cuộn tròn cơ thể run rẩy, không ngừng nức nở. Đột nhiên mái tóc bị túm kéo lên trên, “chát”, hắn hung hăng cho y một cái tát không thương tiếc. Hứa Tinh mất thăng bằng liền ngã xuống đất, đầu óc choáng váng mông lung không nhìn rõ mọi vật xung quanh, nước mắt theo gò má nhỏ gầy chảy xuống.

HẾT CHƯƠNG 26

27. Chương 27

Hứa Tinh cảm thấy hai bên má vô cùng đau rát, thống khổ khóc lóc. Gia Trình phát cuồng cúi xuống nắm lấy cổ tay thanh mảnh của thiếu niên, hung hăng kéo y ngồi dậy, bắt y quỳ xuống, túm đầu y đối mặt với đã vật phía dưới của hắn.

Hình dạng của nó khủng bố vừa thô to vừa dài gấp ngàn lần cái của y, thân màu tím nổi lên gân xanh dữ tợn, cực đại đích quy đầu mướt mà no đủ, dựng đứng thẳng tắp ở trước mắt Hứa Tinh.

Hứa Tinh hoảng sợ nhắm nghiền hai mắt không dám nhìn, đột nhiên bị Gia Trình tát mạnh một cái vào má, lạnh lùng ra lệnh.

- Ngậm vào!!!!

Thiếu niên kinh hãi mở lớn mắt ngẩng đầu nhìn Gia Trình, chỉ thấy gương mặt hung ác đang chăm chăm nhìn y. Hứa Tinh sợ hãi quan sát phân thân to lớn kia do dự một hồi lâu, hắn nhìn thấy bộ dạng chân chừ kia của y không khỏi tức giận, liền quát lớn.

- MAU LÊN!!!!

Hứa Tinh bị hấn quát đến giật nảy mình run rẩy, nước mắt liên tục rơi xuống, thiếu niên cố gắng nín thở, chậm rãi há miệng ngậm vào.

Chiếc miệng nhỏ nhắn của Hứa Tinh cư nhiên không thể so với dã vật to lớn kia, chỉ có thể ngậm vào hai phần tư của hấn. Thiếu niên loay hoay mãi vẫn chưa thể cho trọn vẹn hạ thể thô lớn của Gia Trình vào miệng. Hấn mất hết kiên nhẫn, liền hung hăng bóp chặt quai hàm của Hứa Tinh, bắt buộc y phải mở lớn miệng.

Hứa Tinh đau đến chảy nước mắt, một lát, hung khí kia rốt cuộc cũng nằm toàn bộ trong khoang miệng của thiếu niên. Khóe miệng cư nhiên không thể trụ nổi dương vật khủng bố kia mà rách một đường dài trông thật thương tâm.

- Di chuyển đi!!!!

Hấn lỗ mẫn ra lệnh, Hứa Tinh run rẩy cố gắng di chuyển ra vào khoang miệng của mình, dã vật to lớn kia không ngừng ma sát trên chiếc lưỡi nhỏ bé.

- Đưa lưỡi liếm nó đi!!!

Hứa Tinh sợ đến hai chân bủn rủn toát mồ hôi lạnh, chậm như rùa mà đưa đầu lưỡi động vào quy đầu của Gia Trình. Quai hàm vì bị mở lâu mà cứng như đá, không thể nhin lâu hơn nữa liền to gan khép miệng lại, chiếc răng vô tình cắn vào hạ thể của hấn.

- Ách..... Mẹ kiếp!!

Gia Trình đau đến liền rên một tiếng, nổi điên lấy dương vật của mình ra khỏi khoang miệng của Hứa Tinh, hung hăng giáng xuống cho y một cái tát, rồi lại đưa chân đá một cước vào bụng của Hứa Tinh.

Hứa Tinh thống khổ không ngừng kêu khóc, liên tục cầu xin Gia Trình tha thứ. Thỏa mãn, hấn một phen tóm đầu Hứa Tinh, hung hăng cắm phân thân to lớn kia vào khoang miệng của y.

Dã vật mang theo mùi tanh đặc trưng cắm thật sâu vào yết hầu Hứa Tinh, trong cổ họng ảm ảm buồn nôn. Thiếu niên cảm thấy yết hầu liên tục bị hung hăng ma sát đau đến chảy nước mắt. Gia Trình ngay lập tức ở trong miệng thiếu niên rút ra cắm vào thật nhanh.

Hứa Tinh muốn ngậm miệng lại, lại bị Gia Trình nhanh tay siết chặt cầm, bàn tay to lớn mạnh mẽ dùng lực, ngay lập tức thiếu niên liền đau đến nhả ra, bắt ép phải mở to miệng, khẩu thủy không nhin được mà theo khóe miệng chảy xuống.

- Khụ.... khụ.... - Cảm nhận có chất gì đó bắn ra trong khoang miệng mình vừa tanh vừa chất, Hứa Tinh không nhin được liền yếu ớt ho khan.

Gia Trình bấy giờ mới chịu rút dương vật to lớn ra, cúi xuống hung hăng bóp chặt quai hàm của Hứa Tinh, trừng lớn mắt ra lệnh.

- Nuốt xuống!!!

Hứa Tinh bị hấn chế trụ cầm có chút phát đau, liền rơi nước mắt.

- Nhanh lên!!!

Thiếu niên sợ hãi nhìn tên ác ma trước mắt, bất đắc dĩ nuốt toàn bộ tinh dịch của hấn xuống. Khoảnh khắc khi tinh dịch chạm vào yết hầu của thiếu niên, tư vị cực kì khó nuốt, vừa đắng vừa bốc lên mùi tanh mặn.

Gia Trình thỏa mãn được dục vọng, liền hung hăng ném mạnh Hứa Tinh xuống đất. Đột nhiên thiếu niên cúi đầu mở miệng, không nhin được nôn mửa, liền " ọc" một tiếng, trong bụng đã hai ngày vốn dĩ chưa có gì để ăn, Hứa Tinh nhất thời chỉ có thể nôn ra chất lỏng màu cam đắng chát trộn lẫn tinh dịch vừa nuốt của Gia Trình.

- Khụ... khụ.... Ngô.... ọc....

Hứa Tinh liên tục nôn mửa ra nước, rồi ho khan vài tiếng. Gia Trình lúc này sắc mặt đen như than, lửa giận ngút trời, tựa như một tên sát thủ mà trừng mắt nhìn cơ thể nhỏ gầy bên dưới. Hấn một phen đưa tay

tát mạnh Hứa Tinh hai cái, hung hăng đưa chân đạp vào đầu Hứa Tinh, rồi cúi xuống điên cuồng áp mặt y vào vùng nòn bên dưới.

- To gan!! Dám nòn nữa đi!!!! - Gia Trình phẫn nộ chửi lớn, vẫn không ngừng vùi đầu Hứa Tinh xuống nền đất.

- Ngô.... Anh Trình... đừng mà... Tiểu Tinh sai rồi.... thực xin lỗi.... ngô....

Gia Trình đánh đã, rồi đem Hứa Tinh nằm đối diện trước mặt hắn, đưa hai chân y lên cao, hung hăng cắm dĩa vật to lớn kia vào trong thân thể thiếu niên, một mảng lớn máu tươi theo hậu huyết non nớt tràn ra.

Hứa Tinh đau đón thét lên một tiếng, nước mắt thống khổ rơi xuống. Ngay lập tức liền bị Gia Trình vung vào hai cái tát, thiếu niên choáng váng một mồi, không còn khí lực liền trước mắt tối sầm lại. Đương nhiên Gia Trình hẳn phải dùng cách bức y tỉnh lại, cứ liên tục như vậy, không khỏi khiến cho Hứa Tinh tuyệt vọng tràn ngập đau đón cùng thống khổ.

Giải quyết xong cơn dục vọng của mình, Gia Trình ngang nhiên để mặc Hứa Tinh nằm hôn mê trên sàn nhà lạnh lẽo, đi vào phòng tắm tẩy sạch cơ thể, rồi ra ngoài khóa trái cửa phòng, xoay người ly khai.

Sáng hôm sau, Hứa Tinh lên cơn sốt, nhưng vẫn không ai hề hay biết, cơ thể vốn suy nhược nay lại bị cảm mạo liền bất tỉnh đến hơn cả tiếng đồng hồ.

=====

Hứa Biên mệt mỏi dựa lưng vào ghế, thở dài suy nghĩ, ba ngày nay anh đã không về nhà rồi, cũng chẳng hề có cuộc gọi nào gọi đến, không biết Hứa Tinh có chuyện gì không. Khoan đã, anh đang suy nghĩ gì vậy chứ, tại sao vẫn luôn nghĩ đến y, y vốn dĩ đâu phải con ruột của anh, tại sao lại quan tâm đến y.

Hứa Biên đưa tay vỗ vào mặt mình vài cái, phải tỉnh táo lại, bây giờ chuyện anh nên quan tâm phải là truy tìm ra sự thật về quá khứ của Bạch Dương, không nên để bất cứ ai làm ảnh hưởng.

Hứa Biên tranh thủ giải quyết nốt một số văn kiện còn lại, giao việc cho các nhân viên, rồi rời khỏi công ty trở về khách sạn.

Anh mở khóa bước vào phòng, cởi chiếc áo khoác ném lên giường, rồi đi vào phòng tắm. Ngồi ngâm người trong bồn nước nóng, Hứa Biên nhắm mắt suy nghĩ vắng vợ, nào là chuyện của Bạch Dương, rồi lại thắc mắc về Lam Tạ Đường.

- Baba....

- Baba... Tiểu Tinh mang cơm cho baba này, baba nên ăn một chút....

- Baba.... Tiểu Tinh kì lưng cho baba...

- Baba.....

Gương mặt nhỏ nhắn của thiếu niên kia đang tươi cười với anh, giọng nói trong trẻo ấy, nụ cười thuần khiết ấy trông thật động lòng người. Hứa Biên sững sốt tỉnh dậy, chuyện quái gì vậy, tại sao lại nghĩ đến y.

Hứa Biên thở dài đưa tay xoa xoa sống mũi, song lại phát hiện phía dưới có chút đau đau, anh nhìn xuống, trợn lớn mắt sững sốt, kia... kia là gì vậy a... Tại sao anh.... tại sao chỗ đó lại dưng đứng như vậy.

Hứa Biên hốt hoảng cố gắng nghĩ sang chuyện khác, nhưng phân thân thô dài kia vẫn dưng đứng trướng đến phát đau. Anh cắn răng chịu đựng, trong đầu không ngừng suy nghĩ những thứ khác.... " Chuyện công ty, chuyện Bạch Dương,.... aa!!!!" Tại sao không tài nào tập trung được.

Không thể nhịn được đau hơn nữa, Hứa Biên nghiêng răng nghiêng lợi, chậm rãi đưa tay xuống dòng nước ấm, chạm vào dương vật thô dài kia tự mình an ủi.

- Ngô..... - Hứa Biên ngửa đầu ra sau, nhắm nghiền hai mắt, trong đầu bỗng dưng xuất hiện gương mặt rạng rỡ của Hứa Tinh, anh nhớ lại lúc hai người cùng nhau tắm rửa, thiếu niên kia nhẹ nhàng kì cọ lưng cho anh, được anh ôm vào lòng. Cơ thể y trắng nõn không tí vết, da lại căng mịn hơn cả phụ nữ, đặc biệt là cánh hông tròn trĩnh nhỏ nhắn của y. Hứa Biên đột nhiên toát mồ hôi lạnh, liên tục thở dốc, dương vật cứng

rắn nằm trọn trong tay mình có dấu hiệu xuất tinh, anh đưa tay xoa xoa quy đầu trơn mượt của mình, khẽ thều thào.

- Tiểu Tinh.... Tiểu Tinh....

Đây là lần đầu tiên Hứa Biên gọi tên y trong tình trạng thế này, cảm giác khoái cảm sôi sục trong lồng ngực, anh bắt đầu đẩy nhanh tốc độ, căn phòng lúc này tràn ngập tiếng thở dốc trầm mặc cùng tiếng nhóp nhép dâm dăng.

- Tiểu Tinh... Tiểu Tinh..... Aa.....

Hứa Biên gầm lên một tiếng, toàn bộ tinh dịch trắng đục bắn trong dòng nước ầm. Anh kịch liệt thở dốc, nước mắt đột nhiên rơi xuống, anh thét lớn.

- Aaaaaa!! Khốn nạn!! Mình là thằng khốn kiếp!!!

Anh đã làm gì vậy? Tại sao lại làm chuyện đồi bại thế này khi trong đầu lại tràn ngập hình ảnh của thiếu niên thuần khiết kia, anh rốt cuộc bị điên thật rồi, hảo đáng chết, hảo đáng chết.

Hứa Biên điên cuồng ôm lấy đầu, tức tối đập mạnh vào nước. Chốc lát, anh ổn định lại tinh thần, không sao, chỉ cần Hứa Tinh không nhìn thấy hành động đồi bại kia, anh cũng cảm thấy đỡ hơn phần nào, nếu như y mà biết được, không chừng sẽ bị dọa chết khiếp rồi. Nghĩ đến gương mặt kia sợ hãi nhìn mình, tim anh như muốn nát ra từng mảnh vậy.

Bất chợt nhận ra điều gì, Hứa Biên sững sốt mở lớn mắt, tại sao anh vẫn nghĩ đến y, lo lắng cho y như vậy. Không lẽ trong lòng anh vẫn không quên được tình phụ tử của hai người, mà cũng không đúng, ban nãy Hứa Biên đã tự mình thăm du, mà trong đầu lại nghĩ về Hứa Tinh, không lẽ.... anh đã yêu y mất rồi. Không thể nào, đây chính là tuyệt không thể được, nếu như không phải vì biết được anh và y có quan hệ máu mủ, thì đây chính là loạn luân đi.

Hứa Biên tát mạnh vào má mình một cái, anh tuyệt đối phải tỉnh táo lại. Hứa Tinh không phải con anh, là con của Bạch Dương và người đàn ông khác, anh cực kì cảm hận cô, cũng không nên có chút cảm tình với y. Coi như trước đó chỉ là ảo giác mà thôi, không phải thực.

Không nghĩ gì thêm, Hứa Biên một lần nữa tắm sạch thân thể, thay y phục gọn gàng rồi chuẩn bị cho cuộc hẹn sắp đến.

=====

Văn Khải đang một mình đứng trên tầng thượng hút thuốc, đột nhiên gã Vương từ đâu chạy đến đập hấn một cái. Hấn giật mình nổi đóa, hướng gã trừng mắt.

- Mày muốn tao cắt t*rym mày phải không?!!!

- Haha!! Em xin lỗi!! Anh Khải bớt nóng. - Gã Vương gãi gãi đầu cười cười xin lỗi hấn, sau lại làm bộ mặt ủy khuất nói.

- Anh Khải này! Thằng ranh con đó hôm nay lại không đi học. Chán chết!!

- Hừ!! Tại sao hai ngày rồi vẫn không đến trường?!! Nó có chuyển trường không vậy?!!! - Văn Khải cau mày hỏi gã.

- Chắc là không!! Nếu là như vậy, giáo viên đã nhắc rồi, đằng này không nói gì. - Gã bữu môi thở dài nói.

Văn Khải chán nản dựa tay vào lan can hút thuốc, chốc lát, hấn như nhớ ra điều gì, liền xoay người đối gã Vương nói.

- Tao có cảm giác chuyện này liên quan đến Gia Trình!!

- Tại sao lại lôi hấn ta vào đây?!! - Gã Vương khó hiểu lắc đầu.

- Hai ngày trước tao thấy Gia Trình hấn chở thằng nhóc đó đi!! Lúc đó tao chọc hấn nổi điên, có vẻ rất tức giận!! Nếu mày có thời gian thì đến trường X theo dõi hấn thử xem sao?!!

- Anh Khải làm sao vậy?!! Đột nhiên muốn gặp thằng nhóc đó sao?!! Sao lại bắt em làm mấy việc này chứ?!!
- Gã Vương nham hiểm cười tà.

- Đừng có ở đó nói càn. Tao bảo sao thì nghe vậy, bớt nói nhiều đi!!! - Văn Khải trừng mắt nhìn gã, gã liền cười cười gật đầu nghe lời rồi xoay người ly khai.

Văn Khải liếc mắt nhìn bóng lưng gã quay đi, rồi nhìn xuống sân trường thở dài, hần nhớ thân ảnh gầy gò kia mỗi lần đến trường đều khiêng trên tay một hàng tá đồ vật do gã Vương và bọn đàn em sai bảo. Mỗi lần như vậy, Văn Khải đều ở trên tầng thượng nhìn xuống tình cảnh phía dưới mà không ngừng cười thầm.

Văn Khải bưng tỉnh lại, hần đang suy nghĩ lung tung cái gì a, đột nhiên hai ngày không gặp Hứa Tinh đã thấy.... nhớ y rồi sao. Chắc chắn không phải, hần chỉ là không có y để trêu chọc, nên mới nghĩ đến. Hần là như vậy rồi.

=====

Tối đến, Gia Trình trở về nhà hơi muộn, hần mở cửa bước vào phòng ngủ của mình. Cư nhiên thân ảnh gầy yếu kia đang nằm bất động trên sàn nhà ngay trước mắt hần, y đã bất tỉnh từ đêm qua đến giờ sao. Gia Trình chậm rãi tiến tới, hung hăng đạp chân vào người Hứa Tinh một cái, nhưng y vẫn nằm im ở đó. Hần tức giận một lần nữa vung chân đạp vào bụng thiếu niên, y vẫn cứ nhắm mắt tuyệt không chịu tỉnh.

Mất hết kiên nhẫn, Gia Trình tức tối cúi người nắm lấy đầu Hứa Tinh, lôi cơ thể mềm nhũn kia kéo đi. Hần một cước đá văng cửa phòng tắm, mở vòi nước lạnh xả vào bồn. Đợi đến khi bồn đã đầy nước, Gia Trình một phen túm lấy tóc của Hứa Tinh, hung hăng đè đầu y xuống nước.

Hứa Tinh trong cơn hôn mê cảm giác vừa lạnh rét vừa khó thở, ngay lập tức tỉnh lại, mở mắt ra thì biết được bản thân đang chìm ngập trong nước, thiếu niên yếu ớt giãy dụa muốn thoát khỏi. Gia Trình kéo đầu Hứa Tinh lên, y tranh thủ thở dốc lấy không khí để thở, thế nhưng chưa đầy một giây, hần lại hung hăng chìm đầu y xuống. Hứa Tinh sợ hãi đến hai chân run lấy bầy, tựa hồ gần như muốn ngất xỉu lần nữa.

Khi thiếu niên đã gần như mất sức, Gia Trình đột nhiên kéo Hứa Tinh ra khỏi bồn tắm, lôi y bước ra ngoài, hung hăng ném y lên giường.

- Chát!! Chát!!

Hai cái tát cư nhiên giáng xuống má Hứa Tinh, thiếu niên mơ hồ nửa mê nửa tỉnh nhìn hần, nước mắt trực rơi xuống.

HẾT CHƯƠNG 27

28. Chương 28

Hứa Tinh mái tóc ướt sũng, cơ thể vốn dĩ trong cơn cảm mạo mà không khỏi kịch liệt co mình run rẩy, ánh mắt nửa rõ nửa ảo nhìn Gia Trình hung ác trước mặt.

Gia Trình tựa như một mãnh thú tà ác mà quan sát thân ảnh gầy yếu trên giường, lồng ngực gầy gò vì bị ma sát dưới nền nhà mà lưu lại vết trầy xước đến ửng đỏ, những giọt nước trên mái tóc chảy xuống gương mặt tái mét, rồi thấm trên chiếc cổ trắng nõn mảnh mai, khiến cho Gia Trình hần nổi lên cơn dục vọng mãnh liệt, phía hạ khổ dần dần cương cứng.

Hần một phen nắm lấy cổ chân thiếu niên kéo xuống, bắt y quỳ trên nền đất, dựa tay lên giường, hung hăng nâng cánh hông bị sưng đỏ đầy thương tích đến ghê người, đập mạnh vào hông y. Hứa Tinh đột nhiên bị Gia Trình đánh tác động đến vết thương bên trong hậu huyệt, đau đớn mà khóc lớn.

Chốc lát, Gia Trình cởi khóa quần xuống, đem dĩa vật khổng lồ bỏ ra ngoài, vẫn như thường lệ, chưa hề báo trước, hần đã hung hăng đưa nó vào trong tiểu huyệt bị xé rách kia, bởi vì có huyết tràn ra mà dễ dàng đưa đẩy, Gia Trình lại càng mãnh liệt cắm sâu vào bên trong.

Hứa Tinh đau khổ không ngừng kêu khóc và cầu xin hấn, hấn đương nhiên càng nhìn thấy bộ dạng thống khổ kia càng muốn mãnh liệt xé nát y, vì thế tốc độ càng nhanh hơn, thanh âm cơ thể va chạm vào nhau vang lên những tiếng “ba ba”.

Hứa Tinh cảm thấy đầu óc không ngừng nhức nhối choáng váng, hơi thở bắt đầu hấp hối, cơn sốt cứ nhiên đã lên đến cực độ, còn thêm phía sau bị nhiễm một mảng máu lớn. Hai bàn tay dần dần nhùn xuống, thiếu niên khẽ hạ mi mắt, mờ ảo nhìn mọi vật xung quanh, cơ thể bủn rủn không thể chống đỡ hơn được nữa, liền liều mạng ngã xuống đất.

- Học... ân... học.... học....

Hứa Tinh đột nhiên ngã xuống nền đất, không khỏi khiến cho Gia Trình tức tối, liền cúi xuống vung cho y một cái tát, hung tợn ra lệnh.

- Đứng dậy!!!

Hứa Tinh sợ hãi nhìn hấn, lo rằng hấn sẽ sinh khí mà tiếp tục đánh y, liền cố gắng ngẩng người ngồi dậy, hơi thở càng ngày càng hấp hối, đôi mắt mờ mờ ảo ảo nặng trĩu muốn rớt ra ngoài. Gia Trình nhìn thấy bộ dạng chậm như rùa kia không khỏi phẫn nộ, liền quát lớn.

- Mau lên!!

Thiếu niên run rẩy kịch liệt, nước mắt liên tục rơi xuống, sau một hồi lâu cơ thể mới có thể ngồi dậy, y đưa tay run run bám lên giường, khẽ quay đầu nhìn thấy Gia Trình đang sát khí trùng mắt y, liền sợ hãi đưa hai đầu gối quỳ xuống, khuất nhục nâng hai hông chống lên.

Gia Trình hừ lạnh một tiếng, hung hăng đưa hung khí cắm sâu vào bên trong tiểu huyết, ma sát nội bích mềm yếu. Thiếu niên đau đớn khóc khan, cơ thể cứ nhiên đã suy nhược không còn sức lực để nắm chặt ra giường, trước mắt lập tức tối sầm.

- Hảo to gan!....

Hấn chửi thề một tiếng, tiếp tục ra vào bên trong tiểu huyết non nớt kia, bắt y tỉnh lại. Hứa Tinh chưa bao giờ cảm thấy khi nào thống khổ như ngày hôm nay, hơi thở càng dần dập nóng hối, gương mặt tái mét xanh xao, đôi môi khô nứt đến từng vảy da nẻ ra. Chờ cho đến khi Gia Trình giải quyết xong dục vọng của mình, y mới liều mạng bất tỉnh.

Gia Trình quan sát bộ dạng như sắp chết đến nơi của Hứa Tinh, liếc mắt một cái, rồi tới bên đầu giường lấy điện thoại của mình, gọi bác sĩ đến.

Vị bác sĩ này là một nam nhân trẻ, trạc khoảng 24 tuổi, tên Đan, đồng thời cũng là bác sĩ thường xuyên tới kiểm tra thăm sức khỏe của Khuất Minh, ban đầu Gia Trình cũng chẳng muốn gọi cậu đến đây, bất quá thiếu niên kia đang hấp hối đến vậy rồi, hấn đành phải khoanh tay đứng trước cửa phòng quan sát.

Khoảnh khắc khi vị bác sĩ trẻ tuổi kia bước vào căn phòng của Gia Trình, chỉ thấy nơi đây tràn ngập mùi tanh, trên giường lẫn sàn nhà toàn là máu, cậu cảm giác hơi rùng mình. Đến khi trông thấy thân ảnh gầy yếu nằm bất động trên sàn nhà, người không một mảnh vải, trên mình vết thương nặng nhẹ tứ phía, đặc biệt là hậu môn bị rách đến sủi bọt trông thật kinh người, dường như chỗ đó bị nhiễm trùng rồi thì phải.

Cậu đột nhiên trong lòng cảm thấy vô cùng thương xót, tên Gia Trình kia rốt cuộc một chút lương tâm cũng không có hay sao, mà ngay cả việc bế y lên giường nằm cũng không.

Đan tiến tới chỗ Hứa Tinh, khẽ chạm vào người y, nóng quá, y bị sốt cao rồi chẳng. Cậu ôn nhu bế Hứa Tinh lên, đặt y nằm lên giường.

- Làm gì?!! Ai cho phép anh đụng vào em ấy?!! - Gia Trình nhìn thấy tình cảnh kia không khỏi tức điên người, liền bước đến trừng mắt nhìn cậu.

- Xin lỗi! Tôi là một bác sĩ, có trách nhiệm phải chăm sóc cho bệnh nhân, cho nên việc tôi đến đây, tôi muốn làm gì là quyền cá nhân tôi. Còn nữa, cậu đã không cho phép tôi đụng vào cậu bé này, tôi phải chữa bệnh như thế nào?!! - Đan nhanh nhẩu lên tiếng, ánh mắt sắc bén thách thức Gia Trình.

Gia Trình tức tối đưa tay nắm thành quyền, tên bác sĩ này hảo chương mắt, như thế nào lại dám thách thức hần.

- Nếu như không phải vì em ấy gần chết đến nơi, tôi cũng đã gọi hàng tá bác sĩ khác tới đây rồi.

Gia Trình trừng mắt tiến sát gần cậu, cậu đương nhiên là thấp hơn hần, chỉ có thể ngẩng đầu cười nham hiểm. Chốc lát, Hứa Tinh đột nhiên ho khan, cậu liền xoay người ngồi bên cạnh y, rồi hướng Gia Trình nói.

- Làm phiền mời cậu ra ngoài!!!

Gia Trình trừng mắt sát khí nhìn Đan, bất đắc dĩ bước ra ngoài cửa phòng.

Đan thở dài nhìn cơ thể suy nhược trên giường, tiến tới hộp sơ cứu lấy ra một kim tiêm tiêm cho Hứa Tinh, rồi cho y uống thuốc hạ sốt. Cậu nhẹ nhàng đem cơ thể y lật lại, ôn nhu lấy khăn giấy lau vết bọ ở vùng chật hẹp kia, lấy dụng cụ khuếch trương hậu huyết, khám xét bên trong của thiếu niên.

- Ân....

Hứa Tinh đau đớn rên một tiếng, rồi há miệng yếu ớt thở dốc, nước mắt bất giác rơi xuống.

- Cậu bé!! Đau sao?!!

Mãi không thấy Hứa Tinh trả lời, cậu đành nhẹ tay một chút, mọi động tác của cậu đều hết sức nhẹ nhàng và ôn nhu, tránh làm cho thiếu niên kia đau đớn. Mất đến hơn cả tiếng đồng hồ, Đan mới hoàn thành xong công việc của mình.

Phát hiện trời đã sáng tự khi nào, cậu ngáp dài một hơi, hảo mệt mỏi. Nhanh chóng dọn dẹp mọi thứ xung quanh, cậu cho Hứa Tinh uống thuốc hạ sốt lần cuối. Nhân lúc Đan định bước chân ly khai, thiếu niên đột nhiên tỉnh dậy.

- A! Cậu bé, đã tỉnh rồi sao?!!

Hứa Tinh chậm rãi mở mắt, cảm giác được bản thân mình đang nằm sấp trên giường, liền loạng choạng muốn ngẩng đầu ngồi dậy.

- A! Hãy vết thương còn chưa lành, em nên nằm yên.

Đan ôn nhu căn dặn Hứa Tinh, y đành nghe lời mà nằm xuống, sau nhìn thấy nam nhân trước mắt đây vô cùng lạ mắt đi, có chút hiếu kì. Cậu như biết được thiếu niên nghĩ gì, liền cười cười đối y nói.

- Anh là bác sĩ, Đan, đêm qua đã chữa bệnh cho em. Em không cần phải sợ!!

- Kia..... khụ...khụ.... Tiểu Tinh.... khụ.... cảm ơn anh....

Hứa Tinh yếu ớt ho khan, rồi khẽ cúi đầu cảm ơn cậu.

- Đây là công việc của anh mà! A, kia... em nên nghỉ ngơi nhiều một chút, sức khỏe đang không tốt, hậu môn lại bị rách nữa, đừng nên hoạt động nhiều. - Đan dặn dò hết sức cẩn thận, thế nhưng Hứa Tinh lại không thể thấm vào đâu, chỉ có thể tuyệt vọng cúi đầu nhìn khăn trải giường, y làm gì có cơ hội để nghỉ ngơi chứ, không chừng sau khi cậu bước khỏi căn phòng u ám này, Gia Trình hần sẽ tiếp tục hành y tiếp mà thôi. Hứa Tinh đau khổ rơi nước mắt, rồi vội vàng đưa tay lên chùi lấy.

- Sao lại khóc?!! Vết thương vẫn còn đau sao?!! Để anh xem lại cho em a.

- Dạ không.... không phải... Tiểu Tinh đã không còn đau.... chỉ là... - Hứa Tinh nhìn thấy gương mặt lo lắng của Đan không khỏi lúng túng, nhưng không biết phải trả lời cậu thế nào. Đột nhiên "rầm" một tiếng, cánh cửa phòng bị hung hăng mở ra, Gia Trình hùng hổ bước vào, trừng mắt nhìn tình cảnh thân mật của hai người trước mắt.

Hứa Tinh trông thấy Gia Trình thì vô cùng khiếp đảm, hai bàn tay run rẩy co co giật giật đan chặt vào nhau, thiếu niên sợ đến gương mặt trắng bệch, hần có phải hay không lại đánh đập y, bắt y làm chuyện đó.

- Em làm sao vậy?!! - Đan cau mày nhìn Hứa Tinh cơ thể đang run lấy bầy, nước mắt không ngừng rơi xuống, đặc biệt là ánh mắt khiếp sợ khi y nhìn thấy Gia Trình.

Hứa Tinh hoảng sợ nhấc người lui về phía sau, bám sát vào Đan, cơ thể co tròn run kịch liệt, không khỏi khiến cho cậu vô cùng hoài nghi tên Gia Trình kia, liền cúi đầu hỏi y.

- Sợ hấn ta?!!!

Gia Trình tức tối tiến tới, một phen túm lấy tóc Hứa Tinh kéo ra, hung hăng giáng xuống cho y một cái tát.

- Cậu làm gì vậy?!!!

Đan phần nộ đẩy Gia Trình ra, ôm lấy Hứa Tinh đang khóc lóc sợ hãi vào trong lòng an ủi.

- Không phải chuyện của anh!!! Đã khám xong, mau cút ra ngoài!!! - Gia Trình lúc này tựa như dã thú ác quỷ, hung hăng đẩy ngã Đan xuống dưới đất.

Cậu tức giận đứng dậy định xông đến, nhưng lại nhìn sang Hứa Tinh đang thống khổ nhìn cậu lắc đầu.

- Còn không mau cút!!! - Gia Trình hung tợn quát lớn.

Đan bất đắc dĩ nhìn cơ thể suy yếu kia, nhắm nghiền hai mắt, không còn cách nào khác đành phải rời đi. Cậu vừa mới bước ra khỏi cửa, Gia Trình đã hung hăng đóng sầm cửa lại, nghe thấy tiếng chửi mắng đánh đập của hấn, đồng thời cũng vang lên nho nhỏ tiếng kêu khóc van xin của thiếu niên kia.

Đan đau lòng nắm chặt tay thành quyền, mặc dù cậu chỉ là một bác sĩ, nói đúng là một người ngoài, không nên xen vào chuyện riêng tư của người khác. Thế nhưng hành động thô bạo của Gia Trình là hạo quả đáng đi, đứa trẻ kia nhìn qua cũng trạc 13, 14 tuổi, sao có thể hành hạ như thế được chứ.

Không được, cậu không thể ngó lơ chuyện này, phải tìm cách để giải quyết. Đan thở dài trong lòng, luyện tiếu nhìn căn phòng kia, rồi xoay người nhanh chóng ly khai.

=====

“Ding ding ding”

- Alo!

- Hứa tiên sinh, tôi đã điều tra được một số thông tin liên quan đến vợ của anh!!

- Vậy sao?!! Hạo, hẹn nhau ở tiệm cà phê gần công ty của tôi!!! - Hứa Biên tắt máy, ánh mắt nghiêm nghị nhìn về phía trước, vậy là đã điều tra được một ít rồi, không chừng anh sẽ biết được nhiều thứ mà Bạch Dương đã giấu anh bao nhiêu năm qua.

Anh nhanh chóng tắt màn hình máy tính, lấy áo khoác choàng lên người mình, vội vã ly khai.

Đến điểm hẹn, Hứa Biên trông thấy bóng dáng quen thuộc của người đàn ông mà anh hay liên lạc, liền bước tới ngồi xuống.

- Chào ông! Sự việc thế nào rồi?!! - Hứa Biên lịch sự chào hỏi người đàn ông kia, rồi đi vào vấn đề chính.

- Theo như tôi điều tra, có một nơi mà Bạch Dương vợ anh đã từng đến, và có người bảo rằng cô ấy đã phá thai ở đó.

- Ông nói sao?!!!! - Hứa Biên sững sốt trợn lớn mắt.

- Nơi này nhà nước đã cấm hoạt động từ rất lâu, nhưng họ không hề nghe bảo, vẫn làm việc thường xuyên, những nữ sinh hay mang thai sớm thường đến đây để phá thai, và trong danh sách đó, mấy năm trước đã có tên của vợ anh, Bạch Dương.

- Ý của ông muốn nói là, vợ tôi đã từng phá thai sao?!!! - Hứa Biên như không thể tin vào tai mình, liên tục hỏi ông.

- Đúng vậy! Nếu như tiên sinh muốn kiểm chứng, có thể đến bệnh viện kiểm tra. Ngoài ra, tôi còn phát hiện một điều.....

Hứa Biên nhú mày nhìn ông, ý bảo ông cứ tiếp tục.

- 15 năm trước, có thể là lúc vợ anh đang còn tuổi đi học, có người trong trường luôn thấy cô ấy thường xuyên liên lạc với người phụ nữ tên là..... Lam Tạ Đường...

- Lam Tạ Đường?!! Tôi có biết cô ta!! - Đúng như anh dự đoán, việc này chắc chắn liên quan đến Tạ Đường, ngày đó ả ta mãi cứ ngờ ngợ có phần nói dối, Hứa Biên đã nghi hoặc từ lâu.

- Có vẻ như bọn họ cũng chẳng thân thiết gì mấy, thỉnh thoảng có học sinh thấy hai người cãi nhau rồi... còn đánh nhau nữa...

- Chuyện quái gì vậy chứ?!! Hảo, ông hãy tiếp tục điều tra cho tôi, đặc biệt là Lam Tạ Đường, tôi thấy cô ta có nhiều điểm rất khả nghi.... - Hứa Biên vẽ mặt cực kì bối rối, mọi chuyện cứ rối tung hết lên vậy, anh muốn biết được sự thật, tại sao chuyện này liên quan đến Lam Tạ Đường, ả ta rốt cuộc là có âm mưu gì.

- Được, vậy hẹn anh lần sau. - Ông đứng dậy cúi người chào anh, rồi ly khai.

Hứa Biên thở dài tựa lưng vào ghế, chuyện Bạch Dương phá thai có phải là sự thật không, nếu là như vậy, chẳng lẽ cô đã bỏ đứa con.... của anh. Không thể nào, Bạch Dương sao có thể độc ác đến thế chứ,... Chuyện này chắc chắn không đúng sự thật, anh nhất định phải truy ra lẽ phải.

Hứa Biên đứng dậy rời khỏi, bước lên xe, anh trở về lại công ty của mình.

=====

Mạch Quai đưa tay xoay bút, tay chống lên cằm thở dài, vẽ mặt ủ rũ khuất nhìn chăm chăm lên bảng. Hoàn Thư và Tiểu Nhân thấy thế không khỏi cau mày nhìn nhau khó hiểu, liền tiến tới hỏi hần.

- Đạo này cậu làm sao thế?!! Nhớ Tiểu Tinh phải không a?!! - Hoàn Thư nhanh nhẩu lên tiếng.

- Không có. Cậu ấy đã phản bội tôi, tôi cứ nhiên gì phải nhớ cậu ấy chứ. Hừ!!! - Mạch Quai ấp a ấp úng hướng hai cô trả lời.

- Có cậu đi mà phản bội Tiểu Tinh, hôm trước Tiểu Tinh đến hỏi thăm cậu, cậu còn ngó lơ người ta mà!! - Tiểu Nhân bĩu môi khinh miệt nhìn Mạch Quai.

- Hừ!! Ai kêu cậu ấy..... cậu ấy thích Gia Trình say đắm quá làm chi?!! Tôi không thích điều đó.... nên làm ơn cậu ấy được không?!! - Mạch Quai giận dữ nói.

- Aaaa..... Như vậy không phải là đang ghen sao a, nhưng cậu làm ơn Tiểu Tinh có hơi quá đáng đấy, Tiểu Tinh vốn tự ti nhất gan, cậu không sợ làm vậy cậu ấy sẽ buồn sao?!! - Hai cô phấn khích lên hết lớn, song lại quay sang khuyên nhủ Mạch Quai.

- Tôi cũng thấy có lỗi với Tiểu Tinh lắm, bất quá chỉ cần nhìn thấy Tiểu Tinh, tôi lại nhớ đến khi cậu ấy bảo vệ cho Gia Trình.... - Mạch quai ủ rũ than thở.

- Nếu đã ăn năn hối hận như vậy, ngày mai chúng ta đến trường S, hỏi thăm Tiểu Tinh được không?? - Hoàn Thư và Tiểu Nhân gật đầu đồng thanh ý kiến.

Mạch Quai nhìn hai cô do dự một hồi lâu, hần thở dài trong lòng, cũng đã lâu lắm rồi hần chưa gặp Tiểu Tinh, đạo này y có khỏe không, học trường mới có bạn bè hay không, hay có ai bắt nạt y không. Bao nhiêu câu hỏi không ngừng than vãn trong đầu Mạch Quai, hần quyết định rồi, ngày mai sẽ đến trường S hỏi thăm y, đồng thời cũng xin lỗi y về chuyện trước đó.

- Hảo a.

HẾT CHƯƠNG 28

29. Chương 29

Hoành Thư và Tiểu Nhân nhìn Mạch Quai cười hiểm, hai cô liếc mắt một cái, trong đầu không ngừng suy nghĩ rằng có nên hay không ngày mai họ sẽ tạo khung cảnh riêng biệt cho hấn và Hứa Tinh, như vậy chắc chắn sẽ lãng mạn lắm a.

” Reng reng reng” giờ học rốt cuộc cũng đến, cả lớp bước về chỗ ngồi, Mạch Quai chán nản gục đầu xuống bàn, hấn khẽ quay sang phía bên phải, chỗ ngồi của Hứa Tinh vẫn còn trống, hấn nhớ thân ảnh nhỏ gầy kia luôn chăm chú làm bài, thỉnh thoảng y lại phát hiện ra hấn ngủ gục trong giờ học nên cười thầm một cái trông rất đáng yêu, lại còn khoanh khắc hấn cùng y trò chuyện vui vẻ, bây giờ đã không còn nữa rồi, hấn nhớ y, y dạo này có khỏe không a, liệu y có nhớ hấn không.

Cánh cửa phòng mở ra, bước vào là cô giáo chủ nhiệm và một nam sinh cao lớn.

- Cả lớp chú ý, lớp chúng ta từ giờ sẽ có bạn học mới, bạn ấy từ thành phố khác chuyển sang đây. Các em cố gắng hòa đồng với bạn nhé!!

- Dạ vâng ạ!!! - Cả lớp hớn hở đồng thanh.

- Hảo, em có thể ngồi đâu tùy thích!!! - Vị giáo viên hướng nam sinh bên cạnh nói.

Nam sinh ngẩng nhìn xung quanh trong lớp, rồi chậm rãi đi xuống. Mọi người ai nấy cũng trầm trồ khen ngợi y.

- Woa, bạn gì ơi, ngồi với mình được không?!!

- Hảo soái , bạn tên gì vậy a?!!!

- Cậu ấy thật cao, lại còn đẹp trai nữa chứ!!!

Mạch Quai nhức đầu bịt lỗ tai lại, cái đám người này có gì đâu mà cứ trầm trồ lên như thế, chẳng qua chỉ là học sinh mới thôi mà, đúng là phiền phức.

” Kết” một tiếng, Mạch Quai nghe thấy tiếng kéo ghế, nhưng sao lại gần như vậy, không lẽ..... Hấn vừa ngẩng đầu lên, thì thấy chỗ ngồi của Hứa Tinh đã có một nam sinh ở đó, hấn tức tối đứng phắt dậy quát.

- Ai cho mày ngồi đây, tránh ra!!!!

Nam sinh kia không nói gì, chỉ thờ ơ câu nói của Mạch Quai, bắt chéo chân nhìn hấn múa mép.

- Mày dám không nghe lời tao!!! Tao bảo cút ra!! - Mạch Quai phần nộ chữ lớn, khiến cho cả lớp không ngừng xì xầm bàn tán.

- Mạch Quai à, bình tĩnh, cậu ấy chỉ là học sinh mới vào, đừng có nổi nóng như vậy chứ!!! - Tiểu Nhân cảm thấy Mạch Quai thật là quá đáng đi, liền chạy đến khuyên ngăn hấn.

- Cậu thì biết cái gì?!! Đây là chỗ ngồi của Tiểu Tinh, tôi không cho phép ai được sở hữu!! - Mạch Quai thẳng thắn tuyên bố.

- Nhưng mà... Tiểu Tinh cậu ấy đã chuyển trường rồi mà... - Tiểu Nhân khó xử đối hấn nói.

- Tôi không quan tâm!! Thằng kia, còn không mau biến ra chỗ khác ngồi, lớp tao nhiều chỗ như vậy, tại sao phải ngồi đây!!! - Mạch Quai tức tối cúi xuống nắm áo nam sinh trước mặt.

Y tựa hồ có chút tức giận, liền hùng hổ đứng dậy, y cao hơn Mạch Quai nửa cái đầu, chỉ có thể cúi đầu trừng mắt nhìn hấn.

- Không thích!! Nếu cậu không muốn tôi ngồi đây, cậu có thể chuyển sang chỗ khác!! - Nói xong, nam sinh ngang nhiên ngồi xuống, từ trong cặp lấy ra cuốn sách, không đếm xỉa gì đến Mạch Quai mà ngồi đọc.

- Mày..... - Mạch Quai tức giận đưa tay nắm thành quyền, tên này quả thật chướng mắt mà, ngay cả chỗ ngồi của Hứa Tinh cũng ngồi cho bằng được, hấn thật sự không hề thích điều này.

- Mạch Quai, bớt nóng đi, có chuyện nhỏ như vậy cũng làm lớn cho bằng được, đã vào tiết học rồi, có gì từ từ nói!!!! - Tiểu Nhân năn nỉ hấn.

Mạch Quai không nói gì, hần chỉ hừ lạnh một tiếng, hung hăng kéo ghế rồi ngồi xuống, trừng mắt khinh miệt nhìn y, sau không thèm để ý đến y, hần đành im lặng trong tức giận.

=====

Hứa Tinh uể oải cố gắng gượng ngồi dậy, thực sự là sau khi vị bác sĩ kia rời khỏi, cơn sốt của y chẳng khỏe hơn chút nào, chỉ có hậu môn không còn đau rát như trước nữa, bất quá vì vậy mà Gia Trình không bắt y làm chuyện đó, nếu không có lẽ ngày hôm nay y đã qua thế giới bên kia rồi.

Gia Trình từ sáng hần đã ra ngoài, có lẽ là đến trường chẳng. Nhân cơ hội đó, y phải ra khỏi căn phòng này mới được, đã 3 ngày ở trong căn phòng hôi thối đầy mùi tanh của máu và tinh dịch, y một chút thở cũng không nổi.

Hứa Tinh chậm như rùa mà lết người xuống dưới, bước đi từ từ về phía cánh cửa, đầu óc vẫn choáng váng như thường lệ, y đưa tay xoay ổ, “cách cách” thiếu niên kinh ngạc mở lớn mắt, đã khóa bên ngoài rồi sao, chẳng nhẽ Gia Trình hần là muốn nhốt y trong căn phòng này.

Hứa Tinh tuyệt vọng ngã bệt xuống đất, đưa hai tay lên chùi nước mắt, y nhớ mọi người quá, nhớ phụ thân, nhớ bạn bè và cả phụ mẫu nữa. Thiếu niên tự hỏi, không biết bây giờ Hứa Biên có đang lo lắng mà tìm y không,... sao có thể chứ, y chỉ là kẻ gây phiền phức cho anh, bao nhiêu năm qua đã luôn được anh quan tâm chăm sóc thay phụ mẫu, thế nhưng y lại phụ lòng anh, còn mơ tưởng anh có thể nhớ y ngay lúc này, thật ấu trĩ mà.

Hứa Tinh cảm thấy sức lực cạn kiệt, liền mệt mỏi nằm xuống đất, chậm rãi nhắm hai mắt lại, từ từ đi vào giấc ngủ sâu.

Cho đến khi trời tối lúc nào không hay, Hứa Tinh mơ màng nghe thấy tiếng mở cửa, ” két” một tiếng, cánh cửa mở ra ngay lập tức chạm vào lưng y, thiếu niên giật mình tỉnh giấc, mơ hồ ngồi dậy.

- A!...

Nhân lúc Hứa Tinh còn đang định đứng dậy, đột nhiên cơ thể liền ở trên không trung, hai bàn chân bắt đầu rời khỏi mặt đất, y kinh ngạc quay đầu, là Gia Trình.

Gia Trình khi thấy thân ảnh gầy yếu kia nằm trên sàn nhà, hần khẽ nheo mày, y tại sao lại nằm đây, không phải còn đang sốt cao sao. Không nghĩ nhiều, hần lập tức cúi xuống bế y lên, từ tốn đặt y lên giường.

- Đừng tưởng bị sốt là tôi có thể tha cho em!! - Gia Trình phun ra một câu nói lãnh khốc, rồi định xoay lưng bước vào phòng tắm.

- Tiểu Tinh thực xin lỗi.... đã để anh chán ghét rồi.... Nếu như anh Trình ghét Tiểu Tinh... tại sao lại không bỏ mặc Tiểu Tinh.... - Hứa Tinh thống khổ nhỏ giọng nói với hần, nước mắt không ngừng rơi xuống, dù sao cũng là Gia Trình hần mãi tiếp tục hành hạ y, y cũng muốn hỏi hần một điều gì đó, chỉ mong rằng có niềm hy vọng đến với y.

Gia Trình sững sốt khựng người lại, hần chậm rãi quay đầu, chỉ thấy thiếu niên kia đang co người khóc, trong lòng đột nhiên nổi lên một trận co thắt đau đớn. Thế nhưng chỉ trong chớp lát, hần cố gắng quên hết đi, lạnh lùng hướng Hứa Tinh trả lời.

- Thứ dễ tiện như em tôi phải trừng phạt, để còn lần sau dám câu dẫn nam nhân trước mặt tôi không ?!!!

- Cái kia.... Tiểu Tinh... thực sự không có... Tiểu Tinh chỉ thích.... - Hứa Tinh cố gắng giải thích, thế nhưng lại không thể nói được câu cuối, liền sợ hãi cúi đầu im bặt, hai tay đan chặt vào nhau khẽ run rẩy.

Gia Trình mở lớn mắt nhìn Hứa Tinh, hần bây giờ đầu óc vô cùng trống rỗng vậy, đột nhiên chậm rãi tiến tới gần y, hần cúi xuống đưa tay nâng gương mặt Hứa Tinh lên, gương mặt trắng nõn xinh đẹp kia cứ nhiên đầy những vết bầm tím, khóe miệng bị rách một đường, đôi môi khô nứt không một giọt máu. Thiếu niên nước mắt ứa đầm cả gương mặt sợ hãi nhìn hần, hần nhanh chóng đưa tay gạt đi, cúi xuống hôn lấy bờ môi của Hứa Tinh.

Gia Trình từ từ đẩy Hứa Tinh ngã xuống giường, hung hăng mút lấy đôi môi kia, đầu lưỡi nhạy bén nhanh nhẩu mở khoang miệng của thiếu niên, kịch liệt quần quít chiếc lưỡi nhỏ bé của y.

- Ngô.....

Hứa Tinh cảm thấy vô cùng khó thở, cơ thể không còn sức lực để động dậy, bủn rủn để mặc cho Gia Trình hung hăng hôn môi mình.

Sau một hồi dây dưa đầu lưỡi kịch liệt, Gia Trình mới chịu buông tha Hứa Tinh, thiếu niên kia uể oải ngã vào lồng ngực hắn, yếu ớt thở dốc. Hắn đưa tay vén lấy mái tóc của Hứa Tinh, thực ra hắn có thực sự chán ghét y không, hay là một lý do nào khác mà hắn không hề hay biết. Thiếu niên kia nói cũng phải a, nếu như hắn chán ghét y như vậy, tại sao lại không bỏ mặc y, ném y vào một xô rồi ngoảnh mặt đi cũng được. Nhưng tất thấy từ đầu đến cuối Gia Trình hắn không hề cảm hận thiếu niên kia, hắn chỉ muốn y thuộc về hắn, không cho bất cứ ai thân mật với y, đặc biệt là Văn Khải kẻ không đội trời chung với hắn.

Cảm giác khi nhìn thấy Hứa Tinh cùng Văn Khải thân mật, lại còn hồi sáng y cùng vị bác sĩ trẻ tuổi kia trò chuyện, hắn như mất mát tất cả mọi thứ vậy, như một kẻ bị người khác bỏ mặc, không đếm xỉa đến, thực vô cùng đơn độc. Nếu y thích hắn, tại sao lại luôn sợ hãi hắn, muốn né tránh hắn như vậy, tại sao những người khác y có thể cùng họ vui vẻ thân thiết, còn hắn thì lại không.

Gia Trình chưa bao giờ trải nghiệm nhiều cảm xúc của một người thực thụ, từ nhỏ đến lớn chỉ luôn bằng lãnh mà nhìn mọi người, cho đến khi Hứa Tinh xuất hiện, y không chỉ khiến hắn vui buồn, mà còn khiến hắn tức giận cực độ. Hắn muốn y chỉ muốn nhìn mỗi hắn, nghĩ về hắn, yêu mỗi hắn, cười đùa với duy nhất hắn mà thôi.

Gia Trình im lặng một hồi lâu, thấy thiếu niên trong lồng ngực mình cơ thể ngày càng suy nhược, hơi thở phả vào ngực hắn vô cùng nóng rát. Hắn đưa tay với lấy hộp thuốc mà vị bác sĩ kia để lại trên bàn, bắt đầu công việc uy Hứa Tinh uống thuốc.

- Tôi sẽ không bỏ mặc em!

Nhân lúc định nhắm mắt thiếp đi, Hứa Tinh mơ màng nghe được câu nói trầm thấp của Gia Trình, tưởng chừng bản thân đang nằm mơ, thiếu niên bất giác yếu ớt nở nụ cười, nước mắt cảm động mà rơi xuống, giọng nhỏ như muỗi kêu.

- Tiểu Tinh.... cảm ơn anh Trình....

Gia Trình kinh ngạc mở lớn mắt, thiếu niên kia nói vậy là sao, phát hiện Hứa Tinh đã ngủ từ lúc nào, hắn đành thở dài trong lòng, nhẹ nhàng lấy gối kê đầu cho y, rồi đứng dậy bước vào phòng tắm tẩy sạch cơ thể.

Xong xuôi, Gia Trình bước ra ngoài, vẫn nhìn thấy thân ảnh nhỏ gầy kia đang an tĩnh nằm ngủ. Hắn lấy khăn lau khô mái tóc ướt của mình, choàng áo ngủ vào, một lượt quan sát căn phòng.

Gia Trình tới bên giường bế Hứa Tinh lên chiếc ghế sa lông nhỏ gần đó, rồi bắt đầu dọn sạch căn phòng của mình. Hắn đem chiếc ra trải giường đầy vết máu ném xuống đất, tự giác thay vào một cái mới, đồng thời cũng khử vùi nước thơm lên. Song, hắn lau sạch toàn bộ sàn nhà, đem hết những thứ dơ bẩn ra ngoài.

- Đem hết những thứ này giặt sạch hết đi. - Gia Trình lạnh lùng ra lệnh các cô hầu.

- A! Dạ vâng cậu chủ.....

Nói xong Gia Trình hùng hổ bước lên phòng của mình, đóng sầm cửa lại.

- Này! Cậu chủ mấy ngày nay cứ ở trong phòng hoài, không còn ra ngoài chơi bởi nữa sao?!! - Một cô hầu nhỏ giọng hỏi mọi người.

- Cô không biết sao?!! Ba ngày trước cậu chủ dẫn ai đó về nhà, chắc là bạn gái, hình như nhốt cô ta trong đó luôn thì phải, ngày nào bọn tôi cũng ở dưới đây nghe tiếng khóc thét rồi tiếng chửi mắng, không khỏi sợ chết khiếp!!!

- Thật sao?!! Lần đầu tiên cậu chủ đem người tới nhà a, lại còn vào chính phòng của cậu chủ nữa. Từ nhỏ đến lớn cậu chủ cấm ai bước lên phòng hắn, không lẽ có ai đó làm thay đổi tâm tình băng lãnh của cậu chủ rồi a.

- Cô gái đó quả là may mắn thật!! Tôi đây cũng muốn là người thay đổi được cậu chủ, và được cậu chủ yêu mến nữa!! Ách... đau.

- Cô đừng có mà mơ tưởng ban tôi nha. Còn không mau làm việc, không chừng cậu chủ xuống sẽ la rầy chúng ta!!!.

- Phải a, mau mau bắt tay vào việc, tôi sợ nhất khi cậu chủ tức giận lắm!!.

Các cô hầu nhanh chóng bắt tay vào làm công việc của mình, nhưng miệng vẫn không ngừng bàn tán về hần.

Gia Trình ngấm ngấm lại căn phòng của mình, đã sạch sẽ hơn rồi, đêm nay sẽ ngủ ngon đây, hần chậm rãi bước tới ghế sa lông, bế Hứa Tinh lên giường, rồi nằm xuống theo.

Hôm nay có lẽ hần không có hứng thú làm chuyện đó, xem như thiếu niên kia may mắn đi. Gia Trình hơi ngẩng người vươn tay tắt đèn ngủ, ôm lấy cơ thể đang say ngủ kia vào lòng. Hần thực sự không tài nào ngủ được, chỉ có thể ngẩn nhìn gương mặt xinh đẹp trước mắt.

Hứa Tinh y khi ngủ trông thật động lòng người, thực sự vô cùng thu hút Gia Trình hần. Chiếc lông mi dài hơi cong, sống mũi nhỏ nhắn thẳng tắp, đôi môi mỏng manh hết sức quyến rũ. Gia Trình khẽ đưa tay chạm lên gương mặt kia, những vết bầm tím vẫn còn lưu lại ở đây, cả khóe miệng bị rách nữa.

” Tại sao tôi lại làm vậy với em chứ?!!” Gia Trình nghĩ thầm, có lẽ là do bản tánh hung dữ lãnh khốc của hần, hần là người rất dễ nổi nóng, nhưng một khi đã như vậy thì hần chỉ biết dùng đến bạo lực mà thôi.

Gia Trình nhẹ nhàng hôn lên chỗ sưng tím trên gò má, rồi hôn lên khóe miệng bị rách của Hứa Tinh. Thiếu niên trong giấc mộng cảm nhận có sự ôn nhu của ai đó, cũng đã lâu rồi y chưa bao giờ ngủ trong an toàn và ấm áp như vậy. Chốc lát, Hứa Tinh cảm giác được sự ấm áp kia đột nhiên rời khỏi, thực muốn nó.

Gia Trình chạm lên trán Hứa Tinh, chỉ thấy được một trận nóng hổi trên tay mình, hần ngồi dậy định đi lấy khăn chườm lạnh, thiếu niên kia đột nhiên vươn tay ôm chặt lấy eo hần, chiếc đầu nhỏ nhắn khẽ vùi trên cằm của mình.

- Làm ơn.... đừng đi mà....

Gia Trình cả kinh nhìn Hứa Tinh, thì ra là đang nói mớ, hần thở dài, bất đắc dĩ nằm xuống, ôm lấy đầu thiếu niên xoa xoa, rồi hôn lên trán y. Hứa Tinh như thỏa mãn được trong lòng, liền yên tâm ngủ ngon. Gia Trình nhìn bộ dáng đáng yêu của thiếu niên, bất giác nở nụ cười. Đây là lần đầu tiên hần cười ôn nhu và ấm áp như vậy, tâm lạnh như băng ngay lập tức biến mất hoàn toàn, chỉ tiếc rằng Hứa Tinh y không thể nhìn thấy nó, nếu như y chứng kiến nụ cười kia của hần, không chừng sẽ vui sướng biết thôi.

Gia Trình gắt gao ôm chặt cơ thể nhỏ gầy vào ngực, rồi chậm rãi nhắm mắt đi vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, Hứa Tinh giật mình tỉnh lại trước, đêm hôm qua y ngủ ngon thật, vô cùng an toàn và thoải mái. Thiếu niên cố gắng mở to mắt nhìn xung quanh, chỉ thấy được bản thân đang được ai đó ôm vào lòng, gương mặt của y áp sát vào ngực hần.

Hứa Tinh gương ngẩng đầu, là Gia Trình sao. Phải rồi a, đêm qua y ngủ một mạch cho đến sáng, ngay cả chuyện đó Gia Trình hần cũng không làm, này là tại sao chứ.

Hứa Tinh trong đầu không ngừng thắc mắc, đồng thời cũng tranh thủ ngấm nhìn Gia Trình; thật không ngờ khi hần ngủ lại có thể nheo mày như vậy, trông như một ông cụ non đang giận dữ vậy a.

- Nhìn đủ chưa?!! - Gia Trình đột nhiên mở miệng, nhưng mắt vẫn nhắm như cũ.

Hứa Tinh kinh hoảng cúi đầu, hần là thức từ khi nào vậy a, tại sao lại không nói chứ.

Gia Trình hé mắt nhìn xuống, thấy được thiếu niên kia đang cúi đầu xấu hổ. Hần đưa tay nâng mặt y lên, lạnh lùng nói.

- Sao không trả lời?!!

- A!! Dạ không, không có... Tiểu Tinh không dám... thỉnh anh đừng sinh khí... - Hứa Tinh nhắm nghiền hai mắt ấp a ấp úng, sợ rằng Gia Trình hần sẽ tức giận mà đánh y.

- Đã khỏe hơn chưa?!!

- A! - Hứa Tinh kinh ngạc nhìn hấn, hấn đang hỏi thăm sức khỏe y sao, không phải chính hấn là người làm y như vậy à, tại sao lại đột ngột thay đổi thế kia.

- Dạ... Tiểu Tinh đã khỏe rồi ạ.... - Thiếu niên cúi đầu nhỏ giọng trả lời, hai bên má mang theo chút ửng hồng.

- Vậy sao?!! Thế thì mau ngồi dậy!!! Cởi quần áo ra!!

Cởi.... cởi quần áo?!! Hấn ... hấn là bắt y làm chuyện đó nữa sao. Có lẽ bản thân y quá mơ tưởng rồi, cứ ngỡ rằng hấn sẽ không còn như vậy nữa. Hứa Tinh tuyệt vọng chậm rãi ngồi dậy, bàn tay run rẩy gỡ từng nút áo, rồi tuột chiếc quần xuống, cho đến khi chỉ còn mỗi chiếc quần lót, y do dự một hồi lâu.

- Mau lên!! - Gia Trình chán nản lãnh khốc ra lệnh.

Hứa Tinh sợ hãi ngẩng đầu nhìn hấn, phải mau nghe lời hấn thôi, không chừng hấn sẽ lại sinh khí mà đánh đập y. Thiếu niên chậm như rùa mà cởi bỏ chiếc quần lót xuống, chốc lát thân thể trần như nhộng lộ trước mắt Gia Trình.

Hứa Tinh nước mắt đột nhiên rơi lã chã, y giật mình mau chóng đưa tay chùi lấy, rồi chậm rãi quỳ trên giường, đưa mông chống lên đây khuất nhục, hai chân run lấy bầy như muốn khụy xuống, nước mắt cứ thế mà rơi.

- Làm gì?!!! - Gia Trình kinh ngạc nhìn bộ dạng kia của Hứa Tinh, không khỏi cau mày khó hiểu, y là đang làm cái gì vậy a.

- Kia... không phải anh Trình... muốn sao.... - Thiếu niên nức nở nhìn hấn.

Gia Trình cau mày nhìn Hứa Tinh, y đang nói cái quái gì vậy, hấn đã nói gì đâu a.

- Tôi muốn giúp em tắm, chứ không bảo em làm việc này!!!

Gia Trình nực cười nhìn thiếu niên ngây thơ thuần khiết kia, hảo đáng yêu nga, còn tưởng hấn sẽ bắt y làm việc đó sao.

Hứa Tinh ngây người tròn xoe mắt, hấn... hấn chỉ là muốn giúp y tắm thôi sao. Y đang làm gì vậy, lại còn khóc lóc nữa, hảo xấu hổ chết đi được, ngay cả một cái giếng sâu còn không thể trốn dưới đó nổi.

- Em ngốc thật đấy!! - Gia Trình cười tà, tiến tới đỡ Hứa Tinh ngồi dậy, ôn nhu gạt đi nước mắt trên gương mặt của thiếu niên.

- Kia.... thực xin lỗi... đã hiểu lầm anh Trình... Tiểu Tinh đáng chết.... Ngô...

Gia Trình đột nhiên cúi xuống hôn lấy bờ môi của Hứa Tinh, hung hăng mút lấy không ngừng, tiếp tục xâm nhập bên trong khoang miệng của y, càn quấy kịch liệt.

HẾT CHƯƠNG 29

30. Chương 30

Hai người hôn đã mệt, rốt cuộc cũng rời khỏi khoang miệng của nhau. Chưa chờ Hứa Tinh lấy lại hơi thở, Gia Trình đã bế y lên bước vào phòng tắm.

Hấn xả nước ấm vào bồn, chờ nước đã đầy, rồi ôm thiếu niên vào bồn tắm, ôn nhu tẩy sạch cơ thể của y.

- Tiểu Tinh tự làm được rồi.... anh Trình không cần phải vậy..... - Hứa Tinh ngượng chín mặt đối Gia Trình nói.

- Ngồi yên!!! - Hấn lạnh lùng ra lệnh, bàn tay vẫn tiếp tục động tác chà xát cơ thể thiếu niên.

Hứa Tinh đành im bất cú đầu, tùy ý để bàn tay to lớn của Gia Trình bắt đầu từ trán, mặt, mũi, môi, đến cổ, trước ngực, sau lưng, cánh tay của y mà tẩy rửa, tuy rằng động tác của hắn không mấy ôn nhu, nhưng luôn tận lực nhẹ nhàng không làm đau đến vết thương mà hắn gây ra trên cơ thể y.

Hứa Tinh không phải là chưa bao giờ thấy Gia Trình hắn ôn nhu với y đến thế, chẳng qua là ngay lúc này người tắm cho y không phải là Hứa Biên nữa, mà chính là Gia Trình, cảm thấy vô cùng hạnh phúc đi. Thiếu niên chỉ cần hắn đối y tốt như thế, dù một chút thôi cũng được, đã thấy cảm động lắm rồi.

Hứa Tinh lén lút đưa mắt nhìn trộm Gia Trình, vẫn ánh mắt lãnh khốc đó, gương mặt mang theo khí chất đáng sợ đó, nhưng thỉnh thoảng vẫn toát lên vẻ ôn nhu và tận tình, tim không biết từ khi nào mà đập nhanh.

Thừa dịp lúc Hứa Tinh đang ngây ngốc nhìn hắn, bàn tay to lớn đã chậm rãi đi xuống, khi đến bụng của y, khéo léo xoa nhẹ rồi tẩy trừ phân thân non nốt giữa hai chân thiếu niên. Hứa Tinh giật bắn người, bối rối cấp bách mà khép hai chân muốn che giấu, lại bị Gia Trình nhanh tay nhanh mắt gạt ra trước.

- Anh Trình.... - Hứa Tinh xấu hổ muốn che kín hạ thể quái dị kia, không ngờ lại bị Gia Trình hắn từng tát từng tát xoa nắn, nhẹ nhàng rửa sạch.

Gia Trình có chút bàng hoàng về phân thân vừa nhỏ vừa non nốt của Hứa Tinh, nơi này so với bàn tay to lớn của hắn là vô cùng nhỏ bé đi, lại còn mềm mượt, chẳng khác gì làn da của thiếu niên, ngay cả lông mao cũng gần như không có.

- Anh Trình.... chỗ đó... không cần.... - Hứa Tinh sợ rằng Gia Trình hắn sẽ thấy kinh tởm, y cư nhiên là một nam hài tử đã gần 16, mà ngay cả chỗ đó còn bằng cả một đứa trẻ 7, 8 tuổi, hảo kì quái a.

Gia Trình không nói gì, chỉ tà tà cười, chốc lát, tay hắn tiếp tục chuyển qua bên trong bắp đùi, hướng đến tiểu huyết ẩn núp phía sau, ngón tay thon dài khẽ ấn vào cánh cửa khép kín.

- Ân...

- Đau sao?!! - Gia Trình cau mày, thanh âm trầm thấp hỏi Hứa Tinh.

- Dạ không... - Thiếu niên vội vàng phủ nhận, thực ra nơi kia đã đỡ hơn nhiều rồi, bất quá hắn đột nhiên chạm phải chỗ kín đáo kia, một trận đau nhức khê truyền đến, khiến cho y phải giật nảy mình mà đau đến rên rỉ.

Gia Trình cau mày nhìn gương mặt trắng bệch của Hứa Tinh, y nhất định là rất đau đi, nhưng chỗ kia phải rửa sạch, không chừng sẽ bị nhiễm trùng mất. Hắn nhẹ nhàng đưa ngón tay thon dài đi vào nơi hậu huyết non nốt, khê kinh ngạc.

- Tại sao bên trong lại sạch như vậy?!! - Gia Trình lạnh lùng hỏi y.

- Dạ... kia... là hồi sáng... bác sĩ đã.... A..

Hứa Tinh bối rối giải thích, thanh âm nhỏ như muỗi kêu nhưng đủ để lọt vào tai Gia Trình. Hắn nghe đến tên bác sĩ chướng mắt hồi sáng kia, liền nổi giận linh đình, ngay lập tức hung hăng mà chế trụ chiếc cằm của thiếu niên.

- Hắn ta chạm vào đây?!!! - Gia Trình hung tợn trừng mắt nhìn Hứa Tinh.

- Dạ... anh ấy chỉ muốn chữa vết thương cho Tiểu Tinh thôi.... A.... - Thiếu niên cảm thấy quái hàm gần như muốn rớt ra ngoài, nước mắt khê rơi xuống, cố gắng giải thích cho hắn.

- Em dám cho hắn chạm vào?!! - Gia Trình bắt đầu tăng lực đạo, tựa hồ rất tức giận.

- Đối... thực xin lỗi.... nhưng mà Tiểu Tinh và anh ấy.... thực sự không có gì.... - Gia Trình hắn lại như vậy nữa rồi, có phải hay không hắn sẽ sinh khí mà đánh y, nghĩ đến đây, Hứa Tinh không kiềm được nước mắt mà chảy xuống.

Gia Trình đột nhiên bình tĩnh lại, hắn đang làm gì vậy a, lại nổi giận vô cớ nữa rồi. Hắn chậm rãi buông lỏng bàn tay, rời khỏi chiếc cằm bị bóp đến sưng đỏ của Hứa Tinh, vươn tay ôm lấy thiếu niên đang nức nở trong ngực.

- Hảo.... Tôi tin em.... đừng khóc... - Hấn ôn nhu xoa xoa chiếc đầu của Hứa Tinh an ủi, trong lòng không hiểu sao lại đau như vậy.

Hứa Tinh có chút kinh ngạc khi nghe thấy Gia Trình nói những lời kia, hấn là đang an ủi y sao. Không chờ Hứa Tinh mở miệng, Gia Trình đã buông y ra, cúi đầu hung hăng hôn lấy môi của y.

- Ngô....

Hấn đưa hai tay ôm lấy gương mặt của thiếu niên, ngăn cho y có cơ hội né tránh, rồi tham lam mút lấy đôi môi mỏng manh kia.

Hứa Tinh dường như bị Gia Trình tước hết oxy, tựa hồ như muốn ngất xỉu. Chốc lát, hấn dùng đầu lưỡi của mình mở lấy khoang miệng của y, kịch liệt quần quít chiếc lưỡi nhỏ bé. Hấn đưa lưỡi lục lội mọi kẽ răng, lợi của thiếu niên, trêu ghẹo chiếc lưỡi e lệ phẩn nôn kia, cùng nó dây dưa chơi đùa, tận hưởng tư vị ngọt ngào.

Hứa Tinh bị Gia Trình hôn đến khó thở, đưa tay trước ngực hấn muốn đẩy ra, lại bị hấn đột nhiên giữ chặt hai cổ tay, đẩy y vào thành bồn tắm. Gia Trình vừa không ngừng hôn môi thiếu niên vừa đem bản thân nhẩy vào trong bồn, cơ thể vốn dĩ đang khô ráo nay lại ướt đầm từ đầu đến cuối, nước thấm vào chiếc áo của hấn lộ ra thân hình cường tráng vạm vỡ.

- Ngô... Anh Trình.... cái kia... anh ướt hết rồi..... - Hứa Tinh phát hiện ra Gia Trình đột nhiên bước vào dòng nước ấm áp, có chút hốt hoảng nói.

Gia Trình rút cuộc rời khỏi bờ môi bị hôn đến ửng hồng kia, khe thở dốc, hấn nhìn chăm chăm vào Hứa Tinh, say mê đến ngất ngưỡng, đôi mắt trong sáng của y nổi lên một tầng hơi nước, hai bên gò má còn thấm nước mắt ban nãy, đôi môi ướt át nhỏ nhắn lưu lại nước bọt của hấn.

Thiếu niên mông lung hoang mang ngẩn đầu, chỉ thấy một đôi

mắt đen hắc ám băng lãnh, tỏa ra hòa quang đang chăm chú nhìn mình, cảm giác có chút sợ hãi, bất quá Hứa Tinh vẫn bị cuốn hút ánh nhìn kia mà lạc lối, quên cả cử động.

- Tiểu Tinh....

Gia Trình đầu óc bấy giờ vô cùng trống rỗng, mơ hồ mà thanh âm trầm thấp gọi tên thiếu niên. Hứa Tinh kinh ngạc mở lớn mắt nhìn hấn, hấn.... hấn là đang nói tên y sao... lập tức hai bên má thiếu niên đỏ ửng vô cùng nóng rát, trái tim cứ thế mà đập thình thịch, cảm thấy khung cảnh lúc này thật ngượng ngùng đến im lặng, Hứa Tinh liền né tránh đôi mắt hàn băng kia, lúng túng mở miệng đổi chủ đề.

- Kia.... Anh Trình ướt hết rồi.... thực xin lỗi.... là do Tiểu Tinh.... A...

Hứa Tinh chưa kịp nói xong, Gia Trình đã đưa tay ôm lấy gương mặt ửng hồng của y, bắt y nhìn thẳng vào hấn, hấn nhìn thấy bộ dáng e lệ ngượng ngùng của thiếu niên, không khỏi sung sướng mà đưa lưỡi liếm trên đôi môi Hứa Tinh, rồi liếm hết những giọt nước mắt còn đọng trên gương mặt của y, chỉ cảm nhận được tư vị mặn chát.

- Anh Anh Trình.... đừng mà....

Thiếu niên thực sự là muốn chết đến nơi rồi, tim không ngừng đập nhanh liên hồi, Gia Trình hấn rút cuộc có nghe y nói gì không a.

- Hứa với tôi?!! Đừng bao giờ để ý đến nam nhân khác?!! - Gia Trình nhìn thẳng vào đôi mắt đang lóe sáng của Hứa Tinh, nghiêm nghị nói.

- Anh Trình....?? - Hấn tại sao đột nhiên lại như vậy chứ, hỏi thế nghĩa là sao.

- Nói!! - Mất hết kiên nhẫn, hấn lạnh lùng ra lệnh.

- A... Dạ... dạ vâng.... - Hứa Tinh khiếp sợ ấp a ấp úng trả lời, cúi đầu nhỏ giọng the thé, hai tay khẽ run rẩy đan chặt vào nhau.

Gia Trình đắc ý cười tà, hôn lên trán của Hứa Tinh, rồi cúi xuống hôn lên đôi môi của y. Một lát, hấn buông thiếu niên, tiếp tục tẩy rửa cơ thể của y. Xong xuôi, hấn cũng tự làm sạch bản thân mình, từ đầu cuối bị ướt nhẹp hết cả rồi.

Sau khi cả hai tắm xong, Gia Trình cẩn thận bế Hứa Tinh ra ngoài, đặt y ngồi lên giường, hẩn bước tới chiếc tủ áo của mình, ngắm nghía một hồi lâu, thiếu niên kia cơ thể nhỏ nhắn như vậy, mà hẩn lại cao to, đương nhiên quần áo của hẩn so với y sẽ rất rộng a. Bất quá vì hôm qua Hứa Tinh bị sốt cao, hẩn phải chọn đại một bộ y phục nhỏ nhất của mình mặc cho y, thể nhưng vẫn không như mong muốn.

Hứa Tinh vì mới ngâm nước xong đột nhiên bước ra ngoài không có y phục để mặc mà có chút lạnh rét, quần áo cũ của y bị Gia Trình hẩn xé rách đêm hôm đó rồi, ban này cũng chỉ mặc mỗi y phục rộng thùng thình của Gia Trình, thân thể bất giác run lên cầm cập, hai tay kịch liệt ôm lấy mình co rụt người lại.

Gia Trình bất đắc dĩ lấy ra một chiếc áo sơ mi trắng, tiến tới mặc cho Hứa Tinh.

- Tôi không có bộ nào nhỏ hơn, em cứ mặc tạm cái này, sẽ đỡ lạnh..

Hứa Tinh như không thể tin vào mắt mình, cảm động muốn rơi nước mắt, Gia Trình hẩn là đang lo lắng cho y sao, hảo hạnh phúc.

Tuy nhiên thay xong y phục kia, Gia Trình như người mất hồn mà ngây ngốc nhìn Hứa Tinh, chiếc áo rộng thùng thình mà lộ ra chiếc cổ trắng nõn của thiếu niên, đôi chân thon gầy mảnh mai. Không ngờ chỉ duy nhất mặc mỗi chiếc áo của hẩn, cơ thể y lại nhỏ nhắn đến như vậy, còn quyến rũ hơn bao nữ nhân khác nữa.

Gia Trình như không thể kiềm chế được chính mình, một phen dè Hứa Tinh xuống giường, hung hăng hôn môi thiếu niên, bàn tay cường ngạnh khê sờ soạng tứ phía.

- Ngô....

Hứa Tinh kinh hoảng muốn giãy dụa, lại bị Gia Trình nắm chặt hai cổ tay không chế, hẩn tham lam mút lấy chiếc lưỡi của Hứa Tinh không rời, rồi từ từ di chuyển xuống dưới, hôn lên chiếc cổ trắng mịn của y, như một con mãnh thú đói khát mà hung hăng cắn thật sâu vào da thịt của thiếu niên.

- Ân....

Hứa Tinh đau đớn khê rên một tiếng, nước mắt vì sợ hãi mà đột nhiên rơi xuống, đôi chân kịch liệt run rẩy muốn thoát khỏi.

Gia Trình ngừng động tác, khê quan sát thiếu niên ướt đầm lệ bên dưới, hẩn đưa lưỡi liếm lấy những giọt nước mắt kia, ôn nhu hôn lên mắt y, mũi y, má y, rồi đôi môi đỏ mọng của y.

- Sợ tôi?! - Hẩn hỏi.

- Dạ... Dạ không.... Tiểu Tinh không có.... - Hứa Tinh miệng thì cố gắng phủ nhận, nhưng thanh âm lại run run, nước mắt lại không ngừng rơi. Đương nhiên Gia Trình hẩn hiểu rõ điều đó, hẩn cúi xuống một lần nữa hôn lên đôi môi của y, an ủi.

- Sẽ không sao, đừng sợ.

Hứa Tinh vẫn cứ khóc, nhưng nghe hẩn nói những lời an ủi kia, cũng không dám phản bác vì sợ hẩn sẽ sinh khí, đành ngoan ngoãn gật đầu nhìn hẩn.

Gia Trình thở dài trong lòng, đưa tay lau nước mắt của Hứa Tinh, một lần nữa an ủi.

- Đừng khóc... Tôi sẽ nhẹ nhàng...

Hứa Tinh tuy vậy vẫn sợ hãi, nhưng phải cố gắng nín để không làm Gia Trình hẩn mất hứng. Chờ thiếu niên kia đã ổn định tinh thần, Gia Trình yên tâm trong lòng, cúi xuống hôn lên chiếc cổ của thiếu niên, bàn tay khê di chuyển từ cánh tay nhỏ gầy đến chiếc đùi của y. Hẩn một bên mút lấy chiếc cổ thanh mảnh, hung hăng hôn kịch liệt, một bên xoa xoa chiếc đùi mềm mịn của Hứa Tinh.

Hứa Tinh rùng rợn nắm chặt ra giường, sợ sệt cắn chặt môi đến xuất huyết.

Sau một hồi dây dưa, Gia Trình luyến tiếc rời khỏi chiếc cổ bị hôn đến ửng đỏ kia, lập tức di chuyển xuống phía dưới hung hăng hôn lên chiếc đùi của Hứa Tinh. Cảm thấy có gì đó thực vướng víu, Gia Trình vội vàng cởi bỏ chiếc áo sơ mi trên người y ra, thực không hiểu nổi ban này hẩn mặc áo cho y làm gì thể không biết.

Hứa Tinh hốt hoảng bị Gia Trình gỡ sạch y phục, sợ hãi nhấc người lui về phía sau, hai tay run rẩy ôm lấy mình, khiếp đảm nhìn hấn.

- Sao vậy?!! Sợ sao?!!

- Dạ ... dạ không.... thực xin lỗi... - Hứa Tinh tưởng rằng Gia Trình đã sinh khí, liền nhanh chóng tiến tới chỗ hấn, ngoan ngoãn nằm xuống.

- Sẽ không sao... Tôi sẽ không đánh em, cũng không cưỡng ép em, cho nên... đừng sợ tôi, có được không?!

Hứa Tinh mở lớn mắt nhìn Gia Trình, y chưa bao giờ nhìn thấy bộ dạng đau đớn của hấn như bây giờ, hấn là đang cầu xin y sao, có phải hay không. Thiếu niên cảm thấy vô cùng cảm động đi, nếu như hấn đã nói vậy, y cũng không nên không nghe lời hấn, liền gật đầu.

Gia Trình vui sướng trong lòng, hấn cúi xuống hôn lên đôi môi của Hứa Tinh, rồi tiếp tục công việc đang dang dở của mình. Hấn mút lấy hai điểm trước ngực của y, dùng đầu lưỡi liếm lên, đưa tay xoa nắn nụ hoa bên kia không rời.

- Ân....

Hứa Tinh bị điểm mẫn cảm truyền đến, không nhịn được liền rên một tiếng, Gia Trình thỏa mãn cười tà, từ từ đi xuống dưới hạ khổ của thiếu niên, hấn nhìn chăm chú phân thân non nớt kia, bàn tay to lớn nắm lấy nó, dùng đầu lưỡi liếm lên.

- A.... Anh Trình.... cái kia... bắn lắm... đừng mà..... - Hứa Tinh hốt hoảng bị Gia Trình hôn lên nơi quá dị phía dưới, nức nở cầu van hấn.

Gia Trình không nói gì, động tác càng ngày càng tăng lên, hấn ngậm lấy nơi nhỏ bé kia, tham lam mút, rồi lại liếm lên quy đầu trơn mượt của thiếu niên.

Hấn không kinh tởm sao, lại còn hôn nó nữa, Hứa Tinh như không thể tin vào mắt mình, có chút bàng hoàng về hành động của hấn.

Gia Trình buông tha hạ thể nhỏ nhắn kia, hấn đem cơ thể Hứa Tinh lật sang nằm 90 độ, đưa tay xoa bóp cánh móng tròn trĩnh của y, tách lấy hai móng của y, đưa lưỡi liếm lên động huyết đang khép kín.

- A... Anh... Trình... đừng... sẽ bắn mất...

Hứa Tinh bối rối muốn Gia Trình dừng lại, nhưng hấn càng không ngừng càn quấy nơi ẩn náu kia. Chốc lát, thiếu niên cảm nhận có cái gì đó bên trong cơ thể mình, đau đớn mà thờ đốc.

- Aa.....

- Đau?!! - Gia Trình cau mày hỏi Hứa Tinh. Thiếu niên vội vã lắc đầu, nhưng nước mắt lại rơi xuống.

- Một lát sẽ không đau...

Gia Trình mở miệng an ủi, rồi đưa ngón tay đi sâu vào tiểu huyết non nớt, cứ thế rồi hai ngón, ba ngón, tất cả đều nằm trong nơi chật hẹp kia.

- Ân.... học... học.. học...

Hứa Tinh sợ hãi nắm chặt ra trải giường, thật sự là đau quá. Chốc lát, cảm nhận được ngón tay của Gia Trình đã rời khỏi, thiếu niên thở phào trong lòng. Thế nhưng chưa đầy một phút, phía sau đột nhiên truyền đến một trận đau đớn quen thuộc, y định thét lên một tiếng, lại bị Gia Trình cúi xuống phủ lấy bờ môi của mình.

HẾT CHƯƠNG 30

31. Chương 31

Phía sau thực sự hảo đau, cảm giác như bị xé rách vậy, Hứa Tinh vô cùng đau đớn, nước mắt không ngừng tuôn rơi, chốc lát, đôi chân như có chất lỏng gì chảy xuống, y biết đó là máu.

Gia Trình cau mày cố gắng hôn môi Hứa Tinh, muốn cho thiếu niên kia sẽ đỡ sợ hơn, thế nhưng y liên tục khóc, bên trong khoang miệng của hắn mãi đau đớn rên rỉ.

Hắn rời khỏi bờ môi của y, nhẹ nhàng vén lấy mái tóc ướt đầm mồ hôi của thiếu niên, đưa tay lau đi nước mắt trên gương mặt y.

Hắn nhẹ nhàng đưa đã vật khổng lồ của mình di chuyển bên trong tiểu huyết non nớt, Hứa Tinh ngay lập tức kêu khóc một tiếng, hai tay nắm chặt ra giường muốn trắng bệch.

- Oaa.... anh... Trình.... đau....

- Một lát sẽ không!! - Hắn mở miệng an ủi, đồng thời đưa đẩy phân thân kia sâu vào bên trong thân thể thiếu niên.

Hứa Tinh đành cắn chặt môi dưới nhẩn nhẹn, Gia Trình đã ôn nhu như vậy, y không nên yêu cầu gì khác, trong đầu không ngừng tự trấn an mình, sẽ không sao, sẽ không sao...

Chốc lát, Gia Trình nâng cao hai đôi chân thon gầy của thiếu niên, đặt lên vai mình, dùng sức đem đã vật trừu sáp hậu huyết chặt hẹp kia.

- Nga.... học.. học....

Hứa Tinh thống khổ khóc ra tiếng, kịch liệt thở dốc, đột nhiên đôi môi bị Gia Trình cắn phủ lấy, hôn nồng nhiệt, bàn tay hắn thuận theo mà xoa nắn hai đầu vú trước ngực của y.

- A... Anh... Anh Trình....

Gia Trình đột nhiên nâng thiếu niên ngẩng dậy, ngay lập tức y đã an ổn ngồi trên đùi hắn, tư thế thay đổi hoàn toàn khiến cho chỗ đó càng bị đâm sâu vào nội bích mềm yếu, máu cùng tinh dịch theo hai cánh mộng của y mà chảy xuống.

- Tiểu Tinh....

Gia Trình mơ hồ gọi tên Hứa Tinh, ánh mắt nhìn y say mê, một bên vùi cổ thiếu niên xuống mà hung hăng hôn lên môi y, một bên bàn tay không ngừng sờ soạng chiếc lưng nhỏ nhắn mịn màng không tì vết của y.

Hắn ôm chặt lấy eo thiếu niên, di chuyển dương vật to lớn của mình lên xuống, liên tục ra vào nơi ẩn náu kia. Hứa Tinh khiếp sợ mà đau điếng, nước nỡ van cầu hắn.

- Cầu anh... đừng mà... Tiểu Tinh đau... làm ơn....

Gia Trình đưa hai tay Hứa Tinh vòng qua cổ hắn, ôn nhu vùi đầu y dựa xuống bả vai của hắn, xoa xoa mái tóc y trấn an.

- Nếu đau, cứ cắn vào vai tôi...

Hứa Tinh ngẩng đầu rơi lệ lắc đầu, y không muốn làm đau hắn, người y yêu thương ngay trước mắt đây, hắn đang cùng y một chỗ, cùng y giao phối, nhưng không hề cưỡng bạo y như trước nữa, mà chính là thập phần nhu thuận ấm áp, tuy rằng nó rất đau, nhưng trái tim không hiểu sao mà đập loạn nhịp, phải chăng y đang hạnh phúc.

- Tiểu Tinh... tuyệt không... anh Trình sẽ đau.... - Hứa Tinh thút thít đối Gia Trình nói.

Gia Trình như không tin vào mắt mình, hắn lúc bấy giờ như lên thiên đường vậy, tiểu hài tử kia thật thiện lương, y là đang lo lắng cho hắn sao. Lúc này đây, Gia Trình thật sự đã nhận ra, thiếu niên kia chính là thích hắn, vậy mà trước đây hắn lại phủ nhận điều đó, liên tục chửi mắng mà vũ nhục y, đánh đập y, cưỡng bạo y, để y phải chịu bao nhiêu đau đớn như vậy. Nhưng nếu tiểu hài tử kia đau, tim hắn không hiểu sao cũng đau lắm, hắn muốn bản thân hắn cũng phải đau đớn gì đó thay y.

- Tiểu Tinh, em... đang lo lắng cho tôi?!! - Gia Trình nhu hòa lau nước mắt của Hứa Tinh, thanh âm tuy có chút lạnh lùng nhưng thiếu niên thừa biết là hắn đang cười với y.

Hứa Tinh ngay lập tức ngượng chín mặt, cúi đầu không dám nhìn Gia Trình, nhưng lại bị hắn nâng cằm y lên, đối mặt với hắn.

- Nói!!

- A... Ân...

Hứa Tinh chậm rãi gạt đầu, hai gò má ửng đỏ trông thật đáng yêu. Gia Trình vui sướng trong lòng mà hôn lên môi y, cùng y đẩy đầu lưỡi quấn quýt. Chốc lát, hắn đưa đầu y dựa lên vai hắn, rồi đem phần thân của mình di chuyển ra vào bên trong tiểu huyết non nớt.

- Oaa...aaa Anh Trình....

Hứa Tinh thống khổ khóc lớn, hai tay gắt gao ôm chặt cổ Gia Trình, một chút cũng không dám cần vào bả vai hắn.

Gia Trình đưa tay vùi đầu thiếu niên xuống, ý muốn y hãy cần vào vai hắn, nhưng y một mực không chịu. Hết cách, hắn đành phải tăng tốc độ, dùng sức đẩy mạnh phần thân thô dài của mình, cơ thể khẽ vang lên những tiếng “ba ba” kịch liệt.

Hứa Tinh đau đến gương mặt trắng bệch, không ngừng kêu khóc, lại bị bàn tay to lớn của Gia Trình đè đầu y xuống vai hắn. Thiếu niên do dự một hồi lâu, đột nhiên phía dưới truyền đến một cơn đau nhức bị xé rách, y bất đắc dĩ cần sâu vào da thịt Gia Trình, nức nở ôm chặt cổ hắn.

Gia Trình đắc ý thỏa mãn, tốc độ dùng lực của hắn liền nhanh hơn, quy đầu mướt mà co dãn cứ cố ý nhắm thẳng điểm sâu nhất mà va chạm, thẳng đến khi Hứa Tinh toàn thân run rẩy kịch, không ngừng rơi nước mắt mà cần sâu vào vai hắn.

- Ách..... - Gia Trình cảm thấy bả vai có chút đau nhức, khẽ cần rằng rên rỉ. Hứa Tinh như biết hắn đang nhăn nhó, liền vội vã cúi đầu.

- Đối... thực xin lỗi....

Hắn không nói gì, chỉ hôn Hứa Tinh rồi từ từ đặt y nằm xuống giường, hung khí tiến vào y càng sâu, khi dương vật sát nhập vào hậu huyết, quy đầu hung hăng va chạm vào nội bích mềm yếu kia.

Hứa Tinh khóc lớn đưa hai tay ôm lấy bả vai của Gia Trình, hắn thích thú liền đặt hai chân y vòng qua thắt lưng hắn, nâng cái mông thiếu niên càng cao, làm cho nơi kết hợp của hai người chặt chẽ không một khe hở.

- Tiểu Tinh... - Gia Trình hô hấp kịch liệt, thanh âm trầm thấp kêu tên Hứa Tinh, mồ hôi tích tụ từng giọt trên trán hắn, trong mũi phát ra hơi thở nóng rực, một tiếng khóc lóc thống khổ truyền đến bên tai hắn.

- Anh... Anh Trình.... cầu van anh.... đừng đau quá....

Gia Trình đưa tay vén lấy mái tóc ướt đầm mồ hôi lạnh trên trán thiếu niên, rồi cúi xuống hôn lên môi y, nhằm giúp y đỡ sợ hơn phần nào. Dương vật thô to một lần rồi một lần nữa mạnh mẽ va chạm vào hậu huyết, thân thể hai người va chạm không ngừng phát ra âm thanh ‘ba ba’ vang dội, nhưng chỉ càng kích thích thêm nơi hạ trường của Gia Trình.

Gia Trình rốt cuộc không thể kiên nhẫn được nữa, hắn đột nhiên bắt lấy hai đôi chân Hứa Tinh đẩy về phía trước, đem toàn bộ cái mông đều dựng thẳng lên, thuận tiện cho hắn mỗi lần tiến nhập đều đâm thẳng đến chỗ sâu nhất.

- Oaa.... aa.... khụ... khụ...

Hứa Tinh thống khổ khóc rống, cổ họng gần như khô khan đến ngứa ngáy, thiếu niên kịch liệt ho khan vài tiếng, không hiểu sao thanh âm từ yết hầu phát ra không còn trong trẻo như trước nữa, chỉ vang lên những lời khàn đặc đứt chữ, nước mắt cứ thế mà rơi.

Thân thể cơ hồ bị Gia Trình ép thành mảnh vải đẹp, hậu huyết bị dương vật to dài tùy ý trườn sấp thao lộng, thiếu niên trước mắt dần cảm thấy mờ mờ ảo ảo, kiệt sức mà thở dốc xen lẫn kêu khóc.

Gia Trình nhanh chóng đẩy nhanh tốc độ, hậu huyết phía sau ẩm áp ẩm ướt kích thích dục vọng của hắn, hắn gầm nhẹ một tiếng, toàn bộ tinh dịch phóng thẳng vào chỗ sâu nhất trong thân thể Hứa Tinh.

Thiếu niên run rẩy rơi nước mắt, tứ chi mảnh liệt co co giật giật, tựa hồ như sợ đến chết khiếp. Gia Trình nhanh chóng nằm xuống, ôm chặt lấy cơ thể y vào ngực, dựa đầu y dưới cằm hẳn, hai tay không ngừng xoa xoa mái tóc an ủi thiếu niên.

- Không sao.... Đừng khóc....

Hứa Tinh liên tục khóc nức nở, vùi đầu vào vai Gia Trình thút thút như một đứa trẻ ba tuổi, cơ thể run cầm cập muốn tìm sự ấm áp.

Hắn nhanh chóng đưa tay với lấy chiếc chăn bên dưới, phủ lấy hai người, rồi luồn tay sau gáy thiếu niên, đặt đầu y nằm lên cánh tay hẳn, hẳn gắt gao ôm chặt y, hôn lên trán y trấn an.

Phát hiện Hứa Tinh đã thiếp đi tự lúc nào, Gia Trình thở dài, chắc hẳn thiếu niên đã mệt mỏi lắm rồi, cứ nhiên y vừa ngủ dậy, hẳn lại bắt y làm chuyện này, mà cơ thể tiểu hài tử kia lại yếu ớt, đương nhiên là không thể chịu nổi sức cường bạo của hẳn. Có lẽ hôm nay hẳn nên nghỉ học một bữa, cùng Hứa Tinh trải qua một ngày cùng nhau, hẳn thực sự đã suy nghĩ thật kĩ, hẳn rất muốn ở bên cạnh y, một phút một giây không ở cùng y, hẳn như sắp chết đến nơi vậy.

" Dìng dìng dìng", Gia Trình đưa tay với lấy điện thoại, lại là Khuất Minh, hẳn khinh miệt tắt máy, rồi tiếp tục ôm lấy Hứa Tinh.

Thế nhưng một lần nữa điện thoại vang lên, Gia Trình tức tối tắt máy, thanh âm lạnh lùng hỏi ông.

- Chuyện gì?!!

- Tại sao không đến trường?!!! - Đầu dây là Khuất Minh đang giận dữ nói.

- Không thích.... " Tít" - Gia Trình lãnh khốc trả lời, hẳn tùy tiện tắt máy, rồi tắt nguồn, hung hăng ném điện thoại sang một bên.

Tiếp tục ôm chặt thân ảnh nhỏ gầy vào lòng, như không muốn rời bỏ y, hẳn một lượt quan sát thiếu niên xinh đẹp cận kề, khẽ cười tà, rồi ngang nhiên hôn lên trán y, mắt y, mũi y, má y, đôi môi của y, tất thấy mọi điểm trên gương mặt tuyệt mỹ này hẳn đều không bỏ sót.

Sau Gia Trình suy nghĩ lại, nếu như cứ nằm ở đây ngắm nhìn tiểu hài tử này hoài, thì không biết y sẽ ngủ đến khi nào nữa. Hôm nay tâm tình hẳn thực sự vô cùng tốt, có nên hay không nên làm điều gì đó đặc biệt. Phải rồi a, Hứa Tinh y đã hơn 3 ngày chưa có gì trong bụng, có phải hay không sẽ đói chết khiếp. Tất cả là do hẳn mà ra, không hề quan tâm đến y, lại còn nhẫn tâm đánh đập, liên tục bức y làm tình cùng hẳn.

Như nghĩ ra điều gì, Gia Trình luyến tiếc rời khỏi cơ thể Hứa Tinh, đứng dậy chỉnh tề quần áo, từ tốn đắp chăn cho thiếu niên, trước khi đi còn không quên hôn y một cái, rồi mới thỏa mãn bước ra khỏi phòng.

Gia Trình chậm rãi xuống nhà bếp, mở tủ lạnh ngắm nghía xung quanh, lấy hết mọi thứ trong tủ lạnh bày lên bàn. Hẳn lấy nồi và chảo bắt lên bếp, mở lửa riu riu chờ chảo nóng. Rồi quay sang rửa sạch rau củ quả.

- A! Cậu chủ đang làm gì vậy?!! Cứ để chúng tôi làm.... - Các cô hầu đang chuẩn bị xuống nhà bếp nấu bữa sáng cho Gia Trình thì đột nhiên thấy hẳn đang đứng đó, có chút hốt hoảng mà tiến tới hỏi hẳn.

Gia Trình không thèm đếm xỉa gì đến họ, tiếp tục động tác công phu mà thái cắt rau củ, rồi cho vào chảo xào lên.

- Cậu chủ.... Có gì cứ để chúng tôi, cậu chủ không cần phải vậy?!! - Các cô không ngừng chạy tới khuyên ngăn hẳn.

Như mất hết kiên nhẫn, Gia Trình dừng động tác, quay đầu trừng mắt nhìn bọn họ, thanh âm lãnh khốc khiến cho người ta bất giác không rét mà run.

- Cút ra ngoài!! Còn không tôi sẽ đuổi việc các cô!!

- Aa.... dạ vâng... chúng tôi không dám làm phiền nữa... cậu chủ cứ tiếp tục.... mau mau đi.... - Bọn họ sợ hãi liên cúi đầu chạy đi, trong đầu không ngừng suy nghĩ rằng, Gia Trình hẳn sao có thể tàn ác đến thế chứ, hảo đáng sợ a.

Gia Trình khinh miệt nhìn bọn họ rời đi, rồi cúi đầu chăm chú nấu ăn, thực ra từ nhỏ hắn vốn không thích ăn những thức ăn do người giúp việc nấu, cũng chẳng có hứng thú ra ngoài ăn, vốn dĩ từ nhỏ Gia Trình đã sống không cần nương tựa người khác, nên đã tự động học cách nấu ăn, mặc dù mới đầu có chút không thuần thạo lắm, nhưng nhờ sự kiên trì và bản tánh... kì quặc của hắn, dần dần đã nâng cao tay nghề. Cho nên từ đó đến giờ, một chút đồ ăn do người trong nhà nấu hắn không hề đụng đến, cũng chẳng cần biết ngon hay dở đều không quan tâm, hắn thà chết đói còn hơn.

Không suy nghĩ nhiều, Gia Trình cắm cúi vào việc, vẻ mặt cực kì nghiêm túc đồng thời không ít oai phong, bởi lẽ đây là lần đầu tiên hắn làm một bữa ăn cho người khác, và người đó chính là Hứa Tinh, trong lòng không hiểu sao lại hạnh phúc đến thế.

Sau gần một tiếng kết thúc, Gia Trình đã trưng bày một mâm mỹ thực trên bàn, tuy bên ngoài không hề lộ ra, nhưng hắn cực kì phấn khởi, muốn cho thiếu niên kia thưởng thức tư vị những món do hắn nấu.

Không thể chờ đợi lâu hơn, Gia Trình hùng hổ bước lên phòng hắn, thiếu niên kia vẫn an tĩnh say ngủ. Hắn nhẹ nhàng bước tới, cúi đầu hôn lên đôi môi của y.

- Ăn....

Hứa Tinh cảm nhận có ai đó đang hôn mình rất lâu, ngay lập tức bừng tỉnh, chậm rãi mở đôi mắt nặng trĩu.

- Tỉnh??

Thiếu niên bàng hoàng nhìn nam nhân cường tráng trước mắt, kia... không phải ban nãy y đã cùng hắn làm kịch liệt sao.. suýt nữa hắn đã khiến y đã hôn mê bất tỉnh rồi. Hứa Tinh khiếp sợ vội vã ngồi dậy, lập tức phía sau truyền đến cơn đau nhức vô cùng, thiếu niên thống khổ khóc ra tiếng, đưa tay gắt gao nắm chặt khăn trải giường.

- Đau?!! - Hắn hỏi.

Hứa Tinh vội vã lắc đầu, cố gắng di chuyển, thế nhưng chưa đầy một giây, cơ thể y bị bao trùm bởi chiếc khăn trắng, toàn bộ an ổn nằm trên tay Gia Trình. Y có chút hốt hoảng mà tròn mắt nhìn hắn.

- Xuống dùng bữa!! Đói lắm phải không?!!

Hứa Tinh ngượng ngùng gật đầu, Gia Trình đắc ý cười tà, bế y ra khỏi phòng. Thiếu niên tròn xoe mắt quan sát xung quanh, y rốt cuộc cũng được ra khỏi căn phòng kia, không còn trói buộc như trước nữa. Thiếu niên ngây ngốc nở nụ cười, vui mừng nhìn chăm chăm vào đôi mắt băng hàn xen lẫn nhu thuận của Gia Trình.

Hắn đưa y tới bàn ăn, thiếu niên kinh ngạc nhìn hàng tá mỹ thực trên bàn, nào là súp hải sản, cháo cải xanh, bò bít tết xào hành tây, tiết canh, ...

Nhân lúc Hứa Tinh còn đang ngơ ngẩn, Gia Trình cười thâm ngồi xuống ghế, đặt y ngồi lên đùi hắn, hắn hơi mở rộng hai chân, tránh để vết thương phía sau của y phải tác động đến.

Thiếu niên hốt hoảng liền giãy dụa muốn rời khỏi, lại Gia Trình hắn gắt gao ôm chặt lấy eo của y, hắn lấy đũa gấp một mớ rau cho vào bát, rồi đưa trước mặt y ra lệnh.

- Há miệng!!

- Kia... để Tiểu Tinh.... - Hứa Tinh vội vã cự tuyệt, định đưa tay cầm lấy, ngay lập tức Gia Trình liền gạt tay y xuống, lạnh lùng nói.

- Ăn!!!

Hứa Tinh sợ hãi nhìn hắn, rồi quay sang nhìn chiếc đũa kia do dự một hồi lâu, rốt cuộc cũng há miệng ra. Khi những mỹ thực kia thấm sâu vào yết hầu của thiếu niên, y cảm thấy thực hảo, kia chính là ai nấu a.

Gia Trình từng tất quan sát nhất cử nhất động của Hứa Tinh, dường như y rất thích món hắn nấu, nếu là như vậy, y cần phải ăn nhiều một chút.

Hắn hạ chiếc đũa xuống, lấy thìa múc một chén súp hải sản vào bát, tiếp tục đút Hứa Tinh ăn. Thiếu niên muốn tự mình ăn lấy, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt băng lãnh kia của Gia Trình, những lời muốn nói đều thu hết xuống bụng, ngoan ngoãn há miệng để hắn đút ăn.

- Thế nào?!! - Hắn hỏi.

Hứa Tinh chậm rãi nuốt xuống từng muỗng, quay đầu sang nhìn Gia Trình, nhắm tít mắt mỉm cười.

- Dạ... thực sự rất hảo....

Gia Trình mở lớn mắt ngây người nhìn Hứa Tinh, cười rồi.... y rót cuộc cũng cười với hắn.... thật đáng yêu nga. Hắn như không thể diễn tả niềm vui sướng trong lòng mình, liền hung hăng hôn môi y, đầu lưỡi di chuyển xung quanh khoang miệng Hứa Tinh, rồi nhanh chóng xâm nhập vào miệng y, tham lam mút lấy chiếc lưỡi phấn nộn nhỏ bé.

HẾT CHƯƠNG 31

32. Chương 32

Gia Trình cảm thấy thực sự hạnh phúc đi, hắn chưa bao giờ vui như vậy, thiếu niên kia rót cuộc cũng chịu nỡ nụ cười, mà đó chính là cười với hắn, hắn muốn y cười nhiều hơn, muốn thấy y hàng ngày đều phải cười nói với hắn.

Nghĩ đến đây, Gia Trình liền buông môi Hứa Tinh ra, thiếu niên kia bị hôn kịch liệt mà dựa vào vai hắn mệt mỏi hô hấp. Gia Trình đưa tay vuốt ve gương mặt của y, thanh âm trầm thấp ôn nhu nói.

- Tiểu Tinh...

Hứa Tinh nghe thấy hắn gọi tên mình, liền chậm rãi ngẩng đầu nhìn hắn, hai người đột nhiên chăm chăm nhìn nhau một hồi, thiếu niên kia có chút ngượng ngùng, liền mở miệng trước.

- Anh Trình....!

Gia Trình vươn tay chạm lên đôi môi của Hứa Tinh vuốt ve, nói.

- Tôi.... muốn em cười nhiều hơn. Nhưng chỉ với mình tôi thôi!!!

- A....

Hứa Tinh sững sờ tròn xoe mắt nhìn hắn, hai bên gò má nổi lên tầng ửng hồng. Gia Trình nghe thấy thanh âm "thình thịch" rõ to ở xung quanh, kia là hắn đập sao, hay là thiếu niên kia, hay chính là cả hai.

- Tiểu Tinh.... - Hứa Tinh khó xử cúi đầu, nhỏ giọng nói.

- Sao vậy? Không được?!! - Hắn lạnh lùng hỏi.

- A.. Dạ không... không phải...

Gia Trình cau mày lại, câu trả lời khó khăn như thế sao, hay là y không muốn làm điều đó. A, phải rồi, muốn thiếu niên kia cười là điều không hề dễ dàng gì, phải khiến cho y vui và thích thú, như vậy y sẽ cười nhiều hơn. Xem ra Gia Trình hẳn có việc để làm rồi.

- Hảo, trước hãy ăn no đi!! - Hắn vừa ra lệnh vừa tiếp tục đút y ăn.

- Dạ vâng... - Hứa Tinh cúi đầu trả lời, định tự mình gấp lấy thức ăn nhưng lại bị Gia Trình ngăn cản, đành ngoan ngoãn tùy ý để hắn đút.

Thiếu niên liên tục bị hắn đút ăn mà có chút áy náy, đồng thời bụng cũng có chút no, không thể ăn thêm được nữa.

- Anh Trình... kia... Tiểu Tinh no rồi ạ.... - Nhìn thấy một đũa rau chĩa trước mặt mình, Hứa Tinh nhỏ giọng cự tuyệt.

- Vậy sao? - Gia Trình nghi ngờ liền đặt tay xuống bụng thiếu niên, có vẻ như y đã ăn không nổi nữa rồi.

Gia Trình bắt đũa hạ đũa xuống, định bế Hứa Tinh lên phòng, đột nhiên thanh âm trong trẻo phát ra bên tai hắn.

- Anh Trình... không ăn sao? - Hứa Tinh để ý từ nãy đến giờ Gia Trình chưa ăn một chút gì, chỉ mỗi việc giúp y ăn, cảm thấy vô cùng khó xử.

- Tôi không chết là được rồi. - Gia Trình nhếch khóe miệng, rồi đưa tay xoa xoa đầu thiếu niên, đùa cợt nói.

Hứa Tinh khó hiểu ngơ ngác nhìn hắn, hắn không nói gì, chỉ cười tà rồi bế y lên rời khỏi bàn ăn.

Hắn đưa y lên phòng, bước vào toilet đặt thiếu niên vào bồn, với tay lấy vòi xả nước ấm, đồng thời dùng ngón tay của mình đi vào tiểu huyết ẩn nắp phía dưới, nhẹ nhàng lấy từng mẩu tinh dịch còn sót lại bên trong.

- Ân.... - Hứa Tinh mặc dù cảm thấy có chút đau đớn, nhưng vì Gia Trình hắn là muốn giúp y, y không nên kêu ca gì.

Hắn như biết được thiếu niên kia đang nhẫn nhịn, động tác lập tức ôn nhu và chậm rãi, máu cùng tinh dịch từ tiểu huyết chảy xuống, hắn liền cho nước rửa sạch bên trong.

Hứa Tinh cảm giác được Gia Trình đã tẩy sạch chỗ đó, nhân lúc hắn đang dọn lại bồn tắm còn lưu lại vết máu của thiếu niên, y chậm chạp mà đứng dậy, bất quá phía sau đột nhiên truyền đến cơn đau nhức, liền lập tức ngã rầm xuống đất, nước mắt cứ thế mà rơi.

- Chỗ đó còn chưa lành, muốn đi đâu?!! - Nghe thấy tiếng động, Gia Trình liền xoay đầu lại, thì thấy thân ảnh nhỏ gầy kia đang nằm bệt trên nền đất, bộ dạng trông thật khó coi.

- Đối... thực xin lỗi... - Thiếu niên cúi đầu nhỏ giọng, cảm thấy vô cùng xấu hổ đi.

Gia Trình thở dài trong lòng, nhanh chóng bế y ra ngoài, từ tốn đặt y lên giường, thiếu niên kia thực sự không ổn chút nào, xem ra hôm nay hắn không có cơ hội rồi. Nhưng cứ thế này thì chán mất, hắn nên làm gì đó mới được. Bất quá trước hết phải để cho y lành vết thương, dù sao hôm nay tâm tình hắn cực kì hảo, có thể ở cùng y được rồi.

- Nằm đây nghỉ, tôi ra ngoài một chút. - Gia Trình đưa tay xoa đầu Hứa Tinh rồi căn dặn, trước khi đi còn không quên hôn lên trán y một cái sau mới lẹ khai.

Thiếu niên luyến tiếc nhìn bóng lưng hắn rời khỏi, mặc dù trước đó mỗi lần không nhìn thấy hắn thì y vô cùng nhẹ nhõm, chẳng qua luôn sợ hắn sẽ tái đánh đập y và bắt y làm tình. Nhưng bây giờ, khoảnh khắc khi hắn rời đi, y cảm thấy vô cùng mất mát, y tự hỏi liệu hắn có trở về nhanh không.

Một hồi lâu sau đó, Hứa Tinh nghe thấy tiếng gõ cửa, bên ngoài hình như là giọng nói của một nữ nhân.

- Cậu chủ! Có người gọi đến, nói muốn gặp cậu chủ ạ! Cậu chủ!!

Là ai vậy, tại sao lại gọi cậu chủ, Hứa Tinh cố gắng ngồi dậy, cắn chặt răng nhìn cơn đau nhức từ phía sau, bất quá khi vừa bước chân xuống giường lại ngã bệt xuống đất.

- Không có ai sao?!! - "Cạch" một tiếng, cánh cửa phòng được chậm rãi mở ra, bước vào là một cô hầu tay đang cầm chiếc điện thoại, đang tìm kiếm thân ảnh của ai đó.

- Woa, phòng cậu chủ đây sao? Hảo rộng lớn và đẹp a..... Aaaaaaa!!! Mày... mày là ai, là trộm phải không?!! Bớ người ta có trộm!! Có trộm!!! - Khi cô đang mãi ngẩn ngía căn phòng xa hoa rộng lớn kia, thì ngay lập tức đập vào mắt cô là thân ảnh nhỏ gầy của một nam hài tử đang nằm bệt dưới sàn, cứ nhiên trên người không một mảnh vải, ngỡ rằng là trộm, cô liền hét toáng lên.

- Tiểu Tinh... không phải trộm... A... - Nhân lúc thiếu niên định mở lời giải thích, thì bốn năm cô hầu ngay lập tức xông vào, một người cầm chổi một người cầm cây bước tới, hùng hổ giáng đòn xuống người y.

- Thăng nhai kia, to gan dám vào phòng cậu chủ ăn trộm, cho mày đáng đời!!

- Tiểu Tinh không có.... các chị hiểu lầm rồi ạ.... - Thiếu niên ra sức giải thích, nhưng bị bọn họ đánh trúng vết thương còn chưa lành ở phía sau, mà có chút đau đớn.

- Các cô đang làm gì?!!! - Gia Trình vừa mới ra ngoài về, khi bước vào nhà thì đã nghe thấy tiếng chửi mắng rồi, nghi ngờ, hắn một mạch chạy lên phòng của mình, thì trông thấy tình cảnh kia, trong lòng không khỏi tức giận.

- Cậu chủ!! Cậu ta là trộm đó!! - Các cô thi nhau đứng trước mặt hắn nói.

- Ai cho phép các cô vào đây!! Các cô bị đuổi việc, mau cút ra ngoài!! - Gia Trình rút cuộc cũng nổi điên, trừng lớn mắt hướng bọn họ quát.

Các cô không khỏi rùng mình và sợ hãi, họ... họ sẽ bị đuổi việc sao... nhưng mà .. bọn họ đã làm ở đây lâu lắm rồi, sao có thể bị đuổi việc như thế chứ.

- Cậu chủ! Làm ơn đừng đuổi việc chúng tôi!! Chúng tôi sẽ không tái phạm việc này nữa.. - Bọn họ khóc lóc quỳ gối cầu xin Gia Trình, bất quá hắn không thêm quan tâm, ánh mắt lạnh lùng khinh miệt nhìn các cô, như không thể kiên nhẫn được nữa, hắn lớn tiếng.

- Tôi bảo các người cút ra ngoài!! Mau lên!!

Các cô tuyệt vọng nhìn nhau khóc, đồng thời không khỏi sợ hãi nam nhân hung tợn trước mắt, bắt đầu dĩ đành chậm rãi ly khai.

Gia Trình đóng sầm cửa lại, tiến tới đỡ Hứa Tinh ngồi dậy, ôn nhu bế y nằm trên giường, hắn đưa tay vào túi áo lấy ra hai bình thuốc. Hắn mở bình thuốc màu vàng ra, bôi lên vết thương bên ngoài của y, đặc biệt là trước ngực lần đó bị hắn chà sát trên nền nhà, nay lại thấy xước những vết dài ngoằn, thậm chí có những chỗ bị rách da đến xuất huyết.

Động tác của hắn hết sức cẩn thận, một bên vừa thoa thuốc một bên vừa thổi hơi, sợ rằng sẽ làm đau thiếu niên kia.

- Anh Trình... ban nãy....

- Câm miệng!! - Hứa Tinh định mở miệng, ngay lập tức thanh âm băng lạnh vang lên, khiến cho y không khỏi sợ sệt, liền cúi đầu im lặng không dám mở miệng, những lời muốn nói đều thu hết vào trong cổ họng.

Gia Trình nhìn bộ dạng tự ti kia của thiếu niên, thở dài trong lòng. Hắn đem y lật ngửa lại, nâng chiếc mông trắng nõn nhỏ bé nhấc lên.

Gia Trình có hơi hoảng khi nhìn thấy tiểu huyết bị sưng đỏ, bên trong các lớp thịt bị lòi hết ra ngoài trông thật kinh người, lại còn lưu lại vài vết máu, có lẽ ban nãy vì y cử động nhiều nên chỗ đó còn chảy ra máu.

Không hiểu sao lòng ngực lại đau vô cùng, Gia Trình âm thầm nhìn thiếu niên, nhỏ thuốc cao lên ngón tay của mình, từ từ cho vào tiểu huyết đang khép kín kia, chậm rãi thoa lên.

Hứa Tinh nhức nhối khóc ra tiếng, bàn tay nắm chặt khăn trải giường muốn trắng bệch, mồ hôi nhễ nhại thấm trên trán của thiếu niên. Đột nhiên có ai đó đang nắm chặt lấy bàn tay của y, y biết đó là Gia Trình, thật sự cảm thấy vô cùng cảm động đi.

Bôi thuốc xong, Gia Trình nhẹ nhàng lật Hứa Tinh lại, hắn trèo lên giường ôm lấy thân ảnh kia, ôn nhu hôn lên gương mặt của y, vuốt ve mái tóc y an ủi.

-Ngoan... Một lát sẽ hết đau... Tối tôi sẽ dẫn em ra ngoài, có được không? - Hắn xem thiếu niên kia như một nam hài tử 3, 4 tuổi mà nói những lời dịu ngọt.

Hứa Tinh như không thể tin vào mắt mình, kinh ngạc mở lớn mắt rờn rớm nhìn Gia Trình, hắn... hắn là nói thật? ... y có thể ra ngoài sao...

- Tiểu Tinh... được ra ngoài sao?? - Thiếu niên nức nở hỏi hắn.

- Ừ. - Gia Trình cười tà xoa đầu Hứa Tinh, gạt đầu trả lời.

Hứa Tinh cảm thấy vui sướng không thể tả, nước mắt vì cảm động mà liên tục rơi xuống, y hạnh phúc nở nụ cười, mở miệng nói.

- Tiểu Tinh... cảm ơn anh Trình....

Gia Trình mở lớn mắt nhìn Hứa Tinh, cười.... cười nữa rồi... Hắn muốn nhiều hơn... nhiều hơn nữa.

- Tiểu Tinh... em có vui không? - Gia Trình khẩn trương hỏi, trong đầu không ngừng van cầu thiếu niên kia hãy cười nhiều hơn nữa.

Hứa Tinh gật đầu lia lịa, nụ cười vẫn cứ tỏa sáng trên đôi môi kia. Gia Trình vô cùng sung sướng, không nhìn được mà ôm lấy đầu y ghé sát hẳn, cuồng nhiệt hôn môi y, rồi mở đôi môi mỏng manh kia, tham lam mút lấy đầu lưỡi y dây dưa kịch liệt.

Hứa Tinh không thể so kịp với hành động điên cuồng của Gia Trình, vụng về mà khẩu thủy chảy xuống.

Hắn tựa như một mãnh thú mà mãnh liệt không ngừng quần quít chiếc lưỡi nhỏ bé, căn phòng lúc này chỉ tràn ngập tiếng nhóp nhép vô cùng dâm dăng. Một lát, cảm giác được thiếu niên đã kiệt sức, hắn liền chậm rãi buông môi y ra, từng sợi dây chỉ bạc liên kết giữa hai người lưu lại trên môi.

Hứa Tinh xấu hổ khi nhìn thấy nó, đột nhiên bị Gia Trình nhanh nhẹn dùng đầu lưỡi cuốn lấy nuốt vào bên trong. Thiếu niên đỏ mặt cúi đầu không dám nhìn, nhưng rất nhanh hắn đã nâng gương mặt y lên đối mặt với hắn.

Hai người ngây ngốc nhìn nhau một hồi lâu, cảm thấy không khí có chút căng thẳng, Gia Trình liền ôm Hứa Tinh vào lòng, thanh âm mệt mỏi nói.

- Nghỉ ngơi để tối còn ra ngoài!!

- Dạ vâng.... - Hứa Tinh vui vẻ mỉm cười, như đứa trẻ 3 tuổi mà vùi đầu vào ngực Gia Trình, bàn tay lén lút chậm rãi ôm lấy eo hắn.

Gia Trình cảm nhận được một bàn tay nhỏ bé đang nắm lấy áo mình, có chút kinh ngạc, sau đó liền đắc ý cười mà ôm y càng chặt hơn.

=====

" Reng reng reng " . Tiết học kết thúc, Mạch Quai hối ha hối hả thu dọn sách vở vào cặp, tiến tới chỗ Hoàn Thư và Tiểu Nhân thúc giục.

- Nhanh lên! Còn đến trường S thăm Tiểu Tinh nữa!!

- Woa! Hôm nay cậu bạn của chúng ta phấn khởi quá nhỉ. Nếu là như vậy, bọn mình nên nhanh lên mới được!! - Hoàn Thư cười hiểm.

- Hảo a. - Tiểu Nhân cười tươi rồi tiếp lời.

Thu dọn xong, ba người mau chóng rời khỏi trường, đi đến trường Trung học S.

Dọc theo hành lang của ngôi trường khác lạ này, ba người không khỏi cau mày, đây là trường học kiểu gì đây a, tại sao học sinh lại như bọn côn đồ thế kia, kẻ thì đi ức hiếp người này, kẻ thì đánh nhau với người khác, thậm chí ngay cả thành phần chăm ngoan học tập gần như không hề có.

- Này, các cậu nghĩ sao Tiểu Tinh lại học ở trường này kia chứ, nghe bảo ở đây là trường tốt mà!! - Tiểu Nhân rùng rợn thì thầm.

- Phải a, không biết cậu ấy có bị ai ức hiếp ở đây không? Theo mình thấy là có khả năng lắm. - Hoàn Thư nhún vai trả lời.

- Nghe bảo Tiểu Tinh học ở lớp X, đằng kia thì phải. - Mạch Quai đưa tay chỉ trở về phía trước.

Ba người nhìn nhau rồi đi thẳng đến lớp học của Hứa Tinh, chỉ thấy căn phòng vừa ồn ào vừa lộn xộn chẳng khác gì bãi rác. Mạch Quai ngăm ngửa xung quanh tìm kiếm thân ảnh kia, nhưng mãi không thấy y đâu, liền ngoắc tay hỏi một nữ sinh gần đó.

- Cho mình hỏi Tiểu Tinh... à không... Hứa Tinh học ở lớp đây phải không?!!
- Phải a. Mà cậu là trường X sao lại ở đây?!! - Cô gật đầu rồi quan sát ba người bọn họ, mới biết là đến từ trường trung học X, có chút thắc mắc hỏi.
- À, tại trước đây cậu ấy học trường mình, sau đó lại chuyển đến đây, nên bọn mình muốn đến thăm cậu ấy.
- Hoành Thư lịch sự trả lời.
- Vậy à, nhưng chắc các cậu nên về đi. Tiểu Tinh cậu ta không có ở đây, đã gần một tuần rồi cậu ta không có đi học!! - Cô khinh miệt trả lời.
- Sao? Cậu ấy không khỏe hay là.... tại sao lại không đến lớp?!! - Ba người kinh ngạc nhìn nhau rồi quay sang hỏi cô.
- Hừ!! Chắc tại bị mấy bọn trong lớp khi dễ nhiều quá, không chịu nổi nên nghỉ học luôn rồi. Mà tôi thấy không có cậu ta đi học cũng đỡ hơn phần nào, cái thứ con trai mà cứ khóc lóc như đàn bà, thấy mà phát ghét... Thôi, các cậu mau về đi, phiền quá!! - Nữ sinh tức giận đuổi ba người đi, rồi xoay người bước về chỗ ngồi của mình.
- Hoành Thư và Tiểu Nhân sững sờ nhìn nhau rồi quay sang Mạch Quai, cau mày hỏi.
- Tiểu Tinh... cậu ấy có sao không?? Ban nãy các cậu cũng nghe cô ta nói gì rồi đó, chắc chắn Tiểu Tinh học ở đây luôn bị bắt nạt, mà cậu ấy vốn tự ti nhất gan, có khi nào đã nghỉ học luôn rồi không ?!! - Hoành Thư lên tiếng.
- Không đúng! Tiểu Tinh chưa bao giờ bỏ bê việc học dễ dàng như vậy được! Các cậu nghĩ xem, khi còn ở trường mình, Tiểu Tinh bị Khuất Gia Trình cùng bọn đàn em khi dễ, cậu ấy vẫn đến trường hàng ngày cơ mà. - Tiểu Nhân mở miệng phản đối.
- Gia Trình?! Phải rồi, Gia Trình, hấn ta.... còn nhớ không?!! Từ ngày Tiểu Tinh rời khỏi trường chúng ta, cả trường cứ ầm lên vụ hấn ta cứ điên khùng này nọ... có khi nào, hấn đến đây tìm cậu ấy!! - Hoành Thư như sực nhớ ra điều gì, liền nói.
- Phải rồi a.. Mạch Quai, ngày đó Tiểu Tinh đến trường mình gặp cậu, rõ ràng cậu ấy đi bộ đến đây. Bởi vốn dĩ baba cậu ấy không hề cho phép chúng ta qua lại với nhau, tánh lại rất nghiêm khắc, không thể nào để cậu ấy đến đây thăm bọn mình được.... Như vậy, đã có chuyện gì xảy ra với Tiểu Tinh chứ?!!
- Hai cô mãi thấy Mạch Quai từ nãy đến giờ không nói gì, chỉ im lặng đưa tay nắm thành quyền. Một lát, hấn đột nhiên chạy đi.
- Mạch Quai, cậu đi đâu vậy?!!

HẾT CHƯƠNG 32

33. Chương 33

- Này, Mạch Quai, cậu chạy đi đâu vậy?!! - Hoành Thư và Tiểu Nhân rút cuộc cũng đuổi kịp Mạch Quai, một mới mà thở hồng hộc.
- Chúng ta tới nhà Tiểu Tinh đi!! - Mạch Quai nghiêm nghị hướng hai cô nói.
- Cũng được.. Nhưng mà cậu làm ơn đi chậm một chút, bọn tôi là con gái đấy, sao có thể đuổi kịp một thằng con trai như cậu chứ?!! Hừ!! Một chết đi được.. - Hai cô trừng mắt nhìn Mạch Quai, rồi cũng gật đầu nghe theo ý kiến của hấn.
- Bọn họ đi tới căn nhà của Hứa Tinh, thấy bên trong dường như có người, ba người nhìn nhau một hồi, nghĩ rằng y có lẽ ở trong đó, liền bấm chuông.

Bước ra là một nam nhân cũng trạc gần 40, ăn mặc vô cùng chỉnh tề và ngăn nắp, dường như anh là quản gia ở đây chẳng.

- Các cháu tìm ai? - Nam nhân hỏi.

- Dạ. Bọn cháu là bạn học của Tiểu Tinh, cháu muốn tới thăm bạn ấy. - Tiểu Nhân lễ phép trả lời.

- Các cháu hẳn vào nhà trước đã. - Nam nhân kia khi nghe đến tên của Hứa Tinh mà có chút kinh ngạc, nhưng lại phát hiện 3 cô cậu học sinh đứng ở bên ngoài giữa khí trời lạnh giá thế này thì không tốt chút nào, bèn mở cổng cho bọn họ vào nhà.

Ngôi nhà của Hứa Tinh cũng được gọi là khá giả, trang trí đẹp mắt và sáng sủa, người người ai bước vào cũng cảm thấy dễ chịu thoải mái, thế nhưng khi Mạch Quai, Hoàn Thư và Tiểu Nhân bước vào, có chút gì đó gọi là u buồn và cô đơn. Nhưng cũng không để ý nhiều, ba người liền ngồi xuống ghế sofa gần đó, hỏi nam nhân kia.

- Bác là gì của Tiểu Tinh ạ?

- A... Bác tên Minh, là tài xế riêng của nó, cũng làm việc này được hơn hai chục năm rồi, ban đầu bác hay lái cho cậu chủ Biên và cô chủ đi làm, sau khi cậu chủ có con, thì hay đưa đón Tiểu Tinh. - Nam nhân kia chính là chú Minh, anh cười nhẹ tiến gần bọn họ, tay mang theo nước uống mời mọc.

- Dạ vâng.... Thế Tiểu Tinh có nhà không bác?!! - Hoàn Thư lên tiếng.

Chú Minh nghe đến đây thì thở dài, vẻ mặt ủ rũ trầm mặc, không khiến cho ba người bọn họ nhìn nhau nghi hoặc. Chốc lát, anh mới lên tiếng.

- Mấy hôm nay bác có mẹ già bị ốm nên mới trở về nhà chăm sóc, còn vú Ninh thì về quê đã lâu, nghe bảo có người nhà qua đời, cho nên việc đưa đón hay săn sóc Tiểu Tinh là không thể. Nhưng cũng may là mẹ bác khỏe lại nhanh nên bác mới trở về đây, không ngờ tối hôm đó về nhà thì không thấy ai ở nhà, bác tưởng cậu chủ đã đưa Tiểu Tinh ra ngoài rồi chẳng, thế nhưng hai ba ngày sau vẫn không thấy ai về, mà đồ đạc thì vẫn giữ nguyên trong nhà. Bác có gọi cho cậu chủ Biên mà cậu chủ lại cứ tắt máy, còn Tiểu Tinh thì nó vốn dĩ không có điện thoại, không biết đã ở đâu rồi. Bác lo cho nó quá!! - Anh buồn rầu kể lại đầu đuôi câu chuyện.

- Bác à, hôm nay bọn cháu có ghé thăm trường S mà Tiểu Tinh mới chuyển đến, bạn học trong lớp bảo cậu ấy đã không đến trường gần một tuần rồi ạ. - Hoàn Thư cau mày hướng anh nói.

- Các cháu bảo sao? Tiểu Tinh không đi học gần một tuần? Sao có thể chứ?!! - Chú Minh sững sốt hỏi.

- Dạ vâng... Chuyện này bọn cháu cũng không biết vì sao? - Tiểu Nhân lo lắng nói.

- Bác phải đến công ty gặp cậu chủ Biên?!! - Anh rút cuộc không thể kiên nhẫn được hơn nữa, có cảm giác như chuyện này rất xấu.

- Chúng cháu có thể đi cùng được không ạ? Bọn cháu cũng đang lo lắng cho Tiểu Tinh lắm.

- Hảo.

Ba người đổ bộ lên xe của chú Minh, đi đến công ty của Hứa Biên.

Đến nơi, bốn người vội vã bước vào, hỏi một nhân viên gần đó.

- Xin hỏi, Tổng giám đốc Hứa Biên đang ở đâu vậy?!!

- Mọi người có hẹn trước không?

- A... Không có... Nhưng việc này rất quan trọng, chúng tôi muốn gặp tổng giám đốc ngay bây giờ. - Chú Minh sốt ruột nói.

- Xin lỗi, Tổng giám đốc hiện giờ đang họp, hơn một tiếng nữa mới kết thúc.

- Cô làm ơn nói với tổng giám đốc hộ chúng tôi được không, tôi là tài xế cũ của tổng giám đốc, việc này liên quan đến con trai của tổng giám đốc. Xin cô hãy giúp chúng tôi. - Chú Minh vẻ mặt vô cùng lo lắng lẫn sợ hãi hướng cô nhân viên nói.

- Chuyện này tôi cũng không chắc, thôi thì tôi gọi cho Tổng giám đốc thử xem. Mọi người cứ vào phòng khách chờ đi!!

-A... Cảm ơn cô nhiều lắm. - Chú Minh thở phào, cúi đầu cảm tạ cô.

=====

- Như mọi người đã thấy, hiện nay công ty của chúng ta có bước tiến triển hơn các công ty khác, tỉ lệ của chúng ta mỗi tháng tăng lên đến 2%. Nhưng không phải vì điều đó mà chúng ta có thể chủ quan, bởi vì ” Ding ding ding” A.... xin lỗi mọi người.... - Hứa Biên cúi đầu xin lỗi mọi người rồi xin phép ra ngoài nghe điện thoại.

- Alo!

- Tổng giám đốc, có người muốn gặp ạ.

- Tôi đang rất bận, để lần sau hân gặp. - Hứa Biên nghiêm nghị nói.

- Nhưng mà bọn họ đang ngồi chờ Tổng giám đốc ở phòng khách, nói muốn gặp Tổng giám đốc ngay bây giờ, họ bảo việc này có liên quan đến con trai của tổng giám đốc.

- Sao?... Hảo, tôi sẽ xuống đó ngay. - Hứa Biên vội vã tắt máy rồi bước vào phòng họp thông báo.

- Cuộc họp đến đây là kết thúc, tôi có việc gấp, lần sau hân nói tiếp. - Nói xong, Hứa Biên đã nhanh chóng chạy xuống phòng chờ.

Anh vừa mở cửa bước vào, đã thấy chú Minh và ba người bạn của Hứa Tinh đã ở đó, trong đầu không ngừng tự hỏi họ ở đây làm gì. Bất quá điều anh quan tâm là Hứa Tinh, có chuyện gì với y sao.

- Chú Minh!! Chú về khi nào vậy? - Hứa Biên cau mày hỏi.

- A cậu chủ, mẹ tôi đã khỏe lại nhanh chóng nên tôi đã về khoảng 4 ngày trước rồi. Tôi có gọi điện cho cậu chủ, nhưng cậu chủ lại tắt máy. - Chú Minh khi nhìn thấy Hứa Biên bước vào, liền vội vã đứng dậy.

- À... cái đó....

- Chú à, Tiểu Tinh không ở cùng chú sao? - Mạch Quai nghi ngờ hỏi.

- Gì chứ, tôi tưởng nó vẫn ở nhà kia mà. - Hứa Biên không hiểu sao Mạch Quai lại hỏi thế, dù gì anh đã không về nhà cũng lâu lắm rồi, cho nên Hứa Tinh làm gì hay ở đâu anh cũng không hề hay biết.

- Cậu chủ nói sao?!! Nhưng mà.... Tiểu Tinh không có ở nhà, cũng không đến trường gần một tuần rồi... tôi lại tưởng cậu chủ và Tiểu Tinh.... - Chú Minh vô cùng hoảng hốt, tại sao Hứa Biên lại không biết gì về việc này chứ.

- Cái gì?!! Một tuần.... - ” Sao có thể chứ, phải rồi a, ngày đó mình đã tức giận mà bảo Tiểu Tinh tự đến trường, ... nhưng mà nếu như không thể tự đi học, thì Tiểu Tinh có thể ở nhà kia mà.... ” Hứa Biên trợn lớn mắt kinh ngạc, trong đầu không ngừng suy nghĩ.

- Chú nói vậy là sao? Chú không biết gì cả?!! - Mạch Quai tức giận, không ngăn ngại mà hét lớn.

- Cậu chủ!! Vậy là mấy ngày nay cậu chủ không về nhà, để Tiểu Tinh một mình sao?!!

- Tôi.... tôi có vài chuyện cần giải quyết.. cho nên... - Hứa Biên lảng tránh ánh nhìn của mọi người, gương mặt tối sầm nhỏ giọng nói.

- Chú nói vậy cũng được sao?!! Gần một tuần Tiểu Tinh không đi học, cậu ấy cũng không ở nhà, chú lại không quan tâm cậu ấy, tôi không biết giữa hai người xảy ra chuyện gì, nhưng mà... lẽ như cậu ấy xảy ra chuyện gì thì sao hử.. - Mạch Quai tức tối đứng dậy, nắm lấy cổ áo Hứa Biên quát lớn.

- Mạch Quai, chú ấy là baba Tiểu Tinh đó, cậu lẽ phép một chút đi chứ. - Hoàn Thụ chạy tới ngăn cản, thực ra cô cũng quen với tánh hay nổi nóng của hân, nhưng kia chính là người lớn tuổi, hân như vậy là vô giáo dục quá rồi.

- Buông ra! Cậu là người ngoài thì biết cái gì?!! Phải đó!! Một tuần nay tôi không về nhà, không cuộc gọi nào cho Tiểu Tinh, ngay cả việc đi học tôi cũng tự bắt nó đi bộ đến trường!! Tại sao tôi phải quan tâm đến nó chứ?!! - Hứa Biên rút cuộc cũng lên cơn thịnh nộ, hung hăng đẩy Mạch Quai ra, hét lớn.
- Cậu chủ... sao cậu chủ có thể nói vậy được chứ?!! - Chú Minh bàng hoàng.
- Chú quá đáng rồi đó!! Tiểu Tinh là con trai chú kia mà!! Chú có biết cậu ấy tự ti thế nào không?!! Cậu ấy mà nghe được những lời nói này, chú không sợ cậu ấy sẽ buồn sao?!!! - Mạch Quai điên cuồng chửi Hứa Biên.
- Các người câm miệng hết đi!! Tiểu Tinh không phải con tôi!!!
- Sao?!!! Không.... không phải con anh.... Anh là đang nói đùa sao.. Cả bốn người không khỏi trợn lớn mắt, như không tin vào tai mình.
- Cậu chủ... cậu chủ đừng đùa như vậy chứ... - Chú Minh ngậy người nhìn Hứa Biên.
- Haha... phải, Tiểu Tinh nó không phải con ruột của tôi.... **NÓ LÀ CON CỦA BẠCH DƯƠNG VÀ NGƯỜI ĐÀN ÔNG KHÁC, CON CỦA TÔI ĐÃ CHẾT RỒI!!!** ... Đã chết rồi... con gái của ba.. - Hứa Biên lờ đờ ngồi xuống ghế, ôm đầu cười khổ.
- Mạch Quai hai tay run lấy lấy nhìn anh, chuyện gì đang xảy ra vậy... Hứa Tinh ... không phải là con của anh... là con của người khác... tại sao lại như vậy.
- Cậu chủ bảo con của cậu chủ đã chết... mọi chuyện là thế nào?!! - Chú Minh vẻ mặt kinh hoàng, nghẹn ngào hỏi Hứa Biên.
- Cũng đã lâu rồi, tôi mới biết được sự thật kinh hoàng này. Ngày Tiểu Tinh vào bệnh viện, tôi đã kiểm tra máu, nhưng nhóm máu không trùng khớp với Tiểu Tinh. Ban đầu tôi nghĩ bác sĩ chỉ nhầm lẫn, nhưng sự thật là đúng. Ngỡ rằng vợ chồng tôi có thể đã nhầm lẫn với con của ai đó, nhưng khi xét nghiệm DNA, Bạch Dương và Tiểu Tinh chính là mẹ con ruột.... - Hứa Biên đau lòng cười ra nước mắt, dù sao chuyện này cũng không thể giấu hoài được nữa, chú Minh cũng đã theo anh bao nhiêu năm qua, anh cũng nên nói ra sự thật này.
- Không thể nào... - Hoàn Thụ và Tiểu Nhân bắt đầu rơm rớm nước mắt, không thể tin vào câu chuyện kia.
- Cậu chủ.... - Chú Minh vừa thông cảm cho anh, đồng thời cũng đau lòng thay cho thiếu niên kia.
- Haha... thật nực cười phải không... ban đầu tôi nghĩ mình đang gặp cơn ác mộng vậy, nhưng vì không muốn chuyện này cứ giấu đầu giấu đuôi như thế, cho nên đã thuê thám tử điều tra về việc này, thì ngay sau đó tôi mới biết..... Bạch Dương.... đã từng phá thai...
- Cậu chủ... đừng nói là... - Chú Minh như đoán ra điều gì.
- Không sai. Là con của tôi... cô ấy đã phá bỏ nó... nó chính là một bé gái....- Hứa Biên đau đớn như cắt từng khúc ruột, thực ra trước đó anh có mời bác sĩ đến kiểm tra sức khỏe của Bạch Dương, bác sĩ bảo phát hiện có vết sẹo trên bụng của cô, đó là một trong những dấu hiệu cô đã từng phá thai. Khi biết được sự thật đau lòng này, anh như người mất hồn vậy.
- Không thể nào... - Hoàn Thụ và Tiểu Nhân ôm mặt khóc, thì ra thiếu niên kia lại có hoàn cảnh như vậy, nếu như y biết được chuyện động trời thế này, không chừng sẽ té xỉu mất.
- Tôi thật không ngờ... mọi chuyện lại thành ra thế này.. - Chú Minh nước mắt rơi nước mắt, vừa thương cho tiểu hài tử kia vừa thông cảm cho Hứa Biên.
- Cho nên... tôi đã không về nhà... nếu như tôi nhìn thấy Tiểu Tinh.. tôi sẽ càng nhớ đến những gì Bạch Dương đã phản bội tôi...
- Nhưng mà... Tiểu Tinh dù sao cũng là do chú nuôi nấng từ nhỏ đến lớn, sao có thể nuôi hận như thế chứ?!!
- Mạch Quai tức giận hướng anh quát.

- Cậu im đi!! Bạch Dương đã bỏ đứa con của tôi để sanh ra nó. Như vậy không phải quá ác độc sao?!! Haha.... phải rồi a, đây là lý do vì sao Tiểu Tinh sanh ra lại là bán nam bán nữ đây mà, là do ông trời trừng phạt mà thôi..- Hứa Biên hùng hổ đứng dậy, cười cợt nói.

” Bốp” Mạch Quai không thể chịu nổi những lời nói tàn nhẫn của Hứa Biên, liền xông tới giáng xuống cho anh một nắm đấm. Nghĩ đến thiếu niên kia bị người khác khi dễ bắt nạt, mà y chỉ có thể tự đổ lỗi cho mình, suốt ngày tự ti mà lặng lẽ khóc, bị người khác trêu chọc là đàn bà, y có phải hay không sẽ rất tủi thân. Mạch Quai đau khổ rơi nước mắt, nghiêng răng nghiêng lợi.

- Chú độc ác thật, như vậy mà cũng nói được!! Tiểu Tinh yêu thương chú như vậy, chỉ vì cậu ấy không phải con chú, chú đi nuôi hận cậu ấy!!

- Mạch Quai!! Chú ấy là người lớn đấy, sao có thể đánh được chứ!! - Hoàn Thư và Tiểu Nhân chạy đến ngăn cản.

- Cậu chủ xin đừng suy nghĩ tiêu cực nhanh như thế. Theo tôi nghĩ có uẩn khúc đằng sau chuyện này.. Cậu chủ nhớ lại xem, cô chủ khi sanh ra biết được Tiểu Tinh là con trai, cô ấy rất tức giận, chứng tỏ cô ấy rất thích con gái. Nếu là như vậy, cô chủ sao có thể bỏ đứa con gái của cậu chủ được chứ. - Chú Minh an ủi anh.

Hứa Biên im lặng không nói gì, chỉ cảm thấy những lời chú Minh nói cũng có lý. Nhắc mới nhớ, vì dạo này anh mãi cứ tức giận chuyện Bạch Dương bỏ đứa con của anh, mà quên mất về vụ Lam Tạ Đường. Á ta rõ ràng liên quan đến việc này, tại sao anh lại không để ý chứ.

- Nhưng mà khoan đã... Chúng ta quên mất Tiểu Tinh rồi... cậu ấy đang ở đâu?!! - Tiểu Nhân bấy giờ mới nhớ đến Hứa Tinh, liền hướng mọi người hỏi.

- Phải a, cậu chủ.. Chúng ta trước hết tìm Tiểu Tinh, chuyện này sẽ giải quyết sau..

Mạch Quai nhìn hành động lưỡng lự của Hứa Biên không khỏi cau mày, anh rốt cuộc có chịu giúp không, chẳng lẽ cứ mãi vòng vo những chuyện thế này mãi sao. Cho đến khi Hứa Biên đưa tay lau vết máu ở khóe miệng, ánh mắt nghiêm nghị nói.

- Hảo, chúng ta hãy tìm Tiểu Tinh trước đã...

- Woa, cảm ơn chú, đến, chúng ta cùng mau tìm cậu ấy. - Hoàn Thư cảm động rơm rớm nước mắt, đối mọi người bảo, rồi tiến tới vỗ vai Mạch Quai bớt giận.

Cả năm người đều rời khỏi công ty rộng lớn, lên xe bắt đầu khởi hành, địa điểm đầu tiên là trường học hiện tại của Hứa Tinh.

=====

- À, Tiểu Tinh sao!! Cậu ta đã không đi học gần một tuần rồi, cũng chẳng xin phép giáo viên gì!! Có thể là trốn học chẳng?!! - Một cậu bạn trong lớp ngắc đầu cố gắng nhớ lại, rồi hướng năm người trả lời.

- Cảm ơn cháu - Hứa Biên gương cười cảm ơn cậu rồi cùng mọi người ly khai.

- Chúng ta đã thử hỏi hết học sinh trong lớp Tiểu Tinh rồi, hầu như chẳng có ai biết cậu ấy đang ở đâu. - Hoàn Thư đưa tay lên cằm, lên tiếng.

- Cậu chủ.. Phải làm sao đây? Không lẽ Tiểu Tinh mất tích rồi... - Chú Minh lo lắng, khoa trương nói.

- Chú đừng nói bậy. Hmm.... - Hứa Biên cúi đầu suy nghĩ, một lát, như nhớ ra điều gì, anh liền chạy đến khối lớp năm hai.

Mọi người ai cũng không hiểu anh định đi đâu, nhưng cũng chạy theo anh. Có thể anh đã biết gì đó.

Hứa Biên chạy đến từng lớp ngắm nghía xung quanh rồi hỏi han, cuối cùng chỉ còn mỗi lớp Y, anh nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của ai kia, ngang nhiên xông vào lớp tiến tới chỗ hắn.

- Là chú?!! - Văn Khải kinh ngạc khi nhìn thấy Hứa Biên, có chút hiếu kì, tại sao anh lại đến đây, không lẽ định tới tính sổ hắn.

- Chúng ta ra ngoài nói chuyện. - Hứa Biên lạnh lùng ra lệnh, rồi xoay lưng bước ra ngoài.

Văn Khải ngậy người nhìn anh, đột nhiên vào lớp hắt rồi bảo hắt ra ngoài nói chuyện là sao.... anh bị thần kinh à... Văn Khải phiền phức ném điều thuốc đang hút dở xuống đất, đưa tay vào túi quần rồi khỏi lớp.

Bước ra hành lang vắng người của trường, Văn Khải chỉ cau mày khó hiểu, như thế nào lại nhiều người như vậy, mà những người kia chẳng phải là học sinh trường X sao.. lại còn một người đàn ông lớn tuổi nữa.

- Này, muốn làm gì tôi thì chỉ tôi và chú thôi được không?!! Tại sao lại có nhiều người thế kia?!! Chú muốn kêu người tới hội đồng tôi à!! - Văn Khải khinh miệt nói.

- Tôi đến đây không phải chuyện đó.... Dạo này cậu có gặp Tiểu Tinh nhà tôi không?!! - Mặc dù không ưa gì tên Văn Khải này, nhưng Hứa Biên tin rằng hắt ta nhất định có thông tin gì về Hứa Tinh.

- Không có. - Văn Khải lườm mắt sang chỗ khác trả lời.

- Nói dối.

- Này! Chú bị điên à, thằng ranh con đó liên quan gì đến tôi chứ!! Mà kể cũng lạ, không lẽ... chú để cậu ta bị mất tích? ... haha.. hay thật, chú làm cha kiểu đó sao... - Văn Khải đột nhiên cười lớn, không khỏi khiến cho mọi người xung quanh vô cùng tức giận.

- Cậu.... - Tiểu Nhân tức tối định tiến tới cho hắt một cái tát.

- Gì đây, cô em xinh đẹp? Woa, ngực cũng chuẩn quá nhỉ, tối nay đi với anh không?!! - Văn Khải tiến sát Tiểu Nhân ham hố.

- Thằng điên!! Tránh ra!! - Hoàn Thử tức tối kéo Tiểu Nhân ra sau lưng mình, đẩy nhẹ Văn Khải ra, ánh mắt hung dữ trừng hắt.

- Văn Khải!! Tôi không thời gian đùa với cậu!! Mau nói cho tôi biết đi!! - Hứa Biên phẫn nộ nắm cổ áo Văn Khải, ra lệnh hắt.

- Tôi_____không_____biết. - Văn Khải hung hăng gạt bỏ tay Hứa Biên xuống, chậm rãi nhấn mạnh từng chữ rồi xoay người ly khai.

Hắt hùng hổ bước vào lớp, kéo ghế ngồi xuống, bắt hai chân lên bàn khoanh tay suy nghĩ. " Tại sao ngay cả phụ thân cậu ta cũng không biết ở đâu? ", " Hôm trước cũng thấy thằng nhóc đó được Gia Trình chở đi học, trong khi trước đó mình lại thấy cậu ta có tài xế chở đi,... Chuyện này rốt cuộc là thế nào? ", " Thằng khốn Gia Trình ngày hôm đó đã đưa cậu ta đi đâu được chứ?!! "

Văn Khải đưa tay vò đầu bứt tóc, rốt cuộc không thể chịu đựng được nữa, liền đứng dậy bước đến lớp của Hứa Tinh.

- A! Anh Khải.... - Gã Vương khi nhìn thấy hắt thì không khỏi mừng rỡ reo lên.

- Mày ra ngoài tao có chuyện muốn hỏi. - Văn Khải nói xong liền ngoảnh mặt đi. Gã Vương khó hiểu gỡ gãi đầu, nhưng cũng nghe lời mà đi theo hắt.

- Hôm trước mày có đến trường X theo dõi Gia Trình không?!! - Hắt hỏi.

- A... là chuyện này sao. Có chứ anh!! - Gã gật đầu trả lời hắt.

- Có phát hiện gì không?!! - Hắt hỏi tiếp.

- Phát hiện thì chẳng có gì. Nhưng mà.... có gì đó rất lạ... - Gã Vương đưa tay lên cằm suy nghĩ.

- Lạ gì?? - Văn Khải sốt ruột hỏi gã.

- Dạo này cứ ra về là Gia Trình hắt cứ về nhà ngay, thậm chí tìm gái để "vui chơi" cũng không có. Mấy ngày liên luôn anh Khải, em tự hỏi trong nhà hắt có cái gì không mà cứ về nhà miết. Nản quá nên em cũng chẳng quan tâm mấy. - Gã Vương chán nản thở dài.

- Trong nhà có gì sao??... - Văn Khải cau mày nhắc lại lời nói của gã Vương, trong đầu đang suy nghĩ điều gì đó.

- Sao vậy??? Anh Khải đến bây giờ vẫn muốn tìm thằng ranh con đó sao? Thằng Gia Trình đó có liên quan gì đâu!! - Gã Vương khó hiểu hỏi hần.
- Haha....
- Này, chuyện gì vậy, anh Khải... anh biết được gì rồi sao... - Gã Vương rợn gai óc khi nghe thấy tiếng cười của Văn Khải, đồng thời cũng thắc mắc không ít.
- Đương nhiên là hần ta có liên quan, mà còn nhiều hơn là đằng khác. - Văn Khải nham hiểm cười tà, thì ra đó chính là lý do Gia Trình hần chưa bao giờ rời khỏi nhà của mình, và còn ngày hôm đó nữa.
- Sao vậy?! Anh Khải nói cho em biết đi!! Anh cứ cười hoài làm em lạnh sống lưng lên rồi này!! - Gã Vương khấn trương lay cánh tay Văn Khải, thúc giục hần.
- Mà có biết tại sao hần ta lại về thẳng nhà mỗi lần đi học về không?! Trong khi đó trước giờ hần chưa bao giờ như thế, và cả lý do tên ranh con kia nghỉ học đột xuất, đến nỗi mọi người không ai hay biết, kể cả phụ thân nó?!! - Văn Khải nhếch miệng nhìn về phía trước, mĩa mai hỏi gã Vương.
- Hả? Phụ thân thằng nhóc đó cũng không biết nó nghỉ học. Không lẽ... nó trốn nhà đi bụi... ” Ách... đau ” .
- Gã Vương đưa tay lên xoa xoa đầu của mình.
- Ăn gì mà ngu vậy?!! Đương nhiên không phải. - Văn Khải đảo mắt, chán nản nhìn tên mập ù trước mắt.
- Thế thì tại sao chứ?!! - Gã bấu môi hỏi lại lần nữa.
- Hắc.. hắc... Bởi vì..... thằng Gia Trình..... đã giết thằng nhóc đó rồi đem xác giấu trong nhà rồi
- Gã Vương co giật mi mắt, cười khổ nhìn Văn Khải, hần.... đang nói gì vậy chứ.
- Anh Khải.... anh có bị khủng không?!!
- Có tin tao cắt t*rym mày không Ban nãy tao nói đùa thôi!! - Văn Khải cười lớn.
- Vậy thì anh mau nói lý do đi chứ!!
- Hắc Thằng ranh con đó.... nhất định là đang ở trong nhà của Gia Trình.
- Hả?!!

HẾT CHƯƠNG 33

34. Chương 34

Gã Vương ôm bụng cười ha hả, Văn Khải hần là đang đùa gã sao, sao có thể chứ, càng nghĩ càng thấy nực cười.

- Hahahaha!!!!
- Mày cười cái gì?! - Văn Khải cau mày nhìn gã Vương.
- Anh Khải.. Hôm nay anh kì quặc thật đó!! Thằng nhãi kia sao có thể ở nhà thằng Gia Trình được chứ? Em đã bảo là hần ta không có liên quan mà. - Gã Vương tiếp tục cười lớn.
- Hừ.. Ừ, cứ cười đi, cười cho đến khi nào teo mỡ bụng của mày thì thôi!! - Văn Khải hừ lạnh mĩa mai, trừng mắt nhìn gã rồi xoay người định ly khai.
- A.... Anh Khải, xin lỗi mà... hắc hắc.... nhưng mà tại sao anh lại biết chuyện đó chứ? - Gã Vương ục ịch chạy tới nắm lấy cánh tay của hần, gãi đầu khó hiểu hỏi.
- Hai chúng nó là đồng tính luyến ái mày không biết à?. - Văn Khải khinh miệt mở miệng.

- Hả?!! Sao được chứ? Không phải Gia Trình hử..... Ồ..... - Gã Vương định nói gì đó, nhưng chưa đầy một giây liền nhớ ra điều gì, ngay lập tức gật đầu “ồ” một cái.

- Vậy.... Anh Khải có phải đồng tính luyến ái không a.... Ách... đau.... - Gã Vương nham hiểm ghé sát Văn Khải nói, đột nhiên bị cú giáng mạnh vào đầu khiến gã phải đưa tay lên xoa xoa.

- Ở đó mà nói càn, tao cắt lưỡi mày bây giờ..... Tối nay đừng đến bar, đi với tao, theo dõi bọn chúng. - Văn Khải nhếch miệng cười hiểm, ánh mắt sắc bén tỏ vẻ sự thích thú.

- Gì chứ, đột nhiên kêu em đi theo dõi, chán lắm a. - Gã Vương bấu môi lắc lư cánh tay Văn Khải nũng nịu.

- Có nghe không!!!!!! - Hửn trừng mắt sát khí đe dọa.

- A....a.... Em đi..... Anh Khải dừng sinh khí.... - Gã cười khổ bất đắc dĩ nghe lời hửn.

- Hừ! Xem ra có trò vui để chơi rồi... hắc hắc.... - Văn Khải đắc ý cười, trong đầu không ngừng nghĩ ra bao nhiêu mưu kế.

Hửn kêu gã Vương trở về lớp, rồi rút tay vào túi quần lấy ra điếu thuốc hút, bước chân ly khai.

=====

Tối hôm đó, Hứa Tinh không khỏi phấn khích trong lòng, thật sự hào vui, y rất cuộc cũng có thể rời khỏi đây, trở về với cuộc sống trước kia rồi. Điều này không khỏi khiến cho tình cảm của thiếu niên giành cho Gia Trình hửn càng nhiều hơn. Một ngày nào đó, y phải cảm tạ hửn mới được.

Gia Trình có việc phải ra ngoài từ chiều, hửn đến bây giờ vẫn chưa về, cho nên thiếu niên kia chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi trên giường chờ hửn.

” Cạch” một tiếng, cánh cửa phòng mở ra, đương nhiên bước vào là Gia Trình, trên tay còn linh kính đồ đạc không khỏi khiến cho Hứa Tinh hiếu kì. Bất quá hửn đã về, y cũng không quan tâm gì mấy.

Hửn lấy trong túi xách trên tay một bộ y phục, tiến tới chỗ thiếu niên kia, hửn ngồi xuống, thanh âm trầm thấp nói.

- Thay vào đi.

- A.... - Hứa Tinh ngẩng đầu nhìn hửn, rồi chăm chăm vào bộ y phục trước mắt.

- Mau lên!! - Hửn lạnh lùng nói.

- Dạ vâng.... Tiểu Tinh... ngay lập tức thay.... - Hứa Tinh sợ hãi cúi đầu, rồi luống cuống cầm lấy bộ đồ từ tay Gia Trình.

Hửn cười thầm trong lòng, thiếu niên kia thực sự vô cùng khả ái, nếu như không phải vì vết thương chưa lành ở đằng sau, hửn đã đề y xuống giường mà giao cơ thể kia cho hửn rồi.

Hứa Tinh chậm rãi đứng dậy, phía sau vẫn còn hơi đau nhức nên đứng không vững một chút. Bất quá nhìn thấy ánh mắt băng lãnh kia đang chăm chú nhìn mình, liền vội vã thấp đầu.

Thiếu niên chậm như rùa mà cởi bỏ chiếc chăn đang quấn quanh mình xuống, cơ thể tuyệt mỹ ngay lập tức lộ ra ngoài, gương mặt nổi lên tầng ửng hồng nóng ran, Gia Trình hửn cứ ở đây mà nhìn y thay đồ sao.

Không thể tránh khỏi ánh mắt của hửn, Hứa Tinh cúi đầu định lê chân bước đến phòng tắm, đột nhiên bị một bàn tay to lớn nắm lấy.

- Đi đâu??

- Dạ... Tiểu Tinh... vào phòng tắm.... thay....

- Ở đây! Không đi đâu hết!! - Gia Trình bá đạo ra lệnh, rồi ngang nhiên khoanh hai tay bắt chéo chân nhìn Hứa Tinh.

Y cắn chặt môi dưới, nghe lời hửn mà đứng tại chỗ, nhanh chóng thay xong bộ y phục. Xong xuôi, Gia Trình đứng dậy chỉnh lại cổ áo cho thiếu niên, khoác cho y một cái áo len màu xanh sẫm. Hửn ngẩn ngía một hồi lâu, liền đắc ý cười tà.

Gia Trình bước tới tủ quần áo, lấy ra một áo vest sang trọng mặc vào. Rồi nắm lấy bàn tay Hứa Tinh kéo đi.

Vừa bước xuống cổng, thay vì nhìn thấy siêu xe mô tô của Gia Trình, mà là một chiếc xe limo màu trắng mới tinh, Hứa Tinh ngây người quan sát một hồi lâu, đột nhiên bị hấn lùi vào xe, trong tức khắc y đã an ổn ngồi bên cạnh hắn, bàn tay lại được hắn nắm chặt lấy.

- Xuất phát đi!! - Hắn ra lệnh cho tài xế.

- Vâng cậu chủ.

Hứa Tinh ngẩng đầu nhìn Gia Trình, rồi cúi đầu gượng cười, cảm thấy bây giờ vô cùng hạnh phúc đi, chỉ là y không biết phải nên nói lời cảm ơn hắn như thế nào.

- Suy nghĩ gì vậy?!! - Để ý thiếu niên kia mãi cúi đầu không nói gì, hắn lạnh lùng hỏi.

- A... Dạ không... không có.... - Y vội vã ngẩng đầu, nhỏ giọng nói.

Gia Trình nhếch khóe miệng, nắm chặt lấy bàn tay nhỏ gầy bên dưới, hắn cúi đầu hôn lên vầng trán của thiếu niên, ôn nhu chỉnh lại mái tóc của y.

Chốc lát, chiếc xe dừng lại, địa điểm trước mắt là một nhà hàng cao cấp quý giá, xung quanh được bao phủ bằng kính vô cùng đẹp mắt.

Gia Trình gắt gao nắm lấy tay Hứa Tinh bước vào, tưởng rằng y và hắn sẽ vào căn nhà bằng kính to lớn kia, không ngờ lại đi đến một bàn ăn nhỏ được đặt ở khu vườn ở phía sau, xung quanh còn có cả nến và đèn tạo cảm giác vô cùng lãng mạn.

Nhân lúc Hứa Tinh còn đang mãi ngây ngốc nhìn nơi tuyệt mỹ trước mắt, Gia Trình đã kéo y đến chỗ ngồi, rồi ngồi ở vị trí đối diện y.

- Quý khách có muốn dùng thêm món gì hay nước uống gì không ạ? - Một cô phục vụ ăn mặc ngay ngắn, lịch sự hỏi.

- Không cần. Cứ mang ra những món tôi đặt sẵn được rồi. - Hắn trả lời.

- Dạ vâng. - Cô cúi đầu rồi xoay người ly khai.

Gia Trình quan sát Hứa Tinh đang mãi ngây ngốc nhìn hắn, khẽ cười tà, hắn lấy chai rượu vang được ngâm đá ở gần đó, chậm rãi rót vào ly mình và ly của y.

- Kia... Tiểu Tinh... không biết uống

- Vậy sao? - Y thì ra là không biết dùng rượu, bất quá dù sao cũng gần 16 tuổi, y cũng nên thử một chút, nhưng mà nhìn bộ dáng rụt rè của thiếu niên, Gia Trình hắn thừa biết y là không muốn, thôi thì đừng cưỡng ép y vậy.

- Anh Trình.... Tiểu Tinh..... - Hứa Tinh định mở miệng nói gì đó, nhưng nhân viên phục vụ đột nhiên tới, bày những mỹ thực lên trên bàn. Đợi bọn họ rời khỏi, Gia Trình đã nhanh tay gấp từng thức ăn vào bát của thiếu niên, ra lệnh.

- Ăn nhiều một chút!!

- Tiểu Tinh... cảm ơn... - Hứa Tinh ử rữ đưa đũa lên gấp bỏ những mỹ thực vào miệng, vừa chậm rãi nhai vừa nhìn Gia Trình.

- Sao vậy? - Hắn hỏi.

- A.... Dạ không.... - Thiếu niên lúng túng trả lời, cúi đầu tiếp tục ăn.

Gia Trình nhếch miệng cười tà, chốc lát, Hứa Tinh nghe được tiếng nhạc ở đâu đó đang dần đến gần, khẽ ngẩng đầu nhìn xung quanh, đột nhiên từ đằng xa xuất hiện một người đàn ông lớn tuổi tay cầm violông đang chăm chú say mê chơi đàn.

Ông bước đến gần chỗ hai người, mỉm cười nhìn y, thiếu niên cũng gật đầu cười nhẹ. Tiếng đàn du dương của ông không khỏi khiến cho Hứa Tinh quên cả việc ăn, cứ chăm chăm quan sát ông thưởng thức. Cho đến khi có một bàn tay to lớn chìa trước mặt y.

- Anh Trình..... kia.... Tiểu Tinh... không biết nhảy.... - Hứa Tinh nhỏ giọng, thực sự nể như y mà cùng hấn nhảy múa, không chừng sẽ đập vào giày hấn mất.

Gia Trình không nói gì, chỉ cong khoe miệng, hấn một phen nắm lấy cổ tay thiếu niên kéo về phía mình. Bất giác gương mặt của y áp sát vào ngực hấn. Hấn ôm lấy thắt lưng mảnh khảnh của Hứa Tinh, găt gao ôm chặt nói.

- Cứ làm theo tôi!!

Nói xong, hấn bắt đầu di chuyển. Hứa Tinh bị động đi theo bước chân của Gia Trình, hai tay nắm lấy bả vai của hấn, đầu áp sát trên tấm ngực ấm áp.

Trong thanh âm tao nhã của tiếng chơi đàn, hai nam nhân ôm nhau mà khiêu vũ, mặc dù cảm thấy có hơi kì quặc, thế nhưng Hứa Tinh vô cùng cảm kích và thích thú, được Gia Trình ôm chặt không biết phải làm sao, y chỉ có thể nắm chặt chiếc áo của hấn mà chậm rãi từng bước di chuyển theo tiếng nhạc.

Một lát, Gia Trình bỗng nhiên dừng lại, thiếu niên khó hiểu ngẩng đầu lên nhìn hấn. Hấn một phen ôm lấy eo y bế lên, thiếu niên luống cuống sợ ngã liền nhanh chóng vòng tay qua cổ hấn, cúi đầu nhìn chăm chú vào ánh mắt sắc bén kia.

- Tiểu Tinh..... - Nhìn thấy gương mặt bừng sáng kia của nam hài tử trước mắt, Gia Trình như không thể nói lên suy nghĩ của mình, lồng ngực từ nãy đến giờ cứ đập loạn xao xuyến, cảm giác như một tiếng gọi nào đó đang thu hút hấn, bất tri bất giác mà say mê gọi tên y.

- A... Ân? - Thiếu niên khấn trương nhìn Gia Trình. Gần hơn cả thế kỉ, hấn im lặng chăm chú quan sát y một hồi lâu, rốt cuộc cũng lên tiếng.

- Hôn tôi.

- A? - Hứa Tinh kinh ngạc mở lớn mắt, hôn... hôn hấn?... Như vậy chẳng phải quá kì quặc sao, bên kia còn có người đang chơi đàn kia mà, sao... sao có thể chứ.

- Sao vậy? Không muốn? - Hấn hỏi.

- Dạ... Tiểu Tinh..... nhưng mà... có người.... - Hứa Tinh thực sự bây giờ cảm thấy vô cùng khó xử, không biết phải nên trả lời sao, đành kiếm cớ lý do lý trấu.

Gia Trình nghe đến đây thì không khỏi sung sướng, liền nhếch miệng cười tà, thì ra thiếu niên kia là đang ngượng ngùng đây mà. Hấn xoay đầu ra hiệu cho người đàn ông đằng kia, ngay lập tức ông liền cúi đầu chào hấn rồi rời khỏi.

- Được rồi. - Hấn bá đạo nói.

Hứa Tinh lúng túng không biết phải làm thế nào, phát hiện Gia Trình gần như không thể kiên nhẫn sự chậm chạp của mình, tựa hồ như rất tức giận, y đành phải nuốt nước bọt, nhắm nghiền hai mắt, chậm rãi tiến sát môi của hấn.

Đôi môi hai người rốt cuộc cũng chạm vào nhau, Gia Trình đắc ý cười thầm trong lòng, thuận theo thiếu niên kia mà cũng nhắm hai mắt lại. Hấn tuyệt đối sẽ không làm gì khác, chờ cho đến khi nào y chủ động mới thôi.

Nhưng trước hết hấn phải bế y đến chỗ ngồi, chưa đầy một giây thiếu niên đã an ổn ngồi trên đùi hấn, vẫn tiếp tục hôn hấn.

Gia Trình thỏa mãn dựa lưng vào ghế, chờ cho Hứa Tinh hành động. Hứa Tinh cảm thấy hôn lâu có chút khó thở, muốn rời khỏi bờ môi của hấn, bất quá sợ rằng hấn sẽ tụt hứng, liền run rẩy không biết phải làm sao, trong đầu không ngừng suy nghĩ, tại sao hấn lại yên lặng như vậy, không còn hôn y như trước nữa sao.

Không thể nhịn được lâu hơn, Hứa Tinh nheo mày thống khổ cố gắng nghĩ cách, y nhớ lại trước đây Gia Trình hân hôn y như thế nào, kết thúc nó ra sao, có nên hay không nên áp dụng a.

Không nghĩ nhiều, Hứa Tinh như một con rùa mà há nhỏ miệng, chậm rãi mút lấy đôi môi của Gia Trình. Cảm nhận được y đã bắt đầu, hân vui mừng không thể nào tả nổi, thật muốn xông đến “ăn” toàn vẹn thiếu niên kia. Bất quá hân nên nhẫn nại một chút, nên tập luyện cho y cách hôn người khác, và đó chính là người y yêu, Khuất Gia Trình.

Hứa Tinh vẫn không thấy Gia Trình nói gì, cũng chẳng hành động gì, liền tiếp tục suy nghĩ nên làm gì tiếp theo. Y rụt rè dùng đầu lưỡi của mình liếm lên môi của hân, rồi tiếp tục mút lấy. Sau đó, tự động mở khoang miệng của hân ra, đến đây thì chần chừ không biết phải xử sự ra sao.

Gia Trình cau mày khó hiểu, y tại sao lại dừng lại rồi, chẳng lẽ không muốn làm tiếp. Hân khê hé mở mắt, vẫn thấy thiếu niên kia nhắm nghiền đôi mắt của mình. Trong lúc Gia Trình còn đang ngậy người nhìn chăm chú vào đôi mắt đang nhắm nghiền kia, đột nhiên đầu lưỡi của hân đã bị thiếu niên mút lấy, từ tốn vuốt ve nó, hành động vừa nhẹ nhàng vừa có chút nhút nhát, nhưng đủ khiến cho Gia Trình hân thỏa mãn.

Hân không thể nhịn lâu hơn nữa, hung hăng đè Hứa Tinh nằm xuống ghế, tựa như một mãnh thú mà điên cuồng hôn môi y.

Hứa Tinh ban đầu có chút hoảng hốt về hành động mãnh liệt của Gia Trình, nhưng cũng như một đứa trẻ sợ cha mẹ mà ngoan ngoan thuận theo hân dây dưa đầu lưỡi. Hai tay gắt gao ôm chặt lấy cổ hân, cùng hân thưởng thức tư vị ngọt ngào.

Gia Trình lần đầu tiên thấy Hứa Tinh lại hợp tác với hân ăn ý như vậy, khiến cho nụ hôn vốn mãnh liệt bay giờ lại càng mạnh bạo hơn. Hứa Tinh bây giờ mới có chút sợ hãi mà lên lút đưa tay muốn đẩy hân ra, thế nhưng lại bị bàn tay to lớn nắm chặt không chế, nước mắt rốt cuộc chảy xuống, nức nở bởi nam nhân cuồng bạo mất đi lý trí trước mắt.

Gia Trình nghe thấy bên tai tiếng kêu thút thít nức nở trong veo nhỏ như mèo kêu, hân sực tỉnh lại, nhìn thấy thiếu niên bên dưới đôi mắt đang ngấn nước sợ hãi nhìn hân.

- Tiểu Tinh.... Không sao chứ? - Ánh mắt lo lắng nhìn chăm chăm Hứa Tinh, hân ôn nhu hỏi .

Hứa Tinh như vẫn còn sợ hãi, mãi nức nở không nói gì. Gia Trình đau lòng đỡ y ngồi dậy, ôm lấy thiếu niên vào lòng, vuốt ve tấm lưng nhỏ gầy của y an ủi.

- Không sao... tôi hơi quá tay.... Đừng sợ....

Hứa Tinh nhanh chóng đưa tay chùi nước mắt, gượng cười nói với Gia Trình.

- Tiểu Tinh không sao.... Chúng ta.... có thể hay không... tiếp tục bữa ăn.....

- Hảo. - Hân buông y ra, ôn nhu xoa đầu thiếu niên, rồi hôn lên gò má của y.

=====

- Anh Khải, tại sao nhà hân lại tối đen thui vậy. Không lẽ không có ai ở nhà. - Gã Vương ngẩng đầu ngó tới ngó lui, núp sau lưng Văn Khải thều thào nói.

- Chậc. Thế đ*o nào hôm nay đột nhiên ra ngoài vậy? Hay là thằng Gia Trình hân muốn trả thẳng ranh con đó về cho gia đình của nó rồi. - Văn Khải chán nản thở dài.

- Haizz. Bây giờ ngồi đây cả buổi chẳng được cái gì hết. Em đã bảo là hai chúng nó không có liên quan gì đâu mà... - Gã Vương xoa vầng thái dương cố gắng giải thích cho Văn Khải.

- Mày thì biết cái gì! Cứ chờ đi!!

Gã Vương bữu môi nhìn Văn Khải, bất đắc dĩ tiếp tục núp sau lưng hân quan sát.

Sau nửa tiếng, một tiếng, rồi hai tiếng, hai người vẫn không thấy Gia Trình trở về, rốt cuộc hân đã đi đâu được chứ.

- Anh Khải à, chúng ta mau về đi, em bị muỗi cắn hết rồi..... Oa~..... - Gã Vương đưa tay lên gãi tứ phía trên người, có chút mệt mỏi mà ngáp dài.

Văn Khải không nói gì, hần đứng dậy, bước tới xe mô tô của mình lấy ra một cái túi; rồi tiến đến chỗ gã Vương ra lệnh.

- Mày_____ trèo vào nhà hần!!

- Hả!! Trèo vào..... làm gì a?!! - Gã Vương kinh hoàng hỏi.

Văn Khải lấy một cái máy quay từ trong túi ra, đưa cho gã, rồi cười nham hiểm nói.

- Theo dõi!!

- Ý.... ý anh Khải là..... bắt em vào trong đó.... đặt camera quay lén hả? Bích cửa, em không làm đâu a!! - Gã Vương tức tối ngoảnh mặt đi, cự tuyệt hần.

- Bây giờ mày có nghe lời không? Hay là muốn tao ra tay!!! - Văn Khải sát khí đe dọa.

- Nhưng nhưng mà.... lỡ như Gia Trình hần về, khi đó em thoát kiểu gì.... rồi nếu như hần phát hiện ra thì sao? - Gã Vương sợ hãi hỏi.

- Yên tâm. Có tao ở dưới đây, nếu như thằng Gia Trình về, tao sẽ nhá máy cho mày, khi đó tao sẽ nghĩ cách chặn chân hần. - Văn Khải vỗ vai gã Vương, thuyết phục gã.

Gã Vương run rẩy nuốt nước bọt, nhìn vào căn nhà xa hoa rộng lớn kia, nắm chặt máy quay do dự một hồi lâu, rồi chậm rãi bước đến bờ tường, dùng mọi chiêu thức của mình mà chưa đầy một phút đã lọt vào sân nhà Gia Trình.

- Làm sao mà có thể quay được phòng hần thì thôi!!

- Hả!! Em đâu có biết phòng hần ở đâu?

Văn Khải chán nản, đưa tay chỉ vào cửa sổ đang mở toang ở tầng hai, ra lệnh gã Vương phải trèo lên đó đặt camera.

Gã Vương bất đắc dĩ nghe lời, rồi xoay người chạy vào ngôi nhà rộng lớn.

HẾT CHƯƠNG 34

35. Chương 35

Sau một hồi chờ đợi, Văn Khải sốt ruột đi qua đi lại, tên mập ú này rốt cuộc làm cái quái gì mà lâu như vậy chứ.

Bỗng nhiên từ đằng xa một bóng đèn rơi thẳng vào mắt hần, hần khẽ nhú mắt nhìn rõ hơn, kia ... chẳng lẽ là Gia Trình. Văn Khải nhanh tay lấy điện thoại ra, nhá máy cho gã Vương.

Gã Vương mò mẫm chiếc máy quay không biết nên đặt ở đâu để không ai phát hiện, rốt cuộc cũng nghĩ ra một vị trí thích hợp. Nhân lúc gã đang trèo từ cửa sổ xuống, bỗng nhiên túi quần rung lên, gã biết là Văn Khải nhá máy, nhanh như cắt mà nhảy tọt xuống dưới đất, vội vã chạy đến cổng.

- Anh Khải!! Sao anh còn đứng đây?!! - Gã Vương mệt như thỏ hồng học.

- Mày làm cái thá gì mà lâu vậy? Cũng may là không phải thằng khốn Gia Trình. - Văn Khải tức tối chửi gã Vương.

- Phù... Em lại tưởng hần ta về rồi chứ. Vậy, chúng ta có cần ở đây nữa không anh?!! - Gã Vương thở phào nhẹ nhõm, rồi ngẩng đầu hỏi Văn Khải.

- Mày giấu kĩ chưa? - Hần hỏi.

- Anh cứ yên tâm!! - Gã Vương hớn hử cười cười nói.

- Vậy thì đi! Tối nay tao với mày làm một chiều. - Văn Khải cười tà tiến tới khoác vai gã Vương.

- Oa _____ Anh Khải là nhất.... - Gã Vương vui mừng nhảy toáng lên, lẻo đẻo theo sau Văn Khải rời đi.

=====

Hứa Tinh đưa hai tay nắm chặt đặt lên đùi của mình, y có nên hay không hỏi Gia Trình việc kia, hẳn có sinh khí không. Thiếu niên không biết phải làm sao, đột nhiên một bàn tay to lớn đặt lên vai y.

- Sao vậy? Hôm nay đi chơi không vui? - Gia Trình để ý từ lúc ăn tối xong thiếu niên mãi cúi đầu không nói gì, liền hỏi.

- Dạ không.... không phải.... chỉ là... - Hứa Tinh lúng túng giải thích.

- Chỉ là? - Hẳn cau mày.

- Anh Trình.... Tiểu Tinh... có thể hay không.... về nhà của mình...? - Thiếu niên sợ hãi cúi thấp đầu, ấp a ấp úng như trẻ con tập nói.

Gia Trình nghe đến đây thì kinh ngạc mở lớn mắt, chốc lát gương mặt hắn tối sầm lại, gạt bỏ bàn tay của mình xuống vai Hứa Tinh, thanh âm lãnh khốc nói.

- Không được!!

Hứa Tinh sững sốt ngẩng đầu nhìn Gia Trình, chỉ thấy hắn tựa hồ rất tức giận mà ngoảnh mặt sang chỗ khác, theo thói quen liền cúi đầu, tại sao... tại sao y không được về nhà chứ... không lẽ Gia Trình hẳn là muốn y luôn ở căn biệt thự xa hoa của hắn sao.

Gia Trình cảm thấy bây giờ vô cùng tức giận, đáng nhẽ hôm nay phải là một ngày vui của hắn, hắn định sẽ dẫn thiếu niên đi ăn tối xong, rồi sẽ đưa y đến một nơi mà những cặp đôi yêu nhau hay đến - Love Heaven. Hẳn trước đó đã chuẩn bị mọi thứ đặc biệt cho y. Vậy mà khi y nói những lời kia, Gia Trình hẳn như rơi xuống địa ngục vậy. Y chẳng lẽ không muốn ở cùng hắn, y không yêu hắn sao.

Không suy nghĩ nhiều, Gia Trình lạnh lùng ra lệnh cho tài xế chạy thẳng về nhà. Đến nơi, hắn hung hăng nắm chặt cổ tay Hứa Tinh bước vào căn biệt thự xa hoa quen thuộc, kéo y lên phòng hắn, hung hăng ném y lên giường.

Hứa Tinh sợ hãi lui người về phía sau, kinh hoảng nhìn Gia Trình, cổ tay vì bị hắn bóp chặt mà có chút sưng tấy lên.

- Anh Trình....

Gia Trình như một mãnh thú mà sát khí nhìn thân ảnh nhỏ gầy bên dưới, im lặng không nói gì.

Hắn một phen túm lấy cổ chân Hứa Tinh kéo về phía hắn, cúi xuống điên cuồng hôn môi y. Thiếu niên hoảng sợ giãy dụa muốn thoát khỏi, lại bị một lực đạo mạnh mẽ khống chế khiến y không tài nào cử động.

Gia Trình như điên mà hung hăng mút lấy đôi môi mỏng manh, mở miệng Hứa Tinh thô bạo cắn mạnh chiếc lưỡi màu phấn hồng của y, mùi máu tanh theo khoang miệng bốc lên.

- Ngó... ần....

Hứa Tinh sợ đến rơi nước mắt, y đã làm hắn sinh khí rồi sao, trong đầu y không ngừng van xin Gia Trình đừng như những ngày trước nữa, y thật sự không muốn.

Đợi Gia Trình ngừng lại, Hứa Tinh nức nở tranh thủ xin lỗi hắn, thanh âm run rẩy xen lẫn nghẹn ngào nói.

- Đối.... thực xin lỗi.... cầu anh đừng sinh khí.... Tiểu Tinh..... Tiểu Tinh sẽ không hỏi thế nữa.....

Gia Trình cảm thấy bắt đầu thương xót, nhìn thấy gương mặt xinh đẹp thanh tú kia rơi lệ, tim đau như cắt muốn chẻ làm hai mảnh. Có lẽ bản thân hắn chỉ luôn cái tánh hay nổi nóng, hề một cái là không kiềm chế được bản thân. Hắn đỡ thiếu niên ngồi dậy, ôm chặt lấy y, như một kẻ ăn năn hối hận nghiêng chặt răng nói.

- Hảo, tôi sẽ không sinh khí, đừng khóc....

Hứa Tinh cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm vô cùng, thuận theo Gia Trình mà đưa tay ôm lấy thắt lưng hắn, nức nở trong ngực của hắn.

Gia Trình nhẹ nhàng xoa đầu thiếu niên, hôn lên vầng trán y an ủi. Chốc lát, hắn buông y ra, động tác ôn nhu mà hôn môi y.

- Anh Trình.... ngô....

Gia Trình chậm rãi đẩy Hứa Tinh ngã xuống giường, bàn tay mò trên cơ thể mình cởi áo khoác, rồi cởi từng nút áo xuống, ném chiếc áo trên nền đất.

Hứa Tinh vẫn còn bàng hoàng, nhưng không còn kháng cự như trước nữa, mà thay vào đó lại lén lút ôm lấy cổ Gia Trình, cùng hắn dây dưa đầu lưỡi.

Gia Trình cảm nhận được thiếu niên kia như đang phối hợp cùng hắn, cảm thấy vô cùng sung sướng, liền đưa tay gỡ bỏ sách sành sạch y phục trên người y. Chốc lát, Hứa Tinh trần như nhộng trước mặt hắn, ánh mắt còn đọng lại hơi nước say mê nhìn hắn.

- Tiểu Tinh.... đêm nay tôi có thể cùng em... được không? - Gia Trình hôn đến mê loạn, rốt cuộc cũng rời khỏi môi của Hứa Tinh, thanh âm mơ hồ nói.

Hứa Tinh mặc dù vẫn còn có chút sợ hãi, bất quá sợ Gia Trình hắn sẽ lại sinh khí như trước, do dự một hồi lâu rồi mới rụt rè mà gật đầu.

Gia Trình tâm vui không thể nào tả nổi, cúi đầu hôn lấy đôi môi của Hứa Tinh, rồi di chuyển xuống chiếc cổ trắng nõn của y, hung hăng mút lấy từng da thịt.

Hứa Tinh run rẩy nhắm nghiền hai mắt, bàn tay gắt gao nắm lấy bả vai Gia Trình. Hắn cảm lấy tay của y đan chặt vào tay hắn, tiếp tục hôn cổ y.

Một lát, Gia Trình cúi xuống liếm lấy hai nụ hoa trước ngực Hứa Tinh, vừa mút vừa hôn lên nó. Sau đó hạ xuống phân thân non nớt nhỏ bé, ngậm hết toàn bộ vào trong khoang miệng của mình.

- A... Anh Trình... đừng...

Hứa Tinh hoảng hốt khi nhìn thấy chỗ đó của mình bị Gia Trình ngậm vào, vô cùng xấu hổ lẫn sợ hãi.

Hắn cười tà, dùng đầu lưỡi của mình liếm trên quy đầu nhỏ bé của thiếu niên, tham lam "ăn trọn". Một lát, hắn nâng cao mông của y lên, hung hăng mút lấy nơi ẩn náu đang khép kín, rồi liếm nó.

- Anh... Anh Trình... đừng mà... chỗ đó... bẩn lắm....

Hứa Tinh rùng rợn nhìn từng động tác của Gia Trình, bàn tay nắm chặt khăn trải giường, rơm rớm nước mắt thổ dốc.

Gia Trình đưa tay khuếch trương cúc hoa của Hứa Tinh, một ngón tay chậm rãi đi vào, rồi hai ngón, ba ngón, không ngừng càn quấy bên trong nội bích mềm yếu.

- A.... Anh Trình.....

Hứa Tinh kêu khóc một tiếng, trán bắt đầu ướt đẫm mồ hôi lạnh, chiếc miệng nhỏ bé khê mở lớn rên rỉ trông thật mê người.

Gia Trình nhếch miệng cười thỏa mãn, bắt đầu di chuyển đầu lưỡi của mình vào trong động huyết kia.

- Tiểu Tinh... bên trong của em.... hảo nóng....

Hứa Tinh đỏ mặt nhắm chặt hai mắt, sao hắn có thể nói những lời dâm đãng thế chứ, thật xấu hổ mà.

- Tiểu Tinh... tôi vào đây...

Hứa Tinh mở lớn mắt nhìn Gia Trình, không hiểu hắn nói vậy là có ý gì. Chốc lát, một phân thân to lớn đẩy mạnh vào tiểu huyết non nớt của thiếu niên.

- Oa..... ngô....

Hứa Tinh định thét lên một tiếng, ngay lập tức liền bị Gia Trình hấn chặn môi lại. Hấn từ từ di chuyển vật thể thô dài của mình ra vào bên trong hậu huyết, nồng nhiệt hôn y đang nức nở bên dưới.

Gia Trình buông môi Hứa Tinh ra, nâng cao hai đôi chân thon gầy của y, đã vật điên cuồng xâm nhập sâu trong vách tường.

- A.....oaa.....

Hứa Tinh không muốn cầu xin gì khác, chẳng qua ban nãy đã tự nguyện gật đầu, y không nên than vãn bất cứ điều gì, bất quá Gia Trình hấn thực sự quá mạnh tay rồi, cảm thấy vô cùng đau đến thống khổ mà chỉ có thể khóc lóc.

Chốc lát, Gia Trình cúi xuống ôm Hứa Tinh ngồi dậy, tạo thành tư thế thiếu niên kia ngồi lên đùi hấn. Tay Gia Trình một bên ôm lấy hông Hứa Tinh, một bên nắm chặt thắt lưng y, ấn y ngồi xuống dương vật của mình, thẳng đến khi cả dương vật đều ngập sâu trong hậu huyết.

- A...oaaa..... - Hứa Tinh kinh hoảng vòng tay qua cổ Gia Trình, răng cắn mạnh vào môi đến trắng bệch, nước mắt vì đau đớn mà liên tục chảy xuống. Thực sự thì tư thế như thế này so với tư thế nằm ban nãy còn xâm nhập sâu hơn, trụ thịt nóng bỏng của hấn ở bên trong hậu huyết không ngừng lên xuống.

- Đau lắm không? - Gia Trình nhìn thấy bộ dạng thống khổ của Hứa Tinh, nhưng không nghe y kêu nài gì, có chút lo lắng hỏi.

Thiếu niên không nói gì, chỉ gắt gao ôm chặt cổ Gia Trình, tựa đầu vào vai hấn, nhả nài đau đớn mà khóc.

Hấn xoa đầu hôn lên chiếc cổ trắng nõn của y, đưa tay vuốt ve mái tóc y an ủi. Không chờ y ổn định lại tinh thần, lập tức hấn bắt lấy hai cánh hông của y cao thấp di động, làm tiểu cục không ngừng cắn nuốt đã vật thô to, khiến cho hấn càng nhiều khoái cảm.

- A a..... oaa..... - Hứa Tinh thống khổ khóc lớn, hai tay cấu chặt vào vai Gia Trình, bất quá lại sợ hấn biết được y đang đau, liền cắn vào tay mình.

Gia Trình cắn bản là chìm đắm trong cơn dục vọng của mình mà vô pháp bận tâm, dương vật mãnh liệt ma sát với vách tường bên trong.

Hai cánh hông của Hứa Tinh cùng đùi Gia Trình điên cuồng va chạm tạo ra những tiếng “ba ba”, làm cho Gia Trình hấn càng thêm kích thích, hai tay vừa xoa nắn vừa bóp chặt hông của y.

Càng lúc tốc độ ma sát càng nhanh, làm cho Hứa Tinh ngày lúc muốn ngất xỉu đến nơi, từ nãy đến giờ vẫn luôn cắn sâu vào cánh tay của mình đến xuất huyết. Hậu huyết liên tục bị thứ thô to của Gia Trình trườn sát đến hư hồng, lần lượt sáp nhập, rồi rút ra, rồi lại sáp nhập.

Rốt cuộc Gia Trình đột nhiên đẩy nhanh động tác đến điên dại, quy đầu đỉnh đến điểm sâu nhất bên trong hậu huyết mà chống cự không được khoái cảm điên cuồng, vừa kịch liệt thở dốc vừa thều thào.

- Tiểu Tinh..... Tiểu Tinh....

Gia Trình gầm mạnh một tiếng, tinh dịch mãnh mẽ bắn ra đến nơi sâu nhất, không biết phải tưởng tượng thứ trắng đục ở bên trong bắn nhiều đến đường nào, thế nhưng trái ngược vừa niềm vui sướng của Gia Trình lại là cơn đau đớn nhất của Hứa Tinh, ngay lập tức liền gục đầu xuống, hai tay nới lỏng hạ trên không trung, vết máu theo cánh tay bị cắn đến nứt da từng từng giọt rơi xuống.

Gia Trình cau mày nhìn thiếu niên đang bất tỉnh trên người hấn, nhẹ nhàng đẩy y nằm xuống giường, phân thân lướt tiếc rời khỏi động huyết đang bị chảy máu kia. Hấn đưa tay lay tỉnh y, nhưng y lại không chịu tỉnh.

Phát hiện cánh tay của Hứa Tinh trải đầy máu, hấn biết y đã cắn nó. Cảm thấy bản thân vô cùng dễ tiện đi, tại sao hấn chỉ biết thỏa mãn bản thân mà không quan tâm đến cảm nhận của thiếu niên kia, y chắc hẳn là rất đau.

Gia Trình tới bên tủ lấy một bình thuốc, bôi lên vết sưng đỏ trên cánh tay của Hứa Tinh, rồi nằm xuống ôm lấy cơ thể suy nhược vào ngực, chậm rãi nhắm mắt.

=====

Hứa Biên mệt mỏi thở dài, tựa lưng vào ghế nhìn chăm chăm lên trần nhà. Hứa Tinh y đã ở đâu được chứ, có phải hay không đã mất tích rồi. Anh có nên gọi cho cảnh sát can thiệp vào chuyện này không. Thực sự thì từ sáng đến giờ một chút cũng không thể có thông tin gì về y, có thể y vì sợ anh giận mà đã đi đâu đó.

- Tiểu Tinh... con đang ở đâu vậy? - Hứa Biên buồn rầu nói, có lẽ anh vẫn không quên được thiếu niên kia, bây giờ nghĩ lại y từ đầu đến cuối đều không làm gì sai, chỉ là anh quá tức giận nên mới đổ hết cho y.

- Cậu chủ Biên, từ sáng đến giờ cậu chủ chưa ăn gì, có cần tôi đưa cậu chủ đi ăn không? - Chú Minh để ý Hứa Biên mãi trầm lặng ngồi trên sofa, vẻ mặt vô cùng mệt mỏi.

- Giờ này còn ăn uống gì nữa chứ?!! - Anh thở dài nói.

Chú Minh ủ rũ hạ mi mắt, chậm rãi đến bên ngồi đối diện anh an ủi.

- Tôi biết cậu chủ rất lo lắng cho Tiểu Tinh, bất quá mặc dù nó không phải là con của cậu chủ....

- Hắc.... ông trời vốn dĩ đang dày vò tôi mà! - Hứa Biên cười khổ nói.

- Cậu chủ đừng nói vậy, tôi đã đi theo cô chủ hơn chục năm, tôi biết cô chủ tuyệt sẽ không làm điều trái lương tâm, nhất định là có ẩn khúc đằng sau chuyện này. Cậu chủ đừng suy đoán tiêu cực vội. - Chú Minh cố gắng thuyết phục Hứa Biên.

- Tôi cũng biết điều đó chứ. Chẳng qua tôi mệt mỏi lắm rồi. Bao ngày qua mọi thứ cứ đổ hết lên gánh nặng của tôi vậy, hết chuyện này lại sang chuyện khác, thực sự rất đau khổ.

- Cậu chủ, tôi sẽ giúp cậu chủ. Bất quá điều bây giờ chúng ta nên làm là tìm Tiểu Tinh. Đã gần một tuần không thấy về nhà, tôi có cảm giác không tốt lắm, chúng ta có nên hay không báo cho cảnh sát. - Chú Minh rút cuộc cũng đưa ra suy nghĩ giống như ý định của anh.

- Tôi cũng không rõ lắm. E rằng sẽ làm lớn chuyện. - Hứa Biên do dự.

- Nhưng mà Tiểu Tinh từ nhỏ đến lớn rất ngoan, không hề muốn làm cậu chủ lo lắng. Nó đã đi lâu như vậy, không phải quá kì lạ sao? - Chú Minh cau mày giải thích cho anh.

Hứa Biên trầm mặc một hồi, sau cùng suy nghĩ thực đúng đắn, rồi đưa ra quyết định.

- Nếu vậy thì chúng ta chỉ còn mỗi biện pháp đó mà thôi! Nhưng mà... hửn để sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ đến đồn báo cáo, giờ đã không còn sớm.

- Vâng cậu chủ. - Chú Minh yên tâm thở phào, rồi đứng dậy chào Hứa Biên rồi ly khai.

Hứa Biên chậm rãi bước tới tủ lạnh, lấy ra một bình nước uống một hơi. Một lát, anh như nhớ ra điều gì, liền cau mày suy nghĩ.

- Phải rồi a, hôm nay trong lúc tìm kiếm mình đã bỏ sót một người, đó chính là Gia Trình. Tại sao mình có thể quên được chứ? Mình có linh cảm hửn ta liên quan đến vụ Tiểu Tinh mất tích. Không được, sáng ngày mai khoan hãy báo cảnh sát, mình phải đến trường S tìm hửn ta.

Hứa Biên đóng sầm tủ lạnh lại, bước lên phòng của mình, ngồi xuống giường tính toán gì đó. Sau một hồi lâu, anh bắt đầu đi tắm rửa sạch sẽ, thay vào một bộ y phục mới rồi nhanh chóng rời khỏi nhà.

=====

Sau khi cùng gã Vương ăn tối xong, Văn Khải mau chóng trở về nhà của mình, hửn bước vào phòng khóa trái cửa lại, vội vã bật laptop lên, mở kết nối với chiếc máy quay của hửn. Hửn bấm vào một đĩa video trong thư mục, rồi mở ra xem.

Trên màn hình khi bắt đầu quay là khoảng 8 giờ tối, đó là một căn phòng xa hoa rộng lớn đầy sang trọng. Văn Khải di chuyển con chuột điều chỉnh đến những phút tiếp theo, thế nhưng vẫn không thấy gì.

Cho đến khi thời điểm khoảng 9h35', Văn Khải nhìn thấy cánh cửa phòng mở ra, trong lòng không khỏi phấn khích mà tiến sát hai con mắt vào màn hình.

Hắn thấy Gia Trình hung hăng lôi một cánh tay của một nam hài tử ném lên giường, thân thể cường tráng của hắn vô tình che mất thiếu niên kia. Văn Khải tức tối muốn xem rõ gương mặt y, chốc lát, Gia Trình hắn kéo lấy cổ chân tiểu hài tử kia, điên cuồng hôn môi y.

- Woa, hảo thú vị a. - Văn Khải cười nham hiểm tỏ vẻ thích thú, tiếp tục tận hưởng “bộ phim” trước mắt.

Phát hiện thiếu niên sợ hãi mà giãy dụa, Gia Trình liền buông y ra. Nhất thời Văn Khải chỉ nghe được tiếng nước nở của y.

- Đối.... thực xin lỗi.... cầu anh đừng sinh khí.... Tiểu Tinh..... Tiểu Tinh sẽ không hối thể nữa.....

Tiểu Tinh? Haha.... haha.... là Tiểu Tinh sao? Văn Khải hắn chính là không hề sai chỗ nào mà, đích thị tên tiểu hài tử kia là Hứa Tinh. Thật không ngờ, Văn Khải hắn lại có một ngày may mắn như ngày hôm nay.

- Haha!! Tao đúng là thần thánh. Thì ra thằng nhãi ranh kia là đang ở cùng Gia Trình, chúng bây lại còn gây xích mích nữa cơ à. Lãng mạn thật, haha!! - Văn Khải như một gã điên mà cười lớn, thỏa mãn mà nhếch miệng nham hiểm cười, tiếp tục quan sát màn hình trước mắt.

Hai người đã hòa giải xong, Gia Trình liền ôm Hứa Tinh ngã xuống giường, hắn đưa tay cởi bỏ chiếc áo của mình, rồi lột sạch y phục của thiếu niên bỏ xuống đất, hai người cùng nhau ân ái.

Một lát, Gia Trình đưa dĩa vật của mình liên tục trừu sáp tiểu huyết của Hứa Tinh, liên tục gọi tên y, mà thiếu niên kia lại không ngừng khóc lóc, thế nhưng vẫn thuận theo Gia Trình hắn mà cùng hắn giao hợp.

Văn Khải đưa tay đóng sầm màn hình xuống, điên khùng mà cười lớn, hắn cảm thấy trong mình bây giờ như được lên thiên đàng vậy, thật sự là vô cùng phấn khích đi. Ông trời là đang thương hắn đây.

- Tao không ngờ ngày hôm nay lại là một ngày thú vị như vậy a. Cả hai chúng mày đều là một lũ ngu. Hahahaha!!! Hahahaha! Gia Trình, mày cứ chờ khi tao đem đoạn băng này dâng cho công chúng biết, tao sẽ chờ mày phản ứng kịch liệt như thế nào. Có thể mày sẽ khóc, hay là bảo vệ tên ranh con kia, ồ không, mày sẽ phải quỳ gối mà cầu xin tao.... Hahahaha! Hảo thú vị a...hahaha!! - Văn Khải đắc ý cười như một tên điên, hắn lưu lại đoạn video kia tạo thành một đĩa CD, rồi cẩn thận cất nó vào túi. Thỏa mãn nhảy vọt lên giường, hắn đưa tay chống đầu lên cười một mình, đêm nay sẽ là một đêm đẹp đây. Chưa đầy một giây, hắn đã chậm rãi đi vào giấc ngủ ngon.

HẾT CHƯƠNG 35

36. Chương 36

Sáng hôm sau, Hứa Biên vội vã lái xe đến trường S, anh chạy đến lớp của Mạch Quai, muốn hỏi hắn về Gia Trình.

- Chú Biên! - Mạch Quai khi nhìn thấy Hứa Biên đứng ngoài cửa lớp muốn gặp mình, có chút thắc mắc, không lẽ anh đã có thông tin gì về Hứa Tinh.

- Chú muốn biết lớp của Gia Trình, cháu có biết hắn ta học ở đâu không? - Hứa Biên sốt ruột hỏi.

- Nhưng mà... tại sao chú lại tìm hắn? A, chẳng nhẽ chú cũng nghĩ giống cháu, Gia Trình hắn có liên quan đến Tiểu Tinh. - Mạch Quai như đoán được ý nghĩ của Hứa Biên.

- Cháu cũng nghĩ thế??? Nếu là như vậy, chú phải nhanh chóng tìm hắn ta.

- Cháu có thể đi cùng được không?!! - Mạch Quai dù sao cũng đang rất lo lắng cho Hứa Tinh, nếu như biết được tên khốn Khuất Gia Trình kia liên quan đến việc y mất tích, hắn nhất định sẽ không bỏ qua.

- Cảm ơn cháu. Nhưng việc này cứ để chú giải quyết, cháu cứ chú tâm vào học hành đi. - Hứa Biên vỗ vai Mạch Quai cười nhẹ.

- Nhưng mà... cháu rất lo cho cậu ấy. - Mạch Quai ủ rũ cúi đầu nói.
- Hảo hảo, bắt quá hứa với chú, không được nổi nóng mà gây chuyện như trước nữa... đừng quên cháu còn nợ chú một cú đấm đấy?! - Hứa Biên cười tà đối Mạch Quai đùa cợt nói.
- A, chuyện hôm trước... Xin lỗi đã đánh chú... cháu chẳng qua là rất tức giận... cho nên.... - Hấn ăn năn hối hận kịch liệt thấp đầu xin lỗi anh.
- Không sao, dù gì hôm đó chú đã nói những lời không đúng!.. Thôi được rồi, chúng ta còn không mau tìm Gia Trình.
- Dạ vâng.

Hai người rút cuộc cũng kết thúc cuộc trò chuyện, bắt đầu nhắc chân chạy đi đến dãy năm ba tìm Gia Trình.

=====

Hứa Tinh mệt mỏi chậm rãi mở mắt, cảm thấy cơ thể vô cùng đau nhức đi, đặc biệt là phía sau, phải rồi a, đêm qua, sau khi y cùng Gia Trình ăn tối, hai người đã về nhà và.... làm chuyện đó. A, hảo xấu hổ chết đi được, y phải làm sao để đối mặt với hấn đây.

- Tỉnh?

Một thanh âm trầm thấp vang lên bên tai, Hứa Tinh khẽ xoay người tìm kiếm thanh âm kia, bắt quá y vừa mới cử động một chút, phía sau đã truyền đến cơn đau rất dữ dội, thiếu niên liền cắn chặt môi dưới mà nhẫn nhịn.

Gia Trình nhìn thấy bộ dạng thống khổ kia của Hứa Tinh thì không khỏi đau lòng, hấn tiến tới đỡ y ngồi dậy lên đùi hấn, bàn tay cầm lấy chén súp trên bàn bên cạnh, kề sát trước môi của y.

- Há miệng! - Hấn ra lệnh.
- Anh Trình... Để Tiểu Tinh.... - Hứa Tinh ngượng chín mặt tránh né.
- Không nói nhiều! Hay là muốn tôi uy cho ăn?! - Gia Trình bá đạo nói.

Nghe đến đây, Hứa Tinh không khỏi giật bắn người, uy... uy ăn sao, như vậy thì y biết chỗ nào mà chui đầu đây, thôi đành nghe lời hấn vậy.

- Dạ... dạ không... Tiểu Tinh ngay lập tức ăn. - Thiếu niên sợ bắn người, liền ngoan ngoãn há miệng để Gia Trình đút.

Hấn cười tà, động tác từ tốn ôn nhu mà đút cho Hứa Tinh ăn. Một lát, Gia Trình như nhớ ra điều gì, liền ngừng động tác. Hấn cầm lấy cánh tay bị sưng tấy của y, thanh âm lạnh lùng hỏi thiếu niên.

- Như vậy là sao?!

Hứa Tinh hốt hoảng định rút cánh tay của mình lại, ngay lập tức liền bị Gia Trình nắm chặt lấy, một phen ôm y đối diện với hấn.

- Nói!

- Dạ.... Tiểu Tinh... không cẩn thận... nên bị ngã thôi ạ... - Hứa Tinh tự ti cúi đầu, thanh âm run rẩy nói.
- Vậy sao? - Gia Trình nhếch miệng cười lạnh, hấn hung hăng cầm lấy cánh tay y, tựa hồ như giận dữ mà đối y quát.
- Vết răng cắn mà bảo bị ngã!! Em giận mặt tôi à?!!
- Đối... thực xin lỗi.... - Thiếu niên bị hấn quát đến sợ tái mặt, cánh tay bị hấn nắm chặt có chút phát đau, liền rơm rớm nước mắt xin lỗi hấn.

Gia Trình thở dài, có lẽ hấn đã lớn tiếng khiến y sợ rồi. Hấn nhẹ nhàng ôm lấy Hứa Tinh, đưa tay vuốt ve tấm lưng nhỏ gầy trơn mịn của y an ủi.

- Lần sau nếu đau thì hãy nói, đừng tự hành bản thân, tôi... rất lo lắng cho em.

Hứa Tinh kinh ngạc mở lớn mắt, y nghe không nhầm chứ, Gia Trình hẳn... hẳn là đang lo lắng cho y sao, hảo hạnh phúc đi.

- Tiểu Tinh xin lỗi... lần sau sẽ không nói dối anh Trình..... - Thiếu niên cảm động đến rơi nước mắt, bắt quá ban này bản thân y cũng sai vì đã nói dối hẳn, lập tức tự nhận lỗi của mình.

Gia Trình buông Hứa Tinh ra, nâng cầm y lên mà hôn môi y, thiếu niên bất ngờ bị hẳn hôn mà quên mất giấy dựa. Gia Trình cảm nhận được y không hề né tránh, nụ hôn hai người liền trở nên mãnh liệt hơn.

Bản thân vốn dĩ là rất yêu hẳn, ban này cũng vì câu nói của Gia Trình mà hết sức vui mừng, Hứa Tinh thực sự là không thể cự tuyệt, liền vươn tay ôm lấy cổ hẳn, bắt đầu chậm rãi đáp lại nụ hôn kia.

Gia Trình sung sướng mà điên cuồng hôn môi thiếu niên, hẳn tinh tế đưa đầu lưỡi của mình ăn trọn khoang miệng của y, đồng thời cũng tham lam mút lấy môi y, chiếc lưỡi của y.

Hứa Tinh bất quá bị Gia Trình hôn đến đầu óc hỗn loạn, tự giác dùng lưỡi của mình dây dưới cùng hẳn, rồi mút lấy đôi môi bằng lạnh trước mắt. Hai người hôn nhau đến không biết trời đất, căn phòng lúc này chỉ vang dội những tiếng nhóp nhép dâm dăng.

Một lát, Gia Trình ôm Hứa Tinh đứng dậy, thiếu niên hoảng hốt muốn rời khỏi, lập tức bị bàn tay của hẳn ôm lấy đầu không chế không cho phép y rời khỏi môi hẳn.

Thiếu niên sợ bản thân sẽ ngã xuống đất, liền đưa hai chân vòng qua thắt lưng Gia Trình, hai tay gắt gao ôm chặt cổ hẳn.

Gia Trình ôm Hứa Tinh bước đến phòng tắm, hẳn nhẹ nhàng đặt y nằm trong bồn, với tay đến vòi nước xả nước ấm vào, tiếp tục động tác hôn môi thiếu niên.

Hứa Tinh rốt cuộc cảm thấy khó thở, liền đưa tay trước ngực Gia Trình muốn đẩy hẳn ra. Hẳn luyến tiếc rời khỏi bờ môi kia, nhìn thấy đôi mắt vừa dầm lệ vừa mê hoặc nhìn hẳn, đôi môi nhỏ xinh khẽ mở ra thở dốc hết sức quyến rũ, hai bên má nổi lên tầng tầng hồng vô cùng đáng yêu.

Gia Trình cười nhẹ, hẳn cúi đầu hôn lên hai bên má của y, rồi di chuyển xuống cánh tay của y, nhẹ nhàng hôn lên chỗ vết thương bị sưng đỏ.

- Tôi giúp em rửa sạch chỗ đó. Đến, xoay người lại. - Hẳn ôn nhu nói.

- A... ân... - Hứa Tinh giật mình rồi gạt đầu một cái, chậm rãi xoay người ra phía sau, nâng hai cánh hông tròn mịn trước mặt hẳn.

Gia Trình một bên nắm chặt lấy cánh tay của Hứa Tinh, một bên nhẹ nhàng đưa ngón tay vào động huyết khép kín, lấy từng mẫu tinh dịch lưu lại bên trong. Máu cùng chất lỏng màu trắng đục chảy xuống dòng nước ấm.

- Đau không? - Hẳn hỏi.

Thiếu niên gắt gao nắm chặt bàn tay hẳn, rồi chậm rãi gạt đầu. Gia Trình bất đắc dĩ chỉ có thể nắm tay y an ủi, nhanh chóng rửa sạch tiểu huyết ừng đỏ phía sau.

Xong, hẳn đứng dậy lấy khăn tắm choàng lên cơ thể y, bế y bước vào phòng.

- Tôi phải đến trường. Em cứ ở đây nghỉ ngơi. - Đặt Hứa Tinh lên giường rồi đắp chăn cho y, Gia Trình vuốt lấy mái tóc thiếu niên, hôn lên vầng trán y.

Nhân lúc hẳn xoay người định ly khai, phía sau cảm giác như chiếc áo của mình bị kéo lấy, hẳn khẽ quay đầu lại, thì nhìn thấy bàn tay nhỏ bé của thiếu niên đang nắm lấy góc áo của hẳn.

- Sao vậy? - Gia Trình cau mày hỏi.

- Dạ.... dạ không... không có gì... Anh Trình đi đường cẩn thận. - Hứa Tinh chậm rãi rút tay mình xuống, thanh âm nhỏ như muỗi kêu đồng thời về mặt ủ rũ nói.

Gia Trình kinh ngạc mở lớn mắt, sau đó cười nhẹ, hẳn tiến tới cúi người ôm lấy cơ thể kia, rồi hôn lên môi y, mũi y, trán y, mái tóc của y.

- Không muốn tôi đi? - Hấn cười gian nói.

Hứa Tinh cúi đầu nhìn bàn tay của mình, thực sự thì y vừa không muốn Gia Trình đi, vừa có điều muốn van cầu hấn, y ngay bây giờ rất muốn về nhà, bất quá nếu như nói với hấn, có phải hay không hấn sẽ lại sinh khí như hôm qua.

Gia Trình thừa biết thiếu niên kia đang ngượng nên chắc chắn y sẽ không dám khẳng định. Hấn chỉ cảm thấy bản thân vô cùng hạnh phúc đi, hấn muốn ở bên y cả ngày lẫn đêm, từ ngày sang tuần, từ tuần sang tháng, từ tháng sang năm, thực sự bên cạnh y hấn không hề cảm thấy chán nản chút nào, bất quá hấn phải nghe lời phụ thân mà đến trường.

- Anh Trình... đi học đi, không thì trễ mất... - Hứa Tinh nhỏ giọng lên tiếng.

- Hảo, tôi đi đây.

Hấn lại hôn lên trán y rồi mới chịu ly khai, lần này hấn không còn khóa trái cửa phòng như trước nữa, hấn tin tưởng thiếu niên kia, y nhất định sẽ ngoan ngoãn mà nghe lời hấn.

Đợi Gia Trình hấn rời khỏi, Hứa Tinh thở dài trong lòng, y không muốn cứ nằm ở trong phòng hấn suốt ngày, y muốn về nhà, y nhớ tất cả mọi người.

Không được, y phải rời khỏi đây, cứ ở đây cả ngày thì không ổn chút nào. Hứa Tinh chậm như rùa mà ngồi dậy, cẩn thận cúi xuống nhìn cơn đau từ phía sau, khắp khềnh bước tới tủ quần áo của Gia Trình, đưa tay vơ đại một chiếc áo sơ mi của hấn.

Bất quá chiếc áo của Gia Trình so với cơ thể nhỏ gầy của Hứa Tinh thì quá to lớn, y chỉ có thể mặc mỗi chiếc áo của hấn. Thay xong, y chậm chững tiến tới cánh cửa kia, đưa tay mở ổ khóa.

- Không khóa sao. Tốt quá! - Hứa Tinh mừng rỡ mà cười một cái, Gia Trình hấn thực sự là cho phép y được ra ngoài, nên mới không khóa trái cửa như trước nữa sao.

Không thể chờ lâu hơn, thiếu niên liền đưa tay mở lấy cánh cửa, ngay lập tức liền mở lớn mắt, y giật bắn người khi nhìn thấy nam nhân trước mắt, sợ hãi nhìn hấn.

- Anh... Anh Khải...

- Chào nhóc! Lâu rồi không gặp!

=====

Dọc theo hành lang của dãy năm ba, Gia Trình lại như một nam nhân như xưa, học sinh cá biệt, lạnh lùng, lãnh khốc vô tình, hễ ai chạm nhẹ hấn một cái, hấn liền vùng tay giáng cho một cú đấm rồi thản nhiên bước đi tiếp.

Đến khi hấn chuẩn bị bước đến lớp học của mình, thì nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của hai nam nhân, kia không phải là phụ thân của Hứa Tinh và tên hôm trước đã đánh hấn ở bệnh viện sao, đột nhiên lại đứng trước cửa lớp hấn làm gì kia chứ.

Gia Trình không thèm đếm xỉa đến, ngang nhiên bước vào lớp học, ngay lập tức liền bị Hứa Biên túm lấy áo hấn kéo ra ngoài.

- Gia Trình! Tiểu Tinh đang ở đâu? - Hứa Biên tức giận hỏi.

Hấn im lặng không nói gì, lạnh lùng quay phắt sang chỗ khác.

- Thằng khốn!! Tại sao không trả lời, hay là mày giấu Tiểu Tinh ở chỗ nào rồi hả? - Mạch Quai nổi điên nắm lấy cổ áo Gia Trình quát.

Gia Trình hung hăng gạt bỏ tay Mạch Quai xuống, đưa tay phủi áo của mình, rồi lạnh lùng nói.

- Không biết.

- Đừng tưởng tôi tin cậu. Mau nói đi! - Hứa Biên rất cuộc cũng lớn tiếng.

Gia Trình cười nhếch miệng, bọn họ nghĩ hấn là ai mà dám ra lệnh hấn chứ, đúng thật nực cười.

- Muốn biết tự đi mà tìm. - Nói xong hắn ngang nhiên đẩy hai người ra, lạnh lùng bước đến lớp của mình.
- Chú Biên! Chú nghĩ tin hắn được không? - Mạch Quai cau mày đối Hứa Biên hỏi.
- Chú không chắc. Thái độ của hắn ta thật không tài nào nghĩ ra là nói thật hay nói dối. - Anh thở dài nói.

Hai người nhìn nhau khó hiểu, bất quá dù sao Mạch Quai vẫn còn nghi ngờ Gia Trình, nhất định hắn ta đang biết Hứa Tinh y đang ở đâu, chẳng qua hắn có chết cũng không chịu mở miệng. Việc này chỉ còn một cách duy nhất, chính là theo dõi Gia Trình hắn.

HẾT CHƯƠNG 36

37. Chương 37

Hứa Tinh kinh hoảng nhìn nam nhân cao lớn trước mắt, hai chân bắt tri bắt giác mà lùi về phía sau, bàn tay khẽ run lên cầm cập nắm chặt góc áo.

- Sao vậy? Sợ rồi?!! - Văn Khải nhếch miệng cười hiểm, chậm rãi tiến sát thiếu niên.
- Anh Khải.... tại sao anh lại.. ở đây?!! - Hứa Tinh run rẩy nói.
- Hmm... đương nhiên là trèo tường!! Haha! Không sao, anh quen biết mọi người ở đây, còn nữa, ban này thằng Gia Trình không thấy anh vào đây đâu, cho nên nhóc cứ yên tâm.... Còn bây giờ, nhóc phải đi theo anh. - Văn Khải một phen tiến tới túm lấy cổ tay Hứa Tinh, hung hăng kéo y ra ngoài.
- Anh Khải...! - Thiếu niên đưa tay muốn gạt bỏ bàn tay của hắn ra, hai chân cố gắng ma sát trên nền nhà không muốn nghe theo hắn. Văn Khải hắn như thể nào đột nhiên lại xuất hiện ở nhà Gia Trình, lại còn bắt y đi theo hắn nữa, hảo kì quặc đi.

Văn Khải tức tối thở mạnh một tiếng, cúi xuống ôm lấy hai chân Hứa Tinh vác y lên vai, rồi nhanh chân rời khỏi nhà Gia Trình.

- Anh Khải.. đừng mà... làm ơn bỏ Tiểu Tinh xuống.. - Hứa Tinh kịch liệt giãy dụa, hai tay khẽ vùng vẫy muốn đẩy hắn ra.

Văn Khải đem Hứa Tinh ngồi lên chiếc mô tô của hắn, đặt y ngồi trên đùi, chock lát, hắn phóng xe chạy đi. Hứa Tinh sợ hãi đưa tay nắm chặt lấy áo nam nhân, hắn là muốn đưa y đi đâu chứ.

- Anh Khải.... anh định đi đâu vậy? - Thiếu niên lúng túng hỏi hắn.
- Hắc.. lát nữa nhóc sẽ biết. - Văn Khải cười tà đối y nói.

Chưa đầy 5 phút, hắn đã đưa y đến khách sạn năm sao hạng nhất King&Queen. Hứa Tinh ngơ ngác nhìn nơi sang trọng to lớn trước mắt, Văn Khải hắn sao lại đưa y đến đây chứ.

- Đi thôi! - Văn Khải một phen kéo lấy cánh tay Hứa Tinh, đột nhiên bị thiếu niên kia giật lấy góc áo của hắn.
- Tiểu Tinh.... không thể đi được. Tiểu Tinh phải về nhà.
- Gì chứ? Chưa gì mà nhóc nhớ nhà của Gia Trình hắn rồi? Nhóc nên biết là mọi người đang tìm nhóc khắp nơi đây! - Văn Khải khinh miệt cười.
- Sao ă? Baba ... baba cũng tìm Tiểu Tinh sao? - Thiếu niên như không thể tin vào tai mình.
- Haizz.... Ừ, nếu như nhóc muốn về, thì phải nghe theo anh, anh sẽ đưa nhóc về. OK?! - Văn Khải hừ lạnh trong lòng, cố gắng nở nụ cười với thiếu niên kia.

Hứa Tinh nghe đến hai chữ “về nhà” thì không khỏi mừng rỡ đến hai mắt sáng rực, đành chậm rãi gật đầu nghe theo Văn Khải, tùy ý để hắn kéo vào bên trong khách sạn to lớn kia.

Văn Khải dẫn Hứa Tinh đến căn phòng xa hoa rộng lớn, đẩy y đến nhân viên phục vụ đứng gần đó, ra lệnh.

- Chuẩn bị thật hảo cậu nhóc này cho tôi!

- Dạ vâng. - Cô cúi đầu nghe lệnh, rồi từ tốn đưa Hứa Tinh ra ngoài.

Văn Khải nhếch miệng cười hiểm, hần tiến tới bộ ghế sa lông ngồi xuống, nhàn nhã tựa lưng vào ghế, lấy ra chiếc điện thoại di động bấm số.

- Có chuyện vui rồi đây, hắc hắc.....

- Alo! - Đầu dây bên kia bắt máy.

- Haha! Là Gia Trình sao? Mà đang ở trường phải không? - Văn Khải thanh âm đùa cợt nói.

- Có chuyện gì? - Gia Trình lạnh lùng hỏi.

- À, tao chỉ muốn kể cho mày một câu chuyện, dạo này tao phải đi kiếm một thằng nhóc bị mất tích, hảo cực nhọc a. Aizz, nhưng mà mày biết không, tao đã phát hiện một sự thật, chính là nhóc ta đang ở cùng với kẻ thù của tao, thậm chí hai người còn làm tình rất chi là... lãng mạn nữa. - Hần mỉm cười nói.

- Cậu? - Gia Trình khi nghe được câu chuyện của Văn Khải thì có chút hiếu kỳ, hần là đang muốn giỡn trò gì đây.

- Này, đừng nóng, cứ để tao kể hết. Mày biết không, hôm nay tao đã tìm được nhóc con đó, hiện tại nó đang ở cùng tao. - Văn Khải tiếp tục chiêu trò chọc tức Gia Trình.

Một lát, Văn Khải nghe thấy tiếng thở lạnh nhạt của Gia Trình, biết được hần ta là muốn tắt máy, liền chậm rãi nói.

- Khoan, đừng vội tắt máy, tao chưa kể hết. Mày biết thằng nhóc đó là ai không?!!

- Không biết và không cần biết. - Gia Trình lạnh lùng trả lời.

- Oh My God, mày không muốn biết thật sao? Hảo a, nhưng tao nói cho mày biết, mày sẽ hối hận.

Gia Trình không thể kiên nhẫn nghe những lời vô ích của Văn Khải, định đưa tay tắt máy. Bất quá nhân lúc hần định rời chiếc điện thoại khỏi tai của mình, thanh âm nhàn nhã lập tức vang lên bên tai hần.

- Tiểu Tinh của mày đó.... Hahaha!!! - Văn Khải cười lớn, ngay tức khắc liền tắt máy.

Gia Trình trợn lớn mắt đầy vẻ kinh ngạc, đồng thời xen lẫn thái độ tức giận trước những lời lẽ kia của Văn Khải. Hần ta nói vậy là có ý gì chứ,.. Gia Trình nổi điên muốn gọi lại, bất quá gọi cả chục lần cũng không bắt máy, liền hung hăng ném điện thoại sang một bên.

Văn Khải nhàn nhã bắt chéo chân, hưởng thụ niềm vui sướng trong lòng. Xem như đây là lần thứ ba hần chiến thắng Gia Trình, cảm thấy bản thân thật may mắn đi, bất quá kế hoạch lần này hần sẽ phải hi sinh một chút, như vậy tên khốn Gia Trình sẽ càng tức điên chết thôi.

- Cuộc sống thật là tươi đẹp mà! - Văn Khải cười lớn vui sướng.

Sau hơn một tiếng đồng hồ, nhân viên phục vụ đã đưa Hứa Tinh đến trước mặt Văn Khải. Thiếu niên diện trên người một bộ y phục tuy đơn giản nhưng không kém phần sang trọng, một chiếc áo sơ mi trắng kết hợp với áo khoác gile đen, và một chiếc quần ngang đùi được ưa chuộng hiện giờ cho các phái nam có chiều cao khiêm tốn. Mái tóc thì nhuộm nâu vài chỗ, phần mái phía trước được uốn nhẹ sợi mì làm tôn lên vẻ tuấn tú cho Hứa Tinh.

Văn Khải ngây ngốc nhìn thiếu niên xinh đẹp trước mắt, chỉ thấy gương mặt trắng nõn của y đang cúi xuống tỏ vẻ e ngại, hai tay thì nắm chặt góc áo. Hần tiến tới cầm lấy tay của y, ho nhẹ vài tiếng nói.

- Bộ này mắc tiền lắm đấy, nhóc cứ nắm áo như vậy sẽ nhăn hết thì phải làm sao?

- A... Tiểu Tinh xin lỗi..... - Hứa Tinh xấu hổ cúi đầu.

- Hảo, chúng ta đi ăn sáng. Nhóc chưa ăn gì phải không?!!

Hứa Tinh ngẩng đầu nhìn Văn Khải, thực ra hồi sáng Gia Trình có cho y ăn vài chén súp, nhưng đang ăn nửa chừng thì lại bị hần phát hiện vết thương trên tay, rồi quên bèn việc ăn mất. Cho nên bụng bây giờ cũng hơi đói thì phải.

- Sao không nói gì? - Văn Khải nhìn thấy Hứa Tinh nhìn chăm chăm vào hắn mà có chút khó xử, liền mở miệng hỏi y.

- A... Dạ... chưa.... - Thiếu niên giọng nhỏ như muỗi kêu nói.

- Vậy thì anh sẽ đưa nhóc đi ăn. - Văn Khải hớn hở một phen kéo Hứa Tinh chạy đi.

Đến một nhà hàng cũng nằm trong khách sạn to lớn này, Văn Khải dẫn Hứa Tinh đến một bàn ngồi dành cho hai người, hắn đưa menu cho y chọn món, rồi tựa lưng vào ghế khoanh hai tay nhìn y.

- Xin hỏi quý khách muốn dùng gì ạ? - Một nam nhân phục vụ đứng cạnh hỏi.

- Nhóc con muốn ăn gì cứ gọi thoải mái a. - Văn Khải nhếch mày ra lệnh Hứa Tinh.

- A... Anh Khải... không gọi sao? - Thiếu niên lúng túng hỏi hắn.

- Nhóc ăn gì anh ăn cái đó thôi! - Văn Khải chống hai tay lên cằm, rồi cười cười hướng y nói.

Hứa Tinh ngẩn người nhìn Văn Khải, hôm nay hắn là làm sao vậy, đột nhiên dẫn y đi mua đồ, rồi lại đi ăn, mà tại sao hắn lại biết chuyện y không đến trường mấy ngày nay, biết y ở nhà Gia Trình nữa, hảo kì quặc.

- Sao không gọi món đi! - Tên tiểu hài tử này có việc gì mà cứ nhìn hắn hoài đến thế, chẳng lẽ đang nghi ngờ hắn sao. Không được, hắn phải cố gắng tỏ ra điềm tĩnh.

- A.. dạ vâng... - Hứa Tinh vội vã cúi đầu nhìn vào menu, rồi đưa cho nhân viên phục vụ.

Sau khi gọi món, đương nhiên hai người sẽ dùng bữa, Văn Khải cố gắng kiểm soát để dụ hoặc thiếu niên kia, như nói chuyện với y, cười đùa với y. Bất quá Hứa Tinh lại không hề hay rằng từ đằng xa có một camera đang chụp lên y và hắn.

- Anh Khải.... khi nào Tiểu Tinh.... có thể về nhà? - Hứa Tinh run rẩy nhỏ giọng hỏi Văn Khải.

- Sẽ còn lâu lắm. Nhưng mà nhóc cứ yên tâm, anh sẽ đưa nhóc về nhà tận nơi. - Văn Khải cười gượng hướng thiếu niên trả lời, thế nhưng trong đầu lại không ngừng chửi mắng y, như thế nào chưa gì y đã muốn về nhà, hảo phiền phức đi.

- Dạ vâng.... - Hứa Tinh ừ ừ cúi đầu, y thực sự muốn gặp phụ thân, anh nhất định đang rất lo lắng cho y, bất quá phải nghe theo Văn Khải, hắn mới có thể đưa y về.

Dùng bữa xong, Văn Khải lại đưa y đến bữa tiệc được tổ chức ở đại sảnh, ở đây có rất nhiều người, đặc biệt là những người có địa vị cao. Hứa Tinh thật sự không thích ở nơi đông người, bất quá y phải đi theo hắn.

Bữa tiệc kéo dài phải hơn cả ngày, mà Văn Khải chỉ kè kè bên Hứa Tinh suốt, lúc thì giới thiệu cho y tổng giám đốc công ty tài chính, lúc thì giới thiệu cho y chủ tịch hội đồng quản trị kinh doanh. Thiếu niên kia không thể nào quen với không khí ở nơi đây, lại còn không quen biết ai. Nhân lúc Văn Khải đang chăm chú trò chuyện với mọi người, y liền lén lút chạy ra ngoài bữa tiệc.

Phát hiện Hứa Tinh đã biến mất lúc nào không hay, Văn Khải đành cúi đầu chào mọi người, rồi đi tìm xung quanh tiểu hài tử kia.

- Chết tiệt. Tên ranh con đáng ghét!!

Văn Khải chạy đến khu tiếp tân, hỏi một nhân viên ở đó.

- Cô có thấy một cậu nhóc trạc 15, 16 nhìn trắng trẻo xinh đẹp chạy qua đây không? - "Mình đang hỏi cái quái gì vậy?" Văn Khải cau mày tự chửi bản thân.

- Có thưa tiên sinh, cậu bé đã đến đây cho nhờ tôi gọi điện thoại, nhưng có vẻ người đầu dây không bắt máy nên đã chạy ra ngoài rồi.

- Cảm ơn cô. - Văn Khải đưa tay nắm thành quyền, lập tức chạy ra ngoài tìm Hứa Tinh, hắn không thể thất bại kế hoạch này được, đều do y phá hoại tất, đúng thật phiền phức mà.

Ngay lúc hắn định xuống tầng hầm lấy xe, thì phía gốc cây đằng kia xuất hiện bóng dáng quen thuộc của thiếu niên, hắn cười hiểm, chậm rãi bước tới đằng sau y.

- Nhóc con đi đâu vậy?

Hứa Tinh giật thót xoay người lại, hai chân bủn rủn lùi về phía sau. Văn Khải hung hăng nắm lấy cánh tay y, kéo y bước vào nơi xa hoa rộng lớn trước mắt.

- Anh Khải... Tiểu Tinh sẽ tự về nhà... Làm ơn thả Tiểu Tinh ra đi mà.. - Hứa Tinh cố gắng gạt tay hắn ra, bất quá so với sức lực cường tráng của hắn đương nhiên không thể.

Văn Khải tức tối liền dừng lại, vung cho Hứa Tinh một cái tát, Hứa Tinh ngay lập tức ngã trên mặt đất, sợ hãi ôm bên má bị đánh. Chốc lát, hắn vác y lên vai, đem y đến một căn phòng trong khách sạn, hung hăng ném lên giường.

Hứa Tinh hoảng hốt ngay lập tức nhảy vọt xuống giường, lại bị Văn Khải ném lại trên giường, cố định hai tay hai chân của y, rồi lấy ra từ túi áo chiếc điện thoại, bấm số gọi cho Gia Trình.

- Gia Trình phải không a?

- Văn Khải! Mày đang ở đâu? - Gia Trình tức tối quát lớn.

- Đừng lớn tiếng thế chứ, Tiểu Tinh của tao đang ngủ mà.. - Văn Khải vừa cười cợt vừa nhìn Hứa Tinh đang cố gắng giãy dụa phía dưới.

- Anh Trình.... ngô.. ngô... - Hứa Tinh cố gắng lên tiếng, bất quá chưa đầy một giây lại bị Văn Khải bịt lấy miệng, nhất thời y chỉ có thể vang lên những tiếng “ngô ngô” nức nở, yếu ớt lắc đầu.

- Thằng khốn! Mày đang ở đâu?!! - Gia Trình phẫn nộ quát lớn.

- E hèm... mày cứ bình tĩnh. Woa, tao công nhận Tiểu Tinh lại có cơ thể mềm mại như thế, da thì trắng nõn như tuyết vậy, còn nữa, ở chỗ đó.... rất là kín đáo a. - Văn Khải cười hiềm liên tục trêu đùa Gia Trình.

Gia Trình tức tối đưa tay nắm thành quyền, hung hăng đập ngã chiếc ghế gần đó.

- Phải rồi a, bọn tao là đang ở một nơi rất lãng mạn, tên là gì nhỉ? A nhớ rồi.... khách sạn King&Queen. “Tít” - Văn Khải nói xong liền lập tức tắt máy, nụ cười ác độc cứ xuất hiện trên gương mặt hắn.

Hắn nhìn xuống thân ảnh nhỏ gầy đang đắm lệ phía dưới, hai tay chậm rãi cởi bỏ càvát, rồi gỡ chiếc áo trên người ném xuống đất.

Hứa Tinh kinh hoàng nhìn từng động tác của Văn Khải, hắn.... hắn muốn làm gì... không lẽ... Không được, y không muốn,... Thiếu niên sợ hãi giãy dụa muốn thoát khỏi hắn, ngay lập tức bên má bị giáng xuống một cái tát.

- Ngoan ngoãn mà nằm im, không thì tao sẽ chặt giò mày. Đồ thứ ranh con phiền phức!!

Hứa Tinh lúc bấy giờ vừa sợ hãi vừa tự ti nhìn hắn, nước mắt tuyệt vọng rơi xuống, y đã làm gì nên tội sao, ... đáng nhẽ ngay từ đầu y nên nghe lời Gia Trình mà nằm yên trong phòng của hắn, để bây giờ không phải cùng Văn Khải thế này.

Thấy thiếu niên kia im bất, Văn Khải cười hiềm tiếp tục công việc của mình. Hắn hung hăng cởi sạch y phục trên người Hứa Tinh, y chỉ còn duy nhất một chiếc quần lót để che thân.

- Nằm yên đó!! - Hắn trừng mắt ra lệnh rồi tiến tới túm quần áo, lấy ra một chiếc máy ảnh kỹ thuật số, nhếch miệng cười một cái rồi chậm rãi bước gần thiếu niên đang co mình nằm trong góc giường run rẩy.

Văn Khải hung hăng kéo cổ tay Hứa Tinh về phía hắn, bắt y dang rộng hai tay hai chân ra, rồi chụp lại toàn bộ cơ thể tuyệt mỹ của y.

- Anh Khải... làm ơn đừng chụp... van cầu anh... tha cho Tiểu Tinh....

- Câm miệng!! - Văn Khải trừng lớn mắt quát.

Hứa Tinh sợ hãi liền nín hóng, hai tay run rẩy nắm chặt ra trải giường. Bỗng nhiên chiếc quần lót còn sót lại trên cơ thể y rốt cuộc cũng bị Văn Khải tút xuống, ngay tức khắc phân thân non nớt liền hiện ngay trước mắt.

- Hắc... Ngay cả lòng cũng không có, chỗ đó thì như cái que kẹo không bằng. Thằng khốn Gia Trình đó có mù mắt mới đi làm tình với thằng dị nhân như mày!! - Văn Khải khinh miệt thốt ra lời lẽ tàn nhẫn, không khỏi khiến cho Hứa Tinh phải tự ti cúi đầu, nước mắt cứ thế mà rơi xuống, hắn nói cũng phải a, y là một dị nhân... y không xứng đáng được Gia Trình quan tâm lo lắng, không xứng đáng cùng hắn trải qua những khoảnh khắc làm tình, y quả thật nhục nhã.

Văn Khải bất đắc dĩ cầm lấy camera chụp lại phân thân non nớt kia, rồi hung hăng đem Hứa Tinh lật ngược lại, chụp hai cánh mỏng tròn trĩnh của y.

” Rầm rầm rầm” Bên ngoài cửa đột nhiên đập mạnh liên hồi, Văn Khải biết đó chính là Gia Trình, liền nhếch miệng nham hiểm cười, hắn nhanh chóng đem máy ảnh giấu đi, rồi hùng hổ nhảy vọt lên giường, hung hăng hôn lên cổ của Hứa Tinh.

Thiếu niên hốt hoảng khóc nức nở, miệng liên tục cầu xin hắn dừng lại. Chốc lát, “Sầm” một tiếng vang lên thật lớn, cửa phòng bị đá văng. Hai người hướng cánh cửa nhìn, chỉ thấy Gia Trình vẽ mặt xanh mét đứng ở cửa.

Gia Trình nắm chặt tay thành quyền, gân xanh nổi lên từng mảng, ánh mắt hung hãn trừng lớn tựa như một mãnh thú phần nộ phun hỏa, gắt gao nhìn không rời mắt hai nam nhân ở trên giường.

Văn Khải không một mảnh áo dè trên người Hứa Tinh. Hứa Tinh thì trần như nhộng sắc mặt thống khổ nhìn thấy Gia Trình đột nhiên xông tới.

- Oa.... Chúng tôi đang rất vui vẻ mà. Hào mắt hứng nha.

Văn Khải nhanh nhẹn đứng phắt dậy, tiến tới Gia Trình giễu cợt nói. “Bốp” một tiếng, ngay lập tức hắn liền bị Gia Trình giáng xuống một cú đấm không thương tiếc.

HẾT CHƯƠNG 37

38. Chương 38

Văn Khải đưa lưỡi liếm khoe miệng bị vậy máu, nụ cười âm hiểm tỏ vẻ sung sướng trên gương mặt hắn. Kế hoạch của hắn rốt cuộc cũng kết thúc một cách hoàn hảo, còn bây giờ hắn chỉ có thể xem màn kịch vui trước mắt.

Hứa Tinh khi nhìn thấy Gia Trình thì hết sức bàng hoàng, bất quá khi thiếu niên định ngồi dậy, Gia Trình đột nhiên xông tới túm lấy tóc y, hung hăng giáng xuống cho y hai cái tát.

- Tiện nhân!!

Hứa Tinh bị đánh đến nghiêng ngã trên mặt đất, khiếp đảm ngẩng đầu nhìn Gia Trình, bàn tay run kịch liệt ôm lấy bên má bị đánh, nước mắt thống khổ dâng trào nhìn hắn.

- Anh... Trình... Tiểu Tinh ... thực sự.. không có.....

- Câm miệng!! Tôi đã tin tưởng em, em sẽ nghe lời tôi. Còn bây giờ thì sao? Em to gan dám đi câu dẫn nam nhân khác, đúng là tao hóa!! .. “Chát” - Gia Trình nắm lấy tóc Hứa Tinh đối mặt hắn, rồi một lần nữa tát mạnh y.

Hắn đứng dậy, hung hăng lấy chân đạp vài cước lên người Hứa Tinh, thiếu niên sợ hãi cuộn tròn mình lại, đưa tay ôm lấy đầu nức nở, không ngừng cầu xin.

- Anh Trình... đừng mà.... Tiểu Tinh xin lỗi... van cầu anh....

Văn Khải trợn lớn mắt nhìn tình cảnh trước mặt, hắn cứ tưởng rằng sẽ có màn kịch ướt đầm nước mắt ghen tuông của Gia Trình, không ngờ lại tàn bạo như thế này. Mặc dù không ưa gì thiếu niên kia, nhưng Gia Trình hắn là hơi quá đáng rồi đấy.

- Gia Trình!! Dừng lại!! - Văn Khải xông tới định ngăn cản, lại bị Gia Trình điên cuồng đẩy hất ra, nhất thời lưng hất bị đập mạnh vào tường mà phát đau.

- Bảo vệ cho nhau sao? Nực cười thật!! - Gia Trình nhếch miệng khinh miệt nói, thì ra tên khốn Văn Khải và tiểu hài tử này thân thiết với nhau đến thế, hai người là đang đùa hất sao.

Gia Trình lúc này phần nộ hơn ai hết, một phen túm lấy tóc Hứa Tinh đến khuôn tường, hung hăng đập mạnh gương mặt của thiếu niên vào, tàn nhẫn mở miệng.

- Để xem gương mặt này còn dám câu dẫn ai nữa không?!!

Hứa Tinh vừa hoảng sợ vừa đau đớn mà khóc lớn, thân thể gầy yếu so với sức cường bạo của Gia Trình không thể phản kháng lại, chỉ có thể mặc hất tùy ý hành hạ y.

- Van cầu anh.... dừng... Tiểu Tinh biết sai rồi.... Anh Trình... dừng như vậy... - Hứa Tinh bị đập mạnh vào tường đến gương mặt bầm dập, mũi bắt đầu chảy ra huyết, nước mắt không ngừng tuôn trào mà cầu xin hất.

Văn Khải hùng hổ đứng dậy, một phen kéo cổ áo Gia Trình đẩy hất xuống đất, rồi tiến tới chỗ thiếu niên kia đang nức nở sợ hãi.

- Tiểu Tinh!! - Nhìn thấy gương mặt trắng nõn của thiếu niên bị bầm dập đến sưng tấy tứ nơi, không còn là gương mặt xinh đẹp thuần khiết như trước nữa, trong lòng Văn Khải không hiểu sao lại cảm thấy thương xót cho y, hất không ngờ sự việc lại tồi tệ thế này.

- Lãng mạn thật! - Gia Trình ánh mắt sát khí nhìn Hứa Tinh được Văn Khải âu yếm trong lòng, không khỏi tức giận đến tột độ mà xông tới không ngừng đánh Văn Khải.

Văn Khải cũng không ngần ngại gì mà cùng Gia Trình đấu đá tay chân. Rốt cuộc cũng bị Gia Trình đánh đến không còn sức lực, liền bổ nhào xuống đất thở dốc.

Gia Trình không thể kiên nhẫn tiếp tục cùng Văn Khải đánh nhau, nhanh chân tiến đến nắm lấy tóc Hứa Tinh, kéo y đi như dắt chó trước mặt Văn Khải.

Hất không để cho y mặc một mảnh vải trên người, lôi y cơ thể trần như nhộng đầy vết thương tích bước ra ngoài.

Hứa Tinh sợ hãi không ngừng cầu xin Gia Trình, nhưng hất một chút cũng không hề quan tâm, tiếp tục kéo y đi với bao ánh nhìn kinh ngạc của mọi người xung quanh.

Văn Khải cố gắng đứng dậy rời khỏi, đột nhiên ở bên ngoài xuất hiện một nam nhân thân hình mập ục ịch chạy đến.

- Anh Khải, em đã gửi hình cho thằng Gia Trình đó rồi. Bây giờ chúng ta làm gì? - Nam nhân kia chính là gã Vương, ngay từ đầu kế hoạch này là do Văn Khải cùng gã Vương hợp tác, và gã chính là người đã chụp lên hất và Hứa Tinh.

- Làm gì là làm gì?! Thằng khốn đó dẫn Tiểu Tinh đi rồi!! - Văn Khải tức giận, nói xong rồi nhanh như cắt chạy đi mất.

- Gì chứ?!! Anh kêu nó là Tiểu Tinh!! Đây anh Khải, không phải anh ghét thằng ranh con đó sao?!! Anh Khải!! - Gã Vương lắc đầu khó hiểu, sau đó cũng nhấc chân chạy theo Văn Khải gọi hất.

Văn Khải vừa chạy đến bãi đậu xe, ngay lập tức liền thấy Gia Trình ôm Hứa Tinh trên xe chạy đi. Hất vội vã trèo lên xe mô tô của mình, ngay cả việc đội nón bảo hiểm cũng không màng tới, liền phóng xe chạy theo sau.

- Anh Khải!! Anh Khải!! Còn em thì sao?!! - Gã Vương mệt mỏi dừng lại thở dốc, Văn Khải hất rốt cuộc bị gì mà lại chạy theo Gia Trình vậy chứ, còn để mặc gã một mình ở đây, hất không công bằng a.

Gia Trình dừng xe trước cổng, hung hăng kéo cổ tay Hứa Tinh bước vào nhà. Thiếu niên cơ thể trần trụi chấp chững mặc hất lôi đi, không ngừng khóc lóc mà van xin hất tha thứ.

Gia Trình tuyệt không thèm đếm xỉa đến Hứa Tinh, tiếp tục kéo y lên phòng của hắn, hung hăng ném y trên nền đất, trừng lớn mắt quát.

- Em với hắn đã làm gì? Ôm nhau, hay hôn nhau.. hay làm chuyện đó rồi?!!

- Tiểu Tinh... thực sự không có.... Anh Trình... làm ơn hãy tin Tiểu Tinh.... - Hứa Tinh quỳ gối xuống nền đất, đưa tay nắm lấy ống quần Gia Trình không ngừng giải thích, nước mắt đau khổ rơi xuống, bộ dáng trông thật đáng thương.

Gia Trình khinh miệt cười nhếch miệng, rồi đưa chân đạp vào bụng Hứa Tinh, lạnh lùng nói.

- Dĩ được chỉ biết câu dẫn nam nhân!! Ngay từ đầu tôi không nên tin tưởng em!!

- Anh Trình... đừng mà.. cầu xin anh.... - Hứa Tinh lắp bắp đưa hai tay chắp vào nhau cầu xin Gia Trình, trong đầu không ngừng thắc mắc tại sao Văn Khải lại làm vậy với y, để rồi Gia Trình phải hiểu lầm y thế này, y không muốn hắn lại như trước đây, liên tục đánh đập y, vũ nhục y, đối xử y không tốt, thực sự không muốn.

Gia Trình thô bạo đưa chân đạp vào bụng Hứa Tinh, rồi giẫm lên chân y, tay y, gương mặt đầm máu của y. Thiếu niên kia nhất thời chỉ có thể khóc than đau đớn, thống khổ nhìn hắn.

Gia Trình rút cuộc đánh đã, liền dừng lại quan sát thân ảnh suy nhược bên dưới. Hứa Tinh thân thể mềm nhũn vô lực, ánh mắt tan rã đắm nước mắt nhìn hắn, đôi mắt băng lãnh nổi gân đỏ mang theo phần nộ, trông như một thú hoang độc ác mà ăn tươi nuốt sống sinh linh bé nhỏ.

- Tiểu Tinh.... xin lỗi.... đã bỏ trốn.... nhưng mà... Tiểu Tinh thực sự... không có gì với anh Khải.... làm ơn.... xin anh tin Tiểu Tinh.... - Hứa Tinh nức nở như một đứa trẻ mà cố gắng giải thích cho Gia Trình, chỉ mong hắn hãy tin y, dù chỉ một chút thôi cũng được.

Gia Trình hiện tại đầu óc không còn tỉnh táo như người thường nữa, mà chỉ là một tên ghen tuông dữ dội mà hóa thành dã thú hung ác, hắn chính là không cần lời giải thích của Hứa Tinh, hắn muốn trừng phạt y, cho y biết thế nào là cảm giác bị phản bội.

Hắn không nói hai lời, lập tức cúi xuống nắm lấy tóc Hứa Tinh lôi y vào phòng tắm. Dem y quăng xuống bồn tắm, mặc kệ y có bị đập đầu hay va chạm vào thành bồn, hắn vẫn cứ một động tác vừa hung hăng vừa giận dữ mà vặn mở vòi hoa sen, xả nước trực tiếp lên người thiếu niên.

- Em để thằng khốn đó chạm vào đâu? Tay, hay chân, hay toàn bộ cơ thể?!!

Nước lạnh đột nhiên vọt tới, lạnh như băng, rét tới thấu xương. Nhưng lúc này điều làm cho Hứa Tinh sợ hãi hơn cả chính là ánh mắt băng lãnh rét lạnh của Gia Trình. Gương mặt anh tuấn ấy, gương mặt ôn nhu cười nhẹ với y đã không còn nữa, chỉ còn là một nam nhân Khuất Gia Trình mang danh tiếng là gã đáng sợ nhất trường, lãnh khốc vô tình, trái tim bị đóng băng hơn 18 năm trong cuộc đời của hắn.

Mặc kệ thiếu niên kia đang run rẩy sợ hãi trong bồn tắm, hắn một phen ném vòi hoa sen đi, “boong” một tiếng, vòi hoa sen vô tình đập mạnh trong bồn tắm, thanh âm vang lớn dữ dội đến chói tai khiến cho y sợ hãi mà giật nảy mình một cái. Gia Trình tiến tới lấy cục đá mài, tay đổ ra sữa tắm, hướng tới người y mà hung hăng dùng đá kì cọ.

Trên cơ thể nhỏ gầy của Hứa Tinh, Gia Trình lại một hồi điên cuồng chà xát tứ nơi, trên lưng y, đùi y, mông y, chân y, rồi lật y lại hung hăng cọ xát trên bụng y.

- Dĩ được dơ bẩn như em có chết cũng không rửa sạch hết!! - Gia Trình tàn nhẫn mở miệng, động tác càng mãnh mẽ mà chà xát.

Trên người vốn dĩ vừa mới có vết thương không ít, bây giờ lại bị Gia Trình như điên mà dùng đá ma sát, lúc này cơ thể chỉ toàn hơn bốn năm đường rách dài trông đến ghê người. Hứa Tinh đau đến không thể nào tả nổi, khóc lớn như một tù nhân bị dày dọ.

- Anh Trình.... đau quá.... cầu xin anh đừng như vậy..... oa...oa...

Hai mắt Gia Trinh đỏ ngầu như ác quỷ, hoàn toàn không để ý tới lời nói của Hứa Tinh, tiếp tục động tác vừa rồi. Hắn đè y nằm xuống, ngón tay thon dài mang theo sữa tắm dễ dàng tiến vào địa phương bên dưới đang khép kín, ở bên trong mà điên cuồng càn quấy, chà xát, không chút lưu tình.

- Trong này thì sao?!! Đã làm qua mà vẫn còn chật hẹp như vậy!! Tiện nhân!! - Hắn bắt giắc cong khoe miệng, hung hăng đâm thẳng cả năm ngón tay vào trong nơi ẩn náu non nớt, máu theo dòng nước lạnh mà trộn lẫn.

Hứa Tinh đau đến gương mặt trắng bệch không còn giọt máu, nước mắt cứ thế mà rơi xuống khóc thét, cơ thể bất lực không có sức phản kháng, hoàn toàn xui lơ tùy ý để Gia Trinh hành hạ.

- Anh Trinh... đau quá... làm ơn dừng đối Tiểu Tinh như vậy.... cầu anh... - Hứa Tinh liên tục bị Gia Trinh tẩy trừ cơ thể thô bạo như vậy chỉ toàn mang đến thống khổ, lời nói thỉnh cầu phát ra không được trọn vẹn đầy đủ.

Gia Trinh rút cuộc ngừng động tác, đột nhiên túm lấy tóc Hứa Tinh kéo lên, đẩy ra khỏi bồn tắm, hung hăng ném y xuống sàn nhà ướt đẫm, vung tay cho y một cái bạt tai.

- Tiện nhân! Tao hàng! Hai chúng bây còn làm trò gì sau lưng tôi không?! Phải rồi, em và hắn đã hôn nhau phải không?!! Được thôi! - Hắn tức giận nói, hung dữ trừng mắt với y, lát sau, không chờ thiếu niên mở miệng giải thích, hắn một phen kéo đầu y chìm xuống nước.

- Ọc... ọc.... ngô....

Hứa Tinh thống khổ yếu ớt giãy dụa, tâm lúc này vô cùng hoảng sợ chết khiếp, “khó thở quá... làm ơn dừng lại đi mà...” , thiếu niên trong đầu không ngừng van cầu Gia Trinh, thế nhưng hắn cứ dùng sức mà đập mạnh đầu y xuống nước, hắn nắm đầu y lên, rồi lại chìm xuống, cứ thế mà luân chuyển.

Thiếu niên tựa hồ không còn sức sống, hai chân hai tay bắt đầu mềm nhũn như rơi trên không trung. Gia Trinh đột ngột nắm tóc y lên, lấy tay hung hăng tẩy trừ đôi môi của y, rồi thô bạo xâm nhập bên trong khoang miệng y, điên cuồng càn quấy, ngón tay cứ thế mà đi sâu vào trong cổ họng.

- Hôn hắn ta thế nào? Thích lắm phải không?!! - Gia Trinh lạnh lùng hỏi, đôi mắt đỏ như lửa mà hùn hực xâm phạm thiếu niên gầy yếu.

Hứa Tinh thống khổ lắc đầu, nước mắt đã sớm rơi đầy mặt, y đưa ánh mắt van xin nhìn Gia Trinh hung ác, bị hắn điên cuồng càn quấy bên trong khoang miệng mà liên tục yếu ớt ho khan.

Một lát, hắn buông tay ra, rồi cúi đầu hung hăng hôn môi thiếu niên, như điên mà cắn nát đôi môi mỏng manh của y, rồi cắn chiếc lưỡi phấn nộn nhỏ bé, mùi máu tanh thoáng cái bốc lên nồng nặc.

Hôn xong, không chờ Hứa Tinh lấy lại không khí thở dốc, Gia Trinh đã hung hăng lôi cơ thể mềm nhũn bước ra ngoài, ném y trên nền đất. Hắn bước đến túm lấy ra một chiếc roi da, chậm rãi tiến tới cơ thể ướt sũng đang suy nhược bên dưới. ” Ba ba ba” đương nhiên ba cái quát roi giáng xuống trên lưng thiếu niên.

- Oa.... oa....

Cái quát roi này của hắn thực sự rất mạnh, mà y thì chỉ có thể vô lực khóc lớn, tại sao.... tại sao hắn không tin y....

- Câm miệng!! Tiện nhân đừng có làm bộ khóc lóc!!

Gia Trinh tựa như một tên sát thủ, một con thú hoang, một tên ác quỷ mà liên tục quát roi vào người Hứa Tinh, từ lưng, đến hông, đến chân của y. Sau đó hắn lật y lại, hung hăng giáng hơn mười đòn roi trên bụng y.

- Dừng mà..... dừng mà... oa..oa..

Hứa Tinh khóc đến khan đặc cả cổ họng, lời nói cứ ngắt quãng mà không thể thốt hết câu, nước mắt tuôn như suối không tài nào tả nổi sự thống khổ lúc này.

Rốt cuộc cũng bị Gia Trinh đánh đến ngắt xiu hôn mê, y an tâm mà nhắm mắt. Thế nhưng tưởng chừng có thể như vậy, phía sau đột nhiên truyền đến cơn đau đớn cực độ, làm cho Hứa Tinh không nhận được mà

thê thảm thét một tiếng, bất quá một lát yết hầu lại bị toàn bộ không khí chặn lại, nhất thời y chỉ có thể khóc trong câm nín, thực sự là không thể nói được nữa rồi.

- Ở đây thì sao? Hắn ta rút cuộc đã vào trong mấy lần rồi!! - Gia Trình một bên tàn nhẫn mở miệng, một bên tốc độ nhanh như điên mà hung hăng trứu sát bên trong tiểu huyết non nớt.

Hứa Tinh thống khổ khóc, lúc này chỉ có thể yếu ớt lắc đầu, phía sau có vẻ như bị rách thật rồi, y cảm nhận được bên dưới có chất lỏng đang chảy xuống từ đùi y xuống sàn nhà, đương nhiên kia chính là máu.

Gia Trình cứ thế mà không ngừng đưa dã vật thô to của mình đẩy mạnh vào sâu tận bên trong nội bích mềm yếu, điên cuồng trứu sát tiểu huyết non nớt.

Hứa Tinh thống khổ khóc lớn, khóc không ra tiếng, nhưng nhìn bộ dạng chật vật kia của thiếu niên đã đủ rõ y đau đớn đến nhường nào. Cho đến khi trước mắt một lần nữa tối sầm, Gia Trình vẫn tiếp tục bức y tỉnh lại.

Hắn liên tục thay đổi tư thế, làm cho dương vật to lớn của hắn không ngừng khiến thiếu niên nhỏ gầy kia chết đi sống lại cả chục lần. Hắn bây giờ không còn là Gia Trình từ tốn ôn nhu tạm thời trong thời gian ngắn ngủi trước đây nữa, vứt hết ôn nhu đốt hết sạch, một kẻ mất đi lý trí, điên cuồng, hung ác, băng lãnh là những từ có thể miêu tả tâm trạng hắn lúc này.

Đến khi Hứa Tinh gần như cạn kiệt sức sống, Gia Trình gầm mạnh một tiếng, đem tinh dịch trắng đục bắn vào bên trong y. Bất quá đã thỏa mãn dục vọng xong, phía hạ khổ của hắn một lần nữa cương cứng, tiếp tục tàn phá cơ thể suy nhược kia.

HẾT CHƯƠNG 38

39. Chương 39

Văn Khải tức tối khoanh tay dựa lưng vào tường, như thế nào đang đi nửa đường lại bị cảnh sát bắt được, bảo rằng hắn đi xe với tốc độ nhanh, hơn nữa còn không đội nón bảo hiểm, đúng thực phiền phức mà.

- Mấy anh cho tôi đi được không? Tôi đang có việc gấp thật mà!! Hừ! - Hắn nổi giận hướng cảnh sát quát lớn.

- Cậu vẫn còn là học sinh phải không? Việc này cần phải xử lý nghiêm hơn nữa!!

- Gì chứ?!! Tôi 17 tuổi rồi, có thể đi xe mà!! Mấy anh làm cảnh sát kiểu gì vậy? - Văn Khải dùng dùng đứng trước mặt chửi họ, thực sự là quá làm mất thời gian của hắn rồi.

- Cậu còn la hét nữa tôi sẽ ghi thêm tội!! Còn không mau im lặng để chúng tôi nhanh chóng giải quyết. - Vị cảnh sát trừng mắt nhìn Văn Khải, rồi cúi đầu tiếp tục ghi giấy tờ, trong đầu không ngừng thắc mắc, giới trẻ hiện nay đúng là không tài nào hiểu nổi.

Văn Khải hừ lạnh liếc mắt nhìn cảnh sát, phút chốc hắn như nghĩ ra điều gì, liền nhanh tay giựt lấy chìa khóa của mình rồi nhấc chân chạy đi.

- Này cậu kia!! Xe của cậu..... Cậu ta có việc gì mà gấp gấp vậy chứ? - Vị cảnh sát khó hiểu lắc đầu, rồi quay sang chiếc xe mô tô của hắn, ông phải làm gì với chiếc xe này đây, thôi thì cứ mang về đồn vậy.

Văn Khải dốc hết sức chạy đến nhà Gia Trình, không hiểu sao hắn có cảm giác không tốt về chuyện này, chẳng phải Gia Trình hắn chỉ ghen tức và giận đối thiếu niên kia thôi sao, như thế nào lại dùng bạo lực với y thế chứ.

Văn Khải thở dốc đứng trước cổng nhà Gia Trình, ngồi bệt xuống đất mệt mỏi mà hô hấp. Một lát, hắn với tay bấm chuông, một cô hầu chậm rãi bước ra ngoài, hỏi hắn.

- A... Anh Khải...?

- Cô... mở cửa.... cho tôi vào... mau lên.... - Văn Khải vừa thở vừa nói, vầng trán đã sớm ướt đầm mồ hôi nhễ nhại.

- Nhưng mà.. cậu chủ dặn tôi không được mở cửa cho ai vào hết. - Cô bất đắc dĩ nói.

- Gì chứ? Tôi muốn vào thì sao? Mau tránh ra!! - Văn Khải cười nhếch miệng, cảm thấy thực nực cười đi, rồi ngang nhiên đẩy cô ra xông vào nhà Gia Trình.

- Anh Khải... khoan đã!! Anh không được vào!! - Cô hốt hoảng chạy tới ôm chân hắn, liên tục ngăn cản.

Văn Khải tức tối đưa chân đạp ngã cô, hùng hổ bước lên lầu, đưa tay đập điên cuồng vào cửa phòng Gia Trình, quát lớn.

- Gia Trình!! Mau mở cửa!! Gia Trình!!

- Anh Khải! Anh đừng làm vậy! Cậu chủ không cho phép anh tới đây đâu, làm ơn về nhà đi mà! - Cô hầu tiến đến chỗ Văn Khải muốn kéo hắn đi. Bất quá hắn không hề quan tâm tới những gì cô nói, một phen đẩy cô ngã xuống đất.

“Bính” một tiếng, cánh cửa liền bị mở toang, Văn Khải bước vào, trợn lớn mắt nhìn tình cảnh trước mắt. Gia Trình đang điên cuồng xâm nhập dã vật to lớn của hắn vào thân thể Hứa Tinh, hắn một bên nắm đầu y đập trên nền đất, một bên bóp chặt chiếc eo nhỏ gầy của y hung hăng dùng sức trườ sấp, mà thiếu niên kia gương mặt lại thống khổ khóc không thành tiếng, ánh mắt sợ hãi xen lẫn bàng hoàng khi nhìn thấy Văn Khải.

Văn Khải như người mất hồn mà ngây người nhìn thiếu niên nhỏ gầy bị hành đến tàn phá, cảm thấy hết sức bàng hoàng lẫn phẫn nộ.

Gia Trình đưa ánh mắt băng lãnh liếc nhìn Văn Khải đang đứng ở cửa phòng, khẽ nhếch miệng một cái, hắn đem dương vật to lớn của mình rời khỏi tiểu huyết của thiếu niên. Hung hăng túm lấy tóc y, rồi đem cơ thể suy nhược kéo đến trước mặt Văn Khải.

Văn Khải khiếp đảm nhìn Hứa Tinh bị kéo lê trên sàn nhà, máu đỏ sẫm theo đôi chân của thiếu niên mà hằn nguyên vẹn một đường dài trên nền đất.

- Sao hả? Tiểu Tinh bây giờ đã là của tao! Còn muốn nói gì không? - Gia Trình lạnh lùng mở miệng, bàn tay bóp chặt quai hàm của Hứa Tinh, cố ý để Văn Khải nhìn thấy.

Văn Khải sững sốt nhìn gương mặt bầm tím, đôi mắt bị bầm xanh của thiếu niên, mũi không ngừng chảy ra huyết của y. Nhưng điều hắn cảm thấy thương xót cho y lúc này là gương mặt kia đang thống khổ nhìn hắn, nước mắt theo hai gò má của y mà rơi xuống, thân thể vốn gầy yếu nay lại như người sắp chết đến nơi, không hiểu sao ở ngực lại nhói lên trận đau đớn vô cùng.

- Ngắm đã chưa? Còn không mau biến!!! - Gia Trình nổi điên hướng Văn Khải quát thẳng vào mặt hắn.

Văn Khải đưa tay nắm chặt thành quyền, ngáng đầu sát khí trùng mắt với Gia Trình, tiến tới nắm lấy cổ áo hắn, hung hăng giáng xuống một nắm đấm rất mạnh.

- Mày bị điên thật rồi!! Em ấy không phải là đồ chơi tình dục của mày, đừng làm thứ khốn nạn đó!! - Văn Khải tức giận hét lớn.

- Hắc... vậy sao? Tao sẽ cho mày thấy!! - Gia Trình đứng bật dậy đánh hai cú vào bụng Văn Khải, rồi đưa chân đạp ngã hắn xuống đất.

Gia Trình cười khinh miệt, hùng hổ bước đến chỗ thiếu niên đang sợ hãi nằm trên nền đất, đưa tay nhấc cao cánh móng của y lên, dương vật hung hăng ra vào bên trong thân thể của y.

Hứa Tinh thống khổ khóc lớn, hai tay di chuyển tứ nơi không biết nắm lấy cái gì, liền dùng ngón tay của mình cắn chặt vào da thịt, hai tay run rẩy ôm lấy mặt không muốn để Văn Khải thấy tình trạng nhục nhã của y lúc này.

Phát hiện thiếu niên kia đang cố gắng che mặt, Gia Trình phẫn nộ túm lấy đầu y kéo lên cao, bắt y phải đối mặt với Văn Khải.

- Nhìn đi!! Hả? Tiện nhân thì chỉ là tiện nhân! - Gia Trình hướng Văn Khải đang ngồi bệt trên sàn nhà tàn nhẫn mở miệng, rồi như tên điên mà hung hăng đâm dương vật thẳng vào trong nội bích mềm yếu của y.

Hứa Tinh cảm thấy bản thân như sắp chết đến nơi rồi vậy, bị phân thân dữ tợn của Gia Trình liên tục tàn phá đến gần thủng cả nội tạng, lại còn phải bắt y đối diện với Văn Khải, thực sự vô cùng nhục nhã đi.

Văn Khải ôm bụng chậm rãi đứng dậy, định vung tay đánh Gia Trình, thế nhưng lại bị hấn nhanh tay đỡ lấy chiếc ghế gần đó ném vào người, Văn Khải bất đắc dĩ ngã nhào xuống đất, không còn sức lực đành hung tợn quát lớn.

- Thằng khốn!! Mau dừng lại!! Mày điên sao?! Mau buông Tiểu Tinh ra!

Gia Trình không nói hai lời, thô bạo ném Hứa Tinh lên giường. Hấn đưa tay vào túi quần lấy ra chiếc điện thoại, tiến đến chỗ Văn Khải chìa trước mặt hấn.

- Những tấm ảnh này so với hiện tại thì cái nào thực tế hơn? Hắc.. đương nhiên là hiện tại. Cho nên.. mày đừng có mà ở đây nói càn, Tiểu Tinh cả đời chỉ là của tao, em ấy sẽ là công cụ tiết dục của tao suốt đời. Còn mày, chẳng được cái gì... Thật nực cười!! Mau rút ra ngoài trước khi tao còn làm gì khác? - Gia Trình hung tợn trừng mắt đe dọa Văn Khải, ánh mắt sát khí như muốn giết chết hấn vậy.

Đương nhiên điều này không khỏi khiến cho Văn Khải kinh hoàng chết khiếp. Hấn không phải là sợ sệt gì Gia Trình, mà chính là lúc này đây, Gia Trình như một con thú hoang bị điên vậy, hấn ta chẳng khác gì bị ma quỷ ăn tủy hết não bộ, mất đi lý trí mà tinh thần độc chiếm thiếu niên kia.

- Gia Trình! Mày bị điên thật rồi!!

- Phải đó! Tao là đang điên đây! Từ khi tao gặp em ấy tao không còn bình thường nữa? Chính mày đã cướp em ấy từ tay tao, em ấy là của tao!! - Gia Trình trợn lớn mắt thét lớn, điên cuồng đánh Văn Khải, mà Văn Khải không còn sức lực để phản kháng nổi Gia Trình, chỉ có thể tùy ý để hấn đánh đến choáng váng đầu óc.

Cảm giác Văn Khải không còn sức để phản kháng, Gia Trình hung hăng nắm lấy cổ áo hấn, kéo hấn ra ngoài. Văn Khải mơ hồ nhìn thấy thân ảnh suy yếu đầy thương tích trên người, đang co mình run rẩy sợ hãi nhìn về phía hấn, cảm thấy thật thương tâm cho y.

- Tiểu Tinh! Tôi... không cố ý... - Văn Khải không hiểu sao cảm thấy bản thân thật đại dột như vậy, chỉ vì muốn trả thù Gia Trình mà lại làm liên lụy, tổn thương đến Hứa Tinh y, mà thiếu niên kia lại tự ti nhút nhát, yếu ớt đương nhiên không thể phản bác nam nhân to cao hung ác như Gia Trình. Ngay từ đầu hấn không nên sắp xếp kế hoạch kia, để rồi y phải chịu cực hình thế này.

Đợi đến khi Gia Trình ném ra ngoài, Văn Khải ôm người chặt vật, hấn cố gắng ngồi dậy, bắt quá ban này bị Gia Trình đánh hảo đau đi.

- A.. anh Khải.. anh làm sao vậy?! - Thời điểm khi Văn Khải xông vào phòng của Gia Trình, sợ rằng sẽ bị cậu chủ chửi mắng, nên cô đã chạy xuống nhà bếp, không ngờ khi bước lên đây lại nhìn thấy bộ dạng chật vật của hấn như lúc này.

Văn Khải không nói gì, chỉ đứng dậy chấp chững bước ra ngoài, hấn không thể để Gia Trình tiếp tục hành hạ thiếu niên kia được, việc này chỉ còn cách nhờ đến đàn em của hấn mà thôi.

- Hứ! Người gì mà vô tâm, uống công mình yêu thăm người ta bấy lâu nay! - Cảm giác bản thân bị Văn Khải hoàn toàn lơ đãng, cô bĩu môi chán nản, rồi xoay người vào nhà bếp làm công việc của mình.

“Chát” - Mẹ kiếp! Hai người rốt cuộc còn làm gì nữa? Tại sao tên khốn Văn Khải lại tìm đến đây hả?!! - Gia Trình phẫn nộ đóng sầm cửa lại, tiến tới chỗ Hứa Tinh hung hăng giáng xuống cho y một cái tát.

Hứa Tinh thống khổ lắc đầu, nước mắt không ngừng rơi trên gương mặt của thiếu niên.

“Ba ba” Gia Trình nổi điên lấy roi da quất trên người Hứa Tinh, một bên thì điên cuồng đưa tay tát mạnh y. Thiếu niên tuyệt vọng khóc lên bờ xuống ruộng, một chút cũng không dám hy vọng hấn ngừng lại.

Gia Trình dừng tay, đem dĩa vật khổng bố đâm thẳng vào hậu huyệt non nớt của Hứa Tinh, không ngừng hành hạ y. Căn phòng của hắn lúc này chẳng khác gì phòng hành hình, cứ thế mà xen lẫn tiếng đánh đập lẫn tiếng khóc khàn đặc của thiếu niên.

=====

Gã Vương ủ rũ ngồi ở gốc cây, trong đầu không ngừng thắc mắc Văn Khải rốt cuộc đã đi đâu mà không chịu quay lại đón gã.

Nhân lúc gã còn đang bứt lá cây chán nản, đột nhiên từ đằng xa xuất hiện bóng dáng của hai nam nhân, mà một nam nhân kia cảm giác trông thật quen mắt, một lát gã như nhớ ra hắn, liền chạy đến hơn hờ nói.

- Tiểu Quai!!

- Vương!!..... Woa, lâu rồi không gặp mày a? Đạo này mày ra sao rồi, trông mày có vẻ.... tròn hơn trước nhỉ?!! - Mạch Quai khi gặp lại bạn cũ hồi học trung cấp là gã Vương thì hết sức mừng rỡ, sẵn tiện hỏi thăm gã.

- Tao vẫn như xưa mà, chỉ có mày là thay đổi một chút?! - Gã Vương cười tà nói.

- Thay đổi chỗ nào? - Mạch Quai cau mày rồi cúi đầu nhìn lại bản thân.

- Haha! Đương nhiên là đẹp trai hơn xưa rồi!!

- Mày cứ đùa?! À phải rồi, mày đến đây làm gì vậy? Mày không đi học sao? Khoan đã, lại cúp tiết nữa phải không a?!! - Mạch Quai đưa tay đẩy vai gã Vương, như đoán trúng ý nghĩ của gã.

- Haha! Chỉ có mày hiểu tao!!!.... Thật ra tao cùng với một đàn anh khóa trên tới đây, nhưng mà.... hắn đi luôn rồi, quên cả tao luôn!... Còn mày?!! - Gã hất cằm ý hỏi Mạch Quai.

- À... tao.... tao theo dõi một người đến đây! Nhưng mà mất dấu?!!

- Hả? Nếu vậy thì... tại sao lại đi cùng với một ông chú thế kia?! - Gã Vương ghé sát tai hắn thì thầm, thắc mắc hỏi.

- Chuyện riêng tư thôi. Hả, tao phải đi đây, lần sau nếu có dịp chúng ta sẽ gặp lại. - Mạch Quai vỗ vai gã Vương rồi ra hiệu chào gã.

- Ok mày.

Mạch Quai lắc đầu mỉm cười, tên mập ú này vẫn không hề thay đổi một chút nào, vẫn ham ăn ham uống và quậy phá như xưa. Năm hai người còn học trung cấp, hắn và gã là hai cự học sinh cá biệt quậy phá nhất trong lớp, họ chơi rất thân với nhau. Bất quá khi lên một cấp lại học khác trường, không ngờ lại gặp lại gã ngay lúc này.

- Cháu là bạn cậu ta? - Hứa Biên lên tiếng hỏi.

- Dạ vâng.. là bạn thân hồi trung cấp. - Mạch Quai gật đầu trả lời, một lát, hắn như chợt nhớ ra điều gì, liền xoay người lại hỏi gã Vương.

- Vương! Mày đang học ở trường nào? Khi nào tao sẽ đến gặp mày đái một chầu!!

- Nhớ là phải giữ lời đó!! Haha! Tao học trường S, lớp X năm nhất!! - Gã Vương cười ha hả lớn tiếng trả lời.

- Hả? Trường S? Lớp X? Không phải là lớp của Tiểu Tinh sao? - Mạch Quai tròn lớn mắt kinh ngạc quay sang hỏi Hứa Biên.

Hai người cau mày nhìn nhau, rồi vội vã chạy đến chỗ gã Vương, khẩn trương hỏi.

- Cháu vừa nói trường S, lớp X? Có phải học chung với Tiểu Tinh nhà chú phải không?

- A? Tiểu Quai... mày.... mày quen thằng nhóc đó sao? Còn... ông chú này... là phụ thân nó hả?!! - Gã Vương ập a ập úng hỏi Mạch Quai, như không thể tin vào tai mình.

- Phải! Nếu vậy là mày học cùng lớp với cậu ấy. Nhưng hôm trước bọn tao tới lớp, mà không thấy mày? - Mạch Quai nhú mày hỏi gã.

- Thì mày biết rồi đó... tao hay trốn học mà.. - Gã Vương gãi gãi đầu nói.

- Tiểu Tinh nhà chú mấy ngày nay mất tích, cháu có biết nó ở đâu không? - Hứa Biên sốt ruột hỏi.

- A.... cháu... cháu....

- Vương! Mày biết phải không?! Mau nói đi!! - Mạch Quai đưa tay lay vai gã, khẩn trương nói.

Gã Vương khó xử không biết nên trả lời thế nào, rốt cuộc hôm nay là ngày gì mà gã lại xui xẻo đến thế, mà tên tiểu quỷ Hứa Tinh kia như thế nào lại có nhiều người tìm y đến vậy, lại còn là người quen của gã, thực hảo rắc rối đi.

Nhân lúc gã đang lúng túng không muốn trả lời hai người, đột nhiên Văn Khải xuất hiện, cơ thể đầy vết thương tứ phía, bộ dạng gấp gáp tiến tới chỗ gã.

- Vương! Có chuyện rồi?! Lại là chú...?! - Văn Khải hết sức ngạc nhiên khi nhìn thấy Hứa Biên, anh làm gì ở đây, không lẽ... đã phát hiện điều gì rồi.

- Văn Khải?!..... Ngay từ đầu tôi đã biết cậu là nói dối tôi! Mau nói cho tôi, Tiểu Tinh đang ở đâu? - Hứa Biên hùng hổ nắm lấy cổ áo Văn Khải, tựa hồ như tức giận hỏi.

Văn Khải liếc mắt sang nhìn gã Vương, gã chỉ lắc đầu tỏ vẻ không biết gì hết. Hắn có nên nói cho Hứa Biên không, không được, nếu như hắn nói ra, kế hoạch của hắn sẽ bị bại lộ, rồi anh lại đi mách nẻo phụ thân hắn, như vậy sẽ rất phiền phức đi.

- Tôi không biết! - Tốt nhất là việc này cứ để một mình hắn cùng đàn em giải quyết, không cần anh xen vào.

- Cậu đừng tưởng tôi không biết gì? Hôm nay tôi đã theo dõi Gia Trình đến đây, nhưng vì mất dấu nên không kịp theo hắn. Cũng không ngờ lại gặp được cậu và bạn của cậu ở đây? Cậu và Gia Trình, một trong hai người biết Tiểu Tinh nhà tôi ở đâu, còn chối!! - Hứa Biên phẫn nộ quát lớn.

Văn Khải im bất không nói gì, Hứa Biên anh là biết gần hết rồi, phải làm sao đây. Hắn tức tối đưa tay nắm thành quyền, trừng mắt nhìn anh, nhưng trong đầu lại suy nghĩ nên trả lời anh thế nào đây.

- Là.... Anh Khải và Gia Trình có quen biết nhau từ nhỏ, hai người rất căm ghét nhau... Cho nên đã hẹn nhau đến đây để đánh nhau.. Chú biết đó, hai nam nhân đánh nhau... cũng là chuyện thường mà..- Gã Vương đột nhiên mở miệng, ra sức biện lý do để cứu vãn Văn Khải.

- Chuyện nhỏ như vậy? Nói ra có mất mát gì sao? Hay là cháu đang cố gắng bao che cho hắn?!! - Hứa Biên tuyệt không tài nào tin những lời nói của gã Vương, nếu sự thật đúng là như vậy, thì tại sao Văn Khải không nói ra từ sớm.

- Chú nghĩ tôi muốn nói lắm à?... Nếu như chú biết được, rồi lại đi mách nẻo ba tôi, không phải tôi sẽ là người gặp phiền phức sao? - Văn Khải thầm cảm ơn gã Vương, rồi tự biên tự diễn lý do của mình.

Hứa Biên cảm thấy hắn nói cũng có lý, đồng thời cũng khó hiểu, bất quá là chuyện riêng tư của hắn và Gia Trình, anh không nên xen vào, đành buông lỏng hai tay của mình ra.

Văn Khải đưa tay phủ lấy áo mình, thầm thở phào trong lòng, rồi đưa mắt khinh miệt nhìn Hứa Biên, hắn hất cằm ra lệnh gã Vương, rồi hai người lên xe chạy mất bóng dáng.

HẾT CHƯƠNG 39

40. Chương 40

- Dừng lại ở đây đi chú!! - Văn Khải đưa tiền cho tài xế tắc xi, rồi kêu gã Vương bước ra ngoài.

- Anh Khải, xe anh đâu?!! - Gã Vương thắc mắc hỏi hắn.

- Chuyện dài lắm! - Văn Khải nhớ lại chuyện ban nãy bị cảnh sát bắt được, cảm thấy thực phiền phức đi.

- Vậy anh bảo có chuyện lớn là chuyện gì?! - Gã gật đầu rồi hỏi hần tiếp.

- Mà phải giúp tao cứu Tiểu Tinh, em ấy đang gặp nguy hiểm! - Văn Khải hướng gã Vương về mặt khăn trương nói.

- A? Anh Khải? Anh làm sao vậy? Thằng nhóc đó có chuyện gì? - Gã Vương khó hiểu nhìn Văn Khải, hôm nay hần vô cùng kì quặc đi, đột nhiên chạy theo Gia Trình, rồi xưng tên tiểu quỷ tử kia rất thân mật nữa, rốt cuộc đã có chuyện gì a.

- Hừ! Mà hỏi nhiều thật đấy? Thằng khốn Gia Trình... hần bị điên rồi.... Haizz.. chuyện này khó nói lắm..

- Văn Khải tức tối đưa tay vò đầu bứt tóc.

- Nhưng mà.. hần ta bị điên trước giờ rồi mà? - Gã Vương cau mày hỏi Văn Khải.

- Nhưng bây giờ là khác, hần..... hần bắt Tiểu Tinh làm... nô lệ tình dục cho hần!

- Hả?! Nô.... nô lệ... tình dục... sao có thể chứ? Anh Khải đừng dọa em nga!! - Gã Vương cười khở nói, bất quá không hiểu sao người lại sồn gai ốc thế này.

- Tao đùa mà làm gì?! Dừng đầu óc mà suy nghĩ thấu đáo giùm tao đi!! - Văn Khải tức giận cốc vào đầu gã Vương một phát.

- Hảo hảo hảo... anh có cần phải đánh em vậy không?... Nếu vậy sao ban nãy anh không nói cho phụ thân thằng nhóc đó, để chú ấy giải quyết luôn cho nhanh! Anh nhìn lại anh đi... Chưa bao giờ em thấy bộ dạng anh như vậy hết... chứng tỏ là chuyện rất lớn.. - Gã Vương cau mày nói.

Văn Khải ngây người kinh ngạc mở lớn mắt, phải rồi a, tại sao hần lại như vậy chứ, tại sao lại lo lắng cho thiếu niên kia, không phải hần rất ghét y sao. Nhưng chỉ cần nghĩ đến bộ dạng thống khổ kia của y, không hiểu sao hần lại đau lòng đến thế, mà tất cả là do hần mà ra.

- Tao.... mà chưa thấy em ấy khi bị Gia Trình hần hành hạ đến mức nào đâu? Khi đó mà sẽ hiểu tâm trạng của tao? - Văn Khải cúi đầu cười khở, thanh âm có chút run rẩy nói.

- Hảo hảo, em không quen bộ dạng này của anh đâu a. Em giúp được gì đây?! - Gã Vương đưa tay vỗ vai Văn Khải an ủi.

- Kêu đồng bọn đến, trong lúc bọn mà xử thằng Gia Trình, tao sẽ đưa Tiểu Tinh ra khỏi đó! - Văn Khải sốt ruột nói.

- Ok anh. - Gã Vương nghiêm nghị trả lời, rồi lấy điện thoại ra gọi cho đồng bọn, kêu chúng chuẩn bị vũ khí rồi hẹn chúng đến đây.

Văn Khải đứng dựa lưng vào tường trầm tư suy nghĩ, ban nãy gã Vương nói cũng có lý, chuyện lớn như vậy có nên hay không nói cho Hứa Biên biết, nhưng mà nếu anh biết được hần là người đứng sau vụ này thì sẽ vô cùng rắc rối đi, phải làm sao đây a.

Gia Trình vốn dĩ rất mạnh, e rằng kế hoạch hiện tại của hần sẽ không thành công, mà tên Gia Trình đó quả thật là ác quỷ đi, hần cứ tưởng rằng hai người yêu nhau như vậy, không ngờ chỉ vì một kế hoạch đại đột nhô nhoi của hần, lại xảy ra tội tệt thế này.

- Gia Trình! Mà rốt cuộc có yêu Tiểu Tinh không? Hay mà đang cố gắng hành hạ em ấy. - Văn Khải bắt giác mở miệng tự hỏi, mặc dầu hần vốn không có hứng thú những chuyện yêu đương gì, và hần cũng biết rõ Gia Trình cũng như vậy, bất quá khi này hần có nghe những lời Gia Trình nói " Phải đó! Tao bị điên rồi! Từ khi gặp em ấy tao đã không bình thường như trước nữa?" . Như vậy là sự xuất hiện Hứa Tinh y đã thay đổi con người Gia Trình hần, nhưng vừa theo chiều hướng tích cực, vừa theo chiều hướng tiêu cực.

Văn Khải đưa tay vò đầu, thật sự là không hiểu nổi tên khốn Gia Trình đó đang nghĩ gì, chưa bao giờ Văn Khải hần lại tò mò về Gia Trình như vậy, phải chăng vì đã có người tác động đến hần, mà người đó chính là nam nhân.

- Anh Khải?! Suy nghĩ gì vậy?! - Gã Vương nhìn thấy Văn Khải đột nhiên đầu tóc rối bù, vẻ mặt tức tối mà có chút hiếu kì, liền hỏi hần.

- Không... không có gì... - Văn Khải thở dài nói.

- Hmm.... Đạo này em thấy anh cũng... một chút chút... thay đổi. Có phải vì thằng nhóc kia không a?! - Gã Vương cười tà ghé sát hỏi hần.

Văn Khải mở căng mắt, quay đầu sang nhìn gã Vương, gì chứ, hần... hần mà cũng thay đổi sao.. chuyện này đúng là viễn vông... bất quá hần cũng cảm thấy vậy, nếu như ban đầu hần đã ghét thiếu niên kia, thì khi nhìn thấy y bị Gia Trình đánh đập hành hạ như vậy, hần phải thấy sung sướng mới đúng, ngược lại lại đau lòng cho y, hần có phải hay không... bị điên giống Gia Trình rồi.

- Nói càn! Im đi! - Văn Khải lúng túng lảng tránh nói.

- Haha! Anh không giấu được em đâu nga. Anh thích thằng nhóc đó phải không a?! - Gã Vương cười lớn không ngừng đoán trúng tim đen hần.

- Mày... Hừ! Mặc kệ mày! Tên heo mập ú như mày thì biết gì? - Văn Khải giận dỗi đưa tay khoanh lại, không thèm đếm xỉa gì đến gã Vương.

- Ok anh... hắc hắc.... - Gã Vương cười nhe răng nhìn chăm chăm vào Văn Khải, chỉ thấy gương mặt hần đột nhiên ửng đỏ đến khó tin, xem ra hần không dám thừa nhận rồi.

Từ phía xa xa hai người lại không hề hay rằng có bốn ánh mắt đang theo dõi họ, và đương nhiên không phải ai khác chính là Hứa Biên và Mạch Quai.

- Cháu có chắc là hần ta và bạn cháu là nói dối không? - Hứa Biên tay nắm tay lái xoay đầu hỏi Mạch Quai.

- Cháu hiểu Vương, cậu ta mỗi lần nói dối tai đều rất đỏ! Đây cũng là gen di truyền từ cha mẹ cậu ấy. - Mạch Quai nghiêm nghị nói. Thật ra ban nãy hần đã phát hiện trong lúc gã Vương đang nói giúp Văn Khải, tai của gã đã ửng đỏ, chứng tỏ gã là đang nói dối.

Hứa Biên gật đầu hiểu chuyện, nếu là như vậy thì Văn Khải đã biết Tiểu Tinh đang ở đâu, nhưng tại sao lại không muốn nói cho anh biết chứ. Và còn hần và gã Vương đang nói chuyện gì mà lại sốt ruột thế kia, phải chăng Hứa Tinh đã xảy ra chuyện gì.

Một lát, bỗng nhiên một đám người chạy đến, nói chuyện rất thân mật với Văn Khải và gã Vương, nhưng điều Mạch Quai và Hứa Biên quan tâm không phải là bọn họ, mà chính là những vũ khí chúng đang mang theo.

- Chú Biên, kia xảy ra chuyện gì vậy? - Mạch Quai hốt hoảng hỏi Hứa Biên.

- Chú cũng không biết, nhưng có vẻ rất nghiêm trọng!

Không lâu sau, Văn Khải và gã Vương trèo lên xe của bọn chúng, rồi chạy đi mất. Hứa Biên nhanh tay bật chìa khóa, vội vã đi theo sau.

Đến nơi, hai người không khỏi hiếu kì, kia chính là một căn biệt thự xa hoa rộng lớn, Văn Khải và đồng bọn đến đây làm gì kia chứ. Hứa Biên đưa tay hạ cửa kính xuống, muốn nghe rõ bọn chúng đang nói gì.

- Mau mở cửa!! Gia Trình!! - Văn Khải tức tối đưa tay đập cổng nhà Gia Trình, tựa hồ vô cùng tức giận mà quát lớn.

Mãi không thấy ai ra mở cửa, Văn Khải ra lệnh đồng bọn xông vào, bất quá thời điểm khi hần và gã Vương bước lên phòng của Gia Trình, thì căn phòng lại không có ai, trong nhà cũng vắng tanh không một bóng người, chẳng lẽ... đã trốn rồi.

- Anh Khải... khụ khụ... sao phòng hần hôi dữ vậy... chẳng nhẽ Gia Trình hần không dọn phòng sao? Aa ... máu.....!!! - Gã Vương đưa tay che lấy mũi, cảm thấy trong đây nghe mùi vô cùng khó chịu, sau gã lại phát hiện trên sàn nhà đầy vũng máu, liền hét toáng lên.

- Chết tiệt! Thằng khốn đó trốn rồi! - Văn Khải tức tối đưa tay nắm thành quyền.

- Anh.. anh Khải.... tại sao... tại sao phòng hần toàn là máu không vậy? - Gã Vương rùng rợn nắm chặt góc áo Văn Khải nói.

- Là của Tiểu Tinh đấy! Thằng Gia Trình khốn nạn.

- Hả?!! - Gã Vương khiếp đảm nhìn sàn nhà, bấy giờ gã mới tin những lời nói của Văn Khải, hảo đáng sợ đi.

- Tội bây! Đi! Hần không có ở đây! - Văn Khải ra lệnh bọn đàn em, rồi tức giận ly khai, như thế nào hần chỉ mới rời khỏi đây không lâu, quay lại đã không thấy ai rồi. Gia Trình hần quả thực nhanh tay nhanh chân thật.

Hứa Biên cau mày khó hiểu khi nhìn thấy Văn Khải cùng đồng bọn bước ra ngoài, chẳng nhẽ bên trong không có người.

- Gia Trình hần không có ở nhà? Hần đã đi đâu chứ? - Mạch Quai quay sang hỏi Hứa Biên.

Anh im lặng không nói gì, chờ đến khi Văn Khải cùng đồng bọn rời khỏi, anh liền mở cửa xe bước xuống, bước vào nhà của Gia Trình, Mạch Quai cũng ở đằng sau theo sát anh.

- Tiểu Tinh!! Cậu có ở đây không? Có ai ở nhà không? - Mạch Quai lớn tiếng hỏi.

- Hình như không có ai... - Hứa Biên ngẩng nghía xung quanh, chỉ thấy căn nhà rộng lớn vắng tanh không một bóng người, cũng không có tiếng trả lời.

- Chúng ta về thôi! - Hứa Biên bắt đầu dĩ nói.

Mạch Quai luyến tiếc gạt đầu, rồi hai người xoay lưng ly khai.

” Boong” một tiếng, Hứa Biên vội vã quay đầu lại, có tiếng động, chẳng lẽ có người.

Hứa Biên quay sang nghiêm nghị nhìn Mạch Quai, hai người như hiểu ý nhau, liền nhẹ nhàng lần theo thanh âm ban nãy.

Chậm rãi bước lên lầu, Hứa Biên quan sát xung quanh, rõ ràng anh đã nghe thấy tiếng động phát ở trên đây. Rốt cuộc hai người cũng vào phòng Gia Trình, vô cùng kinh hoảng khi nhìn thấy một sàn ướt đầm máu bên dưới.

Hai người đưa tay che lấy mũi, đi xung quanh căn phòng của Gia Trình.

- Không có ai... vậy tiếng ban nãy là sao? - Mạch Quai cau mày thắc mắc.

- Chắc chúng ta nghe lầm, có khi chỉ là con mèo đập ngã vật gì đó.. - Hứa Biên tuyệt vọng thở dài, cố gắng nghĩ ra một lý do.

Hai người bắt đầu dĩ định ly khai, đột nhiên “cách cách” hai tiếng, Hứa Biên nhanh chóng xoay đầu lại, thanh âm phát ra từ cánh cửa đằng trước. Anh chậm rãi tiến đến cánh cửa đó, đưa tay lên ổ khóa định mở ra.

- Đây! Các người là ai!! - Bước vào là cô hầu làm việc trong nhà Gia Trình, ban nãy vì có thứ phải đi mua nên cô phải ngoài, không ngờ vừa về đến nhà thì thấy cổng đã mở toang, nghi là có trộm, cô liền chạy thẳng lên phòng Gia Trình.

- A... chúng tôi..... chúng tôi muốn tìm Gia Trình... có phải là nhà của cậu ta không? - Mạch Quai lúng túng hướng cô hỏi.

- Phải! Nhưng ai cho phép các người tự tiện vào đây!! Mau ra ngoài!! - Cô quát lớn, rồi hùng hổ kéo hai người rời khỏi phòng của Gia Trình, đưa tay đóng cửa phòng hần lại.

” Ngô.... ngô..... Baba..... Tiểu Tinh ở đây.... baba.... cứu Tiểu Tinh.... baba đừng đi mà..... ” Hứa Tinh thống khổ rơi nước mắt, cơ thể không ngừng bị Gia Trình ra sức tàn phá ở đằng sau. “Chát” một tiếng, hần hung hăng giáng xuống cho y một cái tát.

- To gan! Muốn bị phát hiện lắm sao? Tiện nhân!

Gia Trình tức tối đưa tay nắm lấy tóc y, hung hăng đập mạnh đầu y trên nền đất, rồi mở cửa phòng tắm ra, hùng hổ kéo y bước ra ngoài.

Hứa Tinh nước mắt giàn giụa vô cùng sợ hãi, ban nãy vì cố ý tạo tiếng động cho Hứa Biên nghe thấy, không ngờ lại khiến Gia Trình hấn sinh khí đến như vậy, y cực kì sợ hấn, hấn thật sự vô cùng độc ác, y muốn về nhà, y nhớ Hứa Biên nhiều lắm.

Khi nghe thấy giọng của Hứa Biên, Hứa Tinh đã biết đó là anh, anh rất lo lắng cho y, anh đã tìm y, anh vẫn còn thương y, chẳng qua chỉ vì lý do nào đó nên đã tức giận mà mắng y.

“Ba ba” ba tiếng quát roi vang lên, Hứa Tinh hoảng sợ khóc lớn, cố gắng lấy hết hơi mà nửa nói nửa không van cầu hấn.

- Anh..... đừng..... cầu anh.... - Thật không tài nào có thể thốt trọn vẹn lời cầu xin ấy, Hứa Tinh chỉ còn cách chấp hai tay lại, run rẩy mà van cầu hấn.

Gia Trình đương nhiên một chút cũng không hề quan tâm đến tới lời Hứa Tinh nói, hấn tựa như bị ác quỷ nhập vào mà điên cuồng tra tấn y.

Ném chiếc roi xuống đất, Gia Trình hung hăng nắm chặt cổ tay Hứa Tinh kéo đi. Hấn lấy hai ba bốn sợi thiết liên dày cộm, trói chặt hai cổ chân y, cổ tay, rồi đeo xích vào chiếc cổ mảnh mai của y.

Thiếu niên mơ màng không biết tiếp theo hấn sẽ làm gì, nhưng chắc chắn sẽ rất kinh khủng đi. Chốc lát, đột nhiên cơ thể hoàn toàn lơ lửng ở trên không trung, chính là Gia Trình đã treo y lên, hấn dang rộng hai chân y ra hai bên, cổ chân thì bị kéo căng lên cao, lộ ngay tiểu huyết bị tàn phá đâm máu trước mắt hấn, hai tay thì cố định ở đằng sau.

Hấn tiến tới siết chặt chiếc cầm của y, trừng lớn mắt hung tợn nói.

- Đừng nghĩ có thể trốn thoát khỏi tôi!! - Rồi hung hăng quát roi lên bụng y, mông y, tay y,....

Hứa Tinh thống khổ muốn hét lớn, bất quá một tiếng cũng không tài nào thốt lên nổi, chỉ liên tục rơi nước mắt mà nhìn nam nhân hung ác kia. Không lâu sau, thiếu niên bị đánh đến hôn mê bất tỉnh.

Gia Trình nhếch miệng khinh miệt cười, trong đầu nghĩ ra một ý định độc ác tiếp theo, hấn tiến tới túm lấy ra một cây nến, châm lửa lên. Hấn chậm rãi bước đến chỗ thiếu niên, tàn nhẫn đổ sáp nến lên vùng hậu huyết kia.

- A...oaaa.....

Hứa Tinh ngay lập tức thanh tỉnh mà hét lên một tiếng thê thảm. Gia Trình đắc ý cười, một lần nữa châm lửa ghé sát tiểu huyết của y.

Hứa Tinh thống khổ khóc lớn, yếu ớt lắc đầu, quên mất cả việc giấy dựa mà tùy ý để Gia Trình tàn phá tiểu huyết bị sưng phù đến kinh người.

- Anh..... cầu..... Tiểu..... Tinh..... đau..... xin..... anh..... - Hứa Tinh cảm thấy bây giờ vô cùng đau khổ đi, chỉ mong Gia Trình hấn hãy nghe lời cầu xin của y mà dừng lại.

Gia Trình dừng tay, hung hăng ném cây nến xuống đất, không kịp báo trước đã đem hung khí to lớn đâm thẳng vào sâu trong thân thể Hứa Tinh, điên cuồng mà trều sáp.

Hứa Tinh tuyệt vọng rơi nước mắt, chỉ có thể khóc và khóc, rồi bất tỉnh, rồi lại tỉnh lại tiếp tục chịu đựng cơn cực hình kia.

Gia Trình hấn tuyệt không hề tha cho y, cứ như một con thú hoang ăn mỗi loài không no vậy, hết lần này đến lần khác tra tấn thiếu niên gây yếu.

Cho đến khi cảm giác được Hứa Tinh gần như sắp chết đến nơi, liền ngang nhiên ném y xuống đất, để mặc cho cơ thể suy nhược nằm thoi thóp trên mặt đất, rồi xoay người ly khai.

Cứ thế một ngày, rồi hai ngày, rồi ba ngày trôi qua, Hứa Biên và Mạch Quai một chút cũng không thể tìm được Hứa Tinh, còn Văn Khải mỗi khi đến nhà Gia Trình thì không thấy bóng dáng ai, bất quá hấn lại

không hay rằng, đằng sau cánh cửa phòng tắm là một tiểu hài tử nhỏ gầy đang bị nam nhân to lớn ra sức hành hạ.

=====

- Mạch Quai, chú nghĩ chúng ta nên nhờ đến cảnh sát thôi! - Hứa Biên nghiêm nghị hướng Mạch Quai nói.

- Cháu cũng nghĩ thế! Nhưng mà cả hai chúng ta đều nghĩ Gia Trình liên quan đến việc này, nếu chúng ta báo cảnh sát, liệu họ có tin? - Mạch Quai thở dài nói.

- Trước hết cứ vậy đã, còn về Gia Trình thì hãy để phía cảnh sát giải quyết.

Mạch Quai và Hứa Biên rốt cuộc cũng đưa ra quyết định cuối cùng, đồng thời anh cũng kêu chú Minh tham gia trong việc tìm kiếm.

Mạch Quai cũng nói vụ này cho Hoàn Thư và Tiểu Nhân, hai cô lại nhắng nhít muốn tham gia, ban đầu hẳn không đồng ý, bất quá Hoàn Thư vô cùng dữ dằn đi, cô quyết đòi tìm Hứa Tinh cho bằng được, hẳn đành bất đắc dĩ gật đầu, chỉ mong có thể sớm tìm được y.

HẾT CHƯƠNG 40

41. Chương 41

- Báo cáo sếp Trương, đã có một học sinh đã mất tích hơn một tuần nay, chúng ta cần phải tiến hành công vụ tìm kiếm ngay lập tức!

- Cho tôi biết thêm thông tin được không? Ai là người nhà của cháu? - Vị cảnh sát này nổi tiếng giỏi nhất ở thành phố Đài Loan này, mọi người hay gọi ông là sếp Trương.

- Phụ huynh của cháu đang chờ ở bên ngoài.

- Hảo. - Ông cởi bỏ chiếc mũ cảnh sát rồi cầm trên tay, nghiêm nghị bước ra phòng chờ.

- Chào sếp! - Hứa Biên lịch sự đứng dậy chào ông.

- Tiên sinh, đã có chuyện gì? - Ông cười nhẹ chào lại anh rồi ngồi xuống hỏi sự tình.

- Con trai tôi đã mất tích hơn một tuần nay rồi, ban đầu tôi không định nhờ về phía cảnh sát, tại vì tôi đang nghi ngờ một người là kẻ chủ mưu trong việc này. - Hứa Biên cúi đầu kể lại đầu đuôi sự việc.

- Như vậy có thể xem đây là một vụ bắt cóc rồi. - Ông trầm tư suy nghĩ một hồi lâu rồi nói.

- Tôi không nghĩ vậy, bởi vì người tôi nghi ngờ là một học sinh chung trường với con trai tôi, gia cảnh hẳn ta rất khá giả, việc bắt cóc là không thể nào.

- Con trai tiên sinh có thù oán hay gây mâu thuẫn với cậu học sinh kia không? - Ông cau mày hỏi.

- Thật ra con tôi nó không như những nam nhân khác, nó rất yếu đuối và tự ti, hay bị đàn anh trong trường bắt nạt, trong đó có hẳn ta. - Hứa Biên ủ rũ nói.

- Vậy sao? Sẽ rất khó khăn đây. Trước hết phải biết được mục đích của hẳn ta, sau đó chúng tôi sẽ phân chia tổ ra tìm kiếm. Tiên sinh đừng lo lắng, chúng tôi sẽ cố gắng tìm con trai anh. - Ông vỗ vai an ủi anh.

- Cảm ơn sếp. - Hứa Biên kịch liệt cúi đầu cảm tạ ông, ông chỉ cười nhẹ rồi xoay người về thư phòng của mình, bắt đầu giao nhiệm vụ cho mọi người.

- Tiểu Tinh, baba rất nhớ con, con đừng xảy ra chuyện gì được không? - Hứa Biên đưa tay chậm rãi vuốt ve màn hình điện thoại, gương mặt xinh đẹp ấy, nụ cười trong sáng thuần khiết ấy, anh nhớ y, anh rất muốn gặp y, anh muốn nói lời xin lỗi y, ngày đó chỉ vì tức giận Bạch Dương mà đã làm tổn thương đến y.

Một giọt nước mắt chảy xuống, anh khóc, phải, chính là hai người mặc dù không có máu mủ hay ruột thịt gì, nhưng anh vẫn luôn quan tâm y, lo lắng cho y, có lẽ tình cảm này đã trên mức tình cảm phụ tử, anh.... yêu y.

- Chú Biên! - Mạch Quai sau giờ tan học thì chạy thẳng đến sở cảnh sát, theo sau còn có Hoàng Thư và Tiểu Nhân.

- Hai cháu sao lại ở đây? - Hứa Biên vội vã cắt điện thoại vào túi, định đứng dậy thì thấy Hoàng Thư và Tiểu Nhân không khỏi ngạc nhiên.

- Các cậu ấy đòi đi theo, cháu đã bảo rồi mà cậu ấy không nghe. - Mạch Quai gãi đầu hướng Hứa Biên nói, rồi quay sang trừng mắt nhìn hai cô.

- Chúng cháu sẽ không gây phiền phức, vả lại Tiểu Tinh có khi xảy ra chuyện không may, bọn cháu cũng lo lắng cho cậu ấy lắm. Chú Biên, làm ơn cho bọn cháu đi theo được không? - Tiểu Nhân đối Hứa Biên nũng nịu nói.

- Hảo hảo, bất quá nếu cha mẹ các cháu có nói gì thì chú sẽ không chịu trách nhiệm.

- Dạ vâng. Cháu cảm ơn chú. - Hai cô phấn khích lên cảm ơn anh rồi quay sang Mạch Quai cười trêu chọc. Một lát, ông Trương đẩy cửa bước vào phòng chờ, bên cạnh còn có nhiều đồng nghiệp khác của ông.

- Tiên sinh, cho tôi biết thêm về cậu học sinh kia, chúng tôi sẽ dễ dàng trong việc tìm kiếm hơn. - Ông nghiêm nghị hỏi.

- Nhưng mà... tôi cũng không biết rõ về hắn ta

- A, chú Biên, Gia Trình hắn hay tụ tập đàn em sau giờ học, có lẽ hắn ta vẫn còn ở trường. - Mạch Quai nhanh nhẩu nói.

- Hảo, vậy trước hết chúng ta phải đến trường hỏi cung hắn ta. Được rồi, mọi người mau lên đường. - Ông nhìn Mạch Quai cười nhẹ rồi ra lệnh cho mọi người bắt đầu thi hành nhiệm vụ.

Tất cả mọi người ai cũng rời khỏi sở rồi lên xe đến trường X, đến nơi, Hứa Biên đã thấy chú Minh đứng đợi ở đó.

- Cậu chủ! Gia Trình vẫn còn trong trường. - Chú Minh chạy đến báo cáo cho Hứa Biên. Anh gạt đầu rồi quay sang phía cảnh sát ra hiệu, ông cùng với mọi người nhanh chân bước vào trường.

=====

- Anh Trình, kia không phải cảnh sát sao? - Gã Liêu từ trên lan can nhìn xuống đã trông thấy rất nhiều cảnh sát ở dưới sân, không khỏi khó hiểu mà hướng Gia Trình nói.

Gia Trình sửng sốt đến kinh ngạc, hắn vội vã chạy đến lan can, bên dưới còn có Hứa Biên và bạn bè của Hứa Tinh, hắn đưa tay nắm thành quyền, đôi mắt bỗng nhiên nổi lên gân đỏ tựa hồ rất tức giận. Chốc lát, hắn chỉ thầm một tiếng, rồi nhấc chân chạy đi.

Hắn vội vã chạy xuống sân trường, cố gắng không để cảnh sát phát hiện, rồi bước đến chỗ đậu xe trèo lên xe nổ ga chạy đi.

- Gia Trình!! Hắn ta... là hắn ta.... - Tiểu Nhân áp úng chỉ tay về phía Gia Trình.

Cảnh sát Trương liền gạt đầu rồi ra hiệu cho mọi người chạy theo, Hứa Biên và Mạch Quai vội vã bước lên xe, theo sau cảnh sát.

- Mẹ kiếp! - Phát hiện cảnh sát từ khi nào đã ở phía sau hắn, Gia Trình nổi điên liền tăng tốc độ, trong đầu không ngừng nghĩ ra cách đánh lạc hướng bọn họ.

Hắn hết rẽ sang ngõ này, rồi rẽ sang ngõ khác, không khỏi khiến cho mọi người cụt đường. Hứa Biên bấy giờ vô cùng phần nộ đi, thì ra ngay từ đầu tên khốn Gia Trình này đã giấu thiếu niên kia, cho nên khi thấy cảnh sát hắn mới vội vã như vậy.

- Sếp, tôi sẽ đi theo đường khác để chặn đường hắn. - Hứa Biên mở cửa kính đối cảnh sát Trương đang ngồi trong xe nói.

- Trông cậy vào anh! - Ông gạt đầu.

Hứa Biên nhanh tay xoay tay lái, không ngờ lại nhìn thấy Gia Trình rẽ sang đây, anh liền đạp chân ga tăng tốc độ.

- Chú Biên! Hắn ta rẽ sang đường khác rồi! - Mạch Quai sốt ruột nói.

- Chết tiệt! - Hứa Biên tức giận chửi một tiếng, hung hăng đạp tay lái.

Phát hiện đã không còn ai đi theo sau, Gia Trình đắc ý cười khinh miệt, rồi chạy thẳng về nhà của hắn.

Gia Trình hùng hổ bước lên phòng của mình, hung hăng đẩy mạnh cửa phòng, căn phòng lúc này trầm tĩnh không một bóng người, hắn khinh miệt nhếch miệng cười một tiếng.

- Con mẹ nó lại trốn nữa sao?

Gia Trình chậm rãi tiến tới tủ quần áo, 'rầm' một tiếng, cánh cửa đột nhiên vị đá văng, hắn trừng lớn mắt nhìn thân ảnh nhỏ gầy đang ôm mình ở trong góc, run rẩy giương con mắt sợ hãi nhìn hắn.

Gia Trình một phen kéo cổ chân Hứa Tinh ra khỏi tủ, hung hăng giáng xuống cho y một cái tát, rồi cúi xuống không ngừng đánh y. Thiếu niên run rẩy cuộn tròn cơ thể, đưa tay ôm lấy đầu không ngừng yếu ớt cầu xin.

- Anh Trình... làm ơn dừng... van cầu anh....

Hắn ngừng tay, cúi xuống nắm lấy tóc y, hung tợn nói.

- To gan dám gọi cho cảnh sát?!!

- Dạ ... không.... Tiểu Tinh.... không có... - Hứa Tinh kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn.

- Vậy sao? Có cả phụ thân đi theo mà bảo không có!! Đê tiện!! - Gia Trình khinh miệt cười, điên cuồng đưa tay đánh thiếu niên, rồi hung hăng lấy roi quật mạnh vào người y.

Hứa Tinh thống khổ khóc lớn, miệng không ngừng cầu xin hắn dừng lại, ban nãy hắn có bảo phụ thân đi theo.... vậy đó chính là baba đi.

Đột nhiên Gia Trình kéo y đến phòng tắm, như điên mà xả nước lạnh lên người y, thiếu niên hoảng sợ muốn thoát khỏi dòng nước lạnh như băng đó, lại bị hắn hung hăng lấy vòi hoa sen điên cuồng đánh mạnh lên gương mặt y.

Hứa Tinh đau đến khóc thét, gương mặt vốn dĩ đã bầm dập đến dị dạng không còn nguyên vẹn như ban đầu, nay lại bị hắn một lần nữa hành hạ, không khỏi choáng váng mà ngất xỉu.

Gia Trình tức tối định nghĩ kế bức y tỉnh lại, đột nhiên bên dưới cổng vang lên bao nhiêu tiếng còi xe chói tai.

- Khuất Gia Trình! Cảnh sát chúng tôi hiện giờ đã vây quanh nhà cậu, không còn đường thoát đâu, cậu mau xuống đây, chúng tôi muốn hỏi cung cậu!! - Cảnh sát Trương cầm loa đứng trước cổng nói lớn.

- Văn Khải, cảm ơn cậu! - Hứa Biên xoay đầu hướng Văn Khải cảm ơn, thực ra ban nãy vì mất dấu Gia Trình mà mọi người định bỏ cuộc, không ngờ ngay lúc đó Văn Khải cùng gã Vương xuất hiện.

- Tôi không phải là giúp chú. Tôi chỉ muốn giúp con trai chú thôi! - Hắn thờ ơ câu nói của anh rồi lên giọng nói, anh chỉ lắc đầu bó tay.

Gia Trình nổi điên hùng hổ bước đến cửa sổ, thì nhìn thấy rất nhiều cảnh sát bên dưới, còn có Hứa Biên và Văn Khải.

- Mẹ kiếp!

Hắn lúc bấy giờ tức đến sôi nẩy lửa, đầu óc như bị quỷ dữ ăn tủy hết não, hắn kịch liệt bước đến phòng tắm lôi cơ thể mềm nhũn của thiếu niên ra ngoài, hung hăng cầm dĩa vật vào hậu huyệt của y.

Dĩa vật giống như lưỡi dao sắc bén sáp nhập vào hậu huyệt thiếu niên, miệng vết thương vốn dĩ đã bao nhiêu lần bị hắn tra tấn nay một lần nữa rách ra, máu đỏ sẫm theo hung khí to lớn của hắn rút ra cắm vào mà tuôn ra ngoài, nhiễm đỏ cả sàn nhà.

Mãi không thấy Gia Trình chịu bước ra ngoài, ông Trương định ra lệnh mọi người xông vào, bất quá lúc này lại có cô hầu đi ra, vẻ mặt hốt hoảng khi thấy cảnh sát.

- Các ông đến đây có việc gì? - Cô run rẩy nói.

- Chúng tôi muốn gặp Gia Trình, hẳn ta bị nghi ngờ có liên quan đến vụ một học sinh bị mất tích, chúng tôi cần hỏi cung hẳn.

- Nhưng mà... chắc các ông nhầm với ai rồi... cậu chủ của tôi sao có thể chứ? - Cô cười nhẹ, cố gắng không để cho ông nghi ngờ.

- Chúng tôi chỉ muốn hỏi, sẽ không làm gì khác, xin cô hãy chấp hành đúng thi vụ của cảnh sát. - Nói xong, ông ra lệnh mọi người xông vào.

Cô hầu sợ hãi không biết phải làm gì, hai tay run rẩy lấy ra điện thoại, chậm rãi bấm số.

- Alo ông chủ. Cậu chủ có chuyện rồi!!

.....

Vừa bước vào nhà, mọi người ai cũng nghe thấy tiếng khóc thét của một thiếu niên, nhận ra kia đích thực là giọng của Hứa Tinh, Hứa Biên sưng sốt.

- Tiểu Tinh... là Tiểu Tinh....

- Khốn nạn, thằng Gia Trình hẳn ta lại làm vậy nữa rồi!! - Văn Khải tức giận đến cực độ, liền phát cuồng chạy lên phòng của Gia Trình, mọi người cùng cảnh sát cũng chạy theo sau.

" Rầm rầm rầm " cửa phòng đột nhiên bị đập mạnh liên hồi, Gia Trình nổi điên rút phân thân ra khỏi cơ thể thiếu niên, tiến tới đẩy tủ chặn cửa lại, rồi đưa ánh mắt đỏ ngầu trừng thân ảnh nhỏ gầy đang thoi thóp kia, giận cá chém thớt mà dùng dùng bước đến liên tục vung xuống cho y cái tát.

- Gia Trình!! Thằng khốn!! Mở cửa ra!!

- Khuất Gia Trình!! Cảnh sát đây! Mau mở cửa!!

Ánh mắt Gia Trình mang theo khinh bỉ mặc kệ bên ngoài la ú, như một con thú hoang đang đói khát mà chuẩn bị dùng tâm kế hành hạ thiếu niên kia. Nếu như mọi người đã đến đây đủ rồi, hẳn cũng nên tuyên bố rằng y chính là của hắn, thuộc về hắn, mãi mãi là công cụ tiết dục của hắn.

- Tiểu Tinh!! Con có trong đó không? - Hứa Biên sốt ruột hét lớn.

- Baba.... baba - Nghe được thanh âm quen thuộc của Hứa Biên, Hứa Tinh không khỏi mừng rỡ, đồng thời sợ hãi trước con quỷ dữ trước mắt, liền nức nở gọi anh.

- Tiểu Tinh? Sếp, con tôi ở trong đó. Làm ơn hãy cứu nó. - Hứa Biên nghe được giọng nói của y có vẻ sợ hãi lẫn run rẩy, hốt hoảng mà thúc giục ông Trương.

- Khuất Gia Trình? Cậu mau mở cửa, cậu mà động chạm gì đến cháu bé, chúng tôi sẽ không để yên cho cậu.

- Cảnh sát Trương hướng cánh cửa nói vào.

- Vậy sao? Để tôi xem thử các người muốn làm gì tôi. - Bên trong đột nhiên phát ra tiếng cười khinh bỉ của Gia Trình, mọi người không khỏi thắc mắc trước câu nói hàm ý của hắn.

Gia Trình điên cuồng lấy roi da quất mạnh lên người Hứa Tinh, thiếu niên đau đớn liền khóc òa lên một tiếng, nước mắt không ngừng rơi xuống.

- Gia Trình! Mày làm gì?!! Mau dừng lại!! Thằng khốn!! - Văn Khải thừa biết Gia Trình trong đó là đang tra tấn y, không khỏi phẫn nộ mà quát lớn.

- Tiểu Tinh!! ... Gia Trình, mày là thằng đ*, mày không được làm hại đến Tiểu Tinh!! - Nghe thấy tiếng khóc lớn của y, Hứa Biên cảm thấy đau nhói ở ngực vô cùng, như điên mà gào thét chửi mắng Gia Trình.

Gia Trình một chút cũng không thèm để ý đến lời chửi mắng của họ, một phen đem thân thể gầy yếu đập mạnh trên nền đất, tàn nhẫn dùng thiết liên quất lên người y.

- Oa... aaaa....

Hứa Tình kịch liệt kêu khóc, chỉ nghe được thanh âm giòn tan từ xương sườn kêu lên, chính là bị Gia Trình đánh đến gãy xương rồi đi.

- Thằng chó chết!! - Văn Khải mất hết kiên nhẫn liền nhấc chân chạy đi.

- Khuất Gia Trình!! Cậu không được làm hại đến cháu bé!! Còn không chúng tôi sẽ phạt nặng cậu. - Cảnh sát Trương gật đầu ra hiệu cho mọi người cùng nhau xông phá cửa.

Cho đến khi thiếu niên kia bị đánh đến rách da, trên người ướm đầy cả huyết mà bất tỉnh. Gia Trình buông thiết liên xuống, đầu óc bị quay cuồng mà không ngừng suy nghĩ một ý định bạo lực tiếp theo. Hắn nâng cao hai cánh móng của thiếu niên lên, lưỡi dao sắc bén một lần nữa dùng lực đâm mạnh bên trong hậu huyết.

- Aaa.....

Dưới sườn đột nhiên truyền đến cơn đau chí mạng, Hứa Tình ngay lập tức mở lớn mắt thanh tỉnh mà thét lên một tiếng chói tai.

- Thằng khốn!! Mở cửa!! Bệnh hoạn, mày không được làm đau Tiểu Tinh!! - Hứa Biên và Mạch Quai điên cuồng chửi lớn, hai tay không ngừng đập mạnh cánh cửa.

Với bao nhiêu tiếng đập cửa xen lẫn lời gào thét bên ngoài, Gia Trình tuyệt như người điếc mà một chút không thêm đếm xỉa đến, dục vọng ngày càng mãnh liệt liệt ma sát vách tường hậu huyết của thiếu niên, máu tươi xuôi theo chỗ hai người kết hợp mà chảy ra như suối.

- Anh.... Trình.... van.... cầu anh.... dừng lại..... oaaaa..... Baba..... cứu Tiểu Tinh..... đau quá..... - Hứa Tình thống khổ khóc đến thương tâm, so với y hiện tại chẳng khác gì người rơi xuống địa ngục, mà Gia Trình giờ phút này lại như người ở trên thiên đường, hai mắt hắn đỏ đậm, hoàn toàn mất khống chế, điên cuồng mà tốc độ nhanh như cắt xé nát hậu huyết của y.

Văn Khải vội vã chạy ra lan can, hắn vén tay áo, vén ống quần lên, hướng tới cửa sổ phòng Gia Trình đang mở toang mà cố hết sức trèo qua.

Gia Trình giống như dã thú phát cuồng gầm mạnh, hai tay cẩu chặt eo thiếu niên, dương vật thô lớn giống như máy đóng cọc lực đạo mười phần đóng vào hậu huyết, lưỡi dao sắc bén hoàn toàn đâm vào hậu huyết thiếu niên, gần như muốn đem thiếu niên gầy yếu xé thành hai nửa.

- Gia Trình!! Thằng mất dạy!! - Văn Khải rút cuộc cũng từ cửa sổ nhảy vọt vào phòng Gia Trình, thì trước mắt đã nhìn thấy tình cảnh kinh người kia.

” Bốp bốp” hai tiếng, Văn Khải đem hết phần nộ của mình tiến tới kéo Gia Trình ra khỏi thân thể suy nhược kia, đánh mạnh vào mặt Gia Trình, rồi đưa chân đạp vào dương vật đang dựng thẳng tắp của hắn.

Gia Trình thậm chí một tiếng kêu đau cũng không hề có, ngược lại còn nhếch miệng cười, ánh mắt lạnh như băng không ngừng muốn giết tươi Văn Khải.

- Sao vậy? Đồ chơi của tao mày muốn cướp hả? Em ấy là của tao!! Mày có chết cũng đừng mong chiếm được em ấy?!! - Gia Trình điên cuồng cười lớn, thể nhưng con mắt sát thủ kia không khỏi khiến Văn Khải không những sợ hãi mà còn muốn đâm chết hắn.

- Gia Trình! Mày điên rồi!! Em ấy yêu mày!! Mày đã làm tổn thương em ấy! Mày đánh em ấy! Mày bắt em ấy làm công cụ tiết dục cho mày!! Mày đúng là thằng ác quỷ chó chết nhất tao từng gặp. - Văn Khải một lần nữa giáng xuống một cái đấm vào Gia Trình, thanh âm run rẩy nói.

Gia Trình cảm thấy lời của Văn Khải hết sức vô lý đi, cảm giác thực nực cười. Hắn đứng phắt dậy, một phen đánh ngã Văn Khải, rồi hung hăng túm lấy tóc Hứa Tình kẻ trước mặt Văn Khải, hung tợn nói.

- Mày nhìn đi! Tiện nhân này chỉ có đi cầu dẫn nam nhân, mày nói em ấy yêu tao sao? Ghê tởm!! Tao đ*o cần!

Văn Khải hốt hoảng nhìn thân thể gầy yếu trước mắt, gương mặt thiếu niên kia đã trở nên biến dạng từ lúc nào không hay, một bên vì bị Gia Trình kẻ sát nện mà bị cháy da, đôi mắt bị đánh đến bầm xanh xanh tím tím không thể mở nổi mắt, đôi môi thì bị nứt nẻ, sưng tấy đến xuất huyết, còn cơ thể vốn dĩ đã gầy nay lại gầy đến trơ xương, tứ phía lưu lại bao nhiêu vết hằn đỏ do roi. Tất thấy chỉ cần nhìn lướt qua thôi Văn Khải đã cảm thấy kinh sợ rồi.

Nghe đến những lời tàn nhẫn kia của Gia Trình, Văn Khải không khỏi tức đến sôi sục nảy lửa, hấn đưa tay nắm chặt thành quyền, đứng phắt dậy điên cuồng đánh Gia Trình.

Gia Trình cũng không thể để mặc Văn Khải tùy ý động tay động chân mà cùng hấn đánh đấm. Tuy nhiên so với sức lực thua kém Gia Trình, Văn Khải chỉ có thể bị đánh đến phụt máu mà ngã bệt xuống đất.

Xử lý Văn Khải xong, Gia Trình đắc ý tiến tới chỗ Hứa Tinh, một lần nữa tiến hành thỏa mãn dục vọng của mình.

- Thăng khôn.... mày... mau dừng lại.... không được làm vậy với Tiểu Tinh... - Văn Khải yếu ớt ngồi dậy, chậm như rùa mà bò tới gần thiếu niên.

Hứa Tinh không ngừng khóc lớn, tuyệt vọng mà nhìn ra ngoài cửa sổ, y chỉ mong có một cuộc sống hoàn hảo, chỉ mong có một người mẹ yêu thương mình, chỉ mong được người mình yêu thương đối xử tốt với y, chỉ mong bản thân không còn nhu nhược yếu đuối như nữ nhân, như vậy sẽ được mọi người quý mến hơn.

Nhưng có lẽ là ông trời muốn trừng phạt y, phải, chính là như vậy, y luôn đem lại phiền phức cho người khác, y chỉ là một nữ hài tử mang cơ thể nam nhân, một hài tử yêu nghiệt đem lại điềm xấu cho mọi người, dường như y xứng đáng với sự trừng phạt này.

Thiếu niên cảm thấy trái tim lúc này đập nhanh như muốn nổ tung, hơi thở bắt đầu yếu ớt từng đợt, đầu óc ngày càng choáng váng không ít, từ cổ họng đột nhiên liên tục phun ra máu tươi, đặc biệt là phía sau chắc chắn đã bị Gia Trình hấn đâm thủng nội tạng rồi.

- Gia Trình.... tao..... tao cầu xin mày.... làm ơn hãy dừng lại..... chuyện hôm đó..... là tao đã sắp đặt....tao đã đến đây.... và đưa Tiểu Tinh đi.... tao chỉ muốn chọc tức mày thôi.... Tiểu Tinh là một cậu bé trong sáng.... em ấy không làm gì hết.... em ấy đã không bỏ trốn.... em ấy chỉ yêu mày vì vậy, tao cầu xin mày..... dừng hành hạ em ấy - Văn Khải cảm thấy buồn cười cho bản thân đi, vốn dĩ hấn cứ nghĩ rằng phải là Gia Trình cầu xin hấn, không ngờ chỉ vì một tiểu hài tử kia, hấn đã không ngại đến danh dự của mình mà van xin Gia Trình, có lẽ.... hấn đã thua rồi, phải, đã thua rồi.

Gia Trình đột nhiên dừng lại, mở lớn mắt nhìn Văn Khải đang nửa quỳ nửa nằm mà cầu xin hấn, Văn Khải.... Văn Khải hấn vừa nói gì.... chuyện hôm trước là do hấn sắp đặt.... không phải là thiếu niên kia tự ý bỏ trốn..

Gia Trình sững sờ nhìn cơ thể suy nhược bên dưới, thiếu niên đã ngừng kêu khóc từ lúc nào không hay. Hoảng sợ vô cùng, hấn rời khỏi thân thể của y, ôm thiếu niên lên, chỉ thấy ánh mắt vô hồn của y nhìn chăm chăm về phía trước, nước mắt vẫn cứ rơi, đôi môi liên tục từ xanh chuyển sang tím, cơ thể mềm nhũn không một chút cử động.

- Tiểu Tinh!! Tiểu Tinh!! - Gia Trình điên cuồng gào thét, không ngừng lay tỉnh thiếu niên.

" Bính" một tiếng, cánh cửa phòng đột nhiên bị đá văng, bước vào là Hứa Biên, Mạch Quai và cảnh sát sốt ruột chạy tới.

- Không được cử động!! Cảnh sát đây!! - Cảnh sát Trương chìa súng vào Gia Trình, rồi hất cầm ra hiệu mọi người giữ hấn lại.

- Tiểu Tinh!! Baba đây!! Tiểu Tinh!! Con làm sao vậy? Tiểu Tinh! Con đừng dọa baba... - Hứa Biên hoảng sợ khi nhìn thấy cơ thể đầm máu của thiếu niên, mà y ánh mắt lại đờ đẫn nhìn về phía trước không chút cử động, anh đau lòng khóc lớn, không ngừng gọi tên y.

- Tiểu Tinh!! Cậu mau nói gì đi!! Cấp cứu!! Làm ơn gọi cấp cứu đến!! - Mạch Quai kinh hãi nhìn thiếu niên như người chết trong lòng ngực Hứa Biên, hét lớn gọi cấp cứu.

- Mọi người mau đưa cháu bé đến bệnh viện, tình trạng của cháu đang rất nguy kịch, mau lên!! - Cảnh sát Trương ra lệnh cho Hứa Biên, rồi quay sang Gia Trình đang bị còng tay có hai vị cảnh sát ở hai bên giữ chặt.

- Giải cậu ta về đồn.

HẾT CHƯƠNG 41

42. Chương 42

Nhìn thấy Gia Trình hai bên bị cảnh sát kè sát, bàn tay lại bị còng như phạm nhân, không khỏi khiến cho cô hầu hốt hoảng chết khiếp, cô run rẩy gọi điện cho Khuất Minh một lần nữa.

- Ông chủ..... cậu chủ.... bị cảnh sát bắt rồi...

- Sao? Cô không đùa tôi đấy chứ!! - Khuất Minh sững sốt hỏi cô.

- Dạ không ạ.!!!! - Cô sợ hãi nói.

- Thằng khốn mất dạy này lại gây chuyện gì nữa vậy? Hảo, tôi lập tức về đó ngay!! - Ông tức tối tắt máy, thật không ngờ ông vừa ra khỏi Đài Loan chưa được một tháng, ở nhà lại xảy ra chuyện lớn như vậy rồi, mà tất thấy đều là do đứa con hư đốn kia của ông, Khuất Gia Trình.

- Giúp tôi thuê một luật sư giỏi ở Đài Loan ngay lập tức!! - Khuất Minh gọi điện cho thư ký của mình, rồi báo lại sự việc này cho vợ, bà khi nghe ông nói thì lập tức shock đến ngất xỉu, nhưng ngay sau đó cũng đỡ dần theo Khuất Minh trở về Đài Loan.

Ngày hôm sau, hai vợ chồng ông đã nhanh chóng bay về nước, Khuất Minh chạy về nhà hỏi cô hầu về sự tình, sau đó hai người liền lái xe đến đồn cảnh sát.

Khi bước vào phòng giam, Phương Nhị hốt hoảng khi thấy con trai của mình ở trong đó, bà bước đến nước mắt giàn giụa nói.

- Gia Trình, con đã làm gì mà lại vào đây thế này? Ôi con trai của tôi!!

- Thằng mất dạy, mày rớt cuộc đã gây ra chuyện gì? Giết người, cướp của, hay đánh nhau? Nói đi!! - Trái ngược với sự đau lòng của Phương Nhị, Khuất Minh lại vô cùng tức giận, hướng bên trong phòng giam mà quát lớn.

Nam nhân ngồi bất động trong góc tối, ánh mắt băng lãnh một chút cũng không hề để ý đến hai người.

- Thằng mất dạy, mau trả lời đi!! - Ông phẫn nộ chửi lớn.

- Con à, con hãy nói gì đi!! Hãy nói với mẹ con không làm gì sai, xin con!! - Phương Nhị nức nở cầu xin hần.

Gia Trình một lần nữa im bất, hần lạnh lùng nhìn bọn họ, rồi tiếp tục thờ thẩn hướng song sát không nói lời nào.

Mãi không thấy Gia Trình mở miệng, Khuất Minh tức tối không muốn nhiều lời, liền hùng hổ rời đi, đồng thời cũng nắm lấy cổ tay Phương Nhị kéo đi.

- Đi thôi!

- Không! Con tôi đang ở trong ngục giam, tôi không muốn bỏ mặc nó. Gia Trình!! Con làm ơn hãy nói cho mẹ, con đã không làm gì sai đi mà!! - Phương Nhị không ngừng rơi nước mắt, bà không tin con trai của mình làm những việc xấu mà phải tạm giam như lúc này.

Khuất Minh một lần nữa nhìn Gia Trình, vẫn thấy hần ngồi bất động. Mất hết kiên nhẫn, ông một phen kéo Phương Nhị rời khỏi.

=====

- Mau cầm máu cho bệnh nhân!! Bệnh nhân bị mất máu quá nhiều! Kiểm tra mạch, mau lên!! - Trong căn phòng tối với bao nhiêu thiết bị, các bác sĩ vẻ mặt lo lắng khẩn trương trước tình cảnh một thiếu niên suy yếu trên giường, thiếu niên kia gương mặt trắng bệch không một giọt máu, đôi môi lúc tím lúc xanh mà khiến người khác hoảng sợ, đôi mắt vẫn cứ đờ đẫn nhìn về phía trước chẳng khác gì người chết vậy.

Trong khi đó, bên ngoài căn phòng đó lại là bao nhiêu gương mặt lo lắng, sốt ruột, kẻ đi qua người đi lại. Nhưng cùng thời điểm đó ở một nơi khác, một nam nhân trong lòng cũng xôn xao không ít, tất cả mọi người ai cũng chỉ mong thiếu niên kia tai qua nạn khỏi, chỉ mong như vậy thôi đã đủ lắm rồi.

Sau hơn 5 tiếng đồng hồ, căn phòng rốt cuộc cũng tắt ngấm đèn, vị bác sĩ chậm rãi bước ra ngoài, hai tay run rẩy tháo khẩu trang xuống.

- Bác sĩ! Con tôi sao rồi? - Hứa Biên khẩn trương chạy tới hỏi ông.

- Tôi.....

- Bác sĩ! Tiểu Tinh cậu ấy không sao phải không?!! - Mạch Quai cực kì sốt ruột, gương mặt hấn từ khi nào đã thâm đầy mồ hôi nhễ nhại.

- Chúng tôi rất tiếc..... cháu bé đã không qua khỏi!! Xin lỗi gia đình... - Thanh âm của ông run rẩy nói.

Lúc bấy giờ không khí xung quanh liền trở nên im lặng, Hứa Biên đột nhiên quỳ gối trên nền đất, nước mắt cứ thế mà rơi xuống, anh khóc lớn.

- Aaaaa..... Tiểu Tinh.... Tiểu Tinh.....

- Không được!! Ông nói dối!! Tiểu Tinh không thể chết được!! Ông nói dối!! - Mạch Quai kích động thét lớn, hấn tiến tới túm lấy cổ áo bác sĩ, điên cuồng khóc thét, hấn không tin, hấn sẽ không tin.... tất cả đều là dối trá....

Hoành Thư và Tiểu Nhân chạy tới ngăn cản hấn, nhưng gương mặt đã sớm ứa đầy lệ rồi.

Văn Khải từ nãy đến giờ đứng bất động không nói gì, hấn chỉ là hết sức ngạc nhiên, thật sự không thể tin vào tai mình nữa, thiếu niên kia.... đã từ giã cõi đời này rồi sao... haha.... như vậy chẳng khác gì ai giết hấn luôn đi cho xong.

- Ông làm bác sĩ kiểu gì vậy hả? Tôi không tin!! Ông mau quay lại cứu em ấy cho tôi!! Mau lên!! ...Mau lên!! - Văn Khải dùng dùng tiến tới hung tợn đối bác sĩ quát, khóe mắt không hiểu sao lại nổi tầng nước mỏng.

- Tôi thực sự rất tiếc.. cháu bé đã qua đời. Vì đã mất máu quá nhiều.... thực xin lỗi.... người nhà hãy chuẩn bị hậu sự cho cháu..... tôi xin phép... - Ông đau lòng ly khai.

Mọi người đổ ạt vào căn phòng kia, chỉ thấy thân ảnh của một thiếu niên đang an tĩnh nhắm mắt, đôi môi, gương mặt đều trắng toát.

Hứa Biên chấp chững tiến tới cạnh giường, quỳ bệt hai gối xuống, bàn tay run cầm cập chạm lên gương mặt kia, thanh âm nghẹn ngào nói.

- Tiểu Tinh.... con dậy đi.... baba đây.... là baba đây..... con đừng dọa baba.... Tiểu Tinh.....

- Tiểu Tinh.... cậu mau tỉnh lại đi... mình van xin cậu đó..... làm ơn..... - Mạch Quai thống khổ khóc lớn.

Hoành Thư và Tiểu Nhân như không dám tin vào mắt mình, chỉ có thể ôm nhau khóc.

- Tiểu Tinh..... baba xin con..... con hãy tỉnh lại đi mà..... baba xin lỗi.... baba xin lỗi con..... baba sẽ không lớn tiếng với con, không chửi mắng con nữa....van cầu con.... hãy tỉnh lại.... - Hứa Biên liên tục lay tỉnh thiếu niên, nhưng đáp lại cho anh chỉ là sự im lặng, cơ thể y đã sớm lạnh băng từ lúc nào, y đã ra đi mãi mãi.

Tối hôm đó, mọi người ai cũng thờ thần trước di ảnh của thiếu niên, vẫn gương mặt ấy, nụ cười trong sáng thuần khiết ấy, vẫn là cái tên Hứa Tinh, thế nhưng y đã không còn trên đời này nữa, thực sự đã không còn nữa rồi.

- Chúng tôi rất tiếc, cháu bé còn quá nhỏ, đã ra đi sớm như vậy. Thực xin lỗi cho anh. - Một người đồng nghiệp của Hứa Biên nức nở chia buồn cùng anh.

Hứa Biên chỉ cười khổ, khóc quá nhiều bây giờ chỉ có thể cạn nước mắt, đây là lỗi của anh, là do anh.... thiếu niên kia mới chết một cách cay đắng như vậy... nếu như ngày đó không để ý đến trường một mình... thì ngày hôm nay sẽ không xảy ra.

- Baba.... Tiểu Tinh xin lỗi.... Tiểu Tinh sẽ không như vậy nữa....

- Baba.... van cầu baba đừng chán ghét Tiểu Tinh....

Trong đầu Hứa Biên luôn ẩn hiện những câu nói kia của thiếu niên, không nhin được đau đớn, anh liền bật khóc.

- Tiểu Tinh.... baba xin lỗi con.... Tiểu Tinh.... xin lỗi con....

Mạch Quai như người không hồn mà chăm chăm vuốt ve di ảnh của Hứa Tinh, nước mắt không ngừng mà rơi xuống trên gương mặt hắn.

- Tiểu Tinh... mình nhớ cậu lắm.... cậu đang làm gì vậy? Cậu có đang vui không? Cậu có biết mọi người rất nhớ cậu không?... Tiểu Tinh.... - Hắn đưa tay ôm lấy ngực, cúi đầu mà khóc thành tiếng, thiếu niên kia rốt cuộc cũng ra đi vĩnh viễn, y không còn tồn tại nữa, hắn phải làm sao đây.

Văn Khải không thể tiếp tục chứng kiến tình cảnh bi thương trước mắt, đành lặng lẽ rời khỏi. Thiếu niên kia rốt cuộc cũng ra đi mãi mãi, y còn quá nhỏ để chết một cách thương tâm như vậy. Tất thấy đều là lỗi của hắn, nếu như ngày đó không vì trả thù Gia Trình thì y sẽ không chết. Chốc lát, hắn nhớ ra điều gì, liền hung tợn trừng mắt nhìn về phía trước.

- Không, tất cả đều do thằng khốn Khuất Gia Trình!!

Văn Khải một mạch trèo lên xe chạy đến đồn cảnh sát, đến nơi, hắn hùng hổ bước đến phòng giam của Gia Trình, một phen phá nát cửa sắt mà xông vào, hung hăng túm lấy cổ áo Gia Trình giáng xuống một nắm đấm.

- Thằng khốn nạn!! Mày hại Tiểu Tinh ra nông nỗi này, bây giờ em ấy chết rồi!! Mày vừa lòng chưa hả? Mày có vui không thằng mất dạy!!

- Mày.... mày nói gì? Tiểu Tinh... chết rồi... - Gia Trình kinh ngạc trợn lớn mắt, như không thể tin vào tai mình.

- Phải đó!! Em ấy chết rồi, đã không còn tồn tại trên đời này nữa!! Tất cả là do mày!! Mày chết đi thằng khốn.... Chết đi.... - Văn Khải như điên mà siết chặt cổ Gia Trình. Chốc lát, Hứa Biên đột nhiên xuất hiện, sau đó lại là gương mặt đầm máu của thiếu niên kia.

- Gia Trình!! Cậu là đồ ác quỷ!! Tại sao cậu lại giết con tôi!! Mau trả Tiểu Tinh lại cho tôi!!

- Anh Trình.... vĩnh biệt anh....

.....

- Tiểu Tinh.... Tiểu Tinh!!

Gia Trình đột nhiên mở lớn mắt bừng tỉnh, hắn vội vã ngồi phắt dậy, chậm rãi nhìn bốn phía, vẫn là căn phòng giam tối tăm ấy.

Hắn cứ nhiên trong cơn ác mộng mà trán đã ướt đầm mồ hôi từ lúc nào không hay. Đưa tay ôm lấy mặt kịch liệt thổ dốc, một lát, sức nhớ ra điều gì, Gia Trình run rẩy mở miêng.

- Tiểu Tinh....

Chiếc đèn đỏ chói rớt cuộc cũng tắt, mọi người liền sốt ruột đứng dậy, tiến tới bác sĩ mà khẩn trương hỏi sự tình .

- Bác sĩ.... Con tôi....

- Cháu bé đã qua giai đoạn nguy hiểm, hiện tại đã không sao.. - Ông gượng cười hướng Hứa Biên nói.

Nghe đến đây, mọi người không khỏi thở phào một tiếng, Hứa Biên như không thể diễn tả niềm vui mừng trong lòng, liền kịch liệt cúi đầu cảm ơn ông.

- Cảm ơn bác sĩ nhiều lắm....

- Không có gì. Nhưng có một rắc rối nhỏ.

- Rắc rối gì ạ? - Mạch Quai sốt ruột hỏi.

- Cháu bé gặp khó khăn trong quá trình hô hấp, theo như chúng tôi đoán, có lẽ thời gian cháu tỉnh lại.. cũng khá lâu. - Ông thở dài nói.

- Vậy.. có ảnh hưởng gì đến tính mạng của con trai tôi không bác sĩ? - Hứa Biên lo lắng hỏi.

- Anh yên tâm. Cháu chẳng qua là hôn mê lâu mà thôi.

- Vậy thì tốt quá. Cảm ơn bác sĩ. - Hứa Biên một lần nữa cúi đầu cảm tạ ông.

- Không có gì. Anh có thể vào thăm cháu. Tôi xin phép. - Vị bác sĩ cười nhẹ rồi xoay người ly khai.

Hứa Biên khấn trương bước vào căn phòng kia, chỉ thấy trước mắt là thân ảnh gầy gò quen thuộc đang nằm bất động trên giường. Anh chậm rãi tiến tới ngồi cạnh giường, nắm lấy đôi tay nhỏ gầy của y, rồi ôn nhu vuốt ve mái tóc y, thanh âm nghẹn ngào nói.

- Tạ ơn ông trời... Tiểu Tinh, con đã không sao... baba rất nhớ con... nhanh chóng tỉnh lại nha con...

- Phải đó, Tiểu Tinh.. mọi người ở đây ai cũng lo lắng và quan tâm cậu... cậu phải mau tỉnh lại, như vậy mọi người mới yên tâm... có được không? - Mạch Quai mừng rỡ đến rơm rớm nước mắt, đối thiếu niên kia nói.

Hứa Tinh y rút cuộc cũng tai qua nạn khỏi, điều này không khỏi khiến cho Văn Khải nhẹ nhõm vô cùng.

- Nhanh tỉnh lại nha nhóc. - Hắn bắt giác gượng cười yếu ớt, rồi lặng lẽ xoay người ly khai.

Ngày hôm sau, Hứa Biên, Mạch Quai và những người khác đều tập trung đông đủ ở phiên tòa, còn về phần Hứa Tinh, thiếu niên bên cạnh đã có Hoành Thư, Tiểu Nhân và vú Ninh vừa mới trở về chăm sóc, bọn họ đều mong vụ kiện lần này Hứa Biên sẽ thắng.

- Bị cáo Khuất Gia Trình. Theo như sự chứng kiến của phụ thân nạn nhân Hứa Tinh và bạn bè của cháu, đều thấy cậu tự tay hành hạ, đánh đập, dùng vũ lực cường bạo, thậm chí có người nói rằng cậu có hành vi cưỡng hiếp nạn nhân đến mất máu nhập viện, cho nên luật sư A tôi đây khẳng định Khuất Gia Trình, cậu đã vi phạm tất cả điều luật do Pháp luật đề ra, cậu không nên tạm giam một cách đơn giản như vậy.

- Phản đối!! Thưa quý tòa, luật sư B tôi xin được phép nói. Thực ra vốn dĩ Khuất Gia Trình đối với người khác có mâu thuẫn riêng, cho nên có thể vì mâu thuẫn ấy mà anh Hứa Biên đây, và cậu Mạch Quai bạn của nạn nhân đã vu khống cho cậu ta. Thưa anh Hứa Biên, anh làm ơn hãy trả lời cho tôi, anh có thực sự tận mắt nhìn thấy cậu Khuất Gia Trình sử dụng hành động bạo lực với con trai anh không?

- Tôi... không thấy. - Hứa Biên cố gắng kiềm chế cơn thịnh nộ, giữ bình tĩnh mà trả lời.

- Đây chính là mấu chốt. Chính xác là anh đã không tận mắt nhìn thấy. Luật sư A cần phải nêu đúng sự thật hơn a. Thưa quý tòa, tôi xin hết!

Khuất Minh và Phương Nhị ngồi bên dưới cực kì yên tâm phần nào, cũng nhờ ông thuê một luật sư giỏi, nếu không đứa con trai hư đốn của ông sẽ không xong rồi.

- Hảo, luật sư A tôi đây có thể mắc phải sai lầm nhỏ nhặt. Nhưng.... rõ ràng cảnh sát và mọi người ai cũng có mặt ở đó, đã nhìn thấy cháu Hứa Tinh xung quanh nằm trên vũng máu và đã hôn mê. Vốn dĩ căn phòng chỉ có mỗi bị cáo Khuất Gia Trình và nạn nhân, đây không phải là những gì cậu ta đã gây nên sao?

- Thưa quý tòa, luật sư A đây thực sự chỉ có mỗi chuyện nói, những lời nói của ông hết sức vô lý. Khi đó mọi người đã xông vào, nhưng rõ ràng lúc ấy Khuất Gia Trình không làm gì cả, cậu ta là đang ôm lấy nạn

nhân, không hề có hành vi ngược đãi, nếu như ông nói rằng những vết thương trên người nạn nhân chính là bằng chứng cụ thể, bất quá nếu như nạn nhân cố tình tự mình gây nên, nhằm đổ lỗi cho cậu ta.

- Khốn nạn!! Ông đừng ở đó ăn nói hồ đồ! Con trai tôi sẽ không hề tự làm vậy với mình, các người làm luật sư kiểu gì vậy hả? - Hứa Biên cực kì phẫn nộ trước lời phán xét bên luật sư B, liền dùng dùng đứng phắt dậy chỉ thẳng vào luật sư B quát lớn.

- Hứa Biên, người nhà nạn nhân, đây là phiên tòa, xin hãy giữ phép tắc!!

- Luật sư A, ông có lời biện giải hay bằng chứng nào nữa không?

Phiên tòa lúc này im phăng phắt, thực sự thì luật sư B kia ăn nói rất giỏi, ông ta làm vậy mục đích cũng chỉ vì danh dự của mình. Nhân lúc Hứa Biên và Mạch Quai lo lắng không biết phải làm sao. Đột nhiên “bính” một tiếng, một nam nhân diện đồ bác sĩ nghiêm trang bước vào.

- Tôi chính là bằng chứng. - Nam nhân kia chính là bác sĩ Đan ngày đó đã đến chữa bệnh cho Hứa Tĩnh. Sự xuất hiện này của cậu khiến cho vợ chồng Khuất Minh vô cùng sửng sốt, cậu rõ ràng đã từng khám bệnh cho ông, hôm nay tại sao lại xuất hiện ở đây được chứ.

- Thưa quý tòa và tất cả mọi người ở đây, tôi là Đan, bác sĩ đã từng đến nhà bị cáo Khuất Gia Trình để chữa vết thương cho nạn nhân. Ngày đó khi tôi đến, trên người em ấy đã xuất hiện vết thương như đánh đập. Và trong thời gian đó, chính bị cáo Khuất Gia Trình đã ngang nhiên dùng vũ lực với nạn nhân trước mặt tôi, và đã đuổi tôi đi ngay sau đó. Nếu như mọi người nghĩ tôi giả danh và đặt chuyện, có thể kiểm tra điện thoại của tôi, ngày đó đã có số của bị cáo gọi đến, và đơn kê thuốc mà tôi đã chữa cho nạn nhân.

Nghe đến đây Hứa Biên và Mạch Quai không khỏi vui mừng, mặc dù không biết cậu là ai, bất quá anh cực kì biết ơn cậu.

- Đã có người làm bằng chứng, luật sư B, ông còn muốn nói gì thêm không?

- Hết sức vô lý. Hảo, nếu như đã vậy, tôi sẽ đưa mọi người xem.

” Bịch” một tiếng, ông liền lấy ra một tập bức ảnh được người ta chụp lại, rồi đưa trước mắt mọi người tuyên bố.

- Đây chính là những bức ảnh mà nạn nhân cùng với bị cáo thân mật cùng nhau. Qua đó chúng ta có thể thấy được, hai người bọn họ đã nảy sinh tình cảm đồng tính luyến ái. Và đương nhiên chuyện bị cáo dùng vũ lực cưỡng bạo nạn nhân là điều hết sức viển vông.

Hứa Biên một phen tiến tới giành lấy những tấm ảnh, anh kinh ngạc mở lớn mắt trước những bức hình này. Chuyện này là sao? Không thể nào.... Tại sao thiếu niên kia và Gia Trình hân lại ôm nhau, lại còn khiêu vũ cùng nhau, và... hôn nhau nữa.... Chuyện quái gì đang xảy ra vậy.

HẾT CHƯƠNG 42

43. Chương 43

Nam nhân cứ nhiên đứng trước vành móng ngựa mà không nói một lời nào, ngay cả một chút quan tâm cũng không hề. Chính là những lời bàn tán kia của mọi người hẳn không thềm đếm xia đến, muốn thì hẳn có thể vào tù, còn không thì cũng chẳng mất mát gì.

Bất quá vào ngay lúc này đây, Hứa Biên là người tức giận hơn cả, tại sao luật sư B lại có những bức ảnh này, thiếu niên kia và Gia Trình... thân mật cùng nhau, thật chẳng khác gì một cặp đôi đang yêu nhau vậy.

Nhưng không chỉ mọi người ở đây ai cũng trầm trồ ngạc nhiên, mà ngay cả vợ chồng Khuất Minh, đặc biệt là Khuất Minh, khi nghe đến con trai của ông “quan hệ đồng tính” với thiếu niên kia, ông tựa hồ rất tức giận, như thế nào Gia Trình con ông lại đồng tính chứ, đây là không thể nào.

- Ông vừa nói càn gì? Mau đưa đây!! - Khuất Minh hùng hổ rời khỏi chỗ ngồi, tiến tới chỗ Hứa Biên một phen giành lấy những tấm hình kia, như không thể tin vào mắt mình, hai tay ông run lên cầm cập trước tình cảnh thân mật của hai người.

- Thằng khốn! Những tấm hình này là sao? Mau giải thích đi!! - Khuất Minh hướng Gia Trình ở trên bục mà quát lớn, mặc dù ông là muốn con trai của mình không phải phạm tội, thế nhưng những tấm ảnh này thực không thể chấp nhận được.

Gia Trình vẫn không mở miệng, từ đầu đến cuối đều đưa ánh mắt băng lãnh mà nhìn mọi người, hắn không muốn nhiều lời, cũng không muốn quan tâm, chỉ mong việc này nhanh chóng kết thúc, vào tù hay không cũng chẳng sao.

- Hảo, tôi đã có chứng cứ ngay đây rồi, Hứa tiên sinh, anh có muốn nói gì không? Nếu không, vụ kiện sẽ kết thúc ngay lập tức.

Hứa Biên thực không thể hiểu nổi, những tấm ảnh này rốt cuộc là sao, nếu như Gia Trình và thiếu niên kia quan hệ thân mật đến như vậy, thế thì những vết thương kia, tiếng kêu khóc của y là thế nào, Gia Trình hắn có thực sự đã hành hạ y không.

- Tôi không tin những tấm ảnh này!! - Anh tuyên bố.

- Hứa tiên sinh, đây chính là người thật việc thật, những tấm ảnh này là do hệ thống an ninh trong nhà hàng quay lại, và họ đã kiểm chứng, kia thực sự là nạn nhân và bị cáo Khuất Gia Trình.

Hứa Biên tối sầm mặt, trừng mắt nhìn thân ảnh cao lớn của Gia Trình, tựa hồ như rất tức giận, anh tuyệt sẽ không tin vào những bức hình này, chắc chắn có gì đó ẩn ý đằng sau, bất quá anh không thể làm được gì hơn, tên luật sư B kia quả thật rất biết mồm mép, e rằng không giải quyết được gì.

- Hảo, nếu như bên A không còn chứng cứ gì khác, thì bị cáo Khuất Gia Trình hoàn toàn vô tội, vụ kiện đến đây là kết thúc.

- Khoan đã!! - Thanh âm từ đằng sau đột nhiên vang lên, mọi người liền ồ ạt quay đầu lại, bước vào đương nhiên không phải ai khác chính là Văn Khải, theo sau còn có gã Vương.

- Tôi phản đối tên khốn Gia Trình đó là vô tội!! - Văn Khải quát lớn.

- Vậy cậu học sinh... cậu có bằng chứng gì không? Nếu có xin hãy nói cho mọi người xem.

Văn Khải hất cằm ra lệnh cho gã Vương, gã liền gật đầu hiểu ý rồi xách chiếc túi trên tay tới trước bàn, lấy ra một chiếc máy laptop, bắt đầu mở thư mục lên.

- Đoạn video này đã ghi rõ hết toàn bộ căn phòng của Gia Trình, như vậy điều này đã đủ để chứng minh hắn ta có dùng hành vi bạo lực và ngược đãi. Thưa quý tòa, tôi có thể mở? - Văn Khải trước đó liền sức nhớ ra camera của hắn còn đang gắn trong phòng của Gia Trình, liền cùng gã Vương đến đó lấy lại, mong rằng đoạn video trong camera sẽ là sự trợ giúp cuối cùng có thể buộc tội Gia Trình.

- Nếu như đây là bằng chứng cuối cùng để kết tội bị cáo, vậy thì quan tòa sẽ chấp nhận!

Gia Trình khi nghe đến đoạn video kia thì có chút phản ứng, hắn khẽ cau mày, cùng tất cả mọi người xung quanh quan sát chăm chăm vào màn hình kia.

Đoạn băng bắt đầu đếm ngược thời gian, gã Vương quay đầu không dám nhìn, thực sự là rất kinh khủng.

- “Chát” Đê tiện dám đi câu dẫn nam nhân trước mặt tôi!

- Anh Trình.... Tiểu Tinh... không có....

- Còn chổi! Đồ đi đực!!

Gia Trình đột nhiên nắm lấy tóc Hứa Tinh, hung hăng giáng xuống cho y hai cái tát, rồi điên cuồng đưa chân đạp vào bụng y, rồi cúi xuống không ngừng đánh y.

- Anh Trình.... đừng mà..... Tiểu Tinh xin lỗi.... van cầu anh....

Thiếu niên kia cơ thể không một mảnh vải, đầy thương tích trên người mà nước mắt giàn giụa cầu xin Gia Trình, hai tay ôm lấy đầu muốn tránh né cái đánh của hắn. Một lát, hắn ngừng tay, một phen túm lấy tóc y kéo đến khuôn tường, hung hăng đập mạnh gương mặt y vào.

- Anh Trình... đừng mà... đau quá... cầu anh.... - Thiếu niên một chút cũng không có sức lực để phản kháng, chỉ có thể kêu khóc, tùy ý mặc hắn đập nát gương mặt của mình.

- Để xem gương mặt này còn dám câu dẫn nam nhân nữa không? - Gia Trình hung tợn nói, rồi cúi đầu điên cuồng hôn môi y.

Ném thiếu niên trên nền đất, hắn cởi bỏ chiếc quần xuống, đem dĩa vật to lớn của mình hung hăng đâm vào hậu huyệt của y, điên cuồng trêu sáo.

Mọi người xem đến cảnh này ai cũng há hốc mồm mà rợn cả người, bên dưới không ngừng bàn tán sôi nổi, người thì né tránh không thể tiếp tục xem được nữa, kẻ thì nhìn ánh mắt xem thường hướng về phía Gia Trình.

- Sao có thể độc ác thế chứ? Cháu bé còn nhỏ vậy mà. Hắn phải vào tù thôi, không thể để kẻ biến thái đứng đưng sống ngoài pháp luật được a.

- Phải a, kinh khủng quá.

Trong lúc đó, Hứa Biên và Mạch Quai thì cực kì đau đớn, nhìn thấy bộ dạng thống khổ của thiếu niên gầy yếu kia bị kẻ khác tra tấn hành hạ, không khỏi thấy thương cho y mà rơi nước mắt.

Hứa Biên đưa hai tay nắm thành quyền, hung tợn trừng mắt với Gia Trình, hùng hổ tiến tới nắm lấy cổ áo hắn mà điên cuồng quát.

- Mày là thằng khốn nạn!! Tại sao lại đối xử với một đứa trẻ như thế hả?!! Nó chỉ mới 15 tuổi đầu, còn rất ngây thơ, mày có biết bao nhiêu năm nay Tiểu Tinh nó cô đơn thế nào không? Mẹ thì ghét bỏ nó, mà vốn dĩ nó sanh ra đã là không như bao đứa trẻ khác. Gia Trình!! Mày có còn là con người không hả?!!! Mày nên chết đi thằng mất dạy. - Hứa Biên vừa chửi vừa khóc lớn, nghĩ đến gương mặt sợ hãi kia thiếu niên, những lời cầu xin của y, anh thực sự muốn chết đi vậy, y chỉ là một tiểu hài tử vô tội, y không hề làm gì sai, tại sao mọi vấn đề lại đổ hết lên y, tại sao không phải là anh, ông trời quả thật tàn nhẫn.

- Phải đó, cậu ta đúng là ác quỷ mà. Sao lại có người độc ác thế chứ?

- Cậu ta nên vào tù chung thân thì đúng hơn a.

Bao nhiêu lời chỉ trích đổ hết vào đầu Gia Trình, bất quá đó không phải là điều mà hắn quan tâm. Hắn từ đầu đến cuối chỉ giáng mắt vào màn hình kia, kia.... kia chính là hắn sao...

Không hiểu sao lúc này lồng ngực của hắn cảm thấy nhói đau vô cùng, nhìn thấy cảnh tượng thiếu niên kia bị chính hắn tra tấn, đánh đập,.. cảm thấy bản thân vô cùng kinh tởm, dè tiện, hắn trong đó chẳng khác gì một ác quỷ vậy.

Gia Trình một phen đẩy Hứa Biên ra, chậm rãi tới gần màn hình laptop, hai tay run lên cầm cập chạm vào thiếu niên kia, y không ngừng kêu khóc, van cầu hắn, mà hắn lại không chút dừng lại, như một con thú hoang mà hành hạ y.

- Tiểu Tinh.... Tiểu Tinh..... - Thanh âm của hắn có chút run rẩy, khóe mắt bắt đầu nổi lên tầng nước mỏng.

Cánh cửa phòng đột nhiên mở ra, bước vào là bốn năm vị bác sĩ giỏi nhất thành phố Đài Loan, ngoài ra còn có Hoành Thư, Tiểu Nhân và vú Ninh, ba người đang kéo một chiếc giường bước vào, cư nhiên trên chiếc giường có kèm theo những thiết bị máy móc đơn giản là một thiếu niên gầy yếu, vết thương ở tứ phía, đặc biệt là gương mặt của y.

- Chúng tôi là bác sĩ đến từ bệnh viện X và Y, theo như ca phẫu thuật của cháu, vết thương phía sau của cháu nặng hơn chúng tôi đã dự đoán ban đầu, hiện tại cháu bé vẫn chưa tỉnh. Cho nên tôi nghĩ cậu Khuất Gia Trình là người gây ra nên nhận mức án nặng hơn. - Một vị bác sĩ đưa tay chỉ từng thương tích trên cơ thể của y trước mặt mọi người, dường như cũng rất phẫn nộ mà lên tiếng.

Nghe đến đây ai cũng bàn tán sôi nổi, đa số mọi người ai cũng kịch liệt đồng ý ý kiến của ông.

- Phải đó quý tòa! Cậu ta phải xứng đáng nhận mức án tù chung thân.

Phương Nhị nhìn về phía đám đông mà không khỏi choáng váng muốn ngất xỉu, còn Khuất Minh chỉ có thể nhúc nhích mà tức giận trong im lặng, thực sự thì ông không thể nói lời nào đối với đứa con hư đốn này nữa rồi.

Gia Trình thậm chí những lời chửi mắng của công chúng cũng không để ý đến, hần từ đầu đến cuối chỉ quan sát thiếu niên suy yếu kia nằm trên giường. Hần chậm rãi nhắc chân tiến về phía y, thanh âm run rẩy nói.

- Tiểu Tinh..... Tiểu Tinh..... Tiểu Tinh.....

Phát hiện Gia Trình đang muốn lại gần thiếu niên kia, thẩm phán từ phía trên hùng hổ quát lớn.

- Giữ Khuất Gia Trình lại, để phòng khi hắn ta lại làm hại đến nạn nhân!!!

Ngay lập tức Văn Khải và Mạch Quai xông đến giữ chặt hai cánh tay hắn, hắn như điên mà vùng vẫy muốn thoát khỏi, không ngừng gào thét.

- TRÁNH RA!! TỤI MÀY MAU CÚT HẾT CHO TAO!! TIỂU TINH..... TIỂU TINH.....!!

- Mau giữ Gia Trình lại!! Hắn bị điên rồi!! - Thẩm phán đứng dậy trừng mắt nhìn Gia Trình mà ra lệnh mọi người.

Hứa Biên nhanh chân chạy đến chỗ thiếu niên đang nằm tựa muốn bảo vệ y, Khuất Minh cũng cảm thấy hốt hoảng trước sự kích động của Gia Trình, cùng những người khác đổ dồn đến ghì chặt hai tay hai chân Gia Trình cao lớn không ngừng vùng vẫy như điên, hần cứ thế mà thét lớn.

- TRÁNH RA!! TIỂU TINH..... TIỂU TINH! MAU BUÔNG TÔI RA!! TÔI PHẢI XIN LỖI EM ẤY!! AAAAA.....

- Đem hắn ra ngoài!!

- KHÔNG!! CÁC NGƯỜI TRÁNH RA!! TIỂU TINH.... TÔI PHẢI XIN LỖI EM ẤY!! TIỂU TINH... ANH XIN LỖI... ANH XIN LỖI..... ANH SAI RỒI..... XIN LỖI..... XIN LỖI EM..... ANH LÀ THằng KHỐN..... XIN LỖI EM..... - Gia Trình đột nhiên ngừng lại, bất lực mà ngã quỵ xuống đất, tay trái siết chặt lấy ngực. Hần cúi đầu, mái tóc che gần hết gương mặt hắn, bất quá nghe thấy thanh âm run rẩy kia của hắn, mọi người biết hắn chính là đang.... khóc.

- Tiểu Tinh... Xin lỗi em... anh xin lỗi.... đã làm tổn thương em.... anh là tên đê tiện, ghê tởm.... thực xin lỗi....

Bao nhiêu ánh mắt ở đây ai cũng trợn lớn kinh ngạc mà chăm chăm nhìn nam nhân đang đau khổ quỳ trên nền đất, Gia Trình.. một tên lạnh lùng, lãnh khốc vô tình, là người không hề có cảm xúc, ... thế nhưng vào thời điểm này đây, những điều đó đã hoàn toàn biến mất, hần... là đang khóc ... khóc vì thiếu niên kia.

Khuất Minh và Phương Nhị vừa đau lòng đồng thời cũng không thể tin vào mắt mình, chính là bộ dạng thống khổ kia của Gia Trình trong suốt 18 năm nay vợ chồng ông chưa bao giờ thấy. Từ nhỏ hần đã vô cảm với mọi người, thậm chí trái tim của hần từ khi sinh ra đã đóng băng, chưa ai một lần làm tan chảy trái tim hần, kể cả phụ mẫu hần. Vậy mà chỉ vì thiếu niên kia, y mang tên là Hứa Tinh, Gia Trình hần khóc vì y, đau lòng vì y, cảm thấy có lỗi với y những gì hần đã gây ra.

- Gia Trình.. đứng dậy đi con. - Phương Nhị đau lòng cúi xuống, nâng gương mặt anh tuấn của Gia Trình lên, chỉ thấy hần không ngừng rơi nước mắt, làm bà nhớ đến khi hần sinh ra cũng khóc như vậy, chẳng qua đó chỉ là lần đầu, và ngay bây giờ bà lại thấy hần khóc lần nữa, đã lâu lắm rồi.

- Mẹ.... con đã làm tổn thương người con yêu... con đáng chết... con đáng chết... - Gia Trình thanh âm trầm thấp, run rẩy nói với bà.

Phương Nhị cảm thấy vô cùng hạnh phúc đi, Gia Trình hần rốt cuộc cũng mở miệng gọi bà là mẹ, phải chăng thiếu niên kia đã làm thay đổi đứa con của bà.

- Gia Trình... con biết yêu rồi sao? Là cậu bé đó phải không? - Bà ôn nhu đưa tay lau nước mắt trên gương mặt hần, cười nhẹ hỏi.

Gia Trình không ngần ngại làm mất hình tượng lãnh khốc của mình, như đứa trẻ ba tuổi mà chậm rãi gật đầu.

Phát hiện mọi người đứng bất động không ngừng nhìn chăm chăm vào hai người, còn Khuất Minh thì định bước tới nói gì đó. Phương Nhị liền đưa tay che miệng ý bảo tất cả im lặng, bởi lẽ đây sẽ là thời điểm duy nhất để Gia Trình hẳn có thể ăn năn hối hận.

- Gia Trình, nếu con yêu cậu bé đó, tại sao con lại tổn thương em ấy? - Bà cố gắng an ủi hẳn.

Gia Trình nghe đến đây thì kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Phương Nhị, một lát, hẳn cúi đầu, cười khổ nói.

- Có lẽ.... vì quá yêu em ấy.... khi thấy Tiểu Tinh cùng nam nhân khác thân mật.... con.... đã không kiểm soát được bản thân.... cho nên... đã ... trút giận hết lên em ấy.... - Hẳn run rẩy giải thích, thế nhưng càng khiến hẳn đau lòng cho thiếu niên kia, vì hẳn mà y mới thành ra như vậy.

Phương Nhị sau khi nghe lời giải thích của Gia Trình, vô cùng kinh ngạc mà ngẩng đầu nhìn Khuất Minh, rồi nhìn mọi người xung quanh. Bà bật cười rồi xoa đầu hẳn, nhẹ nhàng nói.

- Gia Trình, đó chính là ghen.... đứa trẻ cứng đầu này! Mẹ biết con là người rất dễ nổi nóng, bất quá đối xử với người mình yêu như vậy là không tốt.... Hảo, chúng ta sẽ có cách giải quyết nhanh thôi. - Bà đứng dậy, đối với tất cả mọi người ở đây và quý tòa nói.

- Thưa quý tòa và tất cả mọi người, tôi biết hành vi bạo lực của con trai tôi là không đúng, dù sao phần lỗi cũng do cha mẹ chúng tôi, bất quá Gia Trình con tôi cũng đã rất hối hận, vì những suy nghĩ bùng bột, non dại khi chưa biết cảm xúc yêu là gì của nó, mà đã hành hạ cháu bé kia như vậy. Trước tiên, thay mặt chồng tôi và con trai tôi, tôi muốn xin lỗi Hứa tiên sinh, ...

- Không!! Tôi là người sai, quý tòa, xin hãy cho tôi vào tù, 10 năm, 20 năm, hay án tử hình gì cũng được. Mọi chuyện là do tự tay tôi gây ra, tôi chấp nhận chịu mọi hình phạt.... chỉ cần.... chỉ cần Tiểu Tinh... em ấy sẽ sống tốt khi không có tôi... như vậy là đủ lắm rồi.. mà không.. có lẽ tôi cả đời cũng không thể rửa sạch tội của mình... chi bằng hãy giết tôi đi!! Phải rồi, giết tôi đi!! Hãy giết tôi đi!! - Gia Trình đột nhiên đứng dậy mà quát lớn tuyên bố.

- Gia Trình... con.... - Phương Nhị đau lòng nhìn hẳn, con trai bà ... hẳn đã thay đổi thật rồi.

- A, Chú Biên!! Tiểu Tinh.. Tiểu Tinh.. cậu ấy tỉnh!! - Phát hiện bàn tay thiếu niên kia đột nhiên cử động, Hoàn Thụ và Tiểu Nhân liền cuống quýt lên, đối Hứa Biên mà mừng rỡ nói. Gia Trình cũng ngạc nhiên mà quay sang nhìn y, y... y đã tỉnh sao?

- Chúng tôi sẽ đưa cháu về bệnh viện kiểm tra! Có vẻ như cháu đã tỉnh lại sớm hơn dự tính. - Vị bác sĩ cười nhẹ nói.

- Tốt quá. Nhờ bác sĩ. - Hứa Biên hạnh phúc mà nhìn thiếu niên gầy yếu trên giường, nhìn y được bác sĩ kéo đi.

- Gia Trình.. Tôi... sẽ cho cậu một cơ hội. - Ban này Hứa Biên cũng đã chứng kiến sự ăn năn hối hận của Gia Trình, thì ra hẳn là yêu thiếu niên kia, chẳng qua không biết cách thể hiện tình cảm ra sao, bất quá anh cũng thừa biết y cũng rất yêu hẳn, có nên hay không... anh nên thử cho hẳn một cơ hội.

Gia Trình kinh ngạc nhìn anh, cho hẳn.... cho hẳn cơ hội.. như vậy không phải quá vô lý sao, hẳn đã gây ra bao nhiêu tổn hại cho y, vậy mà anh lại nói dễ dàng như vậy, đáng nhẽ phải đánh hẳn, hay giết hẳn mới phải chứ.

- Tôi không đồng ý, tôi không xứng đáng. - Gia Trình lạnh lùng nhìn Hứa Biên, thẳng thắn nói.

- Tôi nói vậy không có nghĩa là tôi tha thứ cho cậu, chỉ là cho cậu cơ hội để nhận lỗi với Tiểu Tinh... bởi vì Tiểu Tinh... nó rất yêu cậu. - Mặc dù nói ra những lời này rất đau đớn, bất quá anh cũng đành mở miệng.

Gia Trình sững sờ nhìn anh, rồi quay sang nhìn Phương Nhị, chỉ thấy bà cảm động mà gật đầu với hẳn. Do dự một hồi lâu, hẳn mới trầm mặc trả lời.

- Hảo, bất quá nếu như khi em ấy tỉnh lại và... không tha thứ cho tôi.. Tôi sẽ chấp nhận vào tù.

- Sẽ không! Tôi sẽ chấp dứt vụ kiện này, xem như không có gì xảy ra. - Hứa Biên nghiêm nghị tuyên bố.

Phương Nhị và Khuất Minh không khỏi mừng rỡ đến phát điên, anh sẽ chấp dứt vụ kiện này, như vậy chẳng phải quá tốt sao.

- Cảm ơn Hứa tiên sinh nhiều. Anh thực tốt, chúng tôi rất biết ơn anh, đồng thời cũng xin lỗi con anh và anh. - Hai vợ chồng ông vui đến không ngừng cúi đầu cảm ơn Hứa Biên.

- Không có gì. Sống ai chẳng lúc phạm phải sai lầm. Tôi tin con trai hai người cảm thấy hối hận vì những gì cậu ta đã gây ra cho con tôi, tôi chấp nhận. - Anh cười nhẹ nói.

- Nay, chú đang đùa tôi phải không? - Gia Trình như không thể tin vào tai mình, cau mày hỏi Hứa Biên.

- Đương nhiên không. Được rồi, thưa quý tòa, tôi xin chấm dứt vụ kiện này. - Anh hướng thẩm phán mà đưa ra quyết định cuối cùng.

- Hảo, quan tòa chấp thuận. Khuất Gia Trình không mang tội, nhưng mà.... cậu ta sẽ phải vô trung tâm giáo dưỡng để cải cách lại bản thân.

Gia Trình định quay đầu muốn nói lời cảm ơn Hứa Biên, thế nhưng anh đã rời khỏi từ lúc nào, đành nhìn thẩm phán gật đầu mà chấp nhận.

HẾT CHƯƠNG 43

44. Chương 44

Trải qua bốn tháng ở trung tâm giáo dưỡng, Gia Trình vẫn không thể nào thay đổi tính cách của bản thân được, hắn luôn lạnh lùng băng lãnh mà nhìn mọi người, thậm chí còn ít nói chuyện hơn trước, điều này không khỏi làm cho vợ chồng Khuất Minh vô cùng lo lắng đi.

Trước đó, hai người có đến bệnh viện để hỏi thăm về bệnh tình của Hứa Tinh, bất quá khi nghe về sự bất thường của y qua lời kể của Hứa Biên thì rất đổi bàng hoàng. Liên ngày hôm nay đến trung tâm giáo dưỡng để nói việc này cho Gia Trình.

- Gia Trình... ba mẹ có chuyện cần nói với con. - Phương Nhị lo lắng nói.

Gia Trình không trả lời, chỉ cau mày nhìn hành động ấp a ấp úng của bà.

- Cậu bé kia... Hứa Tinh... - Bà lúng túng mở miệng.

Gia Trình khi nghe đến tên của thiếu niên kia thì hoàn toàn có phản ứng, liền đối bà hỏi.

- Có chuyện gì sao?

Phương Nhị quay đầu nhìn Khuất Minh do dự một hồi lâu, rồi mới ừ ừ kể cho hắn.

- Cậu bé ấy đã tỉnh lại được gần một tháng rồi... nhưng mà...

- Sao? Em ấy đã tỉnh? - Gia Trình không khỏi mừng rỡ như điên, bất giác cong khóe miệng ôn nhu cười một cái.

- Gia Trình... ba mẹ sẽ cho con đến thăm cậu bé.. - Bà đưa tay vỗ vai hắn nói.

Gia Trình gật đầu, bất quá ngay lúc này đây hắn cực kì hạnh phúc đi, hắn có thể gặp lại thiếu niên kia rồi.. đã lâu hắn không được nhìn thấy gương mặt y, hắn rất nhớ y.

Nhưng liệu khi y thấy hắn, y có tha thứ cho những gì hắn đã gây ra cho y hay không, y có căm ghét hắn không, có thù hận hắn không. Mặc dù rất không muốn điều ấy xảy ra, bất quá đó là những gì hắn phải đáng nhận thôi.

Gia Trình thở dài, quay về phòng của mình thu dọn hành lí. Sáng hôm sau, Khuất Minh và Phương Nhị đã chờ hẩn ở dưới cổng, bắt đầu đưa hẩn thẳng đến bệnh viện X ở Đài Loan.

Trên đường đi, Phương Nhị cảm thấy thực sự lo lắng cho Gia Trình, nếu như hẩn đến gặp thiếu niên kia, có phải hay không sẽ rất buồn. Cảm giác bà đang ủ rũ vì Gia Trình, Khuất Minh liền nắm lấy bàn tay bà, an ủi nói.

- Đừng lo lắng quá, sẽ ổn thôi.

Bà chỉ gật đầu gượng cười, rồi xoay người nhìn nam nhân đang an tĩnh nhìn ngoài cửa kính, hẩn chắc hẩn là đang rất phấn khởi đi, liệu có phải hay không sẽ nhanh chóng tan biến.

Đến nơi, không hiểu sao lòng ngực Gia Trình lại đập mạnh liên hồi, chính là hẩn đang cực kì hồi hộp, cũng rất ủy khuất, đồng thời lo sợ không ít.

Hẩn theo phụ mẫu đi đến căn phòng số 102 kia, bàn tay từ khi nào đã sớm ướt đầm mồ hôi. Hứa Biên, Mạch Quai, hai cô bạn Hoàn Thụ và Tiểu Nhân cũng đã tập trung đông đủ ở đó.

- Chào Hứa tiên sinh. - Vợ chồng Khuất Minh lịch sự chào hỏi Hứa Biên.

- Chào. - Anh cười khổ.

Gia Trình cảm thấy không khí xung quanh vô cùng căng thẳng đi, rốt cuộc đã có chuyện gì, tại sao mọi người lại im lặng và buồn rầu như thế.

- Gia Trình, tôi muốn cậu đến đây... liệu rằng... chỉ là có thể Tiểu Tinh sẽ đỡ hơn không thôi? Tôi nghĩ cậu nên chuẩn bị tâm lý. - Hứa Biên trầm mặc đối Gia Trình nói.

- Chú nói vậy là sao? - Hẩn cau mày khó hiểu, rồi quay sang nhìn mọi người.

Hứa Biên không nói gì, chỉ thở dài rồi chậm rãi mở cửa phòng cho hẩn. Gia Trình cũng không để ý gì nhiều, mà chỉ chăm chăm quan sát cánh cửa kia, hẩn bất giác đưa tay nắm chặt, từ từ bước vào căn phòng trắng trước mắt.

Một thân ảnh nhỏ gầy xoay lưng vào mặt hẩn, đang ngồi trên ghế gần cửa sổ, thiếu niên khẽ vang lên những tiếng hát trong trẻo cực kì đáng yêu.

Gia Trình cứ thế mà tiến gần hơn, chỉ thấy được y đang mân mê những cành hoa giả, gương mặt đã bị bó bột ở một bên, dường như vết thương ngày đó hẩn đã hành y vẫn chưa lành chút nào.

- Hứa tiên sinh, cậu nghĩ làm như vậy có ổn không? Bởi lẽ con tôi ở trong trại giáo dưỡng được bốn tháng rồi những vẫn không đi đến đâu được. - Phương Nhị vô cùng lo lắng cho Gia Trình, sợ rằng hẩn sẽ lại bộc phát cơn sinh khí, quay sang phía Hứa Biên mà sốt ruột hỏi.

- Phải đó chú, lỡ như Gia Trình... hẩn ta... - Mạch Quai cũng đồng ý với ý kiến của bà.

- Không sao, chúng ta vẫn còn ở ngoài đây, nếu có như vậy thì cậu ta cũng không dám đâu. - Hứa Biên nghiêm nghị nói, rồi tiếp tục quan sát tình cảnh trước mắt.

Thiếu niên kia vừa ngâm nga ca hát vừa mãi mê loay hoay với chiếc cành hoa, thế nhưng trên gương mặt y không một chút biểu cảm, cứ thẫn thờ như người mất hồn vậy.

Gia Trình nhú mày quay về phía mọi người, chỉ thấy vẻ mặt khấn trương của bọn họ. Hẩn điều chỉnh hô hấp của mình, rồi tiến sát thiếu niên kia.

- Tiểu Tinh...

Hứa Tinh bắt đầu ngừng động tác, tay vẫn siết chặt cành hoa, như nghe được thanh âm của ai đó gọi tên mình, y cứ thế mà chậm rãi xoay đầu. Cho đến khi hoàn toàn đối mặt với nam nhân cao lớn trước mắt.

Gia Trình bấy giờ mới có thể quan sát toàn bộ gương mặt Hứa Tinh, bất quá thiếu niên kia không còn là một thiếu niên xinh đẹp như trước nữa, ngược lại lại bao phủ bao nhiêu là vết sẹo, khuôn mặt đã bị bó bột ở một bên. Thế nhưng đôi mắt to tròn kia của y hẩn không thể quên được.

- Tiểu Tinh.... anh..

Gia Trình chậm rãi đưa tay muốn chạm vào Hứa Tinh, thế nhưng thiếu niên kia cứ giương con mắt hoảng sợ mà nhìn hẩn. Đột nhiên "Bịch" một cái, y hốt hoảng mà ngã bệt xuống đất, thanh âm run rẩy bấy nói.

- Đừng.... không muốn.... Tiểu Tinh.... không muốn..... đừng mà.....

Gia Trình thừa biết rằng y vẫn còn sợ hẩn vì chuyện trước đó, nhưng hẩn sẽ thay đổi, hẩn sẽ không còn tổn thương y, đánh đập y, tra tấn y nữa, cho nên ông trời làm ơn hãy cho hẩn cơ hội sửa chữa sai lầm, hẩn chính là không cần y tha thứ cho hẩn, chỉ cần y được vui vẻ trở lại, hẩn đã thỏa mãn lắm rồi.

- Tiểu Tinh.... anh.... anh xin lỗi.... - Gia Trình quỳ xuống đất, muốn ôm lấy cơ thể gầy yếu kia.

- Không.... đừng mà..... Tiểu Tinh sai rồi.... sẽ không như vậy nữa..... thực xin lỗi..... làm ơn đừng đánh Tiểu Tinh.... Tiểu Tinh biết sai rồi.... - Thiếu niên liên tục nói vấp, hai tay không ngừng run rẩy ôm lấy đầu, nước mắt đã sớm ướt đầm trên gương mặt y.

Gia Trình biết bản thân rõ dễ tiện đến mức nào, đương nhiên khi Hứa Tinh y gặp lại hẩn sẽ rất sợ hãi đi.

- Tiểu Tinh... anh... xin lỗi đã làm tổn thương em.... anh xin lỗi.... - Gia Trình chồm tới ôm lấy cơ thể đang run rẩy của Hứa Tinh, nghiêng răng nghiêng lợi liên tục xin lỗi y.

Thiếu niên cứ nhiên bị hẩn chạm vào lại càng hoảng sợ thêm, đột nhiên không ngừng giãy dụa mà khóc lớn.

- Không.... đừng mà.... Tiểu Tinh sai rồi.... không muốn.... không muốn.... - Hứa Tinh dùng hết sức lực thoát khỏi vòng ôm của Gia Trình, giương ánh mắt nai con sợ hãi nhìn hẩn chẳng khác gì quái vật hung ác, kí ức kinh hoàng kia bắt đầu dội ngược lên đầu y.

Hứa Tinh không ngừng kêu khóc mà bò đến cánh cửa, Gia Trình cảm thấy bản thân vô cùng thống khổ đi, nhưng cũng quay lại tiếp tục ôm lấy y, vòng tay bắt đầu siết chặt hơn, thanh âm run rẩy cầu xin y.

- Tiểu Tinh.... làm ơn đừng như vậy.... Anh sai rồi.... anh xin lỗi.... anh sẽ không đánh em, không tổn thương em nữa... van cầu em....

- Không muốn..... Tiểu Tinh sẽ ngoan.... sẽ không làm sai..... đừng đánh Tiểu Tinh.... Tiểu Tinh xin lỗi.... thực xin lỗi..... - Thiếu niên càng vùng vẫy, nước mắt lại tiếp tục rơi xuống, khóc lớn mà kịch liệt run rẩy.

- Không. Người sai là anh, Tiểu Tinh không có lỗi, là anh. Đừng xin lỗi một tên khốn nạn như anh, có được không? - Gia Trình cứ thế mà lực đạo càng ôm chặt lấy cơ thể nhỏ gầy kia hơn.

Hứa Tinh không hiểu sao lại hốt hoảng đến cực độ, nức nở mà đẩy Gia Trình ra, cơ thể lết từng bước trên sàn nhà đi đến cánh cửa.

- Tiểu Tinh... - Hứa Biên và Mạch Quai nhìn thấy bộ dạng thống khổ kia của y thì không khỏi đau lòng, muốn cúi xuống chạm lấy y.

- Không.... đừng mà..... Tiểu Tinh xin lỗi.... xin lỗi.... xin lỗi..... sẽ không hư nữa.... làm ơn đừng đánh Tiểu Tinh.... - Hứa Tinh khiếp đảm nhìn hai nam nhân trước mặt, chiếc móng bắt giắc lui về phía sau, hai tay tự động chắp vào nhau không ngừng khóc lóc cầu xin Hứa Biên.

Thiếu niên sợ hãi nhìn ba bốn nam nhân vây quanh mình, cảm thấy bản thân muốn xuống địa ngục đi, liền xua tay lung tung trên không trung như xua đuổi, khóc lớn mà cầu xin.

- Tiểu Tinh.... con đừng như vậy.... là baba đây....

- Mình ... Mạch Quai bạn cậu mà.... Tiểu Tinh cậu đừng sợ....

- Không.... không muốn.... oaaa..... đừng mà..... oaa..... - Thiếu niên hoảng sợ đến thả một vũng nước lên sàn, thân thể vốn nhỏ gầy nay lại cuộn tròn mình lại mà kịch liệt run rẩy chẳng khác gì một chú mèo con bị kẻ khác hành hạ vậy, cảm thấy vô cùng đáng thương đi.

- Tiểu Tinh, không sao... có bọn mình đây. - Hoàn Thử và Tiểu Nhân chạy đến ôm lấy Hứa Tinh đang nức nở, nhẹ nhàng xoa đầu y mà trấn an.

Thiếu niên như tìm được cảm giác ấm áp an toàn, liền khấn trương đưa tay nín chặt lấy hai cô, vùi đầu vào lồng ngực của Hoàn Thử mà thút thít.

- Không sao rồi... đừng sợ.... - Hai cô đau lòng nhìn hoàn cảnh chật vật của thiếu niên kia.

Chờ đến khi y khóc mệt mà bất lực nhắm mắt, Hứa Biên mới cắn chặt răng chịu đựng cơn đau nhói ở tim mình, từ tốn bế y lên giường, đưa tay đắp chăn cho y, rồi lau đi mái tóc ướt đầm mồ hôi của y. Sau đó kêu tất cả mọi người ra ngoài, tập trung ở hành lang.

- Gia Trình. Con không sao chứ? - Phương Nhị quan tâm hỏi han.

- Em ấy... vì con mà em ấy mới thành ra như vậy... - Hấn cúi đầu, thanh âm đau khổ nói.

- Tiểu Tinh như vậy từ lúc nó tỉnh lại đến giờ, nhưng vẫn chưa thấy tiến triển gì, đã hơn một tháng rồi. - Hứa Biên mệt mỏi kể lể.

Gia Trình cau mày khó hiểu, ngẩng đầu nhìn Hứa Biên thắc mắc. Như hiểu được hấn đang nghĩ gì, anh liền kể lại toàn bộ sự việc.

Ngày ở tòa Hứa Biên tưởng y đã tỉnh lại rồi, bác sĩ cũng nghĩ vậy. Thế nhưng ngay sau đó y cứ hôn mê suốt hai tháng. Cho đến khi rút cuộc cũng tỉnh, mọi người ai cũng vui mừng, nào ngờ khi anh và Mạch Quai bước vào, thiếu niên kia lại hoảng sợ như vậy, liên tục kêu những lời xin lỗi, van cầu không ngớt.

Vài ngày sau bác sĩ mới biết được thiếu niên kia hề thấy nam nhân là sợ hãi, không muốn đến gần, nhưng đối với nữ nhân thì lại khác, y có cảm giác an toàn hơn. Vì vậy, Hứa Biên đành phải nhờ đến hai cô bạn của y, còn khi bác sĩ muốn đến kiểm tra sức khỏe thì luôn gọi bác sĩ nữ đến, tránh để y cứ hốt hoảng mà kêu khóc dữ dội.

- Tôi vẫn còn rất tức giận cậu, nhưng Tiểu Tinh đã thành bộ dạng này rồi, tôi nghĩ cậu đừng nên gập nó nữa, cũng không muốn gây thù oán gì với cậu, rồi ông trời cũng sẽ có mắt, một ngày cậu cũng sẽ bị trừng phạt thôi. - Hứa Biên tựa hồ rất tức giận mà đối Gia Trình nói.

Gia Trình cười khổ, cũng phải a, hấn sẽ bị ông trời trừng phạt sớm thôi, hấn không xứng đáng với thiếu niên kia, bao nhiêu lần gây nên tội ác, làm y phải đau khổ, tổn thương.

- Tôi biết rồi. Mặc dù nói lời xin lỗi cũng chẳng đi đến đâu, chú cũng sẽ không tha thứ cho tôi. Cho nên tôi chấp nhận rời xa Tiểu Tinh, và thực lòng xin lỗi chú, xin lỗi em ấy.

- Gia Trình... - Phương Nhị đau lòng nhìn đứa con trai của mình.

- Hứa tiên sinh, chúng tôi là cha mẹ mà không dạy dỗ được con cái, thực sự rất xin lỗi.. xin lỗi anh... Gia đình chúng tôi sẽ rời khỏi đây, như vậy sẽ không làm phiền đến cuộc sống của cha con anh.. . một lần nữa chúng tôi thực sự xin lỗi anh và cháu bé. - Khuất Minh xấu hổ cúi đầu.

Hứa Biên không nói gì, chỉ giận dữ chăm chăm liếc Gia Trình, rồi mở cửa bước vào phòng, Mạch Quai và mọi người cũng thở dài rồi bước vào theo.

- Gia Trình, chúng ta sẽ xuất phát sang Nga vào hai ngày nữa, cho nên lo mà chuẩn bị hành lý đi. - Khuất Minh cũng dường như vẫn còn giận Gia Trình, chỉ nói với hấn vồn vện vài câu rồi bước đi.

Hấn im lặng, quan sát cánh cửa phòng kia một hồi lâu, rồi mới cùng Phương Nhị rời khỏi.

Hai ngày trôi qua rất nhanh, gia đình hấn rút cuộc cũng sửa soạn đồ đạc đầy đủ, chuẩn bị đến sân bay qua Nga.

Nhân lúc Gia Trình còn đang mơ màng thần thờ ngắm nhìn ngoài cửa kính, chiếc xe đột nhiên dừng lại, mà địa điểm trước mắt không phải nơi nào khác chính là bệnh viện X. Hấn khó hiểu nhìn phụ mẫu.

- Gia Trình.. ba mẹ biết con cảm thấy có lỗi với cậu bé kia. Lần này chúng ta đi có thể sẽ không bao giờ trở về đây nữa, cho nên ba mẹ sẽ cho con tạm biệt cậu bé ấy lần cuối... - Bà cười nhẹ.

- Mau vào đi. Không sẽ trễ chuyến bay. - Phát hiện Gia Trình đang nhìn chăm chăm vào mình, Khuất Minh liền thở dài mở miệng.

Gia Trình sững sờ nhìn tòa nhà cao lớn phía trước, chậm rãi mở cửa xe. Hấn run rẩy đưa hai tay nắm chặt, nhắc chân tiến về phía trước.

Hứa Tinh đang an tĩnh ngắm nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ, đột nhiên một thân ảnh của một nam nhân cao lớn đập vào mắt y, thiếu niên nghiêng đầu thối má, kia trông thật quen mắt đi. Bất giác y nghe được tiếng nói chuyện của mọi người ở bên ngoài.

- Tốt nhất là cậu ta nên rời khỏi đây sớm hơn, như vậy Tiểu Tinh sẽ mau chóng quên đi những ký ức về hắn. Một ngày nào đó, nó sẽ nhận ra mọi người nhanh thôi.

- Chú Biên, nghe bảo hôm nay hắn ta sẽ bay sang Nga, có lẽ là gần đi rồi.

- Ủ. Vậy cũng tốt.

Gia Trình khựng người lại, có lẽ hắn không nên gặp thiếu niên kia, tình trạng y hiện tại tất thấy đều là lỗi do hắn mà ra, hắn không xứng đáng được bên cạnh y, dù có chết cũng không thể rửa sạch hết tội của mình. Nếu y nhìn thấy hắn chỉ có bệnh tình càng nặng thêm thôi. Mà hắn trước đó đã tự hứa, sẽ cho y một cuộc sống yên bình trở lại, không phải gây thêm thương tổn cho y nữa.

Suy nghĩ thật kĩ, Gia Trình mới quyết định không đến thăm Hứa Tinh, đành xoay người quay trở lại.

Phát hiện nam nhân kia đột nhiên dừng lại, rồi quay đầu đi đến chiếc xe hơi màu đen kia, Hứa Tinh hốt hoảng ngã ra khỏi ghế, vội vã chạy đến mở cửa phòng ra.

- A... Tiểu Tinh.... - Mạch Quai nhìn thấy y thì không khỏi Kinh ngạc.

Thiếu niên sợ hãi nhìn hắn, rồi run rẩy né tránh Hứa Biên, một phen chạy xuống tầng dưới của bệnh viện.

- Tiểu Tinh! Con muốn đi đâu?!! - Hứa Biên sửng sốt, vội vã cùng Mạch Quai rượt theo sau.

Gia Trình luyến tiếc nhìn cửa sổ đang mở toang ở tầng trên, hắn cười khổ, thanh âm run rẩy nói.

- Tiểu Tinh... tạm biệt em....

- Đừng.. đừng đi....

Gia Trình định đưa tay mở cửa xe bước vào, đột nhiên từ phía sau vang lên thanh âm đang gọi hắn. Hắn nhanh chóng xoay đầu lại, là.... là Hứa Tinh.

Nhìn thấy thiếu niên kia trong đồng phục bệnh viện, chân trần mà chạy đến phía hắn, Gia Trình cảm thấy trong lòng nổi lên trận đau xót, liền chạy đến ôm lấy thiếu niên kia.

- Tiểu Tinh... sao em lại ra đây? - Hắn hôn lên tóc y, hôn lên trán y, rồi xoa xoa mái tóc y.

- Đừng... đừng đi.... Tiểu Tinh biết sai rồi... thực xin lỗi.... Tiểu Tinh sẽ ngoan... làm ơn đừng đi.... - Hứa Tinh đưa tay siết chặt lấy tấm lưng rộng của Gia Trình, nức nở nói.

Buông thiếu niên ra, Gia Trình đưa tay lau nước mắt trên gương mặt y, rồi hôn lên má y, cười nhẹ nói.

- Tiểu Tinh... anh phải đi, như vậy em mới có thể hạnh phúc, anh không muốn làm tổn thương em như trước nữa. Chúng ta không nên ở bên nhau, em hiểu không?

Thiếu niên kịch liệt lắc đầu, nước mắt một lần nữa rơi lã chã trên gương mặt y, như đứa trẻ ba tuổi mà ghen ngào nói.

- Không muốn.... Tiểu Tinh không muốn.... van cầu anh...

- Tiểu Tinh!!! - Ngay lúc đó, Hứa Biên và Mạch Quai chạy đến, hai người hết sức bàng hoàng khi nhìn thấy Gia Trình.

- Tôi sẽ đi ngay. Chú yên tâm. - Để ý Hứa Biên đang trừng mắt với hắn, Gia Trình vội vàng hướng anh giải thích, rồi cúi xuống xoa đầu Hứa Tinh nói.

- Tiểu Tinh, anh phải đi rồi. Hứa với anh, phải sống thật tốt với baba và bạn bè, có được không?

- Không.... Tiểu Tinh không muốn.... Tiểu Tinh sợ họ lắm.... làm ơn đừng bỏ mặc Tiểu Tinh. - Thiếu niên không ngừng bám chặt áo hắn, nức nở cầu xin.

- Ngoan... nghe lời anh, họ chính là baba và bạn bè của em. Anh mới là người em phải sợ, em không nên ở gần anh, em phải ở bên họ.

- Không.... Anh.... đừng.... đừng....

Hứa Tinh mãi cứ khóc lóc, không ngừng nín kéo hần. Thế nhưng Hứa Biên càng ngày càng tức giận, đưa tay nắm thành quyền, chỉ mong Gia Trình mau chóng rời khỏi đây.

- Anh đi đây. Tạm biệt. - Chiếc xe liên tục vang lên tiếng còi inh ỏi, Gia Trình đau lòng buông tay Hứa Tinh ra, vội vã chạy đến mở cửa xe rồi bước vào thật nhanh.

Chốc lát, chiếc xe chạy đi, Hứa Tinh liền khóc lớn mà chạy theo sau.

- Tiểu Tinh! Nguy hiểm lắm! - Nhìn thấy thiếu niên kia đang mãi rượt theo sau chiếc xe đen của Gia Trình, Hứa Biên hốt hoảng định chạy đến ngăn cản, bất quá lại bị một chiếc xe tải khác chắn ngang đường.

Gia Trình đưa tay siết chặt lấy ngực, nước mắt cứ thế mà rơi xuống, mặc dù không hề muốn rời xa thiếu niên kia, nhưng đây là điều hần nên làm, hần không muốn y phải chịu đau khổ như trước nữa, không có hần cuộc sống của y sẽ tốt hơn nhiều.

Bộ dạng chật vật kia của hần không khỏi khiến Phương Nhị hết sức đau xót, đột nhiên, phát hiện thân ảnh nhỏ gầy của thiếu niên đang chạy theo sau, bà hốt hoảng reo lên.

- Gia Trình! Cậu bé kia.... đang đi theo chúng ta...

Gia Trình giật mình ngẩng đầu, vội vã xoay đầu nhìn ra sau, chỉ thấy y không ngừng khóc lớn, van cầu hần đừng đi. Hần đau lòng lắm, nhưng không thể làm gì khác, đành nghiêng răng nghiêng lợi cố gắng không để ý đến y.

Thế nhưng đôi mắt Gia Trình không thể rời khỏi khung cửa kính, mắt hết kiên nhẫn, hần quát lớn.

- Mau dừng xe!

Vị tài xế kinh hãi liền dừng xe lại, “cạch” một tiếng, Gia Trình một phen đẩy mạnh cửa ra, như điên mà nhấc chân chạy về phía thiếu niên kia.

Phát hiện Gia Trình là đang tiến tới chỗ mình, Hứa Tinh liền khóc nức mà vội vã chạy tới, nhón chân ôm lấy cổ hần, cùng hần kịch liệt hôn môi.

HẾT CHƯƠNG 44

45. Chương 45

Gia Trình điên cuồng mà đầu lưỡi ngay lập tức đỉnh tiến vào khoang miệng của Hứa Tinh. Bàn tay hần xoa lấy lưng của y, cao thấp khe vuốt, rồi siết chặt lấy chiếc eo mỏng manh y tiến sát vào bụng hần, tựa như không muốn y rời khỏi. Mà thiếu niên kia lại không hề kháng cự, ngược lại càng cùng hần nồng nhiệt hôn môi.

Thời điểm khi môi hai người chạm vào nhau, Hứa Tinh trong lòng lại có cảm giác vô cùng quen thuộc, chính là y đã từng hôn nam nhân này trước đây rồi vậy. Kí ức hiện về trong đầu y, hai người đã từng có những khoảnh khắc ngọt ngào, hạnh phúc, đã cùng nhau ngủ chung giường, ăn sáng, tắm chung, cùng nhau khiêu vũ, rồi hôn môi, hôn lưỡi, thậm chí ngay cả làm tình cũng có.

Không suy nghĩ nhiều, Hứa Tinh đã nhận ra nam nhân này chính là người y đã từng yêu, và bây giờ cũng vậy, khiến cho thiếu niên kia càng tự chủ mà hôn hần càng mãnh liệt, đầu lưỡi tinh tế mà loạn khắp chiếc lưỡi của hần.

Cảm nhận được Hứa Tinh không ngừng điên cuồng mà hôn lưỡi hần, hai tay lại còn siết chặt lấy cổ của hần hơn. Gia Trình liền đưa đầu lưỡi ở toàn bộ khoang miệng y dao động một vòng, hung hăng mà mút lấy răng y, lưỡi y.

Khoang miệng bị Gia Trình hôn đến tê dại, Hứa Tinh nhin không được khê rên một tiếng, nước mắt hai người cứ thế mà trộn lẫn vào nhau, cảm nhận được tư vị cay đắng nồng nặc trong vòm họng của mỗi người.

Hứa Biên và Mạch Quai vừa chạy đến kịp thì đã thấy tình cảnh trước mắt, cảm thấy ở ngực nhói lên một trận đau đốn, anh cắn chặt môi dưới mà nhẫn nhịn.

Hai người hôn nhau đã mệt, rốt cuộc cũng rời khỏi khoang miệng của nhau. Hứa Tinh vẫn luyến tiếc không muốn rời xa Gia Trình, một mực vẫn ôm chặt cổ hần, nước mắt giàn dụa nói.

- Tiểu Tinh van cầu anh.... đừng đi.... Tiểu Tinh không muốn ở cùng bọn họ... bọn họ là người xấu.... Tiểu Tinh muốn theo anh...

- Tiểu Tinh... anh xin lỗi.... anh không thể tiếp tục để em nhẫn nại trong chuyện quá khứ, như vậy bệnh em sẽ càng nặng hơn.. Em xem, ngay cả baba và bạn thân nhất của em, em còn quên họ... đều tại anh... - Gia Trình đưa tay ôn nhu gạt nước mắt trên gương mặt y, đau lòng nói.

- Không... Tiểu Tinh không bệnh... Tiểu Tinh biết... người Tiểu Tinh yêu... là anh Trình... anh Trình đừng bỏ Tiểu Tinh. - Hứa Tinh liên tục lắc đầu phủ nhận, nức nở mà cầu xin hần.

Gia Trình kinh ngạc mở lớn mắt nhìn Hứa Tinh, y... y nhận ra hần sao... Ngay cả Hứa Biên và Mạch Quai cũng hết sức sửng sốt khi nghe thiếu niên kia nói, như thế nào người thân quan trọng nhất của y, y lại không nhận ra... mà kẻ khốn nạn như Gia Trình bao nhiêu lần gây tổn thương y, y lại nhớ hần.

- Tiểu Tinh... em vừa nói gì? Em nhận ra anh sao?

Thiếu niên kịch liệt gật đầu, rồi ôm lấy hần mà khóc lớn. Gia Trình vừa hạnh phúc vừa đau khổ mà xoa đầu y, bởi lẽ hần không xứng đáng để y nhớ hần, đáng nhẽ y phải nhận ra Hứa Biên và Mạch Quai mới đúng.

- Tiểu Tinh.. đủ rồi... anh phải đi đây, gần trễ chuyến bay rồi, tạm biệt em. - Gia Trình bắt đắc dĩ buông Hứa Tinh ra, xoay người chậm rãi bước đi.

Hứa Biên cũng hùng hổ bước tới mà nắm lấy tay thiếu niên, tựa hồ rất tức giận nói.

- Tiểu Tinh.. về thôi con!

Hứa Tinh hoảng sợ mà vùng vẫy thoát khỏi anh, ngay lập tức liền chạy đến quỳ gối ôm chặt lấy ống quần Gia Trình, bộ dạng thống khổ mà cầu xin.

- Anh Trình... đừng đi... bọn họ muốn bắt Tiểu Tinh.. van cầu anh... đừng bỏ rơi Tiểu Tinh....

Gia Trình không nhin được đau đốn mà rơi nước mắt, cúi xuống ôm lấy cơ thể nhỏ gầy của y, thanh âm run rẩy an ủi y.

- Ngoan... bọn họ không phải người xấu... kia chính là baba em, em đừng sợ... tiểu Tinh yêu anh, tiểu Tinh phải nghe lời anh, có đúng không?

- Gia Trình! Cậu mau đi ngay đi! - Hứa Biên tức giận một phen tiến tới buông hai người ra, đưa thiếu niên cho Mạch Quai giữ chặt, anh hướng Gia Trình mà thẳng thắn nói.

Gia Trình vội vã đứng dậy, xoay lưng chạy đến xe hơi màu đen, rồi đóng sầm cửa lại, bắt đầu rời đi.

- Không... đừng mà.... Anh Trình... đừng đi.... van cầu hai người, đừng bắt anh ấy đi... Tiểu Tinh van cầu hai người.... - Hứa Tinh quỳ bệt xuống nền đất, bộ dạng đáng thương mà cầu xin Hứa Biên và Mạch Quai.

- Khốn nạn! Con câm miệng đi! - Hứa Biên tức giận mà chỉ thẳng mặt Hứa Tinh quát lớn, rồi hung hăng siết chặt cánh tay y kéo đi.

- Chú Biên! Đừng như vậy! - Mạch Quai thừa biết Hứa Biên là không cam lòng nhìn thiếu niên kia níu kéo một tên không ra gì như Gia Trình, bất quá y vẫn còn đang bệnh chứng sợ hãi nam nhân, không chừng sẽ khiến bệnh y nặng thêm mất.

Hứa Tinh hoảng sợ mà khóc lóc, bị Hứa Biên đem lên phòng, hung hăng ném trên giường mà run rẩy sợ hãi nhìn anh. Chiếc mỏng bất giác lui về góc giường mà nức nở.

- Tiểu Tinh sai rồi... thực xin lỗi.... làm ơn... đừng đánh Tiểu Tinh....

- Tại sao baba con không nhớ, lại đi níu kéo tên khốn không ra gì đó!! Con có còn đầu óc không hả?!! - Hứa Biên phần nộ quát lớn.

- Chú Biên, đừng nổi nóng.. Tiểu Tinh sẽ phát bệnh mất.

Hứa Tinh bị anh quát đến gương mặt trắng bệch, liền tự giác nhảy vọt xuống giường, bò đến góc tường mà cuộn tròn mình run lên cầm cập.

Hứa Biên sững sờ mà tỉnh lại, anh làm gì thế này, như thế nào đã nổi giận làm y hoảng sợ rồi, như vậy chẳng khác gì anh càng khiến y bệnh nặng thêm thôi, liền chậm rãi bước đến góc tường mà nghen ngào.

- Tiểu Tinh... baba xin lỗi.... baba không cố ý...

Thiếu niên núp đầu vào trong góc, thút thít mà đưa tay ôm lấy mình.

- Chú xem, cậu ấy sợ rồi kìa. - Mạch Quai thở dài hướng Hứa Biên trách móc, rồi hần ngó nhìn xung quanh, lấy một cành hoa giả ở trong bình, tiến tới thiếu niên đang run rẩy kia.

- Tiểu Tinh, cậu muốn chơi với hoa không? Lại đây. - Hần đưa cành hoa đến trước mặt y, ôn nhu cười nói.

Hứa Tinh rón rén đưa mắt nhìn bông giả trên tay hần, rồi sục sục chăm chăm quan sát hần do dự.

- Đến, mình cho cậu. - Hần lại tiếp tục cười nhẹ.

Hứa Tinh nhìn Hứa Biên tỏ vẻ sợ hãi, rồi từ từ nhấc mông tiến đến chỗ Mạch Quai, nhanh tay giựt lấy cành hoa, rồi núp sau lưng hần mà run rẩy.

- Hảo, cậu đã đói chưa? - Mạch Quai xoa đầu thiếu niên hỏi.

Y gật đầu rồi đưa tay nắm chặt góc áo hần, theo hần đi đến giường mà ngoan ngoãn ngồi xuống.

- Baba sẽ dứt cậu ăn, có được không? - Mạch Quai đưa tô súp cho Hứa Biên, vuốt ve mái tóc Hứa Tinh nói.

- Không... không muốn... kia... là người xấu.... Đây.... dứt... - Mạch Quai cau mày quay đầu nhìn Hứa Biên, chỉ thấy anh thở dài mà gật đầu, liền đưa tay cầm lấy chén súp, đưa một muỗng kề sát miệng y.

Hứa Tinh ngoan ngoãn há to miệng đón nhận muỗng súp từ tay Mạch Quai, rồi cúi xuống mân mê cành hoa giả trên tay, thanh âm nhỏ như muỗng phát ra những tiếng hát trong trẻo, sau đó lại tiếp tục há miệng để Mạch Quai dứt.

Đợi đến khi thiếu niên ăn xong rồi mệt mỏi nằm xuống giường ngủ thiếp đi, Mạch Quai mới bước tới bàn khách ngồi đối diện Hứa Biên nói.

- Cháu nghĩ Tiểu Tinh đang dần có thể tiếp xúc với nam nhân, nếu ai đó đối xử tốt với Tiểu Tinh, cậu ấy sẽ đỡ phải sợ hãi.

- Có lẽ là vậy. - Hứa Biên ủ rũ cúi đầu, rồi quay sang nhìn Hứa Tinh đang an tĩnh nhắm mắt.

=====

1 năm sau.....

- Tiểu Tinh, đi chơi với bọn này đi. - Mạch Quai, Hoàn Thư và Tiểu Nhân lật đật chạy vào lớp, đối thiếu niên đang chăm chú làm bài mà rử rề.

- Mình... mình phải làm bài tập nữa... - Hứa Tinh lúng túng cự tuyệt.

- Làm bài chi nữa. Đến, hôm nay nghỉ học một bữa, đi với với bọn mình. - Mạch Quai hùng hổ tiến tới dọn hết sách vở Hứa Tinh vào cặp, cầm lấy cổ tay y kéo ra ngoài.

Trải qua một năm, thiếu niên kia rốt cuộc cũng khỏi bệnh, nhận ra bản thân mình, bạn bè và Hứa Biên, ngay sau đó liền trở về nhà. Bởi vì Gia Trình cũng đã rời khỏi Đài Loan, đồng thời Mạch Quai và hai cô nàng bạn thân của y không ngừng thuyết phục Hứa Biên xin cho y trở về trường học cũ của mình, anh cũng vui vẻ mà đồng ý.

Thỉnh thoảng còn có Văn Khải và gã Vương đến trường X đến ghé thăm Hứa Tinh, bọn họ cũng không còn gây khi dễ cho y như trước nữa, ngược lại còn nói chuyện rất thân mật với y.

Bất quá thiếu niên kia trong lòng vẫn không tài nào quên được Gia Trình, hẳn bên Nga sống có tốt không, có còn hay đánh nhau nữa không, y đều không biết, chỉ mong hẳn luôn khỏe mạnh là được rồi.

Hôm nay, đột nhiên Mạch Quai và hai cô bạn lại rủ y cúp học đi chơi, y cũng đành bất đắc dĩ mà theo họ. Họ đưa y đến một câu lạc bộ giao lưu với học sinh du học ở nước ngoài, nghe bảo có cuộc họp mặt với các anh chị khóa trên gì đó.

- A, Helen.... - Mạch Quai đưa tay vẫy chào một đàn chị lớn tuổi, đi theo cô còn có nhiều người bạn nước ngoài khác.

- Hi, how are you, my boy? - Đứng dậy là một cô bạn người Trung lai Úc, cô có vẻ ngoài khá nam tính nhưng cũng rất xinh đẹp và quyến rũ không ít.

- Chị biết em không giỏi tiếng anh mà a. - Mạch Quai làm bộ dạng ủy khuất nhìn cô.

- Haha... được rồi.... chị chỉ muốn kiểm tra khả năng ngoại ngữ của em ra sao thôi... A, giới thiệu với em, đây là bạn cùng phòng với chị ở bên Nga, họ chủ yếu là người Singapore, nhưng đa số đều du học ở Nga... a, bất quá còn một người chưa đến. Còn em? Đây là bạn em hết sao? - Cô cười lớn mà trêu đùa Mạch Quai, rồi giới thiệu vài người bạn của mình.

- Dạ vâng, đây là Hoàn Thư và Tiểu Nhàn, còn cậu ấy là.... e hèm.... là người em đang thầm thích đó.. - Mạch Quai ghé sát tai cô thì thầm to nhỏ.

- What? You're in love with a boy? Ngô..... - Helen mở lớn mắt kinh ngạc mà reo lên, ngay lập tức liền bị Mạch Quai nhanh tay bịt miệng cô lại.

- Chị! Chị ác lắm a... - Mạch Quai hờn dỗi mà trừng mắt nhìn cô.

- Hắc... hắc.... Sorry... But, that boy is so cute. - Helen cười nhếch miệng mà đối hán nói.

- Đương nhiên là dễ thương rồi. - Mạch Quai đỏ mặt cúi đầu trả lời.

- Vậy... cậu bé ấy có bạn gái? Hay có bạn trai gì chưa a? - Helen tiếp tục thì thầm to nhỏ với Mạch Quai.

- Thật ra trước đây cậu ấy thích một người... bất quá hẳn ta đã rời khỏi đây rồi, chắc không còn thích đâu a. - Mạch Quai đưa mắt nhìn thiếu niên kia rồi đối hán nói.

- Thế thì em có cơ hội rồi a. - Cô đập vai hán cười âm hiểm.

Mạch Quai đưa tay gỡ đầu ngượng ngùng, rồi bọn họ cùng nhau ngồi vào bàn ăn tối.

Hứa Tinh ban đầu ngỡ rằng sẽ không quen biết những người ở đây mà chỉ ngồi ngấm nhìn họ nói chuyện, bất quá họ vô cùng thân thiện và rất thích y, khiến cho y có cảm giác gần gũi hơn.

“Ding ding ding”

- A, xin lỗi mọi người... Trình ca, cậu khi nào mới đến, mọi người đang đợi cậu này giờ. - Helen cúi đầu xuống gầm bàn mà bắt máy.

- Tới rồi. Cậu đang ở đâu? - Đầu dây bên kia là thanh âm trầm thấp của một nam nhân.

- A, vậy sao. Bọn mình đang ở trên lầu phòng số 3.

- Hảo.

Tất máy, cô ngẩng đầu hướng mọi người cười nhẹ rồi ngó nhìn xung quanh tìm thân ảnh của ai đó.

- A, Trình ca, over here! - Helen ngoắc tay chỉ về phía mình.

Nam nhân từ từ tiến thẳng về bàn ăn, gương ánh mắt lạnh lùng mà nhìn xung quanh. Helen bấu môi nhìn hán rồi đứng phắt dậy giới thiệu với mọi người.

- Mọi người, đây là bạn thân nhất của tôi ở khóa học môn Nga và câu lạc bộ thể thao, Gia Trình, ở trường cậu ấy hay được người ta gọi là Trình ca, cho nên cứ gọi cậu ta là Trình ca đi.

” Choang” một tiếng, Hứa Tinh vụng về mà làm rơi tách ly đang cầm trên tay xuống đất, những mảnh vỡ rơi tứ tung trên sàn nhà.

- Tiểu Tinh, em không sao chứ? ... Phục vụ! - Helen hốt hoảng chạy tới phủi những mảnh vỡ trên người y, rồi kêu nhân viên tới dọn sạch.

- Dạ không... Tiểu Tinh không sao. Cảm ơn chị. - Thiếu niên gượng cười yếu ớt, rồi nhìn chăm chăm vào nam nhân cao lớn trước mắt kia.

- Gia Trình... sao mày lại ở đây? - Mạch Quai lần hai cô bạn vô cùng sửng sốt khi nhìn thấy Gia Trình.

Hắn đã thay đổi rất nhiều, gầy hơn trước, style ăn mặc cũng khác đi, mái tóc lại nhuộm nâu đen nhìn rất oai phong, hoàn toàn rất khác lạ. Bất quá điều Mạch Quai quan tâm hơn cả chính là cô gái đang kề sát theo hắn.

Gia Trình tựa như không muốn để ý đến Mạch Quai, đưa ánh mắt băng lãnh mà nhìn mọi người. Cảm giác không khí vô cùng căng thẳng, Helen liền lên tiếng.

- Trình ca, ngồi đi, còn đứng đó.

Gia Trình im lặng bước tới, lịch lãm mà kéo ghế cho cô gái bên cạnh hắn, rồi cũng ngồi xuống theo. Hứa Tinh ử rử nhìn hắn, chỉ là bây giờ vừa có cảm giác hạnh phúc vừa ủy khuất, chính là Gia Trình hắn một chút cũng không hề liếc mắt đến y, có phải hay không đã quên y rồi, và còn cô gái bên cạnh hắn nữa, trông thật quen mắt đi.

- Gia Trình.. cô gái này là... - Helen quan sát nữ nhân kia từ nãy đến giờ vẫn không chào hỏi mọi người một tiếng nào, lại còn ăn mặc khêu gợi, trang điểm lòe loẹt, nhìn qua là thấy không ưa mắt rồi.

- A, tôi là bạn gái anh ấy.. Lam Dĩ. - Nữ nhân kia đương nhiên không phải ai khác chính là Lam Dĩ.

Nghe đến đây Hứa Tinh tâm như muốn sụp đổ vậy, là... là bạn gái sao.. phải rồi a, cô gái này chính là ả nữ nhân ngày đầu tiên y biết Gia Trình, hai người đã cùng hắn làm tình lúc đó..

- Vậy sao? - Helen cười gượng trả lời, thế nhưng trong đầu không ngừng thắc mắc, Gia Trình như thế nào mới từ Nga bay về Đài Loan được vài ngày đã kiếm được bạn gái rồi, không phải tiêu chuẩn của hắn rất cao sao, đột nhiên lại đi cặp kè với một ả nữ nhân không ra gì thế chứ.

Mạch Quai tức giận đưa tay nắm thành quyền, trừng mắt sát khí mà nhìn Gia Trình, rồi quay sang phía Hứa Tinh, chỉ thấy y cúi đầu không nói gì, hai tay đặt lên đùi lại kịch liệt run rẩy.

- Tiểu Tinh, cậu không sao chứ? - Mạch Quai quan tâm hỏi.

- A.. không... mình ổn. - Thiếu niên đối hắn mà cười yếu ớt, nhưng không hiểu sao khóe mắt bắt đầu nổi lên tầng nước mỏng rồi.

- Phải rồi a. Mạch Quai, em biết Trình ca sao? - Helen bất chợt nhớ ra điều gì, liền mở miệng hỏi Mạch Quai.

- Anh ta trước đây...

- Không quen... Helen, đừng hỏi nữa. - Mạch Quai chưa kịp trả lời dứt câu, Gia Trình đột nhiên lên tiếng phủ nhận.

- Vậy được rồi. Mọi người, ăn thôi.

Mạch Quai cau mày khó hiểu, Gia Trình hắn là có ý gì chứ, chẳng lẽ không muốn dây dưa gì với thiếu niên kia sao. Bất quá vì đây là cuộc họp mặt của đàn chị đàn anh khóa trên, hắn không thể làm gì khác, nếu không hắn đã tiến tới vùng cho Gia Trình nắm đầm rồi.

Trong suốt quá trình ăn, Gia Trình không ngừng cứ chỉ thân mật với Lam Dĩ, lúc thì lấy thức ăn cho ả, rồi ả lại dứt hẳn ăn, ... Mà thiếu niên kia từ đầu đến cuối đều không thể rời mắt khỏi hai người, cảm thấy ở ngực nhói lên một trận đau đớn.

Chỉ một năm thôi mà Gia Trình hẳn đã quên y rồi, không nhẽ vì y không còn xinh đẹp như trước nữa, thay vào đó là một vết sẹo dài trên mặt, nên hẳn mới kinh tởm mà cố tình lơ đẹp y chăng.

Thiếu niên đưa tay che lấy vết sẹo, nước mắt bắt đầu rơm rớm, sợ rằng sẽ bị mọi người nhìn thấy, đặc biệt là Gia Trình, nếu như cứ khóc trước mặt hẳn không chừng sẽ bị hẳn khinh bỉ mình mất, đành đứng dậy mà xin phép mọi người vào toilet.

Hứa Tinh ngay lập tức liền chạy thẳng vào phòng toilet, lặng lẽ rơi nước mắt, cảm thấy bản thân vô cùng nhu nhược và yếu đuối đi, chỉ vì Gia Trình hẳn quên y, không để mắt đến y, chỉ vì hẳn có bạn gái mà y lại đau lòng, thực sự hết sức nhục nhã. Nếu như bị hẳn chứng kiến tình cảnh này của y, không chừng sẽ bị chê cười thê thảm thôi.

” Két ” một tiếng, cảm giác được có người bước vào, Hứa Tinh liền nhanh tay rửa sạch gương mặt đắm nước mắt của mình, rồi chuẩn bị ra ngoài. Không ngờ người bước vào chính là Gia Trình đi, y vô pháp mà đứng yên tại chỗ ngáy ngốc nhìn hẳn.

Thấy hẳn một chút cũng không hề liếc nhìn y, chỉ chăm chăm đến bồn mà rửa tay, thiếu niên tuyệt vọng cúi đầu, bất quá lại ngẩng đầu ấp úng mở miệng.

- Anh Trình...

Gia Trình không nói gì, chỉ đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn y.

- Anh Trình... còn nhớ Tiểu Tinh chứ? - Thiếu niên thanh âm có chút run rẩy, rụt rè hỏi hẳn.

- Có chuyện gì không? - Hẳn không trả lời, ngược lại còn lạnh lùng hỏi y.

- Dạ không.... không có gì.. - Hứa Tinh cúi đầu nhỏ giọng. Phát hiện Gia Trình đang quay lưng bước ra ngoài, y liền chạy tới nắm lấy bàn tay hẳn, nhe răng nói.

- Tiểu Tinh Anh Trình ở bên đó sống có tốt không?

- Tốt. - Gia Trình một phen gạt bỏ bàn tay Hứa Tinh, lạnh lùng phan một câu trả lời ngắn gọn, rồi tiêu sái bước ra ngoài.

Thiếu niên đứng ngáy người mà nhìn bóng lưng hẳn rời đi, hai tay bất giác nắm chặt góc áo, tự ti cúi đầu, nước mắt cứ thế mà không ngừng rơi xuống.

- Tiểu Tinh... rất nhớ anh...

HẾT CHƯƠNG 45

46. Chương 46

Hứa Tinh đưa tay lau nước mắt, cố gắng mỉm cười, tuyệt không thể để mọi người nhìn thấy mình khóc được. Sau đó liền chậm rãi bước ra ngoài.

- Tiểu Tinh, sao mắt cậu đỏ vậy? - Hoàn Thư cau mày hỏi y.

- A... mình... mình chỉ bị bụi bay vào thôi, không có gì đâu. - Thiếu niên gạt mình khi nghe Hoàn Thư hỏi vậy, liền nhanh chóng nghĩ ra lý do mà nói dối.

- Vậy sao? - Cô gạt đầu hiểu chuyện rồi cũng không để ý nhiều, tiếp tục trò chuyện cùng các đàn chị đàn anh khóa trên.

- Helen, vài ngày nữa là trường em tổ chức du lịch thuyền đến Hawaii, chị đi cùng được không? - Mạch Quai đưa tay khoác vai Helen nói.

- Người ngoài cũng đi được sao? - Cô cau mày hỏi.

- đương nhiên là được, nhưng bởi vì trường chỉ cho phép mỗi học sinh có thể đưa một người bạn thân nhất thôi, vì thế em đã rủ chị a. - Mạch Quai cười tà đẩy vai Helen.

- Nếu vậy..... chị sẽ đi.... cơ hội lớn như vậy sao có thể từ chối chứ... hắc hắc... - Cô phấn khởi mà reo lên.

- Phải rồi a, Gia Trình. Trường em sẽ tổ chức đi du thuyền mấy ngày lận, dù sao anh cũng từng là cựu học sinh trường chúng ta, có thể đi theo mà, phải không? - Lam Dĩ khi nghe Mạch Quai nhắc đến liền sực nhớ ra, quay sang kẻ sát Gia Trình hỏi.

- A, vậy là Lam Dĩ, Gia Trình và Mạch Quai học cùng trường sao? Nếu vậy thì tốt quá, mọi người có thể đi cùng nhau rồi. - Helen hớn hờ nói.

Mạch Quai vốn dĩ cũng chẳng vui vẻ gì khi biết Gia Trình cũng đi cùng, bất quá nể mặt hần là bạn thân của Helen, và hần cũng từng là học sinh ở trường X, Mạch Quai đành phải cắn răng mà chịu đựng, chỉ mong Gia Trình hần không gây phiền phức gì đến thiếu niên kia.

Hứa Tinh mãi đến giờ vẫn luôn cúi đầu không nói gì, không khỏi khiến cho Helen và mọi người phải thắc mắc, cô liền tới gần hỏi.

- Tiểu Tinh, em không khỏe chỗ nào sao?

- A... Dạ không, Tiểu Tinh vẫn ổn, cảm ơn chị. - Thiếu niên ngẩng đầu đối Helen trả lời.

- Nhìn em xanh xao quá, có bị cảm không a? - Cô đưa tay đặt lên trán Hứa Tinh thì cảm thấy có chút nóng, mới lo lắng hỏi.

- Chắc cậu ấy không quen với không khí ở đây, Tiểu Tinh vốn dĩ chưa hề tiếp xúc với nhiều người, có lẽ em nên đưa cậu ấy về. - Mạch Quai đứng dậy đỡ Hứa Tinh lên, cúi đầu chào mọi người rồi kêu Hoành Thư và Tiểu Nhân cũng về theo.

” Hừ, đúng là một tên nhóc con khó ưa, chắc hần nhìn thấy chúng tôi thân mật nên sắc mặt mới xanh xao như vậy, hắc.... giả tạo kiểu đó cũng không có lợi gì đâu a!!” Lam Dĩ nhếch miệng khinh bỉ nhìn bóng lưng thiếu niên nhỏ gầy kia rời khỏi, sau lại phát hiện Gia Trình cứ chăm chăm nhìn y, ả tức giận mà lên tiếng.

- Anh nhìn ai vậy?

Hần không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn cô rồi tiếp tục gấp thức ăn đưa vào miệng.

Lam Dĩ phẫn nộ mà gạt bỏ đĩa hần xuống, trừng mắt hỏi hần một lần nữa.

- Là thằng nhóc đó phải không?

- Cô muốn nghĩ sao thì nghĩ. - Gia Trình lạnh lùng trả lời, rồi một phen giành lấy đôi đũa từ tay ả.

- Anh... “Gia Trình, anh quá đáng lắm. Hắc.. để xem lần này anh còn dám nghĩ đến thằng ranh con kia không? Anh cứ đợi đó!! ”

Lam Dĩ chỉ có thể nắm chặt nắm tay, không thềm đếm xỉa gì đến Gia Trình, rồi tiếp tục vờ thân mật với hần trước mặt mọi người.

Ngày sau đó, cuộc du thuyền rốt cuộc cũng đến, mọi người ai nấy cũng thu dọn hành lý để xuất phát lên đường, bởi vì chuyến đi này kéo dài gần một tuần, cho nên Hứa Biên đành phải nhờ đến Mạch Quai theo sát Hứa Tinh, bởi lẽ thiếu niên kia vốn dĩ không biết bơi, sợ rằng sẽ xảy ra chuyện không hay.

Sáng hôm đó, tất cả học sinh trong trường đều tập trung đầy đủ ở bến cảng, hiệu trưởng Ninh dặn dò.

- Chuyến đi này rất lâu, vì thế để đảm bảo an toàn, các em không nên rời khỏi thuyền bất cứ lúc nào, để tránh giáo viên đi tìm sẽ ảnh hưởng đến chuyến đi. Các em đã nghe rõ chưa?

- Nghe rõ!!

- Hảo, chúng ta bắt đầu lên đường xuất phát.

- Aaaa... - Các học sinh ai cũng hào hứng trong chuyến du thuyền này, liền đổ ạt chạy lên thuyền mà tham quan xung quanh.

Con thuyền được thiết kế rất công phu và đẹp mắt, còn rộng hơn cả ba căn biệt thự, mà mỗi khối thì sẽ chia ra làm ba khu vực ở, năm nhất thì phòng ở sẽ toa thứ ba, năm hai thì ở toa thứ hai, còn năm ba sẽ ở toa thứ nhất.

Mọi người sau khi bóc thăm nhận số phòng thì nhanh chóng vào phòng của mình sắp xếp hành lí. Cho đến khi nhận loa thông báo rằng đúng 9h mọi người tập trung ở đại sảnh để cùng nhau ăn sáng.

- Oa, chán thật, chúng ta không cùng phòng rồi. - Mạch Quai lộ vẻ mặt ủy khuất đối Hứa Tinh nói.

- Không sao, cậu có thể sang phòng mình mà... - Thiếu niên gương cười.

- Thật sao? Tiểu Tinh, cậu tốt thật đấy. - Mạch Quai mừng rỡ mà ôm chầm lấy y.

- E hèm... đây là chốn đông người a. - Helen bước tới ho nhẹ vài tiếng, bắt quá theo sau còn có Gia Trình và Lam Dĩ, không khỏi khiến cho Mạch Quai và Hứa Tinh thay đổi sắc mặt.

- Sao hai người còn đứng đây, tất cả mọi người đã vào bàn ngồi rồi, chúng ta cũng mau đến ngồi cùng chứ, có phải không anh? - Lam Dĩ đột nhiên lên tiếng, hai tay cứ ôm chặt cánh tay của Gia Trình, cọ sát ngực vào người hắn.

Gia Trình không nói gì, chỉ thở dài trong lòng, rồi cùng mọi người đến đại sảnh ngồi vào bàn dùng bữa.

- Gia Trình, anh ăn nhiều một chút, dạo này ở bên Nga trông anh gầy hơn chút đấy. - Lam Dĩ vẻ mặt lo lắng cho Gia Trình, đưa tay gấp lấy thức ăn bỏ vào bát hắn.

- Hai người có vẻ tình cảm thật a, quen nhau bao lâu rồi, tại sao Trình ca chưa bao giờ nói cho chị chuyện này? - Helen cười cười hướng Lam Dĩ mở miệng hỏi.

- Vậy sao? Chúng tôi quen nhau lâu rồi, thật ra lúc anh ấy vẫn học ở trường tôi. Chúng tôi cũng có tình cảm ngay từ đó. - Lam Dĩ đắc ý hất mái tóc sang một bên, tự cao tự đại mà cười nói.

Helen cười khinh bỉ hiểu chuyện, rồi cũng không để ý gì nhiều, cầm cúi đầu mà ăn thật nhanh.

Mạch Quai cảm thấy thiếu niên kia dường như không được tốt mấy, liền ghé sát y mà quan tâm hỏi.

- Tiểu Tinh, cậu ổn chứ? Có phải vì Gia Trình đột nhiên về nước không?

- A... Không... không phải. Cậu đừng nghĩ quá. - Thiếu niên xua tay phủ nhận, rồi đổi đĩa thức ăn trước mặt mà chậm rãi đưa vào miệng.

Mạch Quai thở dài trong lòng, hắn thừa biết y vẫn còn lưu luyến Gia Trình, chắc hẳn y rất buồn khi biết hắn ta đã có bạn gái, thậm chí còn không để ý đến y, bất quá như vậy chẳng phải tốt hơn sao, Gia Trình đã bao nhiêu lần gây tổn thương y trong quá khứ, nếu cứ để hai người tiếp tục thân mật với nhau như trước, không chừng Hứa Biên biết được sẽ gây lớn chuyện mất.

Dùng bữa xong, học sinh trong trường được phép vui chơi thỏa thích, bất quá nếu như có xảy ra chuyện không may gì, coi như chuyến đi này sẽ tạm hoãn lại, vì vậy ai cũng cân nhắc và đề phòng kĩ lưỡng.

Nhìn thấy cảnh tượng nồng thắm giữa Gia Trình và Lam Dĩ, hai người hết quần quít nhau, nắm tay nhau lại còn ôm nhau giữa chốn đông người, mà đa số học sinh trong trường đều kịch liệt ủng hộ bọn họ, không khỏi khiến cho Hứa Tinh thập phần đau khổ đi.

Y biết bản thân không hề xứng đáng với hắn, y là nam nhân, còn Lam Dĩ chính là nữ nhân, đương nhiên người hắn nên yêu là ả, không phải là y rồi, nhưng thực sự hảo đau lòng và rất khó chịu đi, y chưa bao giờ có cảm giác con tim trống rỗng như vậy.

- Cậu bé, sao lại đứng đây một mình vậy? Bạn nhóc đâu a? - Phát hiện thiếu niên đang đứng một mình ở lan can, Lam Dĩ cười nhếch miệng một cái, buông Gia Trình rồi xin phép mọi người, chậm rãi tiến về phía y.

- A.. Cậu ấy bảo có việc phải về phòng rồi ạ.. - Thiếu niên nhỏ giọng trả lời.

- Vậy sao? Hắc... Nghe bảo nhóc và Gia Trình trước đây thường xuyên qua lại với nhau nhỉ? - Lam Dĩ cười khinh bỉ hỏi.

- A... Cái đó.. Tiểu Tinh.. - Hứa Tinh cúi đầu thanh âm nhỏ như muỗi kêu.

- Sao lại ấp úng như vậy? Không lẽ.. nhóc thích Gia Trình? - Lam Dĩ cười nham hiểm hỏi.

Hứa Tinh nghe đến đây thì giật thót tim, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn ả.

Thấy phản ứng kịch liệt của y, Lam Dĩ thừa biết y là bị nói trúng tim đen rồi, nụ cười trên gương mặt lập tức biến mất, thay vào đó lại hung ác mà nhìn y.

Lam Dĩ đột nhiên tiến sát, Hứa Tinh sợ hãi mà đưa chân lui về một bước. Chốc lát, ả vung tay siết chặt cầm thiếu niên, trừng mắt đe dọa.

- Mà còn dám lại gần Gia Trình, thì liệu hồn tao nghe chưa hả?!!

- Tiểu Tinh xin lỗi.... sẽ không...

- Đừng để tao phải tuyên bố cho cả trường, mày là kẻ đồng tính ghê tởm cướp bạn trai của tao. Lần này mày may đó?!! - Lam Dĩ buông tay ra, rồi hùng hổ xoay lưng rời đi.

Hứa Tinh hoảng sợ mà đưa tay nắm chặt góc áo, nước mắt khê trực rơi xuống.

Lam Dĩ khựng người lại, như nghĩ ra mưu kế gì, liền quay lại chỗ Hứa Tinh mà cười cợt nói.

- Phải rồi a, bọn tao thậm chí đã làm tình với nhau rất nồng nhiệt, có lẽ mày không có cửa đâu, mày xem lại mày đi, dung nhan của mày đã mất hết rồi, đi chết đi là vừa. - Lam Dĩ tàn nhẫn nói xong, rồi hung hăng nắm lấy cánh tay Hứa Tinh, xô y ngã ra khỏi thuyền.

Thiếu niên kinh hãi khóc lên một tiếng rồi rơi xuống nước, y không ngừng vùng vẫy trong dòng biển rộng lớn, chưa đầy một giây, y liền ngừng giãy dụa, tuyệt vọng để bản thân dần chìm xuống đại dương.

- Tiểu Tinh.... Tiểu Tinh....

Thiếu niên nghe thấy ai đó gọi tên mình, phải chăng là y đang ở trên thiên đường chăng, không đúng, y ... vẫn chưa chết sao.

- Khụ... khụ.... - Hứa Tinh ngay lập tức ho khan ra nước, yếu ớt mở mi mắt, chỉ thấy gương mặt của Mạch Quai ngay trước mắt, xung quanh còn có đám đông đang vây quanh y.

- May quá, cậu không sao rồi. - Mạch Quai mừng rỡ thở phào nhẹ nhõm, rồi đưa tay bế y lên rời khỏi.

Bước đến phòng của Hứa Tinh, Mạch Quai từ tốn đặt y lên giường, vào toilet xả một chiếc khăn nóng cho y, rồi bước tới gỡ bộ y phục ướt sũng xuống đất, lau cơ thể y một vòng, sau đó thay vào một y phục khác cho y.

- Tiểu Tinh... lần sau phải cẩn thận một chút, suýt nữa là cậu bị mất mạng rồi đấy. Cũng may là chị Lam Dĩ kịp thời kêu mọi người đến. - Mạch Quai đưa tay cốc nhẹ đầu Hứa Tinh một cái, thanh âm lo lắng nói.

- Sao....? - Hứa Tinh cảm thấy có chút kì quái đi, rõ ràng ban nãy ả ta đã đẩy ngã y xuống, như thế nào Mạch Quai lại bảo ả kêu mọi người đến chứ.

- Cậu phải đến cảm ơn chị ấy, nếu không nhờ chị ấy cậu đã đi đời luôn rồi. - Mạch Quai lắc đầu bó tay thiếu niên kia, rồi tiếp tục lấy khăn lau trên mái tóc ướt sũng của Hứa Tinh.

- A... ừm.... - Thiếu niên nhỏ giọng gật đầu, trong đầu không ngừng suy nghĩ rằng chắc hẳn Lam Dĩ là không cố ý, có lẽ vì tức giận nên mới định đánh y chẳng, không ngờ y lại ngã xuống, chắc hẳn là như vậy rồi.

Tối hôm đó, cả trường vây quanh nhau tại hồ bơi của thuyền, ở đó tổ chức một bữa tiệc rất hoành tráng, có khiêu vũ, có ăn uống,... Mà Hứa Tinh thì chỉ có thể ngồi ủ rũ ở một góc tối mà ngắm nhìn mọi người, đặc biệt là Gia Trình và Lam Dĩ.

Lam Dĩ mới đến đã diện một bộ bikini rất quyến rũ, ai cũng trầm trồ khen ngợi trước thân hình tuyệt mỹ của ả, eo đẹp, chân dài và thon, cặp mông đầy đặn và bộ ngực tròn trịa cực kì thu hút đàn ông, ả rất có tố chất làm một siêu mẫu.

Bất quá điều mọi người ganh tị hơn cả chính là Lam Dĩ hiện tại đang là bạn gái của Gia Trình, một cựu học sinh trước đây cả trường từng đặt biệt danh cho hắn là gã đáng sợ nhất trường. Hai người đi chung với nhau ai cũng ồ ồ khen ngợi đẹp đôi, thậm chí còn tổ chức một trò chơi bắt bọn họ phải hôn nhau này nọ.

- Mọi người!! Chúng ta hãy chơi một trò chơi đi, nếu như ai thua, người đó phải hôn môi với người mình thích, có được không a?!! - Một nam học sinh đứng trên bục reo lên.

- Hảo a!!!! - Bên dưới lại không ngừng la hét om sòm, có vẻ rất phấn khởi trước trò chơi vô cùng thú vị này.

- Hảo, trò chơi có tên gọi là nhảy lò cò đôi, nghĩa là một đôi nam nữ sẽ phải cột hai chân vào nhau, và nhảy lò cò 20 lần, nếu như bên nào ngã trước sẽ thua và phải hôn nhau trước mặt mọi người. - Nam sinh lại tiếp tục bày chiêu trò.

- Vậy nếu thắng thì sao? - Bên dưới hô lớn.

- Thì sẽ cùng một cặp đôi thắng khác tiếp tục chơi cho đến chỉ còn một đội thắng thì thôi, và đội thắng đó.. sẽ được trao vương miện Queen and King này aaaaa!!

Ngay lập tức, bên dưới la hò tỏ vẻ thích thú, sau đó mọi người ai cũng chọn cho mình một đối tượng ưng ý nhất.

- Gia Trình, chúng ta tham gia đi a. - Lam Dĩ ôm chặt cánh tay Gia Trình, lắc qua lắc lại mà nũng nịu hắn.

- Không có hứng thú. - Hắn lạnh lùng trả lời.

- Đi mà a, anh xem, mọi người đang ủng hộ chúng ta đến chơi kìa. - Lam Dĩ cười tí ta tí tởn mà không ngừng rủ rê hắn.

Gia Trình vốn dĩ không thích tham gia ba cái trò vớ vẩn vô bổ này, bất quá cả trường liên tục hô lớn tên hai người, Lam Dĩ liền thích thú mà kéo hắn lên giữa sân, cột dây vào chân hai người.

- Các cặp đôi đã chuẩn bị chưa? Hảo, 1... 2.... 3..... bắt đầu!!!

Khi tiếng còi vang lên, mọi người đều dốc hết sức mà phối hợp cùng nhau nhảy, cặp đôi nào ai cũng muốn chiến thắng để giành lấy ngôi vị Đức vua và Hoàng hậu kia, bất quá chưa đầy một phút, đã đến tận 4 cặp ngã bệt xuống đất, ngay lập tức bên dưới mọi người liền hô hoán ” Hôn nhau đi!!” , dành chấp nhận quy luật trò chơi mà cùng nhau hôn môi nồng nhiệt.

-Aaaaaa..... - Thế là bên dưới không ngừng la hét om sòm.

Cho đến khi còn lại hai đội duy nhất đó chính là cặp Gia Trình-Lam Dĩ và một cặp đôi khác.

- Gia Trình, chúng ta nhất định phải giành lấy vương miện, cố gắng lên! - Lam Dĩ nắm chặt lấy tay Gia Trình, cổ vũ hắn nói.

Gia Trình thở mạnh một tiếng, tại sao hắn lại phải tham gia trò chơi ngớ ngẩn này chứ, đúng thật trẻ con mà.

Bất quá hắn không hề hay biết rằng có một thiếu niên đang ở bên dưới không ngừng rơi nước mắt vì hắn, y chẳng qua khóc không phải vì hắn và Lam Dĩ thân mật cùng nhau, hay chơi trò chơi kia với nhau, mà là sự cô độc trong trái tim y, chính là từ lúc lên tàu đến giờ y luôn suy nghĩ về câu nói kia của Lam Dĩ.

Ả nói rằng y không xứng đáng với hắn, y cướp bạn gái của hắn, cảm thấy bản thân vô cùng hổ thẹn đi.

- Woa, và cặp đôi chiến thắng ngày hôm nay là..... Đại ca Trình và Lam Dĩ!! - Nhân lúc Hứa Tinh còn đang ngây ngốc mà rơi lệ, phía trên liền công bố kết quả.

- Chúc mừng cặp đôi hoàn hảo nhất trong trường của chúng ta, Đức vua và Hoàng hậu!! - Nam sinh liền trao vương miện cho hai người.

- Aa..... Đẹp đôi quá à..... hai người hôn nhau đi a!!! - Phía dưới không ngừng thích thú mà ra lệnh hai người hôn nhau.

Lam Dĩ tỏ vẻ ngượng ngùng mà nhìn Gia Trình. Còn Hứa Tinh thì rơm rớm nước mắt nhìn từng phản ứng của hắn.

Gia Trình quan sát xung quanh, như muốn tìm kiếm thân ảnh của ai đó, cho đến khi thấy được ánh mắt của người đó đang nhìn chăm chăm vào mình, hắn do dự một hồi lâu, đưa răng cắn chặt môi dưới.

- Hôn nhau đi!! Hôn nhau đi!!

Lam Dĩ mãi cứ đứng chờ đợi Gia Trình hành động, gương mặt đã sớm ửng đỏ rồi.

Gia Trình nắm chặt nắm tay, một phen quay sang ôm lấy eo Lam Dĩ hôn môi kịch liệt.

HẾT CHƯƠNG 46

47. Chương 47

Bên dưới cứ thế mà theo một tràng ủng hộ nhiệt tình, cảm thấy vô cùng ganh tị với hai người.

Hôn nhau đã lâu, Gia Trình định buông Lam Dĩ ra, bất quá ngay lúc hắn đang rời khỏi môi của ả, Lam Dĩ đột nhiên ôm lấy cổ hắn, điên cuồng mà hôn môi hắn.

Gia Trình phần nộ liền đưa tay đẩy Lam Dĩ, nhưng ả tuyệt không chịu từ bỏ, tham lam mà mút lấy môi của hắn.

Hứa Tinh đau khổ cúi đầu, ủ rũ đứng dậy rời khỏi, y chậm rãi lặng lẽ đi đến đuôi thuyền, âm thầm mà rơi lệ.

- Mà y không có cửa đâu....

- Đừng để tao phải tuyên bố với mọi người mà y đã cướp bạn trai của tao....

Những câu nói của Lam Dĩ liên tục vang vọng trong đầu y, y biết chứ, y biết y không xứng đáng với Gia Trình, hắn đã có người hắn yêu, là Lam Dĩ, ả vừa xinh đẹp vừa xứng đôi với hắn, việc gì hắn lại phải dây dưa với một tên không ra nam không ra nữ đồng tính luyến ái như y chứ.

Hứa Tinh ngồi bệt xuống đất, ôm lấy đầu gối mà rơi nước mắt, có lẽ ngay từ đầu y đã ảo tưởng quá nhiều, Gia Trình chỉ là muốn đối xử tốt với y, nhưng một chút tình cảm giành cho y lại không hề có. Vậy mà bao lâu nay y cứ một mực ngỡ rằng, Gia Trình hắn có phải hay không đã yêu y rồi, càng nghĩ càng thấy phi lý đi.

=====

Gia Trình không thể nhẫn nại thêm được nữa, hung hăng đẩy Lam Dĩ ngã trên nền đất. Mọi người ngay lập tức kinh ngạc mà nhìn hắn, còn ả thì tức giận mà trừng mắt nhìn Gia Trình.

Lam Dĩ đứng phắt dậy, để tránh ánh nhìn soi mói của mọi người, ả liền cầm lấy cổ tay Gia Trình kéo đến chỗ vắng người.

- Thái độ ban nãy là sao hả?!! - Lam Dĩ quát lớn.

- Cô đừng có ở đó mà mơ tưởng nữa, không lừa cô làm gì, tôi từ trước đến giờ chưa hề có tình cảm với cô. - Gia Trình lạnh lùng mở miệng.

- Gì chứ? Anh đùa tôi sao? Vậy ngày đó tại sao lại kêu tôi làm bạn gái anh chứ?!! - ả khinh miệt cười khỏ, trừng mắt nhìn hắn.

- Tôi kêu cô làm bạn gái, không có nghĩa tôi phải yêu cô. Bây giờ tôi không muốn giở trò với cô nữa. Kết thúc đi. - Gia Trình nói xong, định xoay lưng rời đi. Ngay lập tức Lam Dĩ từ đằng sau quát lớn.

- Có phải là thằng nhóc kia không? Anh yêu nó phải không hả?!!

Gia Trình không nói gì, cũng không thèm để ý đến ả, tiếp tục đi thẳng về phía trước.

Lam Dĩ tức tối đưa tay nắm thành quyền, ngay sau đó ả đưa mắt nhìn xung quanh, phát hiện đằng xa thân ảnh nhỏ gầy của thiếu niên kia đang ngồi một mình.

Như nghĩ ra mưu kế gì, ả nhếch miệng cười ác một cái. Lập tức xông đến Gia Trình hùng hổ kéo đến đuôi tàu, điên cuồng hôn môi hắn.

Hứa Tinh nghe thấy tiếng người liền ngẩng đầu dậy, chỉ thấy đối diện đằng kia có hai người nam nữ đang hôn nhau, mà đó không phải ai khác chính là Gia Trình và Lam Dĩ đi.

Gia Trình cau mày nhìn hành động điên điên cuồng cuồng của Lam Dĩ, hôm nay ả đúng thật to gan đi, hắn một phen đưa tay đẩy ả ra. Nhưng chưa kịp phản ứng đã bị Lam Dĩ đẩy ngã hắn xuống đất, hai chân ả dè lên người hắn, rồi cúi xuống hung hăng đưa đầu lưỡi dầy đưa môi hắn.

Hứa Tinh kinh hãi nhìn hai người nồng nhiệt hôn nhau, quên cả việc cử động mà sững sờ quan sát bọn họ, nước mắt không ngừng rơi xuống, ở ngực cảm giác như bị ai đó đâm thủng vậy.

Lam Dĩ liếc mắt sang nhìn thiếu niên đang ngây ngốc nhìn ả và Gia Trình, cảm thấy vô cùng đắc ý, liền bắt đầu hành động mạnh dạn hơn nữa.

Ả với tay ra sau cởi bỏ dây áo ngực xuống, ngay lập tức bộ ngực to tròn lộ ngay trước mắt Gia Trình. Hắn phần nộ định đưa tay đẩy Lam Dĩ ra, đột nhiên lại bị ả phản ứng nhanh cầm lấy tay hắn xoa nắn bộ ngực của mình, rồi tiếp tục cúi xuống hôn lấy môi hắn, cổ tình tạo thanh âm thổ dốc đâm dăng chưa từng thấy.

Hứa Tinh không thể kiên trì được hơn nữa, sợ rằng nếu cứ ở đây quan sát hai người làm trò người lớn ở đây, không chừng sẽ nổ tim mà chết mất. Y đành vội vã đứng dậy, bất quá hai chân hoàn toàn bủn rủn không còn khí lực, ngay lập tức liền ngã bệt xuống đất.

- A....

Nghe thấy tiếng động, Gia Trình liền quay đầu, vô cùng hoảng hốt khi nhìn thấy Hứa Tinh. Ngược lại Lam Dĩ vô cùng thỏa mãn, cười nham hiểm mà khinh bỉ nhìn thiếu niên gầy yếu.

- Xin... xin lỗi!... - Biết được bản thân là bị hai người phát hiện, thiếu niên sợ hãi liền cúi đầu xin lỗi, rồi nhanh chóng đứng dậy chạy đi.

- Tiểu Tinh!! - Gia Trình lớn tiếng gọi tên thiếu niên, thô bạo đẩy ngã Lam Dĩ xuống đất rồi nhắc người dậy đuổi theo y.

- Gia Trình!! Anh đứng lại đó!! Aaa.... khốn nạn!! - Lam Dĩ bực tức đưa tay ném chiếc áo ngực sang một bên thổ dốc, sợ rằng sẽ có người phát hiện, ả liền nhẫn nhịn mà cầm lấy áo mặc lại, hùng hổ rời khỏi đây.

Với đôi chân dài của mình đương nhiên Gia Trình hắn sẽ đuổi kịp thiếu niên kia, hắn một phen cầm lấy cổ tay kéo về phía hắn. Chỉ thấy gương mặt ướt đầm nước mắt của y đang thống khổ nhìn hắn.

- Tiểu Tinh... anh...

- Tiểu Tinh xin lỗi!... Tiểu Tinh sẽ không nói với ai... Anh Trình... xin lỗi!... - Hứa Tinh không thể cầm được cơn đau nghiền từ tim mình, lời nói thốt ra không được trọn vẹn, cứ thế mà nức nở.

- Không!! Anh xin lỗi!... xin lỗi em... - Gia Trình đau lòng đưa tay ôm chặt lấy thiếu niên kia, nghiến răng nghiến lợi nói.

- Anh Trình... Chị Lam Dĩ sẽ thấy mất... anh nên quay lại với chị ấy.... - Hứa Tinh thống khổ rơi nước mắt, đưa tay lên ngực Gia Trình muốn đẩy hắn ra, lại bị hắn tăng lực đạo mà càng ôm chặt y hơn.

- Không! Sẽ không! Anh với cô ta thực sự không có gì hết... Xin lỗi đã phải để em thấy tình cảnh đó, phải tổn thương em lần nữa. Anh xin lỗi!.. - Gia Trình đau lòng mà không ngừng giải thích.

- Anh Trình... Tiểu Tinh là người xấu... Tiểu Tinh đã cản trở tình cảm của hai người... Tiểu Tinh xin lỗi!... thực xin lỗi!... - Hứa Tinh nức nở nghẹn ngào nói.

- Không! Em không có lỗi... là anh... Anh không hề yêu cô ta, anh chỉ yêu em thôi... Tiểu Tinh, anh yêu em! - Gia Trình buông Hứa Tinh, cúi đầu hung hăng hôn lấy môi y, đầu lưỡi điên cuồng loạn khắp khoang miệng của thiếu niên.

Hứa Tinh đau khổ rơi nước mắt, bị Gia Trình đột ngột hôn môi mà không kịp phản ứng, khẩu thủy của hai người ngay lập tức theo khoe miệng chảy xuống.

Cảm thấy có gì đó không đúng, Hứa Tinh liền buông môi Gia Trình ra, nức nở nói.

- Không nên... Tiểu Tinh không xứng đáng... Anh Trình và chị Lam Dĩ rất đẹp đôi... hai người... hai người... là người yêu của nhau... Tiểu Tinh... chỉ là kẻ phá hoại, cản trở.... Anh Trình... nên quay lại... chị ấy sẽ rất buồn... Tiểu Tinh sẽ không làm phiền hai người...

Nói xong, Hứa Tinh định xoay lưng chạy đi, lại bị Gia Trình nhanh chóng ôm lấy y từ đằng sau, thanh âm run rẩy giải thích.

- Tiểu Tinh.. Anh thực sự không yêu cô ta.. bởi vì không muốn em phải đau khổ như trước, anh chỉ còn cách để em quên anh... nhưng anh không thể làm trái bản thân... anh chỉ yêu em.. xin lỗi đã làm em phải khóc... xin lỗi...

- Nhưng mà..... Tiểu Tinh không xứng đáng... Tiểu Tinh chỉ là nam nhân hèn mọn... Chị Lam Dĩ... mới là người anh Trình nên yêu... - Thiếu niên khóc nức nở mà tự ti nói.

Gia Trình cảm giác được một chuỗi những giọt chất lỏng ấm áp rơi xuống làm ướt của mu bàn tay mình, liền đem Hứa Tinh xoay lại đối mặt cùng hắn, ôn nhu lau đi những giọt nước mắt trên gương y.

- Tiểu Tinh, anh chỉ yêu em, quá khứ, hiện tại, và tương lai cũng vậy, Khuất Gia Trình chỉ yêu một mình Hứa Tinh thôi.. em là người đầu tiên, cũng là người cuối cùng, anh sẽ không dành tình cảm cho ai khác. Em hiểu không?

- Anh Trình... không gạt Tiểu Tinh? - Thiếu niên nước mắt ướt đầm một mảng, như đứa trẻ ba tuổi mà sụt sùi hỏi hắn.

- Đương nhiên không. - Hắn cười nhẹ, đưa tay vuốt ve mái tóc y.

Thiếu niên cảm động không nói nên lời, chỉ có thể rơi nước mắt mà nhìn Gia Trình. Hắn cẩn thận cúi đầu dùng đầu lưỡi liếm những giọt lệ đắng chát trên gương mặt y, rồi nhẹ nhàng hôn lên môi y.

Hứa Tinh lần này không hề phản kháng nữa, mà tự động đưa tay nắm chặt góc áo Gia Trình, cùng hắn dây dưa đầu lưỡi.

- Tiểu Tinh.. về phòng anh.. - Gia Trình thở dốc thều thào bên tai Hứa Tinh, thiếu niên đỏ mặt mà ngoan ngoãn chậm rãi gạt đầu.

Gia Trình hạnh phúc mà một lần nữa điên cuồng mút lấy môi Hứa Tinh, đưa tay bế thiếu niên lên, chậm rãi tiến đến phòng của hắn.

Hai người hôn nhau không rời đến tận cửa phòng, Gia Trình tuyệt không thể nào rời khỏi môi của Hứa Tinh, hai tay vụng về lấy chìa khóa mà mở cửa phòng của mình.

“Cạch” Cánh cửa vừa mới mở ra, Gia Trình đã điên cuồng cởi bỏ áo của mình, rồi nhanh tay khóa chốt cửa phòng, một phen đem Hứa Tinh nằm trên giường.

- Ngô.... ưm.....

Hứa Tinh bị hôn đến đầu óc mơ hồ không còn biết bản thân là ai, không nhận được liên rên một tiếng. Gia Trình càng điên cuồng hơn, đã một năm không được gặp thiếu niên này, hắn như sắp chết đến nơi vậy, phải tận dụng cơ hội mà đêm nay “ăn sạch” y mới được.

Gia Trình rời khỏi môi Hứa Tinh, đầu lưỡi chậm rãi liếm từng môi y đi xuống chiếc cổ trắng nõn của y, rồi từ từ di chuyển đến hai đầu vú mẫn cảm bên dưới, hung hăng mút lấy.

- A... Ân....

Hứa Tinh rùng mình đưa đầu ngửa ra sau thở dốc một tiếng, hai tay định siết chặt ra trải giường, ngay lập tức liền bị bàn tay Gia Trình ghé qua vuốt ve, sau đó mười ngón tay đan chặt vào nhau.

- Tiểu Tinh... Tiểu Tinh....

Gia Trình điên cuồng ngẩng đầu hôn lấy môi Hứa Tinh, dầm dề đưa khẩu thủy của mình truyền sang vòm họng thiếu niên, rồi hung hăng mút lấy đầu lưỡi phần nôn của y.

- Anh Trình...? - Hứa Tinh như sức nhớ ra điều gì, liền run rẩy kêu tên hắn.

- Sao vậy? - Gia Trình ngừng lại, ngẩng đầu nhìn y hỏi.

- Ban này....

- Hửm? - Hắn cau mày khó hiểu.

- Dạ... chẳng là... ban này.... Anh Trình.... và chị Lam Dĩ.... đã hôn nhau.... - Thiếu niên rụt rè nhỏ giọng hỏi, khóe mắt bắt đầu rơm rớm nước mắt.

Gia Trình kinh ngạc trước câu nói của Hứa Tinh, thừa biết y là đang suy nghĩ gì, hắn bật cười, cúi xuống hôn lên má y, đưa tay vuốt ve gương mặt nói.

- Anh không yêu cô ta, đương nhiên đó chỉ là hôn giả...

- Vậy.... còn.... còn Tiểu Tinh..? - Thiếu niên nức nở hỏi.

- Ngốc quá, bây giờ là thật.. bởi vì... Anh yêu Tiểu Tinh mà, có phải không? - Gia Trình đưa tay cốc nhẹ đầu Hứa Tinh một cái, nhéo lấy mũi y cười đùa.

Thiếu niên đỏ mặt quay sang một bên, sao hắn ta một chút cũng không thấy ngượng chút nào chứ, cứ nhất thiết phải nói thẳng ra sao vậy a.

Gia Trình xoay cầm Hứa Tinh đối diện với mình, chậm rãi tiến gần đôi môi y, thều thào nói.

- Anh yêu em.

Rồi nhẹ nhàng hôn lên môi y, sau đó cúi xuống mò mẫm từng cúc áo trên người y, chưa đầy một phút, thiếu niên đã trần như nhộng trước mắt hắn. Y then thùng mà rụt rè đưa tay che lấy hạ thân.

Nhìn thấy hành động cực kì khả ái của y, Gia Trình cười thầm trong lòng, rồi gạt bỏ tay y ra, nhẹ nhàng mút từng ngón tay thon gầy của y. Sau đó cúi xuống ngậm toàn bộ phần thân non nớt vào miệng, không ngừng di chuyển.

- A... Anh Trình... không nên... - Hứa Tinh hốt hoảng định tránh né, lại bị Gia Trình đưa tay nắm chặt lấy tay y, rồi ngẩng đầu cười tà hỏi.

- Tại sao a?

- A... chỗ đó... sẽ làm bẩn ... anh Trình ... - Thiếu niên ngượng chín mặt liền cúi đầu nhắm nghiền hai mắt.

- Vậy sao? Thế Tiểu Tinh muốn công bằng không? - Gia Trình ghé sát tai y cười nham hiểm hỏi.

Hứa Tinh tròn xoe mắt nhìn Gia Trình, hắn nói vậy là có ý gì chứ.

- Ngoan.. Lại đây.. - Gia Trình từ tốn xoa đầu y, rồi đỡ y ngồi dậy.

Hắn gỡ bỏ chiếc quần xuống, tuột hẳn chiếc quần lót còn sót lại trên người, đem dĩa vật khổng lồ đang dựng đứng thẳng tắp trước mặt y.

Hứa Tinh hốt hoảng sợ hãi ngẩng đầu nhìn Gia Trình, thanh âm run rẩy nói.

- Anh... anh Trình....

Biết thiếu niên kia vẫn còn sợ hãi, Gia Trình thở dài trong lòng, nhẹ nhàng đưa tay vuốt ve gương mặt Hứa Tinh, dùng ngữ khí ôn nhu mà trấn an y.

- Anh sẽ không đánh em đừng lo... ngoan, ngậm lấy nó...

Hứa Tinh rơm rớm nước mắt nhìn Gia Trình, hắn đã ôn nhu như vậy, y đành phải ngoan ngoãn mà nghe lời thôi, rồi cúi xuống đối mặt với vũ khí to lớn trước mắt, hình dạng của nó cực kì dữ tợn, thân màu tím nổi lên gân xanh trướng lên một vòng, kích thước vốn dĩ thô dài gấp ngàn lần cái của y đi.

Bất quá vì trước mắt mình là nam nhân mà y vô cùng yêu thương, Hứa Tinh chỉ có thể thỏa mãn ý nguyện của Gia Trình, cẩn thận đưa tay cầm lấy dương vật của hắn, bắt chước động tác của hắn đã làm mình như lúc nãy, chiếc miệng nhỏ nhắn liền gắng sức há lớn mà ngậm lấy côn thịt.

- Tiểu Tinh.... mau dùng lưỡi - Gia Trình ngẩng đầu thở dốc, hai tay nắm lấy tóc Hứa Tinh mà ra lệnh.

Thiếu niên dừng lại nuốt nước bọt xuống yết hầu một cái, rồi nghe lời đưa đầu lưỡi liếm quanh quy đầu no đủ của Gia Trình.

- Ân.... Tiểu Tinh... di chuyển đi... - Gia Trình cảm giác bản thân như lên thiên đường vậy, liền mở miệng tiếp tục ra lệnh thiếu niên.

Hứa Tinh cảm giác quai hàm sắp rớt đến nơi, nhưng vì hắn mà ngoan ngoãn di chuyển ra vào. Chốc lát, Gia Trình đột nhiên nắm lấy tóc y mà không ngừng di chuyển, thiếu niên hoảng sợ rơi nước mắt, không nhận được liền khóc nức một tiếng.

- A... Tiểu Tinh! Không sao chứ? - Gia Trình sực tỉnh lại mà cúi đầu nhìn Hứa Tinh, chỉ thấy gương mặt y ướt đầm một mảng, liền nhẹ nhàng rút phân thân ra khỏi miệng y.

- Thực xin lỗi... Tiểu Tinh ngay lập tức làm lại... xin lỗi... - Hứa Tinh sợ rằng Gia Trình sẽ mất hứng, liền cúi xuống run rẩy cầm lấy phân thân hắn.

Gia Trình đau lòng giựt lấy cổ tay Hứa Tinh kéo y vào lòng ngực, nghẹn ngào nói.

- Anh xin lỗi... anh chỉ biết đến bản thân mà không để ý đến em... xin lỗi... làm em hoảng sợ rồi...

Hứa Tinh kinh ngạc mở lớn mắt, cảm động mà đưa tay ôm lấy thắt lưng Gia Trình, vùi đầu vào ngực hắn mỉm cười.

- Tiểu Tinh không sao thật mà...

- Hảo, chúng ta sẽ không làm nữa.. anh vừa mới về nước, đã bắt em làm chuyện này rồi... - Gia Trình ôn nhu hôn lên má Hứa Tinh, rồi đối Hứa Tinh nói.

- Tiểu Tinh không sao... Anh Trình đừng lo.. - Thiếu niên cảm thấy hiện tại vô cùng hạnh phúc đi, không ngờ lại có một ngày Gia Trình hắn vì y mà có thể nhẫn nại như vậy, thực sự hảo cảm động.

- Không được... Anh đã hứa sẽ không tổn thương em nữa.. vì vậy hôm nay chúng ta hãy dừng ngô.... - Gia Trình chưa kịp nói hết câu, bờ môi ngay lập tức liền bị Hứa Tinh phủ lấy.

Hắn trợn lớn mắt nhìn thiếu niên mà ngay ngốc tại chỗ, tùy ý để y ôm lấy cổ hắn, mút lấy bờ môi hắn. Như bị cuốn hút bởi nụ hôn nhẹ nhàng của y, Gia Trình liền thuận theo nhắm hai mắt lại, hai tay vòng qua thắt lưng y ôm chặt, rồi nhẹ nhàng đặt y nằm dưới thân.

Gia Trình chậm rãi đưa tay mò mẫm xuống phía dưới, ngón tay vô pháp vuốt ve giữa hai cánh mông mềm mịn của Hứa Tinh, sau đó đỉnh đến nơi đang khép kín mà ngón tay từ từ hướng vào chỗ sâu nhất đi vào.

- A.... Anh... Trình.... - Hứa Tinh giật nảy mình một cái, há miệng thở dốc mà run rẩy nói.

- Tiểu Tinh....

Gia Trình cứ thế mà nhìn biểu cảm của thiếu niên, dần dần tăng hai ba ngón tay tiến vào nội bích không ngừng tham quan.

Hứa Tinh sợ hãi hai tay bắt giắc nắm chặt bắp vai Gia Trình, hai mắt nhắm lệ say mê nhìn hắn. Gia Trình nhận không được liền cúi xuống hung hăng mút lấy đầu lưỡi của y, phía dưới đồng thời tăng tốc độ ngón tay mà di chuyển vào rồi rút ra.

Đợi đến khi tiểu huyết đang dần khuếch trương, Gia Trình thuận theo hậu huyết rút ra ngón tay ướt đẫm, cố ý ở trước mắt Hứa Tinh mà đưa ngón tay lên miệng, ngậm vào mút mút, rồi kề sát miệng y vuốt ve quanh mép của y đùa giỡn.

Thời điểm Hứa Tinh đang thất thần mà đỏ mặt nhìn từng động tác của Gia Trình, hần cười tà một cái, rồi quỳ giữa hai đôi chân thon gầy của y, đem dương vật đặt tại huyết khẩu.

HẾT CHƯƠNG 47

48. Chương 48

Thời điểm khi Gia Trình đưa vũ khí to lớn chậm rãi tiến vào, Hứa Tinh tuy không có cảm giác đến nỗi cơ thể bị xé rách như trước đây hần từng hành y, nhưng thật sự cũng rất đau, thiếu niên phải cắn chặt môi dưới mà không để phát ra tiếng khóc, tiểu huyết bị dương vật thô to kéo căng đến cùng cực, nội vách tường bị ma sát nóng bỏng, vừa đau đớn vừa nóng rát, không khỏi khiến cho trán y toát ra mồ hôi lạnh, bàn tay hạ từ vai Gia Trình xuống ra giường nắm chặt.

- Tiểu Tinh... đau không? - Gia Trình cảm giác được Hứa Tinh bên dưới hần rất đau đớn, liền một bên dịu dàng khẽ hỏi, một bên ở trên cơ thể nhỏ gầy của y mà cúi xuống không ngừng hôn y.

- Dạ... không... Tiểu Tinh không sao.. - Thiếu niên gượng cười đối Gia Trình mà nói dối.

- Em có biết là em nói dối không giỏi không? Nếu như đau, anh sẽ dừng lại. - Gia Trình thừa biết thiếu niên kia chỉ luôn việc nói dối mà tự chịu đau một mình, hần không muốn điều đó xảy ra, bởi lẽ trong quá khứ hần đã làm tổn thương y quá nhiều, hần không thể tiếp tục để y nhẫn nại như thế này được nữa, đành chậm rãi rời khỏi thân thể y.

- Anh... anh Trình... - Thiếu niên ngỡ rằng hần có phải hay không rất chán ghét mình đi, ngay cả việc làm tình cùng hần cũng không xong, để hần phải mất hứng thế này.

Nhìn thấy Gia Trình đứng dậy thay quần áo, Hứa Tinh vô cùng sợ hãi, liền tiến đến nắm lấy cánh tay hần mà nức nở.

- Tiểu Tinh xin lỗi... Tiểu Tinh vô dụng... van cầu anh... đừng chán ghét Tiểu Tinh.... Tiểu Tinh... Tiểu Tinh sẽ không nói dối nữa ...

Bộ dạng thống khổ kia của thiếu niên không khỏi khiến cho Gia Trình vừa kinh ngạc vừa đau lòng, hần quỳ xuống ôm chặt lấy y, đưa tay xoa đầu y nói.

- Tiểu Tinh không sai, tiểu Tinh cũng không vô dụng, anh chỉ lo lắng cho em, anh không muốn khiến em phải đau đớn như trước đây nữa, nhìn em nhẫn nại vì anh như vậy... anh rất đau lòng. Tiểu Tinh, anh thực sự rất yêu em, anh sẽ không chán ghét em...

- Nhưng.... Tiểu Tinh không sao... Tiểu Tinh muốn anh... - Nghe được những lời nói thật lòng từ hần, thiếu niên cảm thấy vô cùng cảm động, hạnh phúc đi. Chính là hần chỉ là lo lắng cho y, sợ y đau, bất quá y dù đau cũng không sao, chỉ cần là hần, là người y yêu, y nguyện cả đời mà nhẫn nại vì hần.

- Hứa với anh, sẽ không sao? - Gia Trình buông Hứa Tinh, nghiêm nghị hỏi.

Hứa Tinh kịch liệt gật đầu, rồi ghé đầu hôn lên má Gia Trình. Hần cười nhẹ rồi đưa tay vuốt ve gương mặt y, sau đó đè y ngã xuống giường, điên cuồng hôn môi y.

Thiếu niên lần này chủ động mà vòng hai tay qua cổ hần ôm chặt, thuận theo mà cùng hần hưng hăng dây dưa đầu lưỡi.

Gia Trình cứ một lát là ngẩng đầu nhìn Hứa Tinh, sau đó lại cúi xuống hôn môi y. Hai người hôn nhau đến đầu óc mê loạn không biết trời đất, tạo ra những âm thanh nhóp nhép vô cùng dâm mỹ.

Thời gian hôn nhau quá lâu đến nỗi hạ khô căng trương đến phát đau, không thể kiên nhẫn hơn, Gia Trình rút cuộc cũng rời khỏi khoang miệng Hứa Tinh, từ từ đưa dâ vật tiến sâu vào nội bích mềm yếu.

- A...a....

Hứa Tinh khóc nức lên một tiếng đau đớn, yếu ớt lắc đầu nhìn Gia Trình, thanh âm run rẩy nói.

- Anh.... anh Trình.... sâu... quá... Tiểu Tinh.... đau...

Gia Trình cúi đầu liếm những giọt lệ trên gương mặt Hứa Tinh, rồi ghé qua hôn môi y trấn an.

- Tiểu Tinh... anh sẽ nhẹ nhàng, không sao.

Thiếu niên rơm rớm nước mắt nhìn hắn, tin tưởng mà chậm rãi gật đầu. Gia Trình chậm rãi đưa tay vuốt ve gương mặt y, sau đó hạ xuống hai bàn tay nhỏ gầy của y nắm chặt, rồi nhẹ nhàng di chuyển hông của mình.

- A....

Dương vật của Gia Trình vốn dĩ chưa vào trọn vẹn bên trong tiểu huyết, mà Hứa Tinh đã đau đến trán ướt đầm mồ hôi lạnh, chiếc miệng nhỏ nhắn khẽ yếu ớt hô hấp. Bất quá so với tình trạng hiện tại của Gia Trình cũng không tốt hơn bao nhiêu, chỉ vì muốn đảm bảo cho thiếu niên bên dưới không phải đau đớn, mà hắn phải cắn chặt răng mà chịu đựng cơn đau từ cơn thịnh to lớn của mình, động tác chậm chạp chưa bao giờ có mà từ từ từ từ di chuyển ra vào phía trong hậu huyết ẩm áp.

Vốn dĩ từ trước đến nay trong tình dục Gia Trình hắn chưa bao giờ ôn nhu và dịu dàng đến thế, trước khi gặp Hứa Tinh, hắn đã quan hệ với bao nhiêu người phụ nữ, có thể đếm trên mười đầu ngón tay đi, mà lần nào cũng như lần đó, hắn như một dã thú điên dại mà không ngừng tra tấn những ả đàn bà kia. Tuy nhiên đối với y thì lại khác hoàn toàn, bởi lẽ đây là lần đầu tiên hắn yêu một người, hắn bất chấp mọi đau đớn, hắn có thể chịu đựng vì y, làm mọi thứ vì y, ngay cả làm sủng vật cho y cũng được, miễn là thiếu niên kia cảm thấy hài lòng, hắn cũng vui vẻ theo.

Bất quá Hứa Tinh y không phải như bao người khác, y rất yếu đuối và tự ti, y luôn nghĩ cho hắn, cũng vì hắn mà nhẫn nhịn trong lòng, điều đó chỉ càng khiến hắn yêu y nhiều hơn thôi. Hắn muốn dành cả đời được bên cạnh y, bảo vệ y.

- Anh.. Trình... Tiểu Tinh sẽ không sao... không sao thật mà... - Nhìn thấy vàng trán Gia Trình ướt đầm mồ hôi, miệng nặng nề không ngừng thở dốc, Hứa Tinh đau lòng mà đưa tay nhẹ nhàng lau cho hắn, nức nở nói.

Gia Trình nhếch miệng cười, rồi đưa ngón tay chặn lấy môi Hứa Tinh, hạ đầu hôn lên trán y, mũi y, rồi hai bên má của y. Sau đó cẩn thận và rút ra cắm vào bên trong nơi ẩn kín nóng rát.

Hứa Tinh thật không tài nào để mặc Gia Trình vì mình mà động tác vừa dịu dàng vừa cẩn thận như vậy, không nhịn được liền ngẩng người dậy ôm lấy hắn, nghẹn ngào nói.

- Không muốn nữa.... Tiểu Tinh không muốn anh Trình phải như vậy... Tiểu Tinh thực sự ổn... sẽ không sao...

- Tiểu Tinh...

Buông Gia Trình ra, Hứa Tinh ngẩng cao đầu hôn môi hắn, động tác mãnh mãnh liệt liệt đưa đầu lưỡi tự giác mở khoang miệng hắn ra, rồi thành thạo mút lấy lưỡi hắn.

Gia Trình vô cùng cảm động trước hành động của Hứa Tinh, đành thở dài trong lòng, bất đắc dĩ đáp ứng lời van cầu của y.

Nâng thiếu niên ngồi dậy, Gia

Trình liền dùng lực tăng tốc độ nhanh hơn, quy đầu mướt mà co dãn điên cuồng nhắm thẳng điểm kia mà va chạm.

- A.... oa....

Hứa Tinh không ngờ Gia Trình bắt đầu di chuyển mà không nói tiếng nào, toàn thân kịch liệt run rẩy không nhịn được liền rên đau một tiếng.

- Tiểu Tinh.... Tiểu Tinh....

Hai tay Gia Trình đặt ở hai bên cánh mông của Hứa Tinh, không ngừng xoa nắn, sau đó tách rộng ra nhằm dễ dàng cho dương vật dễ dàng tiến vào tiểu huyết kia. Hắn mơ hồ phả ra hơi thở nóng như lửa đốt, mồ hôi tích tụ từng giọt trên trán.

- Aa... ân....

Hứa Tinh dẫn đo không biết nên làm gì để có thể tránh bớt cơn đau đớn từ phía sau, chỉ có thể cúi thấp đầu mà nức nở. Một lát, Gia Trình vòng hai tay y ra phía sau cổ hắn, đè đầu y ngã xuống bả vai săn chắc của mình, thanh âm thều thào nói.

- Tiểu Tinh... cắn vào vai anh... mau lên!

Hứa Tinh yếu ớt lắc đầu, tuyệt không chịu nghe lời Gia Trình. Hết cách, hắn đành điên cuồng tăng nhanh tốc độ, dương vật cứ thế không ngừng mạnh mẽ va chạm với hậu huyết, dữ dội mà di chuyển thật nhanh thật mạnh.

Hứa Tinh nhịn không được liền há miệng cắn vào vai Gia Trình, nước mắt đã sớm ướt đầy mặt. Đắc ý trong lòng, hắn liền đưa tay tách rộng cánh mông của y hơn, thẳng đến chỗ sâu nhất mà điên điên cuồng cuồng đâm vào.

Thiếu niên càng mạnh mẽ mà cắn nát vai của hắn, hai tay bấu chặt vào lưng hắn chịu đựng.

Đem Hứa Tinh đặt lên giường, Gia Trình bắt lấy hai chân thon gầy của Hứa Tinh đẩy về phía trước, đem toàn bộ chiếc mông dựng đứng thẳng lên, rồi đến nơi sâu kín nhất mà tiến thẳng vào điên cuồng di chuyển.

- A.... Anh Trình.... anh Trình.... - Hứa Tinh run lấy bầy mà thở dốc vừa kêu tên Gia Trình, hai chân tự giác vòng qua thắt lưng hắn ôm chặt.

- Tiểu Tinh...

- Anh Trình.... đau.... đau....

Nghe thấy tiếng kêu đau của thiếu niên, Gia Trình liền kinh hãi mà vội vã dừng lại, đưa tay ôn nhu lau những giọt nước mắt cho y, rồi mở miệng xin lỗi thiếu niên.

- Anh xin lỗi... anh hơi quá tay....

- Không... không phải.... chỗ đó... đau.. đau quá.... - Hứa Tinh yếu ớt lắc đầu phủ nhận, nước mắt đầm đìa nói.

Gia Trình không hiểu ý, liền cau mày mà ngẩng đầu xuống phía dưới, trợn lớn mắt mà kinh ngạc nhìn Hứa Tinh.

- Tiểu Tinh.. phía dưới của em... cương lên rồi.

- A? - Hứa Tinh mơ hồ nhìn hắn, hắn nói vậy là sao chứ, liền cúi đầu nhìn xuống dưới hạ khổ của mình đã cương cứng từ khi nào không hay.

Gia Trình hạnh phúc không nói lên lời, điên cuồng mà hôn lên môi thiếu niên, rồi cúi xuống cẩn thận đưa tay nắm lấy phân thân non nớt của y.

- Tiểu Tinh... như vậy... sẽ không sao chứ? - Thiếu niên cảm thấy cái của mình cương cứng giống như Gia Trình nhưng trường đến phát đau, sợ rằng bản thân có phải hay không bị bệnh gì chẳng.

- Không, đương nhiên không. - Gia Trình bật cười xoa đầu Hứa Tinh, có lẽ ban nãy dương vật của hắn đỉnh đến trọng tâm bên trong thiếu niên, nơi đó dường như vô cùng nhạy cảm đi, ngay lập tức liền khiến cho y mang đến khoái cảm mà phân thân non nớt liền dựng thẳng trông thật đáng yêu.

- Nhưng mà... kia... hảo đau.. - Thiếu niên sụt sùi nhìn hắn.

Không nhịn được sự khả ái của y, Gia Trình liền hung hăng mút lấy môi của y không ngừng tham lam ăn trợn, rồi di chuyển từ từ xuống phía hạ khổ của y, điên cuồng ngậm lấy phân thân non nớt kia mà mút mút.

- A... anh... Trình... đừng mà... đau quá... ân...

Đột nhiên bên dưới bị hấn đưa lưỡi liếm láp, lại còn mút vào mút ra, khiến cho y vừa đau đón vừa cảm thấy có chút thoải mái.

- Thích không? - Hấn cười tà hồi.

- Kia... hảo đau... nhưng mà... kì lạ quá... rất... rất thoải mái... - Hứa Tinh không hiểu sao lại thích nó như vậy, phải chăng bản thân y đang dần chìm đắm trong dục vọng rồi chẳng, không thể nào.. nếu như mọi người biết được y sẽ chết mất.

Gia Trình nhếch môi cười khoái chí, bởi vì phân thân kia so với bàn tay hấn là vô cùng nhỏ bé, nên động tác của hấn cũng rất cẩn thận, đồng thời theo trình độ chuyên nghiệp của mình mà không dừng đem lại cho thiếu niên cảm giác thích thú.

Chơi đùa với hạ vật non nớt của Hứa Tinh xong, Gia Trình tiếp tục bên trong tiểu huyết của y mà thao động trừu sáp.

- Ân.... Anh Trình...

- Tiểu Tinh... tiểu Tinh....

Thanh âm kêu gọi của thiếu niên chỉ càng mang đến dục vọng mãnh liệt cho hấn, cứ thế mà điên cuồng ra vào vào hậu huyết của y.

Hậu huyết ẩm áp bắt đầu ẩm ướt, người dưới thân lại không ngừng khóc rên làm Gia Trình rất nhanh bị kích thích, động tác bắt đầu di chuyển nhanh hơn mà tiến nhập vào sâu trong nội bích.

- Anh Trình... làm ơn dừng... Tiểu Tinh... Tiểu Tinh buồn... Tiểu Tinh muốn đi... - Hứa Tinh cảm giác phía hạ thân đang muốn chảy ra nước, ngỡ rằng mình như thế nào lại muốn tiểu ngay lúc này chứ, thật mất mặt đi.

Gia Trình thừa biết thiếu niên kia là nơi đó sắp bắn đến nơi, không nhịn được sự ngứa thớ của y mà cười tà một cái, dương vật cứ thế không ngừng ma sát va chạm.

- Anh Trình... đừng mà... van cầu anh... Tiểu Tinh muốn đi - Hứa Tinh không nhịn được khóc lớn một tiếng, ánh mắt van cầu mà nhìn Gia Trình.

- Tiểu Tinh... Tiểu Tinh... anh yêu em... anh yêu em....

Thiếu niên thật không hiểu nổi vào ngay lúc này hấn có thể nói những lời đó, chẳng nhẽ hấn là muốn y đi ngay tại đây sao, hảo mất mặt đi a.

- Anh Trình... van cầu anh....

- Tiểu Tinh...

- A....

Gia Trình gầm mạnh lên một tiếng, thẳng đến chỗ sâu nhất mà bắn toàn bộ tinh dịch vào trong. Hứa Tinh cũng không thể kiên trì hơn được nữa, đau đón mà khóc nức lên, từng giọt chất lỏng trong vắt nhảy tung tóe, bắn lên gương mặt Gia Trình. Vì là lần đầu tiên trong đời thiếu niên kia được xuất tinh, liền kiệt sức mà hôn mê bất tỉnh.

Gia Trình đưa tay khoét từng mẩu tinh dịch mà thiếu niên kia vừa mới bắn ra, đem toàn bộ vào trong miệng nuốt chửng, lại còn cố tình liếm mép thưởng thức tư vị của y.

- Tiểu Tinh...

Hấn cúi đầu hôn lên môi thiếu niên, rồi nằm xuống bên cạnh ôm chặt y vào lòng, say mê mà chăm chú ngắm nhìn gương mặt y.

- Ngô... - Sau một hồi bất tỉnh, thiếu niên chợt mở mi mắt mà tỉnh lại.

- Tỉnh?

Thanh âm trầm thấp vang lên bên tai, Hứa Tinh giật mình ngẩng đầu, chỉ thấy gương mặt anh tuấn của Gia Trình ngay cận kề, liền hốt hoảng mà cúi đầu, nhắm nghiền hai mắt thẹn thùng.

Hắn bắt giác cong khóe miệng, đưa tay nâng cằm y lên đối diện với hắn, rồi kề sát môi lên trán y hôn một cái.

- Anh Trình? - Hứa Tinh rụt rè mở miệng.

- Sao vậy? - Hắn vòng tay ôm chặt lấy y, tựa hồ không muốn rời xa.

- Chị Lam Dĩ... nếu chị ấy biết được chúng ta.. chị ấy sẽ ra sao? Tiểu Tinh... sợ... chị ấy sẽ rất buồn... - Thiếu niên ủ rũ mà hỏi hắn.

- Đừng suy nghĩ nhiều, cô ta không để ý đâu. - Nghe Hứa Tinh hỏi về Lam Dĩ, Gia Trình không khỏi tức giận ả, liền xoa đầu y trả lời.

- Nhưng mà.... Tiểu Tinh thấy, chị ấy có vẻ rất yêu anh Trình.. - Y cúi thấp đầu, nhỏ giọng nói.

- Đừng hỏi về cô ta nữa. - Gia Trình hừ lạnh.

- Nhưng ... kia...

- Anh bảo đừng hỏi nữa!!

Bị Gia Trình quát lớn, thiếu niên giật mình sợ hãi nhìn hắn, rồi tự ti mà cúi thấp đầu, thanh âm run rẩy nói.

- Vâng... thực xin lỗi...

Gia Trình sực tỉnh lại, hắn đang làm gì vậy, như thế nào lại khiến y phải hoảng sợ nữa rồi.

- Tiểu Tinh.. anh xin lỗi... anh không cố ý. - Hắn đau lòng mà ôm chặt lấy y, nghiêng răng nghiêng lợi mà xin lỗi y.

Hứa Tinh biết Gia Trình hắn rất tức giận khi mình nhắc đến người khác, đặc biệt là Lam Dĩ, nên chuyện hắn nổi giận mà quát lớn cũng lẽ đương nhiên. Bất quá hắn đã xin lỗi như vậy rồi, y cũng cảm động mà đưa tay ôm lấy hắn.

- Ngày mai anh sẽ nói với Lam Dĩ, người anh yêu là em, không phải cô ta. - Gia Trình vuốt ve mái tóc Hứa Tinh an ủi, nghiêm túc nói.

Thiếu niên kinh ngạc mà ngẩng đầu nhìn Gia Trình, chỉ thấy ánh mắt hắn ôn nhu mà nghiêm túc nhìn y, hai tay không ngừng xoa nhẹ gương mặt y, rồi di chuyển đến vết sẹo gần đó.

- Anh xin lỗi trước đây đã không tin tưởng em, tổn thương em, hành hạ em đến mức này.. Anh là thằng khốn phải không? - Gia Trình đau lòng nói.

Hứa Tinh lắc đầu, rồi ngẩng người hôn lên môi hắn, gượng cười yếu ớt.

- Không... Anh Trình sẽ không.. anh Trình đối xử rất tốt với Tiểu Tinh.

- Tiểu Tinh, em đừng có thiện lương như vậy chứ? Anh đau lắm, thời gian qua anh thấy rất có lỗi với em, anh không xứng đáng, anh... anh.... - Gia Trình lúng túng không biết nói như thế nào, chốc lát thiếu niên kia liền đưa tay ôm lấy thắt lưng hắn, rồi vùi đầu vào ngực hắn cọ xát.

- Tiểu Tinh chỉ cần anh Trình đối tốt Tiểu Tinh... vậy là đủ rồi.

Gia Trình thở dài, ôm chặt thiếu niên kia hơn, động tác vuốt ve tấm lưng trần của y nói.

- Lúc em ngã ra khỏi thuyền... anh rất lo lắng, anh sợ.. em sẽ không tỉnh lại nữa.

Hứa Tinh nghe đến đây thì ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Gia Trình, vậy là lúc đó hắn biết y ngã xuống biển sao, chẳng nhẽ người cứu y lên... chính là hắn.

- Anh Trình...

- Lần sau phải cẩn thận, cũng may là giáo viên không có ở đó. - Gia Trình hạ xuống trán Hứa Tinh một nụ hôn, rồi ghé sát tai y thì thầm.

- Tiểu Tinh.. anh yêu em...

- Tiểu Tinh cũng yêu anh Trình.

Gia Trình tuyệt không thể cưỡng lại câu trả lời vô cùng đáng yêu của thiếu niên kia, liền điên cuồng hôn môi y, hung hăng mà xen đầu lưỡi càn quấy bên khoang miệng của y.

HẾT CHƯƠNG 48

49. Chương 49

Hai bên không ngừng cuốn quít đầu lưỡi với nhau không khỏi khiến cho Gia Trình bị kích thích, ngay lập tức ngẩng người dậy đặt Hứa Tinh nằm dưới thân, điên cuồng mút lấy môi y, rồi hạ xuống chiếc cổ trắng nõn của y hôn hôn rồi lại cắn xé.

Lúc hấn ngừng lại, hơi thở nóng như lửa đốt liên tục phả vào cổ y, mồ hôi từ trên trán ướt đẫm từng giọt từng giọt chảy xuống, hấn liền đưa lưỡi liếm một đường dài từ tai xuống cổ thiếu niên, rồi ngẩng đầu say mê nhìn y, thanh âm thở dốc rạo rục nói.

- Tiểu Tinh.. chúng ta làm tiếp được không?

- A? - Hứa Tinh giật thót mà mở lớn mắt nhìn Gia Trình, hấn nói làm.... làm chuyện đó nữa sao, nhưng mà phía sau ban nãy bị hấn làm vô cùng mãnh liệt, thực sự hảo đau.

Gia Trình sau một hồi quan sát phản ứng của Hứa Tinh, nhìn thấy gương mặt sợ hãi kia của y trông thật đáng yêu đi. Hấn bật cười, đưa tay捏 lấy chiếc mũi nhỏ nhắn của y trêu đùa.

- Ngốc quá, anh đùa thôi.

Hứa Tinh nghe đến đây không khỏi thở phào nhẹ nhõm, đôi mắt bắt đầu rưng rưng vì bị hấn trêu chọc, hảo quá đáng đi.

Gia Trình ngã người xuống giường ôm lấy cơ thể nhỏ gầy kia vào ngực, đưa tay vuốt ve mái tóc Hứa Tinh rồi cúi xuống hôn lên trán y.

- Hảo, ngủ đi.

- Ân.. anh Trình ngủ ngon. - Hứa Tinh thút thít mà vùi đầu vào lồng ngực săn chắc của Gia Trình, tay vòng qua thắt lưng hấn ôm chặt, rồi chậm rãi nhắm mắt.

Gia Trình hạnh phúc nhếch miệng cười, một lần nữa hôn lên mái tóc Hứa Tinh, lực đạo bắt đầu gia tăng mà ôm chặt thiếu niên kia hơn.

- Ngủ ngon..... bảo bối.

Sáng hôm sau tỉnh lại, Gia Trình cảm thấy không khí có chút lạnh lẽo vô cùng, hấn đưa tay sờ mẫn xung quanh giường, kinh ngạc mà lập tức trợn lớn mắt, thiếu niên kia đã đi đâu rồi, tại sao lại biến mất vào sáng sớm chứ.

Hấn vội vã ngồi dậy, bật tung chăn định đứng dậy đi tìm y. “Cạch” một tiếng, cánh cửa phòng tắm đột nhiên mở ra, đằng sau là một thân ảnh nhỏ gầy quen thuộc của một thiếu niên, trên người y chỉ mặc mỗi chiếc áo sơ mi trắng dài đến ngang mông, phía dưới chỉ có chiếc quần lót trắng, lộ ngay đôi chân thon gầy trắng nõn của y hết sức câu dẫn.

- Anh Trình... chào buổi sáng... A.... - Hứa Tinh khi nhìn thấy Gia Trình thì hết sức mừng rỡ, liền mở miệng chào hấn, bất quá trên người hấn lúc này không một mảnh vải che thân, thiếu niên liền đỏ mặt mà quay lưng lại, thanh âm run rẩy nói.

- Anh Trình... sao anh không.. mặc đồ?

Gia Trình cúi đầu nhìn lại bản thân mình, khẽ nhếch miệng cười tà. Hấn đứng dậy, chậm rãi tiến đến gần Hứa Tinh, rồi dang tay ôm lấy y từ đằng sau kéo sát vào ngực, cúi đầu ghé vào tai y cười nham hiểm.

- Chúng ta làm tình cũng đã nhiều lần rồi, thấy cũng thấy hết rồi, em sợ gì chứ... - Hấn đưa lưỡi liếm lấy vành tai thiếu niên, rồi cắn vào tai y trêu đùa không rời.

Hứa Tinh ngượng chín mặt mà cúi thấp đầu, thật muốn chui xuống đất đi cho rồi, hấn thật quá đáng, sao có thể dừng đừng nói những lời ấy chứ.

Gia Trình chậm rãi đưa tay vuốt ve ngực của Hứa Tinh, rồi hạ từ phía trên cởi từng nút áo của y ra, sau đó bàn tay nhẹ nhàng tiến vào trong lớp áo sờ mó hai điểm trước ngực của thiếu niên.

- A... Anh Trình.. đừng mà.. ngô... - Hứa Tinh hốt hoảng định ngăn tay Gia Trình lại, bất quá chưa kịp phản ứng đã bị hấn một phen xoay đầu y ra đằng sau, đôi môi hai người cứ thế chạm vào nhau, rồi bắt đầu thay đổi tính chất, dần dần tăng nhanh tốc độ mà điên cuồng hôn môi.

Gia Trình một bên vừa hôn môi Hứa Tinh một bên vừa hạ tay xuống dưới quần lót của y, xoa nắn vật thể nhỏ nhắn che giấu bên trong. Một lát, hấn cúi người luồn tay bế y lên, chậm rãi bước vào phòng tắm rồi đóng cửa.

Hấn đem chiếc áo lẫn quần lót của y cởi sạch rồi ném xuống đất. Đặt y vào bồn, tiếp tục điên cuồng dầy dụa đầu lưỡi cùng y.

- Tại sao ban nãy không nằm cùng anh? - Gia Trình lạnh lùng lên tiếng.

- Tiểu Tinh.. Tiểu Tinh chỉ muốn đi vệ sinh ... - Thiếu niên cúi đầu nhỏ giọng trả lời.

- Lần sau phải nằm yên trên giường, không được đi đâu hết, nghe chưa? - Gia Trình bá đạo ra lệnh.

- A... ân... - Hứa Tinh thẹn thùng mà chậm rãi gật đầu.

Hấn đắc ý cười nhẹ, rồi đem y nằm sấp dựa vào vai hấn, xả nước nóng vào bồn, hấn từ từ đưa ngón tay vào tiểu huyết của thiếu niên, lấy ra từng mẩu tinh dịch còn sót lại bên trong.

Xong xuôi, Gia Trình bắt đầu tắm rửa cho Hứa Tinh rồi cũng tự rửa sạch cơ thể mình. Cho đến khi nhận được loa thông báo của nhà trường.

- Tất cả học sinh trong 15 phút nữa phải tập trung đầy đủ ở đại sảnh để cùng nhau dùng bữa sáng.

- Anh Trình.. áo với quần của Tiểu Tinh ướt hết rồi, làm sao ra ngoài đây? - Phát hiện ban nãy Gia Trình đem chiếc áo với quần lót của mình ném xuống nền đất đã ướt sũng, mà 15 phút nữa phải có mặt ở đại sảnh nữa, liền ngẩng đầu hỏi hấn.

- Trước hãy khoác cái này vào. - Gia Trình trầm tư suy nghĩ một hồi lâu, rồi đứng dậy lấy một chiếc khăn tắm quấn quanh người Hứa Tinh, ôm y bước ra ngoài.

Hấn đặt y lên giường, rồi đến bên tủ lấy ra bộ y phục thay vào.

- Tiểu Tinh, phòng em ở đâu? - Hấn hỏi.

- A.. dạ phòng số 2 toa thứ ba.. - Thiếu niên không biết hấn hỏi vậy là có ý gì, nhưng cũng trả lời hấn.

- Hảo, em ở đây. Anh sẽ qua đó lấy đồ cho em. - Gia Trình bước tới chỗ Hứa Tinh, xoa đầu y nói.

- A.. Không cần... Tiểu Tinh không muốn phiền anh Trình.. - Thiếu niên đưa tay nắm lấy áo hấn, nhỏ giọng cự tuyệt.

- Ngoan.. nghe lời anh? - Gia Trình cười nhẹ, rồi hôn lên vầng trán Hứa Tinh.

Thiếu niên bất đắc dĩ phải nghe theo hấn, đành ngoan ngoãn gật đầu. Nhìn thấy bộ mặt ủy khuất của Hứa Tinh, Gia Trình không khỏi cười thâm trong lòng, hấn ghé qua môi y hạ xuống một nụ hôn, rồi mới xoay người ly khai.

Thiếu niên bất giác nở nụ cười, chính là y không thể tin được sẽ có ngày này, hấn nói hấn yêu y, hấn sẽ không dành tình cảm cho ai khác, như vậy đã vượt quá niềm hạnh phúc của y rồi.

Nhân lúc Hứa Tinh còn đang ngây người nghĩ về Gia Trình, cánh cửa phòng đột nhiên mở ra, ngỡ rằng hắn đã về, thiếu niên vội vã đứng dậy, tiến tới cánh cửa mà mừng rỡ.

Bất quá bước vào không phải hắn mà chính là Lam Dĩ đi, Hứa Tinh ngay lập tức sợ hãi đến gương mặt trắng bệch, ập a ập úng khi nhìn thấy ả.

- Chị... Lam Dĩ..

- Ranh con! Tại sao mày lại ở đây? - Lam Dĩ cau mày nhìn thiếu niên nhỏ gầy trước mắt, tựa hồ vô cùng tức giận.

- Tiểu Tinh... Tiểu Tinh... - Hứa Tinh hoảng sợ đến toát mồ hôi lạnh, hai chân bắt giắc lui về phía sau một bước.

- Mày... Khốn nạn! Ai cho phép mày vào phòng Gia Trình hả? - Lam Dĩ tức tối một phen tiến tới hung hăng nắm lấy tóc Hứa Tinh mà quất lớn. Đêm qua vì rất tức giận Gia Trình nên ả đã qua đêm với học sinh khác trong trường để hả giận, sau khi suy nghĩ lại, ả quyết định sáng sớm hôm nay sẽ qua phòng hắn để nói chuyện rõ ràng, thật không ngờ tên tiểu quỷ tử này lại ở trong đây, mà y chỉ khoác trên người một chiếc khăn tắm mỏng manh, ả thừa biết đêm qua hai người đã làm gì rồi.

- Đừng mà... chị Lam Dĩ...

- Mẹ kiếp, to gan dám cướp bạn trai của tao sao? Mày chẳng khác gì một con đàn bà vậy, một thằng đi đực chỉ biết đi câu dẫn nam nhân. - Lam Dĩ điên cuồng giựt lấy tóc Hứa Tinh, không ngừng mở miệng chửi mắng y.

- Đối... thực xin lỗi... Tiểu Tinh không dám... - Hứa Tinh vừa đau vừa tự ti mà rơi nước mắt, không ngừng nói lời xin lỗi ả.

” Chát chát” Lam Dĩ hung hăng giáng xuống cho Hứa Tinh hai cái tát vào má, thiếu niên bị đánh đến choáng váng liền đổ nhào trên nền đất, rồi yếu ớt ngồi dậy nức nở.

- Tiểu Tinh xin lỗi... xin lỗi...

- Hừ, đúng là một tên nhóc con ranh ma, ngang nhiên dám đi cướp bạn trai của tao. Phải cho mọi người thấy bản mặt gian xảo của mày!! Bước ra đây!! - Lam Dĩ như điên mà xé toạc chiếc khăn tắm trên người Hứa Tinh, rồi cúi xuống hung hăng nắm lấy đầu y kéo ra ngoài.

- Chị Lam Dĩ... làm ơn đừng mà... Tiểu Tinh xin lỗi... xin lỗi chị... - Thiếu niên thống khổ chấp hai tay cầu xin ả, đương nhiên làm vậy chỉ khiến ả nổi điên hơn mà đưa móng tay cào một đường dài lên lưng y.

Lam Dĩ lôi Hứa Tinh đến giữa đại sảnh, bao nhiêu ánh mắt không ngừng đổ dồn về phía y mà kinh ngạc không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Ném thiếu niên kia xuống đất, Lam Dĩ liền đứng dậy hướng tất cả mọi người mà khóc lóc nói.

- Thằng nhóc này đã đi câu dẫn Gia Trình bạn trai của tôi, đêm qua... đêm qua nó đã cố ý khiến anh ấy hiểu lầm tôi rồi hai người hai người đã làm chuyện đó.

Mọi người bắt đầu xì xào mà bàn tán, họ không ngờ Lam Dĩ lại có nỗi khổ riêng như vậy, bất quá dù sao ngày nay thế giới cũng đầy kẻ đồng tính luyến ái, mà thiếu niên kia lại nằm trong số đó, thật không thể tin rằng y lại đi cướp bạn trai của ả như vậy.

- Đê tiện thật.. người ta đã yêu nhau mấy năm rồi còn đi câu dẫn bạn trai của người ta.

- Phải a, tôi cũng hay gặp những nam kĩ ngoài đường lắm a, thật không ngờ trong trường mình cũng có thể loại đó.

Hứa Tinh gương con mắt sợ hãi nhìn mọi người xung quanh đang không ngừng khinh miệt phán xét về mình, y cúi đầu rơi nước mắt, rồi đưa tay ôm lấy cơ thể trần trụi đang dần phát lạnh.

- Xin lỗi... thực xin lỗi....

- Mày còn ở đó mà xin lỗi, tên nhóc con hỗn đản. - Lam Dĩ điên cuồng nắm lấy tóc Hứa Tinh mà cúi xuống không ngừng đánh y.

Hứa Tinh nức nở liên tục xin lỗi Lam Dĩ, mà mọi người xung quanh không ngừng không chạy đến ngăn cản lại còn nhiệt tình bên vực ả.

Nghe thấy thanh âm ồn ào, Mạch Quai cau mày chạy tới, chỉ thấy thân ảnh trần như nhộng của thiếu niên nhỏ gầy kia đang bị Lam Dĩ đánh tới tấp.

- Lam Dĩ!! Cô đang làm cái gì?

Thời điểm khi Mạch Quai định chạy tới thì ngay lập tức Gia Trình từ đâu xuất hiện, hắn chỉ có thể đứng yên tại chỗ mà nắm chặt nắm tay.

Lam Dĩ khi nhìn thấy Gia Trình thì ngừng tay lại, không ngừng khóc lóc mà đối hắn lớn tiếng.

- Anh là đồ phản bội. Tại sao lại dám qua lại với tên ranh con như nó chứ?

Gia Trình không thèm đếm xỉa đến lời nói Lam Dĩ, nhưng lại vô cùng phần nộ đến máu sôi nảy lửa, không suy nghĩ nhiều liền bước tới vung cho ả một cái tát thật mạnh, rồi tiến tới chỗ Hứa Tinh đang run rẩy sợ hãi ôm vào lòng.

- Tiểu Tinh.. anh xin lỗi đã để em ra nông nổi này.. thực xin lỗi.

Lam Dĩ đưa lưỡi liếm khoe miệng bị Gia Trình đánh đến chảy ra huyết, tròng mắt hung tợn mà hướng hắn quát lớn.

- Đồ khốn, anh dám đánh tôi!!

- Cô thử động vào một sợi tóc của Tiểu Tinh xem. Tôi sẽ giết cô! - Gia Trình đưa ánh mắt hung hãn sát khí nhìn Lam Dĩ, tựa như muốn chém giết ả.

- Anh...! Mẹ kiếp, anh đã nói anh làm bạn trai tôi. Còn bây giờ anh dám đánh tôi chỉ vì một tên nhóc con bán nam bán nữ sao!! - Lam Dĩ nổi điên quát lớn.

- Tôi nói cho cô biết, tôi yêu Tiểu Tinh, không phải cô. Đừng mơ tưởng nữa, chấp nhận sự thật đi! - Gia Trình nói xong liền cúi xuống choàng áo khoác lên người Hứa Tinh, rồi bế y lên rời khỏi.

- Gia Trình.. anh đứng lại cho tôi! Gia Trình!!! Aaaa!. - Lam Dĩ hóa điên đưa tay vò lấy đầu, giận cá chém thớt mà đẩy ngã một nữ sinh đứng cạnh đó.

- Có chuyện gì xảy ra vậy? - Hiệu trưởng Ninh nhìn thấy một đám học sinh tụ tập không ngừng bàn tán mà có chút thắc mắc, liền tiến đến hỏi han.

- Dạ.. dạ không có gì.. em chào thầy. - Mọi người sợ hãi liền cúi đầu chào ông rồi ly khai.

Còn Lam Dĩ từ nãy đến giờ chỉ đứng yên mà thở hồng hộc, hai tay ả nắm thành quyền mà kịch liệt gồng mạnh.

- Nhóc con hỗn đản, mày sẽ không thoát khỏi tay tao đâu.

Gia Trình bế Hứa Tinh về lại phòng mình, đem y nằm lên giường rồi đưa tay chạm lên bên má bị Lam Dĩ đánh đến sưng đỏ, đau lòng nói.

- Tiểu Tinh.. anh xin lỗi, anh đã để em một mình gánh chịu, thực sự xin lỗi em.

- Anh Trình... Tiểu Tinh cực kì đáng ghét phải không? ... Tiểu Tinh... đã khiến anh và chị Lam Dĩ rời xa nhau phải không? - Hứa Tinh nước mắt giàn dụa mà nghẹn ngào nói.

Gia Trình đau đớn mà cúi người ôm chặt lấy Hứa Tinh, thanh âm kịch liệt run rẩy.

- Tuyệt không. Anh yêu Tiểu Tinh, Tiểu Tinh cũng yêu anh, như vậy không có gì sai, đừng nghe những gì Lam Dĩ nói, cô ta chỉ đang muốn chia rẽ chúng ta thôi.

- Thật..... thật không ạ? - Thiếu niên sụt sùi hỏi hắn.

- Đương nhiên thật. Anh xin lỗi... Ngoan, đừng khóc..

Hứa Tinh chậm rãi gật đầu, rồi đưa tay ôm lấy cổ hần. Chốc lát, Gia Trình buông y ra, điên cuồng mà hôn môi thiếu niên, đầu lưỡi bắt đầu theo kẽ răng của y mà xâm nhập vào bên trong khoang miệng, không ngừng càn quấy.

HẾT CHƯƠNG 49

50. Chương 50

Gia Trình rút cuộc buông môi Hứa Tinh ra, có chút luyến tiếc đành nhẹ nhàng hôn lên vầng trán của y, ôn nhu nói.

- Hảo, anh giúp em thay đồ.

Hứa Tinh gật đầu nghe lời, rồi chậm rãi đứng dậy tùy ý để Gia Trình giúp mình thay y phục. Sau đó hai người bước ra ngoài đại sảnh, ngồi vào bàn dùng bữa sáng.

Đương nhiên sẽ có một ánh mắt khinh bỉ đang liếc nhìn bọn họ, kia chính là Lam Dĩ đi. Ắt tức tối đưa khăn lau vo thành khối, cắn chặt răng mà thở mạnh.

- Lam Dĩ, cậu bỏ cuộc đi. Gia Trình đã công khai yêu cậu nhóc kia rồi, đừng tức tối làm gì. - Một cô bạn của Lam Dĩ đang ngồi diện hướng ả khuyển răn.

- Cậu thì biết cái gì? Tôi với hần ta đã qua lại với nhau bao nhiêu lần. Từ khi tên nhóc con đó xuất hiện, cuộc sống của tôi chỉ có đảo lộn lên hết. - Lam Dĩ trừng mắt nhìn cô, rồi giận dữ nói.

- Haizz. Thế giới này đầy đàn ông đó thôi, kiếm cũng không khó, vả lại cậu vốn xinh đẹp như vậy, có cả khối người theo mà. - Cô thở dài.

- Đó chính là lý do! Trong khi một loạt người đang đứng xếp hàng chờ tôi, thì Gia Trình hần ta lại bỏ mặc tôi mà đi yêu thằng nhóc không ra nam không ra nữ đó!! - Lam Dĩ đột nhiên đập mạnh bàn ăn, tay nắm thành quyền mà lớn tiếng.

- Lam Dĩ, cậu yêu Gia Trình phải không a? Nếu không, sao cậu lại bận tâm chuyện hần yêu người khác như thế chứ? - Cô ghé sát Lam Dĩ cau mày hỏi.

- Hừ, tôi yêu anh ấy thì đã sao. Hắc... thằng ranh con đó nhất định không qua được tôi, một ngày tao sẽ cho mày biết thế nào là sự đau đớn khi bị kẻ khác giành lấy người mình yêu. - Lam Dĩ trừng mắt sang phía Hứa Tinh đang ăn cùng Gia Trình, ánh mắt hung tợn đe dọa.

- Trình ca, Tiểu Tinh!! - Helen hớn hử chạy đến chỗ Hứa Tinh và Gia Trình, ngang nhiên kéo ghế ra ngồi bên cạnh hai người.

- Chị Helen, chị đã dùng bữa sáng chưa? - Hứa Tinh cúi nhẹ đầu chào cô rồi mở miệng hỏi.

- Đương nhiên rồi a. - Helen nhú tí mắt nhìn Hứa Tinh trả lời.

- Chúng tôi vẫn đang ăn, cậu có thể ra chỗ khác được không? - Gia Trình mắt hững hờ nhìn cô, thanh âm lạnh lùng xua đuổi.

- Hắc hắc... cản trở hai người rồi sao. Sorry, cơ mà tôi nghe mọi người ở đây đồn hai người đang yêu nhau phải không a? - Helen ghé sát Gia Trình cười tà hỏi.

Hứa Tinh nghe đến đây thì tròn xoe mắt nhìn Gia Trình, hần cũng im lặng mà chăm chú nhìn y, sau đó là một màn ngưng ngừng giữa hai người.

- Gì vậy a, sao hai người lại nhìn nhau? Tôi nói có phải không? - Helen quay sang Hứa Tinh rồi quay sang Gia Trình, bĩu môi nói.

- Tôi bảo cậu ra chỗ khác, rốt cuộc có nghe không? - Gia Trình đưa tay ho nhẹ vài cái, rồi quay lại trạng thái ban đầu, đưa ánh mắt băng lãnh nhìn Helen.

- Okay... Fine! Người gì mà vô tâm. Bây giờ chị thật sự nể em đó Tiểu Tinh.. - Helen ủy khuất đứng dậy, trước khi đi còn mở miệng nói vài câu với Hứa Tinh, sau đó lại thấy ánh mắt lạnh lùng của Gia Trình đang liếc mình, cô mới chịu xoay người ly khai.

Sau khi dùng bữa xong, tất cả học sinh trong trường đều tập trung ở đầu tàu, hiệu trưởng Ninh và các thầy cô khác cũng ở đó.

- Vào khoảng 12 giờ trưa trường sẽ tàu dừng lại để các em có thể tắm biển. Sau đó gần tối mới đến Hawaii, cho nên từ giờ đến lúc tới nơi các em phải tập trung đầy đủ trên tàu cho đến khi nghe hiệu lệnh điểm danh, nếu như vắng bất kì học sinh nào thì chuyến đi sẽ bị hoãn lại. Các em nghe rõ chưa?

- Dạ vâng!!

- Hảo, bây giờ hãy chuẩn bị đi.

Ngay lập tức mọi người liền đổ ạt vào phòng của mình để chuẩn bị đồ tắm. Chỉ có Hứa Tinh vẫn còn đang ngẩn người vì bị chen lấn trên hành lang chật hẹp.

- Tiểu Tinh! - Nhân lúc y còn đang mơ màng, thì Mạch Quai đột nhiên từ đằng sau tiến đến.

- Mạch Quai, cậu không về phòng chuẩn bị sao? - Hứa Tinh thắc mắc hỏi hẩn.

- Lại đây!

Mạch Quai một phen nắm lấy cổ tay Hứa Tinh kéo đến phòng y, rồi nhanh tay khóa chốt cửa lại, dồn y vào tường, tựa hồ vừa tức giận vừa nghiêm túc nói.

- Cậu đang qua lại với Gia Trình phải không? Tại sao vậy? Từ khi hẩn ta trở về nước, cậu cứ luôn ở bên cạnh hẩn. Rốt cuộc cậu có chịu hiểu, Gia Trình hẩn ta đã từng hại cậu đến mức nào không?!!

Hứa Tinh có chút kinh ngạc liền mở lớn mắt nhìn Mạch Quai, đồng thời cũng vì bị hẩn lớn tiếng mà tự ti cúi đầu.

- Thực xin lỗi...

- Không nói về phần mình, bắt quá nếu như baba cậu biết chuyện này, chú ấy sẽ ra sao? - Mạch Quai chăm chăm nhìn thiếu niên mãi chưa chịu ngẩng đầu, cau mày hỏi y.

- Mình... mình biết baba không thích anh Trình.. nhưng mà...

- Nhưng mà sao? Cậu yêu hẩn ta phải không? Rốt cuộc cậu chỉ nghĩ cho mỗi Gia Trình thôi phải không? Còn baba cậu, còn mình, còn bản thân cậu nữa. Phải rồi, ban đầu hẩn ta và chị Lam Dĩ đã công khai là người yêu của nhau. Bây giờ thì sao, Gia Trình phải chia tay chị ấy là vì cậu đó!! - Mạch Quai đột nhiên quát lớn.

Hứa Tinh hoảng sợ mà giật nảy mình, nước mắt không hiểu sao lại rơi xuống, thì ra y từ đầu đến cuối đều làm sai, y không chịu nghe lời phụ thân, lại chỉ biết nghĩ đến Gia Trình, vì y mà hẩn cùng Lam Dĩ xảy ra mâu thuẫn, rốt cuộc dẫn đến chia tay, mà tất cả đều do y mà ra.

- Đối.. thực xin lỗi...

Mạch Quai hừ lạnh một tiếng, rồi xoay người ly khai, trước khi đi còn không quên đóng mạnh cửa lại.

Hứa Tinh bật lực ngồi xuống đất, hai tay run rẩy đưa lên lau nước mắt, đáng nhẽ ngay từ đầu y nên nghe theo lời Lam Dĩ nói, y không xứng đáng với Gia Trình, lại còn vì y mà hai người bọn họ mới chia tay, vì y mà Gia Trình hẩn mới vùng tay đánh Lam Dĩ, cảm thấy bản thân thật đê tiện đi.

“Cạch” cánh cửa phòng đột nhiên mở ra, mà bước vào không phải ai khác chính là Gia Trình. Nhìn thấy thiếu niên kia ngồi khóc một mình, hẩn vừa cảm thấy đau lòng vừa thắc mắc, liền nửa ngồi nửa quỳ hỏi y.

- Tiểu Tinh, có chuyện gì?

- Dạ không... không có gì.. - Hứa Tinh khấn trương đưa tay chùi nước mắt, gương cười yếu ớt trả lời hẳn.

- Như thế nào lại khóc? - Hẳn ôn nhu đưa tay lên gương mặt thiếu niên, thanh âm nghiêm nghị hỏi.

- A.. Tiểu Tinh không sao thật mà... chẳng qua... baba mới gọi cho Tiểu Tinh... bảo rằng mẹ đang ốm nặng phải phẫu thuật... cho nên.. Tiểu Tinh... chỉ sợ mẹ xảy ra chuyện gì? Thật sự không có gì, anh Trình đừng lo. - Thiếu niên xua tay mà mở miệng nói dối, chỉ mong Gia Trình hãy tin lời mình, bởi y không muốn hẳn lại vì y mà làm lớn chuyện.

- Hảo, ngoan, đừng khóc. - Gia Trình thở dài, đưa tay xoa xoa đầu thiếu niên, rồi ôm chầm lấy y an ủi.

Hứa Tinh nhẹ gật đầu, bất quá không hiểu sao thời điểm khi được Gia Trình ôm vào lòng, cảm thấy sống mũi vô cùng cay cay, không nhịn được mà nước mắt cứ thế tuôn trào, hai tay run lẩy bẩy mà vòng qua thắt lưng hẳn.

Gia Trình đương nhiên không hề hay biết thiếu niên kia thực ra đang khóc vì hẳn, chỉ có thể vuốt ve tấm lưng nhỏ nhắn của y mà không ngừng an ủi.

- Anh Trình đã chuẩn bị gì chưa? - Cảm thấy bản thân cứ khóc hoài chẳng được lợi gì, Hứa Tinh liền buông Gia Trình ra, cười nhẹ hỏi hẳn.

- Chưa. - Gia Trình ngang nhiên nói.

- Thế tại sao....

- Đương nhiên là muốn ở cùng Tiểu Tinh rồi. - Thiếu niên chưa kịp nói xong, Gia Trình liền cười tà chặn lời, sau đó liền luồn tay bế y lên chiếc giường cạnh đó, cúi xuống không ngừng hôn môi y.

- Ngờ.... Anh Trình... sẽ có người... phát hiện mất... - Hứa Tinh then thùng gương đổ mặt, hai tay đặt trước lồng ngực săn chắc của Gia Trình muốn đẩy hẳn ra.

Gia Trình chẳng nói chẳng rằng, một chút lời nói của Hứa Tinh đương nhiên không thèm đếm xỉa đến, cứ thế mà điên cuồng hôn môi y, đầu lưỡi linh hoạt mở rộng khoang miệng của y ra, tham lam mút từng chiếc răng của y, rồi dây dưa đầu lưỡi phần non của thiếu niên.

- Anh Trình.. đừng mà... - Hứa Tinh sợ hãi bất kì lúc nào sẽ có người mở cửa mà thấy được hai người, liền mở miệng cầu xin Gia Trình.

- Không thích. - Gia Trình ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào đôi mắt ngấn lệ lẫn sợ hãi của Hứa Tinh, lạnh lùng mở miệng, rồi tiếp tục cúi xuống hôn lên chiếc cổ mảnh mai của y, điên cuồng mút lấy da thịt của thiếu niên, rồi đưa đầu lưỡi liếm trọn xung quanh.

“Cốc cốc” cửa phòng đột nhiên bên ngoài có người gõ cửa, Hứa Tinh hốt hoảng mà nhìn cánh cửa, rồi định ngẩng người dậy.

- Tiểu Tinh, em có trong đó không? Là chị, Helen đây, tàu sắp dừng rồi, mọi người đang chờ em bên ngoài đấy. Tiểu Tinh!!

- Tiểu Tinh lập tức ra.... ngơ... ngơ... - Hứa Tinh đang tính trả lời Helen, rồi ngồi dậy định tiến tới mở cửa cho cô, bất quá y chưa kịp phản ứng đã bị Gia Trình một phen áp đảo y nằm xuống, hung hăng mút lấy đôi môi mỏng manh của y.

Helen không ngừng gõ cửa gọi tên Hứa Tinh, thiếu niên hoảng sợ mà yếu ớt giãy dụa muốn thoát khỏi Gia Trình, đột nhiên hẳn đưa tay mò mẫm trên người y, rồi từng cúc áo rồi đem chiếc áo của y gỡ bỏ ném xuống đất, hai tay không ngừng xoa nắn nhũ hoa của thiếu niên.

- Không có ai sao? - Mãi không thấy ai trả lời, Helen nghĩ rằng có phải hay không thiếu niên kia đang ở cùng Gia Trình đi, liền xoay lưng ly khai mà bước thẳng đến phòng hẳn.

- A.... học.. học.. Anh Trình... chị Helen sẽ nghi ngờ chúng ta mất. - Chờ đến khi Helen rời khỏi, Gia Trình mới chịu buông Hứa Tinh ra, thiếu niên liền thở dốc mà sợ hãi nhìn hẳn.

- Thì đã sao? - Gia Trình nhếch miệng cười âm hiểm nói.

Hứa Tinh ngay lập tức ngậy người, hần... hần như thế nào lại tỉnh bơ như thế chứ, ban nãy còn cố tình hôn y không cho y mở lời, mặc cho Helen bên ngoài không ngừng gõ cửa gọi tên mình, hạo quá đáng đi.

- Hạo, không đùa với em nữa. - Gia Trình đỡ Hứa Tinh ngồi dậy, rồi từ túi xách của hần mang theo lấy ra một chiếc áo thun mỏng cùng chiếc quần short đưa cho thiếu niên.

- Đây là... - Hứa Tinh đưa tay nhận lấy, có chút thắc mắc hỏi Gia Trình.

- Mặc vào! - Hần lạnh lùng ra lệnh.

- A? - Hứa Tinh kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Gia Trình, hần bảo mặc cái này vào sao? .. , nhưng mà thời tiết dạo này đang chuyển nóng, sao có thể mặc cái này chứ.

- Mau lên. - Gia Trình trừng mắt liếc Hứa Tinh, lạnh lùng ra lệnh. Thiếu niên vì sợ hãi ánh mắt băng lãnh kia của hần, liền ngoan ngoãn nghe lời mà đứng dậy chậm rãi thay vào.

Xong xuôi, Gia Trình liền đắc ý mỉm cười, rồi cùng Hứa Tinh bước ra ngoài. Trong suốt đường đi y không ngừng thắc mắc, chính là tại sao hần lại bắt y mặc bộ y phục này chứ, trong khi đó xung quanh nam nhân cũng chỉ diện mỗi chiếc quần lót tắm.

Hứa Tinh thở dài trong lòng, thôi thì cứ việc nghe theo Gia Trình vậy, dẫu sao bản thân y vốn dĩ không hề biết bơi, từ đó đến giờ đều ngồi một chỗ mà ngắm biển, cần gì đồ tắm chứ.

Nhìn thấy bộ dạng ủy khuất của Hứa Tinh, Gia Trình thừa biết y chính là rất khó chịu trong bộ đồ kia, bởi lẽ hiện tại thời tiết hiện tại khá nóng, mà trong trường chỉ có một mình y mặc chiếc áo thun và quần short, không khỏi khiến ai đoán hoài nhìn y.

Bất quá Gia Trình hần chỉ là đang quan tâm thiếu niên kia, nói cách khác là dường như hần có tính chiếm hữu cao đi, bởi lẽ hần không muốn bất kỳ ai phải nhìn thấy cơ thể của y, đặc biệt là nam nhân, hần muốn tất cả mọi thứ của y, từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, kể cả thân thể tuyệt mỹ của y, gương mặt y phải thuộc một mình hần, hần tuyệt không chia sẻ y với bất cứ ai, Hứa Tinh y chỉ mãi mãi của mình Gia Trình hần, đúng vậy.

- A, Tiểu Tinh! Trình ca! - Nhìn thấy hai người Helen không khỏi phấn khích, liền bỏ nhào đến hơn hở nói.

- Ban nãy chị đi tìm hai người a. Phải rồi, Trình ca, cậu không định tắm biển sao, đây là cái gì a. - Helen khó hiểu nhìn chăm chăm vào Gia Trình, đưa tay lướt từ trên xuống dưới trên cơ thể hần, cau mày hỏi.

- Không có hứng thú. - Hần lạnh lùng trả lời.

- Gì chứ? Cậu xem mọi người ở đây ai cũng diện đồ “mát mẻ” như vậy, chỉ có cậu là lạc loài, nhìn qua đã thấy nóng bức rồi, mau mau về phòng cởi đồ giùm tôi. - Helen một phen đẩy Hứa Tinh sang một bên, kéo lấy cổ tay Gia Trình đẩy hần bước về phòng, ngang nhiên ra lệnh hần.

Gia Trình hừ lạnh mà thở mạnh một hơi, chốc lát, hần đưa tay cởi bỏ chiếc áo sơ mi xuống, lộ ngay cơ thể săn chắc vạm vỡ của hần, rồi trước mặt Helen và Hứa Tinh mà tuột cả quần dài ném sang một bên, bên trong chỉ còn chiếc quần short hần đã chuẩn bị trước đó, rồi lạnh lùng mở miệng.

- Vậy được chưa? Cậu nhiều chuyện thật.

- A... À ừ... - Helen ngượng chín mặt với thái độ ngang nhiên kia của Gia Trình.

Gia Trình không nói hai lời, đem toàn bộ quần áo của mình ném sang chỗ Helen cầm lấy, rồi tiến tới nắm chặt cổ tay Hứa Tinh kéo đi.

- Tên chết bầm đáng ghét! Hừ! - Helen khinh bỉ nhìn Gia Trình, rồi nhìn đồng hồ điện trên tay mình, khẽ thở dài, bất đắc dĩ đi về phòng mình cất đi.

- Thông báo: thuyền đã dừng ở khu vực cách Hawaii 1500km , các em học sinh hãy nghe theo sự hướng dẫn của nhà trường để tổ chức tắm biển. Xin cảm ơn!

- Các em đã tập trung đầy đủ chưa? Hạo, khu vực biển ở đây không nguy hiểm cho nên chúng ta có thể tắm, các em có thể tổ chức bữa tiệc trên tàu cũng được, bất quá không được phép ai ra khỏi thuyền và sau

khi nghe hiệu lệnh lên tàu các em phải tập trung đầy đủ để thầy cô điểm danh. Còn nữa, để đảm bảo an toàn nên sẽ có thầy đây giám sát các em. Ok chứ? - Hiệu trưởng hớn hởi nói.

- Vâng ạ! - Cả trường đồng thanh.

- Hảo, chúng ta hãy tắm thôi a, thầy cũng nóng muốn chết rồi đây! - Khi thành tàu hạ xuống, cả đám học sinh la hét vui mừng mà nhảy tót xuống dưới biển, trêu đùa nhau không ít.

Duy nhất Hứa Tinh là ngồi trên tàu ngắm nhìn mọi người đùa giỡn với nhau, đầu sao y đã quen rồi, ngắm biển và mọi người ở đây cũng chẳng mất mát gì a.

- Tiểu Tinh, sao em lại ngồi đây? Đi xuống tắm với bọn chị!! - Helen đột nhiên chạy tới đập vai Hứa Tinh, cảm thấy thắc mắc khi nhìn thấy y chỉ ngồi một chỗ.

- A... thực ra.. Tiểu Tinh không biết bơi.. chị Helen cứ xuống đi .. Tiểu Tinh ngồi đây được rồi. - Hứa Tinh gượng cười đối Helen trả lời.

- Vậy sao? So boring! Nếu vậy thì chị cùng Mạch Quai đi tắm đây, later. - Helen thở dài chán nản, bắt đầu đi liền xoay lưng rời khỏi.

Hứa Tinh cười nhẹ vẫy tay với Helen, rồi nhìn cô cùng Hoàng Thư, Tiểu Nhân và Mạch Quai đùa giỡn, ngây ngốc mà bật cười. Chốc lát, cảm nhận hai bên má bỗng nhiên lạnh như băng, thiếu niên giật thót mà xoay lưng lại.

- A, anh Trình.

- Không xuống tắm sao? - Gia Trình đưa một chai nước lạnh cho Hứa Tinh, ngồi xuống bên cạnh y hỏi.

- Kia.. thực ra.. Tiểu Tinh không biết bơi. - Thiếu niên nhận lấy chai nước từ hắn, xấu hổ cúi đầu nhỏ giọng nói.

Gia Trình nghe đến đây thì có chút kinh ngạc nhìn chăm chăm vào Hứa Tinh, như nghĩ ra kế gì, hắn bắt giác cong khóe miệng, một phen đem hai chai nước từ hắn và từ tay Hứa Tinh ném sang một bên, nhanh tay mà bế thiếu niên lên.

- Anh... Anh Trình... - Hứa Tinh không hiểu Gia Trình hắn định làm gì, bất quá như vậy không chừng sẽ bị mọi người nhìn thấy mất, liền lúng túng nói.

- Không biết cũng phải biết. - Gia Trình cười tà, rồi nhanh chân chạy đến thành tàu.

- A... Anh Trình.. đừng mà.. Tiểu Tinh... A... - Hứa Tinh hốt hoảng khi nhìn thấy biển rộng lớn ở bên dưới, liền liều mạng giãy dụa muốn thoát khỏi vòng tay Gia Trình.

Bất quá chưa đầy một giây, hắn đã ôm y nhảy vọt xuống biển, đương nhiên vì độ nhảy khá cao dẫn đến một lực cực kì mạnh, Hứa Tinh cứ nhiên mất đà mà bị nằm trọn trong dòng nước bao la, hoảng sợ mà giãy dụa.

- A... khụ... khụ.... - Chốc lát, Hứa Tinh được Gia Trình ôm lên mặt biển, có chút khó thở mà yếu ớt ho khan vài tiếng, bất quá vì vẫn còn sợ hãi mà rơm rớm nước mắt nhìn Gia Trình, giận dữ mà đưa tay đập nhẹ lên vai hắn, nghẹn ngào nói.

- Anh Trình... hảo quá đáng đi... khụ .. khụ... - Y chậm rãi đưa tay xoa xoa chiếc mũi bị ửng đỏ, rồi tiếp tục ho nhẹ.

- Xin lỗi.. làm em sợ rồi.

Gia Trình hắn chính là chưa bao giờ thấy bộ dạng giận dữ kia của thiếu niên, gương mặt của y khi giận dữ mà ửng đỏ, đôi môi mỏng manh giật giật vô cùng đáng yêu đi, không nhịn được mà ngẩng đầu hôn lên môi y một cái.

- Anh Trình.. làm ơn để Tiểu Tinh lên... Tiểu Tinh không biết bơi thật mà... - Hứa Tinh cúi đầu nhỏ giọng.

- Không được! Nếu không biết anh sẽ dạy em. - Gia Trình lạnh lùng cự tuyệt, rồi nghiêm nghị đối Hứa Tinh nói.

- A?

51. Chương 51

Hứa Tinh mãi đang ngây ngốc nhìn Gia Trình, hắn nói sẽ dạy y bơi sao, liệu như vậy có được không a.

Gia Trình chỉ nhếch miệng cười tà, rồi ôm y đến giữa tàu, chậm rãi ngã người y ra phía trước.

- Thả lỏng người ra, di chuyển chân cùng tay.

- Anh Trình.. như vậy sẽ không sao chứ.. Tiểu Tinh... - Hứa Tinh thanh âm lúng túng hỏi Gia Trình.

- Sao vậy? Sợ? - Hắn cau mày.

Thiếu niên không nói gì, chỉ rụt rè chậm rãi gật đầu.

- Sẽ không sao. Anh sẽ đỡ em. - Gia Trình ôn nhu nói.

- Ân.. - Hứa Tinh bất đắc dĩ liền ngoan ngoãn nghe theo lời hắn, hai tay hai chân duỗi thẳng trên mặt đất, động tác chậm như rùa mà di chuyển lên xuống.

Gia Trình đương nhiên nhìn thấy bộ dạng kìa của thiếu niên không khỏi bật cười, đây mà gọi là bơi sao, tiểu hài tử kia thật đáng yêu nga.

- Ngốc quá, ai làm như em chứ. Động tác phải vừa nhanh vừa dùng sức, hiểu không?

- A.. Vậy sao... - Hứa Tinh tròn xoe mắt nhìn Gia Trình, rồi gật đầu hiểu ý, nghe theo lời hắn mà động tác ngay lập tức liền nhanh hơn chút đỉnh.

Gia Trình đắc ý cười tà, hai tay vẫn giữ nguyên dưới ngực Hứa Tinh để y tập luyện.

Bất quá hai người lại không hay rằng bao nhiêu ánh mắt của mọi người đang đổ dồn vào họ, trong đó đương nhiên có Lam Dĩ.

- Này, tôi chưa bao giờ thấy Gia Trình lại ôn nhu đến thế a.

- Phải rồi, ban nãy trước khi dùng bữa cậu không nghe hắn ta đã công khai yêu cậu nhóc kia sao?

- Sao? Gia Trình là đồng tính luyện ái? Không thể nào?

- Các cô có chịu cảm miệng không? - Lam Dĩ không phải không nghe được cuộc nói chuyện của các nữ sinh kia, ngay lập tức liền tức giận mà hướng họ mắng lớn, rồi quay sang trừng mắt nhìn Gia Trình và Hứa Tinh, hai tay bắt giắc nắm chặt thành quyền.

- Khốn nạn, chưa bao giờ mình lại bị ăn bơ đến như vậy. Tất cả đều do tên nhóc con đáng ghét kia. Tao nhất định phải cho mày một bài học mới được.

- Mệt chưa? - Sau một hồi lâu để cho Hứa Tinh tập luyện chân tay, Gia Trình liền mở miệng quan tâm hỏi y.

- Dạ.. Một chút... - Hứa Tinh nhú tí mắt cười trả lời, không khỏi làm cho Gia Trình chỉ muốn xông đến “ăn” y ngay lập tức mà thôi.

- Hảo, anh sẽ bỏ tay ra, em phải tự thân vận động đấy.

- Sao a? - Hứa Tinh kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Gia Trình, bất quá chưa đầy một giây toàn bộ cơ thể y đã hoàn toàn nổi trên mặt nước. Thiếu niên liền phấn khích mà cười tươi rói, cảm giác như lần đầu trải nghiệm vậy.

- Anh.. anh Trình... Tiểu Tinh nổi lên được rồi. - Hứa Tinh vừa đưa hai tay hai chân đập mạnh vừa hớn hở đối Gia Trình nói.

- Ủ.. Giỏi lắm. Bắt quá hai tay hai chân cần dùng lực nhiều hơn nữa, như vậy Tiểu Tinh mới có thể bơi ra xa, hiểu không? - Gia Trình ôn nhu đưa tay xoa lấy đầu thiếu niên rồi mở miệng căn dặn.

Hứa Tinh liền gật đầu hiểu ý, ngay lập tức dùng sức mà đạp mạnh, y cứ thế mà bơi thẳng tiến về phía trước. Gia Trình cũng cúi người bơi đến chỗ Hứa Tinh, cười âm hiểm.

- Tiểu Tinh đua với anh không?

- A...?

Gia Trình bắt giắc cong khoe miệng, chưa nói hai lời liền thụt người xuống dòng nước, nhanh như cắt mà tiến thẳng về phía trước.

Hứa Tinh không biết Gia Trình là nói thật, cũng liền đó mà dùng hết sức lực bơi đua cùng hắn. Bắt quả kết quả đương nhiên là theo không kịp hắn rồi.

- Anh Trình.. bơi giỏi như vậy. Tiểu Tinh sao mà theo kịp chứ? - Hứa Tinh vẻ mặt ủy khuất nói.

Gia Trình chỉ ôn nhu cười, đưa tay xoa lấy đầu thiếu niên, rồi đột nhiên ôm chầm lấy y.

- Tiểu Tinh.. - Thanh âm của hắn có chút thờ dỗi.

- Ân? - Hứa Tinh khó hiểu mà tròn xoe mắt.

Buông thiếu niên ra, Gia Trình nhẹ nhàng hôn lên vầng trán của y, rồi đưa tay vén mái tóc ướt sũng của y sang một bên.

- Anh yêu em.

Hứa Tinh gương mặt lập tức ửng đỏ, cúi đầu ngượng ngùng đối hắn nói.

- Tiểu Tinh.. cũng vậy.

- Tiểu Tinh.. anh muốn em. - Gia Trình cười nhẹ, rồi vuốt ve gương mặt Hứa Tinh một hồi lâu.

Sau đó hắn dần tiến sát thiếu niên kia, chậm rãi hôn lên môi y, đầu lưỡi tinh tế từng tát từng tát đi vào khoang miệng của y, tham lam mút vào đầu lưỡi phần nòn.

Hứa Tinh cũng không hề phản kháng, ngược lại lại đưa hai tay vòng qua cổ Gia Trình, thuận theo hắn mà kịch liệt dây dưa đầu lưỡi.

- A... - Chốc lát, thiếu niên đột nhiên rên một tiếng. Gia Trình liền rời khỏi đôi môi y, hỏi.

- Sao vậy?

- Chân.... Tiểu Tinh bị rút chân rồi thì phải.. A... - Hứa Tinh lò mò hai tay xuống dưới cầm lấy bàn chân mình, bất quá đột nhiên cả cơ thể đều tuột ngụp xuống dòng nước, không tự chủ được mà yếu ớt giãy dụa.

Gia Trình ngay lập tức cúi người kéo Hứa Tinh lên, bế y ra khỏi mặt nước rồi bước lên thuyền.

- Ngô.... - Sau một hồi bất tỉnh vì ngạt nước, Hứa Tinh rốt cuộc cũng tỉnh dậy, liền mở mắt ra nhìn bốn phía, cảm thấy căn phòng này rất quen thuộc đi, kia chẳng phải là phòng của Gia Trình sao.

Bất quá không hiểu sao cơ thể có chút lạnh lạnh, thiếu niên liền cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy trên người mình một chút cũng không có mảnh vải che thân, lại còn có hai bàn tay to lớn đang đặt trước ngực y.

- Tỉnh? - Thanh âm trầm thấp đột nhiên vang lên bên tai.

Hứa Tinh chậm rãi xoay người lại, trước mắt đương nhiên là gương mặt anh tuấn của Gia Trình đang chăm chú nhìn y.

- Anh Trình...

- Chân còn đau không? - Hắn hỏi.

- A... dạ đỡ hơn nhiều rồi, Tiểu Tinh cảm ơn anh. - Hứa Tinh vội vã cúi đầu, nhỏ giọng nói.

Gia Trình đưa tay nâng cằm Hứa Tinh lên, nhẹ nhàng hôn lên môi thiếu niên, động tác cứ thế mà càng ngày càng mãnh liệt, điên cuồng tham lam mút lấy chiếc môi mỏng manh của y.

Chốc lát, hần ngẩng người dậy, đặt y nằm dưới thân, hung hăng cúi xuống hôn lên chiếc cổ mảnh mai của y, hai tay mò mẫm xuống phía dưới cơ thể y, một bên thì xoa nắn đầu vú của thiếu niên, một bên thì vuốt ve phân thân non nớt của y chơi đùa không rời.

- A.. ân.... Anh.. Trình... - Hứa Tinh bị bàn tay to lớn của Gia Trình vừa vuốt ve hai bên đầu nhũ của mình vừa xoa nắn hạ thân nhỏ bé kia, không nhận được liền rên một tiếng, hai tay tự động vòng qua cổ hần.

- Tiểu Tinh... - Gia Trình kịch liệt thở dốc, mồ hôi sớm ướt đẫm gương mặt hần từ lúc nào.

Hần một phen lật ngửa thiếu niên lại, nâng hai cánh mông trơn mịn của y lên, hai tay tách rộng bờ mông của y, rồi cúi xuống đưa đầu lưỡi liếm lên động huyết nhỏ bé.

- Anh Trình... dừng... chỗ đó... A... - Hứa Tinh đưa bàn tay ra phía sau muốn đẩy đầu Gia Trình ra khỏi nơi kín đáo kia, bất quá lại bị hần nhanh tay cầm lấy, đan chặt bàn tay hần vào tay y.

Hần hết đưa lưỡi liếm, rồi điên cuồng mút lấy tiểu huyết của y, tay trái lại không ngừng xoa bóp chiếc mông nhỏ nhắn của y.

Rời khỏi hậu huyết, Gia Trình lại di chuyển đến bờ mông của Hứa Tinh, từng tát từng tát mút lấy từng da thịt mềm mịn.

- Tiểu Tinh... Tiểu Tinh... - Gia Trình đem Hứa Tinh lật lại, điên cuồng hôn lên môi y, ngón tay bên dưới sẵn tiện đi vào bên trong tiểu huyết non nớt, không ngừng càn quấy.

- A.... Anh Trình... nhẹ một chút. - Hứa Tinh cảm giác được phía dưới đột nhiên có vật thể đi vào, có chút đau mà nhỏ giọng cầu xin Gia Trình.

- Hảo.

Gia Trình khẽ nhếch miệng cười, bắt đầu đưa côn thịt to lớn của mình xâm nhập vào bên trong của Hứa Tinh.

- Aa..... - Thiếu niên đau đớn liền kêu khóc một tiếng, cảm giác phía sau như bị xé rách vậy, bàn tay khẽ nắm chặt ra trải giường đến trắng bệch.

- Đau? - Gia Trình đưa tay lau nước mắt trên gương mặt y, lo lắng hỏi.

- Ân... Tiểu Tinh không sao... - Hứa Tinh cười nhẹ một cái, rồi ngẩng đầu hôn lên má Gia Trình, không muốn hần vì lo lắng cho mình mà không giải quyết được dục vọng.

Gia Trình đành thở dài trong lòng, bất quá nhìn bộ dạng câu dẫn kia của thiếu niên không khỏi khiến hần điên đến phát cuồng, liền nâng hai đôi chân thon gầy của y lên, lấy tay nâng phân thân thô lớn của mình nhét sâu vào cửa huyết hé mở, bắt đầu đóng đưa thắt lưng từng chút từng chút chen chúc đi vào.

Hần ở phía trên người y mà dùng sức đưa đẩy, côn thịt to và dài hung hăng đánh vào trong khe huyết, đương nhiên với thân hình to cao vạm vỡ của hần sẽ dùng lực mạnh đến khôn cực, mỗi một lần lại một lần đều đâm vào chỗ sâu nhất bên trong thiếu niên.

- Anh Trình... chậm... chậm thôi... Tiểu Tinh... đau.... - Hứa Tinh biết là Gia Trình thất lời, rõ ràng ban nãy đã kêu sẽ nhẹ nhàng, vậy mà mới vào đã mãnh liệt như vậy, thực sự quá đáng đi.

- Tiểu Tinh.. anh xin lỗi... anh thực sự rất muốn em... - Gia Trình một bên động tác vừa di chuyển ra vào, một bên vừa thở hồng hộc nhìn Hứa Tinh, vắng trăn cứ nhiên toát đầy mồ hôi trong cơn khoái cảm.

- Anh Trình.... a... a.... dừng mà... làm ơn... - Hứa Tinh thống khổ khóc lớn, bất quá không hiểu sao bên dưới đôi lúc vừa cảm thấy đau vừa có chút thoải mái, không chừng đã bị Gia Trình đâm trúng điểm G rồi chăng.

- Tiểu Tinh... em cương lên rồi. - Phát hiện phía dưới phân thân non nớt kia đã ngẩng đầu từ khi nào, Gia Trình liền khoái chí mà hơi thở dồn dập vang bên tai Hứa Tinh.

- Đau... đau quá... anh Trình... - Hứa Tinh không biết phải giải quyết cơn trướng đau từ hạ thân nhỏ bé như thế nào, chỉ cảm giác nó vô cùng khó chịu, cũng cực kì đau đớn đi.

Gia Trình nhếch miệng cười tà, bàn tay to lớn chậm rãi hạ xuống phía dưới, thuần thực mà nhẹ nhàng an ủi giùm Hứa Tinh.

- Sao rồi? Thoải mái chưa?

- A... Ân... - Thiếu niên ngậy người nhìn hấn, thì ra không cần dùng miệng vẫn có thể tạo bớt cảm giác đau đớn như vậy a.

Gia Trình đắc ý gật đầu, vừa đưa tay an ủi dương vật nhỏ bé của Hứa Tinh vừa mạnh mẽ di chuyển thất lưng mà đem dĩa vật cắm sâu vào hậu huyệt.

- A... ngô... Anh Trình... chậm... - Một lượng dịch trong vạt lẫn huyết của Hứa Tinh theo cơn thịt to lớn trườn sát mà chảy ra khỏi khe huyết, Gia Trình liền đưa hai ba ngón tay chùi lấy, cố ý trước mặt thiếu niên kẻ sát môi mình liếm liếm mút mút.

- Thử không? - Hấn cúi đầu ghé sát tai Hứa Tinh nói.

- A? - Hứa Tinh khó hiểu nhìn hấn, thử gì cơ, không nhẽ là cái đó a.

- Muốn thử tư vị của Tiểu Tinh không? - Gia Trình đưa ngón tay đầy dịch của thiếu niên kề trước môi y.

- Kia... có thể ăn sao? - Thiếu niên tròn xoe mắt mà do dự nhìn hấn.

Gia Trình nghe đến đây thì không khỏi bật cười, tiểu hài tử này hảo ngậy thơ đi, sao lại đi hỏi câu hỏi như thế chứ a.

- Ngốc quá. - Hấn đưa tay cốc nhẹ đầu y một cái, rồi đưa toàn bộ dịch trên tay liếm trọn, sau đó cúi xuống hôn lên môi của y, truyền hết toàn bộ dịch còn lưu lại trên lưỡi mình sang khoang miệng thiếu niên.

- Thế nào? - Hấn hỏi.

- Khụ... khụ... Ân... hảo đáng... - Hứa Tinh khẽ ho khan vài tiếng, lúng túng trả lời Gia Trình.

Hấn liền lắc đầu bó tay với y, ôn nhu xoa đầu y một cái, rồi tiếp tục động tác vừa rồi, nâng cao hai mông của y lên, thất lưng càng thúc đẩy nhanh hơn, điên cuồng va chạm động huyết của thiếu niên.

- A.... a.... Anh Trình... anh Trình... - Hứa Tinh không nhịn được đau đớn liền rên một tiếng, hai chân bắt giắc vòng qua thất lưng Gia Trình siết chặt, nhắm nghiền hai mắt mà chịu đựng cơn đau từ phía sau.

- Tiểu Tinh... Anh yêu em... anh yêu em.. - Gia Trình bị cơn dục vọng đè nén đến đánh mất cả lý trí, hơi thở cứ thế dồn dập phả vào gương mặt Hứa Tinh, khiến cho động tác cũng tăng nhanh tốc độ, phía dưới cứ va chạm ngày một kịch liệt, như thể muốn chiếm trọn thiếu niên nhỏ gầy bên dưới này vậy.

- Ân... đừng mà... làm ơn .. chậm một chút... cầu anh.. a... a... - Hứa Tinh run rẩy đưa tay nắm chặt bả vai Gia Trình, đôi mắt ngấn lệ vừa thống khổ vừa say mê nhìn hấn mà cầu xin.

- Tiểu Tinh.. nhanh.. hôn anh... hôn anh.. - Gia Trình cứ nhiên không hề nghe đến lời van xin của Hứa Tinh, lại còn mở miệng ra lệnh cho y, không ngừng hô hấp làm thiếu niên do dự.

Hứa Tinh bất đắc dĩ đành nghe lời, cố gắng chống hai tay ngăn người dậy, rồi vòng tay qua cổ Gia Trình nhẹ nhàng hôn lên môi hấn, chiếc lưỡi nhỏ bé linh hoạt từng tát từng tát cuốn quít đầu lưỡi của Gia Trình.

Gia Trình một phen ôm Hứa Tinh giữa dậy, đặt y ngồi trên đùi mình, cái mông trắng mịn của thiếu niên không hề trở ngại bị cơn thịt đụng chạm lấy, dĩa vật khủng bố điên cuồng ra ra vào vào trong mật huyết.

- A... Anh Trình... van cầu anh.. nhẹ thôi.. làm ơn... - Hứa Tinh rốt cuộc không thể chịu đựng được dĩa vật khủng bố của Gia Trình, nước mắt đầm đìa trước mặt hấn mà cầu xin.

- Tiểu Tinh... Tiểu Tinh... anh sắp điên lên mất. - Gia Trình tâm lúc này không còn ổn định được nữa, cứ như bị gương mặt xinh đẹp kia hút hồn vậy, hấn thực sự yêu y đến chết thôi, hấn rất yêu y, hấn muốn y thuộc về hấn, hấn điên thật rồi, động tác lên xuống cứ thế mà đậm mạnh càng thêm mãnh liệt, thân thể hai người không ngừng va chạm vang lên những tiếng “ba ba” dâm dăng trong không gian.

Hứa Tinh đứng thật nể phục Gia Trình, cầu xin hắn đến như vậy cũng không màng tới, thực sự quá đáng lắm rồi a, bất quá vì hắn chính là người y yêu thật lòng, thôi thì ngày hôm nay đành nhẫn nhịn mà chiều theo ý hắn vậy.

Một lát, động tác của Gia Trình đột nhiên nhanh như điên, Hứa Tinh đau đến gương mặt trắng bệch, không ngừng kêu khóc, đau đến nổi cả phân thân non nớt kia đã nhún xuống từ khi nào không hay, không còn cách nào khác đành dựa đầu xuống vai Gia Trình, cắn sâu vào da thịt rắn chắc của hắn.

Hắn gầm mạnh một tiếng, đem toàn bộ tinh dịch phóng thích sâu tận trong hậu huyệt của thiếu niên.

- Học.. học...

Nhẹ nhàng đặt Hứa Tinh nằm xuống, Gia Trình mệt mỏi mà thở dốc, rồi đưa tay lau những giọt lệ trên gương mặt y.

- Ngoan, đừng khóc...

- Anh Trình... hảo quá đáng... - Hứa Tinh hai môi giật giật mà nghẹn ngào, giận dữ mà xoay lưng qua một bên, không ngừng nức nở.

- Xin lỗi.... anh không cố ý.. đừng giận nữa a. - Gia Trình cảm thấy bộ dạng giận dữ kia của Hứa Tinh thực sự đáng yêu quá mức rồi, không nhịn được mà nằm xuống bên cạnh ôm y từ đằng sau, thanh âm ôn nhu van cầu y.

Mãi thấy Hứa Tinh không chịu trả lời, liên tục co mình khóc nức, Gia Trình liền ho nhẹ vài cái, bá đạo mở miệng.

- Không nghe lời là anh bắt em làm nữa đó a.

Hứa Tinh nghe đến đây thì giật thót cả tim, liền vội vã xoay người lại, ngay lập tức trước mắt là gương mặt cười gian tà của Gia Trình, y bắt đầu rơm rớm nước mắt mà nhìn hắn, như đứa trẻ lên ba mà nghẹn ngào nói.

- Anh Trình gạt Tiểu Tinh..

- Hảo hảo, anh xin lỗi.. thực xin lỗi, đừng khóc. - Gia Trình không hiểu sao nhìn gương mặt đầm lệ kia của Hứa Tinh thì không khỏi đau lòng, liền vươn tay ôm trọn y trong lòng ngực, không ngừng xin lỗi y.

Hứa Tinh liền ngoan ngoãn gạt đầu, nghe lời Gia Trình mà ngừng khóc, đồng thời cũng vòng tay qua thắt lưng hắn ôm chặt.

- Tiểu Tinh...

- Ân?

- Thực ra... ngày anh trở về nước, anh đã gặp baba em.

Hứa Tinh kinh ngạc ngẩng đầu, tròn xoe mắt nhìn gương mặt nghiêm túc của Gia Trình.

- Chú ấy bảo anh không được gặp em, bởi vì em đã khỏe bệnh lại, nếu em gặp anh em sẽ lại nín kéo anh.

- Anh Trình...

- Cho nên .. ngày họp mặt có Helen... anh đã lạnh lùng với em.. còn kêu với mọi người rằng anh và Lam Dĩ đang yêu nhau.. anh nghĩ nếu làm vậy em sẽ quên được anh.. nhưng mà anh không thể nhìn thấy em khóc.. anh đã tổn thương em quá nhiều rồi.. anh không muốn em phải khóc vì anh nữa... anh xin lỗi...

Hứa Tinh rốt cuộc đã hiểu, thì ra những lần trước đó Gia Trình hắn là không muốn phải lạnh lùng với y, bất quá hắn không còn cách nào khác, hắn thực sự nghĩ cho y rất nhiều.

- Nhưng anh nghĩ kĩ rồi... làm như vậy chỉ càng tổn thương hai bên thôi.. anh yêu em, em là người đã thay đổi con người anh.. Tiểu Tinh, anh thực sự rất yêu em. - Gia Trình nâng cằm Hứa Tinh lên, nghiêm nghị nói ra những chân thành từ đáy lòng mình, rồi cúi xuống hôn lên môi y.

HẾT CHƯƠNG 51

52. Chương 52

Hứa Tinh thực sự là vô cùng cảm động đến rơi nước mắt, thuận theo Gia Trình mà cùng hắn dây dưa đầu lười, hai cánh tay mân mê lồng ngực săn chắc của hắn, hảo ẩm áp a.

- Tối mới đến nơi, chớp mắt một lát đi. - Gia Trình đưa tay xoa xoa đầu Hứa Tinh, cười nhẹ nói.

- Ân. - Hứa Tinh chậm rãi gạt đầu, rồi ghé sát ôm chặt lấy thắt lưng Gia Trình, yên tâm đi vào giấc ngủ.

Tối hôm đó, thuyền bắt đầu tới địa điểm, học sinh trong trường ai cũng phấn khích mà reo lên. Tuy nhiên chỉ có mình Lam Dĩ là không tài nào vui được, từ đầu đến cuối đều chăm chăm quan sát Gia Trình và Hứa Tinh, thực sự là hảo chương mắt đi.

- Chào mừng các em đến với Hawaii, đêm nay chúng ta sẽ tổ chức Beach Party (tiệc biển) tại đây, cho nên mỗi khối phải chuẩn bị bàn ăn và ẩm thực, đương nhiên sẽ có đầu bếp Christen và nhân viên ở đây trợ giúp các em.

- Hảo a.

- Chào mọi người, tôi là Christen Lora, hôm nay tôi sẽ hướng dẫn các em chuẩn bị tiệc ở ngoài trời, vì số lượng người khá đông cho nên cần phải đặt 100 bàn ăn và ghế, việc này dành cho các em năm ba đi, yên tâm bởi vì sẽ có nhân viên ở đây chỉ dẫn, còn lại các em năm nhất và năm hai sẽ vào nhà bếp phụ tôi chuẩn bị ẩm thực. Đến, đi thôi!

Ngay lập tức học sinh ai cũng chăm chú vào làm việc của mình, các học sinh năm nhất và năm hai được phân công công việc khá nhẹ nhàng một chút, đương nhiên sẽ giải quyết thuận lợi hơn nhiều.

- Tiểu Tinh! - Hứa Tinh đang chăm chú lau sạch đĩa và bát, Helen đột nhiên bước tới.

- Chị Helen. - Thiếu niên ngẩng đầu chào cô, rồi tiếp tục công việc của mình.

- Em và Mạch Quai đang có chuyện gì sao? - Helen thở dài, vẻ mặt nghiêm nghị hỏi Hứa Tinh.

- A? ... Tiểu Tinh... - Hứa Tinh nghe đến đây thì không khỏi ngạc nhiên mà nhìn Helen, lúng túng nói.

- Từ chiều đến giờ chị thấy Mạch Quai có vẻ rất tức giận, cũng không thấy em ấy nói chuyện với em, hai đứa đã cãi nhau sao? - Helen đưa tay chống lên bàn, hỏi.

-

- Chị không biết hai đứa đã xảy ra chuyện gì, bất quá Mạch Quai rất thích em, hai đứa cũng là bạn thân, cũng nên đến nói chuyện với nhau để giải quyết chứ, có phải không? - Helen đưa tay vỗ nhẹ vai Hứa Tinh, cười nhẹ khuyên nhủ y rồi xoay người ly khai.

Hứa Tinh thở dài trong lòng, thì ra Mạch Quai hắn vẫn còn giận y chuyện trước đó sao, y nên làm gì đây.

Đợi đến khi công việc đã hoàn thành, mọi người liền đến phòng nghỉ ngơi để chuẩn bị tắm rửa, Hứa Tinh đã đứng chờ sẵn trước phòng của Mạch Quai, do dự một hồi lâu, rốt cuộc cũng chịu gõ cửa.

Mạch Quai nhân lúc vừa tắm rửa xong là bước đến mở cửa, thân ảnh quen thuộc của thiếu niên lập tức ở ngay trước mắt hắn.

- Mạch Quai, chúng ta .. nói chuyện được không? - Hứa Tinh ấp úng hỏi.

- Nếu là chuyện của Gia Trình thì mình không nghe đâu. - Mạch Quai lạnh lùng trả lời, rồi đưa tay lấy khăn lau mái tóc ướt sũng.

- Mình.. mình thực sự không muốn chúng ta cứ như vậy.. Mạch Quai, làm ơn nghe mình nói được không?

Nhìn thấy bộ dạng cầu xin kia của Hứa Tinh, Mạch Quai không còn cách nào khác, bất đắc dĩ liền mở cửa cho y.

- Vào đi!

- Cảm ơn cậu.

Mạch Quai gương mặt tối sầm dựa lưng vào tường, lạnh lùng nhìn Hứa Tinh, rồi mở miệng.

- Hai người đang yêu nhau phải không?

- A.... ân... - Hứa Tinh kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn, rồi chậm rãi gật đầu.

- Baba cậu biết chuyện này? - Hắn lại hỏi tiếp.

- Không.. không có.. mình chưa nói cho baba biết. - Thiếu niên cảm thấy có lỗi vô cùng, liền thấp đầu nhỏ giọng.

- Hắc... hạnh phúc nhỉ? - Mạch Quai nhếch miệng cười, khinh miệt nói.

- Mạch Quai, cậu đừng như vậy.. mình rất yêu anh Trình.. mình biết cậu và baba không thích anh ấy.. bắt quá...

- Bắt quá??? Cậu yêu hắn ta đến mức đó sao?!! Còn việc hắn ta đã từng đánh cậu, cưỡng bạo cậu, tổn thương cậu? Cậu cũng bỏ qua? Tiểu Tinh, mình không ngờ cậu lại ngu ngốc đến thế. - Mạch Quai đột nhiên nổi giận, hướng Hứa Tinh quát lớn.

- Mình.. xin lỗi.. nhưng mà.. hiện tại anh ấy đối xử rất tốt với mình. - Hứa Tinh bị quát đến hoảng sợ, liền thấp đầu nói.

- Vậy sao? Haha... haha... đủ rồi, cậu ra ngoài đi. - Mạch Quai ngẩng đầu cười khở, xoay lưng lại lạnh lùng đuổi Hứa Tinh.

- Mạch Quai... cậu đừng như vậy... chúng ta... hãy là bạn tốt như trước đây, có được không? - Hứa Tinh tiến tới bờ lưng cao gầy của Mạch Quai, thanh âm run rẩy mà cầu xin hắn.

- Mình bảo cậu ra ngoài có nghe không?

- A...

Mạch Quai nổi điên một phen tiến tới đẩy Hứa Tinh ra, bắt quá hắn lại nặng tay quá mức, thiếu niên ngay lập tức liền ngã xuống đất, rên rỉ đau đớn.

- Tiểu Tinh... - Hắn chấp chừng bước đến thiếu niên kia, cảm thấy bản thân vô cùng có lỗi đi.

- Mình xin lỗi... mình lập tức ra.. thực xin lỗi.. - Hứa Tinh đưa ánh mắt tự ti nhìn Mạch Quai, chậm rãi đứng dậy định bước ra ngoài.

- Tiểu Tinh.. mình xin lỗi, mình không cố ý. - Mạch Quai chạy đến ôm lấy Hứa Tinh từ đằng sau, nghiêng rặng nghiêng lợi. Hắn xoay người y lại, thẳng thắn nói.

- Tiểu Tinh, mình... thực ra mình .. mình thực sự rất thích cậu, khi biết được cậu và Gia Trình đang yêu nhau, mình rất đau khổ, mình ghét hắn ta, tại sao... tại sao cậu lại yêu hắn chứ, mình có chỗ nào không tốt.

- Mạch Quai nhắm nghiền hai mắt nói lớn, nước mắt bất giác rơi xuống, hắn cúi đầu nói ra những suy nghĩ trong lòng mình.

- Mạch Quai... cậu rất tốt, thực sự rất tốt, mình rất thích cậu, bắt quá chỉ là tình cảm bạn bè mà thôi... mình xin lỗi. - Hứa Tinh nhẹ nhàng nâng gương mặt Mạch Quai lên, đưa tay gạt đi nước mắt trên gương mặt hắn, nhe răng.

- Mình biết chứ, mình cũng không cấm cản cậu thích người khác, cậu có quyền được yêu thích người khác mà không phải mình. Nhưng Gia Trình hắn tuyệt không thể được, hắn ta đã làm tổn thương cậu quá nhiều, mình không thể làm ngơ chuyện đó.

- Mạch Quai... anh Trình hiện tại đối xử rất tốt với mình, sẽ không sao.. cậu đừng lo.

- Tiểu Tinh.. cậu cứ một mực khẳng định như vậy sao, cậu chắc chứ? - Mạch Quai nắm lấy bờ vai nhỏ gầy của Hứa Tinh, lo lắng hỏi.

- Ủm.. - Thiếu niên kịch liệt gật đầu, cười nhẹ với hắn.

Mạch Quai thở dài, rồi đưa tay vuốt ve đầu Hứa Tinh, ôn nhu mở miệng.

- Hảo.. mình tin cậu, bất quá nếu như Gia Trình hắn có làm gì, cậu phải nói cho mình, có biết chưa?

- Ủm..

- Được rồi, cậu đợi mình ở đây, mình thay đồ rồi chúng ta cùng ra ngoài, ok?

- Ok. - Hứa Tinh cười cười đưa ngón tay ok với Mạch Quai, hắn chỉ bật cười rồi xoay người bước đến tủ quần áo thay y phục.

Xong xuôi, hai người cùng nhau bước ra bữa tiệc, tất cả học sinh đều tập trung đông đủ ở đó. Gia Trình khi nhìn thấy Hứa Tinh thì không khỏi vui mừng, bất quá bên cạnh y lại có Mạch Quai đi theo, hắn chỉ hừ lạnh, rồi chậm rãi tiến đến chỗ Hứa Tinh.

- A.. Anh Trình.. - Nhìn thấy Gia Trình đang bước tới, Hứa Tinh liền cười nhẹ với hắn. Bất quá hắn một chút cũng không mở miệng, một phen nắm lấy cổ tay y kéo đi.

Phát hiện thiếu niên đằng sau đột nhiên dừng lại, Gia Trình khẽ xoay đầu, thì ra Mạch Quai là đang kéo lấy Hứa Tinh về, đang chăm chăm trừng mắt với hắn.

- Tiểu Tinh, đi theo anh. - Gia Trình một phen đẩy Hứa Tinh về chỗ mình, cố ý lườm lườm Mạch Quai mở miệng.

Bất quá chưa đầy một giây, thiếu niên kia lại về vòng tay của Mạch Quai, Gia Trình nổi điên đưa tay nắm thành quyền, lạnh lùng nói.

- Cậu muốn gì?

- Xin lỗi. Năm nhất không được phép ngồi với năm ba, chắc mày cũng phải biết rồi nhỉ. - Mạch Quai khinh bỉ nhìn Gia Trình, rồi nhanh chóng kéo cổ tay Hứa Tinh rời đi.

Gia Trình nhất thời chỉ có thể nhìn hai người ly khai, rồi hùng hổ tiến về chỗ ngồi của mình, đôi mắt băng lãnh cứ chăm chăm nhìn bọn họ.

- Trình ca, có chuyện gì vậy a? - Phát hiện Gia Trình gương mặt chẳng khác gì một con thú hoang đang giận dữ vậy, Helen liền bước tới kéo ghế ngồi bên cạnh hắn.

- Không có gì. - Hắn lạnh lùng trả lời, nhưng hai mắt vẫn không ngừng liếc nhìn phía đằng kia.

Helen khó hiểu nhìn Gia Trình rồi theo ánh mắt hắn mà xoay đầu, thì trông thấy Mạch Quai và Hứa Tinh đang nói chuyện cười đùa với nhau, như biết hắn đang nghĩ gì, cô cười tà.

- Đang ghen phải không a? Tôi đây biết tất nhá.

- Cậu không có việc gì làm sao? - Gia Trình hừ lạnh một tiếng, xoay đầu lạnh lùng nhìn Helen.

- Đương nhiên không. Hắc hắc.. thực ra Mạch Quai và Hứa Tinh trước đó giữa người có xảy ra chút mâu thuẫn, cho nên tôi mới khuyên răn hai đứa.. cậu xem, nhìn chúng cũng đẹp đôi nhỉ? - Helen đưa tay đẩy đẩy Gia Trình, cố ý chọc tức hắn.

- Ủ.. rất đẹp đôi!! - Gia Trình quay đầu nói xỉa Helen, rồi không thèm đếm xỉa gì đến cô.

- Hắc.. hắc.. đùa chút thôi mà. Vậy, tôi hỏi cậu.. tại sao cậu không làm Tiểu Tinh ghen? - Helen ngấm nghĩa xung quanh, rồi ghé sát tai Gia Trình thì thầm.

Gia Trình nghe đến đây thì kinh ngạc nhìn Helen, làm.. làm thiếu niên kia ghen sao.

- Tiểu Tinh em ấy rất thiện lương, không có chuyện ghen vì tôi đâu. - Hắn cau mày nói.

- Bởi vì lý do đó, cậu phải tìm cách cho Tiểu Tinh phải ghen, giả dụ như.. cậu cố tình thân mật với nữ nhân khác, em ấy sẽ ra sao a? - Helen nhếch miệng cười nham hiểm.

- Không được. Tiểu Tinh rất tự ti và yếu đuối, làm vậy chỉ càng tổn thương em ấy thôi. - Gia Trình thẳng thắn tuyên bố.

- Woa.. Trình ca, tôi chưa bao giờ thấy cậu nghiêm túc như vậy a. Bất quá, bởi vì cậu chưa kinh nghiệm, cho nên tôi sẽ giúp cậu. Thế nào?

Gia Trình chần chừ do dự một hồi lâu, hẳn có nên tin Helen không đây, nhìn vẻ mặt gian tà của cô quả thực đáng nghi ngờ đi. Bất quá không hiểu sao hẳn lại thấy cô nói cũng có lý, liền bất giác ngồi sát cô.

Helen nhếch miệng cười tà, rồi ngẩng đầu thì thầm với Gia Trình gì đó.

- Thế nào? Được chứ? - Sau khi bàn bạc kế hoạch xong, cô liền hỏi ý kiến hẳn.

- Không tồi. - Gia Trình nhất thời cong khóe miệng.

- Hảo, chúc Trình ca thành công. - Helen đứng dậy vỗ vai Gia Trình rồi nhấc chân ly khai.

Gia Trình đưa ánh mắt băng lãnh nhìn về phía Mạch Quai và Hứa Tinh, trong đầu không ngừng suy nghĩ những lời nói lúc nãy của Helen.

- Cậu với Tiểu Tinh vẫn đối xử với nhau như bình thường, bất quá thỉnh thoảng cậu hãy thân mật với những cô gái khác trước mặt em ấy. Nhưng đừng làm thái quá, cậu vẫn là cậu, như vậy Tiểu Tinh trong lòng sẽ cảm thấy khó chịu, một lúc nào đó, em ấy sẽ ghen đến cực độ, rồi sẽ chủ động đến với cậu thì sao a.

Gia Trình thở mạnh một tiếng, rồi trầm tư suy nghĩ không biết phải làm thế nào đây.

- Các em đã tập trung đầy đủ chưa? Hảo, chúng ta cùng nhau dùng bữa.. vì chuyến đi tốt lành! - Các thầy cô phấn khích nâng ly.

Gia Trình cũng theo mọi người nâng ly chúc mừng, rồi một mỗi quay sang nhìn Hứa Tinh. Đột nhiên thiếu niên kia liền đưa mắt về phía hẳn, rồi cười nhẹ với hẳn.

Gia Trình liền ngây ngốc nhìn Hứa Tinh, y vẫn là đang để ý hẳn sao.. hảo hạnh phúc đi.

Chốc lát, chiếc ghế bên cạnh được ai đó kéo ra, một nữ nhân ngang nhiên ngồi xuống, chống tay lên bàn mở miệng.

- Tôi có chuyện muốn nói với anh.

Gia Trình xoay đầu lại, thì ra là Lam Dĩ. Hẳn chính là một chút cũng không thèm đếm xỉa đến ả, đưa tay cầm lấy ly nước lên uống.

Lam Dĩ cảm thấy bản thân hoàn toàn bị Gia Trình lơ đẹp, có chút tức giận, ả một phen giành lấy ly nước từ tay hẳn.

- Anh rốt cuộc yêu thằng nhóc đó đến mức nào. Tôi với anh đã bao nhiêu lần quan hệ, vậy mà từ khi tên nhóc kia xuất hiện, anh chỉ biết lơ tôi đi. Trong khi đó.. tôi yêu anh đến như vậy..

- Mặc kệ cô. - Gia Trình hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nói.

- Gia Trình... anh quá đáng lắm, xem như tôi đã yêu lầm người rồi.. tên máu lạnh. - Lam Dĩ thất vọng cúi đầu, trước mặt Gia Trình mà rơi nước mắt, ả cắn chặt răng rồi đứng phắt dậy, định xoay người rời đi.

Bất quá thời điểm khi ả kéo ghế ly khai, nhân viên phục vụ tay cầm đĩa thức ăn đi tới, ả liền lùi bước né tránh, nhưng vì mang chiếc giày đế khá cao, ả mất thăng bằng mà ngã về phía sau.

Gia Trình nhanh mắt phát hiện, ngay lập tức theo bản năng đưa tay đỡ lấy Lam Dĩ, chưa đầy một giây, ả đã nằm ổn định trong ngực hẳn.

Mọi người liền ồ ồ mà reo lên, Lam Dĩ cũng hoàn toàn đứng hình mà nhìn không rời mắt Gia Trình.

Như sự nhận ra điều gì, Gia Trình liền vội vàng buông Lam Dĩ ra, lạnh lùng nói với ả.

- Đừng hiểu lầm, tôi chỉ theo bản năng thôi. Lần sau cẩn thận.

Nghe được những lời này, cả lớp ngay lập tức liền huyết sáo reo chồm.

- Woa.. Gia Trình.. anh thật phong độ a, hai anh chị nổi lại tình xưa được không?

- Phải đó a, hai người đang đẹp đôi như vậy mà.

Gia Trình thậm chí cũng không hề quan tâm đến những lời khích lệ kia, chỉ đưa ánh mắt bằng lăng nhìn mọi người, rồi tiếp tục cúi đầu ăn.

- Cảm ơn.. cảm ơn. - Bất quá lúc này Lam Dĩ lại cảm thấy có chút kinh ngạc, đồng thời cũng hạnh phúc đi, liền lúng túng cảm ơn Gia Trình.

Lam Dĩ chậm rãi đứng dậy, trước khi đi còn không quên nhìn Gia Trình, ả bất giác nở nụ cười, có phải hay không hẳn đang dần cảm thấy hối hận rồi, thực không ngờ, bởi lẽ trước đó ả có ý định chia rẽ hẳn và thiếu niên kia, không ngờ chưa cần động tay động chân Gia Trình đã chủ động như vậy, không liên quan bất quá ban nãy khi hẳn đỡ lấy ả trông thật soái đi.

Mặc dù thái độ của Gia Trình có chút lạnh lùng, nhưng Lam Dĩ thừa biết đó là thói quen của hẳn, chẳng qua có thể hẳn không biết thể hiện bên ngoài thì sao a.

- Gia Trình.. tôi sẽ đợi anh.

Tình cảnh lúc này không phải không lọt vào mắt Hứa Tinh, mặc dù y là không phải nghi ngờ gì về Gia Trình, mà là những câu nói của mọi người khích lệ hẳn và Lam Dĩ quay lại với nhau, không khỏi khiến y có chút nhói lòng.

- Tiểu Tinh.. - Phát hiện thiếu niên kia mãi ngẩng người nhìn về phía Gia Trình, ánh mắt tỏ vẻ u buồn, Mạch Quai liền quay sang y nói.

- A... sao vậy? - Hứa Tinh nghe đến tên mình liền giật thót cả tim, ấp a ấp úng mà hỏi Mạch Quai.

- Không có gì, thấy cậu không chịu ăn, nên mình chỉ muốn nhắc thôi. Ăn nhiều một chút. - Mạch Quai liền lắc đầu cười nhẹ, rồi gấp thức ăn vào bát Hứa Tinh.

- Cảm ơn cậu.

Helen ban nãy đã chứng kiến toàn bộ sự việc, đồng thời cô cũng quay sang quan sát từng cử chỉ của Hứa Tinh, cảm thấy đặc ý, cô liền vọt nhanh đến chỗ Gia Trình, hớn hờ nói.

- Này, vừa nãy cậu diễn đạt thật đó a. Bất quá tại sao lại chọn bạn gái cũ thực hiện kế hoạch chứ? Haizz... thôi không sao, như vậy cũng được.

Gia Trình thực sự không hiểu nổi Helen là muốn nói gì, liền lạnh lùng nói.

- Nói càn. Tôi còn chưa hành động.

- Hả? Cậu đùa tôi à? - Helen kinh ngạc nhìn Gia Trình, cau mày hỏi.

- Không. - Hẳn một chút không để ý đến cô, vẫn tiếp tục cầm cúi ăn.

- A? Vậy sao? Nhưng mà... ban nãy tôi thấy Tiểu Tinh em ấy có vẻ hơi phản ứng khi nhìn thấy cậu và Lam Dĩ.... - Helen ủy khuất bĩu môi, chống tay lên vai Gia Trình nói.

- Thật? - Hẳn như không thể tin vào tai mình, kinh ngạc hỏi cô.

- Ừm. - Helen gật đầu.

Gia Trình liền đưa mắt quay sang nhìn thân ảnh nhỏ gầy phía đằng xa kia, thì ra y cũng có để ý lúc này sao, như vậy kế hoạch hẳn thành công rồi a. Bất quá lần này hẳn mượn Lam Dĩ tham gia vào vụ này cũng không sao, như vậy sẽ đỡ phải nghĩ cách.

Gia Trình bất giác cong khóe miệng, trong đầu không ngừng thì thầm.

” Tiểu Tinh, anh sẽ khiến em phải ghen vì anh”

HẾT CHƯƠNG 52

53. Chương 53

Sau khi bữa tối kết thúc, mọi người liền vây quần nhau ở bãi biển mà tổ chức lửa trại, trò chuyện và chơi trò chơi không ít.

Nhân lúc mọi người đang mơ màng trong cơn men rượu, Hứa Tinh lén la lén lút rời khỏi Mịch Quai, đi ngấm ngấm xung quanh tìm Gia Trình.

- Tiểu Tinh.

Thanh âm trầm thấp vang lên bên tai, Hứa Tinh liền xoay người lại, nhìn thấy thân ảnh cao lớn của Gia Trình bước đến.

- Anh Trình. - Thấy hần y vui mừng hần lên.

- Đi đâu? Không ngồi cùng bạn bè sao? - Gia Trình bước tới nắm lấy bắp vai Hứa Tinh, hỏi.

- Dạ.. Tiểu Tinh định tìm anh Trình... - Hứa Tinh thẹn thùng cúi đầu, thanh âm nhỏ như muỗi kêu.

Gia Trình kinh ngạc nhìn thiếu niên nhỏ gầy trước mắt, không ngờ kế hoạch của hần lại hiệu quả như vậy a.

- Có chuyện gì sao? - Gia Trình ổn định lại tinh thần, cố ý lạnh lùng hỏi.

Hứa Tinh nghe đến đây có chút tuyệt vọng, y chỉ muốn nhìn thấy hần, muốn gặp hần, có nhất thiết phải có lý do không a.

- Dạ.. Tiểu Tinh.. Tiểu Tinh chỉ muốn xin lỗi anh Trình về chuyện của Mịch Quai.. cậu ấy hay nổi nóng vô cớ lắm.. - Hứa Tinh cúi đầu đành phải viện cớ một lý do.

- Không sao. - Gia Trình ngay lập tức thay đổi sắc mặt, như thế nào thiếu niên kia muốn gặp hần chỉ vì xin lỗi thay Mịch Quai kia chứ, làm hần cứ tưởng bở.

Hứa Tinh cảm thấy không khí có chút căng thẳng đi, đột nhiên từ đằng xa thân ảnh của một nữ nhân chạy đến, đương nhiên không phải ai khác chính là Lam Dĩ đi.

- Gia Trình!

- Tiểu Tinh chào chị.. - Hứa Tinh lễ phép cúi đầu chào Lam Dĩ.

Nhìn thấy Hứa Tinh đứng cạnh Gia Trình, Lam Dĩ có chút mất hứng, thì ra hai người họ vẫn còn quan hệ với nhau sao, như vậy trước đó ả đã suy nghĩ thái quá rồi.

- Chuyện gì? - Gia Trình lạnh lùng hướng ả hỏi.

- À.. tôi chỉ muốn cảm ơn chuyện ban nãy thôi.. anh hiện tại có rảnh không? Đi uống vài ly với tôi. - Lam Dĩ không hề do dự mà mở miệng mời mọc Gia Trình.

Hứa Tinh liền ngẩng đầu nhìn hần, chỉ thấy hần im lặng không nói gì, sợ rằng hần sẽ đi, y liền đưa tay định nắm lấy cánh tay hần.

- Hảo. - Gia Trình rốt cuộc cũng mở miệng trả lời.

- A.. vậy tốt quá. - Lam Dĩ như không thể tin vào tai mình, ả cứ tưởng rằng Gia Trình hần sẽ cự tuyệt chứ.

- Tiểu Tinh, em có muốn đi cùng không?

Gia Trình đột nhiên quay sang hỏi Hứa Tinh, thiếu niên liền vội vã hạ hai tay xuống, gượng cười yếu ớt.

- A.. không cần.. Anh Trình cứ đi đi.

- Phải rồi a, Tiểu Tinh, đi cùng cho vui. - Lam Dĩ đột nhiên lên tiếng.

- Dạ không.. Tiểu Tinh.. - Hứa Tinh bối rối xua tay cự tuyệt.

- Không sao, uống hai người chán lắm a. Đến, đi cùng bọn chị. - Lam Dĩ bước tới nắm lấy bả vai Hứa Tinh, đẩy y đi theo.

Hứa Tinh bất đắc dĩ không còn cách nào khác, đành nghe theo lời Lam Dĩ, đồng thời cũng lén lút đưa mắt nhìn Gia Trình, chỉ thấy gương mặt tựa hồ rất tức giận của hắn, ngỡ rằng có phải hay không hắn không muốn theo y đi cùng chẳng.

- Chị Lam Dĩ.. Tiểu Tinh.. nên quay lại với mọi người, thực xin lỗi. - Hứa Tinh cúi đầu xin lỗi Lam Dĩ, định quay lưng rời đi thì ngay lập tức liền bị Gia Trình nắm lấy cổ tay.

- Em sao vậy, không khỏe chỗ nào sao? - Hắn đưa tay lên vâng trán thiếu niên, lo lắng hỏi.

- A.. Dạ không.. chỉ là.. Tiểu Tinh đi theo.. sẽ làm phiền hai người. - Hứa Tinh nhỏ giọng nói.

Lam Dĩ nhìn thấy tình cảnh kia không khỏi tức giận người, bất quá vì hiện tại ả đang muốn gây ấn tượng tốt cho Gia Trình, liền thu hết cơn thịnh nộ nuốt hết vào bụng, cố gắng cười cười với Hứa Tinh.

- Không sao a, càng nhiều người càng vui mà.

- Nhưng...

- Không nói nhiều, đi theo anh. - Gia Trình đưa tay chặn môi Hứa Tinh lại, một phen kéo y vào lồng ngực mình, đẩy y cùng theo.

Đến quầy bar, Gia Trình bỗng nhiên nhớ đến lời của Helen, có nên hay không trước mặt thiếu niên kia mà làm gì đó thân mật với Lam Dĩ, hắn tự hỏi liệu như vậy có quá không, bởi lẽ đây hoàn toàn là những việc hắn không hề muốn làm, trong khi đó Helen đã bảo hắn hãy cứ là hắn, đừng làm thái quá, như vậy sẽ hiệu quả hơn.

Sau một hồi suy nghĩ thấu đáo, Gia Trình quyết định không động tay động chân gì với Lam Dĩ, liền cùng Hứa Tinh ngồi xuống.

- Một chai Whisky. - Lam Dĩ hướng nhân viên phục vụ nói.

- Vâng.

- Khoan đã, cho một ly nước cam vắt, em ấy không biết dùng rượu. - Gia Trình nhanh chóng kêu phục vụ lại.

- Dạ vâng.

- A? Tiểu Tinh không biết dùng rượu à, sao ban nãy không nói trước a. - Lam Dĩ lộ vẻ mặt ủy khuất nói, thế nhưng trong đầu không ngừng suy nghĩ rằng, thiếu niên kia là cố tình dụ dỗ Gia Trình để đi theo ả và hắn đây mà.

” Hừ! Không biết uống rượu vậy mà đi theo, thực chướng mắt đi, đồ đàn bà.”

- Thực xin lỗi... Tiểu Tinh quên mất. - Hứa Tinh vội vã cúi đầu, nhỏ giọng nói.

- Không sao không sao. - Lam Dĩ cố gắng nở nụ cười.

- Của quý khách đây ạ. - Trong thời gian ngắn, nhân viên phục vụ đã mang tất cả đồ uống ra.

- Cảm ơn. Gia Trình này, anh tính khi nào sẽ trở lại Nga? - Lam Dĩ cười cười đối nhân viên cảm ơn, rồi quay sang Gia Trình hỏi.

Hứa Tinh nghe đến đây thì không khỏi giật mình, liền ngẩng đầu nhìn Gia Trình, hắn sẽ trở lại Nga sao.

- Hết tháng này. - Gia Trình đưa ly rượu lên húp một ngụm, rồi lạnh lùng trả lời.

- A? Như vậy chẳng phải là hai tuần nữa thôi sao? Đi sớm như vậy à? - Lam Dĩ không khỏi ngạc nhiên mà hỏi Gia Trình.

- Ừ.

Hứa Tinh không hiểu sao lại có chút lưu luyến, thì ra Gia Trình chỉ trở lại đây vì chuyện đi họp mặt của Helen, không phải là dọn về Đài Loan ở luôn.

- Vậy ngày đó tôi sẽ ra sân bay đón anh. Dù sao anh cũng không trở về đây nữa phải không? - Lam Dĩ ủy khuất thở dài.

- Việc này phải phụ thuộc vào cha mẹ tôi, không hẳn tôi sẽ không trở về đây.

- Thật sao? Tốt quá rồi. - Lam Dĩ như có được niềm hy vọng, liền hôn hờ mà reo lên, cố ý ôm lấy cánh tay Gia Trình.

Gia Trình có ý định gạt bỏ tay Lam Dĩ ra, bất quá hắn nhớ lại có thiếu niên kia bên cạnh, liền nhẫn nhịn trong lòng, tùy ý để ả ôm lấy cánh tay mình.

- Anh Trình... - Nhìn thấy cảnh tượng kia Hứa Tinh không khỏi đau nhói ở ngực, theo bản năng mà gọi tên hắn.

- Sao vậy? - Gia Trình cau mày nhìn y.

- A.. dạ không có gì. - Hứa Tinh vội vã cúi đầu, thanh âm nhỏ như muỗi kêu.

" Hắc.. Cho mày đáng đời" Lam Dĩ đưa ánh mắt sắc bén nhìn Hứa Tinh, đôi môi bất giác cong khoe miệng cười ác.

- Đến, chúng ta cạn ly. - Lam Dĩ đưa ly rượu đến trước mặt Gia Trình, hắn im lặng không nói gì, cũng thuận theo ả mà cạn ly.

Hứa Tinh cảm giác như bản thân chẳng khác gì là "bóng đèn" cho hai người vậy, bàn tay bất giác nắm chặt góc áo nhìn họ. Một lát, mới biết mình là người dư thừa ở đây, liền đứng dậy gượng cười nói.

- Tiểu Tinh nên quay về với lớp rồi.. Anh Trình và chị Lam Dĩ cứ tiếp tục.. Tiểu Tinh xin phép. - Nói xong Hứa Tinh liền cúi đầu chạy đi mất.

Lam Dĩ thấy Gia Trình định đứng dậy đuổi theo thiếu niên kia, trong đầu lập tức bối rối, không còn cách nào khác đành gạt tay làm đổ ly nước lên người hắn.

- A.. thực xin lỗi.. tôi vô ý quá. Cho tôi một tờ giấy! - Lam Dĩ vội vàng đưa tay phủi trên áo Gia Trình, rồi quay sang ra lệnh cho nhân viên phục vụ.

Hứa Tinh đi được nửa đường thì dừng lại, chậm rãi quay đầu về phía sau, như muốn tìm kiếm thân ảnh của ai đó. Bất quá trước mắt chỉ là một bãi cát rộng mênh mông, y tuyệt vọng rũ mi mắt, tầng nước mỏng bất giác chảy xuống, y vội vàng đưa tay chùi lấy.

- Không được khóc... chỉ.. là.. chuyện nhỏ thôi mà... sẽ không sao... sẽ không sao..

Hứa Tinh trong đầu không ngừng trách mắng bản thân, đã tự mình đi theo bọn họ, rồi lại tự mình rời khỏi, còn chờ mong Gia Trình hắn có phải hay không sẽ đuổi theo mình, đúng thật ấu trĩ hết sức đi.

Trên bờ biển rộng thênh thang, một thân ảnh nhỏ gầy đang lẻ loi bước đi, đương nhiên kia sẽ lọt được vào tầm mắt của hai thanh niên. Họ nhìn nhau nở một nụ cười gian tà, rồi từ từ bước đến chỗ thiếu niên.

- Cậu bé, đi đâu vào ban đêm vậy a? - Một thanh niên đưa tay bám vào bả vai của Hứa Tinh, ngang nhiên thân mật nói.

Thiếu niên ngơ ngác nhìn hai người nam nhân cao lớn trước mắt, gương con mắt sợ hãi nhìn họ, ấp úng nói.

- Tiểu Tinh.. muốn về lớp của mình.

- A.. vậy nhóc là người từ đâu đến a, bọn anh ở Trùng Khánh đến đây chơi. - Một thanh niên khác kề kề sát Hứa Tinh hỏi.

- Tiểu Tinh.. đến đây cùng với lớp.. thầy cô sẽ tìm Tiểu Tinh mất... xin phép hai anh. - Hứa Tinh run rẩy nói, cúi đầu định bước đi, bất quá lại bị hai gã thanh niên chặn đường lại.

- Gì đây? Chúng ta nói chuyện chưa được bao lâu nha. Nhóc làm anh mất hứng quá à?

- Phải đó. Cậu bé này, ban đêm ở đây một mình nguy hiểm lắm, đi cùng bọn anh, tối nay chúng ta hãy hưởng thụ một đêm tuyệt vời, đúng không mà?

- Đương nhiên rồi a. Haha!

- Nhưng mà... Tiểu Tinh phải đi rồi.. thực xin lỗi.. - Hứa Tinh cấp bách muốn né tránh hai người họ, không ngờ lại khiến họ nổi giận ngút trời.

- Bọn anh nói nhẹ nhàng như vậy còn không nghe sao? Vậy phải dùng đến bạo lực với nhóc thôi? Mà, xông vô!

Ngay lập tức hai thanh niên hùng hổ bịt lấy miệng Hứa Tinh, lôi y đến bãi dứa góc tối phía trước, hung hăng ném y xuống.

Hứa Tinh hoảng sợ đến rơi nước mắt, tứ chi yếu ớt giãy dụa, bất quá so với sức lực của hai nam nhân to cao trước mắt đây đương nhiên y không thể chống lại được.

- Ngô... ngô....

- Haha, nhóc con là nam hay nữ vậy a, tại sao gương mặt lại xinh đẹp như vậy? Để bọn anh kiểm tra xem. Thanh niên cười ác một phen đưa tay tuột lấy quần của Hứa Tinh xuống, ngay lập tức hai người tròn xoe mắt nhìn nhau, dâm tà nói.

- Woa, chân nuột nà chẳng khác gì thiếu nữ vậy? Xem ra bọn anh chọn đúng môi ngon rồi a.

- Phải đó, chắc chắc... làn da trắng mịn như em bé vậy. Hảo đáng yêu nga.

Hai thanh niên đưa bàn tay vuốt ve đôi chân thon gầy của thiếu niên, lại còn đưa bờ môi dơ bẩn hôn lên tứ phía.

- Ngô... ngô.... - Hứa Tinh thống khổ khóc ròng, gương mặt đầm lệ gương con mắt cầu xin bọn họ.

- Haha! Phải tận dụng nhanh mới được. Cu tao đau chịu không nổi nữa rồi. - Nam thanh niên đưa lưỡi liếm khẩu thủy bên mép, không nhận được nơi hạ trường đến phát đau, liền điên cuồng đưa tay kéo khóa quần, một phen cởi bỏ chiếc quần lót của Hứa Tinh ra.

Hứa Tinh kinh hãi lắc đầu, kịch liệt giãy dụa, nước mắt đã sớm ướt đầm cả gương mặt tái mét của y.

- Bọn khốn nạn!!! - Nghe thấy tiếng người quát lớn, hai thanh niên liền hốt hoảng quay đầu, chỉ thấy hai nam nhân từ đằng xa đang chạy đến.

Chưa kịp đứng dậy kéo quần, một nam nhân đã chạy đến vùng cho hai người vạ cái nắm đấm, hung hăng giáng xuống vài cước lên hạ khổ của bọn chúng. Ngay lập tức một tiếng thét chói tai vang lên, hai thanh niên thống khổ đưa tay ôm lấy hạ thân, lúng túng cầu xin.

- Chúng tôi sai rồi, đừng đánh nữa, làm ơn....

- Tiểu Tinh! - Mạch Quai lo lắng chạy đến chỗ Hứa Tinh đang run rẩy sợ hãi, đau lòng ôm lấy thiếu niên.

- Đừng sợ.. Có mình đây rồi, đừng sợ. - Hứa Tinh run cầm cập mà nước nử trong lồng ngực của Mạch Quai, hai tay bất giác ôm lấy cơ thể mình.

- Có chuyện gì vậy? - Đột nhiên từ phía xa Lam Dĩ và Gia Trình chạy đến, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

- Tiểu Tinh... - Nhìn thấy thân hình nhỏ gầy của Hứa Tinh đang run rẩy, khóc nước nử trong lòng Mạch Quai, cơ thể chỉ có mỗi chiếc áo xệch xoạc lộ ra bờ vai trần nhỏ nhắn, Gia Trình lo lắng định bước đến gần y.

Mạch Quai cắn chặt răng nhẫn nhịn, đưa tay nắm thành quyền, hấn ôm Hứa Tinh ngồi dậy, nhẹ nhàng choàng áo cho y rồi giao y cho nam nhân đứng bên cạnh. Trước mặt Gia Trình quát lớn.

- Mà y vừa mới đi đâu?!! Mà y lại bỏ mặc Tiểu Tinh nữa phải không?!! Cậu ấy suýt chút nữa đã bị hai bọn khốn này làm hại rồi!! Bây giờ mà còn dám vác mặt đến đây sao?

Gia Trình nghe đến đây thì trợn lớn mắt kinh ngạc, hấn đưa mắt nhìn thiếu niên nhỏ gầy kia đang run rẩy mà thút thít, trong lòng cảm thấy mình thực có lỗi với y đi.

- Tiểu Tinh... anh xin lỗi.. - Hấn chậm rãi tiến tới chỗ y, định vươn tay chạm lấy y.

- Gì chứ? Mày còn xin lỗi sao? Đáng nhẽ ngay từ đầu mày nên chết đi thì đúng hơn. Cứ để Tiểu Tinh mà cứ bên cạnh mày riết chỉ đem lại tổn thương cho cậu ấy thôi!! - Mạch Quai hùng hổ đẩy Gia Trình ra, tức giận quát .

- Này, cậu có quyền gì mà đổ lỗi cho Gia Trình chứ! Anh ấy không làm gì sai? Tất cả là do tên ranh con kia mà ra, là tự nó bỏ đi một mình nên mới bị vậy đó thôi! Liên quan gì đến anh Trình chứ! Đừng ở đó mà vu khống người khác. - Lam Dĩ thực sự cảm thấy bất công thay cho Gia Trình, một mực mở miệng bênh vực hấn.

- Đối... thực xin lỗi.. - Nghe thấy lời nói của Lam Dĩ hoàn toàn là đúng, Hứa Tinh liền tự ti cúi đầu, thanh âm run rẩy nói.

- Mạch Quai... chị Lam Dĩ nói đều là sự thật... là do mình... cậu đừng lớn tiếng với anh ấy... Tiểu Tinh xin lỗi anh Trình.. xin lỗi mọi người... - Hứa Tinh chậm rãi cúi đầu giải thích cho Mạch Quai, rồi nhỏ giọng xin lỗi mọi người, nói xong liền xoay người chạy đi.

- Tiểu Tinh!! - Gia Trình ngay lập tức vội vã nhắc chân đuổi theo thiếu niên kia.

- Tiểu Tinh! Nghe anh nói, anh xin lỗi. - Gia Trình một phen kéo lấy cổ tay Hứa Tinh về phía mình, hai tay nắm lấy cả vai y, thanh âm run rẩy mà xin lỗi y.

- Anh Trình.. không làm gì sai.. Tiểu Tinh đã không sao.. anh Trình đừng lo.. - Hứa Tinh miệng thì cố gắng phủ nhận, nhưng nước mắt lại không ngừng rơi xuống.

- Không đúng. Anh có lỗi với em, chết tiệt, anh đã hứa sẽ không tổn thương em nữa, vậy mà... anh đáng chết.. anh xin lỗi.. thực ra .. anh chỉ muốn làm em ghen thôi.. nhìn thấy em cùng cậu ta thân mật, anh không thể đứng yên được.. cho nên mới cố ý cùng Lam Dĩ... anh.. anh xin lỗi. - Gia Trình gất gao ôm chặt lấy Hứa Tinh, nghiêng răng nghiêng lợi giải thích.

Hứa Tinh nghe những lời giải thích kia của Gia Trình thì không khỏi kinh ngạc đi.

- Anh Trình..

- Tiểu Tinh.. em hận anh lắm phải không? Đánh anh đi.. đánh chết anh đi.. - Gia Trình hoàn toàn kích động kịch liệt, nắm lấy cổ tay Hứa Tinh đập mạnh vào ngực hấn, nhắm nghiền hai mắt nói.

Hứa Tinh bấy giờ mới biết rằng thì ra bản thân từ đầu đến cuối đã hiểu lầm Gia Trình đi, lại còn suy nghĩ tiêu cực lung tung.

Không suy nghĩ nhiều, Hứa Tinh liền gạt bỏ tay Gia Trình ra, một phen đưa hai tay nắm chặt lấy cổ áo hấn, kéo hấn xuống mà hôn lên môi hấn.

HẾT CHƯƠNG 53

54. Chương 54

Trước sự chủ động kia của Hứa Tinh không khỏi khiến cho Gia Trình đơ toàn tập, nhìn thấy đôi mắt nhắm nghiền giật giật của thiếu niên, hấn chỉ có thể tròn xoe mắt quan sát nó.

Đợi đến khi hôn đã lâu, Hứa Tinh mới chịu buông Gia Trình ra, bất quá chưa kịp phản ứng y đã bị hấn một phen túm đầu ghé sát hấn, tiếp tục hôn môi y.

- Tiểu Tinh... em không hận anh? - Rồi khỏi bờ môi Hứa Tinh, Gia Trình ôm lấy gương mặt y đối diện với hắn, mở miệng hỏi.

- Tiểu Tinh.. xin lỗi... đã hiểu lầm anh Trình. - Hứa Tinh kịch liệt lắc đầu phủ nhận, nhỏ giọng xin lỗi hắn.

- Tiểu Tinh...

Thanh âm trầm thấp gọi tên thiếu niên kia, y quả thực thiện lương quá mức đi, hắn yêu y đến chết mất thôi.

Một lát, Gia Trình cúi người bế Hứa Tinh lên, y có chút kinh ngạc mà nhìn hắn, lúng túng nói.

- Anh... Anh Trình...??

Gia Trình không trả lời, chỉ nhếch miệng cười tà, một phen bế y thẳng đến khách sạn, đương nhiên hắn sẽ phải cẩn thận để tránh bị mọi người phát hiện.

Bước đến phòng của mình, Gia Trình buông Hứa Tinh xuống, hung hăng dồn thiếu niên vào tường, điên cuồng hôn lấy môi y.

- Ngô...

Hứa Tinh hoàn toàn hoảng sợ trước hành động điên cuồng của Gia Trình. Bất quá rất nhanh đã lấy lại tinh thần, y liền đưa tay vòng qua cổ hắn ôm chặt, cùng hắn kịch liệt hôn môi.

Gia Trình vung về vươn tay khóa chốt cửa phòng mình, vừa hôn Hứa Tinh vừa đẩy y đến bên giường, đẩy ngã y xuống, tựa như một con thú hoang mà liên tục gặm mạnh thở dốc, như điên mà cởi sạch y phục trên người mình ra.

Sau đó lại cúi xuống đưa đầu lưỡi thâm nhập khoang miệng của Hứa Tinh, một bên tay đem cởi bỏ chiếc áo của Mạch Quai trên người Hứa Tinh xuống. Ngay lập tức cơ thể trắng nõn lộ ngay trước mắt hắn.

- Ban nãy bọn chúng đã làm gì? - Gia Trình cúi đầu nhìn vào đôi mắt của Hứa Tinh, lạnh lùng hỏi.

- A... Kia... bọn họ chưa... làm gì cả.. - Nhìn thấy ánh mắt băng lãnh kia của Gia Trình, Hứa Tinh liền sợ hãi mà ấp úng.

- Nói dối! Bọn chúng chưa làm gì em, vậy tại sao ban nãy Mạch Quai lại nổi giận như thế? - Gia Trình trừng mắt quát lớn, nhưng trong lòng lại vô cùng lo lắng cho Hứa Tinh.

- Tiểu Tinh.. xin lỗi... - Hứa Tinh hoảng sợ cúi đầu, giọng nhỏ như muỗi kêu.

Gia Trình thở dài trong lòng, cảm thấy bản thân hơi quá lời với thiếu niên kia đi, hắn nhẹ nhàng nâng gương mặt y lên, cúi xuống hôn văng trán y.

- Nói anh biết, bọn chúng đã làm gì em?

- Chạm... chạm vào đây. - Hứa Tinh lúng túng đưa tay đến hạ thân bên dưới, nhớ lại giây phút kinh hoàng đó khiến cho y phải khóc nức lên.

Gia Trình ngay lập tức liền di chuyển xuống phân thân non nớt của Hứa Tinh, tay cầm lấy nó điên cuồng hôn lên.

- Ân.. Anh.. Trình... - Hứa Tinh khẽ rung mình một cái, đôi mắt ngấn lệ nhìn từng động tác của Gia Trình.

Hắn dùng đầu lưỡi của mình di chuyển từ quy đầu trơn mượt của thiếu niên, rồi há miệng ngậm toàn bộ dương vật bé nhỏ kia, tham lam mút lên mút xuống.

- Ở đâu nữa? - Gia Trình tiếp tục hỏi.

- Dạ... không có...

Thiếu niên lại tiếp tục phủ nhận, sau lại nhìn thấy ánh mắt băng hàn kia đang trừng trừng với mình, y liền chậm rãi mở miệng.

- H.. hôn.. hôn.. - Bất quá mỗi một lời y nói lại không ngừng nhớ đến tình cảnh lúc đó, không nhin được mà nghẹn ngào khóc lớn.

Gia Trình đau lòng chồm tới ôm lấy Hứa Tinh, hai tay một bên xoa đầu thiếu niên một bên vuốt ve tấm lưng nhỏ gầy của y an ủi.

- Đừng sợ.. có anh đây...

Hứa Tinh sợ hãi đưa tay gắt gao ôm lấy Gia Trình, run rẩy mà nức nở.

Hắn bất đắc dĩ không còn cách nào khác, muốn cho y đỡ hoảng sợ hơn chỉ còn mỗi làm y quên giây phút đó thôi.

Gia Trình cúi xuống điên cuồng hôn lên đôi môi mỏng manh của Hứa Tinh, đầu lưỡi nhanh nhẹn mở rộng khoang miệng của y, tham lam mút lấy chiếc lưỡi phấn nộn của y.

Hắn vừa hôn y, đồng thời cũng nâng cao hai đôi chân của y lên, bàn tay mò mẫm bên dưới, đem dục vọng mãnh liệt phát trường của mình tiến thẳng vào tiểu huyết phía sau của Hứa Tinh.

- A...oa....

Hứa Tinh tranh thủ rời khỏi bờ môi của Gia Trình khóc rống lên một tiếng thê thảm, cảm nhận được bên dưới hắn đã chảy ra huyết rồi đi.

Thiếu niên hai bàn tay run rẩy kịch liệt, tựa hồ như bị dọa sợ chết khiếp vậy, nước mắt cứ thế giàn giụa trên gương mặt y.

- Tiểu Tinh.. nhìn anh, nhìn anh đây. Đừng sợ. - Gia Trình đưa tay ôm lấy gương mặt nhỏ nhắn của Hứa Tinh nhìn thẳng vào hắn, thanh âm đau lòng nói.

Hứa Tinh lúc này mới bình tĩnh, y nhận ra rằng trước mắt không phải hai thanh niên ban nãy nữa, mà chính là Gia Trình đi, liền run rẩy vươn hai tay chạm lên gương mặt hắn, nghẹn ngào nói.

- Anh Trình.. anh Trình..

Gia Trình nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay Hứa Tinh, chậm rãi hôn lên mu bàn tay y, rồi tiếp tục cúi xuống hôn môi y cuồng nhiệt.

Cảm nhận được người bên dưới hô hấp khó khăn, Gia Trình động tác bắt đầu ôn nhu hơn, đầu lưỡi dịu dàng thâm nhập vào trong, treu gheo từng ngóc ngách bên trong khoang miệng Hứa Tinh.

Hứa Tinh cũng thuận theo Gia Trình mà hai đôi chân tự giác di chuyển đến thắt lưng hắn ôm chặt, hai tay mân mê trước lồng ngực săn chắc, đầu lưỡi cũng chủ động hôn trả lại hắn.

Nụ hôn hai người giống như một tiếng sét lớn đánh ngang qua, đồng thời cũng vì sự chủ động của người bên dưới, mà hoàn toàn phá triệt đề sức kiềm chế của Gia Trình, lý trí âm một tiếng gần như nổ tung tuyệt không thể kiểm soát, thanh âm trầm thấp phát ra tiếng gầm dã thú, điên cuồng cắn nát môi của Hứa Tinh, y đau đớn khê rên một tiếng, một dòng máu tươi chảy ra, Gia Trình tựa như không muốn y bị ai khác chiếm lấy, động tác khẩn trương liếm trọn những giọt máu đắng ngay nghiêng kia.

Bất quá Hứa Tinh không hề phản kháng vì điều đó, ngược lại còn phát ra thanh âm rên rỉ nhỏ bé, đương nhiên nó sẽ lọt thẳng vào tai Gia Trình, hắn rốt cuộc không thể khắc chế được nữa, đêm nay hắn phải ăn tươi nuốt sống con mồi nhỏ này thôi.

Hứa Tinh không hiểu sao lại có cảm giác bất an, sợ rằng đêm nay không biết có chịu đựng được con thú hoang dữ tợn này được không.

Thời điểm khi Gia Trình buông môi Hứa Tinh, hắn vừa chăm chăm quan sát thiếu niên, trong miệng còn phát ra tiếng gầm nhẹ. Nhìn thấy con người hắn nổi lên những sợi gân đỏ chứa đầy dục hỏa, Hứa Tinh bất an nhìn sâu vào mắt hắn, gương mặt đã sớm ửng đỏ từ khi nào không hay, tìm cứ thể mà đập mạnh.

- Anh Trình... Tiểu Tinh... muốn anh.. - Hứa Tinh vươn bàn tay chạm lên gương mặt đầm mồ hôi của Gia Trình, đôi môi nhỏ bé hô hấp hỗn hển tựa như đang cầu xin hắn.

Nhìn bộ dạng thiếu niên bên dưới kích động thở dốc không ngừng, Gia Trình chỉ cảm thấy hạ thân của mình dâng lên một trận nhiệt huyết nóng rực như hỏa, côn thịt nằm sẵn trong tiểu huyết ẩm áp kia gần như bị trướng đến phát đau, hần tựa như năng lượng tích lũy tràn trề, hóa thân thành một con thú dũng mãnh động dục, gấp gáp muốn nhanh đoạt lấy thân thể dưới người mình đi.

- Không hối hận? - Gia Trình một bên phả hơi nóng như lửa đốt vào gương mặt y, một bên thở dốc đối Hứa Tinh nói.

- Dạ vâng... - Hứa Tinh then thùng đỏ mặt, gật nhẹ đầu nhỏ giọng.

- Nếu đau thì sao? - Hần gian tà hỏi.

- Đau... phải nói cho anh Trình.

- Muốn anh đến chừng nào? - Gia Trình cười tà, tiếp tục hô hấp hỏi y.

- Dạ.. rất rất muốn... - Hứa Tinh xấu hổ đưa tay che mặt, thanh âm nhỏ như muỗi kêu.

Gia Trình một phen gạt bỏ tay Hứa Tinh ra, bắt y phải đối diện với hần, tiếp tục mở miệng ra lệnh y.

- Nói... em yêu anh.

- Tiểu Tinh .. yêu anh Trình.

Ngay lập tức Gia Trình liền cúi xuống đưa đầu lưỡi thô lỗ giày xéo cánh môi đỏ mọng của Hứa Tinh, điên cuồng đoạt lấy hương thơm cỏ non trong miệng thiếu niên.

Trong phút chốc, Hứa Tinh bị dã vật thô to mãnh liệt đưa đẩy xuyên qua cơ thể, hang động chật hẹp gặp phải chướng ngại vật khổng lồ liền kịch liệt mở lớn, giống như bị xé làm hai mảnh từ phía dưới truyền đến. Hứa Tinh nước mắt giàn giụa cắn chặt môi nén đau đớn, ngón chân quắn quại co thắt ôm chặt lưng hần. Vội nhìn vào ánh mắt đầy dục vọng nhưng có chút băng hàn của Gia Trình, Hứa Tinh sực nhớ ra điều gì, liền nức nở kêu.

- Anh.. Trình.. Tiểu Tinh.. đau..

Gia Trình đưa lưỡi liếm những giọt lệ trên mặt Hứa Tinh, rồi cúi người xuống mút lấy nơi đỏ tươi trước ngực y, đầu lưỡi tha thiết trượt qua trượt lại trên da thịt.

- A... ân... - Bị Gia Trình nắm trọn điểm mẫn cảm nhất trên cơ thể mình, Hứa Tinh ngay lập tức nổi lên trận kích thích, chiếc miệng nhỏ nhắn rên rỉ vô cùng quyến rũ, hạ thân non nớt bất giác ngăng đầu.

- Tiểu Tinh cương lên rồi này. - Gia Trình sung sướng nhếch miệng cười tà.

Hứa Tinh vừa then vừa xấu hổ đưa tay che lấy hạ thân, nức nở nhìn hần.

- Ngoan, để anh.

Gia Trình nhanh tay chụp lấy bàn tay Hứa Tinh gạt sang hai bên, rồi đưa tay xoa nắn phân thân nhỏ bé của thiếu niên.

- Ngô.... anh Trình... đau.. - Hứa Tinh bị phân thân trướng đến phát đau, lại bị Gia Trình đùa bỡn không rời, liền nức nở nói.

Bộ dạng rơi lệ kia của Hứa Tinh cư nhiên không hề khiến Gia Trình để tâm y ra sao, ngược lại nó càng hoàn toàn mê hoặc hần, kích thích dục vọng hần đại cuồng hơn.

Khống chế không được dục hỏa, Gia Trình liền ôm lấy tấm lưng mỏng của Hứa Tinh, vội vàng đâm mạnh vào địa điểm sâu nhất bên trong.

- Aa.... làm ơn chậm một chút... van cầu anh. - Hứa Tinh phát ra tiếng kêu khóc đứt quãng, đôi mắt rưng rưng say mê nhìn Gia Trình cầu xin.

- Anh xin lỗi... anh không kiềm được nữa. - Gia Trình tuyệt không thể khống chế được bản thân mình, hần đem hết ôn nhu ném hết ra phía sau, điên điên cuồng cuồng đưa phần eo dùng sức thẳng tiến, mỗi một cái đâm vào đều đánh đến chỗ sâu nhất bên trong, tham lam đòi hỏi mỗi một bộ phận trên người y.

- A...oaa.... đừng mà.. van cầu anh... nhẹ thôi... - Hứa Tinh thống khổ khóc lớn, yếu ớt lắc đầu cầu xin hẳn không ngớt.

Cảm nhận được người bên dưới hết sức hoảng sợ lẫn đau đớn, Gia Trình liền đưa tay cẩn thận xoa nắn phần thân nhỏ nhắn của Hứa Tinh an ủi.

- Ngô.... a.... anh.. Trình... Anh Trình..

Hứa Tinh hoàn toàn thích ứng với nơi nhạy cảm thứ hai bên dưới, đồng thời bị hưng khí của Gia Trình không ngừng tra tấn phía sau, trên người bất giác cảm nhận được hai loại tư vị vừa đau vừa thoải mái, nhất thời y chỉ kịch liệt thở hổn hển, mơ hồ rên rỉ gọi tên hẳn.

- Tiểu Tinh.... Tiểu Tinh... - Gia Trình lúc này cũng bị khoái cảm dục vọng đem lại không ít, hơi thở dồn dập hư hư, văng trán ướt đầm mồ hôi đầm đìa, thanh âm khàn đặc kêu tên thiếu niên bên dưới.

Sức lực huy động cường tráng của hẳn mãnh mãnh liệt thúc thật mạnh vào chỗ sâu nhất trong tâm huyết, bàn tay bắt đầu di chuyển lên xuống nhanh hơn, xoa nắn phần thân của Hứa Tinh.

- Ân... kia... làm ơn... chậm.... Anh Trình.... van cầu anh... đau.. ngô...

Hứa Tinh một lúc vừa đau đớn vừa dâng lên trong lòng một sự thoải mái khó tả, chiếc miệng nhỏ nhắn không ngừng khóc lóc mà kêu rên liên tục, khoái cảm ở hạ thân khiến cho cánh móng mềm mịn bất giác di chuyển, cảm thấy bên trong tiểu huyết kia vừa ngứa ngáy vừa đau đớn đi.

- A...oa... kia... hảo khó chịu....

Hứa Tinh đột nhiên khóc rống lên, ánh mắt sợ hãi nhìn Gia Trình, mà đôi chân thon gầy của y lại không ngừng vụng vẹo trên thắt lưng hẳn. Bất quá thanh âm kêu khóc trong trẻo kia của y chính là liều thuốc kích dục tốt nhất, hẳn cư nhiên hoàn toàn bị cuốn hút, liền thở hồng hộc, càng thêm dùng sức mà va chạm vào điểm ngứa ngáy kia của Hứa Tinh, còn thật thô dài ma sát vào tiểu động ẩm áp của hậu huyết.

- Oa...aa... chậm ... đừng mà.... Anh Trình... anh Trình... Tiểu Tinh muốn đi... muốn đi...

Hạ thân bắt đầu có dấu hiệu muốn phát tiết, đương nhiên thiếu niên kia sẽ cho rằng muốn đi ngoài, liền nức nở van cầu Gia Trình.

- Tiểu Tinh... anh yêu em.... mau... nói với anh.. yêu anh..

Hứa Tinh kịch liệt lắc đầu, toàn thân hoàn toàn nổi lên trận đau đến khó tả, đặc biệt là hạ thân non nớt kia.

- Tiểu Tinh muốn đi... van cầu anh dừng lại...

- Mau nói yêu anh... anh sẽ cho em bắn... - Gia Trình bá đạo đưa tay chặn lấy quy đầu đang xuất ra tinh kia, ra lệnh Hứa Tinh không ngừng thống khổ bên dưới.

- Ngô... đau quá... van cầu anh... buông tay... Tiểu Tinh muốn đi thật mà... - Hứa Tinh hai tay bất giác nắm chặt ra trải giường, chiếc eo mỏng manh vụng vẹo chặt vật chưa từng thấy, khóc rống mà van cầu Gia Trình.

- Nói Tiểu Tinh yêu Trình... anh sẽ buông tay... - Gia Trình động tác bắt hung mãnh mà điên cuồng ma sát vách tường của Hứa Tinh, mỗi một lần đều đâm thẳng đến điểm sâu nhất, ngón tay cái vẫn ấn mạnh vào bít lỗ nơi quy đầu trơn ướt của Hứa Tinh.

- Đừng mà... Tiểu Tinh đi xong... chúng ta... aa... sẽ tiếp tục.... van cầu anh... tha cho Tiểu Tinh... oa... - Hứa Tinh không còn cách nào đành phải mở miệng nói ra những lời dâm mị đó, chỉ mong Gia Trình hẳn sẽ nghe lời mình mà để bản thân phóng thích.

- Em cứng đầu thật đấy.. Hảo a, để xem em còn ngoan cố đến đâu. - Gia Trình đưa dương vật khủng bố của mình chơi đùa bên trong tiểu huyết của Hứa Tinh không rời, vật thể vừa cứng rắn vừa nóng bỏng điên cuồng va vào phá hỏng động huyết chặt hẹp bên dưới.

- Oaaa..... Tiểu Tinh sai rồi... Tiểu Tinh sai rồi... đau quá... van cầu anh... tha cho Tiểu Tinh... tha cho Tiểu Tinh. - Hứa Tinh thống khổ yếu ớt lắc đầu, thanh âm trong trẻo khàn nhẹ khóc nức cầu xin Gia Trình.

- Nói... Tiểu Tinh yêu Trình... anh sẽ tha cho em. - Gia Trình động tác bắt đầu trở nên dịu dàng hơn, cười tà đối y ra lệnh.

- Hức... Tiểu Tinh yêu.... anh Trình... - Hứa Tinh nức nở trả lời.

- Sai! Tiểu Tinh yêu Trình... mau nói.. - Gia Trình đột nhiên đẩy nhanh tốc độ, như muốn trừng phạt thiếu niên kia.

- Đừng mà... đau quá... Tiểu Tinh yêu Trình... yêu Trình...

- Còn nữa, nói Trình chỉ thuộc về Tiểu Tinh, không phải ai khác... - Nghe được câu nói kia, Gia Trình liền đắc ý gật đầu, một lần nữa ra lệnh y.

- Trình... thuộc... về Tiểu Tinh.. không... không ... ai khác.. - Hứa Tinh đưa đôi mắt ướt đầm lệ nhìn Gia Trình, ghen ngào nói.

Gia Trình cư nhiên không thể cưỡng lại câu nói mê hồn kia của Hứa Tinh, hung hăng cúi xuống hôn lấy môi Hứa Tinh, ở trong cơ thể y cảm giác thoải mái vô cùng, gần không được khoái cảm, cao trào ngay lập tức bùng phát, hân ôm chặt lấy thắt lưng y, đã vật to lớn phóng ra nhiệt dịch đậm đà sâu trong nội bích mềm yếu.

Hứa Tinh cũng vì được Gia Trình dung tha mà trong khoang miệng hân thét nhỏ một tiếng, từng tinh dịch trong vắt bắn lên bụng Gia Trình, rất nhanh sau đó liền ngắt xi.

HẾT CHƯƠNG 54

55. Chương 55

Hứa Tinh mơ màng tỉnh dậy, đôi mắt nặng như chì cố gắng mở lớn, chỉ thấy trước mắt mình là lồng ngực của Gia Trình, y liền chậm rãi ngẩng đầu, tròn xoe mắt quan sát gương mặt của hắn đang nhìn mình.

- Thế nào rồi? Mệt không? - Gia Trình mở miệng hỏi.

- A... ân.. - Hứa Tinh nhỏ giọng gật đầu.

- Thế hiện tại đã đỡ hơn nhiều chưa? - Gia Trình đưa tay vuốt ve gương mặt nhỏ gầy của Hứa Tinh, tiếp tục hỏi y.

Hứa Tinh không nói gì, chỉ nhẹ gật đầu. Gia Trình liền đắc ý cười tà, nâng gương mặt thiếu niên hôn lên vầng trán của y, rồi hân bật người ngẩng dậy, đem y nằm ở dưới thân.

- Vậy.. chúng ta tiếp tục chuyện dở dang ban nãy đi. - Gia Trình nhếch miệng cười tà.

- A? Chuyện... dở dang? - Hứa Tinh ngơ ngác nhìn Gia Trình, không hiểu sao lại có cảm giác bất an.

- Không phải Tiểu Tinh nói, sau khi đi xong chúng ta sẽ tiếp tục sao? - Gia Trình tỏ vẻ ủy khuất, cố tình nhắc lại lời nói ban nãy của Hứa Tinh.

- Nhưng... nhưng mà... - Hứa Tinh nghe đến đây thì có chút hoảng hồn, thực ra trước đó vì quá lúng túng nên y bắt đắc dĩ mới nói câu đó, thực không ngờ nó lại đi xa đến vậy a.

- Không có nhưng mà? Đến, xoay người lại. - Gia Trình bá đạo mở miệng, nhẹ nhàng ôm Hứa Tinh lật người lại.

Hứa Tinh hoảng sợ mà có chút run rẩy, phía sau vẫn thực sự cảm thấy đau, Gia Trình hân rốt cuộc có đùa y nữa không a.

- Anh... Anh Trình... phía sau.. Tiểu Tinh vẫn còn đau.. - Hứa Tinh ấp úng mở miệng.

- Ngoan, một lát sẽ hết đau. - Gia Trình đưa tay nâng cằm Hứa Tinh lên, xoay đầu y ra sau rồi hôn lên môi y trấn an.

Hứa Tinh quả thật không còn cách nào khác, chỉ ngậm ngùi nghe theo lời hắn. Gia Trình nhìn bộ dạng ủy khuất kia của thiếu niên thì không khỏi bật cười, bắt quá những ngày gần đây vì y mà hắn đã nhẫn nhịn lâu lắm rồi, sợ thiếu niên kia đau nên khi phát tiết một lần đành buông tha cho y. Nhưng lần này hắn tuyệt không thể kiềm chế được nữa rồi, hắn thực sự rất muốn y, hắn muốn mọi thứ của y, ngày hôm nay y phải thuộc về hắn, từ cơ thể đến tâm hồn của y.

Gia Trình nâng cao hai cánh móng của Hứa Tinh lên, cúi xuống tham lam mút lấy động huyết đang co rút, rồi đưa tay tách rộng hai móng của y ra, dùng đầu lưỡi đi vào nơi ẩn kín phía trong.

- Ngô... - Hứa Tinh bất giác rên một tiếng, vầng trán không hiểu sao ướt đẫm mồ hôi một mảng.

Rốt cuộc không kiềm chế được dục vọng đang phát trướng, Gia Trình liền buông cánh móng của Hứa Tinh ra, đặt dĩa vật khổng lồ đang nổi gân xanh đến rợn người tại cửa huyết.

- Tiểu Tinh... a... Tiểu Tinh... - Mỗi một giây phút Gia Trình chậm rãi đưa phân thân to lớn đi vào, khoái cảm lửa bỏng từ từ dâng cao trong lồng ngực hắn, phía trong thiếu niên kia hảo nóng, ấm áp và chật hẹp đến mê người.

- Oa... anh Trình.. anh Trình.. - Hứa Tinh rùng mình đưa tay siết chặt gối, tiếng kêu khóc trong trẻo vang lên vang dội khắp căn phòng.

Gia Trình thỏa mãn đưa toàn bộ côn thịt của mình vào tận sâu trong thân thể Hứa Tinh, bắt đầu di chuyển thất lưỡng ra vào, đem thể giới của mình xâm nhập vào điểm sâu nhất bên trong y.

- Ân... aa... anh Trình.. đau quá.. không muốn... không muốn. - Hứa Tinh thống khổ lắc đầu, nước mắt giàn dụa trên gương mặt y, cảm thấy ở tư thế này thực sự phía sau như bị đâm thủng nội tạng vậy, hảo đau đi.

Gia Trình liền cúi người ghé sát tai Hứa Tinh, cắn mạnh vào vành tai y liếm láp, thều thào nói.

- Tiểu Tinh.. anh điên mất thôi.. anh nhịn lâu lắm rồi.. cho anh mọi thứ của em.. cho anh..

Rồi xoay gương mặt của Hứa Tinh lại điên cuồng hôn môi y, mỗi một lần hôn lại là một lần Gia Trình hắn đâm mạnh dương vật của mình vào tận sâu trong nội bích mềm yếu, tốc độ vừa nhanh vừa mãnh liệt vang lên những tiếng va chạm cơ thể “ba ba” cực kì dâm mỹ.

Hứa Tinh không ngừng kêu khóc, nhưng cũng vì Gia Trình mà cùng hắn đây đưa đầu lưỡi kịch liệt.

Gia Trình buông môi Hứa Tinh, hơi thở hồng hộc phát ra dữ dội quanh không khí, hắn dồn hết sức lực của mình điên cuồng ra vào nơi cửa huyết non nớt kia.

- Oa.. làm ơn.. nhẹ một chút... van cầu anh... oaa.... - Hứa Tinh rốt cuộc không nhịn được đau đớn mà khóc lớn, yếu ớt lắc đầu cầu xin Gia Trình.

- Tiểu Tinh... Em là của anh... phải.. Tiểu Tinh... Tiểu Tinh... - Gia Trình lúc này chẳng khác gì một con thú hoang đang dăng xé con mồi nhỏ bên dưới, ngay cả lời van xin của y hắn cũng thêm ngó ngang đến, đầu óc cứ mông lung nghĩ sẽ tuyệt đối xâm chiếm y.

Một lát, Gia Trình nắm lấy hai cánh tay nâng người Hứa Tinh ngồi dậy, rồi cúi xuống hung hăng mút lấy đôi môi mỏng manh của thiếu niên, bên dưới động tác ngày càng hung mãnh, dùng sức đóng đưa phần eo nhanh như cắt, dững mãnh thẳng tiến đến điểm sâu nhất của Hứa Tinh.

- Tiểu Tinh... nói một lần nữa... em yêu anh.. - Hơi thở gấp gáp, Gia Trình mồ hôi đầm đìa ra lệnh thiếu niên.

- Tiểu Tinh... yêu... anh...

Nghe được thanh âm ngọt ngào kia, ánh mắt Gia Trình nổi lên gân đỏ chứa đầy dục vọng, động tác bắt đầu mãnh liệt hơn nữa, không ngừng ma sát vách tường của Hứa Tinh.

Cảm thấy có chút khó chịu, Gia Trình liền điên cuồng xoay Hứa Tinh lật người trở lại, nhét hung khí kia đâm thẳng vào tiểu huyết non nớt, rồi ôm thiếu niên đứng dậy.

- Anh Trình.. - Cảm nhận bản thân chuẩn bị được Gia Trình ôm rồi khỏi giường, Hứa Tinh liền luống cuống đưa hai chân siết chặt thắt lưng hần.

Gia Trình không nói gì, chỉ phát ra những tiếng gầm mạnh hung tợn. Hần ôm Hứa Tinh bước đến bên tường, hung hăng đẩy y dựa lên nó, rồi điên cuồng đẩy đưa đầu lưỡi với y.

Hứa Tinh cũng thuận theo mà vòng tay qua cổ Gia Trình, nhắm hai mắt tận hưởng vị ngọt hôn môi.

Gia Trình cũng bắt đầu di chuyển phần hông, khăn trương đưa dâ vật không ngừng lên xuống, sau đó động tác dần dần tăng tốc độ, ra ra vào vào tâm huyết của Hứa Tinh một cách mãnh liệt.

- A.. ân... anh Trình.. anh Trình... - Hứa Tinh ngẩng đầu rên rỉ, ánh mắt ngẩn lệ say mê nhìn Gia Trình, cảm thấy nam nhân trước mặt này là người mà mình yêu thương, y liền đưa tay chạm lên gương mặt hần, chậm rãi ghé sát môi hôn hần.

Gia Trình cũng thuận theo Hứa Tinh mà dùng đầu lưỡi tham quan khắp khoang miệng của y, thanh âm nhóp nhép của hai người không ngừng phát ra âm đặng, khẩu thủy cũng theo khóe miệng hai người mà chảy xuống.

- Sao rồi? Đã hết đau chưa? - Gia Trình cười nhẹ, thở dốc hỏi Hứa Tinh.

- Ân... - Hứa Tinh rụt rè gật đầu.

- Bây giờ thì sao? Có thích không? - Hần cười tà.

Hứa Tinh đỏ mặt cúi đầu, thực sự thì phía dưới ban nãy có chút đau, bất quá không hiểu sao lại càng cảm thấy thoải mái, y có phải hay không rất thích nó rồi.

- Sao lại im lặng rồi? Nói gì đi chứ a.. - Gia Trình đưa tay捏 nhẹ chiếc mũi Hứa Tinh một cái, ôn nhu hỏi.

- Tiểu Tinh....

- Hửm?

- Tiểu Tinh... muốn anh Trình...

- Còn gì nữa? - Gia Trình cười nhếch mép, tiếp tục ghé sát Hứa Tinh hỏi.

- Tiểu Tinh... Tiểu Tinh... yêu anh Trình.. - Hứa Tinh thanh âm bắt đầu nghẹn ngào, nước mắt rớt cuộc rơi xuống.

- Sao lại khóc? Có chuyện gì? - Gia Trình đưa tay gạt những giọt lệ trên gương mặt Hứa Tinh.

- Tiểu Tinh... Tiểu Tinh... rất yêu anh Trình... cho nên... cho nên... - Hứa Tinh rớt cuộc nức nở, nước mắt không ngừng rơi xuống.

- Cho nên? - Gia Trình không khỏi bật cười trước cử chỉ vô cùng đáng yêu của thiếu niên kia.

- Cho nên... van cầu anh... đừng để ý đến ai khác... chỉ mình Tiểu Tinh thôi... có được không? - Hứa Tinh đột nhiên khóc lớn, bộ dạng thật đáng thương mà cầu xin Gia Trình.

Gia Trình mặc dù có chút kinh ngạc, ngay sau đó cũng ôn nhu ôm chầm lấy Hứa Tinh, xoa xoa đầu y an ủi.

- Sẽ không. Anh sẽ không để ý đến ai khác, anh chỉ yêu mình Tiểu Tinh, cũng sẽ không làm em tổn thương nữa, anh hứa.

- Hứa? - Hứa Tinh buông Gia Trình ra, thút thút như đứa trẻ ba tuổi, chìa ngón út ra trước mặt hần.

- Anh hứa. - Gia Trình chỉ cười nhẹ, rồi cũng ngoắc ngón út với thiếu niên kia.

Hứa Tinh bấy giờ mới chịu nỡ nộ cười, nghiêng đầu hôn lên hai bên má Gia Trình rồi ôm lấy cổ hần.

- Nhưng mà em chưa trả lời câu hỏi của anh a? - Gia Trình đột nhiên mở miệng hỏi.

- Sao ạ? - Hứa Tinh khó hiểu nhìn hần.

- Anh bảo em có thích không? - Gia Trình bất giác cong khóe miệng cười gian tà.

Thấy Hứa Tinh vẫn ngơ ngác nhìn chăm chăm vào hắn, Gia Trình chỉ biết bó tay với y, như thế nào thiếu niên kia đã quên nhanh như vậy rồi.

- Phía sau đã hết đau rồi phải không? - Hắn đành thở dài, bất đắc dĩ hỏi lại.

- A... ần. - Hứa Tinh không hiểu hắn muốn nói gì, chỉ chậm rãi gật đầu.

- Vậy... có thích làm nữa không?

Hứa Tinh nghe đến đây liền ngưng chín mặt, ngoảnh mặt không dám nhìn thẳng vào Gia Trình.

- Trả lời đi chứ. Anh đứng mỗi chân lăm a. - Gia Trình ủy khuất nói.

- Kia.. không phải là tự anh ôm Tiểu Tinh sang đây sao? - Hứa Tinh cảm thấy Gia Trình hắn có chút vô lý đi.

- Hắc... hôm nay to gan thật, dám phản bác anh sao? - Gia Trình ban nãy chỉ là nói qua loa, chẳng qua là muốn thiếu niên trả lời câu hỏi của hắn, không ngờ y lại dám mở miệng phản bác lại hắn.

- A.. đối.. thực xin lỗi. - Hứa Tinh vội vã cúi đầu, thanh âm nhỏ như muỗi kêu nói.

Gia Trình không nói gì, một phen ôm Hứa Tinh đẩy ngã xuống giường, cúi xuống điên cuồng hôn môi y, thắt lưng đột ngột di chuyển ra vào mãnh liệt, dùng sức thẳng tiến đâm mạnh vào điểm sâu nhất trong thân thể thiếu niên.

- A.... anh Trình... ần....

- Hắc... thích lắm phải không? - Gia Trình cười tà ác hỏi Hứa Tinh, phía dưới vẫn không ngừng di chuyển.

- A... ần... Tiểu Tinh muốn... muốn anh Trình... - Hứa Tinh cư nhiên bị Gia Trình thao đến mang lại khoái cảm, mơ hồ trả lời.

- Muốn gì? - Hắn lại tiếp tục tra hỏi thiếu niên.

- Muốn.... muốn anh Trình... làm... làm... - Hứa Tinh không biết phải dùng lời lẽ ra sao, ấp a ấp úng mà cầu xin hắn.

- Hảo hảo, chắc.. anh hại em đến mức này luôn rồi. - Gia Trình thở dài nhìn bộ dạng cầu xin của Hứa Tinh, ngay từ đầu thiếu niên kia vốn dĩ rất ngây thơ, vừa không có kinh nghiệm lại còn sợ hãi khi làm tình, bất quá hắn đã “hại” y đến mức dâm dăng thế này, có gọi là sai không a.

Cảm thấy Gia Trình đột nhiên ngừng lại, Hứa Tinh cảm thấy có chút ngứa ngáy khó chịu, liền tự động luồn hai chân bám chặt thắt lưng hắn, chiếc mông uốn éo tự giác di chuyển ra vào hết sức quyến rũ.

- Anh Trình... van cầu anh... làm... làm...

Gia Trình hoàn toàn ngây người trước bộ dạng hết sức dâm dăng chưa từng thấy của Hứa Tinh, đôi mắt ngẩn lệ say mê đang chăm chú nhìn hắn với tổ ý khát vọng từ hắn, vừa đáng thương vừa câu dẫn vô cùng.

Chính là Gia Trình tuyệt không thể cưỡng lại sức cuốn hút mê hồn đó, cảm thấy lồng ngực nóng hổi như muốn nổ tung ra.

- Tiểu Tinh! - Gia Trình cúi xuống điên cuồng hôn lên môi Hứa Tinh, tham lam mút mút đôi môi, chiếc lưỡi phấn nộn của y.

Hứa Tinh cũng không hề kháng cự gì, hoàn toàn kết hợp cùng Gia Trình, điên cuồng đáp trả lại hắn, bàn tay không ngừng vuốt ve tấm lưng rộng lớn của hắn.

Gia Trình cảm giác như gân xanh trên vầng trán gần như nhảy dựng hết lên, rốt cuộc không nhịn được dục vọng liền dùng sức bắt đầu ra vào.

- Ngô... anh Trình... anh Trình... oa..aa - Hứa Tinh lập tức oa oa khóc lớn, nhưng hai chân lại một ngày siết chặt thắt lưng Gia Trình hơn, tựa hồ như muốn hắn thao mạnh hơn nữa vậy.

- Tiểu Tinh.. thoải mái chứ? .. - Gia Trình một bên di chuyển một bên hô hấp hỏi người bên dưới không ngừng rên rỉ.

- Aa.... ân... thoải mái... Tiểu Tinh... muốn.. nữa... anh Trình....

Lời cầu xin kia không khỏi khiến cho Gia Trình mừng đến phát điên, liền nhanh tay bắt lấy đôi chân của Hứa Tinh đặt lên vai hắn, đâm mạnh một cái vào cục tâm ngứa ngáy vô cùng.

- Aa.... oaa... Anh Trình... - Hứa Tinh lập tức giống như bị sét đánh, thanh âm trong trẻo rên rỉ hết sức câu dẫn.

- Tiểu Tinh... bên trong của em hảo nóng... anh điên lên mất... em phải là của anh.. - Gia Trình hưng phấn đến tột độ, không ngừng phát ra tiếng gầm mạnh dữ dội, điên cuồng đâm chọc vào tiểu huyết vô cùng nóng bỏng, thao tiểu huyết đến giàn giụa dịch thủy chảy xuống.

- A... Anh Trình.... Tiểu Tinh... yêu anh. - Động tác mãnh liệt ra vào của Gia Trình làm cho cơ thể Hứa Tinh nóng rực đến khó tả, cảm thấy bản thân chẳng khác gì đang nằm mơ vậy, nam nhân trước mặt y là người y từng yêu đến không biết trời đất, yêu hắn đến mức mặc kệ hắn có tổn thương mình đến đâu vẫn tuyệt không hận hắn.

- Tiểu Tinh.. anh yêu em. - Gia Trình hồng hộc gọi tên Hứa Tinh một tiếng, rồi thu hết toàn bộ năng lượng tràn trề đâm mạnh vào điểm sâu nhất của thiếu niên, đem toàn bộ tinh dịch bắn hết vào bên trong vách tường mềm yếu.

Hứa Tinh đau điếng đến trợn ngược cả hai mắt, khóc thét lên một tiếng thê thảm rồi ngất lịm đi.

Sáng hôm sau.....

- Thông báo: Đúng 9h các em hãy tập trung đầy đủ tại nhà ăn để dùng bữa sáng, xin nhắc lại, đúng 9h, trong khoảng 15 phút nữa các em hãy tập trung tại nhà ăn để dùng bữa sáng. Xin hết!

Nghe thấy tiếng loa văng vẳng bên tai, Hứa Tinh liền mơ hồ tỉnh dậy, như sức nhớ ra điều gì, y liền hốt hoảng mở lớn mắt, rồi ngẩng đầu nhìn thấy Gia Trình đang ôm mình vẫn an tĩnh ngủ say, lập tức đưa tay lay tỉnh hắn.

- Anh Trình... tỉnh dậy... anh Trình.. A.

Hứa Tinh chưa kịp dứt lời đã bị Gia Trình một phen ôm chặt y vào ngực, đặt cằm ghé bên tai y, hai mắt vẫn nhắm nghiền mà thều thào.

- Ngủ tiếp đi.. đừng quan tâm.

- Nhưng mà... thầy báo rằng trong 15 phút nữa phải có mặt rồi..

Gia Trình mắt húng mở mắt, trùng trùng với thiếu niên trong lòng mình, hắn buông y ra, bắt y đối diện với hắn, lạnh lùng hỏi.

- Bây giờ nghe lời anh hay nghe lời thầy?

- Dạ.. dạ không.. Tiểu Tinh nghe anh Trình.. - Hứa Tinh lập tức sợ hãi mà lúng túng trả lời.

- Ừ.. ngoan. - Gia Trình đắc ý cười tà, rồi hôn lên vàng trán Hứa Tinh, sau đó tiếp tục ôm y.

Hứa Tinh bất đắc dĩ thở dài trong lòng, nhưng cũng khẽ nở nụ cười hạnh phúc, y vùi đầu vào lồng ngực Gia Trình, đưa tay ôm lấy hắn mở miệng.

- Anh Trình...

- Sao vậy? - Hắn nhíu mày hỏi.

- Dạ không.. không có gì... - Hứa Tinh vội vã lắc đầu, ôm chặt lấy hắn.

- Tiểu Tinh.. hôm nay anh sẽ nói chuyện riêng với Mạch quai. - Gia Trình đột nhiên mở miệng.

- A? - Hứa Tinh ngẩng đầu nhìn hắn thắc mắc.

- Cậu ta dường như vẫn không muốn anh ở cùng em. Cho nên, hôm nay anh và cậu ta sẽ nói chuyện rõ ràng, về việc của chúng ta. - Gia Trình nghiêm nghị nói.

- Như vậy... có được không? - Hứa Tinh nhỏ giọng hỏi hần.

- Ủ. Em đừng lo. - Gia Trình cúi đầu cười nhẹ với Hứa Tinh, rồi đưa tay xoa đầu thiếu niên.

- Hảo, ngủ đi. - Hần ôm y vào lòng, vuốt ve tấm lưng nhỏ gầy của y ra lệnh.

- Ân.

Trong ngày hôm đó, Gia Trình và Hứa Tinh đứng trước cửa phòng Mạch Quai, thiếu niên kia ban đầu có chút lo lắng, không biết Mạch Quai khi gặp Gia Trình có nổi giận hay không, bất quá Gia Trình hần một mực quyết nói chuyện rõ ràng, y cũng đành gật đầu chấp nhận.

- Anh Trình.. thế nào rồi.. cậu ấy có nổi giận không? - Sau một hồi chờ đợi, Hứa Tinh liền khẩn trương hỏi Gia Trình.

Gia Trình im lặng không nói gì, thiếu niên ngỡ rằng có phải hay không cuộc trò chuyện giữa hai người rất căng thẳng rồi đây. Bất quá hần đột nhiên bế y lên, cười gian tà nói.

- Từ giờ trở đi sẽ không có ai cản trở chúng ta nữa... như vậy tối nay em phải “phục vụ” tận tình cho anh đấy.

- Anh... anh Trình... Mạch Quai, cậu ấy đã nói gì? - Hứa Tinh khó hiểu nhìn hần.

- Hmm... cậu ấy bảo anh phải chăm sóc tốt cho em.. không được tổn thương em... nói chung là yêu cầu anh phải yêu một mình Tiểu Tinh thôi.

- Thật... thật không? - Hứa Tinh hớn hở nở nụ cười.

- Ủ. - Gia Trình khẽ gật đầu, cười nhẹ với Hứa Tinh.

Thiếu niên phấn khởi mà ôm lấy Gia Trình, nước mắt cảm động rơi xuống.

- Tiểu Tinh!! - Nhân lúc hai người đang ôm nhau cười thầm thiết, Mạch Quai đột nhiên mở cửa, hốt hoảng chạy đến chỗ Hứa Tinh.

- Mạch Quai! - Gia Trình vội đặt Hứa Tinh xuống, y cũng bước đến gần Mạch Quai, nhìn thấy gương mặt trắng bệch của hần y không khỏi thắc mắc.

- Baba cậu mới gọi điện đến... bảo chúng ta phải về Đài Loan gấp.

- Có... có chuyện gì sao? - Hứa Tinh khẩn trương hỏi.

- Mẹ của cậu... đã qua đời sáng nay.

HẾT CHƯƠNG 55

56. Chương 56

Từng lời nói của Mạch Quai phát ra chẳng khác gì một nhát dao đâm thẳng vào tim Hứa Tinh, nước mắt rớt cuội rơi lã chã trên gương mặt thiếu niên, lấp bắp nói.

- Cậu... cậu nói sao? Mẹ.. mẹ mình.. đã mất?

- Chú Biên bảo rằng, bệnh viện đã thấy xác của mẹ cậu ở khuôn viên, cảnh sát nghi rằng có thể mẹ cậu đã bị giết. - Mạch Quai đau lòng nhìn Hứa Tinh, thanh âm run rẩy kể lại toàn bộ sự việc.

Nghe đến đây Hứa Tinh không khỏi bị sét đánh ngang tai, trái tim rớt cuội đau đớn tựa như vỡ thành mảnh nhỏ. Không kiềm được cơn sốc, trước mắt lập tức tối sầm.

- Tiểu Tinh! Tiểu Tinh! - Gia Trình hét hoảng vội đỡ lấy thiếu niên, thanh âm lo lắng gọi tên y.

- Tôi sẽ gọi giáo viên đến. - Mạch Quai đối Gia Trình nói, rồi khấn trương rời khỏi.

Gia Trình vội bế Hứa Tinh vào phòng Mạch Quai gần đó, đặt y lên giường, rồi chạy vào phòng tắm vợ đại chiếc khăn xả nước ấm, nhanh chóng đến bên giường lau đi mồ hôi lạnh trên vầng trán của y.

Trong chốc lát, hiệu trưởng Ninh cùng cô hiệu phó chạy vào, theo sau còn có Mạch Quai, vẻ mặt vô cùng lo lắng.

- Đã có chuyện gì? - Hiệu trưởng Ninh nhìn tình cảnh thiếu niên kia nằm trên giường, không khỏi sốt ruột.

- Mẹ của cậu ấy đã mất sáng nay, có vẻ rất sốc.. cho nên cậu ấy mới ngất xỉu. - Mạch Quai thở dài nói.

- Sao? Mẹ em ấy mất sáng nay? - Ông sững sốt hỏi.

- Vâng. Baba cậu ấy gọi cháu bảo cậu ấy nên về Đài Loan gấp.

- Chắc... chuyện lớn thế này, có lẽ ta nên hoãn chuyến đi lại, rồi Hawaii ngay lập tức thôi hiệu trưởng.- Cô hiệu phó lo lắng quay sang hiệu trưởng Ninh nói.

- Đương nhiên rồi. Hảo, cô hãy quay lại báo cáo việc này cho giáo viên bộ môn, rồi thông báo cho tất cả các em học sinh. - Ông nghiêm nghị gật đầu, rồi hướng cô hiệu phó căn dặn.

- Vâng. - Nói xong cô liền nhanh chóng lỵ khai.

- Hảo, đợi em ấy tỉnh lại, trường sẽ đưa mọi người trở về Đài Loan. - Hiệu trưởng Ninh thở dài, đối Mạch Quai nói. Sau liền xoay người rời khỏi căn phòng.

Mạch Quai cúi đầu chào ông, rồi bước đến ngồi bên cạnh Hứa Tinh, ủ rũ mở miệng.

- Tiểu Tinh vốn dĩ bị mẹ bỏ mặc như vậy, nay lại nghe tin mẹ cậu ấy mất, không biết có chịu đựng được không?

Gia Trình ngẩng đầu nhìn Mạch Quai kinh ngạc, rồi lại đưa mắt quan sát thiếu niên bên dưới, khẽ đưa tay vuốt ve gương mặt y.

- Cho nên... Gia Trình, tôi muốn nhờ anh, hay luôn bên cạnh cậu ấy. - Mạch Quai đối Gia Trình nói.

- Cậu yên tâm. - Gia Trình gật đầu.

Mạch Quai chỉ cười nhẹ, rồi bước đến ghế khách ngồi tựa lưng vào thành. Chờ cho đến khi Hứa Tinh tỉnh lại, Gia Trình liền vội nắm lấy tay y, ôn nhu nói.

- Tiểu Tinh.

- Anh.. anh Trình... Mẹ.. mẹ... - Hứa Tinh đột nhiên khóc nức lên, nghẹn ngào.

- Anh xin lỗi. Mẹ em đã qua đời rồi, một lát trường sẽ đưa chúng ta về Đài Loan... - Gia Trình đưa tay chạm lên gương mặt Hứa Tinh, ủ rũ an ủi y.

Hứa Tinh tuyệt vọng khóc lớn, lồng ngực cảm giác như bị chèn ép làm hai nửa vậy. Gia Trình đau lòng ôm lấy thiếu niên, vỗ vỗ tấm lưng nhỏ gầy của y.

Ngay sau đó, Hứa Tinh thất thần cùng mọi người lên tàu, trở về lại Đài Loan. Vừa mới đặt chân về, thiếu niên đã vội đến ngay bệnh viện X. Chỉ thấy Hứa Biên đang đứng trước cổng chờ y.

- Tiểu Tinh... - Nhìn thấy Hứa Tinh cùng Mạch Quai chạy đến, Hứa Biên liền sốt ruột đến bên y, bắt quá ngay sau đó liền thấy Gia Trình theo sau, anh lập tức thay đổi sắc mặt, hẳn ta tại sao lại có mặt ở đây chứ.

- Baba... mẹ.... - Hứa Tinh nức nở nhìn Hứa Biên, nước mắt đã sớm ướt đầy mặt.

- Mẹ đã mất rồi... baba thực xin lỗi. Tiểu Tinh.. - Hứa Biên đau lòng đưa tay ôm lấy thiếu niên vào ngực, nước mắt cũng rơi xuống.

Hai người ôm nhau khóc một hồi lâu, rốt cuộc Hứa Biên mới đưa thiếu niên vào nhà xác gấp lại mẫu thân của mình.

Bước chân vào căn phòng lạnh như băng kia, Hứa Tinh một chút cũng không hề cảm thấy sợ hãi, ngược lại cứ không ngừng nức nở, chậm rãi bước đến giường nằm của Bạch Dương, y đưa tay kéo chăn xuống. Chỉ thấy gương mặt biến dạng trắng bệch của cô.

- Mẹ... mẹ ơi... Tiểu Tinh đây... là Tiểu Tinh đây... mẹ làm ơn tỉnh lại đi... Tiểu Tinh van cầu mẹ.... Tiểu Tinh biết Tiểu Tinh không ngoan... mẹ không thích Tiểu Tinh... nhưng mà... mẹ làm ơn đừng biến mất như vậy.... Tiểu Tinh chưa có cơ hội được chăm sóc mẹ... Tiểu Tinh bất hiếu... Tiểu Tinh bất hiếu... - Mỗi một lời nói phát ra là tiếng khóc lớn của thiếu niên, tình cảnh trước mắt không khỏi khiến cho mọi người hết sức đau lòng đi.

- Tiểu Tinh. - Hứa Biên đau lòng đến bên ôm lấy Hứa Tinh vào ngực, rơi lệ cùng y.

- Baba... baba bảo mẹ tỉnh lại đi... mẹ không thích Tiểu Tinh... chắc chắn mẹ sẽ không tỉnh lại... chỉ có baba... baba nói mẹ sẽ tỉnh... - Hứa Tinh nước mắt không ngừng rơi, cố gắng tự lừa dối bản thân.

- Mẹ đã mất rồi.. con đừng níu kéo nữa.. baba xin lỗi con. - Hứa Biên gắt gao ôm chặt thiếu niên kia hơn, nghẹn ngào nói.

Y chỉ có tuyệt vọng khóc rống, vội vã buông Hứa Biên ra, bò đến bên giường ôm lấy cơ thể lạnh ngắt của Bạch Dương, không ngừng cầu xin cô tỉnh lại.

Một lát, cảnh sát đột nhiên bước vào, Hứa Biên liền vội vã đứng dậy, nhanh tay lau sạch gương mặt của mình.

- Hứa tiên sinh, theo như tổ giám định của chúng tôi điều tra, trước khi nạn nhân mất đã có xảy ra một cuộc ẩu đả với người khác, chúng tôi đã tìm thấy ở hiện trường rất nhiều sợi tóc có hương thơm, có vẻ như đó là một người phụ nữ.

- Các anh nói sao? Xảy ra ẩu đả? - Hứa Biên kinh ngạc nhìn vị cảnh sát trước mắt.

- Phải. Chúng tôi đã xét nghiệm DNA của mẫu sợi tóc, và đã xác định rằng đó không phải là của vợ anh.

Hứa Biên bàng hoàng suy nghĩ, sau rốt cuộc nhớ ra điều gì, liền khẩn trương lên tiếng.

- Tôi có biết một người phụ nữ, Lam Tạ Đường. Bác sĩ nói cô ta thỉnh thoảng hay đến thăm vợ tôi. Nhưng giữa chúng tôi thực sự không hề thân thiết mấy, tôi đang nghi ngờ cô ta đã giấu diếm chuyện gì đó.

- Thông tin quan trọng như vậy, anh nên nói cho chúng tôi sớm hơn chứ. Hảo, quy tổ lại cho mọi người, lập tức điều tra về người phụ nữ tên Lam Tạ Đường, mau lên. - Vị cảnh sát ra lệnh.

- Vâng thưa sếp.

- Hảo, chào anh. - Nói xong vị cảnh sát liền cúi đầu chào Hứa Biên rồi ly khai.

Hứa Biên thở dài, chậm rãi bước đến Hứa Tinh đang thẫn thờ ôm lấy xác của Bạch Dương.

- Tiểu Tinh, đứng dậy đi con.

- Tiểu Tinh muốn ở bên mẹ.... - Hứa Tinh khẽ trực rơi nước mắt.

- Không nên ở đây lâu. Đến, nghe lời baba, chúng ta ra ngoài. - Hứa Biên thở dài, đưa tay đỡ thiếu niên lên.

- Không muốn... Mẹ đang rất cô đơn... Tiểu Tinh phải ở bên mẹ... phải ở bên mẹ... - Thiếu niên nức nở nói.

Gia Trình đau lòng nhìn Hứa Tinh, vội vã bước đến nắm lấy bắp vai y, ôn nhu khuyên răn.

- Chúng ta sẽ ra ngoài, một lát Tiểu Tinh có thể quay lại. Để mẹ em được yên nghỉ, có phải không?

Hứa Biên cau mày nhìn Gia Trình, rồi lại quay sang quan sát phản ứng của Hứa Tinh, chỉ thấy y thút thít nhìn hẩn, rồi chậm rãi gật đầu.

- Hảo, Tiểu Tinh ngoan. - Gia Trình cười nhẹ đưa tay xoa lấy đầu Hứa Tinh, rồi định đưa y ra ngoài.

- Không cần. - Hứa Biên phẫn nộ bước tới, một phen đẩy Gia Trình ra, ôm lấy vờ vai nhỏ gầy của thiếu niên rồi khỏi.

Gia Trình thở dài trong lòng, rồi quay sang Mạch Quai chần chờ một hồi lâu.

- Chú ấy vẫn còn tức giận chuyện của anh. Hiện tại xảy ra việc không may, cứ để giải quyết xong rồi hẳn nói chuyện với chú ấy. - Mạch Quai an ủi nói.

- Ủ. - Gia Trình nhẹ gật đầu rồi bước ra ngoài theo.

Dẫn Hứa Tinh đến nhà ăn, nhìn thấy y từ nãy đến giờ vẫn chưa hết hoang hồn, lại còn thân thể gầy yếu, Hứa Biên không khỏi lo lắng liền kêu một suất cơm cho y.

- Tiểu Tinh.. con chưa ăn gì phải không? Mau ăn chút cơm đi con. - Anh đưa đĩa cơm đến trước mặt y, ôn nhu nói.

- Baba.. - Thiếu niên đột nhiên ngẩng đầu hỏi.

- Có chuyện gì? - Anh nhíu mày.

- Mẹ... mẹ bị ai giết sao? - Hứa Tinh ấp úng nói.

- Con đừng bận tâm.. chuyện của mẹ cứ để baba lo, con ăn đi, dạo này nhìn con gầy hơn nhiều đấy. - Hứa Biên thở dài trấn an y.

- Dạ vâng. - Hứa Tinh nhỏ giọng cúi đầu, rồi chậm rãi đưa một muỗng cơm vào miệng mình.

Hứa Biên đau lòng nhìn y run rẩy ăn từng miếng thức ăn, cảm thấy thương xót vô cùng, mặc dù còn rất tức giận Bạch Dương, bất quá dạo này anh vẫn thường xuyên đến thăm cô, chăm sóc cho cô, dẫu sao hai người vẫn là vợ chồng cũng được hơn mười lăm năm rồi. Nhưng thực không ngờ sáng ngày hôm đó nghe bác sĩ gọi đến, anh không khỏi sửng sốt, trái tim vô cùng đau đớn, vừa thương cho cô vừa thương cho thiếu niên nhỏ gầy kia.

Chuyện này phải nói rằng ngoài sức tưởng tượng của anh, Bạch Dương đang mắc bệnh thần kinh, không ngờ lại có người sát hại cô như vậy, hão đau lòng cho cô. Nhưng đây không phải lúc để Hứa Biên dằn vặt đau khổ cho cái chết của Bạch Dương, anh nhất định phải tìm ra hung thủ, truy ra những bí mật mà cô và Lam Tạ Đường đã giấu anh bao nhiêu năm nay.

- Baba không ăn sao? - Hứa Tinh nhỏ giọng nói.

- Tiểu Tinh cứ ăn đi. Baba không sao. - Anh cười nhẹ, xoa đầu thiếu niên.

- Baba. Tiểu Tinh hỏi baba được không? - Hứa Tinh đột nhiên hạ đầu xuống, nhìn Hứa Biên hỏi.

- Sao vậy? - Anh cau mày.

- Baba... baba có còn yêu mẹ không?

Câu hỏi kia của thiếu niên như một chiếc búa đập mạnh vào đầu anh, y tại sao lại hỏi anh như thế chứ.

- Tiểu Tinh thấy baba không hề buồn khi mẹ mất... baba không yêu mẹ nữa phải không? - Hứa Tinh rơm rớm nước mắt, nghẹn ngào hỏi.

- Tiểu Tinh.. con đừng nói vậy. Mẹ mất baba tại sao không buồn được chứ? - Hứa Biên nắm lấy bàn tay nhỏ gầy của y, cắn chặt răng nói.

- Baba gạt Tiểu Tinh... Mẹ chắc hẳn ở bên kia đang rất cô đơn... baba không thương mẹ nữa... - Hứa Tinh nước mắt giàn dụa khóc lóc.

- Tiểu Tinh.. baba.. - Hứa Biên cảm thấy khó xử vô cùng, liền lúng túng nói.

Hứa Tinh gạt bỏ tay Hứa Biên ra, rơi lệ đứng dậy chạy đi mất.

- Tiểu Tinh!!

Hứa Biên lớn tiếng gọi tên y, vội vã chạy theo sau đuổi theo thiếu niên. Anh phải làm sao đây, mặc dù rất đau lòng vì Bạch Dương đã mất, nhưng cảm xúc đó không phải là tình cảm của một người chồng giành cho vợ, mà chính là sự thương hại mà thôi. Có lẽ điều này khi nói ra sẽ rất phẫn nộ, nhưng thực sự anh... anh đã hết dành tình cảm cho Bạch Dương được nữa rồi, anh yêu Hứa Tinh, anh yêu thiếu niên kia.

- Tiểu Tinh!! Nghe baba giải thích. - Hứa Biên kéo lấy cổ tay Hứa Tinh về phía mình, thanh âm run rẩy nói.

- Baba nói đi.. baba có phải hay không.. đã hết yêu mẹ rồi.. - Thiếu niên thút thít.

Ngay thời điểm đó, Mạch Quai và Gia Trình chạy đến, nhìn tình cảnh của phụ tử hai người bọn họ, Gia Trình không khỏi nhúm mày.

- Baba... baba...

- Tại sao baba không trả lời?.. Là.. là Tiểu Tinh nói đúng có phải không... baba đã hết yêu mẹ rồi... baba ghét bỏ mẹ.

Hứa Biên đau lòng ôm chầm lấy Hứa Tinh, nghiêng chặt rằng không ngừng giải thích.

- Baba không ghét bỏ mẹ, baba chỉ là.. chỉ là... baba... baba xin lỗi... thực xin lỗi con.

- Vậy... baba vẫn còn yêu mẹ phải không? Baba nói đi... - Hứa Tinh bắt đầu sụt sịt, nước mắt hỏi anh.

- Tiểu Tinh... - Hứa Biên buông thiếu niên ra, do dự một hồi lâu. Đương nhiên nhìn thấy bộ dạng chán chừ của anh, y không khỏi tái mét sắc mặt, một lần nữa rơi nước mắt.

- Baba gạt Tiểu Tinh.. baba rõ ràng không yêu mẹ nữa..

- Tiểu Tinh... baba xin lỗi... thực ra... thực ra... baba đã không còn tình cảm với mẹ... - Hứa Biên cúi thấp đầu, nghẹn ngào nói.

Nghe đến đây Mạch Quai và Gia Trình không khỏi sửng sốt, liên kinh ngạc chứng kiến hai người trước mắt. Còn Hứa Tinh lúc này thì hết sức bàng hoàng, tim như bị ai đó đá làm hai nửa vậy, chỉ giương ánh mắt sợ hãi lẫn tuyệt vọng nhìn Hứa Biên.

- Mẹ chắc chắn sẽ rất buồn... mẹ sẽ không được ra đi thanh thản... tại sao baba lại như vậy? Baba quá đáng... baba quá đáng lắm... - Hứa Tinh khóc lớn đưa tay đánh nhẹ vào người Hứa Biên.

- Thực xin lỗi con... baba có lỗi với con.. có lỗi với mẹ... thực xin lỗi... baba là kẻ khốn.. là baba không tốt. - Hứa Biên rơi lệ nói.

Hứa Tinh bắt lực ngã bệt xuống đất, đưa tay ôm lấy ngực khóc, không ngừng gọi tên Bạch Dương.

- Mẹ ... mẹ... Tiểu Tinh xin lỗi... Tiểu Tinh xin lỗi...

Gia Trình vội vàng chạy đến ôm lấy cơ thể kia vào ngực, vỗ lưng y an ủi.

- Tiểu Tinh, đừng như vậy. Em không làm gì sai.

Hứa Biên đau lòng nhìn cơ thể gầy yếu bên dưới, nước mắt không ngừng rơi trên gương mặt anh, có lẽ đây là hình phạt mà ông trời đã ban lại cho anh, thì ra ngay từ đầu đã là như vậy rồi.

Bất quá không hiểu sao thiếu niên kia lại một lần nữa ngắt lịm đi, ngã vào lòng ngực của Gia Trình.

- Tiểu Tinh!!

Gia Trình đưa tay lay tỉnh Hứa Tinh, chỉ thấy gương mặt ướt đầm nước mắt của y. Nhân lúc hấn định bế y lên, Hứa Biên đột nhiên đẩy hấn ra, tự tay bế thiếu niên kia vào vòng tay của mình, lạnh lùng nhìn hấn.

- Không mượn cậu quán. Và tôi cũng nhắc lại, đừng xuất hiện trước mặt Tiểu Tinh nữa. Hảo, chúng ta sẽ nói chuyện này sau.

Nói xong Hứa Biên liền ôm thiếu niên kia thẳng đến bệnh viện, mặc cho Gia Trình đầy phần nộ ở phía sau đang trừng mắt nhìn anh.

HẾT CHƯƠNG 56

57. Chương 57

Sau một hồi bất tỉnh, Hứa Tinh mơ màng tỉnh dậy, chỉ thấy trước mặt là gương mặt đầy lo lắng của Hứa Biên.

- Tiểu Tinh. - Hứa Biên sốt ruột nắm lấy tay thiếu niên, thanh âm lo lắng nói.

- Tiểu Tinh, bác sĩ bảo cậu thường xuyên giảm huyết áp, cậu nên nghỉ ngơi nhiều hơn, đừng ảnh hưởng bởi những việc lớn nhiều quá. - Mạch Quai ngồi bên cạnh khuyên nhủ Hứa Tinh.

- Cảm ơn cậu. - Thiếu niên sắc mặt xanh xao, nhỏ giọng cảm ơn hẳn, sau cũng không hề động chạm gì đến Hứa Biên, anh cũng thừa biết là y hẳn vẫn còn đang thất vọng về chuyện trước đó đi.

- Mạch Quai, cháu ra ngoài đi. Chú muốn nói chuyện riêng với Tiểu Tinh. - Hứa Biên hướng Mạch Quai nói.

- Dạ vâng. - Hẳn gật đầu rồi chậm rãi bước ra ngoài, đóng cửa lại.

Nhìn thấy Mạch Quai xoay người ly khai, Hứa Tinh liền tranh thủ nhắc người quay lưng về phía Hứa Biên, lặng lẽ rơi lệ.

- Tiểu Tinh.. baba xin lỗi, thực ra chuyện của mẹ, baba đã hết yêu mẹ từ rất lâu rồi... baba chỉ là.. chỉ là có lý do riêng.

- Có phải là gần đây baba bận rộn công việc.... hay là vì mẹ bị bệnh... cho nên baba mới hết yêu mẹ có phải không. - Hứa Tinh chậm rãi xoay người lại nhìn Hứa Biên, nghẹn ngào nói.

- Tiểu Tinh, kia thực sự không phải, mẹ bị bệnh baba rất đau lòng và lo lắng, nhưng mà.. đó không phải là lý do baba đã không còn tình cảm với mẹ.. baba thôi được rồi, sức khỏe con đang không tốt, con nghỉ ngơi đi. - Hứa Biên nói nửa chừng thì dừng lại, liền nhớ đến tình trạng của thiếu niên trước mắt, trầm mặc nói.

- Baba.. - Hứa Tinh ngẩng người nhìn Hứa Biên, trong đầu không ngừng thắc mắc, tại sao anh lại không muốn nói ra chứ, không lẽ anh đã yêu một ai khác sao.

- Baba... có phải hay không... baba đã yêu ai khác? - Thiếu niên nắm lấy cổ áo Hứa Biên, đôi mắt lo sợ nhỏ giọng hỏi.

Hứa Biên nghe đến đây thì kinh ngạc đến mở lớn mắt, y chẳng nhẽ đã đoán được suy nghĩ của anh.

- Tiểu Tinh... - Hứa Biên do dự một hồi lâu, nhưng thiếu niên kia mãi cứ giương con mắt vừa sợ hãi vừa lo lắng nhìn anh, lập tức thu hết những điều muốn nói nuốt vào bụng, lảng tránh nói.

- Baba phải đi gặp cảnh sát, không chừng họ đã tìm ra manh mối nào đó. Con nghỉ ngơi đi, baba sẽ gọi Mạch Quai vào.. - Anh đứng dậy, khẽ cúi xuống hôn lên trán thiếu niên rồi xoay người ly khai.

Hứa Biên trầm mặc bước xuống khuôn viên của bệnh viện đang bị mọi người vây quanh, cố gắng chen vào bọn họ bước vào.

- Hứa tiên sinh, chúng tôi đã tìm thấy tờ giấy này ở thùng rác đằng kia. - Một vị cảnh sát khấn trương chạy đến phía Hứa Biên, đưa mảnh giấy dính đầy máu cho anh.

Hứa Biên cau mày cầm lấy nó, chậm rãi ngắm nghía một hồi lâu, mảnh giấy trắng này như bị ai đó vò nát vậy, lại còn vấy máu xung quanh không ít. Anh nhanh chóng mở nó ra, hết sức kinh ngạc khi nhìn thấy nội dung vô cùng ngắn ngủi viết bên trong, nước mắt đột nhiên rơi xuống.

” Tiểu Tinh, mẹ xin lỗi con. Hứa Biên, anh hãy chăm sóc tốt cho Tiểu Tinh, em là một người mẹ tồi, có phải không? ”

Vừa nhìn qua Hứa Biên đã thừa biết đây chính xác là chữ viết của Bạch Dương, bất quá tại sao cô lại viết những lời thể này trước khi chết chứ.

- Đây là chữ của vợ tôi. - Anh cố gắng bình tĩnh lại, hướng vị cảnh sát nghiêm nghị nói.

- Tiên sinh chắc chứ.

- Ủ. - Hứa Biên nhẹ gật đầu.

- Hảo, tôi sẽ báo cáo lại việc này cho tổ trưởng. Cảm ơn tiên sinh. - Vị cảnh sát cúi đầu chào anh rồi chạy đi.

Hứa Biên cố gắng ổn định lại tinh thần, trong đầu bắt đầu suy nghĩ về nội dung mảnh giấy mà Bạch Dương để lại, cứ cho rằng cô cảm thấy có lỗi với thiếu niên kia đi, nếu là như vậy chắc chắn cô nhận ra y rồi sao, không nhẽ cô đã khỏe bệnh trước đó. Bất quá điều anh đang thắc mắc là tại sao cô lại ném mảnh giấy này vào trong thùng rác, không chừng đó không phải do cô làm, có lẽ là một người khác đã ném nó chẳng.

Mạch Quai khẽ hé mở cửa phòng, chỉ thấy thiếu niên kia đang cúi đầu khóc một mình, miệng không ngừng gọi mẫu thân. Thở dài, có lẽ hẳn vào chỉ khiến tình hình tồi tệ thêm thôi, liền gọi Gia Trình.

- Gia Trình, anh nên vào đó đi. - Mạch Quai hướng Gia Trình nói.

- Chú ấy sẽ lại phàn nàn về tôi. - Gia Trình cau mày.

- Đây là công việc của anh. Không phải của tôi. Tiểu Tinh đang rất cần anh đấy. - Mạch Quai vỗ vai Gia Trình cười nhẹ với hẳn rồi hất cằm chỉ căn phòng ý bảo hẳn vào.

Gia Trình do dự một hồi lâu, rồi cuộc mới chịu đẩy cửa bước vào, hẳn chậm rãi tiến đến thân ảnh nhỏ gầy kia, đưa tay chạm lên gương y.

- Tiểu Tinh, không sao chứ?

- Dạ không... Anh Trình đừng lo. - Hứa Tinh nhanh tay chùi nước mắt, cười nhẹ nói.

Gia Trình đau lòng cúi xuống ôm chầm lấy Hứa Tinh, vuốt ve mái tóc y an ủi.

- Phải giữ gìn sức khỏe thật hảo, nếu không mẹ em ở bên kia sẽ không vui, có biết không?

- Anh Trình... Tiểu Tinh... rất nhớ mẹ.. - Nghe Gia Trình nhắc đến mẫu thân của mình, thiếu niên không kiềm được nước mắt mà nức nở.

- Ủ... - Hẳn cười nhẹ gật đầu, bàn tay vẫn ôn nhu vuốt ve mái tóc y trấn an.

Đợi Hứa Tinh ổn định lại tinh thần, Gia Trình mới buông y ra, đưa tay lau những giọt nước mắt trên gương mặt thiếu niên. Y sụt sùi nhìn chăm chăm vào hẳn, nhỏ giọng nói.

- Anh Trình...

- Sao vậy? - Hẳn cau mày hỏi.

- Tiểu Tinh... cảm ơn anh.. - Hứa Tinh cúi đầu, thanh âm nhỏ như muỗi kêu.

- Vì chuyện gì? - Gia Trình nắm lấy bàn tay y, tiếp tục hỏi.

- Vì... đã ở bên cạnh Tiểu Tinh.. - Thiếu niên ngượng ngừng trả lời.

- Anh yêu Tiểu Tinh mà, phải luôn ở cạnh em những lúc thế này chứ, có phải không? - Gia Trình bật cười, đưa tay xoa xoa đầu Hứa Tinh.

- Kể cả baba Tiểu Tinh ngăn cản? - Thiếu niên đôi mắt lóe sáng lên, khẩn trương nhìn nam nhân trước mắt.

- Ủ. - Gia Trình khẽ gật đầu, ôn nhu cười với y.

Hứa Tinh thực sự vô cùng cảm động đến rơi nước mắt, liền vươn tay ôm lấy cổ Gia Trình. Đương nhiên tình cảnh này sẽ lọt vào tầm mắt Mạch Quai, hẳn chỉ cười khổ, lặng lẽ đóng cửa rồi ly khai.

=====

- Sáng ngày X/Y, các vị bác sĩ đã phát hiện ra thi thể của một người phụ nữ ở khuôn viên của bệnh viện X, nạn nhân là cô Bạch Dương, hiện tại đang mắc bệnh thần kinh. Cảnh sát dựa trên lời khai của anh Hứa Biên, chồng của nạn nhân, đã ra lệnh truy tìm kẻ nghi phạm là một người phụ nữ có tên Lam Tạ Đường,

nếu như mọi người có biết hay có thông tin gì về nghi phạm, xin hãy..... - Lam Tạ Đường tức tối đem điều khiển ném vào màn hình ti vi, tựa hồ rất tức giận mà đưa tay nắm chặt thành quyền.

Một lát, cánh cửa đột nhiên mở ra, Lam Tạ Đường liền đứng dậy đi tới, bước vào là vẻ mặt vô cùng hốt hải của Lam Dĩ.

- Mẹ, cảnh sát đang truy tìm mẹ đó. Mẹ đã hay tin gì chưa?

- Đương nhiên rồi. - Lam Tạ Đường lạnh lùng trả lời.

- Mẹ tính làm thế nào đây? Hừ!! Tất cả đều do chú Hứa Biên can thiệp vào, nếu không tình hình đã không trở nên nghiêm trọng như vậy rồi!! - Lam Dĩ tức tối chửi lớn.

- Không được, mẹ phải đi thôi. Lam Dĩ, nếu như cảnh sát có đến tìm, con tuyệt đối không được để lộ bất cứ điều gì. Kể cả chuyện chúng ta là mẹ con, có nghe không? - Lam Tạ Đường sốt ruột hướng Lam Dĩ căn dặn.

- Nhưng mà... mẹ định đi đâu được chứ? - Á cau mày hỏi.

- Con không cần lo. Mọi chuyện cứ để mẹ tìm cách giải quyết. - Lam Tạ Đường khẩn trương ôm lấy Lam Dĩ, rồi vội vã bước lên phòng thu dọn đồ đạc.

Xong xuôi, Lam Tạ Đường liền bước xuống dẫn dò Lam Dĩ kĩ càng, mặc dù có chút luyến tiếc, bất quá ả cũng bắt đầu dĩ mà xoay lưng ly khai.

Lam Dĩ trong lòng lúc này vô cùng bối rối lẫn sợ hãi, thực ra cái chết của Bạch Dương đều chính tay Lam Tạ Đường sát hại, bất quá mặc dù không phải là ả, nhưng kia thực sự ả có liên quan.

Lam Tạ Đường đương nhiên không phải ai khác chính là mẫu thân ruột thịt của Lam Dĩ, ngày đó vì không bắt cận trong quan hệ tình dục, Lam Tạ Đường đã mang thai Lam Dĩ, vì điều này mà Lam Tạ Đường đã phải lấy chồng, người gây ra cái thai cho ả, và sanh ra Lam Dĩ.

Thời gian mang thai và chăm sóc Lam Dĩ đã gây khó khăn cho Lam Tạ Đường, không có tiền tài, lại phải chung sống với người đàn ông đào hoa, Lam Tạ Đường quyết định ly dị, đem Lam Dĩ cho vú nuôi chăm sóc, rồi qua Bắc Kinh sinh sống và kiếm tiền.

Ngày Lam Tạ Đường về Đài Loan cũng là ngày ả quay lại chung sống với Lam Dĩ, mặc dù ban đầu Lam Dĩ cũng rất khó chịu và hận mẹ mình, nhưng lâu sau đó cũng quên đi, cùng mẫu thân của mình trải qua cuộc sống chỉ có hai mẹ con.

Trong suốt quãng thời gian đó, Lam Dĩ bắt đầu dĩ phải tạm thời nghỉ việc ở bar, và đã nghe được cơn nuôi hận mà Lam Tạ Đường đã kể lại, đó chính là căm ghét Bạch Dương.

Ngày hôm đó....

- Mẹ rất yêu Hứa Biên, nhưng chính Bạch Dương, cô ta đã cướp chú ấy từ tay mẹ. - Lam Tạ Đường gương mặt đầy hận thù kể lại.

- Con sẽ giúp mẹ. - Lam Dĩ sau khi nghe được toàn bộ sự việc, nghiêm nghị hướng Lam Tạ Đường nói.

- Con? Giúp mẹ? - Lam Tạ Đường kinh ngạc nhìn ả.

- Bởi vì... con cũng đang yêu một người, trước đây chúng con thường xuyên qua lại với nhau, nhưng mà... từ khi thằng nhóc năm nhất đó xuất hiện, nó đã khiến anh ấy trở thành một kẻ đồng tính luyến ái... con rất ghét thằng ranh con đó. Chúng ta có hoàn cảnh giống nhau, vì vậy... con sẽ giúp mẹ. - Lam Dĩ nhếch miệng cười âm hiểm.

Lam Tạ Đường đương nhiên nghe được những lời kia từ con gái mình, hết sức cảm động mà cảm ơn ả. Đêm hôm đó, Lam Tạ Đường và Lam Dĩ đã lén lút đến bệnh viện...

- Con sẽ ở đây canh chừng, khi nào có người phát hiện con sẽ gọi cho mẹ. - Lam Dĩ nhỏ giọng khẽ nói.

- Ủ. - Lam Tạ Đường gật đầu, rồi trừng mắt hung ác hướng đến cửa sổ căn phòng phía trên, bất giác cong khóe miệng cười âm hiểm.

Sau khi thực hiện kế hoạch sát hại Bạch Dương thành công, Lam Tạ Đường cùng Lam Dĩ hồi hải chạy về nhà, thay vì sợ hãi, ngược lại bọn họ hết sức dũng mãnh, vô cùng vui sướng khi Bạch Dương rốt cuộc cũng chết.

Bất quá thực không ngờ tin tức đột nhiên ngày càng lây lan, lại còn vì Hứa Biên mà Lam Tạ Đường mới bị truy tìm như vậy, không khỏi khiến Lam Dĩ sợ chết khiếp, trong lòng thực sự ngồi không yên, chỉ mong rằng mẫu thân của mình sớm trốn thoát khỏi đất nước Đài Loan này càng sớm càng tốt.

=====

Quá trình điều tra một lúc càng tiến triển, rốt cuộc cảnh sát cũng đã thu thập nhiều bằng chứng cho thấy Lam Tạ Đường chính là hung thủ giết hại Bạch Dương, liền nhanh chóng bắt đầu thi hành mọi người tìm kiếm Lam Tạ Đường, đồng thời cũng kêu gọi người dân nếu có phát hiện ra ả thì báo cáo đến sở cảnh sát.

Ngày đưa tang Bạch Dương cũng đã qua, thiếu niên kia ban đầu khóc rất nhiều, thậm chí ngất lên ngất xuống nhiều lần, tựa như không thể tin vào mắt mình rằng mẫu thân đã qua đời. Hứa Biên thực sự cảm thấy đau xót cho cái chết của cô, nhưng trên hết vẫn là quan tâm Hứa Tinh nhiều hơn, bởi lẽ y sức khỏe đã không tốt, hiện tại còn phải trải qua việc mẫu thân qua đời, đương nhiên y ngày càng gầy gò và yếu ớt, không khỏi khiến anh vô cùng lo lắng đi.

- Tiểu Tinh, con uống thuốc đi. Nhìn con xanh xao quá. - Hứa Biên bước vào phòng thiếu niên, nhìn thấy y mãi thần thờ trước di ảnh của Bạch Dương, có chút đau lòng liền đi tới đưa ly nước cùng thuốc bổ cho y, ôn nhu căn dặn.

- Cảm ơn baba. - Hứa Tinh nhỏ giọng gật đầu, chậm rãi nhận lấy ly nước cùng thuốc từ tay anh.

Hứa Biên cầm lấy di ảnh của Bạch Dương đặt trên bàn, chờ thiếu niên uống thuốc xong, liền đỡ y bước đến giường nằm xuống, anh cũng nằm bên cạnh, đưa tay đắp chăn cho cả hai, ôm lấy Hứa Tinh vào ngực nói.

- Sức khỏe con không hảo chút nào, ngày mai con hẳn dừng đến trường, baba sẽ đưa con đi khám.

- Baba... kia không cần... Tiểu Tinh không sao. - Hứa Tinh vội vàng nhỏ giọng cự tuyệt.

- Nhìn con càng ngày càng gầy yếu, baba thực sự rất đau lòng. Con nghĩ xem, mẹ sẽ như thế nào nếu thấy con như vậy? - Hứa Biên thanh âm đầy lo lắng.

- Mẹ... mẹ sẽ rất buồn. - Thiếu niên bắt đầu rơm rớm nước mắt.

- Vậy, nghe lời baba, mai cùng baba kiểm tra sức khỏe, được chứ? - Anh đưa tay vuốt ve mái tóc y, hỏi.

- Dạ vâng.

- Được rồi, đã không còn sớm, ngủ đi.

Hứa Biên gắt gao ôm chặt lấy thân ảnh nhỏ gầy trước mắt, chờ y bắt đầu ngủ thiếp đi, anh mới an tâm mà nhắm mắt.

HẾT CHƯƠNG 57

58. Chương 58

Đêm hôm đó, Lam Dĩ đang say giấc ngủ, điện thoại đột nhiên reo lên, theo bản năng ả nheo mắt lại, hai tay mò mẫm lấy chiếc điện thoại để ở đầu giường bắt máy, thanh âm mang theo chút mệt mỏi.

- Lam Dĩ, là mẹ. - Đầu dây không phải ai khác chính là Lam Tạ Đường đi.

Nghe thấy mẫu thân mình gọi đến, Lam Dĩ ngay lập tức mở lớn mắt, khẩn trương bật người ngồi dậy.

- Mẹ, mẹ ra sao rồi? - ả lo lắng hỏi.

- Mẹ vẫn chưa thể rời Đài Loan được, cảnh sát ở khắp nơi nhiều quá. - Lam Tạ Đường hoảng sợ nói.
 - Vậy hiện tại mẹ đang ở đâu? Con sẽ đến đó. - Lam Dĩ sốt ruột hỏi.
 - Mẹ đang ở căn hộ X, phòng số 8 tầng 6.
 - Hảo, con lập tức đến. - Lam Dĩ vội vã tắt máy, nhanh chóng đứng dậy thay quần áo rồi rời khỏi nhà, khẩn trương bắt taxi chạy đến căn hộ X.
- Lam Tạ Đường sốt ruột không ngừng đi qua đi lại, rồi bước đến cửa sổ khẽ kéo rèm ra, chỉ thấy ở dưới đường không ngừng bao vây với bao nhiêu là cảnh sát.
- Chết tiệt! - Á tức tới chửi thề một tiếng, rồi nhanh tay đóng kín rèm lại.
- Một lát, bên ngoài đột nhiên có tiếng gõ cửa, Lam Tạ Đường bắt đầu cảm thấy lo sợ, chậm rãi bước đến cánh cửa, đưa mắt nhìn qua lỗ nhỏ, khẽ thở phào nhẹ nhõm, ả liền mở cửa.
- Lam Dĩ, thì ra là con. Làm mẹ tưởng bọn cảnh sát đã tìm đến đây rồi chứ?
 - Mẹ, tại sao cảnh sát lại tập trung ở bên dưới nhiều vậy? - Lam Dĩ vội vã bước vào, đợi mẫu thân khóa trái cửa, ả liền kinh ngạc hỏi.
 - Không chỉ ở đây, bọn chúng còn tập trung ở các căn hộ và các khách sạn khác ở Đài Loan, không chừng đang tìm mẹ rồi. - Lam Tạ Đường vẻ mặt tức giận nói.
 - Không được. Mẹ ở đây sẽ nguy hiểm lắm, phải rời khỏi đây ngay lập tức. - Lam Dĩ sợ hãi nắm lấy tay Lam Tạ Đường, vô cùng lo lắng.
 - Cảnh sát nhiều như vậy... sao có thể?
 - Con sẽ giúp mẹ. Có vẻ như bọn chúng đã biết được mặt của mẹ rồi. Chúng ta cần phải cải trang. - Lam Dĩ tìm cách suy nghĩ, sau liền đưa ra quyết định.
 - Như vậy có được không? - Lam Tạ Đường do dự.
 - Đã không còn đường nào khác. Phải dùng đến cách này thôi! - Lam Dĩ nghiêm nghị nói, ánh mắt vô cùng sắc bén nhìn ra ngoài khung cửa kính.

=====

Sáng hôm sau, Hứa Biên đưa Hứa Tinh đến bệnh viện, nhìn y sắc mặt kém lại còn xanh xao, anh vô cùng đau lòng đi, thiếu niên từ đó đến giờ chưa bao giờ nhận được sự yêu thương từ Bạch Dương, nay cô lại mất đột ngột, cứ thế mà sức khỏe y kém hơn rất nhiều.

- Khụ... khụ.... - Đang tập trung lái xe, thanh âm ho khan yếu ớt của Hứa Tinh vang lên bên tai, Hứa Biên khẽ đưa mắt nhìn qua y, vươn tay chạm lên gương mặt và trán y, lo lắng hỏi.
 - Tiểu Tinh, con không khỏe chỗ nào? Có đau đầu không?
 - Dạ không... Tiểu Tinh vẫn ổn... - Hứa Tinh yếu ớt gượng cười, bất quá không hiểu sao đầu óc cứ ngày càng quay cuồng, cảm thấy thực nặng nề đi.
 - Con ráng chịu đựng một chút, gần đến bệnh viện rồi. - Hứa Biên sốt ruột nắm lấy bàn tay nhỏ gầy của thiếu niên, rồi nhanh chóng tăng tốc độ.
- Đến nơi, anh vội vàng dìu y vào phòng khám, tuy nhiên với sức khỏe yếu của thiếu niên kia đương nhiên sẽ rất nghiêm trọng đi.
- Cháu có chóng mặt không? - Vị bác sĩ đưa tay chạm nhẹ vào trán Hứa Tinh.
 - Dạ... một chút.
 - Vậy có đau đầu không? - Ông lại quan tâm hỏi y.
 - Dạ.... dạ có. - Hứa Tinh nhỏ giọng trả lời, sau lại quay đầu sang Hứa Biên đang chăm chú nhìn mình, cảm thấy có lỗi mà cúi đầu.

- Há miệng ra cho bác. - Vị bác sĩ sau đó lại kêu y há miệng để kiểm tra cổ họng.

- Hảo, cảm ơn cháu.... A? Cháu ơi! - Kiểm tra xong, bác sĩ mang theo gương mặt ủ rũ, nhưng cũng gương cười mà cảm ơn Hứa Tinh, bắt quá ngay lập tức thiếu niên đột nhiên ngất lịm đi.

- Tiểu Tinh!! - Hứa Biên hốt hoảng vội tiến tới đỡ lấy y.

- Nhanh đỡ cháu lên giường, tôi sẽ kiểm tra.

Hứa Biên khẩn trương bế Hứa Tinh lên, đặt y nằm trên giường, nắm lấy bàn tay y mà lo lắng nhìn bác sĩ.

- Con tôi có sao không bác sĩ? Tại sao lại ngất xỉu nửa chừng thế này.

- Trước hãy khám cho cháu, tôi sẽ nói tình trạng sức khỏe của cháu cho tiên sinh nghe sau.

Sau khi khám xong, vị bác sĩ liền thở dài nặng nề, đưa mắt ra hiệu cho Hứa Biên bước ra ngoài.

- Ban đầu thấy cháu yếu ớt như vậy, tôi lại tưởng cháu chỉ bị sốt nặng, bắt quá ngay sau đó khi kiểm tra mạch máu, tôi nghĩ hiện tại cháu bé cần phải truyền thêm máu. - Vị bác sĩ nghiêm nghị nói.

- Ý bác sĩ là? Tiểu Tinh nhà tôi bị thiếu máu? - Hứa Biên kinh ngạc hỏi ông.

- Phải. Tôi cần truyền thêm máu cho cháu bé. Tiên sinh có thể?

Nghe đến lời đề nghị của bác sĩ, Hứa Biên không khỏi sửng sốt, thiếu niên kia thì đang cần truyền máu, mà đương nhiên những tình cảnh thế này phải luôn nhờ đến cha mẹ của y, bắt quá, anh và y thực sự không phải cha con ruột thịt, đương nhiên sẽ không mang cùng nhóm máu, anh phải làm gì.

- Tôi.... - Hứa Biên do dự.

- Tiên sinh đừng lo, công việc này không tốn nhiều thời gian, cũng không hề gây đau đớn. Chẳng qua sau khi truyền máu tiên sinh cần phải nghỉ ngơi để lấy lại sức thôi. - Nghĩ rằng Hứa Biên có phải hay không ái ngại việc truyền máu, vị bác sĩ liền nhanh nhẹn giải thích cho anh.

- Nhưng mà.... tôi.... - Hứa Biên bàn tay bắt đầu run lẩy bẩy, anh có nên nói rằng hai người không phải cha con ruột không.

- Tiên sinh, có chuyện gì khúc mắc sao? Cháu bé là con anh, anh cần phải truyền máu nhanh cho cháu. - Vị bác sĩ cau mày nhìn Hứa Biên.

- Tôi.. thực ra... chúng tôi không phải là cha con ruột. - Hứa Biên cắn chặt răng, nghiêng lợi mà phát ra từng chữ.

- Sao? - Ông kinh ngạc trở mắt.

- Tôi xin lỗi. Vì không phải là cha con ruột, cho nên chúng tôi không có cùng nhóm máu. Tôi... tôi không thể... mặc dù tôi rất muốn con tôi mau chóng khỏe bệnh, tôi rất yêu thương nó.. còn hơn cả một người cha nữa. - Anh đau lòng nói.

“Cạch” cánh cửa phòng đột nhiên mở ra, mà đương nhiên bước ra không phải ai khác chính là Hứa Tinh đi, thiếu niên gương mặt đã sớm ướt đẫm nước mắt, nghẹn ngào nhìn Hứa Biên.

- Tiểu Tinh! Con đang không khỏe, tại sao lại ra đây? - Hứa Biên vội vã bước tới định ôm Hứa Tinh vào phòng. Bất quá y lại đưa tay nắm lấy cổ tay anh, thanh âm run rẩy nói.

- Baba... tiểu Tinh... chúng ta... không phải ruột thịt sao?

- Tiểu Tinh... baba.... - Hứa Biên đau lòng nhìn Hứa Tinh, nhìn thấy y khóc, anh cũng bất giác mà rơi nước mắt cùng y.

- Baba.... baba nói đi.... có phải hay không?... - Thiếu niên không ngừng rơi nước mắt, gương mặt tái mét tựa hồ muốn ngất xỉu.

- Tiểu Tinh... trước con hãy nghỉ ngơi, con đang thiếu máu, mau, nghe lời baba, vào phòng nằm nghỉ. - Nhận ra sức khỏe Hứa Tinh đang yếu, Hứa Biên liền ôm lấy y bước vào phòng, cúi đầu chào bác sĩ rồi đóng cửa.

Đặt thiếu niên ngồi trên giường, Hứa Biên nửa quỳ nửa ngồi đối mặt y, đưa tay chùi lấy nước mắt y.

- Baba.... chúng ta không phải ruột thịt, có phải hay không? - Hứa Tinh nức nở hỏi.

- Tiểu Tinh.... đừng nghe những lời baba nói...

- Nhưng mà... ban này Tiểu Tinh đã nghe baba với bác sĩ nói chuyện.... baba bảo không thể truyền máu cho Tiểu Tinh... bởi vì baba và Tiểu Tinh không phải ruột thịt... - Hứa Tinh bắt đầu khóc lớn, trái tim tựa như bị đâm nát một lần nữa.

- Tiểu Tinh.... baba xin lỗi... - Anh đau lòng ôm lấy thiếu niên kia, cảm thấy thực khó xử với y.

- Đó là lý do.... mẹ đã ghét Tiểu Tinh... có phải không baba?

- Không. Tuyệt không phải. Con đừng nói vậy. - Hứa Biên nhắm nghiền hai mắt, nước mắt không ngừng rơi cùng thiếu niên.

- Baba.... baba có phải hay không.... nếu chúng ta không phải ruột thịt.... baba sẽ không yêu thương tiểu Tinh nữa... - Thiếu niên nức nở.

- Không... baba rất yêu con...baba thực sự rất yêu Tiểu Tinh. - Buông Hứa Tinh ra, Hứa Biên nhìn thẳng vào mắt y, nghẹn ngào nói.

- Baba.... không gạt Tiểu Tinh?

- Đương nhiên không. - " Baba rất yêu con, Tiểu Tinh." Anh ngẩng đầu hôn lên vầng trán y, rồi ôm lấy y nằm xuống giường.

- Ngoan, con đang không khỏe, chúng ta sẽ nói chuyện này sau, có được không?

- Dạ vâng... - Hứa Tinh chậm rãi gạt đầu, rồi từ từ nhắm mắt đi vào giấc ngủ.

=====

Văn Khải chán nản ngồi trên ghế thờ dài, nhìn thấy gã Vương cứ lượn qua lượn lại làm hắn không khỏi chúm mắt đi, rốt cuộc không nhịn được liếc quát lên.

- Mà ngồi im một chỗ có được không?!!

- Anh Khải, Gia Trình hắn về nước từ khi nào vậy a? - Gã Vương tức tối ngồi xuống, cau mày hỏi.

- Sao tao biết được? Bất quá nếu như hắn ta về nước, không phải Tiểu Tinh và hắn sẽ..... - Văn Khải đưa tay lên cầm suy nghĩ.

- Hừ! Sao không qua đó sống luôn đi, còn vác mặt về đây làm gì?!! - Gã Vương hừ lạnh một tiếng, phẫn nộ nói.

- Mà anh Khải này, anh có biết mẹ Tiểu Tinh vừa qua đời vì bị giết không?

- Ủ, biết chứ. - Hắn gạt đầu.

- Tại sao bà ta lại bị giết? Không lẽ người điên cũng có kẻ thù sao?!! Ách... đau!! - Bị Văn Khải bóp một cái vào đầu, gã Vương ủy khuất nhìn hắn.

- Chuyện nhà người ta, đừng có ở đó mà phán xét!!

- Em chỉ tò mò thôi a. - Gã bĩu môi.

- Tao có việc phải ra ngoài, tối tao sẽ quay lại. - Văn Khải đứng dậy, ném cho gã Vương một tờ chi phiếu, rồi xoay người rời khỏi bar.

Đến khu căn hộ X, Văn Khải chậm rãi bước đi, từ khi phụ mẫu của hắn trở về Đài Loan, hắn cũng chẳng muốn về nhà để suốt ngày nghe những lời chửi mắng của cha hắn, đành phải mua một căn hộ ở đây. Nhân lúc định đưa tay gõ cửa, bên cạnh đột nhiên mở cửa ra.

- Mẹ, đi theo con. - Thanh âm quen thuộc bỗng nhiên vang lên bên tai, Văn Khải theo bản năng ngoái đầu sang một bên, chỉ thấy hai người phụ nữ ăn mặc kín mít, ngay cả khuôn mặt cũng bị che kín.

- Lam Dĩ, ra ngoài kiểu này thảo nào cũng sẽ bị cảnh sát nhận ra mất.

Nghe đến đây Văn Khải không khỏi kinh ngạc mà trợn lớn mắt, khẩn trương nhìn kĩ vào nữ nhân kia, mặc dù hoàn toàn không thấy rõ gương mặt, bất quá nhìn sơ qua thân hình lẫn giọng nói, hẳn thừa biết kia không phải ai khác chính là Lam Dĩ đi.

- Lam Dĩ! Cô sống ở đây sao?!! - Văn Khải hướng tầm lưng ả hỏi.

Lam Dĩ nghe đến người gọi tên mình liền giật thót tim, chậm rãi xoay đầu lại, chỉ thấy gương mặt đầy nghi hoặc của Văn Khải.

Ả lén lút đưa tay nắm lấy cổ tay Lam Tạ Đường, không nói lời nào mà nhanh như cắt chạy đi.

Nhìn Lam Dĩ đột nhiên xoay người rời khỏi, Văn Khải hẳn vô cùng thắc mắc đi, như thế nào khi thấy hấn ả lại chạy như điên rồi, bộ dạng chẳng khác gì tội phạm đang chạy trốn cảnh sát vậy.

Bất quá người đàn bà bên cạnh Lam Dĩ trông thật quen mắt. Nghĩ đến đây Văn Khải mới sực nhớ ra, kia rất giống Lam Tạ Đường mà cả thành phố đang truy nã trong vụ mẫu thân của tiểu hài tử kia bị sát hại vậy.

Văn Khải đành phải tạm gác về nhà sang một bên, vội vã nhắc chân chạy theo hai người.

- Chết tiệt!! - Nhìn thấy hai người lên taxi chạy đi, Văn Khải chỉ có thể tức tối mà chửi thề, sau đó liền nhanh chóng lấy điện thoại ra.

- Alo chú Biên, là tôi, Văn Khải.

.....

.....

- Cậu nói sao? Cậu đã thấy Lam Tạ Đường. - Hứa Biên kinh ngạc hỏi.

- Phải. Bà ta ở sát nhà tôi, bất quá có vẻ như bọn họ đã trốn đi rồi.

- Bọn họ? Có ai đi cùng với Tạ Đường sao? - Anh cau mày.

- Cô ta học ở trường X, trường Tiểu Tinh đang học. Tôi nghĩ..... hai người họ là mẹ con. - Hấn suy nghĩ một hồi lâu rồi nói.

- Được rồi. Cảm ơn cậu.

- A? Phải rồi! Tôi có thấy họ có mang theo vali, có lẽ định trốn khỏi Đài Loan, chú kêu cảnh sát đến sân bay triệu tập đi! - Hấn như sực nhớ ra điều gì, vội vã khai báo cho anh.

- Hảo hảo. - Tắt máy, Hứa Biên liền nghe theo lời Văn Khải mà gọi cho cảnh sát. Rồi kêu vú Ninh đến bệnh viện chăm sóc cho Hứa Tinh, nhanh chóng lái xe đến sân bay Đài loan.

=====

- Phù. Suýt chút nữa là bị phát hiện rồi, Lam Dĩ này, cậu ta là ai vậy a? - Lam Tạ Đường thở phào một tiếng, rồi đưa khăn che lấy mặt mình tránh cho tài xế taxi phát hiện, thì thầm hỏi Lam Dĩ.

- Mẹ đừng để ý. Chỉ là người quen thôi! - Lam Dĩ hừ lạnh một tiếng, trả lời.

Đến sân bay, Lam Dĩ sốt ruột nắm lấy tay Lam Tạ Đường, nghiêm nghị nói.

- Mẹ cẩn thận. Đợi vụ án kết thúc, con sẽ gọi cho mẹ.

- Ok. Lam Dĩ, con cũng cẩn thận. Hảo, mẹ đi đây. Tạm biệt con. - Lam Tạ Đường gật đầu trấn an, rồi nhanh chóng rời khỏi xe, đợi chiếc xe taxi rời đi.

Thở dài một tiếng, Lam Tạ Đường liền lấy mắt kiếng đeo lên, nhắc chân chạy vào sân bay kiểm soát vé.

Mọi người chú ý, hiện tại nghi phạm Lam Tạ Đường đang trên đường đến sân bay Đài Loan, cảnh sát chúng tôi nhờ người dân hãy nhanh chóng phát hiện và bắt giữ nghi phạm

Đài radio đột nhiên phát lên, Lam Dĩ hốt hoảng bật người dậy, như thể nào đã bị cảnh sát truy ra nhanh như vậy rồi.

- Bác tài, mau trở lại sân bay giùm tôi. - Ắ vội vã đập vai tài xế ra lệnh.

- Ắ.... vâng.

HẾT CHƯƠNG 58

59. Chương 59

Mọi người chú ý, hiện tại nghi phạm Lam Tạ Đường đang trên đường đến sân bay Đài Loan, cảnh sát chúng tôi nhờ người dân hãy nhanh chóng phát hiện và bắt giữ nghi phạm

Lam Tạ Đường đang tập trung xem nhân viên kiểm tra vé, đột nhiên tiếng loa ở xung quanh phát lên, khiến cho mọi người ai nấy cũng đưa mắt sang nhìn chăm chăm vào ắ.

Một lát, phát hiện tiếng còi xe inh ỏi của cảnh sát bên ngoài, Lam Tạ Đường lập tức hốt hoảng, nhưng rất nhanh liền đưa tay vào túi áo lấy ra một con dao sắc bén, chĩa trước mặt mọi người.

- Tôi cấm các người bước qua đây, nếu không hôm nay các người phải chết dưới tay tôi!! - Tất cả ai cũng hoảng sợ trước con dao sắc bén kia của ắ, bất đắc dĩ liền để mặc cho ắ chạy trốn.

Ngay lúc đó, bao nhiêu cảnh sát ồ ập chạy đến đuổi theo Lam Tạ Đường.

- Nghi phạm có vũ khí, đề nghị rất cả người dân hãy tránh xa.

Lam Tạ Đường nhờ có con dao mà dễ dàng trốn thoát, nhanh chân bắt lấy chiếc taxi gần đó, rồi hùng hổ kề dao trên cổ của tài xế, trừng mắt ra lệnh.

- Mau chạy, nếu ông không muốn bị mất mạng!

- Dạ... dạ vâng. - Ông hoảng sợ mà toát mồ hôi hột, khẩn trương nhấn ga mà lái xe chạy đi. Đương nhiên đằng sau sẽ có cảnh sát đuổi theo.

Suốt quãng đường dài Lam Tạ Đường không ngừng bị cảnh sát rượt theo sau, không còn cách nào khác ắ đành ra lệnh tài xế dừng xe ở bãi đất bỏ hoang gần đó, một bên vừa kề dao sát cổ ông, một bên vừa hung hăng kéo ông ra ngoài.

- Lam Tạ Đường, cô đã không còn đường thoát, mau đầu hàng đi. - Hàng chục cảnh sát bao vây xung quanh Lam Tạ Đường, chĩa súng trước mặt ắ nói.

- Các người dám qua đây nửa bước!! Tôi sẽ giết chết ông ta!! - Lam Tạ Đường tức giận quát lớn, hai tay dùng lực mà kề dao sát vào da thịt cổ tài xế.

Chốc lát, Hứa Biên đã lái xe tới địa điểm, vội vã mở cửa xe chạy đến vòng vây phía trước.

- Hứa Biên! Anh cũng ở đây sao?! - Nhìn thấy Hứa Biên, Lam Tạ Đường không khỏi thất kinh.

- Cô đã giết Bạch Dương có phải không?! - Anh tức giận nói.

- Đừng có ở đó nói càn! - Ắ hùng hổ phủ nhận.

- Nếu không tại sao cô phải chạy trốn, cô đừng tưởng tôi đây ngu ngốc! Cô nói rõ đi!! - Hứa Biên chậm rãi tiến sát Lam Tạ Đường, bao nhiêu phần nộ đều nói ra hết, chỉ mong ắ hãy mau nói sự thật cho anh.

- Lam Tạ Đường! Cô đã hết đường rồi, có chống đối cũng vô ích thôi. - Cảnh sát trưởng hướng ắ nói.

- Chết tiệt..... Phải đó!! Là tôi đã giết chết Bạch Dương. - Lam Tạ Đường chửi thề một tiếng, rồi cuộc mới chịu khai ra.

Hứa Biên nghe đến đây thì vô cùng kinh ngạc, đồng thời lại hết sức tức giận, phần nộ quá lớn.

- Khốn nạn! Tại sao cô lại giết Bạch Dương? Cô ấy đã thù oán gì với cô chứ?!!

- Anh câm miệng ngay đi! Anh không biết gì hết! Anh suốt ngày chỉ có cô ta, yêu cô ta, trong khi tôi yêu anh từ đó đến giờ, anh một chút cũng không để ý đến tôi!!

- Cô điên thật rồi. - Hứa Biên cau mày nhìn ả.

- Haha! Phải đó! Tôi là đang điên lên đấy! Anh có biết vì sao Bạch Dương cô ta đã bệnh tâm thần không? Hahaha! Là tôi đó! Haha! - Lam Tạ Đường đột nhiên cười lớn.

- Cô... cô nói sao? - Anh sửng sốt.

- Anh có biết, ngày Bạch Dương mang đứa con gái đầu lòng của anh, cô ta rất vui mừng. Còn tôi, tôi thật sự không hề vui chút nào!! Tôi đã ép cô ta đi phá thai đó! Haha!

- Thì ra là cô. - Hứa Biên bất giác đưa tay nắm thành quyền, vậy ra từ đó đến giờ anh vẫn luôn nghi ngờ Bạch Dương đã tự tiện bỏ đứa con gái của anh, bất quá tất cả đều do Lam Tạ Đường mà ra.

- Phải, là tôi.. Haha! Nhưng mà thật khốn nạn!! Ngày cô ta đi phá thai, cô ta đã bỏ trốn. Hắc... cũng may là đã mất một nửa trứng trong đó rồi, bất quá vì cô ta đã trốn đi nửa chừng, cho nên.... haha, anh có biết điều gì đã xảy ra không?! - Lam Tạ Đường cười khố nhìn Hứa Biên nói.

Anh không nói gì, chỉ đưa ánh mắt sát khí nhìn ả.

- Một phần bào tử trứng vẫn còn sót lại trong đó.. Bởi vậy, đứa con trai vô danh vô phận của cô ta sanh ra đã là bán nam bán nữ rồi.... Haha!! HAHA!

- Mẹ kiếp!! Đồ rắn độc! Cô có biết Tiểu Tinh nó đã khổ sở thế nào không hả? Nó chỉ là một đứa trẻ tự ti yếu đuối, suốt ngày bị bạn bè trêu chọc giống một nữ hài tử... Mà tất cả đều chính cô mà ra!! - Hứa Biên rớt cuộc phần nộ vô cùng, con người nổi lên từng dây gân đỏ ửng sát khí nhìn Lam Tạ Đường.

- Haha! Nó đâu phải con của anh, tại sao lại lo lắng cho nó chứ?!! Hảo nực cười! Hahaha!! - Lam Tạ Đường khinh bỉ cười.

- Cô đã biết chuyện này? Chẳng lẽ...

- Anh không biết sao? Hắc hắc... Anh có biết, cha của nó là ai không? - Lam Tạ Đường nhếch miệng nở nụ cười ác quỷ, thanh âm hắc ám hỏi Hứa Biên.

- Cha của nó..... đến tận hơn mười người lận.... Haha!! Haha!

- Lam Tạ Đường! Cô nói vậy là sao?! - Hứa Biên cảm giác sống mũi bắt đầu cay cay, thanh âm vừa run rẩy vừa hùng hổ hỏi.

- Từ khi cô ta mất đứa con gái, cô ta đã không hề nói cho anh!! Cô ta thậm chí còn không nghe lời tôi ly dị với anh, ngược lại hai người lại có một cuộc sống hạnh phúc như trước đó!! Tôi rất căm tức, vì vậy, ngày anh bận công việc phải bay sang Nga làm việc, tôi đã hẹn gặp cô ta.....

.....

- Lam Tạ Đường, cô gặp tôi có chuyện gì? - Sau khi nhận được tin nhắn của Lam Tạ Đường hẹn gặp ở căn nhà bỏ hoang, Bạch Dương lập tức đến đó ngay, sợ rằng nếu không có mặt, e là ả lại tiếp tục gây phiền phức cho cuộc sống hiện tại của cô và Hứa Biên.

- Tại sao tôi bảo cô ly dị Hứa Biên, cô lại tiếp tục ve vãn bên anh ấy vậy hả? - Lam Tạ Đường tiến tới hung hăng nắm lấy tóc Bạch Dương, trừng mắt nói.

- Tôi đã mất đứa con gái đầu lòng, cô còn muốn gì nữa?!! - Bạch Dương phần nộ nhìn ả.

- Tôi muốn hai người ly dị ngay lập tức!! - Lam Tạ Đường cao giọng tuyên bố.

- Không bao giờ! Tôi và anh ấy thực sự yêu nhau, chúng tôi đang có một cuộc sống yên ổn, cô nên chấp nhận sự thật và từ bỏ ý định phá hoại hạnh phúc gia đình của tôi đi!! - Bạch Dương lớn tiếng.

“Chát” Lam Tạ Đường nổi giận một phen vung tay giáng xuống cho Bạch Dương một cái tát, cười nham hiểm nói.

- Đồ lẳng lơ! Hôm nay tôi sẽ cho cô một bài học.... Các người đâu!

Sau khi ra hiệu, một đám nam nhân đột nhiên đằng sau bụi cây bước tới, nhìn thấy Bạch Dương với gương mặt xinh đẹp, bọn họ không khỏi sáng lóe mắt, bất giác mà nuốt nước bọt xuống cổ họng.

- Muốn làm gì thì làm đi! Đêm vui vẻ, Bạch Dương... Haha!! - Lam Tạ Đường hất cằm ra lệnh một đám nam nhân, rồi cười ác ròi khỏi.

Ngay lập tức, Bạch Dương liền hoảng sợ nhìn một đám nam nhân cao lớn trước mắt, đôi chân bủn rủn khẽ lùi ra sau.

- Cô em xinh đẹp, đêm nay chúng ta cùng thưởng thức a.... hahaha.

Bạch Dương chưa kịp xoay người chạy đi, ngay lập tức liền bị bọn họ giữ chặt cô đè cô ngã xuống đất, điên cuồng mà xé toạc y phục trên người cô ra.

- Không!! Các người buông tôi ra!! Đừng mà.... Hứa Biên....

.....

Hứa Biên hoảng hồn mà nghe được câu chuyện bí mật kia, nước mắt thống khổ mà rơi xuống.

Bao nhiêu năm nay anh luôn một mực đem lòng căm hận Bạch Dương, ngu ngốc mà đổ oan cho cô tất cả mọi chuyện, trong khi cô đã bao lần chịu đựng tất cả trong quá khứ mà bên cạnh anh suốt quãng thời gian, cho đến khi vì bị cưỡng hiếp tập thể, cô đã có căn bệnh trầm cảm một thời gian dài, đương nhiên cô sẽ không để anh biết chuyện này.

Bất quá, vì muốn giữ lại đứa con của những yêu nghiệt kia tạo nên để thay đứa con gái đầu lòng đã mất, cô chấp nhận tất cả, tuy nhiên khi nghe rằng tiểu hài tử kia chính là con trai, cô lập tức bị ám ảnh đêm kinh hoàng đó, vì vậy đã sinh bệnh.

Kể từ ngày hài tử kia sinh ra và trưởng thành, chứng kiến Bạch Dương phải cô độc trong bệnh viện tâm thần, Lam Tạ Đường không khỏi vui mừng đi. Nhưng ngay sau đó cô lại có dấu hiệu khỏe bệnh, lại còn mỗi lần ả đến thăm, cô luôn mở miệng bảo sẽ nói tất cả mọi chuyện cho Hứa Biên. Không còn cách nào khác, tối ngày hôm đó Lam Tạ Đường đành ra tay sát hại Bạch Dương.

- Cô có còn con người không hả Lam Tạ Đường?!! - Hứa Biên phẫn nộ quát lớn, hùng hổ tiến sát đến Lam Tạ Đường.

- Anh đừng có qua đây!! - ả cứ thế mà lùi bước, con dao càng lúc càng cận kề da thịt vị tài xế.

- Anh đừng... qua đây.... cô ta sẽ giết tôi đó.... tôi chưa muốn chết đâu... tôi còn vợ con ở nhà để chăm nom nữa.... - Ông sợ hãi mà run rẩy nói.

- Cô mau thả người ra đi, ông ấy không có tội. Nếu muốn cứ lấy tôi làm con tin cũng được. - Hứa Biên nghiêm nghị hướng Lam Tạ Đường ra lệnh.

- Haha! Anh nghĩ mình là ai? Haha! - Lam Tạ Đường ngẩng đầu không ngừng cười lớn. Đương nhiên nhân cơ hội đó, Hứa Biên liền nhanh tay nhanh chân khống chế bàn tay ả, một phen kéo vị tài xế đem về phía cảnh sát.

- Lam Tạ Đường! Cô mau dừng lại đi! - Hứa Biên thực tình không hiểu sao so với sức của một nam nhân như anh lại không trụ nổi người đàn bà ác độc trước mặt.

- Đừng có mơ. - Lam Tạ Đường nghiêng chặt răng tuyên bố, không ngừng giằng co qua lại với Hứa Biên.

Ngay lập tức bao nhiêu cảnh sát đều vòng vây lấy Lam Tạ Đường, bất quá nhìn thấy trong tay ả còn có con dao, e rằng Hứa Biên sẽ xảy ra chuyện không hay, liền ngay tức chìa súng lên, bắn một phát vào chân ả.

- Ách. - Lam Tạ Đường mất cân bằng mà ngã quỵ xuống, bất quá ả quyết tâm không thể đầu hàng dễ dàng như vậy được, liền một phen vung con dao đâm thẳng vào bụng Hứa Biên.

- Haha!! Haha! - Nhìn bộ dạng chật vật của anh, ả thỏa mãn mà cười lớn, bắt quá rất nhanh sau đó hơn mười phát súng bắn từ phía lên người ả.

- Mau đưa anh ấy vào bệnh viện!! - Cảnh sát trưởng ra lệnh.

- Dạ vâng.

Lam Tạ Đường ngã bịch xuống đất, đôi mắt mở lớn mà nhìn về phía trước, khoe miệng bắt đầu chảy ra huyết, thều thào nói.

- Lam... Dĩ... con phải... trả thù... cho mẹ.....

Sáng ngày X/X, Cảnh sát đã bao vây nghi phạm Lam Tạ Đường và nghi phạm đã khai ra toàn bộ sự thật, vì mãi chống đối và ra tay đâm anh Hứa Biên nên cảnh sát đã giải quyết nghi phạm tại chỗ. Hiện tại anh Hứa Biên đang được đưa vào bệnh viện, còn thi thể nghi phạm được cảnh sát giải quyết.....

“Bịch” Chiếc điện thoại di động từ trên tay Lam Dĩ rơi xuống, nước mắt trên gương mặt ả không ngừng rơi.

- Mẹ..... - Ả bất lực quỳ gối trên nền đất mà khóc lớn, đương nhiên mọi người xung quanh đều đưa ánh mắt khó hiểu nhìn ả.

Một lát, ả liền ngẩng đầu với ánh mắt sát khí nhìn mọi người, nghiêng chặt răng nói.

- Các người hãy đợi đó... tôi sẽ giết hết các người.

=====

- Ngô. - Hứa Biên mơ hồ mở đôi mắt nặng trĩu, chỉ thấy bản thân đang nằm trên giường của bệnh viện.

- Baba....

- Tiểu Tinh. - Thanh âm trong trẻo vang lên bên tai, Hứa Biên khẽ hạ đầu, chỉ thấy gương mặt vui mừng của Hứa Tinh.

- Baba... thật may quá... - Thiếu niên mừng rỡ đến phát khóc, cúi xuống mà ôm lấy anh.

- Baba không sao.. đừng khóc. - Hứa Biên mỉm cười đưa tay xoa lấy đầu y.

Gia Trình từ nãy đến giờ đứng ngoài cửa phòng luôn đưa ánh mắt nhìn về phía hai người, khẽ thở dài, hần lạng lẽ xoay người ly khai.

- Tiểu Tinh, baba có chuyện muốn nói với con. - Đợi Hứa Tinh ổn định lại tinh thần, Hứa Biên liền mở miệng nói.

- Dạ vâng... - Thiếu niên nhẹ gật đầu.

- Thực ra... mẹ rất yêu thương con, bắt quá, vì có lý do nào đó, cho nên mẹ mới đối xử với con như vậy... hiện tại chúng ta đã biết hung thủ giết mẹ rồi, mẹ nhất định sẽ ra đi thanh thản... con đừng lo. - Anh đưa tay chạm lên gương mặt nhỏ gầy của y, cười nhẹ.

- Baba không gạt Tiểu Tinh? Mẹ rất yêu Tiểu Tinh sao? - Thiếu niên như không thể tin vào tai mình, rơm rớm nước mắt nhìn anh.

- Ủ. Tiểu Tinh ngoan. - Hứa Biên nhẹ gật đầu.

- Vậy.... còn Tiểu Tinh và baba.... không phải ruột thịt? - Hứa Tinh ghen ngào hỏi.

Hứa Biên nghe đến đây thì không khỏi sửng sốt, cảm giác lồng ngực đau thắt lại, bắt quá Hứa Tinh y hiện tại cũng nên được biết mọi chuyện.

- Đó là sự thật... baba xin lỗi. - Anh run rẩy.

- Vậy..... baba của Tiểu Tinh.... là ai? - Thiếu niên nức nở.

Hứa Biên không nhịn được mà rơi lệ, nhẹ nhàng kéo lấy cổ tay Hứa Tinh xuống, ôm y vào ngực.

- Tiểu Tinh đừng lo..... baba vẫn là baba con, mãi mãi là như vậy.

- Baba.... Tiểu Tinh rất yêu baba.... baba đừng rời bỏ Tiểu Tinh.... - Hứa Tinh gắt gao đưa tay nắm chặt lấy áo Hứa Biên, không ngừng nức nở.

- Sẽ không.

HẾT CHƯƠNG 59

60. Chương 60

Kể từ ngày Lam Tạ Đường qua đời, Lam Dĩ cư nhiên vẫn đến trường hằng ngày, đương nhiên công việc làm ” đi” ả sẽ quay lại, bất quá mặc dù vậy ả vẫn luôn mang mối hận trong lòng, chờ đến khi đã kiếm được một số tiền lớn, ả sẽ ra tay.

Còn Hứa Biên và Hứa Tinh thì vẫn thường xuyên đến thăm mộ Bạch Dương, cầu cho cô ở thế giới bên kia sẽ có một cuộc sống thanh thản, đương nhiên hai người lại không hay rằng Bạch Dương chỉ cần biết Hứa Biên đã biết được tất cả sự thật, lại còn thông cảm cho cô, đặc biệt là thiếu niên kia với anh sống hạnh phúc bên nhau, cô đã mãn nguyện lắm rồi.

- Baba. - Hứa Tinh vừa nhìn di ảnh Bạch Dương trên mộ cô, vừa mở miệng.

- Sao con?

- Mẹ ở bên đó.... sẽ hạnh phúc chứ. - Thiếu niên hỏi.

- Đương nhiên rồi Tiểu Tinh, không còn ai ép buộc mẹ, làm phiền và tổn thương đến mẹ, ở trên thiên đường mẹ sẽ có cuộc sống bình yên. Và còn, mẹ sẽ cầu nguyện cho chúng ta nữa. - Anh ôm lấy bả vai y, gượng cười nói.

- Mẹ, tiểu Tinh yêu mẹ lắm, mẹ đừng quên tiểu Tinh nhé. - Hứa Tinh chậm rãi tiến đến mộ của Bạch Dương, cẩn thận hôn lên, rồi cùng Hứa Biên xoay người ly khai.

Sau khi rời khỏi, Hứa Biên liền đưa Hứa Tinh đi ăn tối, hai người đến một nhà hàng sang trọng gần đó, rồi ngồi xuống bàn, chọn lựa món ăn xong, anh liền nhìn thiếu niên nói.

- Tiểu Tinh?

- Dạ vâng. - Hứa Tinh ngẩng đầu.

- Còn vài ngày nữa là Gia Trình bay sang Nga rồi, con biết chứ? - Hứa Biên ôn nhu hỏi.

- Dạ.... Tiểu Tinh biết. - Hứa Tinh nghe đến đây không khỏi chạnh lòng, liền ừ ừ cúi đầu trả lời.

- Trước khi hắt đi, con cũng nên chào tạm biệt chứ, có phải không?

- Sao ạ? Nghĩa là.... baba cho phép tiểu Tinh.. - Hứa Tinh kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh.

- Ủ. Bất quá kia không có nghĩa là baba tha thứ cho Gia Trình, chính là, baba không muốn con phải hối tiếc. - Anh trầm mặc nói.

- Baba.... anh Trình hiện tại rất tốt, anh ấy đối xử với Tiểu Tinh thực sự hảo. Baba hãy tha thứ cho anh Trình được không? - Hứa Tinh không ngừng cầu xin.

- Baba chỉ nói đến đó thôi. Còn chuyện tha thứ cho hắn hay không baba tuyệt đối không thể làm theo ý con được.

- Nhưng mà....

- Thức ăn đến rồi, con mau ăn đi. - Hứa Biên cố gắng bỏ qua lời nói của Hứa Tinh, nâng đũa gấp thức ăn vào chén thiếu niên.

- Dạ vâng. - Hứa Tinh bất đắc dĩ đành im lặng, gương mặt mang theo chút ủ rũ.

Ăn tối xong, hai người liền trở về nhà. Bất quá một thân ảnh cao lớn quen thuộc lập tức đập vào mắt Hứa Biên, hắn đang ngồi trên chiếc xe mô tô ở trước cổng nhà anh, khẽ cau mày, kia chẳng phải Gia Trình sao, hắn đến đây để làm gì cơ chứ.

Bước xuống xe, Hứa Biên liền đưa tay đóng sầm cửa lại, chậm rãi tiến đến chỗ Gia Trình, gương mặt lạnh lùng nói.

- Cậu đến đây làm gì?

Gia Trình vội vã đứng dậy khỏi xe mô tô, thanh âm trầm thấp mang theo chút áy náy.

- Vài ngày nữa tôi phải bay sang Nga rồi, tôi biết chú sẽ không cho tôi qua lại với Tiểu Tinh, bất quá có thể chuyển đi lần này tôi sẽ không trở về Đài Loan nữa, cho nên.... có thể hay không, tôi có thể dành thời gian để chào tạm biệt em ấy?

Hứa Tinh từ nãy đến giờ ngồi trên xe không ngừng theo dõi hai người, nhưng ánh mắt vẫn là hướng đến thân ảnh cao lớn kia.

- Tôi đã nói chuyện với Tiểu Tinh, tôi sẽ cho phép cậu và nó chào tạm biệt nhau lần cuối, nhưng đây không có nghĩa là tôi vẫn tha thứ cho cậu đầu Gia Trình. - Nói xong Hứa Biên lạnh lùng xoay lưng lại, vào xe nói với Hứa Tinh gì đó, đợi thiếu niên bước xuống, anh liền lái xe chạy vào nhà.

Gia Trình nhìn thấy thiếu niên không khỏi vui mừng, đồng thời cũng ủ rũ không ít, bất quá nhìn thấy gương mặt y đột nhiên rơi đầy nước mắt, hắn liền vội vã bước đến chỗ y.

- Tiểu Tinh, sao lại khóc?

- Anh Trình sẽ đi thật sao? Sẽ không.... không trở về đây nữa... có phải không? - Hứa Tinh nức nở nhìn hắn.

Gia Trình thở dài, đưa tay ôm lấy Hứa Tinh vào ngực mình, vuốt ve mái tóc y an ủi.

- Ủ, tiểu Tinh ở đây phải ráng giữ gìn sức khỏe, ăn nhiều một chút... Ở bên đó anh sẽ thường xuyên gọi cho em.

- Tiểu Tinh ... sẽ nhớ anh Trình nhiều lắm... có thể hay không... anh Trình đừng đi. - Hứa Tinh gất gao ôm chặt lấy Gia Trình, tựa hồ không muốn hắn rời đi.

- Anh... - Hắn do dự.

- Tiểu Tinh van cầu anh... đừng đi.. - Hứa Tinh vội buông Gia Trình ra, ngẩng đầu mà cầu xin hắn, sau liền nhón chân lên ôm lấy cổ hắn, hôn lên đôi môi hắn.

Gia Trình kì thực không biết phải xử sự ra sao, hắn rất muốn bên cạnh thiếu niên, hắn một chút cũng không muốn rời xa y. Bất quá nhìn y van cầu hắn như vậy, ngày thiếu niên bị bệnh mà đuổi theo xe hắn lập tức hiện về.

Gia Trình thực sự không muốn ngày đó lại xảy ra, cảm giác thực thống khổ.

- Tiểu Tinh! - Nhìn thấy tình cảnh hai người hôn nhau thắm thiết, Hứa Biên vô cùng tức giận, một phen tiến tới lôi Hứa Tinh về phía mình, lạnh lùng nhìn Gia Trình nói.

- Cậu về ngay đi!

- Vậy chào chú.. Tiểu Tinh, tạm biệt em. - Gia Trình bất đắc dĩ cúi đầu chào Hứa Biên, rồi quay sang nhìn Hứa Tinh luyến tiếc rời đi.

Hứa Biên không nói gì, hung hăng nắm chặt lấy cánh tay Hứa Tinh bước vào nhà.

- Baba.... - Thiếu niên bị nắm đến phát đau, gương con mắt sợ hãi lên mà nhìn Hứa Biên, chỉ thấy gương mặt cực kì tức giận của anh.

Đem Hứa Tinh lên phòng mình, Hứa Biên hung hăng ném y lên giường, khóa chặt cánh cửa, tức giận mà quát lớn.

- Con rút cuộc tại sao cứ ve vãn bên hần ta vậy hả?! Baba đã bảo chỉ chào tạm biệt rồi vào thẳng nhà, như thế nào cứ bám víu lấy hần vậy chứ!!

- Tiểu Tinh... xin lỗi.... xin lỗi baba. - Hứa Tinh hoảng sợ trả lời.

- Con yêu hần ta đến mức nào? Còn baba thì sao? - Hứa Biên hùng hổ tiến đến bên giường, hung hăng kéo lấy cổ tay Hứa Tinh sát về phía mình mà lớn tiếng.

- Tiểu Tinh.... Tiểu Tinh cũng yêu baba.... nhưng mà kia... không phải.... không giống với anh Trình... - Hứa Tinh run rẩy nhìn anh, nước mắt đã sớm rơi đầy mặt.

- Tại sao vậy? Baba rất yêu con! Không phải là tình yêu phụ tử thông thường! Con có biết mỗi lần baba nhìn thấy và con Gia Trình cùng một chỗ, baba thực sự rất đau lòng hay không?!! - Anh rút cuộc không kiềm được cảm xúc, lập tức nói thẳng ra cho thiếu niên.

- Baba.... baba nói vậy là sao?... - Hứa Tinh vừa kinh ngạc vừa hoảng sợ nói.

- Phải! Baba hết yêu mẹ, là bởi vì con đó tiểu Tinh! Baba yêu con. - Hứa Biên nắm chặt lấy bả vai Hứa Tinh đối diện với anh, gương mặt cực kì nghiêm túc nói.

- Nhưng.... kia... là không thể.... baba đừng như vậy... - Hứa Tinh bàng hoàng nhìn anh, như không thể tin vào tai mình, anh là yêu y, như vậy không phải loạn luân sao chứ.

Hứa Biên cau mày nhìn thiếu niên, kia sao lại không thể chứ, hai người kì thực đâu phải ruột thịt gì, chẳng nhẽ... Hứa Tinh y thực sự yêu Gia Trình đến mức từ bỏ anh đi.

- Con đang ruồng bỏ baba sao? - Anh lạnh lùng nói.

- Dạ không.... Tiểu Tinh không có.... - Hứa Tinh vội vã giải thích.

- Trong lòng con chỉ có mình Gia Trình thôi sao? - Anh bắt đầu tăng lực đạo mà siết chặt bả vai y hơn.

- Baba...

- Có phải không?!!! - Hứa Biên trừng mắt quát lớn.

- Baba.... đừng như vậy.... - Hứa Tinh bị quát đến gương mặt trắng bệch, nước mắt lăn chã mà cầu xin anh.

Hứa Biên rút cuộc không kiềm được cơn thịnh nộ, hung hăng ôm lấy Hứa Tinh mà điên cuồng hôn môi y.

Hứa Tinh kinh hãi mà trợn lớn mắt, hai tay yếu ớt giãy dụa, trong đầu không ngừng cầu xin anh dừng lại, nếu như Bạch Dương ở bên kia thấy được, không chừng y sẽ bị đẩy xuống địa ngục mất.

Hứa Biên một phen gạt bỏ tay Hứa Tinh ra, đầu lưỡi điên cuồng quấn quanh khoang miệng Hứa Tinh không ngừng càn quấy, rút cuộc vì thấy người trước mắt không ngừng ra sức giãy dụa, anh lập tức càng tức giận hơn nữa, liền hung hăng đẩy thiếu niên ngã xuống giường, tựa như một con thú hoang mà cúi xuống điên cuồng hôn cổ y.

- Baba.... đừng mà.... van cầu baba.... - Hứa Tinh thống khổ lắc đầu, nước mắt vì sợ hãi mà rơi đầy cả mặt.

- Tại sao chỉ có Gia Trình!! Gia Trình, Gia Trình!! Không có hần con không sống được sao?! - Hứa Biên trừng lớn mắt hung tợn quát lớn.

Nói xong Hứa Biên liền một phen đưa tay xé sạch quần áo trên người Hứa Tinh ra, hai chân đè thân thể nhỏ gầy của thiếu niên tựa như không muốn y chạy thoát, rồi cưỡi lấy nút áo trên người mình.

- Baba.... Tiểu Tinh van cầu baba.... đừng như vậy.... mẹ sẽ thấy mất.... - Hứa Tinh chính là chưa bao giờ thấy bộ dạng khác thường của Hứa Biên như lúc này, tâm cực kì hoảng sợ hơn bao giờ hết.

Hứa Biên một chút cũng không nghe lời Hứa Tinh nói, cúi xuống điên cuồng hôn lên đôi môi mỏng manh tái nhợt kia, rồi nhanh tay cởi lấy chiếc quần lót của thiếu niên lẫn của mình ra, đem dĩa vật cương cứng nổi gân xanh ghê rợn ra ngoài.

Hứa Tinh thực không hiểu Hứa Biên tại sao lại y chang như Gia Trình trước đây vậy, bất quá từ một người nghiêm túc có lẽ phải, lại còn ôn nhu hơn ai hết, không ngờ ngay lúc này đây chắc khác gì con thú hoang vậy. Thiếu niên hoảng sợ lắc đầu, dùng hết sức lực mà bò xuống giường muốn trốn tránh. Nhưng ngay lập tức liền bị Hứa Biên hung hăng nắm lấy cổ chân y kéo về.

- Baba.... Tiểu Tinh van cầu baba.... đừng đối Tiểu Tinh như vậy.... baba làm ơn.... hãy như trước kia.... van xin baba - Hứa Tinh thống khổ rơi nước mắt, hai tay chấp lại mà cầu xin anh.

Hứa Biên không nói gì, đem hai chân mảnh khảnh của Hứa Tinh giơ lên cao, đã vật cứng rắn ngay lập tức xông vào tiểu huyết non nớt.

- Oaa.....aa..... baba.... đừng mà.... - Hứa Tinh thét lên một tiếng đau đớn, bất lực kêu khóc mà cầu xin anh.

Nhìn bộ dạng khóc lóc thống khổ của người bên dưới, Hứa Biên lập tức nhớ lại đoạn video mà lúc ở phiên tòa Văn Khải đã đưa cho mọi người xem, thiếu niên hoảng sợ mà mở miệng cầu xin Gia Trình, nhưng hiện tại người đó không phải hắn.... mà chính là anh đi.

Hứa Biên lập tức sức tỉnh lại, hoảng hốt mà nhìn Hứa Tinh đang run lẩy bẩy dưới thân, vội vã rút phân thân ra khỏi thân thể thiếu niên, ôm y vào lòng.

- Baba xin lỗi... thực xin lỗi con...

Hứa Tinh kịch liệt run rẩy trong ngực Hứa Biên, nước nở mà rơi lệ.

- Baba xin lỗi... Tiểu Tinh... - Hứa Biên cắn chặt răng, anh rốt cuộc đã làm gì vậy, trước đó một mực hứa với bản thân không được để thiếu niên nhìn được bộ mặt khát khao dục vọng từ y, thế nhưng hiện tại chỉ cần tức giận thôi đã khiến y hoảng sợ thật rồi. Lại còn mới tức thì đi thăm mộ Bạch Dương, vừa về nhà đã gặp trò đồi bại với hài tử yếu đuối này, thực chẳng khác gì một tên quỷ dữ yêu nghiệt vậy.

Một lát, không cảm nhận được Hứa Tinh run rẩy nữa, Hứa Biên liền nâng gương mặt y lên, chỉ thấy y đã ngất lịm tự khi nào.

- Tiểu Tinh! Tiểu Tinh!

Anh khẽ đưa tay chạm lên hai gò má thiếu niên, khẽ thở phào một tiếng, không bị sốt, không chùng vì sợ quá nên mới ngất đi.

Hứa Biên nhìn một đống hỗn độn trên giường, bao nhiêu miếng vải rách nằm rải rác xung quanh, anh bất giác đưa tay lên tát vào mặt mình vài cái, nước mắt thất vọng rơi xuống, hai tay gắt gao ôm chặt thân thể gầy yếu của Hứa Tinh, thanh âm run rẩy nghẹn ngào.

- Baba xin lỗi.... baba xin lỗi..

Lúc Hứa Tinh tỉnh dậy cũng là lúc trời đã sáng, thiếu niên cố gắng mở đôi mắt nặng trĩu ra nhìn bốn phía, chỉ phát hiện bản thân đang nằm trong phòng Hứa Biên.

Thiếu niên gượng ngồi dậy, phía sau cũng không hề cảm thấy đau, đây là Hứa Biên thoa thuốc cho y sao. Khẽ xoay đầu tìm bóng dáng của anh, y giật bản mình khi thấy Hứa Biên đang quỳ ở ngoài cửa, hai tay đặt ngay ngắn trên đùi mình.

- Baba.... - Hứa Tinh vội vã tiến tới gần Hứa Biên, nắm lấy cánh tay anh định đỡ anh dậy, nhưng ngay lập tức liền bị anh gạt bỏ tay y ra.

- Baba có lỗi với con, cứ mặc baba đi.

- Baba đứng dậy đi... Tiểu Tinh không trách baba đâu mà.. - Hứa Tinh luống cuống đỡ lấy tay Hứa Biên.

- Baba đã bảo cứ để mặc baba rồi! Không ngờ... chỉ trong phút chốc vì tức giận... baba đã làm tổn thương đến con rồi... thực xin lỗi... Tiểu Tinh.. - Hứa Biên vẫn một mực quỳ gối tại chỗ, tuyệt không chịu đứng dậy.

- Baba... Tiểu Tinh không sao... Tiểu Tinh hiểu baba... baba đừng như vậy, tiểu Tinh rất đau đó... - Hứa Tinh quỳ xuống ôm lấy cổ Hứa Tinh, nước nở cầu xin anh.

- Tiểu Tinh, con thiện lương như vậy, baba lại hại đến con, con đừng nên tha thứ cho loại như người như baba, có hiểu không? - Anh nghiêng răng nghiêng lợi khuyển răn thiếu niên.

- Không cần... baba nuôi Tiểu Tinh bao nhiêu năm qua... thực sự tiểu Tinh cảm thấy rất cảm động... mặc dù chúng ta không phải ruột thịt gì... Tiểu Tinh hiểu những ngày qua baba đã chịu đựng và vất vả thế nào, chắc hẳn áp lực rất lớn... nên tối qua baba mới nổi giận như vậy... Tiểu Tinh không sao, thật đấy... baba đứng dậy được không? - Hứa Tinh kịch liệt lắc đầu van cầu anh.

- Hảo... Baba nghe Tiểu Tinh... - Hứa Biên thở dài, bắt đắ dĩ nghe lời Hứa Tinh.

Thiếu niên vui mừng mà đưa tay chùi nước mắt, mỉm cười với anh. Hứa Biên thực sự là cảm kích y quá nhiều, phải chăng ngay từ đầu không phải ruột thịt, y có thể chấp nhận anh thì tốt biết mấy, bất quá hai người không những đã từng là phụ tử, lại còn chênh lệch nhau đến tận hai chục tuổi, anh chỉ mong tình cảm này hãy mau xóa sạch trong tâm trí anh đi.

Theo Hứa Tinh mà đứng dậy, bất quá chưa đầy một giây Hứa Biên liền ngã khụy xuống đất, thiếu niên liền lo lắng hỏi.

- Baba có sao không?

- Không sao, baba chỉ tê chân một chút. - Hứa Biên cười nhẹ giải thích.

- Để Tiểu Tinh đỡ baba.. - Hứa Tinh liền cúi xuống vòng tay anh qua cổ mình, dìu anh lên giường ngồi xuống, sau đó liền vén ống quần của anh lên, thành thạo mà xoa bóp chân cho anh.

Nhìn động tác từ tốn của Hứa Tinh, Hứa Biên liền nhớ đến tình cảnh những ngày trước đó, khi hai người vẫn có một cuộc sống bình thường và hạnh phúc như bao người khác. Bây giờ nghĩ lại, hai cha con anh đã trải qua quá nhiều chuyện, nhưng cũng từ đó mà anh biết được thời gian bên cạnh thiếu niên quý giá đến nhường nào, tâm hiện tại cũng mở lòng ra.

- Tiểu Tinh.

- Sao ạ? - Hứa Tinh ngẩng đầu nhìn anh.

- Baba cho phép con... với Gia Trình cùng một chỗ. Cho nên... hãy kêu hắn đừng đi Nga nữa.

HẾT CHƯƠNG 60

61. Chương 61

Hứa Tinh tựa hồ không thể tin vào tai mình, Hứa Biên anh nói vậy... có nghĩa là đã tha thứ cho Gia Trình rồi sao.

- Baba... là nói thật?

- Ủ. - Hứa Biên gật nhẹ đầu.

- Tiểu Tinh.. cảm ơn baba nhiều lắm. - Thiếu niên vui mừng mà đưa tay ôm lấy cổ anh, nước mắt vì cảm động mà tuôn trào.

Hứa Biên chỉ gượng cười khổ, chậm rãi vươn tay xoa lấy đầu Hứa Tinh, anh làm điều này chỉ vì thiếu niên kia, sự việc đêm qua khiến anh sợ chết khiếp rồi, nếu không mở lòng với y, không chừng e rằng sau này còn làm ra những chuyện động trời khác nữa đi.

Hứa Tinh vội vã đưa tay chùi nước mắt, mỉm cười với anh, rồi tiếp tục công việc mát xa cho anh.

Xong xuôi, thiếu niên nghe lời anh mà không do dự chạy ngay đến nhà Gia Trình, đứng trước căn biệt thự xa hoa quen thuộc, nơi đây đã chứa bao nhiêu kỷ ức kinh hoàng, đồng thời cũng là một trong những kỷ niệm đẹp nhất của y và hắn.

Không suy nghĩ nhiều, Hứa Tinh liền đưa tay bấm chuông, trong lòng phần khích không thôi.

- Ai vậy? - Nghe thấy chuông cửa cô hầu liền lật đật chạy ra ngoài, cau mày nhìn thân ảnh của một tiểu hài tử trước mắt.

- Nhóc muốn gặp ai? - Cô hầu có hỏi.

- Tiểu Tinh... Tiểu Tinh muốn gặp anh Trình. - Hứa Tinh gương cười đối cô trả lời.

- Cậu chủ sao? Nhóc có quan hệ gì với cậu chủ? - Cô tiếp tục dần hỏi thiếu niên, một mực không chịu mở cửa.

- Dạ... Tiểu Tinh.. - Hứa Tinh lúng túng không biết phải nên trả lời cô thế nào, ngay lập tức thân ảnh cao lớn của Gia Trình đột nhiên đứng ngay sau cô tự lúc nào.

- Tránh ra. - Hắn cúi đầu trừng mắt nhìn cô.

- A? Cậu chủ. Cậu chủ đứng đây từ khi nào vậy a? Chẳng là... cậu nhóc này đến tìm muốn gặp cậu chủ, bắt quá...

- Tôi bảo cô tránh ra! Hay là muốn bị đuổi việc. - Gia Trình lạnh lùng nói.

- A.. dạ vâng dạ vâng. Thực xin lỗi. - Cô hầu lúng túng kịch liệt cúi đầu xin lỗi hắn, cũng không mặt dày mà ở đây lâu liền xoay người rời khỏi.

Gia Trình đưa ánh mắt khinh bỉ nhìn bóng lưng cô rời đi, cũng không thèm đếm xỉa đến liền mở cổng ra, hắn lập tức kinh ngạc mở lớn mắt, “cậu nhóc” mà cô hầu kia mới nói không phải ai khác chính là Hứa Tinh đi.

- Tiểu Tinh? Sao em lại ở đây?

- Tiểu Tinh muốn gặp anh Trình... cho nên đã đến đây. - Thiếu niên nhỏ giọng.

- Em bỏ trốn đến đây có phải không? - Phát hiện Hứa Tinh vác thân tới nhà hắn chỉ có một mình y, ngỡ rằng có phải vì Hứa Biên một mực từ chối hắn và y qua lại với nhau, nên y mới bỏ trốn mà đến đây thế này.

- A... dạ không. Cái kia... thực ra... baba đã tha thứ cho anh Trình rồi... cho nên, anh Trình có thể hay không... đừng đi Nga nữa? - Hứa Tinh vội vã xua tay phủ nhận, sau liền hướng Gia Trình nhỏ giọng giải thích.

Gia Trình nghe đến đây thì không khỏi kinh ngạc, liền bước đến nắm lấy bả vai Hứa Tinh, hỏi.

- Thật sao?

- Dạ vâng. - Hứa Tinh hớn hở mà trả lời hắn.

Không thể tả nổi sự vui mừng ngay lúc này, Gia Trình liền đưa tay bế Hứa Tinh lên, hôn lên bờ môi thiếu niên.

- Anh Trình? - Hứa Tinh đỏ mặt nhìn hắn.

- Sao vậy? - Hắn cau mày.

- Cái kia.. anh Trình đừng đi Nga nữa, có được không? - Hứa Tinh vòng tay qua cổ Gia Trình ôm chặt, thanh âm mang theo chút nũng nịu mà cầu xin hắn.

- Hm... đã lâu rồi chúng ta không làm tình, tiểu Tinh phải thỏa mãn anh, rồi anh sẽ không đi Nga nữa, có phải không? - Hắn cười gian tà bá đạo nói.

Hứa Tinh nghe đến đây thì giật bắn mình, gương mặt đỏ ửng như trái cà chua, hắn... hắn là muốn làm ngay lúc này sao.

- Sao vậy? Hay là muốn anh đi? Hửm? - Hắn nhếch miệng hỏi.

- A.. dạ không... Tiểu Tinh chỉ là... chỉ là... - Hứa Tinh cảm thấy hiện tại vô cùng khó xử, không phải vì y không muốn làm chuyện đó, mà là Gia Trình hắn cư nhiên đột nhiên nói vậy, khiến y không khỏi ngượng ngùng đi.

Gia Trình chính là thừa biết thiếu niên kia hẳn là đang ngượng, đương nhiên sẽ không dám gật đầu mà đồng ý, bất quá bộ dạng kia của y thực sự là hết sức khả ái đi, hẳn tựa hồ không thể kiên nhẫn hơn được nữa, liền một phen bế lấy y bước vào nhà, thẳng tiến đến vào phòng hắn.

Vừa mở cửa phòng, Gia Trình đã hung hăng dồn thiếu niên vào tường, cúi xuống điên cuồng hôn lên bờ môi y, một phen với tay đem toàn bộ y phục của thiếu niên lột sạch, rồi hắn cũng theo đó mà nhanh chóng cởi quần áo mình ra.

Hứa Tinh bị Gia Trình đột ngột hành động một cách cuồng dã như vậy đương nhiên sẽ không phản ứng kịp, nhưng rất nhanh sau đó liền ôm lấy cổ hắn, thuận theo hắn mà hôn môi.

Một lát, Gia Trình ôm lấy Hứa Tinh đè y xuống giường, cơ thể tuyệt mỹ nhỏ nhắn cứ thế mà đốt cháy hai con người của hắn, tựa hồ đã lâu không được động chạm thân thể của y mà lồng ngực nóng rực dữ dội, chẳng khác gì một con dã thú cơ khát mà cúi đầu hôn lên chiếc cổ mảnh mai của thiếu niên, điên cuồng gặm cắn từng tác trên da thịt y.

Hứa Tinh thừa biết Gia Trình hẳn đã nhịn lâu lắm rồi, hiện tại mới cơ hội được gần y, trong lòng còn vui mừng gấp vạn lần hắn, liền bấu chặt ngón tay vào cánh tay hắn, ghé đầu mà hôn lên bả vai hắn, rồi chủ động hướng đến yết hầu đang thao động của hắn mà mút lấy.

- Tiểu Tinh... em chủ động như vậy, không sợ hôm nay anh sẽ tàn phá em sao? - Gia Trình ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt đáng phát sáng của Hứa Tinh, bật cười nói.

- Chỉ cần là anh Trình... Tiểu Tinh tuyệt sẽ không sao. - Hứa Tinh không do dự mà trả lời.

Gia Trình chỉ nghe đến đây lồng ngực muốn nổ tung luôn rồi, chậm rãi vươn tay vuốt ve từ trán Hứa Tinh, rồi xuống chiếc mũi thon nhỏ, đôi môi mỏng manh của y.

- Anh yêu em, Tiểu Tinh. - Rồi cúi xuống chạm lấy bờ môi của Hứa Tinh, bắt đầu mở rộng khoang miệng của thiếu niên ra, đưa đầu lưỡi vào bên trong, tham lam mút lấy lưỡi của y, răng của y.

Hứa Tinh một hồi cũng đáp lại nụ hôn của Gia Trình, hai chân bắt giắc luồn qua thắt lưng hắn bấu chặt, chiếc lưỡi phấn nộn nhỏ bé không ngừng quần quít lấy lưỡi của hắn. Hai con người hôn đến đầu óc mơ hồ, tuyệt không chịu buông nhau ra, khẩu thủy một lát lại theo khoe miệng mỗi người chảy xuống từng giọt, thanh âm nhóp nhép dâm dăng vang dội khắp căn phòng.

Rốt cuộc bị nụ hôn mãnh liệt kích thích nơi bên dưới, hạ thể Gia Trình rất nhanh liền cương cứng hẳn lên, vội vã đưa tay cởi quần lót của mình ra ném xuống đất, dương vật thô lớn lập tức nhảy ra ngoài.

Hắn trườn bụng xuống, đưa cự vật của mình chạm vào phân thân nhỏ bé của Hứa Tinh, chậm rãi di chuyển thắt lưng của mình, quy đầu cứ thế mà ma sát vào da thịt của thiếu niên.

Cảm giác Gia Trình đang chống cự với bộ dạng hiện tại của mình, mồ hôi cũng trên trán hắn mà liên tục chảy xuống ngực y, Hứa Tinh liền tự giác với tay xuống, nắm lấy dương vật của hắn mà xoa nắn.

- Tiểu Tinh? - Gia Trình kinh ngạc ngẩng đầu nhìn y.

- Cứ... cứ để tiểu Tinh... anh Trình hẳn là rất đau... - Hứa Tinh vội vã giải thích, thanh âm lo lắng nói.

- Tiểu Tinh... làm sao để anh hết yêu em đây? - Gia Trình cảm thấy lúc này cực kỳ cảm động đi, hẳn yêu thiếu niên đến chết mất thôi.

- Khi nào Tiểu Tinh không còn yêu anh Trình nữa thì thôi... - Thiếu niên thẳng thừng trả lời, đôi mắt khề nhăm tí mà cười với hắn.

- Vậy.... khi nào tiểu Tinh mới hết yêu anh a? - Hắn nhếch miệng hỏi.

- Dạ không... tuyệt sẽ không.. Tiểu Tinh rất yêu anh Trình. - Hứa Tinh ngẩng người ôm lấy cổ Gia Trình, thanh âm run rẩy nói.

- Ngốc quá! Anh đùa thôi, sao lại khóc rồi? - Gia Trình bật cười xoa đầu Hứa Tinh, hai tay gắt gao ôm chặt thiếu niên.

Thiếu niên im lặng không nói gì, nước mắt lã lã rơi xuống, đột nhiên hai chân hai tay cứ siết chặt vào cơ thể cường tráng của Gia Trình, tựa hồ không muốn rời xa hẳn vậy.

Gia Trình chỉ có thể cười nhẹ bó tay với Hứa Tinh, một phen ôm y ngồi dậy trên đùi hắn, rồi luồn tay xuống dưới cầm lấy côn thịt đang phát trường của mình, chưa nói hai lời đã tiến nhập vào tiểu huyết đang khép kín kia.

- A... oa...aa ... anh ... anh Trình.... - Hứa Tinh đau đến nước mắt chảy ròng, thét lên một tiếng, nức nở mà gọi tên Gia Trình.

- Tiểu Tinh, anh yêu em... anh yêu em. - Gia Trình một bên vừa đưa tay chùi lấy nước mắt Hứa Tinh, một bên tiếp tục tiến thẳng vào bên trong, dùng lực mà mạnh mẽ xuyên vào thân thể y.

- Anh Trình.... aa... a.... sâu... sâu quá.. làm ơn.... chậm một chút. - Hứa Tinh yếu ớt lắc đầu, nước mắt không ngừng rơi xuống.

- Một chút thôi đấy. - Hắn cười tà.

- Ủ... ân... - Thiếu niên bất đắc dĩ gạt nhẹ đầu, tựa vào vai Gia Trình chịu đựng cơn đau từ phía sau.

Gia Trình nhìn Hứa Tinh một hồi lâu, ghé đầu hôn lên đôi môi tái nhợt của thiếu niên, phía dưới động tác bắt đầu nhẹ nhàng mà đưa đẩy. Bất quá bộ dạng chịu đựng kia của y không khỏi khiến hắn có chút đau lòng, muốn hạ bớt đau đớn của y, hắn liền đẩy nhẹ y ra, cúi xuống đến hai điểm trước ngực y mà đưa lưỡi liếm lấy, rồi tham lam mút mút.

- A.... ân... anh Trình... - Đương nhiên bị Gia Trình đánh trúng điểm mẫn cảm lẫn cả phía dưới lẫn phía trước, Hứa Tinh không nhận được khoái cảm mà ngẩng đầu rên rỉ một tiếng, phân thân non nớt cũng theo đó mà lập tức ngẩng đầu.

Cảm giác một vật nhỏ nhỏ đang cọ xát trên bụng mình, Gia Trình liền cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy cái kia của thiếu niên đã cương cứng tự lúc nào, hắn nhếch miệng cười gian một cái, đưa tay xuống xoa nắn lấy nó.

- Aa... anh Trình.... kia.... không cần.... rất đau.... - Hứa Tinh định với tay ngăn Gia Trình lại, nhưng lại bị hắn gạt bỏ tay y ra, ngẩng đầu hôn lên đôi môi của y, trên mặt tỏ vẻ cực kì hưng phấn, một bên vừa đóng đưa hạ vật vào tiểu huyết chật hẹp của thiếu niên, một bên vừa trêu đùa quy đầu trơn mượt của y.

Hứa Tinh hiện tại không còn cảm giác đau đớn như ban nãy nữa, ngược lại lại vô cùng thích thú, chiếc eo mỏng manh không ngừng vận vẹo, hai cánh mông mềm mịn tự động di chuyển lên xuống, nuốt trọn côn thịt to lớn của Gia Trình.

Gia Trình chính là không hiểu vì sao hôm nay thiếu niên trước mắt này lại liên tục chủ động với hắn như vậy, bất quá hắn lại cực kì đắc ý lẫn cảm động không ít, không chần chừ mà nắm lấy cảm Hứa Tinh ra lệnh y há lưỡi ra, y cũng nghe lời mà chậm rãi vươn đầu lưỡi quẫy rũ ra ngoài, bộ dạng hết sức dâm mỹ đi, Gia Trình đương nhiên liền điên cuồng gặm lấy chiếc lưỡi của y, hung hăng cắn vào da thịt thiếu niên.

Phía dưới hắn lại liên tục dùng sức thao động lên xuống, một cái đâm mạnh đến chỗ sâu nhất rồi mãnh liệt chà xát.

- A.... anh Trình..... aa... ân...

- Tiểu Tinh... ha.... học... học... - Gia Trình lúc này mồ hôi ướt đầm một mảnh trên trán, khoái cảm dâng trào liên tục tràn quấy lòng ngực hắn.

Căn phòng hiện tại tràn ngập những tiếng thở dốc, tiếng cơ thể va chạm vang dội, trên giường lại là hai nam nhân trần truồng một lớn một nhỏ đang quấn quýt lấy nhau, đương nhiên tình cảnh kinh hoàng trước mắt này không khỏi khiến con người của ai đó đỏ đến phát ngầu. Không thể tiếp tục chứng kiến cảnh thân mật dâm đang này, Khuất Minh và Phương Nhị liền hùng hổ bước vào, hung hăng đẩy rầm cửa ra.

- Hồn dân!

Hứa Tinh và Gia Trình chính là lần đầu tiên bị người lớn bắt gặp cùng một chỗ, lại còn đang làm tình ân ái cùng nhau, không khỏi hốt hoảng mà trốn lỏn mất.

Mà điều khiến Khuất Minh và Phương Nhị phần nộ hơn chính là người mà con trai mình đang làm tình kia cư nhiên không phải nữ nhân mà chính là nam nhân, và thiếu niên chính là Hứa Tinh mà trước đây đã gây ra bao nhiêu tai họa đến cho gia đình ông, mặc dù trước đó có thông cảm cho y vì bị Gia Trình hành hạ, bất quá kì thực vợ chồng ông một chút cũng không ưa mắt gì phụ tử thiếu niên kia, đặc biệt là y đi.

Nhân lúc cơ thể Hứa Tinh hoàn toàn bủn rủn không biết phải làm sao, Khuất Minh đột nhiên tiến đến hung hăng túm lấy tóc thiếu niên, giáng xuống cho y một bạt tai.

- Tiện nhân!

Hứa Tinh hoảng hồn mà ngã bệt xuống đất, sợ hãi mà khóc nức lên, thanh âm run rẩy nói.

- Tiểu Tinh... Tiểu Tinh.. xin lỗi bác..... xin lỗi bác....

- Khốn nạn, ban ngày ban mặt đến tìm con trai ta làm chuyện hỗn đản này, mày rốt cuộc có được cha mẹ dạy dỗ không hả?!! - Ông tức giận mà một lần nữa vung cho y một cái tát, phần nộ chữi lớn.

- Ba đang làm cái gì? Không được đánh em ấy!! - Gia Trình tức giận hung hăng đẩy Khuất Minh ra, ôm trọn lấy cơ thể đang run rẩy kia vào lòng, trừng mắt nhìn ông.

- To gan! Còn dám lớn tiếng cãi tao?!

- Gia Trình, bọn con còn đang tuổi đến trường, vả lại cậu bé lại nhỏ như vậy, sao có thể làm chuyện đó chứ?

- Phương Nhị vừa tức giận vừa lo lắng cho Gia Trình.

- Không quan tâm! Con yêu Tiểu Tinh, em ấy cũng yêu con, con muốn làm gì là quyền của chúng con!! - Gia Trình một mực gắt gao ôm lấy Hứa Tinh, liều mạng đối mặt với phụ mẫu mình.

- Mày dám... cái thằng mất dạy! - Khuất Minh định vung tay tát Gia Trình một cái, nhưng lập tức Hứa Tinh liền bước tới quỳ gối van xin ông.

- Là Tiểu Tinh sai... bác đừng đổ lỗi anh Trình... cầu xin bác.

Gia Trình đau lòng nhìn Hứa Tinh, rốt cuộc không nịn được liền nhanh tay kéo y vào ngực, với tay lấy chăn choàng vào người y, ánh mắt băng lãnh nhìn Khuất Minh.

- Tại sao ba mẹ lại bay về Đài Loan?

Thấy hai người bọn họ im lặng, Gia Trình chỉ cau mày thắc mắc, một lát, một thân ảnh nữ nhân đột nhiên từ sau cánh cửa bước vào, cả hấn và thiếu niên đều trở mắt nhìn ả.

- Lam Di!

HẾT CHƯƠNG 61

62. Chương 62

* Lưu ý: Chương này sẽ xuất hiện một vài nhân vật lạ mà mấy thím chưa biết, sợ nếu ghi “nam nhân” mấy thím đọc thấy khó hiểu nên ta ghi hẳn tên ra luôn, ta sẽ nói tóm gọn qua một chút:

- Dương Đình Phong: xuất hiện mơ hồ trong chương 29, là học sinh mới vào á, thím nào đọc bộ LLHÔN sẽ biết, sợ nói thẳng ra vai trò của anh này sẽ làm mấy thím nào mà chưa biết mất hứng =))

- Hạ Nghiệt: Xong bộ Dã thú ta sẽ làm một bộ của Văn Khải có nhân vật này, ảnh hiện đang sống cùng Văn Khải.

Chúc mấy thím đọc vui vẻ.

#####

Lam Dĩ bước vào với bộ mặt cực kì đặc ý, ngang nhiên khoanh tay trước mặt mọi người. Bất quá thái độ kia của ả không khỏi khiến Gia Trình vô cùng phần nộ đi.

- Sao cô lại ở đây? - Hấn lạnh lùng hỏi.

- Nhờ Lam Dĩ mà tao mới phát hiện mày đang làm cái việc điên rồ này đây. Nói đi! Mày là có ý định ở lại Đài Loan luôn có đúng không? - Khuất Minh phần nộ quát lớn.

Gia Trình không nói gì, một chút cũng không thêm đếm xỉa gì đến ông và mọi người, lạnh lùng đứng dậy nhặt lấy quần áo của mình lẫn Hứa Tinh, ôm y bước vào phòng tắm.

Hấn nhẹ nhàng đặt thiếu niên xuống, ôn nhu thay lại y phục cho y, nghiêm nghị nói.

- Xin lỗi vì phải để em bị đánh thế này, bất quá cũng đừng để ý đến những lời ba anh nói, tiểu Tinh không làm gì sai.

- Nhưng mà... kia... tiểu Tinh... - Hứa Tinh lo sợ cúi đầu, cảm thấy áy náy vô cùng.

- Nghe lời anh, một lát anh sẽ đưa em về, ở đây cứ để anh giải quyết, tiểu Tinh đừng bận tâm, à? - Thay xong y phục cho Hứa Tinh, Gia Trình nửa quỳ nửa ngồi đối diện với y, đưa tay xoa đầu thiếu niên căn dặn.

- Dạ vâng... - Hứa Tinh bất đắc dĩ đành gật đầu nghe lời.

Chờ Gia Trình thay quần áo xong, cả hai liền chậm rãi mở cửa bước ra ngoài, bất quá căn phòng lúc này đột nhiên không một bóng người, ngay cả tiếng nói cũng không nghe thấy, không phải mới tức thì còn chửi mắng hấn sao, cả hấn và thiếu niên có chút hiểu kì.

- Anh Trình.... hai bác? - Hứa Tinh ngẩng đầu hỏi.

- Chắc bọn họ đang ở dưới, em ở đây chờ anh. - Gia Trình đặt tay lên vai thiếu niên nói, rồi ánh mắt sắc bén chậm rãi bước xuống lầu.

Hấn thất kinh nhìn thấy cô hầu đang nằm bất tỉnh bên dưới, vội vã chạy đến lay tỉnh cô.

- Này, tỉnh lại! - Mãi không thấy cô mở mắt, hấn liền một mạch chạy đến phòng khách.

- Ba mẹ! - Ngay lập tức đập vào mắt hấn là Khuất Minh và Phương Nhị đang nằm bất tỉnh trên sàn nhà, Gia Trình hốt hoảng chạy tới, bất quá thời điểm khi hấn gọi tên bọn họ, phía sau gáy đột nhiên nổi lên trăn đầu đốn, rất nhanh hấn liền ngã quỵ xuống, mơ màng cảm nhận được có ai đó đang kéo mình đi.

Phía trước mơ hồ nhìn thấy một gã nam nhân to lớn đang ôm thiếu niên kia, y đang bất tỉnh nằm trong ngực gã, bất quá Gia Trình hiện tại tứ chi một chút cũng không thể cử động nổi, chỉ có thể nhỏ giọng kêu tên y.

- Tiểu Tinh. - Nói xong liền mặc cho bóng tối che khuất đi.

Lúc Gia Trình tỉnh lại cũng là thời điểm hoàng hôn buông xuống, hấn nhất thời ho khan vài tiếng trầm thấp, chỉ cảm nhận được lỗ mũi tràn ngập hơi khói, hấn cố gắng mở đôi mắt nặng trĩu ra nhìn bốn phía, phát hiện xung quanh bản thân đang ngồi trong một căn nhà hoang tàn, phía trước là hơn mười gã nam nhân đang đốt thứ gì đó.

Hấn khẽ xoay đầu lại, sững sốt khi nhìn thấy thân ảnh của Hứa Tinh đang ngồi bất tỉnh trên ghế, toàn thân lại bị trói chặt.

- Tiểu Tinh. - Gia Trình định tiến tới lại gần y, nhưng lại phát hiện bản thân cũng bị trói chặt trên ghế tựa như thiếu niên kia.

- Mẹ kiếp! - Hấn bất giác mở miệng chửi thề, rồi đưa ánh mắt trừng với một đám gã nam nhân đang nói gì đó.

Không suy nghĩ nhiều, Gia Trình liền lần ra phía sau mở trói cho mình, nhưng có cố gắng thế nào đều thất bại.

- Tiểu Tinh... - Không còn cách nào khác, Gia Trình đành phải khẽ khàng gọi Hứa Tinh.

Mãi không thấy y tỉnh lại, hắn liền đưa chân thon dài của mình đẩy đẩy chân của thiếu niên.

- Ngồ. - Rất nhanh sau đó Hứa Tinh liền tỉnh lại, ánh mắt mông lung nhìn xung quanh.

- Tiểu Tinh.

Nghe thấy thanh âm trầm thấp bên cạnh gọi tên mình, Hứa Tinh liền xoay đầu lại, kinh ngạc nhìn thấy Gia Trình đang trôi trên ghế.

Chưa kịp mở lời nói gì đó với hắn, đột nhiên một đám gã nam nhân từ phía trước tiến tới, một gã to con nhất Hồ Khiên là người đứng đầu trong đám này, gã đưa điều thuốc từ trên tay ném xuống đất, cười lạnh nói.

- Chúng bây tỉnh rồi sao?

Cả Gia Trình và Hứa Tinh đều không hề hé răng nói lời nào, thiếu niên kia thì trong lòng vô cùng sợ hãi, gương mặt lo sợ nhìn gã, còn Gia Trình chỉ có thể trưng bộ mặt băng lãnh như tảng đá, trừng mắt lườm đám người trước mặt.

“Bốp” một tiếng, Gia Trình ngay lập tức bị Hồ Khiên hung hăng đánh cho hắn một nắm đấm, tựa hồ tức giận nói.

- Thái độ gì vậy thằng nhãi! Mẹ kiếp! Còn cô ta khi nào mới tới vậy, làm cái đéo gì mà lâu thế không biết?!

- Ai? - Gia Trình đột nhiên mở miệng.

Hồ Khiên cau mày nhìn hắn, không hiểu hắn là đang muốn nói gì.

- Ai là người đứng sau chuyện này? - Gia Trình đưa lưỡi liếm khoe miệng bị dính máu, lạnh lùng hỏi.

- Hahaha! - Hồ Khiên chưa kịp mở miệng trả lời, ngay lập tức phía sau đột nhiên nổi lên tiếng cười lớn của một nữ nhân, mà kia cư nhiên không phải ai khác chính là Lam Dĩ đi.

- Là cô. - Gia Trình trừng mắt nhìn ả, tựa hồ cũng chẳng ngạc nhiên gì mấy.

Lam Dĩ chậm rãi tiến đến, ánh mắt khinh bỉ nhìn hắn và thiếu niên kia, rồi ngoắc tay ra lệnh đám nam nhân rời khỏi, ngoại trừ Hồ Khiên ra.

- Khung cảnh ở đây có vẻ không lãng mạn để hai người làm tình nhỉ? Có phải không a? - Lam Dĩ khoanh tay cười đắc ý.

- Cô đã làm gì ba mẹ tôi?

- Yên tâm, chỉ là chuốc thuốc mê nên ngủ vài giờ thôi, hiện tại họ đang có giấc ngủ đẹp ở nhà. - Lam Dĩ nhún vai trả lời như không hề có chuyện to tát.

- Vậy tại sao cô lại làm chuyện này? Nói đi! - Gia Trình tức giận chửi lớn.

Lam Dĩ nghe đến đây thì chỉ nhếch miệng cười ác, một phen tiến tới hung hăng chế trụ chiếc cằm của Hứa Tinh, gần từng chữ nói.

- Đương nhiên là tại tên nhóc con đáng ghét này rồi.

- Chị... Lam Dĩ? - Hứa Tinh không hiểu tại sao ả lại nói vậy, y.. y đã làm gì chứ.

- Chính cha con mày đã thâm độc hại chết mẹ tao, lại còn to gan cướp bạn trai của tao, tiện nhân! - Lam Dĩ tức giận hung hăng giáng xuống cho Hứa Tinh một bạt tai, lực đạo cực kì mạnh khiến thiếu niên liền nghiêng đầu sang một bên.

- Cô điên sao?!! Mẹ kiếp! - Gia Trình tức tối quát lớn, nhắc người di chuyển ghế kéo sát về phía Hứa Tinh.

- Tiểu Tinh.. không biết chị Lam Dĩ đang nói gì. Tiểu Tinh.. và baba không hề giết ai hết. - Hứa Tinh cố gắng không để nước mắt rơi xuống, nhưng Lam Dĩ nói vậy là quá đáng lắm rồi đấy, như thế nào lại bảo y và Hứa Biên giết chết mẹ ả chứ, mà mẫu thân ả ngay cả y còn không biết nữa đi.

- Hắc... thôi thì tao cũng không dối mày làm gì, con mẹ của mày là do chính tay mẹ tao giết đấy. - Lam Dĩ khinh miệt cười một tiếng.

- Sao.... sao ả? - Hứa Tinh nghe đến đây lập tức cả kinh, tựa như không thể tin vào tai mình, ngay cả Gia Trình cũng không thể ngờ đến.

Lam Dĩ cười lớn một tiếng, xoay lưng lại châm thuốc trên tay, đưa lên hút một hơi dài rồi buông xuống, kể lại mọi việc.

- Phải, hung thủ mà trước đó cha mày và cảnh sát không ngừng truy lùng chính là Lam Tạ Đường, mẹ của tao. Bất quá bởi vì cha của mày nên mẹ tao mới phải chết!! - Lam Dĩ rất cuộc vì quá tức giận mà rơi nước mắt, nghĩ đến tình cảnh kia ả thực sự vô cùng phần uất đi.

Hứa Tinh cảm thấy hiện tại hết sức suy sụp đi, y chính là không ngờ tới kẻ giết Bạch Dương mà Hứa Biên hay nhắc tới lại là mẫu thân của Lam Dĩ.

- Tiểu Tinh, nghe lời anh, lúc này phải mạnh mẽ lên, đừng vì lời nói của Lam Dĩ mà như vậy, anh sẽ nghĩ cách ra khỏi chỗ này. - Gia Trình hẳn là thừa hiểu rõ Hứa Tinh hẳn là đang rất sốc, liền khẩn trương khuyên nhủ thiếu niên.

- A... ần. - Y ổn định lại hô hấp, gạt đầu nghe theo lời của hắn.

Gia Trình khẽ cười với y, rồi đưa mắt quay sang gã Hồ Khiên đang đứng cạnh Lam Dĩ, bắt đầu nghĩ cách.

- Nhưng mà cũng không sao.... hắc hắc... ngay lúc này tao cuối cùng cũng có cơ hội để trả thù rồi, có phải không, ranh con. - Lam Dĩ sau một hồi im lặng đột nhiên xoay người lại, tiến tới đưa đầu ngón tay vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn của Hứa Tinh.

- Cô đúng thực là ngu ngốc, miệng thì đổ lỗi cho cha em ấy, nhưng lại đi bắt chúng tôi về đây. - Gia Trình khinh bỉ cười lạnh một tiếng, ánh mắt lãnh băng nhìn Lam Dĩ.

- Hahaha! Đây chỉ mới là mở đầu, đợi nhân vật chính xuất hiện, tôi sẽ “chơi” tất cả. - Lam Dĩ ban đầu cười lớn trêu chọc, rất nhanh sau đó sắc mặt liền thay đổi, rồi đưa tay lấy ra điện thoại di động của mình bấm số.

Gia Trình và Hứa Tinh không hiểu ả là đang muốn nói gì, bất quá ả đột nhiên gọi điện cho ai đó.

- Alo, là chú Biên có phải không ả? - Lam Dĩ cố ý trước mặt Hứa Tinh mà vừa gọi vừa cười ác nhìn y.

- Baba.. - Thiếu niên bất giác nhỏ giọng gọi tên Hứa Biên, hai tay run rẩy không thôi.

- Đứa con trai bé bỏng của chú hiện tại đang trong tay tôi, ả, và cả còn bạn trai cũ của tôi nữa, Gia Trình. - Lam Dĩ đột nhiên tiến tới đưa tay nắm lên quai hàm Gia Trình rồi hôn lên má hắn, hắn liền dùng sức mà ngoảnh mặt ra, trừng mắt nhìn ả.

- Tôi không muốn nói nhiều, muốn cứu con trai chú, thì hãy đến căn nhà hoang bữa đó chú đã giết chết mẹ của tôi. - Nói xong Lam Dĩ lập tức tắt máy, đôi môi đỏ khẽ nhếch lên một đường cong quyến rũ.

- Ở đây canh chừng bọn chúng. - Rồi mở miệng ra lệnh cho Hồ Khiên, xong xuôi liền nhấc chân rời khỏi.

=====

- Alo! Alo! Mẹ kiếp! - Hứa Biên tức tối ném điện thoại sang một bên, thì ra đây chính là lý do thiếu niên kia từ sáng đến giờ vẫn là chưa chịu về nhà đi.

- Chú Biên, có chuyện gì vậy? - Mạch Quai sốt ruột tiến tới hỏi anh.

- Tiểu Tinh và Gia Trình bị ai đó bắt đi rồi, là người phụ nữ mới gọi điện. - Anh nghiêng răng nói.

- Sao ả? - Mạch Quai kinh ngạc mà mở lớn mắt, quay sang nhìn Dương Đình Phong rồi áp ứng hỏi tiếp.

- Nếu như... cô ta lừa chú thì sao?

- Chú không nghĩ vậy. Ban nãy ả nói rằng địa điểm là nơi chú giết mẹ của cô ta. - Anh nghiêm nghị nhìn hắn.

- Hả? Cô ta bị điên sao? Mẹ cô ta là ai chứ? - Mạch Quai cảm thấy nực cười đi.
- Tôi nghĩ mẹ của cô ta chính là Lam Tạ Đường, có lẽ ngày đó vì bà ấy ra tay đâm chú nên mới bị cảnh sát bắt chết. Cô ta cho rằng mẹ cô ta chết là vì chú nên mới bắt bọn họ đi. - Dương Đình Phong như suy nghĩ ra gì đó, mở miệng hướng hai người nói.
- Chắc hẳn là vậy đi. Bất quá... làm sao cháu biết được? - Hứa Biên cau mày nhìn y thắc mắc.
- Đọc báo pháp luật nhiều quá bây giờ bày đặt làm thám tử à. - Mạch Quai chán nản khinh bỉ nói.
- Không còn thời gian, chú phải đi đây. - Hứa Biên đưa tay lên nhìn đồng hồ, khẩn trương lấy chìa khóa xe định rời khỏi.
- Cháu đi theo có được không? - Mạch Quai lo lắng hỏi.
- Không được! Rất nguy hiểm, ở đây chờ chú nhận tin tức, còn nữa, đừng gọi cảnh sát, chú không muốn Tiểu Tinh phải gặp chuyện! - Hứa Biên thẳng thừng cự tuyệt, dặn dò vài câu rồi nhanh chóng nhắc chân ly khai.

Mạch Quai thở dài chán nản, bất quá Dương Đình Phong đột nhiên đẩy đẩy tay hắn.

- Ở đây cũng chẳng có gì làm, thôi thì đi theo đi, nhờ khi có thể giúp được gì.

Mạch Quai gật đầu đồng ý, rồi hai người rời khỏi lạng lẽ đi theo sau Hứa Biên.

=====

- Anh Trình... nếu như baba đến đây.. chị Lam Dĩ sẽ làm hại baba thì sao.. - Hứa Tinh lo lắng quay sang Gia Trình thì thầm.
 - Sẽ không sao. Em đừng lo. - Gia Trình cố gắng trấn an thiếu niên, sau liền để ý Hồ Khiên đang chăm chú uống rượu bên giàn lửa phía trước.
- Một lát, gã hung hăng ném chai rượu đi, mảnh vỡ thủy tinh rơi tứ tung xung quanh, đương nhiên bay về phía của Hứa Tinh. Như nghĩ ra điều gì, thiếu niên liền mở lớn mắt, tranh thủ quan sát Hồ Khiên, thấy gã vẫn đang mải mê lấy chai rượu khác đưa lên miệng núp một hơi, một chút cũng không để ý đến bên này, y liền nhân cơ hội với chân sang bên cạnh cố gắng lấy mảnh vỡ thủy tinh kia.
- Tiểu Tinh, em đang làm cái gì a? - Thời điểm Gia Trình đang ngó nhìn xung quanh xem còn lối nào để thoát không, phát hiện có một lỗ tường nhỏ ở đằng sau, mà thân hình nhỏ nhắn của Hứa Tinh có lẽ sẽ lọt vừa chỗ đó, nhân lúc hắn đang định quay sang nói với y, lại phát hiện thiếu niên đang loay hoay gì đó.
 - Cái kia... mảnh thủy tinh, có thể gỡ trói. - Hứa Tinh khẩn trương trả lời hắn.
 - Tiểu Tinh giỏi lắm. - Gia Trình ôn nhu mở miệng cười với Hứa Tinh, xem ra thiếu niên này cũng thông minh hơn hắn tưởng, mà không, y vốn dĩ học giỏi như vậy, đương nhiên đây chính là lẽ thường đi, chẳng qua là hắn chưa kịp nhìn nhận ra mà thôi.
- Hứa Tinh cũng không để ý gì nhiều, nhanh chóng với chân lấy mảnh thủy tinh kéo về phía mình, rồi cởi giày của mình ra, dùng hai ngón chân nhặt nó lên.
- Cẩn thận đâm vào chân. - Gia Trình lo lắng nhìn y.
 - Tiểu Tinh không sao. - Hứa Tinh mỉm cười trấn an hắn, bởi vì cả hai tay đều bị trói chặt đằng sau, y chỉ có thể đưa chân đang nắm mảnh thủy tinh ra phía sau tay cũng đang trói của Gia Trình, hắn liền nhanh chóng với tay nhận lấy.
 - Mẹ kiếp! - Sau một hồi mọ mọ gỡ trói đến xuất huyết tay, Gia Trình cũng không tài nào giải quyết được, Lam Dĩ ả rớt cuộc dùng loại dây gì mà đến ngay cả mảnh thủy tinh còn không thắng nổi, hảo tức chết đi.
 - Anh Trình chảy nhiều máu quá... đừng làm nữa. - Hứa Tinh lo lắng khuyên hắn.
 - Không sao. - Gia Trình cắn chặt răng nhẫn nhịn, dùng lực mà di chuyển mảnh thủy tinh.

Chưa đầy một giây, hai người nghe thấy tiếng xe hơi bên ngoài, ngỡ rằng kia có phải hay không là Hứa Biên tới nơi đi, Hồ Khiên đột nhiên nhận được điện thoại của Lam Dĩ mà bước ra ngoài, nhân cơ hội Gia Trình liền như điên mà hung hăng cọ xát lưỡi sắc nhọn vào dây trời của mình.

Rốt cuộc vẫn chỉ là gỡ được một bên cổ tay phải, hắn không nghĩ nhiều liền đưa tay đầy máu vào túi áo lấy ra điện thoại của mình, bấm gọi cho đàn em của mình trợ giúp, song vẫn là không chắc chắn mấy, bất đắc dĩ liền tìm đến dây số của Văn Khải.

=====

- Alo! - Văn Khải đang chăm chú ăn cơm, tiếng điện thoại đột nhiên reo lên, hắn bất mãn mà đưa tay bắt máy.

- Khải, là tôi Gia Trình, hiện tại tôi và Tiểu Tinh đang bị Lam Dĩ bắt ở nhà hoang trong vụ án của mẹ Tiểu Tinh, tôi cần cậu giúp. - Gia Trình không lằng nhằng nhiều mà đi thẳng vào vấn đề chính.

- Sao? Hảo hảo, tôi sẽ đến đó ngay. - Văn Khải nghe đến đây liền thất kinh đứng vọt dậy, nhanh chóng chạy vào phòng lấy chìa khóa xe.

- Có chuyện gì sao? - Hạ Nghiệt tiến tới hỏi.

- Bạn tôi đang gặp nguy hiểm, cần tôi tới giúp. - Văn Khải khẩn trương nói.

- Cần thận. - Hạ Nghiệt hạ giọng khuyên hắn.

- Anh đừng lo, tôi nhất định sẽ trở về. - Văn Khải đưa tay xoa đầu Hạ Nghiệt cười nhẹ, không nói gì nhiều liền xoay người ly khai.

HẾT CHƯƠNG 62

63. Chương 63

Tắt xe, Hứa Biên đưa ánh mắt trùng trùng với nữ nhân đang ngang nhiên khoanh tay đứng trước xe mình, lại còn xung quanh khoảng hơn trăm người là tay sai của ả, anh đánh giá sơ lược qua ả một chút, chỉ trạc tuổi còn đi học như Hứa Tinh và Gia Trình, như thế nào lại dám kêu người tới bắt cóc rồi, hắn là con người không tốt lành như Lam Tạ Đường đi.

Hứa Biên mở cửa bước xuống xe, cố ý đưa tay đóng rầm cửa xe lại, lạnh lùng nhìn Lam Dĩ nói.

- Tiểu Tinh đâu?

Lam Dĩ chỉ cười nhếch miệng, hất cằm ra lệnh cho Hồ Khiên và đàn em tới giữ chặt Hứa Biên, dẫn anh vào trong.

Nghe thấy tiếng người đến, Gia Trình liền nhanh chóng cất điện thoại vào túi áo, rồi vờ bỏ tay ra sau như đang bị trói, nhưng vẫn là đang cố gắng cởi trói cho tay còn lại đi.

- Baba! - Nhìn thấy Hứa Biên, Hứa Tinh sửng sốt mà gọi tên anh.

- Tiểu Tinh! Các người mau thả người ra, việc này không liên quan đến họ! - Hứa Biên vừa vào đã bắt gặp Hứa Tinh và Gia Trình đang bị trói trên ghế, tựa hồ rất tức giận mà hướng Lam Dĩ quát lớn.

- Chắc chắn. Chú cứ bình tĩnh, sao phải khẩn trương thế. - Lam Dĩ khoanh tay cười cười nhìn Hứa Biên.

- Cháu rốt cuộc là ai? Con của Lam Tạ Đường? - Anh cau mày nhìn ả.

- Woa! Haha! Chú cũng thông minh lắm nha! Haha! - Lam Dĩ đột nhiên cười lớn, vỗ tay trước mặt Hứa Biên.

- Tại sao lại làm những việc này? Rõ ràng từ đầu đến cuối Lam Tạ Đường đều làm sai, hà cớ gì cháu phải trả thù cho cô ta? - Hứa Biên trừng mắt sát khí với ả.

Lam Dĩ nghe đến đây thì lập tức đen mặt lại, khẽ cười lạnh một tiếng, rồi ngoắc tay ra lệnh Hồ Khiên, ngay lập tức gã liền vung tay đánh lên bụng Hứa Biên một cái, anh bắt lực quỳ gối trên nền đất.

- Baba! - Hứa Tinh kinh hoảng mà gọi lớn.

Lam Dĩ nhất thời đưa tay xoa xoa vầng thái dương của mình, chán nản mà ra lệnh Hồ Khiên.

- Canh chừng bọn chúng cho tôi.

Hồ Khiên gật đầu rồi chậm rãi tiến tới chỗ Hứa Tinh, hung hăng siết chặt cầm thiếu niên mà trợn mắt đe dọa.

- Còn nói nữa là tao cắt lưỡi có nghe không?

- Tôi không sợ! - Hứa Tinh lập tức ngẩng đầu hùng hổ lên giọng, chính là đây là lần đầu tiên Gia Trình tận mắt chứng kiến thiếu niên gan dạ như vậy.

- Ranh con! - “Chát” một tiếng, Hồ Khiên nổi điên mà vung tay tát cho y một bạt tai.

Hứa Tinh nhất thời bị đánh nghiêng đầu sang một bên, nhưng rất nhanh sau đó liền hướng cánh tay to lớn của gã mà há miệng cắn mạnh một cái.

- Aaa.... - Gã đau đớn mà hét lên một tiếng, định đưa tay túm lấy tóc Hứa Tinh thì ngay lập tức liền bị Gia Trình tiến tới vung chân đạp vào bụng gã, hung hăng giáng xuống cho gã vài năm đầm.

- Khốn kiếp! Cái thá gì vậy? Chúng bây mau qua xử gọn cho tao?!! - Lam Dĩ kinh ngạc nhìn tình cảnh hỗn độn phía sau, tức giận mà hướng một đám gã tay sai ra lệnh.

Hứa Tinh vẫn chỉ có thể ngồi yên lặng mà nhìn Gia Trình cùng Hồ Khiên giằng co qua lại cùng nhau, rốt cuộc nhìn thấy một đám gã tay sai đột nhiên tiến tới liền kinh hoảng mà tung hô một tiếng.

- Anh Trình!

Gia Trình liền ngừng tay mà khẽ xoay đầu nhìn hơn mười tên đang bước tới phía mình, thời điểm đó Hồ Khiên liền nhanh tay bóp một cú vào đầu hắn, hung hăng đưa chân đạp vào bụng hắn.

- Hừ! Thì ra là dùng cái này để cời trời sao? - Một gã cúi xuống nhặt lấy dây thừng bị đứt cùng mảnh thủy tinh bị vỡ của Gia Trình, hướng Hồ Khiên khinh bỉ nói.

- Tội mày đúng là hão to gan! - Gã tức tối mà một lần nữa vung cho Gia Trình một cước vào bụng, rồi mới kéo hắn đứng dậy, một lần nữa đẩy hắn ngã xuống ghế, trói chặt kĩ lưỡng hơn.

- Anh Trình... không sao chứ? - Hứa Tinh lo lắng mà quay sang nhìn gương mặt đầy vết bầm tím của Gia Trình.

- Không chết là được rồi. - Hắn cười lấy lệ trấn an thiếu niên.

Lại là câu nói quen thuộc đó, bất quá kia chính là Hứa Tinh hoàn toàn lo lắng cho Gia Trình, cư nhiên ngay lúc này hắn còn đùa giỡn như vậy, không kiềm được nước mắt liền rơi xuống, quả trách hắn.

- Anh Trình .. hão quá đáng... hiện tại còn có thể nói lời đó...

- Xin lỗi. Nhưng anh không sao, một lát Văn Khải sẽ tới giúp chúng ta, đừng khóc, a? Anh đã bảo phải mạnh mẽ lên, giống ban nãy đấy. - Hắn cười nhẹ.

Hứa Tinh chỉ có thể bó tay với Gia Trình, nhưng rất nhanh sau đó liền nín khóc, một mực nghe lời hắn.

Trong khi đó, Mạch Quai và Dương Đình Phong mãi núp bên ngoài theo dõi tình hình bên trong.

- Phong này, ở đây chỗ nào cũng có cận vệ theo dõi, làm sao vào được đây? - Mạch Quai ngẩng đầu ngó tới ngó lui nhìn xung quanh.

Dương Đình Phong không nói gì, chỉ đưa mắt quan sát toàn bộ khu vực, một lát, y như phát hiện điều gì đó, liền đập vai Mạch Quai.

- Lại đây.

Hắn ừ một tiếng rồi cẩn thận đi theo sau, đến khi thấy Dương Đình Phong phải cặm cụi chui vào đồng cây bị chặt bỏ phía sau nhà hoang. Hắn chỉ có thể nhún vai mà cùng y chui vào.

Cho đến khi thấy phía trước là một lỗ tường nhỏ, Dương Đình Phong liền vẫy tay Mạch Quai chỉ chỉ.

- Cậu, chui vô đó.

- Hả? Tại sao lại là tôi? - Mạch Quai lộ bản mặt ủy khuất hỏi.

Dương Đình Phong hừ lạnh một tiếng, một phen kéo lấy tay Mạch Quai hướng đến lỗ tường nhỏ phía trước, hắn bắt đắc dĩ nghe theo mà cúi gập người chui vào.

- Mẹ kiếp! Tôi bị kẹt mông bên ngoài rồi a? - Mạch Quai tức giận chửi khề.

Dương Đình Phong nhất thời chỉ cố gắng nhịn cười, dùng sức đẩy mông hắn vào.

- Mông cậu to quá, không lọt vào được.

Mạch Quai nghe đến đây không khỏi tức điên người, một phen đưa chân ra phía sau đập Dương Đình Phong vài cái, rồi lủi thủi nhắc người ra ngoài.

- Chúng bây là ai? - Một lát, đột nhiên bóng đen từ đâu che khuất hai người, Mạch Quai và Dương Đình Phong liền chậm rãi ngẩng đầu, chỉ thấy ba bốn gã nam nhân to lớn đang trừng mắt với mình.

- Haha, chúng tôi.... tôi.... chúng tôi chỉ là đang kiểm thức ăn thôi.... tôi đói lắm a. - Mạch Quai nhất thời chỉ có thể đưa tay lên bụng, cười ha hả mà đặt chuyện.

- Bộ dạng của tụi mày mà ăn xin gì, mau bắt chúng lại. - Gã nam nhân đứng đầu khinh bỉ cười một tiếng, hất cằm ra lệnh.

- Cậu không thể tìm lý do nào thực tế hơn sao? - Dương Đình Phong hạ mi mắt nhìn Mạch Quai.

Rồi đứng dậy không ngần ngại mà ra tay với đám nam nhân trước mắt, Mạch Quai cũng nhún vai mà không để cho mình bị bọn chúng động chạm tay chân, rất nhanh liền vung chân một cước vào bụng bọn chúng, cứ thế hai bên không ngừng giằng co với nhau.

“Rầm” một tiếng, cánh cửa đột nhiên mở toang, Lam Dĩ cau mày đưa mắt nhìn sang, chỉ thấy đàn tay sai của mình đang ghì chặt hai nam nhân hùng hổ bước vào.

- Mạch Quai! - Hứa Biên lẫn Hứa Tinh đều kinh ngạc nhìn hắn.

- Chú đã bảo không được đi theo rồi mà?!! - Anh tức giận mà quát lớn.

- Cháu xin lỗi. - Mạch Quai bắt đắc dĩ cúi đầu xin lỗi anh, rồi quay sang trừng mắt nhìn Dương Đình Phong.

- Hmm... Khách không mời mà tới sao? Hắc hắc... Hôm nay có vẻ thú vị hơn tôi tưởng nhỉ? Trói chúng lại!!

- Lam Dĩ một lượt quan sát Mạch Quai lẫn Dương Đình Phong, khề đưa tay lên cằm cười đắc ý.

Rất nhanh sau đó cả Mạch Quai và Dương Đình Phong đều ngồi cùng đàn với Hứa Tinh, Hứa Biên và Gia Trình, đương nhiên kia không khỏi vẫn khiến cho anh tức giận.

- Cháu có biết đi theo rất nguy hiểm không? Bây giờ thì sao? Muốn chết tập thể mới vui có phải không?!!

- Là Phong bảo cháu đi theo. - Mạch Quai ủy khuất quay sang nhìn Dương Đình Phong.

- Này, cậu cũng muốn đi theo còn gì? - Dương Đình Phong nghe đến đây không khỏi tức điên người, quay sang lạnh lùng nói.

- Câm miệng lại hết cho tao! - Mãi nghe bọn họ không ngừng tranh cãi, Hồ Khiên liền trừng mắt mà hăm dọa.

Một lát, Lam Dĩ đột nhiên chậm rãi bước tới trước mặt Hứa Biên, đưa ngón tay vuốt ve gương mặt anh tuấn của anh, nhếch miệng cười ác.

- Gương mặt mà mẹ tôi chết mê chết mệt đây sao? Đúng quả là sai lầm!! Chú đã hại chết mẹ tôi, hiện tại phải đến lúc chú phải trả giá!

- Nếu vậy thì hãy thả bọn họ ra, không phải cháu muốn giết chú để trả thù cho Lam Tạ Đường thôi sao? - Hứa Biên khinh bỉ nhìn ả.

- A? Là bọn chúng tự vậy thân tới đây, cư nhiên là muốn chết chung với chú đây, hảo cảm động a. - Lam Dĩ ha hả cười đắc ý.

- Còn Tiểu Tinh và Gia Trình thì sao? - Anh cau mày hướng ả hỏi.

- À, tôi quên mất, đứa con hiếu thảo của chú... hắc hắc... tại sao tôi phải thả nó, rõ ràng là đã cướp bạn trai tôi trắng trợn như vậy mà?!! - Lam Dĩ như sự nhớ ra điều gì, liền quay sang Hứa Tinh trừng mắt nói.

- Cô đúng là bệnh hoạn, Lam Dĩ, chẳng khác gì mẹ cô vậy. - Gia Trình khinh miệt cười một tiếng.

Lam Dĩ đương nhiên nghe vậy không khỏi tức tối, bất giác đưa hai tay nắm thành quyền, sau cũng không thêm để ý gì nhiều, liền ngoảnh mặt bước ra ngoài, sau đó cùng bọn tay sai bước vào, trên tay mỗi người là một thùng xăng.

- Lam Dĩ, cô muốn làm gì? - Mạch Quai kinh hoảng mà nhìn ả.

- Đương nhiên để các người tận hưởng trong ngọn lửa nóng rực rồi, vả lại, hiện tại nơi này cũng tạm bợ như vậy, đốt nó đi chẳng phải tốt hơn sao? Hahaha!! - Lam Dĩ cười lớn một cách thỏa mãn, rồi xoay người bước đi mặc cho gã tay sai không ngừng rưới xăng xung quanh căn nhà.

- Khốn nạn!! Các người không được làm vậy, thả chúng tôi ra ngay!! - Mạch Quai hét hải mà lớn tiếng ra lệnh bọn chúng, nhưng đáp lại chỉ là sự thờ ơ lạnh nhạt, động tác vẫn một mực tiếp tục.

Xong xuôi, Hồ Khiên liền lấy trong túi áo ra hộp bật lửa, thả xuống, ngay lập tức ngọn lửa bùng cháy, chậm rãi lan sang xung quanh.

- Mẹ kiếp! Các người mau thả người ra! - Mạch Quai tức tối mà lớn tiếng, kịch liệt giãy dụa muốn thoát mình ra khỏi ghế.

- Ban này tôi có gọi Văn Khải tới giúp, không hiểu sao giờ này còn chưa đến. - Gia Trình quay sang Hứa Biên sốt ruột nói.

- Trước hết hãy giữ bình tĩnh, tất cả mọi người cố gắng nhấc người lùi ra sau để tránh lửa đi. - Hứa Biên gạt đầu hiểu chuyện rồi mở miệng ra lệnh.

- Mọi người có cần tôi giúp không? - Trong lúc tất cả đang loay hoay mà nhấc người ra sau, Dương Đình Phong đột nhiên xuất hiện trước mặt, tay cầm trên mình một con dao mini.

- Cậu... cậu sao có thể? - Mạch Quai kinh ngạc mà nhìn y.

Dương Đình Phong không nói gì, trực tiếp nhanh tiến tới cởi trói cho Mạch Quai, xong xuôi liền giúp cả Hứa Biên, Gia Trình và Hứa Tinh cởi trói.

Thực ra ban này trong lúc giằng co với đám nam nhân ở bên ngoài, có một tên vô tình đánh rơi một con dao xuống, Dương Đình Phong liền nhanh tay giấu nó trong ống tay áo, nhân lúc mọi người đang cãi nhau, cư nhiên không hề ai hay rằng y đang tận lực lấy dao cởi trói cho chính mình đi.

- Khụ... khụ... Phía trước chỉ toàn là lửa, làm sao ra ngoài được đây? - Mạch Quai đưa tay ho khan vài tiếng, sốt ruột hỏi.

Gia Trình như sự nhớ ra điều gì, liền kéo lấy cổ tay Hứa Tinh tới lỗ tường nhỏ ban này hần phát hiện được, căn dặn y.

- Tiểu Tinh, em chui ra ngoài, đi tìm mọi người tới đây giúp, có nghe không?

- Nhưng mà... mọi người? - Hứa Tinh do dự một hồi lâu, sợ rằng nếu như y quay lại, có lẽ mọi người trở thành tro rồi đi, nghĩ đến đây thiếu niên không khỏi sợ hãi, liền đưa tay nắm chặt cánh tay Gia Trình.

- Tiểu Tinh, mọi người ở đây sẽ không sao. Con mau mau ra ngoài, chạy ra đường lớn nhất định sẽ có người tới giúp. - Hứa Biên liền trấn an Hứa Tinh.

- Nhanh lên, Tiểu Tinh. - Mạch Quai thúc giục.

Hứa Tinh nhìn tất cả mọi người do dự một hồi, không nói gì liền nghe lời mà cúi xuống, co người chui ra ngoài. Rồi nhanh chân chạy đi, bất quá chạy được nửa đường đã thấy phía trước có ánh đèn rọi thẳng vào mắt mình.

- Anh Khải, cháy rồi!! - Gã Vương hốt hoảng nhìn căn nhà đầy lửa phía trước.

- Chết tiệt, chúng ta đến trễ quá! - Văn Khải tức tối đưa tay hung hăng đập xe của mình.

- Anh Khải! - Một lát, nghe thấy thanh âm trong trẻo quen thuộc gọi tên mình, Văn Khải thất kinh xoay đầu, kinh ngạc nhìn thấy thân ảnh của Hứa Tinh chạy về phía mình.

- Tiểu Tinh! Em không sao chứ? Còn.. còn Gia Trình đâu?

- Mọi người đang bị kẹt ở bên trong, anh Khải giúp Tiểu Tinh, có baba và các bạn của Tiểu Tinh nữa. - Hứa Tinh nắm lấy tay áo Văn Khải, khẩn trương nói.

Văn Khải nghe đến đây liền ngoắc tay ra lệnh đàn em vào bên trong phá cửa, rồi hắn cũng nhắc thân mình mà xông vào.

- Khụ... khụ.... - Gã Vương ho khan kịch liệt, hai tay xua xua tránh khói lửa.

Văn Khải ngó tới ngó lui tìm xung quanh thứ gì đó, thấy bên cạnh có một cái tủ đã rỉ mòn, hắn liền hô hoán kêu đàn em đẩy xuống đám lửa phía trước, rồi nhân cơ hội trèo lên nhảy vô trong.

- Tới sớm thật đó! - Nhìn thấy Văn Khải bước vào, Gia Trình lạnh lùng nhìn hắn.

- Mọi người không sao chứ, mau theo tôi ra ngoài. - Văn Khải thở hồng hộc nhìn tất cả đều an toàn, khẽ thở phào trong lòng rồi cùng mọi người trèo lên tủ nhảy ra ngoài.

- Học học.... Cậu làm cái thá gì mà lâu vậy? - Gia Trình thở dốc trừng mắt nhìn Văn Khải.

- Đây, cứu mọi người ra đây kịp thời là may lắm rồi a!! - Văn Khải tức tối chửi lớn.

- Cảm ơn cậu. - Hứa Biên cười nhẹ cảm ơn hắn.

- Khoan đã, Tiểu Tinh đâu? - Để ý từ lúc thoát ra ngoài đến giờ Mạch Quai vẫn không thấy bóng dáng của Hứa Tinh, có chút sốt ruột hỏi.

- Ban nãy tôi có gặp em ấy ở đây, sau đó mới cùng mọi người vào giúp. - Văn Khải cau mày nói.

- Chết tiệt! - Gia Trình tựa như biết được điều gì, mở miệng chửi thề một tiếng, hắn nhất thời nắm chặt tay thành quyền, rồi lấy điện thoại di động ra bấm số.

- Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin hãy để lại lời nhắn sau tiếng beep.

- Khốn nạn! - Rốt cuộc vẫn là không gọi được, hắn liền hung hăng ném xuống đất.

“Ding ding ding” Một lát sau, đột nhiên điện thoại của Hứa Biên vang lên, mọi người liền khẩn trương nhìn anh.

Nhìn thấy hàng số ban nãy mà Lam Dĩ gọi đến, Hứa Biên không chần chừ mà nhanh chóng bắt máy, không chờ bên đầu dây trả lời đã mở miệng quát lớn.

- Cháu mang Tiểu Tinh đi đâu rồi?!!!

- Hahaha! Tại sao phải tức giận như vậy, tôi là thừa biết thảo nào cũng có kẻ tới giúp các người? Đây chỉ là màn mở đầu thôi, con trai bé bỏng của chú đang nằm trong tay tôi. Tít! - Lam Dĩ nói xong liền đưa tay tắt máy, ánh mắt sắc bén nhìn cơ thể nhỏ gầy không ngừng giãy dụa bên cạnh mình.

64. Chương 64

Lam Dĩ ngang nhiên bắt chéo chân, khoe miệng cong lên cười đắc ý, rồi khẽ quay đầu nhìn Hứa Tinh đang bị Hồ Khiên giữ chặt.

- Một lát tao sẽ cho cả hai cha con mày chết chung, cứ yên tâm mà chờ a.

- Ngô... - Hứa Tinh kịch liệt lắc đầu, nước mắt rớt cuộc rơi xuống, trong đầu không ngừng van xin Hứa Biên đừng tìm y.

Hứa Biên tức tối tắt máy, bàn tay siết chặt điện thoại di động của mình, nghiêm nghị nhìn Gia Trình.

- Là Lam Dĩ.

- Cô ta không nói địa điểm ở đâu sao? - Gia Trình cau mày nhìn anh.

Hứa Biên bấy giờ mới để ý, nhân lúc anh định gọi lại cho Lam Dĩ, điện thoại bỗng nhiên có tin nhắn gửi đến.

- Tại vực núi cách nhà hoang 100m rẽ trái.

Nói xong, Hứa Biên nhìn Gia Trình gật đầu, rồi tất cả bắt đầu xuất phát lên đường.

- Chúng ta có nên gọi cảnh sát không ạ? - Mạch Quai đưa mắt nhìn Hứa Biên đang tập trung lái xe, sốt ruột hỏi.

- Không được. Tiểu Tinh đang nằm trong tay Lam Dĩ, nếu cô ta biết được, nó không chừng tính mạng còn không giữ được. - Hứa Biên nghiêm nghị trả lời.

- Cháu nghĩ nên gọi thì tốt hơn, bên cô ta nhiều tay sai như vậy sẽ rất nguy hiểm, chúng ta bắt quá còn không đấu lại được. - Dương Đình Phong đột nhiên lên tiếng.

Hứa Biên do dự suy nghĩ một hồi lâu, cảm thấy Dương Đình Phong nói cũng có lý, liền thở dài.

- Hảo hảo, mong rằng sẽ Tiểu Tinh sẽ không xảy ra chuyện gì.

Mạch Quai nhìn Dương Đình Phong gật đầu rồi lấy điện thoại gọi cho cảnh sát.

=====

Cùng Lam Dĩ bước xuống xe, Hồ Khiên hung hăng nắm lấy áo Hứa Tinh kéo đi, trói thiếu niên vào gốc cây gần đó, rồi chậm rãi bước đến chỗ Lam Dĩ đang đứng cạnh vách núi.

- Kế hoạch đã thế này rồi, nếu như bọn chúng gọi cảnh sát thì sao?

- Thách bọn nó dám gọi đấy, khi đó chỉ có mà nhận lại xác tên ranh con này thôi. - Lam Dĩ tức tối trừng mắt nhìn Hồ Khiên, rồi đưa mắt lờ mờ thân ảnh của thiếu niên đang bị tay sai của ả canh chừng dưới gốc cây kia.

- Vậy.... theo như hợp đồng thỏa thuận.. - Hồ Khiên đột nhiên chìa tay trước mặt ả.

- Khi nào kế hoạch thành công, tôi sẽ đưa tiền cho anh. - Lam Dĩ lạnh lùng khoanh tay trả lời.

- Sao? Chúng tôi đã giúp cô đến tận bây giờ, hợp đồng đã ghi cô sẽ ứng tiền trước, như thế nào còn không chịu đưa!! - Hồ Khiên tức giận rống lớn.

Lam Dĩ không nói gì, hoàn toàn thờ ơ đến câu nói của gã. Hồ Khiên rốt cuộc cũng phần nộ, hai tay bắt giắc nắm thành quyền.

- Nếu cô không đưa tiền, hiện tại mọi việc tự cô giải quyết đi. - Nói xong gã liền xoay lưng bước đi, bắt quá rất nhanh sau đó đằng sau lưng tựa hồ chạm phải vật gì đó, gã thừa biết kia chính là súng đi.

- Anh thử bước đi một bước xem, ngày mai tôi sẽ góp tiền mai táng cho anh. - Lam Dĩ điều chỉnh nòng súng, cười khinh bỉ nói.

Hồ Khiên vàng trán bắt đầu toát mồ hôi lạnh, gã khẽ nuốt nước bọt xuống yết hầu mình, trong lòng cứ thế mà chửi thầm Lam Dĩ, gã chậm rãi đưa tay vào túi quần, rút ra một con dao mini.

- Hảo, tôi sẽ chờ kế hoạch thành công, cô phải đưa tiền cho tôi. - Gã xoay người lại, trừng mắt trả lời ả.

Lam Dĩ nghe đến đây khẽ nhếch miệng cười một tiếng, cất súng vào túi áo của mình rồi tiến đến chỗ Hứa Tinh.

Một lát, Hồ Khiên vung tay lên cao định đâm Lam Dĩ, ả nhìn thấy đôi mắt trợn ngược của thiếu niên kia có chút nghi ngờ, khẽ đưa mắt nhìn dưới bóng của mình, liền nhanh tay lấy súng ra xoay người lại bắn hai phát vào ngực gã.

- Hự... ư... - Hồ Khiên mở lớn mắt nhìn Lam Dĩ, quỵ đầu gối xuống đất ôm lấy ngực mình, rớt cuộc liền ngã gục xuống, tim ngừng đập.

- Hahaha! Haha! - Lam Dĩ đột nhiên cười lớn, không khỏi khiến cho cả đám gã tay sai cùng Hứa Tinh kinh hãi nhìn ả, ả kia quả thực điên thật rồi.

Một lát, nụ cười trên gương mặt Lam Dĩ tắt ngấm, tiếng còi xe cảnh sát phát ra làm ả vô cùng phẫn nộ, liền hùng hổ hướng bọn tay sai quát lớn.

- Bọn mày chặn đường cảnh sát cho tao!! Khốn nạn, to gan dám gọi cảnh sát sao, xem ra chúng mày muốn nhận xác tên ranh con này rồi. - Lam Dĩ hung hăng túm lấy tóc Hứa Tinh kéo lên, chia súng lên đầu thiếu niên lôi y đi.

Hứa Biên cùng mọi người bước xuống xe, một mạch chạy thẳng về phía trước, cư nhiên lại gặp phải tay sai của Lam Dĩ.

- Chú và Gia Trình mau đi cứu Tiểu Tinh, ở đây có bọn cháu là được rồi. - Mạch Quai hướng anh và Gia Trình nói.

- Được rồi. - Hứa Biên gật đầu, không chần chừ gì nhiều liền cùng Gia Trình ba chân bốn cẳng chạy đi.

“Bốp” một tiếng, Mạch Quai chưa kịp phản ứng đã bị bọn chúng giáng một cú ngã nhào xuống đất, ngay lập tức Dương Đình Phong liền bước tới vung tay vung chân, một phen đá một cước vào bụng bọn chúng.

- Mẹ kiếp! Ông chưa làm gì tụi bây dám động tay động chân rồi. - Mạch Quai tức tối đưa tay chùi vết máu bên khóe miệng mình, hùng hổ ngồi dậy gạt chân làm bọn chúng ngã xuống đất.

Đương nhiên việc này cả Văn Khải và đàn em cũng không ngăn ngại ra tay, dùng vài chiêu bài võ thuật của mình mà chưa đầy một giây đã khiến nửa bên ngã nhào trên nền đất.

- Nói! Lam Dĩ đưa Tiểu Tinh đi đâu? - Mạch Quai hung hăng túm lấy áo một gã, quát lớn.

- Kia.... ở đầu đỉnh vực... - Gã run rẩy đưa tay chỉ về phía tay phải.

- Hừ! Lo mà sống tốt ở tù đi a. - Hắn vung tay bốp một cái vào mặt gã, rồi vội vã đứng dậy.

- Mạch Quai! Cẩn thận! - Một lát, thanh âm hốt hoán của Dương Đình Phong đột nhiên vang lên, Mạch Quai theo bản năng quay đầu lại, chỉ thấy một gã đang vung dao về phía mình.

Chưa kịp phản ứng, Văn Khải đột nhiên xông tới vịn ngược tay gã ra sau, hung hăng bẻ gãy ngón út gã, thở hồng hộc đứng dậy.

Cư nhiên kia đã vô tình lọt vào mắt Mạch Quai, chờ tất cả tay sai của Lam Dĩ đã yếu dần, hắn liền hớn hỏ mà chạy tới ôm lấy cánh tay Văn Khải.

- Đại ca, đại ca hảo lợi hại nha. Cho em làm đệ tử đi, a?

- Cái thằng chết bầm này, tránh ra!! - Văn Khải tức tối mà gạt bỏ tay Mạch Quai xuống, phui phui tay áo rồi lạnh lùng bước đi.

- Đại ca, đại ca đã cứu em mà, đại ca!! - Hắn một mực chạy tới ôm lấy chân Văn Khải, không ngừng cầu xin.

- Mẹ kiếp! Cậu có tránh ra không?! - Văn Khải tức tối một phen đưa chân đạp vào bụng Mạch Quai, dứt áo rời đi.

- Đại ca!!

Một lát, cảnh sát rút cuộc mới chạy đến, tóm tắt cả bọn tay sai của Lam Dĩ túm lên xe.

=====

Lam Dĩ một bên ghì chặt cổ Hứa Tinh, một bên đưa tay chĩa súng vào đầu thiếu niên, trừng mắt nhìn Hứa Biên và Gia Trình đang đứng phía trước.

- Các người dám qua đây nửa bước, tôi sẽ bắn bể sọ cậu ta!!

- Lam Dĩ, cảnh sát đã đến tận đây rồi, cháu mau dừng tay đi. - Hứa Biên nghiêm nghị mở miệng.

- Không! Không bao giờ! Trừ phi tôi phải trả thù được cho mẹ tôi, chú phải chết!! - Ả trừng lớn mắt tuyên bố.

- Hảo, cháu thả Tiểu Tinh ra, chú chấp nhận tính mạng giao cho cháu. - Hứa Biên rút cuộc không còn cách nào khác, chỉ cười khổ mở miệng.

- Ngô... ngô. - Hứa Tinh kịch liệt lắc đầu, nước mắt không ngừng trào ra, y tuyệt đối không để anh chết vì y được, thời gian qua anh đã lo lắng cho y nhiều lắm rồi, y không thể một lần nữa để anh bất chấp tính mạng vì y.

- Chú nghĩ tôi ngu chắc! Còn nữa Gia Trình, anh dám bỏ mặc tôi để đến với thằng ranh con này, xem ra tôi giết nó cũng không thừa thãi gì!!

- Phải làm thế nào cô mới thả em ấy? - Gia Trình lạnh lùng hỏi.

- Haha! Tại sao tôi phải thả cậu ta? Anh sẽ chấp nhận bên cạnh tôi suốt đời sao? Haha! Thật ấu trĩ a. - Lam Dĩ đột nhiên cười lớn.

Thời điểm đó, Mạch Quai và Văn Khải cũng chạy đến, chỉ thấy tình cảnh vô cùng căng thẳng trước mắt.

Hứa Tinh nghe đến những lời Lam Dĩ nói kia không khỏi tức giận đi, thiếu niên kia chính là lần đầu tiên tức giận như vậy, hai tay bị trói chặt bất giác nắm thành quyền, y khế trừng mắt nhìn ả.

Nhân cơ hội lúc Lam Dĩ đang dây dưa cùng Gia Trình và Hứa Biên, thiếu niên liền nhanh chóng với tay cởi trói cho chính mình.

- A.. Được rồi. - Hứa Tinh kinh ngạc mở lớn mắt, khóe mắt nở lên ý cười, y nhanh tay gỡ bỏ dây trói xuống, khẩn trương lấy chiếc khăn trong miệng mình ném xuống đất, rồi nắm lấy cánh tay Lam Dĩ, liều mạng cắn mạnh một cái.

- Aa...aaaa! - Ả đau đớn mà hét lên một tiếng chói tai, cánh tay cũng đau mà bất lực làm rớt cây súng xuống đất.

Rút cuộc không nhịn được thịnh nộ, Lam Dĩ liền một phen vung tay tát Hứa Tinh ngã xuống đất, hung hăng túm lấy tóc thiếu niên.

- Tên ranh con to gan!! Mày chết đi! - Rồi đưa tay bóp chặt lấy cổ y.

Hứa Tinh trong phút chốc liền trợn ngược hai mắt, nhưng rất nhanh liền đưa tay siết chặt lấy tóc Lam Dĩ, một phen kéo tóc ả, rồi đưa chân đạp vào bụng ả, xô ả nằm trên nền đất kịch liệt ho khan.

Lam Dĩ tức tối mà trừng mắt nhìn Hứa Tinh, với tay lấy cây súng trên nền đất, chĩa trước mặt thiếu niên

- Tiểu Tinh! - Hứa Biên hốt hoảng liền chạy tới túm lấy cổ tay Lam Dĩ, hai bên không ngừng giằng co qua lại.

- Gia Trình, mau đưa Tiểu Tinh ra!! - Anh hướng Gia Trình quát.

- Khốn nạn! Chú mau buông ra! - Lam Dĩ tức tối chửi lớn, hùng hổ di chuyển súng qua lại với Hứa Biên.

- Cháu mau dừng tay lại, mẹ cháu ở trên đó sẽ không đồng ý cháu làm việc này đâu! - Hứa Biên nghiêm nghị nói.

- Không bao giờ! Mẹ tôi ở bên đó chắc chắn sẽ ủng hộ tôi, chú chết đi! - Lam Dĩ bắt đầu đưa tay bóp cò, mà Hứa Biên lại mạnh mẽ chống cự, cứ thế cả hai kịch liệt dây dưa, nhất thời cây súng bị di chuyển tứ phía, vang lên những tiếng ”đoàng đoàng” chói tai.

Lam Dĩ rút cuộc mất hết kiên nhẫn, một phen dùng đầu súng đánh vào đầu Hứa Biên. Sau đó liền khẩn trương di chuyển súng về phía Hứa Tinh, bóp cò.

- Tiểu Tinh! - Gia Trình hốt hoảng trợn lớn mắt, chạy tới ôm lấy Hứa Tinh xoay lưng lại.

- Hự... - Hứa Tinh mở căng mắt ngẩng đầu nhìn phản ứng của Gia Trình, chỉ thấy hấn đôi mắt vô hồn nhìn về phía trước.

”Đoàng đoàng” hai phát súng lại tiếp tục bắn vào lưng Gia Trình, Hứa Biên mất hết kiên nhẫn mà giành lấy súng từ tay Lam Dĩ, khống chế hai tay ả ra sau. Ngay lập tức cảnh sát liền ập đến, ả liền hốt hoảng mà vùng tay đánh vào bụng anh, nhắc thân bỏ chạy.

- Đứng lại đó!

Lam Dĩ chạy đến nửa đường thì lập tức dừng lại, chỉ thấy phía trước là vực núi sâu hơn 10m.

- Lam Dĩ, mau đầu hàng ngay đi, chúng tôi có thể giảm nhẹ tội. - Cảnh sát trưởng lên tiếng.

- Lam Dĩ, mau qua đây, nguy hiểm lắm. - Hứa Biên sốt ruột tiến tới chỗ ả.

- Các người không được lại gần, nếu không tôi sẽ nhảy xuống!! - ả hùng hổ tuyên bố.

- Lam Dĩ, đừng làm chuyện dại dột. - Hứa Biên nhanh tay tiến tới nắm lấy cổ tay ả.

- Không được, chú buông tôi ra.. A..aa!! - Lam Dĩ không ngừng giãy dụa kịch liệt, rút cuộc sảy chân mà ngã xuống, nhưng rất nhanh liền được Hứa Biên túm lấy tay ả.

- Chú Biên, tôi không muốn chết, tôi không muốn vào tù!! - Lam Dĩ sợ hãi mà giữ chặt lấy tay Hứa Biên, khễ đưa mắt nhìn vực thẳm phía dưới, ả bất giác nuốt nước bọt xuống cổ họng, nước mắt rút cuộc rơi xuống.

- Đừng buông tay ra, các anh mau giúp tôi! - Hứa Biên hướng cảnh sát nói.

Bất quá chưa đầy một giây, Lam Dĩ liền không giữ được nổi liền ngã xuống.

- Aa....!!

- Lam Dĩ!! - Hứa Biên thất kinh nhìn thân ảnh Lam Dĩ rơi xuống vực, tim không ngừng đập nhanh.

- Chúng tôi sẽ phân phó mọi người xuống dưới xem xét tình trạng của nghi phạm. - Vị cảnh sát nghiêm nghị nhìn anh.

- Ủ. - Hứa Biên thở dài, sau rút cuộc nhớ đến điều gì, liền chạy đến chỗ Hứa Tinh, chỉ thấy thiếu niên đang ôm lấy thân thể đầy máu của Gia Trình.

- Tiểu Tinh... anh... - Hấn đưa tay chạm lên gương mặt đầy nước mắt của thiếu niên, muốn nói gì đó.

- Không cần.. không cần nói... Anh Trình sẽ không sao, sẽ không sao. - Hứa Tinh kịch liệt lắc đầu, nức nở nói.

- Anh đã bảo... phải mạnh mẽ... không được khóc.... sau đó... anh xin lỗi... có lẽ... đây chính là.. là... nhân quả... trước đây... anh từng tổn thương em.

- Không được nói. Không phải, không phải!! - Hứa Tinh cúi xuống ôm lấy đầu Gia Trình, không ngừng khóc lớn.

- Xe cứu thương đến rồi, mau đưa hấn vào bệnh viện! - Mạch Quai khẩn trương đỡ Gia Trình dậy, cùng Dương Đình Phong lẫn Văn Khải khiêng Gia Trình đến cán giường, đưa hấn vào xe xuất phát.

Đến nơi, các vị bác sĩ đã khẩn trương kéo Gia Trình vào phòng phẫu thuật, vội vã đeo khẩu trang vào, bắt đầu tiến hành công việc.

- Mau giữ máu cho bệnh nhân!

- Bệnh nhân bị bắn trúng 6 viên đạn, hai viên bắn trúng dạ dày, ba viên bắn xuyên ngực!

Hứa Tinh hai tay run rẩy đan chặt vào nhau, bộ dạng lấm lem đầy vết máu của Gia Trình trông thật thương tâm.

- Tiểu Tinh, con đừng lo, Gia Trình nhất định sẽ không sao. - Hứa Biên ngồi xuống nắm lấy bàn tay nhỏ gầy của y an ủi.

- Baba... anh Trình.. là đỡ đạn cho Tiểu Tinh, đáng lẽ phải là Tiểu Tinh... phải là Tiểu Tinh mới đúng. - Thiếu niên khẩn trương quay sang nhìn anh khóc lớn.

Hứa Biên đau lòng vươn tay ôm Hứa Tinh vào ngực, bàn tay vuốt ve tấm lưng y an ủi.

- Không phải lỗi Tiểu Tinh, đừng nói vậy.

Mạch Quai và Văn Khải nhìn tình cảnh trước mắt không khỏi thương tâm, có lẽ Gia Trình hẳn chính là muốn đền đáp trả lại bao nhiêu tổn thương trước đây hẳn từng gây ra cho thiếu niên kia, mà chính xác hơn kia là Lam Dĩ ra tay, hoàn toàn là lỗi của ả.

- Chú Biên, Lam Dĩ cô ta... - Văn Khải chậm rãi tiến gần anh, cau mày hỏi.

- Đã chết. - Anh thở dài trả lời.

- Sao? Cô ta là bị cảnh sát bắn? - Hấn cả kinh nhìn Hứa Biên.

- Là Lam Dĩ đã ngã xuống vực, chú đã cố giữ chặt tay nó, bắt quá....

Văn Khải gật đầu hiểu chuyện, thực ra cái này mới chính là nhân quả, hẳn đưa mắt nhìn cánh cửa phẫu thuật kia, không ngừng cầu nguyện cho Gia Trình qua khỏi.

Một lát, Hứa Tinh đột nhiên buông Hứa Biên ra, vội vã đứng dậy, không khỏi làm anh và mọi người cau mày thắc mắc. Bất quá chưa đầy một giây, thiếu niên liền nhấc chân chạy đi.

- Tiểu Tinh! - Hứa Biên đứng dậy gọi lớn, chạy theo sau thiếu niên kia.

Hứa Tinh cố gắng dùng hết sức lực chạy về phía trước, mặc dù cơ thể vốn dĩ tựa hồ muốn ngã xuống đất, chính là y vẫn cứ thế mà chạy, cho đến khi địa điểm trước mắt là nhà thờ, y liền ôm đầu gối thở dốc, chậm rãi bước vào.

- Cha. - Nhìn thấy thân ảnh nhỏ gầy mà y phục vượn đầy máu của Hứa Tinh, Cha xù không khỏi kinh ngạc mà bước đến.

- Con là làm sao thành ra thế này?

- Cha, anh Trình vì đỡ đạn cho Tiểu Tinh mà bị bắn.. hiện tại anh ấy đang phẫu thuật... Tiểu Tinh... Tiểu Tinh đã làm sai, có phải không ạ? - Thiếu niên ôm chặt lấy Cha mà nức nở.

- Không phải lỗi của con, đến, Cha cho con cái này. - Cha ôn nhu vuốt mái tóc Hứa Tinh, nhẹ nhàng lau nước mắt trên gương mặt thiếu niên, nắm lấy tay y bước đi.

Đặt Hứa Tinh ngồi xuống, Cha liền bước đến túm lấy ra một vòng tay bằng gỗ, mỉm cười đưa cho y.

- Hãy cầu nguyện cho anh Trình của con được qua khỏi.

- Tiểu Tinh... cảm ơn Cha. - Hứa Tinh run rẩy đưa hai tay nhận lấy, sục sục ngẩng đầu nhìn vị Chúa trước mắt.

Thiếu niên chậm rãi bước lên bục, quỳ hai đầu xuống đất, cầm lấy chiếc vòng chấp hai tay lại, nghẹn ngào nhìn Chúa.

- Tiểu Tinh cầu xin Chúa.... hãy phù hộ cho anh Trình tai qua nạn khỏi, an lành khi mở mắt... Tiểu Tinh cả đời không cầu mong gì nhiều hơn, chỉ cần... chỉ cần anh ấy tỉnh lại.. Tiểu Tinh dù có làm việc gì sai.. sẽ sẵn sàng nhận tội.

Hứa Biên ngay lúc đó vừa kịp chạy đến, liền bắt gặp thân ảnh nhỏ gầy của Hứa Tinh đang quỳ gối trước Chúa cầu nguyện.

Khẽ thở dài, anh chậm rãi bước vào, đỡ Hứa Tinh đứng dậy, rồi dìu y đến ghế ngồi xuống.

- Như vậy Chúa đã nghe rồi, nhất định Gia Trình sẽ không sao, Tiểu Tinh đừng lo. - Anh vuốt ve mái tóc y trấn an.

- Dạ vâng... - Hứa Tinh nhỏ giọng cúi đầu.

Nhìn bộ dạng ủ rũ của thiếu niên, Hứa Biên chỉ còn cách ngồi ở đây với y, tâm sự với y để thiếu niên bớt lo lắng và sợ hãi hơn.

Sau hơn 4 tiếng đồng hồ trôi qua, Hứa Tinh vẫn một mực ở nhà thờ, y là không muốn ở bệnh viện trông ngóng để rồi kết quả lại không như mong đợi, chính là nơi đây là tốt nhất. Một lát, điện thoại Hứa Biên đột nhiên vang lên, cư nhiên kia là Mạch Quai gọi đến, anh liền vội vã bắt máy.

- Chú Biên, ca phẫu thuật thành công. Gia Trình hiện tại đã tai qua nạn khỏi.

HẾT CHƯƠNG 64

65. Chương 65

Hứa Biên tựa hồ mừng đến áp a áp ứng, hỏi lại Mạch Quai một lần nữa muốn chính xác hơn.

- Cháu... cháu là nói thật?

- Dạ vâng. Bất quá hiện tại anh ta vẫn chưa tỉnh lại, bác sĩ đang kiểm tra.

- Hảo hảo, cảm ơn cháu.

Tắt máy, Hứa Biên liền khẩn trương quay sang nắm lấy bả vai nhỏ gầy của Hứa Tinh, hớn hỏ nói.

- Tiểu Tinh, Gia Trình.. hần đã tai qua nạn khỏi, hiện tại đã hảo.

- Thật... kia là thật? - Hứa Tinh tựa hồ không thể tin vào tai mình.

- Phải. Mau, chúng ta phải đến đó ngay! - Anh gạt đầu lia lịa, rồi nắm lấy tay thiếu niên kéo đi.

- Cảm ơn Cha. Chúng con xin phép. - Trước khi đi Hứa Tinh còn không quên cúi đầu cảm ơn Cha xứ.

- Hai con đi cẩn thận.

Rất nhanh sau đó, Hứa Biên và Hứa Tinh đều có mặt ở bệnh viện, thiếu niên kia cư nhiên chưa nói hai lời đã chạy thẳng vào phòng bệnh.

Nhìn thấy thân ảnh cao lớn của Gia Trình đang an tĩnh nằm trên giường, xung quanh với bao nhiêu là thiết bị máy móc, đặc biệt là ống thở chiếm hết gương mặt anh tuần của hần kia, Hứa Tinh không nhịn được mà che miệng nức nở, chậm rãi tiến tới gần hần.

- Anh Trình. - Y quỳ hai đầu gối xuống đất, tay run rẩy nắm lấy bàn tay thon dài của Gia Trình, áp vào gương mặt mình.

- Tốt... Tốt quá.... anh Trình đã không sao... đã không sao. Cảm ơn Chúa.. - Hứa Tinh không kiềm được nước mắt mà nức nở, nhẹ nhàng hôn lên mu bàn tay hần.

Một lát, Hứa Biên, Mạch Quai và Văn Khải bước vào, nhìn thấy tình cảnh trước mắt không khỏi cảm động đi, liền chậm rãi tiến đến.

- Tiểu Tinh, Gia Trình mới phẫu thuật xong, hiện tại cần để hắn nghỉ ngơi. Nghe lời baba về nhà tắm rửa sạch sẽ, sáng mai hắn đến. - Hứa Biên xoa đầu y khuyên nhủ.

- Nhưng mà... ai sẽ bên cạnh anh ấy? - Hứa Tinh ngẩng đầu tròn mắt nhìn anh.

- Không sao, baba đã gọi cha mẹ Gia Trình, bọn họ đang trên đường đến đây. - Anh cười nhẹ trấn an thiếu niên.

- Hai bác.. không sao chứ ạ? - Nghe đến đây Hứa Tinh liền sực nhớ ra trước đó Khuất Minh và Phương Nhị có bị chuốc thuốc mê mà bất tỉnh, có chút lo lắng hỏi anh.

- Đã không sao. - Anh gật đầu.

Hứa Tinh liền an tâm mà cúi đầu, ủ rũ nhìn Gia Trình, rồi mới nghe lời Hứa Biên mà chậm rãi đứng dậy, luyến tiếc rời khỏi.

Về đến nhà, Hứa Tinh liền cởi bỏ bộ y phục vậy đầy máu của hắn, bước vào phòng tắm tẩy rửa sạch sẽ, xong xuôi liền bước lên giường, thế nhưng đôi mắt không thể nhắm lại được.

- Sao vậy? Không ngủ được sao? - Hứa Biên ngẩng đầu nhìn y.

- Tiểu Tinh... lo cho anh Trình, hiện tại anh ấy đang nằm trong bệnh viện, mà Tiểu Tinh lại.... - Y rũ mi mắt trả lời.

- Đừng suy nghĩ nhiều, sáng mai chúng ta sẽ dậy sớm đến bệnh viện thăm hắn. - Hứa Biên thở dài, ôm lấy Hứa Tinh trấn an.

- Dạ vâng. - Hứa Tinh bất đắc dĩ chỉ có thể nghe theo lời anh, chậm rãi nhắm mắt.

Sáng hôm sau, Hứa Tinh đã tỉnh dậy rất sớm, tự mình chuẩn bị xong xuôi rồi cùng Hứa Biên xuất phát lên xe, trên đường đi anh còn không quên mua vài hoa quả.

Đến căn phòng quen thuộc hôm đó, Hứa Tinh trong lòng chỉ tràn ngập lo âu, bởi lẽ vốn dĩ Khuất Minh và Phương Nhị không hề ưa mắt gì y, lại còn vì y nên Gia Trình mới thành ra như vậy.

Bất quá Hứa Tinh hiện tại liền thu hết sự dưng cảm trong lòng mình, y chấp nhận mọi sự chửi mắng của bọn họ.

“Cạch” một tiếng, cánh cửa phòng mở ra khiến Khuất Minh và Phương Nhị liền xoay đầu lại, chỉ thấy phụ tử Hứa Biên đến thăm, không dùng thái độ khinh miệt hay chán ghét như trước đó, ngược lại Phương Nhị lại chạy đến, cúi đầu nói.

- Chuyện hôm qua, cảm ơn Hứa tiên sinh và cháu Tinh đã bên cạnh Gia Trình. Và còn, hôm trước, bác thực sự xin lỗi con nhiều.

- Không có gì, thực ra chuyện này một phần vẫn là do chúng tôi nên Gia Trình mới như vậy. Chúng tôi thành thật xin lỗi. - Hứa Biên và Hứa Tinh nhìn nhau rồi cúi đầu lại xin lỗi bà.

- Không nên không nên. Tất cả vì vợ chồng chúng tôi đã nghe theo Lam Dĩ nên mới.... haizz. - Khuất Minh vội vã bước tới giải thích.

- Hảo hảo, Tiên sinh và cháu đã tới rồi nên ngồi một chút. Thật thất lễ quá. - Một lát sực nhớ ra điều gì, Phương Nhị luống cuống mời cha con anh bước đến bàn ngồi.

- À, đây là chút quà tôi muốn xin lỗi và cảm thông cho gia đình. - Hứa Biên gượng cười dâng hoa quả cho Khuất Minh.

- Ôi ôi Tiên sinh không cần phải vậy, haizz, thật ngại quá, dù sao cũng cảm ơn Tiên sinh nhiều. - Khuất Minh lúng túng nhận lấy.

- Phải rồi, cháu Tinh, cháu có muốn uống gì không? - Phương Nhị bấy giờ mới nhớ đến Hứa Tinh, liền cười hỏi y.

- Dạ không... Tiểu Tinh cảm ơn bác.

- Vốn dĩ chúng tôi đến đây để thăm Gia Trình, Tiểu Tinh nhà tôi từ hôm qua đến giờ rất lo lắng cho hân. - Hứa Biên khẩn trương mở miệng giải thích.

- Vậy sao, hai bác thực xin lỗi cháu nhiều lắm, cháu yêu con trai bác thực lòng như vậy, ngay cả khi bác nói những lời không tốt đến con, con cũng chẳng hề sinh khí, thực sự rất biết phép tắc. Tiên sinh có cháu thực có phúc a. - Khuất Minh áy náy nói.

- Phải a, nhờ cháu mà Gia Trình con tôi dạo này đã thay đổi nhiều lắm. Chúng tôi thực sự cảm ơn cháu. - Phương Nhị cúi đầu.

- Hai bác... không cần phải vậy. - Hứa Tinh lúng túng không biết phải nên xử sự ra sao.

- Thôi được rồi, đừng vòng vo như vậy, cháu nó còn nhỏ thế kia, không để lòng đâu.. Phải rồi, Gia Trình.. - Khuất Minh vỗ vai Phương Nhị, rồi nhìn Hứa Tinh nói.

Hứa Tinh nghe đến đây liền cúi đầu hiểu chuyện, chậm rãi đứng dậy xin phép mọi người, rồi bước tới bên cạnh giường Gia Trình.

- Tiểu Tinh... đến thăm anh Trình đây... Anh tại sao còn chưa tỉnh dậy.. - Thiếu niên đưa tay chạm lên gương mặt anh tuấn của Gia Trình, thanh âm có chút run rẩy.

Khẽ thở dài, Hứa Tinh liền vào phòng tắm xả một khăn nước ấm, rồi bước ra ngoài ngồi bên cạnh Gia Trình, cẩn thận lau trên trán hân, hai bên má, rồi nâng bàn tay hân lên, chậm rãi lau từng ngón tay của hân.

Nhìn thấy tình cảnh kia vợ chồng Khuất Minh không khỏi cảm động, chỉ có thể hướng Hứa Biên cảm ơn đồng thời xin lỗi.

Gia Trình trong giấc mộng cảm nhận được ai đó đang nhẹ nhàng lau tay cho mình, cảm giác này thực quen thuộc, phải rồi a, chính là ngày hân bị Văn Khải bắn trọng thương ở đùi, là thiếu niên kia đã tận tâm bên cạnh giúp hân, hân hiện tại mới nhớ, ngày đó nhất thời chỉ là lần đầu hai người quen biết nhau, ngay cả lời cảm ơn thiếu niên kia hân còn không thềm mở miệng đến, lại còn vứt bỏ dải băng mà y băng bó cho hân.

Gia Trình trong phút chốc liền chậm rãi mở mi mắt ra, khẽ đưa ánh mắt quan sát thân ảnh nhỏ gầy kia, đúng là y rồi, hân cố gắng cử động ngón tay của mình, khó khăn lắm mới có thể mở miệng nói vài từ.

- Tiểu..... Tinh....

Hứa Tinh lập tức mở căng mắt mà ngừng động tác, hai tay bắt đầu run rẩy nhìn ngón tay của Gia Trình đang cử động, y chậm rãi xoay đầu lại, chỉ nhìn thấy ánh mắt ôn nhu kia đang chăm chú nhìn mình, nước mắt đã chảy rơi xuống, y ấp úng nói.

- Tiểu Tinh... Tiểu Tinh đây.

Gia Trình trong ánh mắt hiện lên ý cười, từ từ di chuyển bàn tay mình chạm lên gương mặt thiếu niên, ôn nhu chùi nước mắt cho y.

- Gia Trình? Con tỉnh rồi? Bác sĩ!! - Khuất Minh và Phương Nhị không khỏi mừng đến phát điên, liền vội vã chạy ra ngoài báo cho bác sĩ.

- Thật tốt quá. Là ông trời có mắt... là ông trời có mắt đây mà. - Phương Nhị không kiềm được nước mắt mà rơi xuống, nắm lấy tay Gia Trình nức nở.

- Mẹ. - Hân mở miệng thều thào.

- Không cần. Không cần nói. Mẹ đã biết. - Phương Nhị lắc đầu, nụ cười hạnh phúc hiện trên khóe miệng bà, vui mừng mà cúi người ôm lấy Gia Trình.

Một lát, bác sĩ bước vào kiểm tra tình trạng sức khỏe cho hân, thở phào cởi khẩu trang hướng vợ chồng Khuất Minh nói.

- Bệnh nhân tình trạng đã hoàn toàn ổn định, sau một vài ngày điều trị có thể xuất viện.

- Cảm ơn. Cảm ơn bác sĩ nhiều lắm. Cảm ơn. - Phương Nhị kịch liệt cúi đầu.

- Không có gì. Vậy tôi xin phép. - Vị bác sĩ chỉ có thể cười nhẹ rồi xoay người ly khai.
 - Gia Trình, con hiện tại có sao không? Có đau chỗ nào không? - Phương Nhị ngồi xuống lo lắng hỏi.
 - Đã không. Mẹ đừng lo. - Gia Trình chậm rãi lắc đầu, cười nhẹ trấn an bà.
 - Thôi được rồi, bà ở đây chỉ có mà làm phiền con thôi. Đến, chúng ta mau ra ngoài, để bọn nhỏ nói chuyện.
 - Khuất Minh đưa tay xoa vầng thái dương, nắm lấy vai Phương Nhị bước ra ngoài. Hứa Biên cũng theo đó mà ra ngoài theo, nhẹ nhàng đóng cửa lại. Căn phòng cư nhiên lúc này chỉ có mỗi Gia Trình và Hứa Tinh.
 - Tiểu Tinh. - Gia Trình đột nhiên mở miệng trước.
 - Dạ vâng? Anh Trình cần gì sao? Tiểu Tinh lập tức lấy. - Hứa Tinh khẩn trương đứng dậy, bất quá lại bị Gia Trình nhanh nhẹn bắt lấy cổ tay y.
 - Anh không cần gì hết. Anh chỉ muốn nói chuyện với em.
 - A... ần. - Hứa Tinh chậm rãi gật đầu, ngồi xuống bên cạnh hắn.
 - Anh... anh xin lỗi. Và còn, cảm ơn em nữa. - Gia Trình nghiêm túc nhìn Hứa Tinh nói.
 - Nhưng... là chuyện gì? - Hứa Tinh tròn xoe mắt nhìn hắn.
 - Xin lỗi vì trước đây đã tổn thương em, sau đó, cảm ơn vì ngày hôm đó đã không bỏ mặc anh, và còn, cảm ơn vì đã bên cạnh anh. - Gia Trình gượng cười trả lời.
 - Anh Trình có biết bao nhiêu là quá đáng... tại sao lại dờ dặt cho Tiểu Tinh.. anh Trình đã bảo.. sẽ không tổn thương Tiểu Tinh, sẽ đối tốt với Tiểu Tinh... vậy mà... phải để Tiểu Tinh lo lắng... Tiểu Tinh... - Hứa Tinh đột nhiên khóc nức nở, nghẹn ngào mà không nói nên lời.
- Gia Trình lúc này chỉ có thể trầm mặc chăm chú nhìn Hứa Tinh, cảm thấy lồng ngực bắt đầu co thắt lại, hắn đưa tay đặt lên gương mặt y, ngăn người dậy hôn lên môi y.
- Gia Trình là vừa mới tỉnh dậy, lại còn vết thương trên người còn chưa lành, Hứa Tinh sợ rằng sẽ tái động đến vết thương trên người hắn, liền nhẹ nhàng đặt hắn nằm xuống, chậm rãi buông môi hắn ra.
- Cái kia.. vết thương của anh còn chưa khỏi hẳn. - Hứa Tinh cúi đầu nhỏ giọng, gương mặt mang theo chút ngượng ngùng lẫn giận dữ.
- Gia Trình không nói gì, chỉ nâng cằm Hứa Tinh đối diện y với mình, khẽ đưa tay cúi đầu thiếu niên xuống, một lần nữa tiếp tục hôn môi y, đầu lưỡi cường ngạnh mở kẽ răng Hứa Tinh ra, vói vào bên trong không ngừng càn quấy.
- Chờ hôn nhau đã mệt, Gia Trình mới chịu buông Hứa Tinh ra, vươn tay chùi lấy nước mắt trên gương mặt thiếu niên, cười tà nói.
- Hiện tại anh đang bị thương, may cho em đấy, lần trước vì Lam Dĩ mà “cuộc vui” của chúng ta bị cản trở, đợi khi nào anh khỏi hẳn, phải bù đắp cho anh đấy a.
 - Gì chứ? Bây giờ anh còn đùa được hả? - Hứa Tinh tức giận mà đưa tay đánh vào ngực Gia Trình.
 - Ách! Tiểu Tinh của anh biết tức giận từ khi nào vậy nha? Thực không đáng yêu chút nào. - Gia Trình đưa tay xoa xoa lấy ngực mình, cười trêu chọc.
- Hứa Tinh nghe đến đây không khỏi then đến đỏ mặt, liền đứng dậy lấy trái cây mà Hứa Biên mới mua, cắt vỏ cam ra, đút cho Gia Trình.
- Anh Trình... cái kia, chị Lam Dĩ đã chết rồi. - Thiếu niên nhỏ giọng nói, thanh âm có chút áy náy.
 - Được rồi, chuyện đã qua không cần nhắc lại. - Gia Trình lập tức biến đổi sắc mặt, nhắc đến Lam Dĩ không khỏi khiến hắn cực kì tức giận, bất quá ả chết rồi cũng đáng, chẳng qua vì tâm địa độc ác, ông trời là muốn trừng phạt ả đấy.
 - ần. - Hứa Tinh gật đầu, tiếp tục uy hắn ăn trái cây.

Vài ngày sau đó, Hứa Tinh sáng hôm nào cũng đến bệnh viện chăm sóc cho Gia Trình, nào là giúp hắn ăn uống, thay đồ, thỉnh thoảng còn cùng hắn xuống dưới hoa viên hít thở không khí trong lành, đương nhiên những việc làm kia cực kì khiến vợ chồng Khuất Minh hoàn toàn đắc ý, thậm chí còn đòi thiếu niên làm con dâu nhà này. Bất quá Hứa Tinh nghe đến việc làm dâu chỉ có thể ngượng ngùng mà cúi đầu không dám hé răng, còn Gia Trình chỉ có lén lút nhếch miệng cười tà. Xem ra cha mẹ hắn đã chấp nhận thiếu niên này rồi đi.

Chờ đến ngày Gia Trình xuất viện, vợ chồng Khuất Minh cũng quyết định không cho hắn sang Nga nữa, chỉ có hai vợ chồng ông bắt đắ dĩ bay qua đó sinh sống lẫn lo công việc làm ăn.

Ngay cả Gia Trình còn mặt dày đến tận nhà Hứa Tinh cầu xin Hứa Biên cho thiếu niên kia đến ở cùng hắn. Ban đầu anh vẫn là không đồng ý, bất quá nghĩ đến tình trạng hắn và y yêu nhau đến tận giờ này rồi, đành ngán ngẩm lắc đầu bó tay, rốt cuộc vẫn là đáp ứng yêu cầu của hắn.

Chiều hôm đó, Hứa Tinh đang chăm chú ôn bài cho kì thi tuyển sinh vào Đại học sắp tới, Gia Trình cư nhiên đột nhiên bước vào với đĩa trái cây trên tay, hắn nhẹ nhàng đặt lên bàn, chậm rãi tiến tới thân ảnh nhỏ gầy đang tập trung kia, vươn tay ôm lấy y vào lòng.

- Anh Trình?

- Đạo này em cứ làm ngơ anh hoài a, bài vở ôn như vậy đã đủ rồi. - Gia Trình ủy khuất nói.

- Chính là... kì thi sắp đến, Tiểu Tinh phải ôn kĩ càng. - Hứa Tinh nhỏ giọng trả lời.

- Hảo a hảo a, bất quá cũng nên ăn gì chứ, đến, ngừng tay một chút, qua ăn trái cây đi. - Gia Trình chán nản buông bút trên tay Hứa Tinh xuống, kéo lấy cổ tay y bước đến bàn khách.

- Anh Trình cũng sắp ra trường rồi.. có nên tìm việc làm gì không? - Hứa Tinh một bên chăm chú ăn, như nhớ ra điều gì, liền quay sang hỏi hắn.

- Phải rồi, anh cũng định nói với em, anh được nhận làm quản lý cho một công ty chi nhánh ở đây, lương cũng khá cao, công việc cũng không nặng nhọc lắm. - Vốn dĩ Khuất Minh là Chủ tịch lớn của một công ty ở Đài Loan lẫn ở Nga, bất quá đạo này vợ chồng ông có khuyên răn hắn lên thẳng chức làm tổng Giám đốc cho công ty ông, Gia Trình cư nhiên một mực không chịu, hắn là muốn quyết định tự lựa chọn công việc theo sức lao động của mình, không nên dựa theo địa vị của phụ thân mà nương tựa, vì vậy mà đạo này hắn tranh thủ ra ngoài kiếm việc làm, cũng may được một ông chủ của một công ty chi nhánh đánh giá cao về năng lực làm việc của hắn, rất nhanh liền cho hắn thăng đến chức quản lý công ty.

- Thật... thật sao? Tốt quá rồi. - Hứa Tinh tựa hồ không thể tin được, vui mừng mà ôm lấy cổ Gia Trình.

- Tiểu Tinh cũng phải cố gắng thi thật tốt, như vậy anh mới có động lực kiếm tiền nuôi Tiểu Tinh a. - Gia Trình nhếch miệng cười hiếm.

- A? Nếu vậy... anh Trình để Tiểu Tinh ôn bài đi... - Hứa Tinh chưa kịp dứt lời, Gia Trình liền đột nhiên đè y ngã trên ghế sofa, khống chế hai cổ tay y lên trên, thanh âm mang theo ý cười mà có chút quỷ dị.

- Không được. Người ta nói học nhiều quên nhiều, học ít quên ít, không học thì không quên. Cho nên... đêm nay anh phải ăn em. - Nói xong Gia Trình liền cúi xuống cắn lấy cổ Hứa Tinh, điên cuồng cưỡi bỏ y phục của y xuống.

- Anh Trình... kia là không được... Anh Trình. - Hứa Tinh lập tức ra sức giãy dụa. Gia Trình ngừng động tác, ghé lên môi thiếu niên hạ xuống một nụ hôn sâu, ôn nhu nhìn y nói.

- Anh yêu em.

- Tiểu Tinh ... cũng yêu anh Trình.

HOÀN CHÍNH VĂN

#####

66. Phiên Ngoại 1

- Cao 1 mét 70, nặng 48 kg, huyết áp trung bình... Hmm... Tiểu Tinh, dạo này con có tiến triển tốt đấy a. - Hứa Biên nhìn vào giấy khám sức khỏe của Hứa Tinh thì không khỏi vui mừng.

- Đương nhiên, là tôi nuôi em ấy mà. - Gia Trình cười đắc ý.

Hứa Biên lập tức cau mày nhìn Gia Trình, khẽ thở dài thất vọng, quay sang Hứa Tinh nói.

- Tại sao baba nuôi con gần 20 năm rồi vẫn không có kết quả tốt như bây giờ chứ a?

- Chú có cho em ấy uống sữa mỗi sáng không? - Gia Trình đảo mắt nhìn anh.

- Kh.. không.

- Vậy còn bơi lội?

- Vẫn không.

- Tập thể dục?

- Không.

- Rõ ràng rồi còn gì? - Hấn tựa lưng vào ghế, khoanh tay mà trừng mắt nhìn Hứa Biên.

- Anh Trình... - Hứa Tinh khẽ đưa tay đẩy đẩy Gia Trình.

- Hảo a hảo a, nói chuyện với cậu chắc tôi tăng huyết áp mất. Tiểu Tinh, baba đi làm đây. - Hứa Biên đứng dậy xoa đầu Hứa Tinh cười nhẹ, rồi xoay người lỵ khai.

Chờ Hứa Biên rút cuộc đã rời khỏi, Gia Trình liền nắm lấy cổ tay Hứa Tinh đứng dậy.

- Anh Trình... đi đâu? - Thiếu niên cau mày hỏi.

- Đi rồi biết. - Hấn cười nhếch miệng, một phen kéo y bước ra ngoài rồi lên xe.

- Đi thôi bác tài. - Gia Trình hất cằm ra lệnh vị tài xế.

- Vâng cậu chủ.

- Lần trước chúng ta chưa có dịp đi Ái Thiên viên, hôm nay anh sẽ dẫn em đi. - Gia Trình nắm lấy bàn tay Hứa Tinh, cười nhẹ nói.

- Lần trước? - Thiếu niên có chút thắc mắc hỏi hấn.

- Chuyện qua rồi, anh không muốn nhắc lại. OK? - Hấn đưa tay xoa lấy đầu y.

- Vâng. - Nghe đến đây Hứa Tinh thừa biết là ngày mà hai người còn mâu thuẫn với nhau, cũng không muốn suy nghĩ gì nhiều, y chỉ gật đầu trả lời.

- Oáp... - Một lát, Hứa Tinh liền đưa tay lên miệng ngáp một hơi, ánh mắt lim dim muốn thiếp đi.

- Một sao? - Đương nhiên bộ dạng kia của y Gia Trình có thể nhìn nhận ra ngay.

- Dạ .. một chút. - Thiếu niên mệt mỏi trả lời.

- Nghỉ một lát đi, còn nửa tiếng nữa mới đến.

- Ân. - Y gật nhẹ đầu, chưa đầy một giây liền ngã đầu vào thành ghế, chậm rãi nhắm mắt.

Trên suốt đường đi, vì đường đi đang được tu sửa nên có chút gập ghềnh, Hứa Tinh bắt lực liền ngã đầu vào bả vai Gia Trình, ngủ một cách ngon lành.

Như cảm nhận được điều gì, hấn chỉ nhếch miệng cười nhẹ, khẽ đưa mắt quan sát bộ dạng say sưa của thiếu niên, khiến hấn không khỏi bật cười.

Đến nơi, Hứa Tinh lập tức giật mình tỉnh lại, mơ màng ngăm ngía xung quanh, chỉ thấy phía trước là một công viên vô cùng tuyệt mỹ.

- Tỉnh rồi sao? Đến, xuống xe đi. - Hấn bước xuống mở cửa, nắm lấy bàn tay Hứa Tinh mà đi vào.
☒ Còn tiếp.....

67. Phiên Ngoại 2 [hoàn]

Dẫn Hứa Tinh vào một nhà hàng nhỏ trong đó, xung quanh đều là những bông hồng được trang trí khắp nơi, mà nổi bật nhất chính là bàn ăn phía trước, thiếu niên man mác nhớ lại, kia chính là... thực giống như buổi tối ngày hôm đó.

- Anh Trình...

- Đừng nói gì hết, ngồi đi. - Gia Trình cười nhẹ cắt ngang lời Hứa Tinh, kéo ghế cho y ngồi xuống.

Mãi thấy biểu tình nghi hoặc của thiếu niên kia, Gia Trình liền thở dài, nắm lấy bàn tay nhỏ gầy của y.

- Lần trước do anh không tốt, tối hôm đó đã nổi giận mà đưa em về. Cho nên... anh muốn bù đắp lại, Tiểu Tinh muốn làm gì, nếu không thích, anh sẽ tôn trọng quyết định của em.

- Không... không phải.. Tiểu Tinh rất thích, chỉ là, bất ngờ quá mà thôi. - Thiếu niên vội vã lắc đầu phủ nhận, nụ cười hạnh phúc nở trên gương mặt y.

Một lát, nhân viên phục vụ bước đến, đem rượu và nước trái cây đặt lên bàn, sau liền thấy Gia Trình ra hiệu, liền gạt đầu mà nhanh chóng rời khỏi.

- Tiểu Tinh... - Hấn nghiêm nghị nhìn thiếu niên.

- Sao ạ?

- Có thể hay không, đợi em tốt nghiệp đại học, cùng anh sang Canada một chuyến.

Hứa Tinh nghe đến đây có chút kinh ngạc, sang Canada... để làm gì chứ. Nhân lúc y định mở miệng hỏi lại hấn, bỗng nhiên tiếng nhạc từ đâu vang lên, điệu nhạc này thực sự rất quen thuộc a.

Gia Trình đứng dậy rời khỏi ghế, đến trước mặt Hứa Tinh mà đưa tay cho y. Thiếu niên chỉ mỉm cười, không do dự mà nắm lấy bàn tay to lớn kia.

Hấn ôm chặt lấy chiếc eo mỏng manh của y, kéo sát y về phía mình, còn thiếu niên kia thì tình tứ đặt tay lên vai hấn, hai người cùng nhau đi chuyển bước đi.

- Có quen thuộc không? - Gia Trình vừa chậm rãi động tác cho Hứa Tinh theo kịp, vừa cười nhẹ hỏi y.

- Ân. - Thiếu niên lập tức ngượng chín mặt, chậm rãi gạt đầu trả lời.

Cứ thế, hai nam nhân một lớn một nhỏ nhẹ nhàng sải bước theo tiếng nhạc, kẻ bước người lui, nhưng ánh mắt vẫn là nhìn thẳng vào nhau, tạo nên khung cảnh lộng lẫy cực kì lãng mạn.

Một hồi lâu sau đó, Gia Trình đột nhiên ngừng lại, hấn quỳ một đầu gối xuống đất, từ trong túi áo lấy ra một hộp vuông màu đỏ, chậm rãi mở ra.

- Tiểu Tinh... nếu như em đồng ý cùng anh sang Canada, có nghĩa là em sẽ chấp nhận làm vợ anh. - Hấn ngẩng đầu nhìn biểu tình kinh ngạc của thiếu niên, nghiêm túc nói.

- Anh... anh Trình. - Nhìn thấy chiếc nhẫn trước mắt kia, Hứa Tinh vô cùng sửng sốt, nhưng vẫn là cảm động đến khóe mắt yếm hồng.

- Tiểu Tinh, anh yêu em. Đồng ý lấy anh chứ?

- Dạ có... đương nhiên có. - Hứa Tinh kịch liệt gạt đầu, nước mắt vì hạnh phúc rơi cuộc rơi xuống.

Gia Trình hiện tại cảm thấy bản thân mừng đến phát điên, cẩn thận đeo nhẫn vào ngón tay thon gầy của thiếu niên. Chậm rãi đứng dậy mà ôm y vào lòng.

- Cảm ơn em, Tiểu Tinh.

- Tiểu Tinh... yêu anh Trình. - Thiếu niên gật đầu vươn tay ôm lấy cổ hắn.

Gia Trình buông Hứa Tinh ra, cúi đầu hôn lên bờ môi của thiếu niên, động tác cực kì ôn nhu mà cẩn thận. Thiếu niên đương nhiên cũng đáp lại nụ hôn kia của hắn, cùng hắn hôn môi, sau đó lại là hôn lưỡi, một cách cuồng nhiệt.

- Tiểu Tinh... cả đời Gia Trình anh nhất định sẽ chăm sóc tốt cho em, bù đắp lại những thời gian trước đây.

HOÀN

#####

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/da-thu-dam-tu-tuyet>